IMPRIMERIA
ARTA GRAFICA
Calea Şerban Vodă 133, S. 4, Cod 70517, BUCUREŞTI
Tel.: 336-29 11 Fax: 337 07 35

ROSAMUNDE PILCHER

SOLSTIŢIUL DE IARNĂ

În românește de: ILEANA CULCEA
Editura VIVALDI București, 2002
Ilustraţia copertei: THEODOR PETROȘANI)

WINTER SOLSTICE by ROSAMUNDE PILCHER ©Copyright 2000 by ROSAMUNDE PILCHER Hodder and Stoughton Ltd.

A Division of Hodder Headline

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii Vivaldi.

Au existat momente în timpul scrierii acestei cărţi când lipsa mea de cunoștinţe în anumite domenii a precipitat o stare supărătoare de blocaj în truda plăsmuirii. Prin urmare, trebuie să le mulţumesc celor care și-au dăruit cu generozitate timpul și priceperea, ajutându-mă să ies din impas și să răzbesc mai departe.

Lui Willie Thomson, care m-a pus în legătură cu James Sugden de la compania Johnston din Elgin și astfel mi-a arătat calea de urmat.

Lui James Sugden, care mi-a împărtășit din bogata-i experienţă și vastele cunoștinţe despre comerţul cu lână.

Vecinului meu, David Tweedie, pentru consultaţiile juridice.

Lui David Anstice, ceasornicarul din Perthshire. Reverendului dr. James Simpson, pentru sprijinul său constant și călăuzirea înţeleaptă.

Și, în fine, lui Robin, care și-a plătit o datorie de onoare salvându-și mama dintr-o capcană literară.

Elfrida înainte de a părăsi Londra pentru totdeauna și a se muta în provincie, Elfrida Phipps făcu o incursiune la adăpostul de câini Battersea și se reîntoarse cu un companion canin. îi luă o bună jumătate de oră – și, pe deasupra, sfâșietoare – să-l descopere, dar de îndată ce-l remarcă, stând foarte aproape de zăbrelele cuștii, ţintă la ea cu ochi negri, blânzi și umezi, care-i înmuiau inima, știu de îndată că acela era alesul. Nu voia un coșcogeamite dulău și nici nu-i surâdea ideea unui căţeluș de salon, ţinut pentru agrement, care chelălăie pe un ton plângăcios. Acesta se înscria în dimensiunile potrivite. Un câine de talie mijlocie, corespunzând prototipului speciei canine.

Avea păr lung, abundent și moale, cu aspect lăţos, franjurat pe grumaz și pe părţile posterioare ale membrelor, smocuri miţoase peste ochii jucăuși, urechi ciulite, fremătătoare, în stare de atenţie încordată, dar ușor clăpăugite în repaus, precum și o coadă stufoasă, triumfătoare, ca un mănunchi de pene zburlite.

Culoarea blănii era pestriţă, cu pete neregulate maronii și albe. Peticele brun-deschis aduceau a cacao cu lapte. Când Elfrida se interesă de linia lui genealogică, îngrijitoarea de la adăpost îi răspunsese că provenea probabil din încrucișări între Border Collie și Bearded Collie, precum și dintre alte rase neidentificate. De fapt, Elfridei nu-i păsa nici cât negru sub unghie. îi plăcea nespus expresia chipului său blajin.

Făcu o donaţie adăpostului de câini Battersea, iar noul ei companion călători cocoţat pe locul pasagerului, cătând cu satisfacţie pe geam, fericit să se familiarizeze cu această viaţă comodă și lipsită de griji.

A doua zi, Elfrida îl luă la salonul local de înfrumuseţare canină pentru o toaletare completă, tuns, spălat cu șampon și uscat cu foenul. După toate tratamentele igienice, se reîntoarse cu părul pufos și vâlvoiat, proaspăt și curat, mirosind plăcut a limonadă. Reacţionă la aceste atenţii sibaritice printr-o paradă de devotament statornic, recunoscător și afectuos. Era un câine sfios, chiar timid, dar și curajos. Dacă auzea soneria

zbârnâind sau adulmeca vreun intrus, lătra cu înverșunare câteva clipe, apoi se refugia în coșul său ori în poala Elfridei.

Dură ceva timp până se hotărî ce nume să-i pună, botezându-l în cele din urmă Horace.

Cu un paner în mână și cu Horace ţinut din scurt în lesă, Elfrida închise ușa din faţă a casei de ţară, fără etaj, coborî pe cărarea îngustă, ieși pe poartă și porni la drum de-a lungul caldarâmului către oficiul poștal și magazinul universal.

Era o după-amiază mohorâtă și cenușie la mijlocul lui octombrie care nu promitea mai nimic bun și nu te îmbia să-ţi abandonezi căminul. Ultimele frunze de toamnă se scuturau din copaci, plutind în derivă, purtate în voia curentului; un vânt tăios de rece, nepotrivit pentru anotimpul respectiv, sufla atât de aspru încât nici cei mai pasionaţi grădinari nu mai roboteau prin curţi, renunţând la îndeletnicirile mărunte în jurul gospodăriei; străduţele erau pustii și copiii nu ieșiseră încă de la școală. Sus, pe deasupra capului, cerul devenise apăsător, împânzit de nori ce alunecau încetișor, părând să nu se mai destrame niciodată. Elfrida îşi iuţi paşii, cu Horace mergând repede pe urmele ei, fără tragere de inimă, ghicind că aceasta era mișcarea în aer liber pentru toată ziua și că nu-i rămânea altă soluţie decât să se resemneze și să suporte situaţia cu stoicism.

Satul, situat în comitatul Hampshire, se numea Dibton, și aici se statornicise Elfrida cu optsprezece luni în urmă, părăsind Londra pe vecie și încropindu-și o nouă viaţă. La început, se simţise puţin însingurată, dar acum nu se putea închipui trăind în altă parte. Vechile ei cunoștinţe, din vremea înfloritoare când jucase în spectacole de teatru, se aventurau din timp în timp venind din metropolă să stea aici cu ea, dormind pe divanul plin de cocoloașe în micul dormitor din spatele casei denumit „atelier”, unde îşi ţinea mașina de cusut și cu care îşi câştiga puţinii bani de buzunar, lucrând cu migală perne frumoase pentru o firmă de decoraţiuni interioare de pe

Sloane Street.

Când aceste prietene îşi luau rămas-bun, stăruiau cu întrebări din nevoia de a se liniști – „îţi merge bine, nu-i așa, Elfrida?”. „Nu regreţi? Nu vrei să te-ntorci la Londra? Ești fericită?. însă Elfrida reușea totdeauna să le risipească temerile: „Bineînţeles că sunt. Asta e văgăuna geriatrică în care m-am refugiat. Un fund de ţară. Aici o să-mi petrec amurgul vieţii. **

Astfel că până acum se acomodase destul de lesne cu locurile și mediul rural. Știa cine locuia în acest cămin sau în cutare casă ţărănească. Localnicii o strigau deja pe nume. „Dimineaţă bună, Elfrida” ori „Strașnică zi, doamnă Phippst”. Unii dintre băștinași făceau naveta la serviciu, capii de familie pornind în zori să prindă trenul expres spre Londra și reîntorcându-se târziu în fiecare seară să-și ia mașina parcată la gară, pentru scurta distanţă către casă. Unii trăiseră aici de când se născuseră în căsuţe clădite din piatră care aparţinuseră taţilor și bunicilor. Alţii stabiliţi de curând în sat, sălăşluind în cvartalul de locuinţe uniformizate, construite pe parcelele primăriei și date cu chirie, care împresurau așezarea, erau angajaţi la fabrica de produse electronice din orașul învecinat. Nimic ieșit din comun și deci atât de nestresant. în fapt, tocmai ceea ce-i trebuia Elfridei.

Mergând cu pași repezi, trecu pe lângă cârciuma proaspăt renovată și rebotezată acum „Dibton Coachhouse”, cu faţada înfrumuseţată, înzestrată cu firmă din fier forjat și cu o parcare spaţioasă. Mai departe, Elfrida înaintă prin preajma bisericii, cu tise îmbrăţișate, cu poartă acoperită în cimitir și avizier al veștilor parohiale: un concert de chitară, o excursie pentru mame și copii mici care abia încep să umble cu pași șovăitori. în curtea bisericii, cineva aprinsese un rug răspândind un iz dulceag de frunze pârpălite. Ciorile de câmp croncăneau plesnind din aripi prin văzduh. O pisică ședea cocoţată pe unul din stâlpii porţii ţintirimului, dar, din fericire, Horace nu o observă.

Străduţa se arcuia și, la capătul ei, lângă bungaloul

anost care era noul vicariat, zări magazinul sătesc, cu lungi fanioane fluturând în vânt – reclamă la îngheţată și cu rasteluri înţesate de ziare proptite de zid. Doi sau trei flăcăiandri cu biciclete tândăleau prin preajma ușii, iar poștașul, cu furgoneta lui roșie, golea cutia poștală, deșertând scrisorile într-un sac.

Vitrina fusese prevăzută cu zăbrele de fier pentru a-i împiedica pe vandali să spargă panoul de sticlă și să fure cutiile cu biscuiţi și conservele de fasole etalate piramidal și trădând gustul doamnei Jennings în arta decorării și a expunerii mărfurilor. Elfrida puse coșul pe caldarâm și legă de unul dintre drugii metalici lesa lui Horace care rămase ţintuit locului, cu un aer de resemnare. îi displăcea să fie lăsat pe trotuar, la cheremul flăcăilor zeflemitori, dar doamna Jennings nu îngăduia să-i intre câini în prăvălie, socotind că se ridicau pe picioarele de dinapoi, ţopăiau de colo până acolo și erau niște brute murdare.

Înăuntrul magazinului cu tavan scund, strălucea lumina electrică și dogora o căldură apăsătoare. Zbârnâiau agregate frigorifice și instalaţii de congelare, pentru uz industrial, pâlpâiau viu filamentele tuburilor de neon și de-a lungul pereţilor se răsfăţau mărfuri aranjate modern, în rafturi care fuseseră montate cu câteva luni în urmă, îmbunătăţiri enorme, cum susţinea cu tărie doamna Jennings, demne de un mic magazin cu autoservire. Din cauza atâtor obstacole, era greu de sesizat la prima vedere cine se găsea în prăvălie și cine nu, și abia după ce Elfrida dădu colţul – trecând de raionul cu ceaiuri și cafea solubilă – văzu din spate o siluetă familiară lângă casa de marcat unde-și achita costul cumpărăturilor.

Oscar Blundell! Elfrida depășise cu mult vârsta când de bucurie îi sărea inima din loc, dar îi făcea totdeauna plăcere să-l întâlnească pe Oscar. Acesta se număra prinţe primele persoane pe care le cunoscuse când venise să trăiască în Dibton; mersese la biserică într-o duminică dimineaţă și, după slujbă, vicarul cu părul său ţeapăn în adierea proaspătă de primăvară și sutana-i albă fluturând ca rufele imaculate întinse pe sfoară la uscat, o oprise

afară, pe lespedea de piatră în faţa uşii. Rostise câteva vorbe de bun venit, debitase nişte banalităţi despre cultivarea florilor şi asociaţia femeilor şi apoi, din graţia divină şi spre uşurarea Elfridei, îşi îndreptase atenţia spre altcineva, „iată-l şi pe organistul nostru. Oscar Blundell. Nu-i organistul nostru permanent, mă-nţelegeţi, ci un strălucit instrumentist de rezervă în momente de cumpănă.

Elfrida îl văzu pe omul respectiv ieşind din întunecimea bisericii, în bătaia soarelui, să li se alăture. îi observă chipul blând, amuzat, ochii tainici, adânciţi în orbite, părul care fusese probabil cândva bălan, dar acum îi încărunţise pe de-a-ntregul. Era la fel de înalt ca Elfrida, fapt neobişnuit. îi întrecea cu mult pe numeroşi bărbaţi, măsurând cinci picioare şi unsprezece ţoli şi, subţire ca o scândură, însă Oscar îi ajungea Elfridei la nivelul ochilor, iar ei îi plăcea ce i se înfăţişa privirilor. întrucât era duminică, purta un costum de tweed şi o cravată agreabilă, şi când îşi strânseră mâinile într-un salut uzual, Elfrida încercă o senzaţie plăcută.

— Ce iscusinţă! rosti ea. Să cânţi la orgă, la asta mă refer. E o pasiune în timpul liber?

Şi Oscar îi răspunse cât se poate de serios.

— Nu, e meseria mea. Viaţa mea. Şi apoi surâse, fapt ce risipi preţiozitatea vorbelor. Profesiunea mea, reformulă el.

După o zi sau două, Elfrida primi un telefon.

— Alo! Aici e Gloria Blundell. L-ai cunoscut pe soţul meu duminica trecută la biserică, după slujba religioasă. Organistul. Vino joi să luăm cina împreună. Ştii unde locuim. La „Grange”. Casa de cărămidă roşie cu turnuleţe de la capătul satului

— Ce invitaţie amabilă! îmi face *o* nespusă plăcere.

— Cum te acomodezi?

— Încet.

— Perfect! Atunci, ne vedem joi. Cam pe la ora şapte şi jumătate.

— Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţă. Dar receptorul celuilalt aparat fusese deja lăsat în furcă. Doamna

Blundell, după cât ˇs-ar părea, nu-și irosea timpul.

Grange era cea mai mare casă din Dibton, la care se ajungea urcând. drumul de acces și pătrunzând pe porţile extrem de ostentative. într-un fel sau altul, nimic din toate acestea nu se potrivea cu Oscar Blundell, însă era interesant să meargă acolo, să-i cunoască soţia și să observe atmosfera în care el trăia. Nu ajungi niciodată să-i cunoști cu adevărat și pe de-a-ntregul pe oameni până nu-i vezi în ambianţa propriului lor cămin. Până când nu le vezi mobilierul, cărţile și nu le înţelegi stilul de viaţă.

Joi dimineaţă, Elfrida se spălă pe cap și culoarea părului căpătă o tușă lunară. Nuanţa se numea în mod oficial blond-roșcat, dar devenea uneori mai mult portocalie decât roșiatică. Era una dintre acele dăţi când se nimerea așa, dar Elfrida se frământa pentru lucruri mai importante. Haineje reprezentau întrucâtva o problemă greu de rezolvat. în cele din urmă, se înveșmântă cu o fustă înflorată care-i ajungea până la glezne și cu un cardigan lung, tricotat din lână, deschis în faţă, cu mâneci, tip robă, de culoarea chitrei verzi. Efectul produs de nuanţa părului, fusta imprimată cu desenele florale și cardigan era cât se poate de bătător la ochi, dar înfăţișarea extravagantă constituia una dintre cele mai eficiente modalităţi ale Elfridei de a-și insufla încredere în sine.

Porni la drum pe jos, o plimbare de zece minute, de-a lungul satului, pătrunse pe porţile ostentative și apucă pe aleea de acces. Măcar de această dată, se dovedi a fi de o punctualitate teribilă. Nemaifiind poftită până atunci să vină în acea casă, nu se încumetă să deschidă ușa din faţă, ci se opri în prag strigând: „Alo, alo!” pentru a atrage atenţia cuiva, așa cum proceda în mod normal, dar descoperi soneria și apăsă pe buton. O auzi zbârnâind în spatele casei. Așteptă privind ţintă spre peluza bine îngrijită care arăta proaspăt tunsă în acel sezon. Plutea în aer o mireasmă de iarbă tăiată de curând, se răspândea lin un miros jilav de seară răcoroasă de primăvară.

Zgomot de pași. Ușa se deschise. Se ivi o femeie de

prin partea locului, îmbrăcată într-o rochie albastră, încinsă cu un șorţ înflorat, nefiind în mod evident stăpâna casei.

— Bună seara. Doamna Phipps, nu-i așa? Poftiţi înăuntru, doamna Blundell o să vină imediat. Chiar adineauri a urcat să-și aranjeze părul.

— Sunt prima sosită?

— Da, însă exact când trebuie. Și ceilalţi or să ajungă aici în curând. Vreţi să vă iau haina?

— Nu, mulţumesc, prefer ˇs-o păstrez pe mine. De prisos să se întindă la vorbă, să dezvolte subiectul explicându-i că bluza de mătase de dedesubtul cardiganului avea o gaură la mânecă.

— Să vă conduc în salon…

Dar fură întrerupte.

— Ești Elfrida Phipps… îmi pare rău că n-am fost aici să te întâmpin… Ridicând privirea, Elfrida o văzu pe gazdă coborând scara lată de pe palierul îngrădit cu un șir de balușrii fasonaţi în formă de popic. Era o femeie voinică, înaltă, bine legată, învește mântată în pantaloni negri de mătase și într-o jachetă largă, brodată cu motive chinezești. Ţinea în mână un pahar mare fără picior pe jumătate plin cu o licoare ce semăna a whisky cu sifon.

— … Am zăbovit puţin și apoi a sunat telefonul. Bună seara! și-i întinse mâna. Gloria Blundell. Ce drăguţ din partea ta că ai venit!

Avea un chip senin, deschis, cu ochi albaștri, iar părul, aidoma cu al Elfridei, fusese pasămite vopsit, dar într-o nuanţă cu mult mai discretă de blond palid, neţipător.

— E cât se poate de amabil că m-ai invitat.

— Hai să mergem lângă foc. îţi mulţumesc, doamnă Muswell. Sper că toţi ceilalţi se vor introduce înăuntru și singuri. Pe aici, te rog…

Elfrida o urmă într-o încăpere spaţioasă, lambrisată pe de-a-ntregul în stilul anilor 1930 și înzestrată cu un șemineu imens zidit din cărămidă roșie, în care ardea cu vâlvătăi un foc de lemne. La gura vetrei, se găsea un

paravan din ţaglă căptușit cu piele, iar camera era mobilată cu canapele și scaune capitonate și imprimate cu desene. Draperiile din catifea de culoarea prunei brumării cădeau în cute bogate, tivite cu franjuri aurii iar pardoseala era așternută cu covoare și presărată cu carpete persane groase, foarte viu colorate. Nimic din jur nu arăta vechi, ponosit sau spălăcit și totul degaja un aer de căldură și de confort masculin plin de voioșie și vigoare.

— Trăiești aici de mult timp? întrebă Elfrida, încercând să nu pară prea iscoditoare.

— De cinci ani. Casa am moștenit-o de la un unchi bătrân. Am adorat-o de când mă știu, obișnuiam să vin aici în copilărie. Gloria îşi aşează paharul pe o măsuţă aflată la îndemână și se ridică să arunce încă un butuc în foc. Nu pot să-ţi spun în ce stare deplorabilă am găsit-o, totul jerpelit și ros de molii, așa încât a trebuit să curăţ și să remobilez în întregime. Am amenajat de asemenea o nouă bucătărie și două băi în plus.

— Unde ai locuit mai înainte?

— Oh, la Londra. Aveam o casă în Elm Park Gardens. Luă paharul, bău o gură fortifiantă și apoi îl puse din nou jos. Chicoti șăgalnic. Asta-i băutura mea întăritoare. Simt nevoia să prind curaj înainte de petreceri. Ce vrei să bei? Vin de Xeres? Gin cu apă tonică? Da, Londra e un loc frumos, în care merită să trăiești și extraordinar de vast. Iar biserica St. Biddulph, unde Oscar cânta la orgă, se găsea la numai zece minute distanţă sau cam așa ceva. Presupun că am fi rămas acolo pentru totdeauna, dar bătrânul meu unchi burlac și-a dat obștescul sfârșit, cum se spune, iar Grange mi-a revenit prin testament. Și pe deasupra, avem o fată, Francesca. A împlinit acum unsprezece ani. Am socotit totdeauna că-i mai bine să-ţi crești copilul la ţară. Nu pricep însă ce face Oscar. Treaba lui e să toarne băuturile. Probabil că a uitat de asta și ˇs-a cufundat în lectură. Și doar avem invitaţi dornici să te cunoască. Soţii MˇGearey, de pildă. El lucrează în centrul financiar și comercial al Londrei. Apoi, Joan și Tommy Mills. Tommy e medic consultant la spitalul nostru din

Pedbury. Scuză-mă, ce ai spus că preferi, vin de Xeres ori gin cu apă tonică?

Elfrida optă pentru băutura din malţ cu boabe de ienupăr și o urmări cu privirea pe Gloria în timp ce se îndreptă spre servanta pe rotile bine aprovizionată, ca să-i toarne în pahar. îşi reumplu și ei stacana generos cu whisky scoţian.

— Poftim! zise Gloria revenind la loc. Sper că-i destul de tare. îţi place cu gheaţă? Acum, instalează-te comod în fotoliu, simte-te ca acasă și povestește-mi despre căsuţa ta ţărănească.

— Păi… e mică de tot.

Gloria pufni în râs.

— Poultonꝫs Row, nu-ı așa? Un rând de căsuţe construite pentru feroviari. Ești grozav de strâmtorată?

— Nu chiar. N-am îngrămădit prea multe mobile, iar Horace și cu mine nu ocupăm cine știe ce spaţiu.

Horace e câinele meu. O corcitură, fără rasă definită. Nu-ı deosebit de frumos.

— Am și eu doi pechinezi, dar mușcă musafirii, așa că i-am închis în bucătărie cu doamna Muswell. Ce te-a făcut să te stabilește în Dibton?

— Am observat anunţul de vânzare a căsuţei în „Sunday Times”. Se publica și o fotografie. Arăta destul de drăguţă și nu prea costisitoare.

— Trebuie să vin într-o zi și ˟s-o văd. N-am mai intrat în vreuna din aceste căscioare din copilărie, când obișnuiam ˟s-o vizitez pe văduva unui fost hamal în gară.

— Și ce treburi învârtești?

— Pardon? N-am înţeles!

— Grădinărești? Joci golf? Acţiuni de binefacere?

Elfrida se eschivă de la un răspuns precis. Recunoștea o femeie energică și impetuoasă când îi ieșea în cale.

— Încerc să-mi aranjez grădina, dar deocamdată e în cea mai mare parte un maldăr de gunoi mișcător.

— Știi să călărești?

— N-am încălecat pe cal în viaţa mea.

— Ei lasă, asta-i oricum simplu. Obișnuiam să călăresc când fiii mei erau doar băieţaşi, însă a trecut mult timp de atunci. Francesca are un ponei, dar mă tem că nu prea se dă în vânt după călărie.

— Ai și băieţi?

— Oh, da. Acum sunt oameni în toată firea și amândoi însuraţi, bine așezaţi la casele lor.

— Dar...?

— Vezi, sunt recăsătorită. Oscar e cel de-al doilea soţ.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Nimic important și vrednic de regretat. Fiul meu Giles lucrează în Bristol, iar Crawford are o slubă în centrul comercial al Londrei. Computere sau ceva asemănător, întru totul peste puterea mea de înţelegere. Bineînţeles că-l cunoșteam pe Oscar de ani de zile. St. Biddulph, din Piaţa Raleigh, era biserica la care mergeam noi sistematic. Oscar a cântat dumnezeiește la funeraliile bărbatului meu. Când ne-am căsătorit, toată lumea a rămas uluită. „Holtei tomnatic ce ești!”, îi spuneau unii. „Ai habar în ce belea te bagi de bunăvoie?”

Totul i se părea Elfridei extraordinar de incitant.

— A, fost Oscar dintotdeauna muzician? întrebă ea.

— Da, dintotdeauna. Și-a făcut studiile la școala corală de la Westminster Abbey, apoi a plecat să predea muzica la colegiul universitar Glastonbury. A ocupat acolo postul de organist și de dirijor de cor pentru un număr de ani. Și pe urmă a abandonat învăţământul, ˇs-a mutat la Londra, a obţinut slujba la St. Biddulph. Cred că și-ar fi continuat cariera acolo până când l-ar fi scos cu picioarele înainte, dar unchiul meu a murit de bătrâneţe și soarta a hotărât altfel.

Elfrida simţi regrete surde pentru Oscar.

— Nu ˇs-a supărat că și-a luat adio de la Londra?

— A fost ca și cum ai fi smuls din pământ cu rădăcini cu tot un copac bătrân. Dar, de dragul Francescăi, a afișat un aer de bravadă. Aici îşi are camera de muzică, partiturile și cărţile, în plus mai dă uneori lecţii particulare doar atât cât să nu-și piardă îndemânarea și să exerseze.

Muzica e viaţa lui. îi place când se iveşte vreo împrejurare neprevăzută şi poate cânta pentru serviciul divin de dimineaţă la biserica din Dibton. Şi, firește, dispare mereu pe furiș ca să studieze în tihnă, de unul singur, și să se menţină în formă. în spatele Gloriei, ușa dinspre hol se deschisese încetișor. Flecărind fără întrerupere și cu volubilitate, nu băgă de seamă acest lucru, dar, observând în cele din urmă că Elfrida îşi îndreptă atenţia în altă direcţie, se răsuci în scaun să scruteze peste umăr.

— Ah, iată-te în sfârșit, dragul meu! Tocmai vorbeam despre tine.

Toţi deodată sosiră și ceilalţi invitaţi, lăsaţi să intre fără să fie conduși și umplând casa de zgomotul glasurilor. Soţii Blundell ieșiră să-i întâmpine și Elfrida rămase singură pentru câteva clipe. îi trecu brusc prin minte că ar fi ˟într-o oarecare măsură mai plăcut să se întoarcă acasă și să-și petreacă seara în solitudine meditând la toate noutăţile de-abia aflate, dar bineînţeles că nu se cuvenea să acţioneze sub influenţa primului îmbold. Aproape înainte să-și poată alunga gândul rușinos, gazdele se înapoiară, musafirii lor năvăliră în salon, iar dineul îşi urmă cursul normal.

Se dovedi a fi o seară protocolară, îmbelșugată tradiţional cu feluri de mâncare excelente, udate din abundenţă cu un vin minunat. Se înfruptară mai întâi din somon afumat și apoi din pulpă de miel, apetisant prezentată și frumos rumenită, se serviră ca desert trei varietăţi de budinci, cu frișcă groasă, pusă în mici cupe, iar la urmă brânză de Stilton, moale și smântânoasă, marmorată cu vinișoare verzi-albăstrui de mucegai. Când se aduse vinul de Porto, observă Elfrida cu oarecare amuzament, doamnele nu părăsiră încăperea, ci, dimpotrivă, rămaseră ţintuite pe loc, laolaltă cu bărbaţii; singură Elfrida sorbea întruna pahare cu apă, pe care și le tot turna dintr-o carafă din sticlă șlefuită, pe când toate celelalte femei îşi savurau licoarea roșie și dulce, originară din Portugalia, iar Gloria mai abitir ca oricare alta.

Se întrebă dacă Gloria, tronând în fruntea șirului, nu

întrecuse puţin măsura cuvenită, depășindu-și raţia de alcool și dacă, atunci când venea timpul ca toţi invitaţii să se ridice de pe scaune, nu i se vor împletici picioarele, gată-gata să se prăbușească la podea cu faţa în jos. însă Gloria era plămădită dintr-o materie mai dură și, când doamna Muswell îşi vârî capul pe ușă să-i anunţe că adusese deja serviciul de cafea în salon, merse în capul coloanei cu pași siguri, conducându-i pe ceilalţi din sufragerie de-a lungul holului.

Se strânseră în jurul focului, dar Elfrida, ridicându-și ceașca de cafea de pe tavă, distinse prin fereastra cu draperia dată la o parte cerul albastru profund cu sclipiri de safir. Deși ziua de primăvară fusese capricioasă, cu ploi torenţiale și licăriri trecătoare de soare, pe când savuraseră pe îndelete mâncărurile fine, norii se destrămaseră și cea dintâi stea răsărită anina în văzduh de bolta cerească peste vârful unui fag îndepărtat, cu ramuri înmugurite. Se găsea în nișa ferestrei o banchetă tapisată și se duse să se așeze acolo, legănând ușor în căușul palmelor ceașca și farfurioara, privind ţintă spre stele.

Curând, i se alătură Oscar.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Elfrida se întoarse și ridică ochii.

— Desigur. Ce seară minunată! Narcisele îşi vor deschide bobocii peste puţin timp.

— Îţi plac grădinile?

— N-am prea multă experienţă. Dar aceasta arată extrem de îmbietoare.

— Vrei să te însoţesc într-o scurtă plimbare? Nu ˙s-a întunecat încă.

Elfrida aruncă o privire spre ceilalţi, instalaţi comod în fotoliile adânci din apropierea șemineului și captivaţi de o conversaţie aprinsă.

— Da, propunerea îmi surâde, dar n-ar fi o impoliteţe din partea noastră?

— Nici pomeneală! Oscar îi luă ceașca de cafea din mână și o puse înapoi pe tavă. Elfrida și cu mine ieșim să facem o scurtă plimbare prin grădină.

— La ora asta? Gloria rămase uluită. ˇS-a înserat de-a binelea și e frig.

— Nu-i atât de întuneric. N-o să zăbovim mai mult de zece minute.

— În ordine, însă asigură-te ca biata fată să-și pună o haină groasă. E răcoare și umezeală. Nu-l lăsa să te ţină până târziu, draga mea…

— Așa am să fac.

Ceilalţi reveniră la discuţia lor despre costurile samavolnice și înechitabile ale învăţământului particular. Elfrida și cu Oscar părăsiră încăperea. El închise ușa fără zgomot, apoi culese de pe un scaun o scurtă vătuită de piele și dublată pe dinăuntru cu meșină.

— Ea Gloriei. O poţi împrumuta, și îi anină cu blândeţe veșmântul pe umeri. Pe urmă deschise ușa din faţă pe jumătate acoperită cu ochiuri de geamlâc și pășiră afară în amurgul de primăvară răcoros și pur. Arbuști și liziere se conturau nedeslușit în crepuscul, iar pajiștea se simţea sub picioare moale și umezită cu picături de rouă.

Mergeau cu pași măsuraţi. La capătul îndepărtat al peluzei, se profila un zid de cărămidă, consolidat de borduri din piatră și despicat de o arcadă cu o impunătoare poartă din fier forjat. Oscar o deschise și pătrunseră într-o grădină întinsă, împrejmuită cu ziduri, împărţită cu grijă în forme geometrice de garduri vii din cimișir. Pe o pătrime erau trandafiri, cu tufele curăţate de uscături sau de crengile de prisos, iar pământul îngrășat din abundenţă cu compost. în mod limpede, când sosea vara, se revărsa aici o splendoare de culori și de miresme.

Confruntată cu profesionalismul, Elfrida se simţi cam stingheră și nelalocul ei.

— Toate astea-s rodul muncii tale?

— Nici pe departe! Eu întocmesc planul de ansamblu, dar am angajat un muncitor.

— Nu mă pricep prea bine la denumirile florilor. N-am avut niciodată o grădină adevărată.

— Mama mea nu se fâstâcea nicicând în privinţa numelor. Le descurca în orice împrejurare și găsea mereu

răspuns. Dacă cineva o întreba despre denumirea unei flori și habar n-avea ce era, îi spunea pur și suplu cu autoritate „Înapoiicum Forgetanamia”. Și găselniţa asta producea impresie aproape totdeauna.

— Trebuie ˟s-o ţin minte.

Cutreierau unul lângă altul de-a lungul potecii late, presărate cu pietriș.

— Sper că nu te-ai simţit prea străină la cină. Mă tem că suntem într-o oarecare măsură o șleahtă provincială, cu orizont mărginit.

— Nici gând! Am savurat fiecare clipă. îmi place să stau și să ascult.

— Viaţa la ţară. Abundă în intrigi.

— Îţi lipsește Londra?

— Enorm, din când în când. Concertele și muzica de operă. Și biserica mea, St. Biddulph.

— Ești credincios? îl întrebă Elfrida sub impulsul momentului, apoi se căi pentru această lipsă de stăpânire. Era prea devreme să-l incomodeze cu întrebări personale.

Dar Oscar rămase netulburat.

— Nu știu, însă mi-am petrecut întreaga viaţă pătruns de muzica sacră, liturghiile și imnurile închinate fecioarei Maria și cântate la vecernie în Biserica Anglicană. Și aș considera incomod și dezagreabil să trăiesc într-o lume în care n-aș avea cui să-mi exprim recunoștinţa.

— Pentru binefacerile revărsate de divinitate, asta vrei să zici, nu?

— Întocmai!

— Înţeleg, dar chiar și așa nu sunt câtuși de puţin evlavioasă. Am mers la biserică în acea duminică doar pentru că mă simţeam puţin cam izolată și aveam nevoie de compania altor oameni. Nu mă așteptam să ascult o muzică atât de minunată. Și n-am mai auzit niciodată până atunci un asemenea acompaniament muzical scris pentru Te Deum.

— Orga e nouă, plătită din nenumărate vânzări la bazaruri, prin contribuţie benevolă, colecte și loterii.

Îşi urmară drumul în tăcere pentru câteva clipe.

— Socoţi asta ca o binecuvântare? Mă refer la noua orgă.

Oscar izbucni într-un hohot de râs.

— Asta cam seamănă cu un căţel care-l mârâie pe cel ce-i întinde un os de ros. Bineînţeles că da.

— Și mai ce altceva?

Nu-i răspunse imediat. Elfrida se gândi la soţia lui, la casa extrem de confortabilă și de îmbelșugată, la camera de muzică, la prietenii săi, la evidenta siguranţă financiară. Chibzui că ar fi interesant de aflat cum de ajunsese Oscar să se însoare cu Gloria. întrevăzuse el oare estompat și ameninţător la orizont, după ani în șir de burlăcie, coruri de băieţi, salarii sărăcăcioase și săli academice de cursuri pline de praf, deșertăciunile bătrâneţii unui holtei tomnatic și găsise o cale aparent rapidă și ușoară pentru a ieși din impas, recurgând la un paleativ? Văduva bogată, energică, amfitrioană destoinică, mamă pricepută. Sau pesemne că Gloria însăși vânase stând la pândă pentru a-și prinde prada și hotărâse cu de la sine putere. Poate că se îndrăgostiseră pur și simplu nebunește. Oricum ar fi stat lucrurile, se părea că viaţa lor conjugală decurgea bine.

Între Elfrida și Oscar se așternuse tăcerea.

— Nu-mi spune, dacă așa preferi, grăi ea în cele din urmă.

— Mă străduiesc doar să-mi limpezesc gândurile și să-ţi explic cât mai clar. M-am căsătorit târziu, iar Gloria avea deja băieţi mari din căsnicia anterioară. Dintr-un motiv sau altul, nu mi-a trecut niciodată prin minte că aș mai putea avea un copil al meu. Când ˟s-a născut Francesca, m-a cuprins mirarea, nu numai pentru că ea venise pe lume și exista, o făptură micuţă și însufleţită, o gâgâlice cu ochi, dar atât de desăvârşită. Și așa de apropiată. De parcă aș fi cunoscut-o dintotdeauna. Un adevărat miracol. A împlinit acum unsprezece ani și încă mă minunez de norocul care a dat peste mine.

— E aici, acasă?

— Nu, ci la o școală cu internat. Mâine seară mă duc

după ea ˇs-o aduc pentru a-și petrece cu noi sfârșitul săptămânii.

— Mi-ar plăcea ˇs-o cunosc.

— O ˇs-o cunoști în mod sigur. Aș vrea să cred că o să te cucerească. Atunci când Gloria a moștenit hărăbaia asta de casă, m-am revoltat împotriva fatalităţii de a părăsi Londra. Dar din dragoste pentru Francesca, m-am lăsat purtat în voia valurilor vieţii și m-am conformat. Aici, are libertate și spaţiu larg de manifestare. Copaci și mirosul ierbii. Loc berechet să crească. Loc suficient pentru iepuri de casă, cobai și ponei.

— În ce mă privește, cele mai minunate lucruri sunt cântecul păsărilor în zori și cerul nesfârșit.

— Și tu, după cum se vede, ai fugit din Londra și te-ai ascuns într-un colţ de ţară?

— Da, era și timpul.

— Cu strângere de inimă?

— Într-un fel. Am trăit acolo toată viaţa. Chiar din momentul în care am absolvit școala și am plecat de acasă. M-am înscris la Academia regală de artă dramatică. După ce am terminat cursurile, am jucat pe scenă. Spre marea dezaprobare a părinţilor mei. însă nu m-am sinchisit de atitudinea lor reprobatoare. Nu mi-a păsat realmente niciodată.

— Actriţă, deci! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Și cântăreaţă. Și dansatoare. în reviste teatrale și-n spectacole de estradă, music-hall american și varieteu. Mă plasau mereu în spatele ansamblului de estradă, fiind[ɔ eram groaznic de înaltă. Și apoi ani în șir de repetiţii o dată la două săptămâni și de texte învăţate pe de rost și roluri mărunte la televiziune. Nimic prea strălucit.

— Mai profesezi încă?

— Ferească Dumnezeu, nu! Am păsărit scena de multă vreme. M-am măritat cu un actor, ceea ce a fost cea mai teribilă hotărâre din toate punctele de vedere posibile. Și pe urmă, el a plecat ca din pușcă în America și nu l-a mai văzut nimeni de atunci, așa încât m-am întreţinut

singură făcând orice soi de muncă ocazională ieșită-n cale și apoi m-am recăsătorit. Dar nici de data asta n-au mers lucrurile mai bine. Nu cred că am avut vreodată destul fler să-mi aleg bărbatul potrivit.

— Și cel de-al doilea soţ era tot actor? Glasul îi suna amuzat, întocmai cum nădăjduia Elfrida. Vorbea rareori despre soţii ei și singurul mod în care putea suporta mai ușor dezastrul era să-i ia în derâdere.

— Oh, nu, se ocupa de afaceri. Vinilin și linoleum pentru acoperirea pardoselelor, materiale îngrozitor de costisitoare. Oricine și-ar fi ˇînchipuit că aș fi fost nemaipomenit de asigurată și ferită de grijile vieţii, dar el nutrea acea dezagreabilă convingere victoriană că dacă bărbatul îşi hrănește şi-şi adăpostește nevasta și-i drămuiește cu zgârcenie, mai mult ca o pomană, un fel de alocaţie pentru cheltuieli menajere, atunci înseamnă că și-a respectat cu prisosinţă partea din contractul matrimonial.

— Păi, de ce nu? rosti Oscar. O tradiţie statornicită de demult, datând de secole. Numai că pe atunci se numea sclavie.

— Ce bine că înţelegi! Ziua în care am împlinit șaizeci de ani a fost cea mai fericită din viaţa mea, fiind[ɔ am primit carnetul de pensie și știam că puteam merge până la cel mai apropiat oficiu poștal unde căpătăm pe loc bani peșin fără să trudesc. Niciodată în toată viaţa mea nu mi ˇs-a oferit ceva pe gratis. Mi se părea că m-am trezit într-o lume cu totul nouă.

— Ai copii?

— Nu, niciunul.

— Încă nu mi-ai explicat de ce te-ai mutat în satul ăsta.

— Din nevoia stringentă de a schimba locul.

— Un pas uriaș.

Între timp, se întunecase de-a binelea. întorcând capul, Elfrida privi îndărăt spre casă și desluși, prin dantelăria porţilor de fier forjat, scânteieri de lumină iradiată de ferestrele din salon. Cineva trăsese la o parte

draperiile.

— N-am mai vorbit până acum despre toate astea. N-am spus nimănui.

— Nu trebuie să mi te destăinui mie.

— Poate că am îndrugat deja vrute și nevrute. Pesemne că am băut prea mult vin la cină.

— Nu cred.

— A mai existat în viaţa mea un bărbat. Atât de special, atât de seducător, atât de tandru, hazliu și fără cusur. Alt actor, dar de data aceasta celebru și plin de succes, însă nu vreau să-i divulg numele. Strălucit! Am trăit împreună timp de trei ani în căsuţa lui din Barnes, apoi a suferit de boala lui Parkinson și ˇs-a chinuit doi ani până să moară. Casa îi aparţinea. A trebuit să plec. La o săptămână după înmormântare, am văzut anunţul de vânzare pentru căsuţa ţărănească din Poulton Ʒs Row. în „Sunday Times”. Și am cumpărat-o săptămâna următoare. Nu mă scald deloc în bani, însă n-a costat prea mult. L-am adus cu mine pe scumpul meu câine Horace să-mi ţină de urât, mă bucur de pensie, mai câştig ceva bani brodând perne pentru un decorator de interioare, cam snob, din Londra. Lucrul de mână nu-ı foarte trudnic și îmi ocupă timpul, mă menţine pe linia de plutire și pe deasupra mă ajută să o scot la capăt fără datorii. Mi-a plăcut totdeauna să cos, să lucrez cu materiale frumoase, scumpe, iar fiecare model în relief să difere de celelalte. Propriile-i vorbe îi răsunau în urechi extrem de banal. Nu știu de ce îţi spun toate astea. Nu-ı nimic demn de interes.

— Ba dimpotrivă, găsesc că-i fascinant.

— Nu-nţeleg de ce. Dar ești foarte amabil. De-acum, întunericul se întindea ca un văl de pânză și nu putea să-i descifreze chipul sau să-i citească expresia în ochii tainici. Cred că e timpul să ne întoarcem la ceilalţi.

— Desigur.

— Îmi place nespus de mult grădina ta. îţi mulţumesc că mi-ai arătat-o. Într-una din zile, trebuie ˇs-o văd la lumina soarelui.

Aceste întâmplări mai mult sau mai puţin mărunte se

petrecuseră joi. în duminica următoare, începu o ploaie încă de dimineaţă, nu în torente trecătoare și vijelioase de primăvară, ci mai degrabă o burniţă deasă, cu răpăieli în ferestrele căsuţei cumpărate de Elfrida, întunecându-i cămăruţele, astfel încât se văzu nevoită să aprindă toate luminile. După ce-l scoase pe Horace în grădină pentru necesităţile trupești, îşi făcu o ceașcă de ceai și o luă în dormitor, să-și petreacă dimineaţa lenevind la căldură, în tihnă, citind ziarele din ziua precedentă și dezlegând cuvinte încrucișate.

Dar imediat după ora unsprezece, fu întreruptă de sunetul strident produs de clopoţelul de la ușa din faţă, un dispozitiv zăngănind discordant și cacofonic, pus în funcţiune de un șnur care atârna liber în aer. Ţiuitul prelung și metalic se asemăna atât de mult cu semnalul de alarmă în caz de incendiu, că Elfridei îi sări inima din loc. Tolănit la picioarele patului, Horace se ridică pe labele dinapoi și slobozi câteva lătrături sacadate. Era tot ce simţea să facă pentru cauza protejării stăpânei lui; slab de înger, nu se nărăvise încă să-i mârâie și să-i muște pe intruși. Surprinsă, dar netulburată, Elfrida coborî din pat, îşi trase pe umeri halatul, îşi legă eșarfa largă cu nod bufant şi-şi croi drum pe scara îngustă și abruptă. Treptele duceau către camera de zi, iar ușa principală dădea direct spre grădina în miniatură de la faţadă. Acolo, Elfrida se pomeni cu o fetișcană îmbrăcată în blugi și într-un hanorac pe care se prelingea apa în șiroaie și încălţată cu pantofi de sport cu talpă de cauciuc. Hanoracul nu avea glugă, așa că părul copilei se udase ciuciulete ca blana unui câine care tocmai se zbenguise înotând în voie. îşi împletise în cozi pletele de un castaniu deschis și obrajii pistruiaţi i se îmbujoraseră de frig și umezeală.

— Doamna Phipps?

Purta aparat dentar, dezvăluind o gură plină de lucrături fine executate în metal.

— Da.

— Sunt Francesca Blundell. Mama zicea că-i o zi îngrozitor de urâtă, dar n-aţi vrea să veniţi la prânz? Avem

o bucată enormă de friptură de vacă și o grămadă de…

— Dar de-abia m-au invitat la cină.

— Chiar spunea mama că o să-mi răspundeţi așa.

— E foarte drăguţ din partea ei. După cum vezi, nu m-am îmbrăcat încă. Nici măcar nu m-am gândit la masa de prânz.

— Era cât pe ce să vă dea un telefon, însă m-am oferit eu să vin fuga cu bicicleta.

— Ai mers cu bicicleta?!

— Am lăsat-o pe trotuar. Totul e în regulă. O vână de apă ţâșnită cu presiune peste marginea unui jgheab de acoperiș se revărsă alături de fetișcană, greșind ţinta cu doar câţiva ţoli.

— Cred că nu ţi-ar strica să intri înainte să te murezi ca un șoarece, spuse Elfrida.

— Oh, mulţumesc. Francesca acceptă invitaţia cu însufleţire și trecu pragul casei. Auzind glasuri și dumirindu-se că era cât se poate de sigur să-și facă apariţia, Horace coborî treptele ţanţoș și cu un aer de demnitate.

— Iată-l pe câinele meu, Horace.

— E un scump. Pechinezii mamei hămăiesc ore în șir când primim musafiri. Vă supăraţi dacă-mi scot hanoracul?

— Nici gând! Cred că-i o idee grozavă.

Francesca se apucă să-și lepede haina impermeabilă, deschizând fermoarul și drapând-o peste pilastrul ce susţinea balustrada scării în spirală la capătul de jos, de unde prinse a picura pe pardoseală.

Francesca privi de jur împrejur.

— Am socotit mereu că astea sunt cele mai drăguţe căsuţe, dar n-am intrat niciodată întruna, rosti ea. Sub genele dese și întoarse în sus, ochii mari și cenușii îi scăpărau viu. Când mami mi-a zis că locuiţi aici, ardeam de nerăbdare să vin și să arunc o privire. D-aia am gonit cu bicicleta. Vă deranjează?

— Câtuși de puţin! Mă tem doar că-i destul de mare înghesuială.

— Cred că e perfect.

Ceea ce, firește, nu corespundea realităţii. Spaţiul era strâmt, cu aspect sărăcăcios, ticsit cu bunuri personale și piese de mobilier aduse de Elfrida de la Londra: canapeaua denivelată și curbată la mijloc, fotoliul în stil victorian, grilajul căminului, fasonat din bare de alamă, biroul de scris uzat și tocit, tablouri lipsite de valoare şi prea multe cărţi.

— Aveam de gând să aprind focul și să mă lungesc pe canapea fiind[ɔ e o zi atât de mohorâtă, dar n-am apucat încă. Vrei o ceașcă de ceai, de cafea sau altceva?

— Nu, mulţumesc. De-abia am băut o Coca-Cola. Unde duce ușa aia?

— În bucătărie. Hai să-ţi arăt!

Elfrida porni în frunte, deschise ușa de lemn prevăzută cu zăvor și o împinse la perete. Bucătăria nu depășea ca mărime o cambuză de vas. Aici, o mică sobă, marca Rayburn, susura mocnit, răspândindu-și căldura în întreaga căsuţă; un bufet de lemn cu policioare era înţesat cu porţelanuri, o chiuvetă din faianţă smălţuită stătea fixată în perete dedesubtul ferestrei, iar o masă din lemn și două scaune umpleau spaţiul rămas. Alături de fereastră, o ușă solidă dădea în grădina din spatele casei. Jumătatea de sus a tăbliei era acoperită cu geamuri mici, pătrate, prin care se puteau vedea curtea pavată cu dale și bordura îngustă, ceea ce arăta clar cât de departe ajunsese Elfrida cu aranjarea brazdelor destinate cultivării florilor. Ferigi înalte cu frunze dinţate îşi croiseră drum printre lespezile de piatră, iar un caprifoi se căţărase pe zidul învecinat.

— Grădina nu-ı foarte îmbietoare pe o vreme haină ca asta, dar am destul loc să mă întind pe un șezlong într-o seară de vară.

— Oh, îmi place la nebunie. Francesca iscodea de jur împrejur cu un ochi ager și format de gospodină.

— N-aveţi frigider. Și nici mașină de spălat vasele. Și nici congelator.

— Nu, n-am congelator. Dar am frigider și mașină de spălat vasele, însă le ţin în magazia din fundul curţii. Și-mi spăl toate vasele în chiuvetă fiind[ɔ nu-ı suficient spaţiu

disponibil pentru mașină.

— Cred că mami ar face apoplexie dacă ar trebui să spele toate vasele cu mâna.

— Nu-i prea greu când locuiești de unul singur.

— Îmi plac nespus de mult porţelanurile dumneavoastră. Albe cu albastru. Sunt preferatele mele.

— Și mie-mi plac. Sunt desperecheate, nu se asortează bine, dar cumpăr câte un mic obiect de bucătărie ori de câte ori găsesc ceva într-o prăvălie de vechituri. Acum, ˝s-au adunat atâtea încât abia mai pot să le fac loc.

— Ce-i la etaj?

— La fel ca pretutindeni. Două camere și o baie micuţă. Baia e atât de strâmtă încât trebuie să-mi atârn picioarele peste marginea căzii. Deci, se află un dormitor pentru mine și un mic atelier unde îmi brodez pernele decorative. Dacă invit un musafir, e nevoit să doarmă acolo, laolaltă cu mașina de cusut, resturi de materiale și registrul de comenzi.

— Tăticu’ mi-a spus că lucraţi perne. Cred că totu-i perfect pentru o singură persoană. Și câinele, firește. Seamănă cu o căsuţă de păpuși.

— Ai o căsuţă de păpuși?

— Da, însă nu mă mai joc de mult cu ea. Mă îngrijesc de animale. Un cobai pe nume Happy, dar nu se simte prea bine. Cred că trebuie să mergem la veterinar. îi cade părul și i-au rămas petice goale care arată oribil. Am iepuri. Și un ponei. Francesca strâmbă niţel din nas. îl cheamă Prince, dar câteodată e puţin cam neastâmpărat. Aș face mai bine să plec acum. Mami zice că trebuie să-l plimb de colo până colo înainte de prânz și asta durează o veșnicie, mai ales pe ploaie. Mulţumesc că mi-aţi dat voie să văd casa.

— Cu plăcere. Și eu îţi mulţumesc că mi-ai transmis amabila invitaţie.

— Veniţi, nu-i așa?

— Bineînţeles.

— O să mergeţi pe jos?

— Nu, fiind[ɔ burniţează, prefer să mă deplasez cu mașina. Și dacă mă întrebi unde o parchez, o să-ţi spun. Pe drum.

— E cumva Fordul ɔ1a Fiesta vechi și albastru?

— Da. Și vechi e doar un cuvânt uzual și operativ. Dar nu-mi pasă, cu condiţia ca motorul să pornească și roţile să se învârtească.

Francesca zâmbi la aceste vorbe, etalându-și cu dezinvoltură dantura brăzdată de o reţea de sârmuliţe.

— Atunci, ne vedem mai târziu, rosti ea. întinse mâna după hanoracul de pe care se scurgea încă apa, îşi trase pe mâneci haina udă și scutură din cap să-și îndrepte cosiţele pe spate. Elfrida îi deschise ușa.

— Mami a fixat ora mesei la unu fără un sfert.

— O să fiu acolo și mersi că ai venit.

— O să mai vin și altă dată, îi promise Francesca, iar Elfrida o petrecu cu privirea cum înainta de-a lungul potecii împroșcând în jur și lipăind prin apă, până ieși pe poartă. Câteva clipe mai târziu, încălecă pe bicicletă și porni fluturând din mână, pedalând într-o goană nebună prin băltoacele adunate în denivelările drumului și pierind încet-încet în depărtare.

*

Elfrida se împrieteni întâi și-ntâi cu Oscar, Gloria și Francesca. Prin mijlocirea lor, îi cunoscu și pe ceilalţi. Nu numai pe soţii M[*Gearey și Millse, ci și pe cei doi Foubister, care erau statorniciţi în sat de multă vreme și organizau sărbătoarea anuală bisericească de vară în parcul conacului lor cu multe ascunzișuri și coridoare, construit în stil georgian. Făcuse cunoștinţă și cu comandorul Burton-Jones, ofiţer în retragere, văduv și extrem de sârguincios, trudind de zor în grădina-i impecabilă, președinte al Asociaţiei publice pentru amatorii de drumeţii, solist în corul bisericii. Comandorul Burton-Jones (zis și Bobby, prescurtare familiară și alintătoare a numelui de botez Robert) organiza mici petreceri savuroase, la care se serveau numai băuturi alcoolice și îşi denumea dormitorul cabina căpitanului de

vas. Urma la rând cuplul Dunn, el fiind un om putred de bogat care cumpărase și transformase vechiul prezbiteriu într-o minunăţie de spaţiu dotat cu toate comodităţile moderne și obiectele de utilitate practică, întregit cu săli pentru jocuri și cu o piscină acoperită și încălzită.

Alţii, mai modești, intraseră în viaţa Elfridei unul câte unul, pe măsură ce-și vedea de treburile zilnice: doamna Jennings, care ţinea magazinul sătesc și conducea oficiul poștal; domnul Hodgkins, care îşi făcea rondul o dată pe săptămână cu furgoneta măcelăriei livrând comenzile la domiciliu; era o sursă de știri și zvonuri demnă de încredere și îşi susţinea cu fermitate părerile politice; Albert Meddows care răspunsese anunţului ei (de fapt, o carte poștală lipită și expusă pe vitrina doamnei Jennings prin care cerea o mână de ajutor pentru amenajarea grădinii) și se apucase cu nădejde de muncă, pornind de unul singur o ofensivă îndârjită împotriva neorânduielii jalnice și a pavajului deformat din grădina Elfridei dindărătul casei. Vicarul și soţia lui o invitaseră la o cină ușoară cu preparate reci, în cursul căreia i se propusese încă o dată să se asocieze așezământului de utilitate publică pentru femei. Refuzând în mod politicos – nu gusta excursiile cu autocarul și nu făcuse niciodată în viaţa ei un borcan de gem – consimţi în cele din urmă să se implice în activităţile școlii primare și sfârși prin a pune în scenă pantomima reprezentată anual de Crăciun.

Cu toţii erau destul de binevoitori și o făcuseră să se simtă binevenită, dar Elfrida nu-l considera pe niciunul dintre ei la fel de interesant sau de captivant ca familia Blundell. Ospitalitatea Gloriei nu avea limite și nu trecea cel puţin o săptămână încheiată fără ca Elfrida să nu primească invitaţia de a-și petrece timpul la Grange pentru a participa la o masă copioasă sau la vreo distracţie în aer liber cum ar fi de pildă un picnic ori o partidă de tenis (Elfrida nu juca tenis, dar se socotea fericită să privească în tăcere). Se mai iviră și alte ocazii cu totul deosebite: cursa de cai pe teren accidentat, organizată în fiecare primăvară la ferma învecinată, o vizită la grădina Trustului

Naţional, o seară mondenă la teatrul din Chichester. Elfrida sărbătorise Crăciunul și ajunul Anului Nou cu soţii Blundell și când dădu prima petrecere pentru prietenii de curând dobândiţi (după ce Albert Meddows îi readuse la viaţă grădina, îi nivelase pietrele de pavaj, îi curăţase caprifoiul de uscături și-i vopsise magazia), Oscar se oferi în mod voluntar să servească și să prepare băuturile alcoolice, iar Gloria aduse feluri de mâncare alese și îmbelșugate, gătite în bucătăria ei spaţioasă.

Cu toate acestea, existau limite și rezerve. Trebuiau să fie, dacă Elfrida nu dorea să se lase subjugată de cuplul Blundell și să i se îndatoreze peste măsură. De la bun început, recunoscuse în Gloria o femeie energică și viguroasă – poate cu o puternică înclinaţie către duritate, într-atât de dârză se arăta mereu ca lucrurile să urmeze făgașul impus de ea însăși – și Elfrida îşi dădea pe deplin seama de pericolele la care se expunea într-o atare situaţie. Părăsise Londra ca să-și făurească o viaţă independentă și știa că i-ar fi fost prea lesne unei femei singure și destul de împovărate ca ea să fie târâtă (și poate chiar înghiţită) în torentul spumegând al mondenităţilor Gloriei.

Așadar, din când în când, Elfrida se învăţase să păstreze distanţa, să se ţină în umbră, să invoce scuze. Pasămite, o supra-încărcare cu treburile casnice sau un surmenaj ori un angajament anterior care nu putea fi ˟încălcat cu niciun chip, cu vreo persoană inventată, necunoscută Gloriei. Din timp în timp, evada de pe meleagurile Dibton, înghesuindu-l pe Horace în mașină pe locul pasagerului și pornind la plimbare de-a lungul ţinutului până departe în alt comitat unde nu o cunoștea lumea și ea cu Horace se căţărau pe o coamă de deal cu turme de oi la păscut iarbă verde ca buraticul, ori mergeau pe vreo cărăruie ce șerpuia pe lângă un pârâu văluros și întunecat și găseau la capătul ei o cârciumă înţesată de străini în care Elfrida putea să mănânce un sandviș, să bea o ceașcă de cafea și în esenţă să se delecteze în preţioasa-i solitudine.

În astfel de împrejurări, departe de Dibton și cu percepţii ascuţite de simţul perspectivei, devenea un lucru posibil să-și analizeze gradul de implicare afectivă în relaţiile cu soţii Blundell și să-și catalogheze constatările în mod nepărtinitor și detașat, ca într-o listă de cumpărături.

Prima descoperire era că îi plăcea enorm de Oscar; poate că depășea orice măsură. Trecuse cu mult de vârsta iubirii romantice, dar nevoia de companie reprezenta cu totul altceva. Chiar de la prima lor întâlnire pe pragul bisericii din Dibton, când prinsese numaidecât simpatie pentru Oscar, ajunse să se simtă din ce în ce mai bine în compania lui. Timpul nu dovedise că prima impresie fusese greșită.

Dar se hazarda pe un teren delicat, necunoscut, de parcă ˇs-ar fi ˇîncumetat să calce pe gheţuri plutitoare în derivă, gata să se spargă în orice clipă. Elfrida nici nu simula o smerenie și o nevinovăţie ipocrită și afectată, nici nu se ghida după principii morale teribil de înalte; într-adevăr, tot timpul cât trăise cu iubitul ei nepreţuit și tandru, transformat acum în amintire și nefiinţă, el fusese soţul altei femei. însă ea nu-i cunoscuse niciodată nevasta, iar căsnicia lor se dusese deja de râpă când ei doi se descoperiră și din acest motiv nu o încercase nicicând sentimentul culpabilităţii. La urma urmelor, exista și un alt scenariu, câtuși de puţin inofensiv, și-n plus unul la care Elfrida asistase mai mult decât o dată: acela al unei femei singure, văduvă, divorţată său, de-altminteri, abandonată, dezolată și nemângâiată, luată sub aripa ocrotitoare de către o prietenă devotată și loială, dar, vai, încurcată într-o escapadă amoroasă cu soţul amicei credincioase! O situaţie reprobabilă, pe care o dezaproba cu fermitate.

Dar în cazul Elfridei, o astfel de faptă condamnabilă nu avea să fie săvârșită. Și știa că propria-i capacitate de a înţelege profund primejdia și bunul simţ reprezentau forţa ei morală.

Cea de-a doua latură serioasă a problemei era că Francesca, la vârsta de unsprezece ani, întrupa în imaginaţia ei fiica, pe care, dacă Elfrida ar fi zămislit

vreodată un copil, i-ar fi plăcut să-i semene în toate: plămădită pe același calapod, independentă, totalmente lipsită de făţărnicie, posedând totuși un simţ al umorului care-i putea stârni și Elfridei cascade de râs și o fantezie fecundă hrănită cu lecturi devorante. Francesca devenise pe atunci atât de absorbită de lecturi încât cineva putea să pătrundă în cameră, să deschidă televizorul, să vorbească tare și fetișcana nici măcar nu catadicsea să-și ridice privirea din paginile cărţii. în timpul vacanţelor școlare, sosea deseori pe neașteptate la Poulton ȝs Row ca să se joace zglobie cu Horace sau ca ˟s-o privească pe Elfrida cum brodează flori ori alte ornamente cu mașina de cusut, bombardând-o în același timp cu întrebări nesfârșite despre trecutul ei actoricesc, care evident o fascina.

Relaţiile Francescăi cu tatăl ei erau neobișnuit de apropiate și afectuoase. Oscar ajunsese la o vârstă destul de înaintată la care putea să-i fie bunic, dar marea încântare pe care o găseau unul în compania celuilalt depășea cu mult legătura normală dintre părinte și copil. De dincolo de ușa închisă a salonului de muzică, amândoi puteau fi auziţi cântând în duct la pian și greșelile strângăce nu prilejuiau învinuiri reciproce, ci, dimpotrivă, stârneau explozii de râs prelungit și sacadat. în serile de iarnă, Oscar îi citea cu voce tare, amândoi stând ghemuiţi pe fotoliul său imens, iar Francesca îşi manifesta afecţiunea pentru el prin dese îmbrăţișări, încolăcindu-și braţele subţiri mereu mai strâns pe după gâtul lui, și prin sărutări apăsate pe creștetul încărunţit.

Cât despre Gloria, aceasta îşi manifesta în mod vizibil preferinţa pentru cei doi fii, de-acum adulţi, însuraţi, căpătuiţi, simţindu-se cu mult mai atașată de ei decât de fiica zămislită și adusă pe lume mai târziu. Elfrida îi cunoscuse pe acești fii, Giles și Crawford Bellamy, precum și pe soţiile lor drăguţe, elegant îmbrăcate, când sosiseră pe neașteptate la Grange să-și petreacă sfârșitul de săptămână sau când veniseră cu mașina de la Londra pentru prânzul de duminică. Deși nu se născuseră gemeni, erau ciudat de asemănători, convenţionali și prezumţioși.

Elfrida avu senzaţia că niciunul dintre fraţi nu o judeca favorabil, dar întrucât nu-l simpatiza pe vreunul din ei, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Gloria îi iubea la nebunie, ceea ce avea o importanţă vitală, și când sosea timpul să se urnească din loc în mașinile lor luxoase încărcate cu fructe și legume proaspete, culese din grădina Gloriei, ea rămânea ţintuită locului, fluturând din mână fără încetare ca orice mamă sentimentală. Se vădea că în ochii ei niciunul dintre fii nu putea greși cu ceva și Elfrida era tot așa de sigură pe cât doi și cu doi fac patru că dacă Gloria nu și-ar fi dat consimţământul la însurătoarea cu miresele alese de ei, atunci și Daphne și Arabella ar fi fost condamnate, acordându-li-se un termen foarte scurt până la executarea sentinţei, chiar fără un răgaz să se spovedească.

Dar în privinţa Francescăi, lucrurile se deosebeau precum cerul de pământ. Profund înrâurită de Oscar, copila îşi urma calea proprie, îşi promova numai propriile interese și considera lectura și muzica mult mai ispititoare decât clubul local de echitaţie și alte sporturi atletice. Chiar și așa, Francesca nu se revolta niciodată, nu se îmbufna și se îngrijea de poneiul ei ţâfnos și nărăvaș cu mare bunăvoinţă, exersându-l cu regularitate, călărind în galop de jur împrejurul padocului amenajat de Gloria pentru echitaţie și scoţându-l în lungi plimbări la pas de-a lungul potecilor bătute și retrase de lângă pârâu. Adeseori, Oscar o însoţea în aceste preumblări, cocoţat și înfipt bine în șaua unei vechi biciclete, relicvă din zilele de profesorat.

Gloria îi lăsa în toanele lor, pesemne, reflectă Elfrida, fiind[ɚ Francesca nu însemna atât de mult pentru ea; nefiind tot așa de captivantă sau de stimulativă ca propriul ei stil de viaţă febrilă și tumultuoasă, cu petreceri în lanţ și cercul de prieteni. De asemenea, ceea ce prezenta o covârșitoare importanţă pentru Gloria era poziţia ei ca mentor social monden și câteodată îi evoca Elfridei imaginea unui vânător care suflă în corn să atragă atenţia și îşi adună copoii cu biciul asmuţindu-i pe urmele prăzii.

Numai o singură dată căzuse Elfrida în dizgraţie. I se

întâmplase în timpul unei seri festive petrecute la familia Foubister, un banchet cu tot ceremonialul și mare pompă cu lumânări aprinse, argintărie scânteietoare, cizelată cu artă, și cu un majordom în vârstă servind mesenii. După dineu, când se retraseră cu toţii în salonul de formă lunguiaţă (destul de friguros pentru că se răcise bine afară), Oscar se îndreptă spre pianul cu coadă să interpreteze o bucată muzicală, și după ce-și arătă talentul cu fragmente din Studiile lui Chopin, sugeră că n-ar strica să le cânte ceva și Elfrida.

Se fâstâcise și rămase buimacă. Nu cântase nimic de ani încheiaţi, protestă ea, nu prea se simţea în formă, îşi cam pierduse vocea…

Dar bătrânul Sir Edwin Foubister interveni cu putere de convingere. „Te rog, mi-a plăcut totdeauna să ascult o melodie frumoasă”.

Era atât de dezarmant, încât Elfrida se pomeni că șovăie. La urma urmelor, ce mai conta dacă îşi pierduse timbrul glasului tineresc și cristalin, dacă vocea îi tremura, poticnindu-se la registrul notelor muzicale înalte și dacă era pe punctul să se acopere de ridicol? Chiar în acel moment, surprinse figura Gloriei, congestionată, încremenită într-o expresie rigidă ca de buldog, trădând dezaprobare și consternare. Și înţelese că Gloria nu dorea ca ea să cânte. Nu voia nici în ruptul capului ca ea să dea o reprezentaţie acompaniată de Oscar și să delecteze micul grup. Nu-i surâdea ideea ca alţii să o eclipseze, să subjuge atenţia celorlalţi, să devieze conversaţia de la temele fixate de ea. Era o percepţie de o claritate totală și oarecum șocantă, de parcă ar fi văzut-o în treacăt pe Gloria despuiată până la piele.

În împrejurări diferite, ˟s-ar fi putut întâmpla ca Elfrida să nu riște, să refuze cu eleganţă, să găsească scuze. Dar se ospătase cum se cuvine, băuse un vin delicios și, stimulată de mâncărurile și băutura alese, o scânteie de autoafirmare prinse viaţă și se aprinse ca o văpaie. Nu-și îngăduise niciodată să se lase intimidată sau terorizată și nu-și propunea să înceapă acum. Așa încât

primi cu un surâs privirile încruntate, tăioase și amenințătoare aruncate de Gloria, apoi întoarse capul și zăbovi cu fața zâmbitoare spre amfitrionul ei. „Dacă doriți, mi-ar face mare plăcere…”, spuse Elfrida.

„Minunat!”. Sir Edwin se bucură ca un copil, bătând din palme. „Ce prilej de desfătare!”

Elfrida se ridică în picioare și străbătu cei câțiva metri al salonului până în locul unde aștepta Oscar.

„Ce ai de gând să cânți?”

Elfrida îl înștiință. O veche bucată muzicală dintr-un program de estradă, compusă de Rodgers și Hart.

„O știi?”

„Firește”.

Un acord sau două în introducere. Se scursese multă vreme de când nu mai cântase. își îndreptă umerii, trase adânc aer în plămâni…

„Doar o dată te-am privit
Și-i tot ce mi-a trebuit”.

Vocea îi îmbătrânise căpătând un timbru mai ascuțit, dar putea încă să intoneze sunetele armonios și să nu le distoneze.

„Inima-n piept mi-a încremenit”.

Și deodată o copleși o stare de fericire neîntemeiată și se simți iarăși plină de tinerețe, stând alături de Oscar și, împreună cu el, umplând încăperea cu muzica în vogă pe vremea când fuseseră așa de tineri.

Gloria nu mai scoase o vorbă tot restul serii, dar nimeni nu se căzni să-i risipească prin măguliri și laude ipocrite proasta dispoziție. în timp ce toți se minunau și o felicitau pe Elfrida pentru execuția artistică, Gloria sorbea cu năduf din paharul cu coniac. Când sosi timpul să se retragă, Sir Edwin îi însoți până în locul unde staționa, pe pietrișul greblat și netezit cu grijă, puternicul automobil al Gloriei pentru regiunile rurale sau excursii de familie. Elfrida îi ură stăpânului casei noapte bună și se urcă în spatele mașinii, iar Oscar se strecură la volan, silind-o pe Gloria să se așeze pe locul pasagerului.

„Cum te-ai distrat în seara asta?” își întrebă Oscar

soţia, pornind spre casă.

„Mă doare capul”, îi replică tăios Gloria și tăcu iarăși mâlc.

Elfrida se gândi că nu era deloc de mirare, dar se abţinu din prudenţă să-și exteriorizeze gândul. Și pesemne că acesta reprezenta cel mai trist și mai tulburător adevăr dintre toate. Gloria Blundell, practică, nesentimentală, încăpăţânată și cu un stomac cât vadra, bea vârtos, nuse-nˇurca. Nu se îmbăta niciodată turtă încât să nu se mai poată ţine pe picioare, nu era nicicând mahmură. însă făcea exces de băuturi alcoolice. Și Oscar îi cunoștea slăbiciunea.

Oscar. Și acum, iată-l în magazinul doamnei Jennings într-o după-amiază cenușie de octombrie, cumpărându-și ziarele și plătind o pungă cu hrană solidă pentru câini. Purta pantaloni de catifea reiată, un pulover gros de lână englezească, toarsă de mână, și bocanci de piele rezistentă, cu talpă groasă, ceea ce părea să indice că până atunci se ocupase cu grădinăritul, amintindu-și deodată de aceste comisioane necesare și venind în fugă să le îndeplinească.

Doamna Jennings îşi ridică privirea.

— Bună ziua, doamnă Phipps!

Ţinând în căușul mâinii mărunţișul, Oscar se întoarse și o văzu.

— Elfrida! Bună ziua.

— Probabil că ai mers pe jos. Nu ţi-am zărit mașina, spuse ea.

— Am parcat-o după colţ. Cred că asta-i tot, doamnă Jennings.

Se retrase puţin deoparte să-i facă loc Elfridei și rămase neclintit, nefiind în aparenţă prea grăbit să plece spre casă.

— Nu ne-am văzut de multe zile. Cum o mai duci?

— Oh, supravieţuiesc. Mi ˇs-a cam acrit de vremea asta.

— Îngrozitoare, nu-i așa? se amestecă în vorbă doamna Jennings. Umedă și răcoroasă dintr-odată, te face

să te simţi ca o zdreanţă stoarsă, îţi piere cheful de orice. Ce aveţi acolo, doamnă Phipps?

Elfrida îşi goli de conţinut coşul, așa încât doamna Jennings să poată calcula preţul cumpărăturilor și le înșiră pe toate pe tejghea. O franzelă, jumătate de duzină de ouă, un pachet de unt, o bucată de șuncă, două conserve cu carne pentru hrana câinilor și o revistă intitulată „Beautiful Homes”.

— Vreţi să vi le trec în cont?

— Dacă sunteţi amabilă, mi-am lăsat geanta acasă.

Oscar văzu revista.

— Ai de gând să te ocupi cu îmbunătăţiri domestice?

— Probabil că nu, dar găsesc un remediu terapeutic în lectura despre căminele altor oameni. Pasămite, fiind[ɔ̃ știu că nu-mi permit extravaganţe, adică să trăiesc în mare lux și-n răsfăţ. E ca și cum aș privi pe altcineva cum îşi tunde iarba.

Doamna Jennings consideră această asociaţie de idei foarte nostimă.

— Jennings și-a pus spre bună păstrare în magazie mașina de tuns iarba încă din septembrie. îl scoate din sărite ˇs-o folosească, zău așa.

Oscar o urmărea din ochi pe Elfrida în timp ce-și așeza tâguielile în coș.

— Te duc cu mașina până acasă, dacă vrei, spuse el.

— Nu mă deranjează să merg pe jos. în plus, l-am adus cu mine pe Horace.

— E binevenit să ni se alăture. Mulţumesc, doamnă Jennings. La revedere!

— ˇS-auzim de bine, domnule Blundell. Calde salutări soţiei.

Ieșiră împreună din magazin. Afară, tinerii îşi pierdeau încă vremea trândăvind pe trotuar. Se asociase grupului o fată cu înfăţișare dubioasă, cu părul negru ca pana corbului, purtând o fustă de piele care-i acoperea cu greu perineul și pufăind dintr-o ţigară. Prezenţa ei părea să-i fi electrizat pe tineri, antrenându-i într-o pantomimă de feste, afronturi și râsete explozive, lipsite de noimă.

Prins în cursă în toiul unui astfel de comportament necuviincios, Horace căpătase o mutră jalnică. Elfrida îi dezlegă lesa și câinele clătină din coadă, simţindu-se uşurat. Toţi trei îşi croiră drum pe după colţ și de-a lungul străduţei înguste unde Oscar îşi lăsase maşina. Elfrida se așeză pe locul pasagerului, iar Horace sări năpustindu-se înăuntru și se întinse pe podea, între picioarele ei, cu capul rezemat în poala stăpânei. Pe când Oscar li se alătură, trântind portiera cu zgomot, răsucind cheia în contact și apoi ambreind, Elfrida spuse:

— Nu mă aștept niciodată să întâlnesc pe cineva după-amiezile în magazin. Dimineţile sunt de obicei rezervate îndatoririlor sociale. Tocmai răstimpul când stai la taifas pe îndelete.

— Știu. Dar Gloria e la Londra și am uitat să-mi iau ziarele.

Oscar întoarse maşina și apucă pe strada principală. Ziua de școală se încheiase și trotuarele se aglomeraseră cu o procesiune de copii osteniţi și neglijenţi, târându-și ghiozdanele și croindu-și drum spre casă. îngrijitorul din curtea bisericii aprinsese un rug de vreascuri și gunoaie, iar fumul acru și cenușiu se răspândea alene în aerul liniștit și jilav.

— Când a plecat Gloria?

— Ieri. Pentru vreo întâlnire sau alta. Cu operele ei de binefacere pentru protecţia copilului, așa presupun. A luat trenul. Trebuie ˝s-o întâmpin la gară la șase și jumătate.

— Vrei să-mi faci o scurtă vizită și să bem ceaiul împreună? Sau preferi să te reapuci de grădinărit?

— De unde știi că am făcut grădinărie?

— Intuiţie feminină. Indicii grăitoare. Noroi pe ghete.

Oscar izbucni în râs.

— Absolut corect, domnule Sherlock Holmes. Dar n-aș refuza o ceașcă de ceai pentru nimic în lume. Bacșișul grădinarului.

Trecură pe lângă cârciumă. După câteva clipe, ajunseră pe drumeagul îngust care se deșira la vale spre

linia de cale ferată și spre șirul de căsuţe dispuse în terase, alcătuind Poulton3s Row. Oscar opri în dreptul porţii, descinseră cu toţii imediat, Horace, eliberat din lesă, o zbughi în fugă în susul potecii, iar Elfrida, trăgând după sine coșul, îl urmă de aproape. Deschise ușa.

— N-o încui niciodată? întrebă Oscar rămas în spate.

— Nu și pentru o scurtă escapadă după târguieli la magazinul din sat. în orice caz, nu-i nimic de furat aici. Hai, intră și închide ușa. Elfrida se îndreptă direct spre bucătărie și trânti coșul pe masă. Dacă ai fi dispus, ai putea aprinde focul cu niște chibrituri. într-o zi ca asta, se simte nevoia de puţină căldură și dezmorţire. Umplu ibricul la robinet și-l puse pe mașina de gătit. Apoi, îşi scoase jacheta, drapând-o pe speteaza scaunului, și începu să adune câteva obiecte de porţelan desperecheate.

— Căni sau cești de ceai?

— Căni pentru grădinari.

— Bem ceaiul lângă foc sau stăm aici?

— Sunt mereu mai fericit să-mi ţin genunchii sub masă.

Fără prea mare speranţă, Elfrida deschise cutiile de prăjituri. Două erau goale. Cea de-a treia conţinea câteva resturi de turtă dulce. Le așează pe masă, cu un cuţit alături. Luă laptele din frigider și îl deșertă din cutia de carton într-un ulcior cu toartă de ceramică smălţuită în galben. Găsi zahărniţa. Din cealaltă cameră, răzbăteau acum pârâituri și trosnituri de vreascuri puse pe foc. Se îndreptă spre cadrul ușii și rămase în picioare acolo, rezemată de buiandrug, observându-l cu atenţie pe Oscar. Acesta așeza cu oarecare băgare de seamă câţiva bulgări de cărbune deasupra micului rug funerar, întuind prezenţa Elfridei, se îndreptă din șale și întoarse capul surâzându-i.

— Arde focul cu vâlvătăi. L-am pregătit așa cum se cuvine, cu surcele din belșug. Ai nevoie de buturugi pentru iarnă? Te pot aproviziona cu o încărcătură, dacă vrei.

— Unde să le depozitez?

— Le-am putea stivui în grădina din faţa casei, proptite de zid.

— Ar fi de-a dreptul minunat, dacă-ţi prisosesc.

— Avem mai multe decât ne trebuie.

Oscar îşi șterse funinginea de pe mâini pe cracul pantalonilor și îşi plimbă privirea prin odaie.

— Știi, ai transformat locșorul ăsta într-unul fermecător.

— E o harababură, hai ˟s-o lăsăm baltă! Nu-i destul spaţiu. Bunurile de orice natură adunate în timp te pun în faţa unei dileme, nu-i așa? Devin parte din tine și nu te înduri să le azvârli ca nefolositoare. Există crâmpeie sau mărunţișuri pe care le port cu mine dintr-un loc într-altul de ani în șir, datând încă din zilele de succes ameţitor, când jucam pe scenă. Semănăm cu un melc care-și cară veșnic cochilia în spinare. De pildă, un șal de mătase sau un bibelou ieftin care făceau cabinele de teatru puţin mai suportabile.

— Îmi plac îndeosebi cei doi mici terieri de Staffordshire.

— Au făcut totdeauna parte din bagajul meu, dar nu formează de fapt o pereche.

— Și ceasornicul de voiaj.

— A călătorit mult la rândul lui.

— Pare să fie destul de uzat.

— Hârbuit și paradit ar fi cuvintele mai apropiate de adevăr. îl păstrez de mulţi ani, mi l-a lăsat moștenire venerabilul și bătrânul meu naș. Mai deţin un lucru despre care cred că ˟s-ar putea să valoreze foarte mult. E vorba de o pictură în ulei de dimensiuni mici.

Tabloul anina pe o latură a șemineului și Oscar îşi scoase ochelarii, și-i potrivi pe nas ca să-l examineze mai bine.

— De unde l-ai primit?

— Mi l-a dăruit un actor. Am participat împreună la reînvierea veghii sărbători rustice a strângerii fânului în Chichester și, la sfârșitul petrecerii câmpenești, mi-a zis că dorește să-l am eu. Un dar de despărţire. îl cumpărase dintr-o prăvălie de vechituri și nu cred că plătise un preţ exorbitant, dar se simţea emoţionat fiind[ɔ˜ era convins că

fusese pictat de David Wilkie.

— Sir David Wilkie? Oscar încruntă din sprâncene. Un obiect valoros. Și de ce ţi l-a dat?

Elfrida nu se îndupleca să i se smulgă o mărturisire.

— Pentru a-mi mulţumi că i-am cârpit ciorapii?

Oscar îşi întoarse privirea spre tablou. Ocupa puţin spaţiu, acoperind doar o suprafaţă de unsprezece pe opt ţoli, și înfăţișa un cuplu de vârstnici, înveșmântaţi după moda din secolul al XVIII-lea, stând la o masă pe care trona o Biblie imensă, legată în piele. Fundalul era sumbru, costumul bărbatului închis la culoare. Dar femeia purta un șal galben-deschis și o rochie roșie, iar boneta albă era împodobită cu horbote și panglici.

— Aș spune că bătrânica se gătise în ţinută de gală pentru vreo ceremonie specială, nu crezi?

— Fără îndoială. Elfrida, poate că ar trebui să încui ușa din faţă.

— Probabil că da.

— Ţi-ai asigurat casa?

— Ea e asigurarea mea de bătrâneţe. Pentru zile negre. Când mă voi trezi calică lipită pământului, rătăcind pe drumuri cu doar câteva pungi de plastic și cu Horace legat de capătul unei sfori, atunci, și numai atunci, mă voi gândi dacă ˇs-o vând sau nu.

— O baricadă de apărare împotriva dezastrului. Oscar zâmbi şi-şi luă ochelarii de pe nas. Nu, contează! Până la urmă, e vorba de felul în care ţi-ai strâns laolaltă toate posesiunile ce se contopesc într-un întreg atât de armonios. Sunt sigur că nu posezi nimic lipsit de frumuseţe și de utilitate.

— William Morris, locul esteticului în viaţa modernă.

— Și, pesemne, măsura bunului gust.

— Oscar, spui lucruri foarte plăcute.

Chiar în acel moment, din bucătărie, ibricul Elfridei slobozi un șluierat prelung și strident, ceea ce însemna că fierbea în clocot Elfrida se ridică să-l ia de pe foc. Oscar o urmă îndată și rămase privind cum prepara infuzia prin opărirea frunzelor uscate într-un ceainic pântecos și

maroniu, pus pe masa de lemn.

— Dacă-ţi place ceaiul tare, n-ar strica să mai aștepţi o clipă sau două. Și, dacă preferi, pot să-ţi adaug lămâie în loc de lapte. Iar de servit ca gustare, niște turtă dulce, e adevărat, mai veche.

— Un ospăţ sărbătoresc. Oscar trase un scaun și se instală comod, vădit ușurat să-și destindă trupul și să-și odihnească picioarele. Se așează și Elfrida, cu faţa spre el, și se ocupă cu tăiatul turtei dulci.

— Oscar, am de gând să plec, spuse ea.

Nu-i răspunse imediat și, privind în sus, Elfrida descifra pe chipul lui o expresie de uimire încremenită.

— Pentru totdeauna? întrebă el cu teamă.

— Bineînţeles că nu.

Despovărarea întipărită pe figura lui era evidentă.

— Slavă Domnului! M-ai băgat în sperieţi.

— N-aș părăsi satul ăsta niciodată. Ţi-am spus doar. E locul unde o să-mi petrec amurgul zilelor. Dar a sosit timpul să-mi iau o scurtă vacanţă.

— Te simţi istovită peste măsură?

— Nu, dar toamna mă deprimă totdeauna. E un soi de prag infernal între vară și Crăciun. Un, timp mort. Și în curând îmi sărbătoresc ziua de naștere. împlinesc șaizeci și doi de ani. Cu atât mai deprimant. Așadar, a venit vremea unei schimbări.

— E perfect rezonabil. O să-ţi prindă bine. Unde pleci?

— Chiar în extremitatea peninsulei Cornwall. Vorbea aceea, dacă strănuţi cu putere, ești în pericol să te prăbușești de pe stânci în Atlantic.

— Cornwall? Acum, Oscar rămase uluit. De ce tocmai în Cornwall?

— Fiind[ɔ- am un văr care trăiește acolo. Se numește Jeffrey Sutton și e exact cu doi ani mai tânăr decât mine. Suntem prieteni de când ne știm. E unul dintre acei oameni agreabili și simpatici cărora le poţi telefona fără reţinere ca să-i întrebi: „Mă primești să stau câtva timp la tine?”. Și știi dinainte că acceptă bucuros. Pe deasupra,

glasul îi sună încântat. Așa că ¸cu și cu Horace vom călători cu mașina.

Oscar clătină din cap cu oarecare nedumerire.

— Habar n-aveam de existenţa unui văr. Sau a oricărui fel de rudă, de altminteri.

— Rodul imaculatei concepţii, la asta faci aluzie?

— Nu chiar, dar recunoaşte că e surprinzător.

— Nu cred în ruptul capului! Doar pentru că nu-mi turuie gura ca o moară stricată despre familia mea. Apoi, Elfrida se domoli. însă nu greșești întru totul. Sunt cam retrasă și singuratică. Dar Jeffrey e o persoană deosebită și noi am păstrat mereu legătura.

— Are soţie?

— De fapt, a avut două. Prima era genul de femeie sâcâitoare care te calcă pe nervi. O chema Dodie. Presupun că l-a cucerit cu înfăţișarea ei drăgălașă și cu aerul suav de neajutorare, numai că a descoperit mai târziu cu surprindere, bietul om, că îşi legase soarta de o nevastă atât de egocentrică și preocupată de sine, încât întrece orice descriere. Era de asemenea leneșă și nu se îngrijea de treburile casnice, iar cea mai mare parte din salariul lui Jeffrey, câştigat cu trudă, se irosea pentru plata lefurilor bucătăreselor, menajerelor și a altor diverși angajaţi interni pe casă și masă în speranţa slabă că ar menţine un soi oarecare de cămin în condiţii omenești de dragul celor două fiice.

— Și ce ˚s-a întâmplat până la urmă cu căsnicia lor? Oscar se arăta cât se poate de captivat.

— Jeffrey a rămas statornic și răbdător, însă, în ultimă instanţă, când amândouă fetele au. crescut, și-au terminat studiile și câştigă atât cât este necesar pentru a se întreţine singure, a părăsit-o. Apăruse în viaţa lui această fată, pe nume Serena, cu mult mai tânără decât Jeffrey și absolut încântătoare. Era grădinărească și administra o mică afacere frumușică aranjând buchete de flori pentru petreceri și ocupându-se de plantele decorative etalate de alţi oameni pe pervazul ferestrelor. Jeffrey o cunoscuse cu mulţi ani în urmă. Când ˚s-a

despărţit de soţie, și-a abandonat totodată și slujba, a părăsit Londra fără părere de rău și jurând că nu se mai întoarce și ˇs-a mutat împreună cu Serena hăt departe, încotro i-au dus ochii și să li se piardă urma. Când ˇs-a pronunţat divorţul furtunos, Jeffrey ˇs-a căsătorit cu Serena și aproape imediat și-au întemeiat o altă mică familie. Un băiat și o fată. Trăiesc din roadele pământului, cresc găini și oferă găzduire și micul dejun vilegiaturiștilor în timpul [verii.

— Își petrec viaţa fericiţi de atunci încoace?

— ˇS-ar putea spune și așa.

— Ce mai știi despre fetele din prima căsnicie? Ce ˇs-a întâmplat cu ele?

— Am cam pierdut legătura. Pe prima născută o cheamă Nicola. ˇS-a măritat cu un om oarecare și a făcut un copil, cred. Era mereu îngrozitor de antipatică, nemulţumită, plângându-se fără încetare de nedreptatea vieţii. Socot că o rodea dintotdeauna o gelozie cumplită pe Carrie.

— Carrie fiind sora mai mică.

— Întocmai. Și adorabilă. înzestrată cu o personalitate fermecătoare, aidoma cu Jeffrey. Cam acum zece ani, când am suferit o operaţie femeia-scă grea – subiect despre care, în această clipă, Oscar, nu vreau să vorbesc mai multe – Carrie a venit să mă îngrijească. A rămas cu mine șase săptămâni. Eram de una singură în acea vreme, locuiam într-un mic apartament ca o hrubă, în Putney, dar Carrie a trecut peste toate obstacolele fără sforţare și ne-am înţeles de minune. Elfrida îşi încreţi fruntea, luptându-se cu calcule mintale. Trebuie să aibă acum aproape treizeci de ani. A trecut de vârsta tinereţii. Ce repede zboară timpul!

— ˇS-a măritat?

— Nu cred. Cum ţi-am spus, am pierdut contactul. Ultima oară când am primit vești de la ea, lucra în Austria pentru o mare agenţie de turism. Știi, instructor de schi și se asigură că fiecare turist e cazat într-un hotel corespunzător. l-a plăcut totdeauna să schieze mai mult

decât orice pe lume. Indiferent cum îi merge, sunt convinsă că-i fericită. Cred că acum ceaiul tău e destul de concentrat. Elfrida i-l turnă în cană – părea să fie satisfăcător de negru – și-l servi cu o felie de turtă dulce fărâmicioasă. Așadar, după cum vezi, am o familie, chiar dacă nu mi-s toţi deosebit de apropiaţi. îi surâse. Cum rămâne cu tine?. E timpul mărturisirilor. Ai și tu rude presărate ici, colo, cu care te poţi lăuda?

Oscar ridică o mână şi-şi netezi creștetul capului, răsfirându-și în degete părul cărunt.

— Nu știu. Presupun că da. Dar, ca și tine, nu prea am habar unde sunt sau cum îşi duc viaţa.

— Povestește-mi câte ceva.

— Ei, bine! Oscar ronţăia gânditor o bucăţică de turtă dulce. Una din bunicile mele era de origine scoţiană. Cum ţi se pare pentru început?

— Captivant.

— Avea un conac mare în Sutherland, o anumită suprafaţă de pământ și o fermă.

— O femeie cu proprietate funciară.

— Obișnuiam să-mi petrec vacanţele cu ea, dar a murit când aveam șaisprezece ani și apoi nu m-am mai întors acolo niciodată.

— Cum se numea conacul?

— Corrydale.

— Era grozav de impunător?

— Nu, doar extrem de confortabil. Mese îmbelșugate, cizme de cauciuc, vergi de undiţă și fel de fel de unelte pentru pescuit zăceau împrăștiate peste tot. Miresme îmbietoare de flori, de ceară de albine pentru lustruit podelele și de friptură de potârniche scoţiană.

— Ah, delicios! îţi lasă gura apă după așa mâncare. Sunt sigură că bunica ta era încântătoare.

— Nu știu precis. Dar nu avea aere de superioritate și pretenţii exagerate, și era colosal de talentată.

— În ce sens?

— Presupun că poseda talentul de a trăi din plin. Și pentru muzică. Știa să cânte la pian cu o măiestrie

nemaiîntâlnită. Vreau să spun că era cu adevărat o pianistă desăvârșită. Cred că de la ea am moștenit micul meu talent și tot ea mi-a călăuzit pașii spre cariera aleasă. Se cânta totdeauna muzică la Corrydale. Muzica făcea parte din viaţa mea.

— Ce altceva?

— Poftim?

— Cu ce altceva îţi mai umpleai timpul?

— Abia îmi pot aminti. Ieșeam serile și vânam iepuri. Pescuiam păstrăvi. Jucam golf. Bunica era o pasionată jucătoare de golf și se străduia să mă scoată cât mai des pe teren, dar n-o egalam niciodată. Apoi, diverși oameni veneau în vizită și jucam partide de tenis și dacă vremea se încălzea destul de bine, ceea ce, firește, nu se întâmpla în cea mai mare parte a timpului, mergeam cu bicicleta până pe plajă și mă avântam în Marea Nordului. La Corrydale, nu conta ce făceai. Totul era foarte relaxant. Momente de veritabilă deconectare și distracţie nemaipomenită.

— Așadar, ce ˇs-a petrecut până la urmă?

— Bunica ˇs-a stins din viaţă ca o candelă aprinsă. Războiul era în plină desfășurare. Unchiul meu a moștenit conacul și a plecat să se instaleze acolo.

— Nu te-a invitat în vacanţele de vară?

— Acele zile fericite se sfârșiseră. Aveam șaisprezece ani. Mă pasiona muzica. Dădeam examene. Alte interese, alţi oameni. O viaţă diferită.

— Mai locuiește încă acolo? Mă refer la unchiul tău.

— Nu, ˇs-a mutat la Londra într-un imobil de raport cu apartamente de închiriat, în apropiere de Albert Hall.

— Cum îl cheamă?

— Hector MĆˇLellan.

— Oh, minunat! îţi evocă fustanelele muntenilor scoţieni și bărbi roșii.

— Nu mai e cazul. A îmbătrânit acum.

— Și Corrydale?

— L-a transferat proprietatea fiului său, Hughie. Vărul meu. Un individ bun de nimic, a cărui marotă este să trăiască pe picior mare, să umble cu nasul pe sus și să facă

totul în stil mare. îşi umpluse casa cu amici degeneraţi, care dădeau de dușcă stacane de whisky și se purtau mitocănește spre disperarea tuturor vechilor angajaţi respectabili ce trudiseră ani de-a rândul în conac și pe moșie. Faptele lor reprobabile iscaseră un soi de scandal. Apoi, Hughie ˇs-a decis că viaţa la nord de graniţa dintre Anglia și Scoţia nu i se potrivea, așa că a vândut în grabă proprietatea sub preţ și a fugit din ţară, ascunzându-se în Barbados. După câte știu, se află încă acolo, împreună cu cea de-a treia soţie și ducând o viaţă exuberantă de nabab.

Elfrida era cuprinsă de invidie.

— Oh, pare să fie un tip fascinant.

— Nicidecum. Mai degrabă, plictisitor de previzibil. Obișnuiam să ne suportăm unul pe celălalt, dar n-am fost niciodată prieteni.

— Prin urmare, totu-i lichidat și nu mai ai unde să tentorci.

— Nici pomeneală! Oscar se rezemă de spătarul scaunului şi-şi încrucișă braţele. De fapt, m-aș putea înapoia în locurile copilăriei. Când bunica a murit, Hughie și cu mine am moștenit în comun o casă. însă e închiriată de mulţi ani unui cuplu de bătrâni. în fiecare trimestru, primesc o chirie modică, expediată prin mandat poștal de la oficiul local. Presupun că și Hughie primește aceeași sumă de bani, deși cu greu îţi ajunge să plătești din ea câteva pahare de punci.

— E mare casa?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte. E situată în mijlocul orășelului. Pe vremuri, adăpostea între zidurile ei administraţia moșiei, însă apoi a fost transformată în casă de locuit.

— Ce captivant! Mi-aș dori să am o casă în Scoţia.

— Jumătate de casă.

— Chiar și așa e mai bine decât nimic. Ai putea ˇs-o iei pe Francesca acolo să-și petreacă jumătate de vacanţă.

— Sincer să fiu, niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte așa ceva. Nu mă mai gândesc nicicând la locurile acelea. Bănuiesc că într-o bună zi Hughie ori se va oferi să

cumpere partea mea de moștenire, ori îmi va propune să cumpăr eu. Dar nu-i o problemă care mă frământă. Și prefer să nu acţionez în mod pripit. Cu cât am mai puţin de-a face cu Hughie MȻ˟Lellan, cu atât mai bine.

— Cred că ești îngrozitor de slab.

— Stau doar retras în umbră. Când pleci?

— Miercurea viitoare.

— Pentru cât timp?

— O lună.

— O să ne trimiţi o carte poștală?

— Bineînţeles.

— Și o să ne dai de știre când te întorci?

— Negreșit.

— Îţi vom simţi lipsa, spuse Oscar și Elfrida se entuziasmă.

Casa se numea Emblo Cottage. Având faţada de granit orientată către vântul de miazănoapte și către Oceanul Atlantic, pe această latură, ferestrele erau puţine, mici și îngropate în zid, cu pervazuri destul de late pentru a adăposti ghivece cu pelargonii, frânturi de lemn plutit, adus de valuri la ţărm, cochilii și scoici pe care Serenei îi plăcea să le colecţioneze. Odinioară, o fermă prosperă pentru creșterea vacilor de lapte și coliba văcarului făcuseră parte din Emblo Cottage, dar văcarul, obosit de atâta muncă, ceruse ieșirea la pensie și apoi murise, mecanizarea înlocuise mulsul manual, salariile în agricultură urcaseră la culme, iar fermierul îşi mutase gândul de la pierderile suferite, împăcându-se cu situaţia de fapt, și vându-se casa ţărănească. De atunci, aceasta încăpuse pe mâinile a trei proprietari diferiţi și fusese scoasă pe piaţa imobiliară pentru ultima oară tocmai când Jeffrey luase hotărârea irevocabilă să rupă lanţul care-l lega de Londra, Dodie și slujbă. Văzuse anunţul de vânzare în „The Times”, se suise fără șovăire în mașină și conduse încontinuu toată noaptea pentru a inspecta proprietatea, înainte ca să lase timp oricărei alte persoane să propună un preţ de cumpărare. Jeffrey descoperise un mic sălaș igrasios și rece, jalnic mobilat pentru închirieri de ocazie,

ghemuit într-o grădină neîngrijită și împresurat de sicomori piperniciţi, înclinaţi în unghiuri drepte sub bătaia vântului. Dar se deschidea de acolo o priveliște magnifică spre coasta stâncoasă și mare, iar pe povârnișul sudic se distingea un petic adăpostit de pajiște unde ciorchini viorii de glicină se căţărau pe un zid de piatră și o camelie înflorea încă.

Jeffrey îi telefonase directorului de bancă, obţinuse un împrumut și cumpărase proprietatea. Când el și Serena se mutaseră cu toate calabalâcurile, găsiseră cuiburi de păsări în hornurile șemineurilor, tapetele vechi se coșcoveau de pe pereţi și un iz de igrasie și de mucegai plutea în fiecare încăpere. Dar pentru ei nu conta prea mult. Destupară o sticlă de șampanie și se cuibăriră peste noapte în saci de dormit. Erau împreună și erau acasă.

Toate acestea se întâmplaseră cu zece ani în urmă. Durase doi ani încheiaţi să-și pună în bună rânduială căminul, dându-i un aspect plăcut, ceea ce comportase muncă sisifică, murdărie, dărâmături, moloz, inconveniente și o suită neîntreruptă de instalatori, maiștri zidari, ţiglari și pietrari, care viermuiau prin toate părţile; călcând în bocanci plini de noroi, îşi fierbeau nesfârșite căni de ceai și se dedau la lungi conversaţii despre semnificaţia vieţii.

Din când în când, Jeffrey și Serena se enervau la culme de tărăgăneala și de nestatornicia lor, dar le era imposibil să nu se lase amăgiţi de acești filosofi diletanţi, care păreau să nu cunoască simţul datoriei și adevărata accepţiune a cuvântului râvnă, pe deplin mulţumiţi să știe că zilele se ţineau lanţ una după alta și că până mâine se mai schimbă lucrurile.

În ultimă instanţă, lucrările se încheiaseră prin mila lui Dumnezeu. Muncitorii plecaseră, lăsând în urma lor o casă mică din piatră, în bună stare, trainică și cochetă, cu bucătăria și camera de primire situate la parter și cu o scară de lemn care scârţâia și ducea la etajul superior.

În spatele bucătăriei, se profila ceea ce fusese odinioară o spălătorie, aerisită și pardosită cu plăci de

ardezie, unde se depozitau mantale impermeabile și cizme de cauciuc, iar Serena îşi ţinea maşina de spălat rufe și congelatorul. Se mai găsea de asemenea o covată mare de argilă, pe care Jeffrey o descoperise abandonată într-un șanţ. Reparată, era folosită în permanenţă pentru spălatul ouălor și al câinilor înnămoliţi, ca și pentru clătirea găleţilor de flori sălbatice pe care Serena le culegea de pe câmp și le aranja în oale de lut ars de modă veche. La catul de sus, se aflau trei dormitoare zugrăvite în alb, cu tavane înclinate, și o baie de dimensiuni mici, care avea una dintre cele mai frumoase privelişti de la fereastră: orientată sudic către câmpurile fermei și întreaga întindere a coastei de deal până la ţinuturile mlăștinoase întinse acoperite cu vegetaţie măruntă.

Nu trăiau izolaţi. Casa de la ferma ţărănească, laolaltă cu toate acareturile vaste, se situa la doar o sută și ceva de iarzi faţă de drum, astfel încât exista un trafic animat, un permanent du-te-vino pe lângă poarta lor: tractoare, cisterne de transportat lapte, camioane, maşini și copii mici, care, debarcaţi din autobuzul școlar la capătul șoselei, mergeau încet acasă, abia târându-și picioarele. Fermierul avea o familie alcătuită din patru persoane, iar odraslele lui erau prieteni la toartă cu Ben și Amy. Se plimbau împreună cu bicicletele, mergeau să adune mure, coborau ţărmul stâncos cu rucsacurile atârnate pe umerii firavi, ca să înoate și să facă un picnic.

Elfrida nu le văzuse niciodată casa, îi vizita abia pentru prima dată. Dar acum venea și Jeffrey se simţea copleșit de o veche senzaţie, aproape pierită în uitare, însă pe care şi-o recunoscu în sinea sa până la urmă ca fiind emoţie.

Elfrida. Jeffrey avea acum cincizeci și opt de ani, iar Elfrida…? Șaizeci și unu, șaizeci și doi? Nu conta câtuși de puţin. în copilărie, îşi închipuise mereu că toată lumea gravita în jurul ei fiind[ɔ nu se temea de nimic și-l făcea pe Jeffrey să se tăvălească de râs. în adolescenţă, prins în capcana disciplinelor studiate la internat și pătat cu cerneală, Elfrida îi umpluse viaţa de lumină și de

zburdălnicia sănătoasă a tinereţii: teribil de atrăgătoare, admirabil de rebelă, luptând cu înverșunare împotriva rigidităţii părintești; și în cele din urmă apucându-se de teatru și consacrându-se actoriei. Asemenea hotărâre, bravură și izbândă deșteptară în Jeffrey un sentiment de admiraţie și de atașament înfocat. O dată sau de două ori, Elfrida venise cu adevărat la agasanta lui școală cu internat și-l scosese la plimbare într-o scurtă învoire de sâmbătă ori duminică, iar Jeffrey se făli puţin cu ea în faţa prietenilor și o lăsase să-l aștepte un timp la intrarea principală, pseudo-gotică, din cărămidă roșie și cu aspect sinistru, deoarece dorise ca și alţii ˇs-o vadă acolo, stând în mica ei mașină sport, de culoare roșie, cu ochelari de soare fumurii și cu părul în nuanţa ananasului, legat cu o eșarfă de voal.

„Verișoară-mea. Joacă într-un spectacol oarecare. La Londra”, obișnuia să spună Oscar cu o uimitoare degajare, ca și cum acest lucru i ˇs-ar fi ˇîntâmplat oricui în fiecare zi. „E o repunere în scenă a unei piese de succes de pe Broadway în New York”.

Și în cele din urmă catadicsea să se arate la locul de întâlnire, cerându-și scuze pentru întârziere, strecurându-se pe scăunașul strâmt din faţă, scobit ca o copaie, alături de Elfrida, demarând în trombă cu un impresionant duduit de motor și cu împroșcături de pietriș. Când se reîntorcea la școală, Jeffrey persista în blazare. „Oh, am trecut doar pe la Roadhouse. Am înotat puţin în piscină și am luat masa”.

Se mândrea enorm cu Elfrida și se îndrăgostise lulea.

Dar timpul se scurgea cu repeziciune, se maturizară și pierdură legătura, fiecare îşi croi propriul drum în viaţă. Elfrida se căsătorise cu un actoraș oarecare, căsnicia lor suferise un eșec și se destrămase, apoi se mărită cu un alt personaj obscur și plictisitor, iar în cele din urmă sfârși prin a trăi în concubinaj cu iubitul ei celebru și plin de succes. Totul părea să fie hărăzit unei fericiri care să dureze o viaţă, dar apoi alianţa lor fu lovită fulgerător de tragedie, lupta ibovnicului ei cu maladia lui Parkinson și

inevitabila moarte.

Jeffrey o văzuse ultima oară pe Elfrida la Londra, imediat după ce-l întâlnise pe acest om excepţional, pomenit de ea totdeauna în alint drept Jimbo. „Nu-i numele lui real, dragul meu, ci o poreclă de dezmierdare. Nu mi-aș fi ˟închipuit niciodată că lucrurile ar putea decurge atât de bine între noi. N-aș fi crezut nicicând că cineva ar putea fi atât de apropiat și totuși atât de diferit de altă ființă umană. El e tot ce n-am fost eu niciodată și totuși îl iubesc mai mult decât orice pe lume sau decât orice altă făptură cunoscută vreodată”.

„Și cum rămâne cu cariera ta?”, o întrebase Jeffrey.

„Oh, la naiba cu cariera mea, nu face nici cât o ceapă degerată”, îi spuse Elfrida și râse cu mare poftă. Jeffrey nu o mai văzuse niciodată așa de fericită, așa de frumoasă, așa de împlinită.

Propria-i căsătorie nefericită se prefăcea iremediabil în ruină, dar Elfrida se afla mereu acolo, la capătul firului de telefon, sunându-l în permanenţă, gata să-i dea tot soiul de sfaturi, atât bune, cât și proaste, însă, mai important decât orice, îi arăta nesfârșită înţelegere. Odată, o luase pe Serena să i-o prezinte Elfridei și varăsa îl chemase la telefon în seara următoare, spunându-i: „Jeffrey, dragule, este așa de dulce și încântătoare… Nu te mai gândi la decepţia suferită și concentrează-te asupra ei.

„Cu fetele mele cum rămâne?”

„Sunt deja adulte și independente. Trebuie să te gândești la tine. Prinde taurul de coarne. Nu ezita. Timpul nu așteaptă, ne macină implacabil zilele. Viaţa-i trecătoare, deci profită de clipa prezentă cu care nu te mai întâlneşti”.

„Și Dodie?”

„Las-o să se descurce și singură. O să te exploateze financiar la sânge. N-o să renunţe la plăcerile lumești. Dă-i grosul bunurilor, pleacă și fii fericit”.

„Pleacă și fii fericit”. Jeffrey procedase întocmai.

Ora cinci într-o după-amiază mohorâtă de octombrie. Vântul se înteţise. Jeffrey dăduse de mâncare găinilor, strânsese ouăle din cuibare, închisese creaturile

cloncănitoare în coteţele domestice de lemn. Se însera. în Emblo Cottage, Serena aprinsese luminile și ferestrele mici împrăștiau mănunchiuri de raze gălbui în crepusculul muribund. Era joi, zi în care tomberonul montat pe o osie cu două roţi trebuia târât de-a lungul potecii pentru a fi golit de dimineaţă în camionul ce venea săptămânal să ridice gunoiul menajer depozitat în curţi și pe străduţe. Vântoasa se dezlănţuise cu violenţă, suflând dinspre mare în vârtejuri cu gust și miros de sare. în bătaia vântului, arbuștii de grozamă dănţuiau săltăreţ și foșneau pe coama gardurilor de piatră. Peste vaietul vijeliei, Jeffrey deslușea șopotul pârâului ce se rostogolea bulbucind de pe deal și se revărsa înspumat și aburind spre marginile de ciment ale drumeagului. Cum îl pătrunse frigul până la oase, Jeffrey intră în casă să-și ia o jachetă groasă. Serena amesteca ceva într-o oală clocotind pe soba de gătit, iar copiii erau ocupaţi să-și scrie temele pentru acasă pe masa din bucătărie.

— Tomberonul de gunoi, spuse scurt Jeffrey.

— Ah, grozav de deștept mai ești că ţi-ai adus aminte!

— Mă-ntorc în cinci minute.

— O să pândesc sosirea Elfridei.

Jeffrey târșâi de mâner tomberonul pe poteca brăzdată cu făgașe, și-l așează la locul obișnuit, pe bordura din pietre de granit. Peste drum, se ridica o poartă de lemn, care ducea spre câmpurile altui fermier, și Jeffrey trecu pe partea cealaltă să se rezeme de zăbrelele acesteia ca orice ţăran vârstnic, dibui în căutarea pachetului de ţigări, scoase una și şi-o aprinse cu vechea brichetă metalică. Ziua murea lent. Urmări cu privirea cum se întunecă văzduhul, împânzit de nori. în zare, întinderea mării căpătase culoarea ardeziei, smălţuită cu creste de spumă. O seară vijelioasă. Brizanţii se spărgeau bubuind în ecou repetat la intervale scurte, lovindu-se de poalele stâncilor, și Jeffrey simţea pe obraji umezeala burei de stropi.

Îşi aminti de versurile unui poem, citit cândva, uitat demult.

Mi-e odaia o cabină de sticlă scânteietoare, Tot ţinutul Cornwall îmi vuiește asurzitor la ușă. Și dalbele corăbii ale iernii dorm Departe de făgașurile mării

Priponite de ţărm cu odgoane groase".

Rămase pe loc până când îşi termină de fumat ţigara, apoi azvârli cât colo chiștocul și se întoarse ca pentru a porni spre casă. Dar, în acel moment, văzu farurile mașinii apropiindu-se dinspre răsărit, clipind în depărtare pe drumul șerpuitor. Se sprijini iarăși de poartă și așteptă. După puţină vreme, se ivi un vechi automobil Fiesta de culoare albastră, virând cu prudenţă la ultima curbă îngustă înainte de răspântia de la Emblo Cottage. Știu instinctiv că sosise Elfrida. Ieși în drum fluturând din mâini și mașina stopă. Deschise portiera și se urcă pe locul pasagerului, îi simţi mirosul binecunoscut, parfumul pe care ea îl folosea dintotdeauna și care devenise o notă distinctivă.

— Nu se poate să parchezi aici, spuse Jeffrey. Asta-i drumul principal. O să te izbească vreun tractor sau autocar. Intră pe alee.

Elfrida îi urmă sfatul, apoi opri din nou motorul.

— Bună, îl salută ea.

— Ai reușit să ajungi teafără și nevătămată.

— După cinci ore de drum.

— Te-ai descurcat ușor?

— Mi-ai trasat un itinerar precis.

— Cine-i pe bancheta din spate?

— Horace, câinele meu. Doar te-am anunţat că trebuie să-l aduc cu mine.

— Ce minunat că ești aici! M-a cam încercat teama unui telefon că te-ai fi. răzgândit.

— N-aș fi făcut niciodată una ca asta, rosti Elfrida. Și apoi deveni practică: Asta-i calea de acces spre casă?

— Da.

— Îngrozitor de îngustă, dragul meu.

— Suficient de lată.

— Atunci, să mergem înainte.

— Înainte! întări Jeffrey, bufnind în râs.

Elfrida ambreie, cuplă în viteza a doua și abur⌈ară hurducăind pe sub tunelul boltit, ţesut din ramurile dese ale copacilor care străjuiau aleea de acces.

— Cum ai călătorit? întrebă el.

— În regulă! Am fost puţin neliniștită. Au trecut mulţi ani de când n-am mai condus atâta; mă cam obosesc autostrăzile necunoscute și puzderia de camioane care trec cu un zgomot infernal. Mașina asta nu-ı chiar un Ferrari.

— Mi se pare destul de bună.

Pe când se apropiau de casa ţărănească, se aprinse lampa de afară. Clar că Serena îi auzise urcând cu duruit și scrâșnet de roţi pe aleea povârnită. Această lampă ilumina un spaţiu deschis, mărginit de un zid înalt din granit. Drumeagul îngust se continua către ferma profilată în depărtare, dar Jeffrey îi spuse: „Parchează aici!”, așa că se conformă. Numaidecât doi câini ciobănești să iviră ca prin farmec de undeva, alergând spre ei și lătrând cât îi ţinea gura.

— Nu-ţi fie frică, o asigură Jeffrey. Sunt dulăii mei, Tarboy și Findus și nu mușcă.

— Nici Horace.

— Cu atât mai bine.

Coborâră din mașină și-i dădură drumul lui Horace. De îndată ce se întâlniră cei trei câini, începu între ei o scurtă hărţuială obișnuită, rotindu-se în cerc și amușinându-se, apoi Horace dispăru în desișul unui tufiș apropiat și ridică piciorul din spate cu recunoștinţă.

— Ce rasă e Horace? Jeffrey se amuzase de hârjoneala lor.

— Necunoscută. E corcitură, dar credincios, ascultător și curat. Poate să doarmă în cameră cu mine, l-am adus coșul.

Jeffrey deschise portbagajul și scoase un geamăntan bătucit și un imens sac de hârtie bombat și umplut până la refuz.

— Ţi-ai adus și provizii?

— Hrana pentru Horace, castroanele lui și alte fleacuri. De pe bancheta din spate, Elfrida smuci coșul de

dormit al lui Horace și apoi se opinti să tragă cu putere un alt sac de hârtie pântecos și burdușit cu mărunţișuri. Portierele fură trântite cu zgomot și Jeffrey porni în frunte, urcând poteca pavată cu plăci de ardezie și cotind pe după colţul casei. Vântul potrivnic dinspre mare se năpustea asupra lor și prisme de lumină gălbuie, reflectate de ferestre și de o ușă acoperită pe jumătate cu geamlâcuri de sticlă, se așterneau tremurător pe pietrele pavajului. Jeffrey așeză jos geamăntanul Elfridei, deschise ușa și îi făcu loc să treacă prima în bucătărie. Cei doi copii îşi ridicară privirile din cărţi și caiete, iar Serena îşi întoarse faţa de la soba de gătit și înaintă, cu șorţul prins în jurul mijlocului și cu braţele întinse, să-i întâmpine cu bucurie.

— Jeffrey, ai găsit-o cu adevărat! E șiret de mama focului, a coborât cu tomberonul și ˚s-a înapoiat împreună cu tine. Ce sincronizare perfectă! Ai făcut un drum groaznic cu mașina? Vrei o ceașcă de ceai sau ceva de mâncat? Ah, nu i-ai cunoscut încă pe copii, nu-i așa? Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Ben și pe Amy. Aceasta-i Elfrida, puișorilor.

— Știm deja, spuse băiatul. Nu vorbiţi de o veșnicie decât despre sosirea ei. Era oacheș și mai mic decât sora lui bălaie. Se ridică în picioare și veni să-i strângă mâna, ochii săi cercetând cu oarecare curiozitate bagajele Elfridei. Se aștepta să primească un cadou, dar i se atrăsese atenţia că nu se cuvenea să pomenească despre acest lucru în cazul când nu i se pregătise niciunul. Moștenise de la tată ochii negri și pielea măslinie și avea o claie de păr des și negru ca pana corbului. Elfrida intui că doar peste câţiva ani se va forma un șir de inimi frânte de fetișcane din megieșie.

Jeffrey trecuse pragul ușii în spatele Elfridei și lăsase jos geamăntanul cu o bufnitură surdă lângă picioarele scării.

— Bună, tăticule.

— Salutare, Ben. Ţi-ai terminat temele?

— Sigur.

— Bravo ţie! Și tu, Amy, ţi-ai făcut lecţiile pentru

școală?

— Le-am isprăvit acum nu știu cât timp, îi răspunse fata cu un aer de suficienţă. Era sfioasă. Se repezi spre tatăl ei şi-şi îngropă faţa în cracul pantalonilor, astfel încât tot ce mai rămăsese vizibil erau pletele de culoarea paiului și salopeta de doc albastru spălăcit. Elfrida știuse mereu din auzite despre Ben și Amy, dar, văzându-i acum cu proprii ochi, se minuna că erau realmente copiii lui Jeffrey, măcar că, așa de nevârstnici, puteau să-i fie nepoţi. Hotărî că radiau de frumuseţe. Însă, la urma urmelor, și Serena era frumoasă în felul ei specific. Părul bălai, asemănător cu inul, semăna ca nuanţă cu al lui Amy, dar și-l răsucise la ceafă într-un conci și și-l prinsese cu o clamă confecţionată din carapace de broască ţestoasă. Ochii îi erau albaștri strălucitori ca limpezimile cerului, iar obrajii presăraţi cu pistrui bruni, de parcă i-ar fi scuturat cineva în faţă o bidinea de vopsea. Purta o pereche de blugi foarte ajustaţi, care făceau ca picioarele să-i pară nesfârșit de lungi, și un pulover albăstrui. îşi înnodase o eșarfă de mătase în jurul gâtului. Deoarece gătea, îşi încinsese mijlocul cu un șorţ dungat și acum nu se sinchisi să și-l scoată.

— Care-i planul de bătaie? întrebă Jeffrey.

— O să-i fac Elfridei o ceașcă de ceai, dacă vrea. Sau preferă poate să se așeze lângă foc. Sau să urce în camera ei și să-și despacheteze bagajele. Ori să se îmbăieze. Cum dorește.

— Când luăm cina?

— La opt, așa m-am gândit. O să le dau mai întâi de mâncare lui Ben și Amy.

Fetiţa se dezlipi de tatăl ei.

— Cârnaţi, rosti ea.

— Poftim? Elfrida, nelămurită, încreţi din sprâncene.

— Cârnaţi prăjiţi pentru gustarea noastră de seară la care ne bem ceaiul. Cu piure de cartofi și cu fasole verde fiartă.

— Ce gustos!

— Dar voi aveţi altceva la masă. Mami a pregătit ceva special.

— Nu-mi spune și atunci o să am o surpriză minunată.

— Pui și ciuperci.

— Amy! De ce nu-ţi ţii gura? răcni fratele ei.

Elfrida slobozi un hohot de râs.

— Nu contează, sunt sigură că mâncarea va fi delicioasă.

— Ei, dar mai încetaţi odată, interveni Serena, ridicându-și ușor glasul pentru a acoperi ciondăneala odraslelor ei. Vrei până la urmă o ceașcă de ceai?

Însă celelalte trataţii pomenite deja erau cu mult mai tentante.

— Ce mi-aș dori cu adevărat este să merg sus, să-mi despachetez lucrurile din geamăntan și să mă spăl. Dacă n-am să vă incomodez prea tare?

— Câtuși de puţin! Numai că avem o singură cameră de baie, dar copiii pot face baie după tine. E apă caldă din belșug.

— Fii binecuvântată! Atunci, așa am să fac.

— Cum rămâne cu Horace? întrebă Jeffrey. Trebuie să-i dăm de mâncare?

— Bineînţeles că da. Te oferi să-l hrănești tu în locul meu? Două căușe de biscuiţi speciali și jumătate de conservă de carne. Și apoi puţină apă.

— Horace e câinele tău? se interesă Ben.

— Păi, cu siguranţă nu-i bărbatul meu.

— Unde e?

— Afară. Se-mprietenește, sper, cu ciobănești voștri.

— Vreau să-l văd…

— Și eu…

— Așteaptă-mă…

Cei doi copii o zbughiră spre grădina întunecată, fără haine călduroase, cizme de cauciuc sau vreun vaiet de protest din partea mamei. Ușa, lăsată larg deschisă, se bălăbănea în ţâţâni, înăuntru ţâșnind rafale de aer rece. Jeffrey merse încet ˇs-o închidă, apoi culese de pe jos geamăntanul Elfridei.

— Hai, vino cu mine! spuse el, conducând-o la etaj pe

șirul de trepte din lemn care scârţâiau din toate încheieturile.

Îi arătă odaia pentru musafiri și baia, zicându-i: „Ne vedem cam într-o oră. O să-ţi pregătesc ceva de băut”, și se retrase închizând ușa binișor. Aceasta se încuia pe dinăuntru cu un zăvor de lemn. Elfrida se trânti îmbrăcată pe patul dublu, dându-și seama dintr-odată cât se simţea de istovită. Căscă de-i trosniră fălcile, apoi îşi plimbă privirea de jur împrejur, prin camera fermecător decorată cu strictul necesar până la limita sobrietăţii, dar minunat de tihnită. în stilul simplu al Serenei, purtând pecetea individualităţii ei. Pereţi văruiţi, perdele albe, rogojini împletite din papură, așternute pe podea. Un scrin din lemn de pin, drapat în pânză de în împodobită cu dantelă. Cuiere de lemn fixate în pereţi, prevăzute cu poliţe și mai multe cârlige de care atârnau mănunchiuri de umerașe colorate și ţinând loc de șifonier. Cuvertura de diftină era albastră și cadrilată, cărţi și reviste noi stăteau la îndemână pe noptieră și dintr-un vas burduhos de lut se ivea inflorescenţa globuloasă a unei singure hortensii, roz-aprins ca hârtia sugativă.

Căscă iarăși a somn. Se afla în sfârșit aici. Nu rătăcise drumul, nici nu rămăsese în pană și nici nu-și frânsese gâtul într-un accident fatal. Și Jeffrey îi ieșise în întâmpinare la capătul aleii, sărindu-i brusc înainte ca un hoţ de drumul mare și fluturându-și mâna ca semn să se oprească. Dacă nu l-ar fi recunoscut de îndată, ˇs-ar fi putut întâmpla să-și piardă minţile de spaimă, dar i-ar fi fost imposibil să se înșele asupra siluetei înalte și uscăţive, încă agilă și dinamică în ciuda înaintării în vârstă și care, după toate probabilităţile, îşi menţinuse forma bună și moralul ridicat numai datorită companiei nevestei tinere și a copiilor. Mai important decât orice, arăta mulţumit. Făcuse exact ceea ce trebuia. Viaţa lui părea să se fi limpezit intrând pe făgașul firesc și, de altfel, așa îi și dorise Elfrida totdeauna.

După un timp, coborî din pat, îşi desfăcu bagajul și începu să-și aranjeze cele câteva lucruri personale,

transformând camera într-una proprie. Apoi, se dezbrăcă, se înfășură în vechiul halat și se îndreptă spre ușă alăturată a băii mici, unde se cufundă în apa aburindă, lâncezind pentru câtăva vreme lungită pe spate și destinzându-și trupul. Când ieși din cadă, contenise din căscat și nu se mai simţea câtuși de puţin extenuată, ci activă, voioasă și gata să se bucure de seara ce i se așternea înainte. Se îmbrăcă în haine curate, pantaloni de velur și o bluză cu guler și manșete din mătase, înșfăcă sacul de voiaj, plin cu cadouri, și coborî la parter simţindu-se ca un matelot în salt ușor spre puntea inferioară a navei. Intrând în bucătărie, îi găsi pe copii savurându-și cârnaţii, în timp ce mama lor bătea cu mixerul albușuri de ou într-un castron de plastic. Când Elfrida îşi făcu apariţia, Serena o primi surâzând și-i spuse:

— Du-te și ţine-i de urât lui Jeffrey. Te așteaptă în camera de zi. A aprins focul în cămin.

— Cu ce te pot ajuta? Nu sunt expertă în arta culinară, dar mă pricep să frec cratiţele.

— Nu-i nicio cratiţă de frecat, râse Serena.

— O să-i revăd pe Ben și Amy?

— Bineînţeles. Vor veni, după baie, să-ţi ureze noapte bună.

— Am făcut o baie formidabilă, reîntineritoare.

— Ce înseamnă reîntineritoare? întrebă Ben.

— Adică devii din nou tânăr, îi explică Serena.

— Păi, arată la fel ca înainte.

— Fiind[ɔ sunt atât de bătrână, îl lămuri Elfrida; Veniţi neapărat să-mi spuneţi noapte-bună, deoarece am ceva pentru voi… chiar aici, și Elfrida ridică sacul de voiaj.

— Putem să ne uităm acum?

— Nu, mai târziu, când o să stăm lângă foc. Haideţi să ne jucăm puţin, închipuindu-ne că v-aţi atârnat de poliţa căminului ciorapii lungi în care Moș Crăciun lasă darurile.

Elfrida îl găsi pe Jeffrey în salonaș, aciuiat ca orice moșier respectabil și înaintat în vârstă la gura vetrei și citind „The Times”. Când vara lui se ivi în prag, azvârli ziarul deoparte și se sculă în picioare cu mare prudenţă

întrucât, în această încăpere, dintr-un motiv obscur sau altul, tavanul era extrem de scund și Jeffrey știa bine că se expune pericolului de a se izbi cu capul de una dintre grinzile vopsite în alb. Era cu atât mai vulnerabil cu cât chelise, pielea de pe creștet fiindu-i pârlită de soare, dar părul rămas pe ceafă și pe lângă urechi, ca o aureolă în jurul grumazului, îşi păstrase încă aceeași culoare din tinereţe, neagră ca tăciunele. Avea și ochii negri; când râdea cu poftă, riduri brăzdate adânc porneau din coada ochilor și se întindeau în formă de evantai peste obrajii supţi. Purta un pulover bleumarin, cu o batistă roșie de bumbac legată cu nod la gât, în loc de cravată. Elfrida recunoscuse totdeauna dintr-o privire fugară un bărbat chipeș și-i făcea nespusă plăcere să constate că vărul ei Jeffrey arăta la fel de seducător ca în zilele lui de glorie.

— Ești de o eleganţă irezistibilă. Stârnești senzaţie, spuse el.

— Curată, în fine! Ce baie dumnezeiască! Trânti grămadă pe podea sâcul de voiaj, se cufundă în celălalt fotoliu și privi apreciativ de jur împrejur, remarcând tablouri familiare și altele necunoscute. Un foc ce ardea cu vâlvătăi, oale cu imortele, fotografii de familie în rame de argint și câteva piese de mobilier destul de vechi. De fapt, nici nu mai rămânea loc pentru altceva.

— Ţi-ai clădit aici o căsuţă încântătoare, rosti Elfrida.

— N-am niciun merit. Toate lucrurile realizate i se cuvin Serenei. Un pahar de vin?

— Splendid, mersi. E ca o altă lume, nu-i așa, faţă de cea în care am trăit odinioară? Casa din Camden, zorindu-ne acolo zilnic, parcă mânaţi cu biciul, să ajungem până în centrul comercial al Londrei, petreceri formale și cultivarea relaţiilor de prietenie cu oamenii potriviţi.

Jeffrey se îndreptase spre cealaltă parte a camerei să-i toarne vinul în pahar. Nu replică imediat la observaţiile ei, dar părea să le cumpănească în minte. Reîntorcându-se, îi întinse băutura și se instală iarăși în jilţul mare și adânc. Privirile li se încrucișară peste covorașul din faţa căminului.

— Îmi pare rău, se scuză Elfrida.

— De ce?

— Pentru lipsa de tact. Știi bine că mă ia mereu gura pe dinainte.

— Nu ești lipsită de tact, ci sinceră. Ai perfectă dreptate. O altă lume dispărută demult, pentru care însă nu merită să jelești. O lume convenţională, închistată în tipare, dominată de goana după bani și de obsesia înscrierii copiilor la școli îngrozitor de costisitoare. în care, ca să ţii pasul cu societatea mondenă, ţi se impune să angajezi un majordom de fiecare dată când dai un dineu. Să-ţi redecorezi bucătăria fiind[ɚ nu se cade să rămâi mai prejos decât vecinii de cartier în ce privește starea materală și socială. Iar Dodie nu putea suporta să se lase întrecută de alţii. Sâcâit și frământat fără încetare de fluctuaţia contului în bancă, de speculaţiile la bursa de valori, de subscrierea unei poliţe de asigurare la Lloyd3s și de posibilitatea zădărniciei. Uneori, mă zvârcoleam toată noaptea fără să aţipesc. Și tot zbuciumul, pentru nimic. Dar a trebuit să întorc spatele acestui mod de viaţă ca să-i descopăr deșertăciunea.

— Îţi merge bine acum?

— În ce sens?

— Din punct de vedere financiar, presupun.

— Da, ducem o viaţă decentă. Chiar stabilă și echilibrată. Nu dispunem de avuţii, dar nici n-avem nevoie.

— Din ce trăiţi? Din creșterea găinilor?

— Nici vorbă! Jeffrey izbucni în râs. Asta ne asigură o ocupaţie și un venit foarte mic. Ne mai chivernisim în timpul verii, oferind găzduire și micul dejun, însă nu putem pune la dispoziţie decât o singură cameră, cea ocupată de tine acum, și împărţim baia cu eventualul vilegiaturist, așa încât deocamdată nu ne permitem să schimbăm ceva. Există o aripă de clădire părăsită și abandonată între noi și fermă și ne gândim din când în când să facem o ofertă de cumpărare și ˟s-o transformăm într-o anexă pentru vizitatorii de sezon, dar e o întreprindere destul de laborioasă și tot tergiversăm de pe o zi pe alta. însă Serena

muncește încă, făcând aranjamente florale pentru nunţi, petreceri și alte evenimente deosebite, iar Ben și cu Amy au parte de o educaţie excelentă la școala locală. Pentru mine, a fost o revelaţie cât de simplu se poate trăi.

— Și în fericire?

— Mult mai fericit decât mi-aș fi ˇînchipuit vreodată că cu putinţă!

— Ce se mai aude de Dodie?

— Locuiește într-un apartament în apropiere de Hurlingham, foarte plăcut și cochet, cu vedere spre fluviu. Nicola stă împreună cu ea. Mariajul Nicolei ˇs-a destrămat, așa încât ele două au sfârșit prin a sălăşlui sub același acoperiș, neîndoielnic călcându-se pe nervi una pe cealaltă.

— Și copilul Nicolei?

— Lucy, nepoata mea. Are acum paisprezece ani. Biata copilă, locuiește tot acolo. E o tristă perspectivă pentru ea dar, din păcate, nu pot face nimic. Am încercat ˇs-o invit la noi ca să schimbe ambianţa și să răsufle în voie pentru o vreme, însă Nicola ne-a etichetat pe mine drept nemernic și pe Serena drept vrăjitoare și refuză ˇs-o lase într-o scurtă vizită.

Elfrida scoase un oftat. înţelegea perfect situaţia încurcată, fără ieșire.

— Ce știi despre Carrie? întrebă ea.

— Se află încă în Austria sau oriunde ar fi. ˇS-a angajat într-un post bun la o agenţie de voiaj, o slujbă de răspundere.

— Vă vedeţi mai des?

— Ultima oară când am mers la Londra, am prânzit împreună, dar drumurile noastre se întretaie arareori.

— Tot necăsătorită?

— Da.

— Vine pe-aici?

— Nu, dar din motive întemeiate, cunoscute numai mie. Nu vrea să ne încalce tihna, să-i incomodeze prin prezenţa ei pe Serena, Ben și Amy; Oricum, a împlinit treizeci de ani, e în plină maturitate. îşi dirijează singură

viaţa. Dacă dorește într-adevăr să vină la Emblo, știe că n-are decât să pună mâna pe telefon. Jeffrey zăbovi un moment să așeze jos paharul, pipăi prin buzunar în căutarea unei ţigări și şi-o aprinse.

— Nu te-ai lăsat de fumat, îi reproșă Elfrida.

— Nu, nu m-am dezbărat de năravul ăsta și nici n-am de gând. Te deranjează?

— Jeffrey, dragule, nimic în toată viaţa mea nu m-a deranjat vreodată. Știi foarte bine.

— Arăţi minunat. Cum te simţi?

— Minunat, să zic la fel.

— Nu trăiești prea singuratică?

— Situaţia ˇs-a mai îmbunătăţit.

— Ai trecut printr-o încercare cumplită.

— Te referi la Jimbo? Scumpul meu! Soarta l-a lovit mai crunt pe el decât pe mine, a îndurat chinurile iadului. O degenerare lentă a unui bărbat strălucit, admirabil. Dar nu regret nimic, Jeffrey. Știu că nu ne era destinat să rămânem împreună la nesfârșit, dar momentele trăite alături de el, realmente speciale, le-am păstrat cu duioșie în suflet. Nu le este hărăzit multor oameni să atingă o asemenea stare de fericire deplină, nici măcar pentru un an sau doi.

— Vorbeşte-mi despre ascunzătoarea ta din Hampshire.

— Dibton. Satul e destul de banal și anost. Dar, într-un fel sau altul, exact ce mi-am dorit. Stau într-o căsuţă dintr-un șir de locuinţe-șablon, în stil uniform, clădite odinioară pentru feroviari. Tot ce am nevoie.

— Oameni simpatici prin partea locului?

— Obișnuiţi. Cumsecade și prietenoși. ˇS-ar putea spune că m-au făcut să mă simt binevenită. Nu mai suportam să trăiesc în Londra.

— Ai câţiva prieteni mai apropiaţi?

Elfrida începu să-i povestească despre soţii FoubisteG despre Bobby Burton-Jones, despre vicar și nevasta lui și despre școala duminicală de pantomimă. îi pomeni mai departe de doamna Jennings, de Albert

Meddows și de domnul Dunn, fabulos de bogat, cu piscina sa acoperită și imensa seră în care cultiva pelargonii roșii ca focul și ficuși exotici. îi istorişi în cele din urmă despre familia Blundell. Oscar, Gloria și Francesca.

— Sunt cu adevărat extrem de amabili. M-au luat sub aripa lor protectoare, la drept vorbind. Gloria e putred de bogată și foarte generoasă. Avuţia și mărinimia nu merg totdeauna împreună, nu-i așa? Gloria posedă casa în care locuiesc. Se numește Grange și e absolut oribilă, dar grozav de călduroasă și de confortabilă. Ea a mai fost măritată, așa că are doi fii, acum adulţi și așezaţi la casele lor, însă Francesca, fata din a doua căsătorie, e atât de originală, nostimă și dulce! Gloriei, amfitrioană împătimită, îi place să ţină casă deschisă – cu greu trece vreo zi în care să nu organizeze o petrecere sau un picnic, ori o reuniune sau o adunare de orice fel. Are pasiunea cailor și a curselor pe traseuri accidentate, dinainte stabilite între borne de hotar, îşi strânge un cârd de prieteni și pornește în goană peste câmpuri, cu un mic bar amenajat în buduful mașinii de teren și cu cei doi pechinezi legaţi de bara de protecţie, de fac spume la gură lătrând cu furie la oricine se nimerește să le taie calea.

Jeffrey se amuza copios.

— Și Oscar gustă astfel de escapade?

— Nu știu. Dar e un om blând, domol și binevoitor… Un adevărat cuceritor, un hoţ de inimi… Și el și Francesca hoinăresc împreună, se distrează pariind pe Cai de curse obscuri, fără șanse, și îşi cumpără cornete cu îngheţată.

— Cu ce se ocupă? Sau ˇs-a pensionat?

— E muzician. Organist. Pianist. Și profesor de muzică.

— Ce iscusită eşti că ai găsit un cuplu atât de interesant! Te adoră fără îndoială, probabil fiind[ɔ˜ ai produs totdeauna asupra celor din jur efectul unui suflu puternic de aer proaspăt și tonifiant.

Dar Elfrida dădu glas propriilor reticenţe.

— Trebuie să fiu grijulie și riguroasă cu mine însămi. Nu am intenţia să mă las prinsă în mreje.

— Cine oare nu și-ar dori să te prindă în mreje?
— Nu-i nevoie să te porţi părtinitor.
— Eu o să-ţi ţin mereu partea.

În anii ulteriori, privind retrospectiv la acele săptămâni petrecute la Emblo, lucrul de care îşi reamintea Elfrida cu cea mai mare claritate era vuietul vântului. Acesta suflase vijelios și fără încetare, aci descrescând în intensitate până la o briză însufleţită, aci năpustindu-se cu putere în tumult dinspre mare spre uscat, asupra stâncilor, vuind în ecou prin hornuri și zăngănind ușile și geamurile. După scurt timp, Elfrida se acomodase cu prezenţa lui constantă, dar îi fusese cu neputinţă să-l ignore noaptea și se resemnase să zacă lungită și nemișcată în întuneric, ascultând cum înainta nestăvilit dinspre Atlantic și mătura totul în cale, cum potopea ţinuturile mlăștinoase, cum izbea în cadenţă ramurile unui măr bătrân de fereastra ei ca o stafie, bocănind greoi și înspăimântător.

Vara trecuse demult – și acel vânt persistent risipea orice îndoială despre o eventuală toamnă târzie, cu timp cald și prielnic. Octombrie înainta cu repeziciune către noiembrie și zilele se micșorau înnoptându-se din ce în ce mai devreme. Vacile de lapte din cireada fermierului, de rasă aleasă Guemsey, călcau apăsat scoborându-se spre câmpuri pentru mulsul de dimineaţă și de seară, și frământau pământul sub copite înnămolind drumul îngust printre parcele, deșirat între Emblo și ferma cu acareturi. După ce se isprăvea mulsoarea la ceasul chindiei, vitele mânate din nou la șes, se adăposteau peste noapte pe pajiște, pe lângă îngrăditurile de nuiele sau îndărătul încâlciturilor de mărăcini și al tufărișurilor de grozamă ori de drobiţă.

„De ce nu sunt ţinute la adăpost într-un grajd?” dorise Elfrida să știe.

„Nu se obișnuiește niciodată. Aici, nu există geruri de crapă pietrele și-n plus acolo, pe imaș, pasc iarbă din belșug”.

„Sărmanele creaturi!” Dar trebuia să admită că arătau ca pepenele de grase și cumva fericite.

Rutina zilnică a micii gospodării o absorbi pe Elfrida și se lăsă angrenată în ritmul ei lent și molcomitor. Se găseau mereu rufe de spălat și de agăţat afară pe frânghie la zvântat în bătaia vântului, cămăși de călcat cu fierul, cartofi de scos din pământ, găini de hrănit și ouă de adunat din cuibare. După prima săptămână, Elfrida îşi dădu seama cu oarecare surprindere că, timp de șapte zile încheiate, nici nu citise ziarul, nici nu urmărise programele de televiziune. Tot restul lumii putea să fi sărit în aer prefăcându-se în ţăndări, în vreme ce ea nu se alarma decât dacă nu apuca să strângă cearşafurile întinse la uscat pe frânghie înainte de începerea următoarei ploi torenţiale.

În unele seri, prelua comanda în bucătărie și se dedica gătitului, preparând cina pentru Ben și Amy, astfel încât Jeffrey și Serena să poată profita de șansa unei mese intime luate la restaurant sau a unui film la cel mai apropiat cinematograf. îi învăţa pe copii să joace rummy și-i fascina cu povești din zilele de odinioară când interpretase roluri în spectacole de teatru.

Într-un sfârșit de săptămână, vremea capricioasă se încălzise ca în toiul primăverii, vântul se domolise și soarele prinse a străluci pe bolta cerului fără nori. Hotărâtă să folosească la maximum ziua binecuvântată, Serena îi adună pe cei patru băieţandri ai fermierului, umplu un coș cu merinde pentru picnic, și porniră cu toţii să străbată câmpurile către ţărmul stâncos, un grup de hoinari răzleţit și rătăcitor, alcătuit din șase copii, trei adulţi și trei câini. Amy și cu Elfrida, umăr la umăr, încheiau coloana. Cărarea traversa praguri de piatră și șerpuia pe coastă în jos printre tufișuri de dobrișor și de mur.

Elfrida zări mure printre ramurile tufelor.

— Ar trebui să le culegem, i se adresă ea lui Amy. Am putea face jeleu.

Dar Amy se dovedi a fi mai firoscoasă.

— Nu, nici vorbă, ferit-a Sfântul! Nu-ı voie pentru nimic în lume să culegi mure după începutul lui octombrie

fiind[ɔ~ tocmai acum e timpul când vrăjitoarele din Cornwall fac pipi pe tufe.

— Nemaipomenit! De unde știi asta?

— Profesoara noastră ne-a spus. Numai că n-a folosit expresia „a face pipi”, ci „a urina”.

Ajunseră la muchia coastei stâncoase și abrupte, iar întinderea nemărginită a oceanului li se dezvălui privirilor, cu albăstrimi neînchipuite și scânteind în lumina solară. Cărarea se deșira mai departe, un coborâș prăpăstios și amenințător într-un sân al mării ascuns între stânci. Mareea era joasă, așa încât se desenau pe țărm minuscule seceri de nisip și ochiuri de apă formate printre pietre irizau ca nestematele într-o salbă.

Cu chiu, cu vai, târâș-grăpiș, coborâră cu toții încet-încet, mai mult de-a busilea, câinii avântându-se fără frică și înaintând în salturi. Pe țărmul stâncos, Amy se despărți de Elfrida și plecă să li se alăture celorlalți pe fâșia de plajă, unde Jeffrey îi îndemnase deja pe toți să clădească un gigantic castel de nisip, iar Serena începuse să caute scoici și pietricele pentru împodobirea acestui edificiu impunător.

La amiază, soarele își revărsa cu mărinimie căldura, așa că Elfrida își lepădă jacheta și-și sumese mânecile puloverului. Pleduri, coșuri și rucsacuri zăceau trântite grămadă pe netezișul unui stei și Elfrida se așeză acolo, contemplând priveliștea spectaculoasă a mării agitate, simțindu-se fascinată de imensitatea și măreția ei. Luminozitatea și jocul de culori și nuanțe variabile ale apei îi tăiau respirația: dungi de albastru, verde, turcoaz, purpuriu, toate dantelate și brăzdate cu brizanți înspumați. O hulă puternică ondula suprafața mării și talazuri se formau departe, în larg, propagându-se cu repeziciune, câștigând în înălțime și-n forță înainte de a se sparge cu un bubuit de linia coastei crestate în granit, împroșcând în sus fântâni arteziene într-un halo de apă pulverizată, bolborositoare. Spre cer, pescărușii se roteau înfoindu-și aripile și, departe de țărm, către orizont, o mică luntre pescărească spinteca valurile, croindu-și drum cu greu

prin apele învolburate.

Vrăjită, privind ţintă spre peisajul marin impresionant, Elfrida pierduse complet noţiunea timpului, dar, în scurt răstimp, i se alătură Serena, venită să despacheteze lucrurile. pregătite pentru picnic. Din rucsacuri și coș, scoase la iveală clondire, căni de plastic, șerveţele de hârtie, o pungă cu mere; se degajă și un miros apetisant de plăcinte calde, la care-ţi lăsa gura apă.

Elfrida fu cuprinsă de uimire.

— Serena, când ai avut timp să faci plăcinte? Durează o veșnicie să frământi aluatul, să-l lași până dospește, să-l coci în cuptor.

— Ţin totdeauna vreo duzină sau mai multe în congelator. Copiilor le plac la nebunie.

— Și mie.

— Le-am scos la decongelat aseară. Am presimţit că o să fie o zi minunată. Ce-ai zice de un păhărel cu băutură? Te pot servi cu bere blondă slabă sau vin. Sau cu limonadă, dacă te abţii de la alcool.

— Un vin ar merge perfect.

Sticla era cufundată într-o baterie cu gheaţă și, deși sorbit dintr-un pahar de plastic, vinul avea o savoare mai fină decât orice alt sort degustat vreodată.

Elfrida se întoarse din nou cu faţa spre mare.

— E raiul pe pământ aici, spuse ea.

— În timpul verii, venim de cele mai multe ori să ne petrecem sfârșitul de săptămână. E mai ușor acum când amândoi copiii pot ţine pasul cu noi.

— Ce familie fericită sunteţi!

— Da, știu, încuviinţă Serena zâmbind. Atât de favorizată de soartă. îmi dau foarte bine seama de asta, Elfrida. Cu adevărat și în toată puterea cuvântului. Și în fiecare zi îi mulţumesc din toată inima providenţei.

Din răstimp în răstimp, Elfrida părăsea Emblo Cottage și pleca de una singură, la volanul micului automobil, lăsându-l pe Horace să zburde în compania câinilor ciobănești ai lui Jeffrey. Se pomenea cuprinsă de uluire că un asemenea mic ţinut rural putea fi atât de

sălbatic, atât de singuratic și totuși atât de pestriţ. Drumurile degajate de traficul turistic estival erau înguste și sinuoase, dar Elfrida nu se încrucișă decât cu un autobuz ocazional, cu furgoneta măcelăriei sau cu un tractor. Străbătea tărâmul mlăștinos pustiu și drumeagul cobora lunecând într-o vâlcea înţesată de rododendroni, unde grădini demne de invidiat se așterneau încă înverzite și împodobite cu hortensii și cu fucsii, legănându-și inflorescenţele de forma jupelor învoite de balerină.

Într-o zi, întreprinse o călătorie până în orașul învecinat, unde îşi parcă mașina și merse mai departe pe jos prin labirintul de străduţe și ulicioare derutante care dădeau spre port. Pe splai, se înșiruiau restaurante, magazine de cadouri și surveniruri, precum și numeroase mici galerii, etalând în vitrine orice gen de operă de artă, sculpturi, picturi și alte lucrări de decoraţiuni interioare. Elfrida găsi o librărie, pătrunse înăuntru și zăbovi să aleagă două cărţi pentru Ben și Amy. Se delectă atât de mult cu selecţia făcută, încât scotoci în continuare în rafturile pentru cărţi, răsfoind din când în când filă cu filă; aducându-și aminte de Francesca, îi cumpără și ei un roman de aventuri. îl descoperise în raionul exemplarelor rare de anticariat: „Insula oilor” de John Buchan. Ţinea minte că-l citise în școală, captivată de șirul peripeţiilor, și știa că era o poveste fermecătoare pe care Oscat și cu Francesca o puteau parcurge împreună, amândoi înghesuindu-se în fotoliul mare și adânc, lângă focul de lemne pâlpâitor.

Dădu cărţile la împachetat, le plăti, apoi ieși în stradă, continuându-și drumul: într-un magazin de obiecte artizanale, descoperi niște pulovere tricotate de mână, cu modele splendide și alese două: unul pentru Jeffrey, celălalt pentru Serena. Cumpără câteva ilustrate și o sticlă cu vin și, de-acum împovărată de-a binelea, îşi văzu iarăși de drum, depărtându-se de port și afundându-se într-un păienjeniș de ulicioare pavate cu piatră, unde atârnau la vedere rufe întinse la uscat și unde arhitravele ferestrelor străluceau de ghivece cu conduriidoamnei și cu petunii cu

corole purpurii. O altă galerie cu obiecte de artă. Incapabilă să reziste tentaţiei, se opri un moment să cerceteze vitrina și observă o mică pictură abstractă, cu rame înălbite ca lemnul plutit, cu toate culorile peninsulei Cornwall așternute în forme care reproduceau cu fidelitate propriile-i impresii și simţăminte legate de acest străvechi tărâm.

Tânjea cu ardoare după micul tablou, nu pentru sine însăși, ci pentru a-l dărui cuiva. îi încolţi în minte gândul că l-ar fi putut cumpăra pentru Jimbo, dacă ar mai fi fost în viaţă fiind[ɔ- era tocmai genul de imagine artistică pe care ar fi adorat-o mai presus de orice. Îşi închipui cum i l-ar fi dat, aducându-i-l în casa lui situată în Barnes, unde avuseră parte de o fericire inimaginabilă. Privindu-l cum desprinde hârtia de ambalaj, cercetându-i cu atenţie chipul, știind că reacţia lui ar fi fost una de încântare și de nespusă plăcere…

Pictura tremura în unduiri ușoare și deveni apoasă, îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu plânsese niciodată după Jimbo, ci, pur și simplu, se tânguise tainic în adâncul sufletului și jelise în sine. străduindu-se să înveţe a supravieţui într-o rece singurătate, văduvită de prezenţa lui. îşi imagina că ajunsese la un modus vivendi, dar nu se întâmplase nici pe departe așa. Se întrebă dacă nu cumva era genul de femeie care nu putea trăi fără un bărbat alături, și chiar dacă acest lucru se dovedea adevărat și de netăgăduit, nu-i rămânea oricum nimic de făcut.

Lacrimile îi secară. Se comporta ridicol. Avea șaizeci și doi de ani și totuși se smiorcăia ca o adolescentă care-și pierduse iubitul. Dar nu se clinti din loc, zgâindu-se la tablou, dorindu-l cu ardoare. Tânjind să-și trăiască plăcerea. Jinduind să-l dăruiască.

Îi veni în minte ideea că l-ar putea cumpăra pentru Oscar Blundell. Dar Oscar nu era pur și simplu Oscar. El forma în esenţă un cuplu cu Gloria, iar Gloria ar fi rămas stupefiată de un asemenea cadou. Elfridei parcă îi și răsuna în minte gladul Gloriei, „Elfrida! E posibil una ca

asta? Nu zău, glumești! Pictura asta e doar un talmeș-balmeș de pete colorate și de forme geometrice. Până și un copil de patru ani ar face o ispravă mai bună. Și apropo, care-i menită a fi latura superioară sau trebuie întoarsă cu susul în jos? Să mor dacă te mint, Elfrida, ești o caraghioasă! Ce te-a apucat să arunci banii pe porcăria asta? Ai fost escrocată”.

Nu, categoric! Nu era o idee bună. Cu părere de rău, se dezlipi de vitrina galeriei și merse mai departe, lăsând în urmă șirul de străduţe și pornind pe o cărare ce urca în zigzag către culmea promontoriului acoperit cu iarbă și despărţind cele două ţărmuri joase de mare. Pe când suia încet spre vârf, vântul deveni năvalnic și, când ajunse pe creasta golașă, se pomeni împresurată de ocean și cer, încadrată în chenarul orizontului, albastru, arcuit, șerpuitor. Se simţea ca și cum ar fi plutit în largul mării, tăind valurile. Poposi pe un colnic de pietriș și se așează cu picioarele cruciș sub ea, înfofolită în canadiană, cu pachetele împrăștiate în jur, ca oricare pensionară vârstnică, extenuată de mersul prin magazine pentru a vedea mărfurile și preţurile.

Dar nu era o oarecare pensionară vârstnică. Era Elfrida în carne și oase. Se afla aici, în lumea aceasta. Supravieţuise vicisitudinilor, îşi continua propriul drum. Dar încotro? Un martir-cerchez, scurmător de gunoaie, pornit în căutarea hranei, scotocind după coji de pâine sau după niscaiva rămășiţe comestibile de la picnicuri, se abătu în picaj din văzduh și ateriză la picioarele ei. Ochii îi erau glaciali și hulpavi, iar agresiunea lui îi stârni un zâmbet ușor. Și se surprinse tânjind după companie, în special după Oscar. îşi dorea cu pasiune să fie împreună, măcar pentru o singură zi, astfel încât atunci când se va fi reîntors în Dibton, să poată sporovăi mult timp despre vânt, mare și pescăruși și să-și reamintească și să se minuneze de vraja unui moment cu totul deosebit.

Pesemne că acesta era cel mai mare rău din câte există pe pământ. Lipsa unei fiinţe apropiate cu care să începi a depăna firul amintirilor.

Când sosi în fine ziua ca Elfrida să se întoarcă în Dibton, cu greu îi venea a crede că stătuse la Emblo o lună încheiată, atât de repede trecuseră săptămânile. Firește, căutaseră cu toţii ˝s-o convingă să mai rămână.

„Ești binevenită atâta timp cât vrei să stai”, îi spuse Serena și Elfrida știa că îi vorbea cu toată sinceritatea. „Ești neîntrecută, fără pereche. Un amestec minunat de mamă, soră și prietenă. O să-ţi ducem dorul îngrozitor de mult”.

„E foarte drăguţ din partea ta. Dar nu, trebuie să mă înapoiez acasă. Să-mi reiau modul de viaţă obișnuit după o perioadă de întrerupere”.

„Ai să mai vii?”

„Încearcă, de-ţi dă mâna, să vezi dacă poţi să mă oprești”.

Elfrida îşi propusese să purceadă la drum cât mai devreme posibil, astfel încât să ajungă în Dibton înainte de lăsarea serii. La ora opt dimineaţa, ieși din casă și-l găsi pe Jeffrey încărcându-i bagajele în mașină. Mica familie stătea în preajmă, iar Amy plecă ochii în jos și începu a lăcrima.

— Nu vreau să pleci. Vreau să mai rămâi.

— Amy, scumpa mea, musafirii vin, dar mai și pleacă, nu zăbovesc la infinit. E timpul să-mi caut de drum și să-mi Iau rămas-bun.

Chiar și Horace simţea nevoia să se exteriorizeze printr-o îndărătnicie neloială la ideea despărţirii. De fiecare dată când era vârât în mașină, sărea din nou afară și, în cele din urmă, trebui să fie târât cu forţa de zgardă, depus pe bancheta din spate, trântindu-i-se cu putere portiera în nas. Proţăpit pe labele dinapoi, rămase încremenit, cu privirea pironită pe geam, cu figura miţoasă plină de jale și cu ochii negri agonici.

— Cred că până și câinele o să verse câteva lacrimi, observă Ben.

Nici Amy și nici Ben nu se îmbrăcaseră de stradă și arătau bizar cu jachetele vătuite și matlasate și cu cizmele de cauciuc trase la repezeală peste pijamale. Când fratele ei făcu această remarcă, lacrimi izvorâră iarăși din ochii lui

Amy și i se aninară de gene. Serena se aplecă, o cuprinse în braţe, sprijinind-o pe coapsa ei.

— Fruntea sus, Amy! Horace o să se simtă din nou în elementul lui de îndată ce o să pornească la drum.

— Nu vreau să ne părăsească nimeni.

Despărţirea se prelungise destul de mult. Elfrida se întoarse spre Jeffrey.

— Dragule, îţi mulţumesc de mii de ori. Jeffrey nu apucase încă să se bărbierească și Elfrida îşi hârșâi obrajii de barba lui neagră și ţepoasă, nerasă de câteva zile. Și ţie, Serena... Un sărut dat în grabă, o mână fugară pe creștetul lui Amy, cu păr de culoarea paiului, și se sui plină de hotărâre la volan, răsuci cheia în contact și ţâșni înainte ca o săgeată în duduitul sacadat de motor. Cu toţii rămaseră ţintuiţi locului și îi făceau semn fluturând din mână până când automobilul dispăru din raza lor vizuală, dar Elfridei îi străfulgeră în minte ideea că nu ˟s-au înapoiat în casă până ce mașina Fiesta n-a ieșit în șosea, iar ea împreună cu Horace nu ˟s-au îndreptat cu adevărat către destinaţie.

Nu era timpul potrivit să se simtă singură și părăsită. Nu-și luaseră rămas-bun pentru totdeauna; se putea întoarce la Emblo ori de câte ori dorea. Peste un an, sau pesemne, și mai curând. Jeffrey și Serena vor sălăşlui mereu acolo, ca și Ben și Amy. Acesta era aspectul dureros: Jeffrey și cu Serena vor rămâne neschimbaţi, dar Ben și cu Amy se vor înălţa, vor slăbi sau se vor îngrășa; înţelepţindu-se pe cărarea vieţii și pierzându-și dinţii din faţă. Elfrida nu va mai recunoaşte niciodată în Ben și Amy copilașii pe care ajunsese să-i îndrăgească nespus de mult la vârsta nevinovată, crudă și necoaptă îi copilăriei. La fel cu vacanţa care se sfârșise, acei copii plini de candoare vor dispărea pentru totdeauna în hăul vremii.

Pentru a se consola, Elfrida privi înainte în mod pozillv, convingându-se iar și iar că aceasta era metoda infailibilă pentru a-și reprima senzaţia de pierdere ireparabilă. Se îndrepta către căminul ei, cuibușorul retras și adăpostit, plin de bunurile personale. Micul și modestul

rofugiu pe care-l împărţea cu Horace. Ajunsă acasă, va deschide larg ușile și ferestrele, îşi va inspecta grădina, va aprinde focul în șemineu.

Mâine, poate, va da un telefon la Grange și va vorbi cu Gloria. Și vor urma chicote de încântare că se reîntorsese și invitaţii grabnice și stăruitoare să vină și să-i vadă neîntârziat. Și când Elfrida va merge în vizită, va lua cu sine și cartea cumpărată în dar pentru Francesca. „Insula oilor”. „Am ales-o special pentru tine, fiind[ɚ mi-a plăcut la nebunie când eram de vârsta ta și sunt sigură cu o ˟s-o îndrăgești la fel”.

Dar înainte de toate, firește, chiar până să descindă în Poulton3s Row, Elfrida știa că trebuia să târguiască doale gurii. Nu mai rămăseseră neam provizii de alimente în căsuţa ţărănească și golise frigiderul înainte de plecare. Primul liman salvator trebuia să fie micul magazin cu autoservire al doamnei Jennings. începu să-și întocmească mental o listă de cumpărături. Pâine și lapte. Cârnaţi, ouă și unt. Cafea. Biscuiţi și câteva conserve cu carne pentru hrana lui Horace. Poate niște supe la plic pentru cină. Ceva săţios și nutritiv, ca de pildă Cullen Sḳink…

Jumătate de oră mai târziu, se angajă pe autostrada care lega ţinuturile cu ieșire la mare de centrul ţării. Deschise aparatul de radio și îşi mobiliză forţele pentru lungul drum.

Orologiul bisericii din Dibton prinse a bate ora două și jumătate tocmai pe când pătrundea pe strada principală a satului. Pe caldarâmul din faţa magazinului doamnei Jennings, îşi petrecea veacul în trândăvie gașca obișnuită de tineri neciopliţi și, puţin mai departe, Elfrida îl zări pe Bobby Burton-Jones tunzând vârfurile gardului viu, din tufișuri de lemn-câinesc, cu o pereche de foarfece. Nimic esenţial nu părea să se fi schimbat, atât doar că majoritatea copacilor îşi pierduseră frunzele și că plutea în aer un zvon hibernal, prelung și deslușit.

Elfrida îşi parcă mașina, îşi căută poșeta și intră în magazin. I se păru pustiu. Culese dintr-un teanc un coș de sârmă și colindă prin raioane luându-și de pe rafturi tot ce

avea nevoie. în cele din urmă, se prezentă la casă, unde doamna Jennings se adâncise în calcule mâzgălite pe dosul unui plic și nu o auzise intrând.

Dar acum privi în sus, dădu cu ochii de Elfrida, puse deoparte creionul şi-şi scoase ochelarii.

— Doamnă Phipps! ia te uită, ce surpriză! Nu v-am mai văzut de câteva săptămâni. Aţi petrecut grozav în vacanţă, nu-i așa?

— Minunat! Abia m-am întors. N-am apucat încă să ajung acasă pentru că trebuia să cumpăr niște rezerve de hrană.

Elfrida așeză coșul pe tejghea și întinse mâna după un exemplar din „Daily Telegraph”. N-o să vă vină a crede, dar n-am citit un ziar de o lună încheiată. Sinceră să fiu nici n-am simţit lipsa.

Doamna Jennings nu făcu niciun comentariu asupra acestui lucru. Elfrida îşi ridică privirea și văzu că femeia îşi boldea nedumerită ochii, mușcându-și buza de jos și frământându-se din ce în ce mai tare pentru ceva. Elfrida azvârli ziarul în coș. Peste puţin timp, o întrebă:

— Ce se întâmplă, doamnă Jennings?

— Nu ştiţi? rosti în șoaptă negustoreasa.

— Ce anume?

— N-aţi auzit?

— Nu. Pe neașteptate, Elfridei i se uscă gâtlejul.

— Doamna Blundell.

— Ce-i cu ea?

— E moartă, doamnă Phipps. Un accident grav de circulaţie la intersecţia cu sens giratoriu de la Putistone. Se întorcea acasă împreună cu fetiţa de la o petrecere cu focuri de artificii. ˇS-a întâmplat pe paisprezece noiembrie. ˇS-a ciocnit de un camion mare cu remorcă. Numai Dumnezeu știe cum a nimerit tocmai în ditamai hărăbaia. Se poate să n-o fi văzut. Era o seară afurisită, înfiorătoare. Ploua cu bășici. Buimăcită de vestea zguduitoare și șocată, Elfrida nu scoase o vorbă.

— Îmi pare rău, doamnă Phipps. Mă gândeam că trebuie să fi aflat.

— Cum aș fi putut să aflu? N-am citit deloc ziare. Nimeni nu știa unde eram plecată. Nimeni nu-mi cunoștea adresa.

— O tragedie, doamnă Phipps. Nu ne venea să credem. Nimeni din sat nu putea să creadă.

— Și Francesca? Elfrida se forţă să pună întrebarea, înspăimântându-se de eventualul răspuns.

— Și ea a murit, doamnă Phipps. Și cei doi căţeluși care stăteau pe bancheta din spate. Aţi fi rămas perplexă dacă aţi fi văzut fotografia în ziar. Mașina aia mare distrusă, sfărâmată în bucăţi și strivită ca o turtă. N-au avut nici cea mai mică șansă de supravieţuire. Singurul lucru bun a fost când poliţiștii de circulaţie au spus că pasagerele au murit instantaneu, nu ˟s-au zbătut în chinurile agoniei. Niciuna dintre ele nu ˟s-a putut dumiri ce se petrece. Doamnei Jennings îi tremura glasul. îi venea greu să vorbească despre cele întâmplate. Se aude tot timpul de asemenea catastrofe, dar când nenorocirea îi lovește fulgerător pe cei cunoscuţi…

— Da, da!

— V-aţi albit la faţă ca varul, doamnă Phipps. Vreţi să vă fac un ceai? Haideţi cu mine în spatele magazinului.

— Nu, mă simt acceptabil acum. Ceea ce corespundea realităţii, fiind[ɔ trupul, paralizat de groază, îi anihila orice mișcare, rămânând împietrit într-o stare de calm și de pasivitate. Și ceremoniile funerare?

— ˟S-au oficiat cu două zile în urmă. Aici în sat. Un cortegiu imens le-a însoţit pe ultimul drum. Un adevărat omagiu.

Așadar, Elfrida pierduse până și prilejul să se îmbrace în doliu, să plângă pierderea unor fiinţe dragi și să aline durerea celor apropiaţi.

— Și Oscar? Domnul Blundell? o asaltă ea fără întrerupere cu întrebări pe doamna Jennings.

— Abia dacă l-am văzut. Firește, la înmormântare, dar de atunci, niciun pic. Se ferește de lume și trăiește retras. Sărmanul om! Te doare sufletul când te gândești prin ce încercare cumplită a trecut. Și încă îndură

chinurile iadului.

Elfrida şi-o aminti pe Francesca râzând în hohote, și șicanându-și tatăl, cântând frumoase ducte la pian, ghemuită în fotoliul adânc și citind pe rând cu voce tare o carte palpitantă. Și apoi îşi șterse din minte aceste imagini întrucât aducerile-aminte erau de neîndurat.

— Este la Grange? întrebă Elfrida.

— Da, după câte știu. Băiatul de prăvălie îi livrează la domiciliu în fiecare dimineaţă lapte, alte mărfuri și ziarele. Bănuiesc că ˇs-a închis în propria-i carapace. După cum e și firesc, într-adevăr. Vicarul a trecut pe acolo, dar n-a vrut nici măcar să-l primească. Doamna Muswell urcă din sat pe panta pieptișă până la Grange în fiecare zi, la fel ca totdeauna, însă zice că domnul Blundell stă pur și simplu tot timpul în camera de muzică. îi lasă o tavă cu mâncare pregătită pentru cină pe masa din bucătărie, dar de cele mai multe ori el nu se atinge de bucate.

— Credeţi că ar accepta să mă vadă?

— N-am de unde să știu, doamnă Phipps. Atâta doar că dumneavoastră și cu ei v-aţi împrietenit de la bun început.

— N-ar fi trebuit să lipsesc de aici.

— Nu sunteţi vinovată de nimic din cele întâmplate, doamnă Phipps. Chiar atunci, altcineva intrase în magazin. Doamna Jennings îşi potrivi iarăși pe nas ochelarii, într-o tentativă curajoasă de a afișa o atitudine pragmatică, negustorească.

— Vă trec toate cumpărăturile în cont, nu-i așa? E cât se poate de bine că v-aţi întors. V-am regretat absenţa. Cred că v-am stricat plăcerea întoarcerii acasă. îmi pare rău.

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus. Mă bucur că m-aţi înștiinţat dumneavoastră și nu altcineva.

Elfrida părăsi magazinul, se înapoie în locul unde îşi parcase mașina și stătu ţintuită acolo câteva clipe, simţindu-se ca și cum timpul, întreaga-i viaţă, ˇs-ar fi frânt în mici bucăţi, risipite în mii de direcţii, fără a mai putea fi vreodată reâmbinate și recompuse în aceeași formă. Se

strămutase din ambianţa plină de râsete și fericire de la Emblo într-un sălaș al durerii inimaginabile și al prăpăstuirii. Și ceea ce o întrista cel mai mult era că rămăsese complet străină de această tragedie, nu avusese nici cea mai mică bănuială sau presimţire. Dintr-un motiv sau altul, acest lucru o făcea să se culpabilizeze, de parcă și-ar fi renegat responsabilităţile, îndârjită să rămână la Emblo, când, de fapt, ˟s-ar fi cuvenit să fie aici. în Dibton. Cu Oscar.

După un timp, cu inima grea, porni motorul şi-şi continuă drumul. Bobby Burton-Jones terminase de tăiat uscăturile din gardul viu și dispăruse în casă, ceea ce-i aduse o oarecare ușurare sufletească fiind[ɔ˜ nu dorea să se oprească și să vorbească fleacuri cu nimeni. Rulă de-a lungul străzii principale din sat, trecând de cotitura în care trebuia să schimbe direcţia. Pe măsură ce casele se răreau, ajunse în dreptul porţilor impunătoare de la Grange, conacul care-i aparţinuse Gloriei. Intră, urcă pe drumul de acces și cârmi cu binișorul pe lângă crângul unde creșteau cedri exotici, veșnic verzi, care ajung la înălţimi gigantice. I se dezvăluiră înaintea ochilor faţada conacului, cu numeroase ornamente lucrate cu migală, și, la intrarea principală, o limuzină neagră, adevărat monstru de oţel, staţionată pe aleea presărată cu pietriș.

Elfrida îşi parcă maşina puţin mai departe, coborî, merse câţiva paşi, observând abia atunci că la volanul impozantului vehicul de lux stătea un șofer în uniformă și cu chipiu, citind un ziar. Auzind zgomot în apropiere, aruncă o privire în jur, îi salută prezenţa printr-o rece înclinare din cap și pe urmă se cufundă iarăși în clasamentele curselor de cai. în mod evident, nu se aștepta să înfiripeze o conversaţie: Elfrida îl lăsă în toanele lui, urcă treptele și pătrunse prin portalul încadrat de ornamente în veranda familiară, pardosită cu plăci de ceramică. Ușa acoperită până la jumătate cu ochiuri de geamlâc era închisă, dar fără a apăsa pe sonerie, o deschise și trecu pragul casei.

Înăuntru, domnea o liniște străpunsă doar de ticăitul

vechiului ornic cu carcasă de lemn preţios și limbă lungă de alamă, marcând cu mișcări oscilatorii domoale trecerea clipelor. Elfrida rămase neclintită pentru câtva timp, ascultând, sperând să deslușească zgomote domestice alinătoare dinspre bucătărie sau un susur de muzică de la etajul superior. Nimic. Liniștea era însă ca o pâclă deasă peste pământul amuţit.

În dreapta, ușa salonului stătea larg deschisă. Elfrida traversă holul, covoarele groase înăbușindu-i zgomotul pașilor, și pătrunse înăuntru. La început, crezu că încăperea era pustie și că se găsea acolo singură. Apoi observă în lumina slabă că un om ședea cufundat într-un fotoliu cu braţe lângă șemineul stins. Pantaloni de tweed, ghete lustruite din piele neargăsită. Nimic altceva nu era vizibil.

— Oscar! şopti Elfrida și înaintă repede să-l cuprindă cu privirea și suferi al doilea șoc ameţitor din acea zi îngrozitoare: chiar acolo se afla Oscar, neverosimil de îmbătrânit, ajuns deodată moșneag gubav, cu ochelari, zbârcit, gheboșat în fotoliul capitonat, cu o mână noduroasă încleștată pe măciulia de fildeș a bastonului din abanos. Dintr-un reflex instinctiv, Elfrida îşi acoperi gura cu podul palmei ca să-și reprime un ţipăt de groază sau, poate, ca să-și disimuleze deznădejdea.

Bătrânul privi în sus și exclamă „ia te uită!” și, pe neașteptate, o potopi până în fiecare fibră o senzaţie de imensă despovărare, încât simţi cum i se înmoaie genunchii. Cu repeziciune, înainte să i se taie picioarele și să se prăbușească pe podea, Elfrida se prăvăli cu un bufnet între pernele banchetei tapisate în piele, așezată lângă paravanul de ţaglă de la gura vetrei. Se fixau din priviri.

— N-am auzit deloc când ai intrat, continuă el. Ai sunat la ușă? Am asurzit puţin, dar aș fi auzit soneria. Ţi-aș fi ieșit în întâmpinare…

Nu era totuși Oscar, așa sleit de puteri și gârbovit de bătrâneţe cum arăta. Parcă se metamorfozase într-o altă persoană, semănând mult cu Oscar, dar nefiind

întruchiparea lui în carne și oase. Poate cu douăzeci și ceva de ani mai bătrân decât Oscar. Un venerabil gentilom, trecut cu mult de optzeci de ani, și vorbind afabil și curtenitor cu un puternic accent scoţian. Glasul său îi amintea Elfridei de un doctor vârstnic, mult iubit, care o îngrijise cu dragă inimă în copilărie. Dintr-un anume motiv, această imagine păstrată în memorie îi înlesnea să înfrunte greul impas.

— Nu, îi spuse ea. N-am sunat la ușă. Am intrat pur și simplu.

— Iartă-mă că măcar nu m-am ridicat în picioare. Zilele astea, mă simt cam înţepenit și fără vlagă. Dar se cuvine să facem cunoștinţă. Mă numesc Hector MȻ˟Lellan. Oscar e nepotul meu.

Hector MȻ˟Lellan va să zică, unchiul care stăpânise odinioară Corrydale, dar locuia acum la Londra, și al cărui fiu, Hughie, părăsise revoltat și fără regrete meleagurile britanice, jurându-se că nu se mai întoarce, și se stabilise în Barbados.

— Oscar mi-a vorbit puţin despre dumneata, spuse Elfrida.

— Și tu, draga mea?

— Numele meu e Elfrida Phipps. Am o căsuţă în sat. Trăiesc de una singură. Gloria și Oscar ˟s-au arătat nesfârșit de buni cu mine. îmi pare rău că m-am purtat cu atâta necuviinţă când am intrat. Mi-am închipuit că sunteţi Oscar și apoi, desigur, mi-am dat seama că vă confundasem.

— Oscar, îmbătrânit de adâncă durere?

— Probabil că da, așa cred. Vedeţi, n-am apucat încă să dau ochii cu Oscar. Am fost plecată o lună întreagă în Cornwall la verii mei. De-abia am aflat vestea cutremurătoare de la doamna Jennings, proprietara magazinului din sat. Am intrat să fac niște târguieli, pâine și alte alimente. Ea mi-a spus.

— Da. Un accident îngrozitor.

— Ce ˟s-a întâmplat?

Bătrânul ridică ușor din umeri.

— Gloria conducea mașina spre casă, intrase în intersecţia cu sens giratoriu și a nimerit drept în roţile dinţate ale. acelui uriaș camion cu remorcă.

— Vreţi să spuneţi că nu l-a văzut venind?

— Se întunecase de-a binelea. începuse să plouă.

— Doamna Jennings mi-a zis că Gloria se întorcea împreună cu Francesca de la o petrecere. Cu focuri de artificii și alte distracţii.

— Așa e.

Elfrida îşi mușcă buzele, lăsându-și capul în jos. După un timp, se hazardă să remarce:

— Câteodată, la sfârșitul unei petreceri, Gloria nu se putea abţine să nu bea ceva tare. Și imediat îşi dori să-și fi pus lacăt la gură.

Dar venerabilul domn rămase netulburat.

— Știu, draga mea. Știarn prea bine cu toţii. Uneori, întrecea un piculeţ măsura. îi plăcea să cinstească un păhărel la sfârșitul unui chef. Pesemne, îi venea greu să refuze. Și apoi se suia la volan să se întoarcă acasă. Oscar cunoștea situaţia mai bine decât noi toţi. îl roade sentimentul de vinovăţie că n-a dus-o el însuși pe Francesca la petrecerea cu focuri de artificii. Cred că nici măcar nu i-a trecut prin minte să fie acolo mai mult decât o petrecere de copii și că Gloria n-o ˇs-o aducă pe Francesca direct acasă. Dar presupun că veniseră și alţi părinţi și totuși ˇs-a încins un chef de pomină. Ploaia ˇs-a pornit chiar înainte să plece ele la drum. Și apoi, o lipsă momentană de concentrare, o învălmășeală de lumini, bâjbâială prin întunericim vehicul greu, o turnantă jilavă, fără vizibilitate… întinse mâna într-un gest care exprima tot. ˇS-a terminat cu ele. ˇS-a sfârșit pentru totdeauna. Două vieţi șterse de pe faţa pământului, nimicite zadarnic într-o clipită.

— N-am apucat măcar să le însoţesc pe ultimul drum, la slujba de înmormântare.

— Nici eu. Am avut un acces de gripă, doctorul meu mi-a interzis categoric. Aceasta este prima mea vizită, deși se-nţelege că i-am exprimat condoleanţe pentru pierderea

suferită într-o scrisoare și că am ţinut legătura prin telefon. în timp ce vorbeam cu Oscar, am devenit conștient de situaţia lui. Așa că, de îndată ce m-am simţit iar în putere, m-am încumetat să întreprindeălătoria de la Londra până aici ca să disecăm lucrurile pe toate feţele. Oi fi eu gârbovit de bătrâneţe, dar rămân încă unchiul lui. Ai observat fără îndoială mașina și șoferul meu așteptând la ușa din faţă.

— Desigur. Elfrida încruntă din sprâncene. Aţi pomenit ceva despre situaţia lui. Implică asta ceva anume?

— Fără doar și poate.

— Îmi e permis să știu despre ce-i vorba?

— Nu-i niciun secret, draga mea. Gloria a lăsat totul moștenire, inclusiv această casă, fiilor ei. Chiar a doua zi după funeralii, ei ˟s-au înfăţișat lui Oscar și i-au spus că nu mai poate locui aici, fiind[ɔ- și-au pus în gând să vândă proprietatea.

— Și unde îşi închipuie ei că ˟s-ar putea muta Oscar?

— L-au sugerat un cămin de bătrâni. Cred că se numește „Priory”, l-au adus și broșuri să le răsfoiască, în mod cât se poate de limpede, n-au stat cu mâinile în sân, ci ˟s-au gândit la toate, adăugă bătrânul cu fină ironie.

— Înseamnă că-l aruncă pe drumuri? îl închid într-un azil de bătrâni? Pe Oscar? Trebuie că și-au pierdut minţile.

— Nicidecum. Socot că nu sunt realmente nebuni ci doar avari și lipsiţi de suflet. Și, pe deasupra, ˟s-au pricopsit cu neveste nemiloase și pisăloage, care, pesemne, îi împing de la spate să acapareze orice pot înhăţa.

— Prin urmăre, Oscar e nevoit să-și cumpere altă casă.

Hector MƇ˟Lellan îşi plecă fruntea și o privi cercetător pe Elfrida pe deasupra ochelarilor.

— Oscar nu e un om înstărit.

— Adică, n-are nicio lescaie?

— O pensie, firește, și ceva bani strânși deoparte, dar nu destui ca să-și cumpere un cămin decent, la preţurile umflate din zilele noastre.

— Fiii Gloriei, Giles și Cawford, cunosc bine datele problemei. Un alt gând îi trecu prin minte. Și Gloria trebuie să fi știut cum stau lucrurile. Cu siguranţă că i-ar fi putut lăsa ceva moștenire lui Oscar. Era atât de generoasă, așa de culantă și de dezinteresată de bunurile pământești.

— Poate că intenţionase. Era o femeie relativ tânără. După toate probabilităţile, nu ˇs-a gândit niciodată că așa îi va fi fost sortit să moară; înaintea lui Oscar. Sau n-a apucat pur și simplu să-și facă un nou testament sau barem să adauge un codicil. Nu vom ști niciodată.

— Dar nu-ɨ cu putinţă să fie azvârlit afară și trimis să-și îngroape zilele într-un cămin de bătrâni. Simpla idee i se părea o crasă necuviinţă: Oscar, dintre toţi oamenii de pe pământ, expediat și îngrămădit laolaltă cu o puzderie de decrepiţi suferinzi de incontinenţă, mâncând budinci cu lapte și învăţaţi să împletească panere și coșuri din papură. Imaginea Elfridei despre un cămin de bătrâni era confuză, estompată în negură, fiindʃɔ˗ nu intrase niciodată în vreunul. N-o să las lucrurile la voia întâmplării, adăugă ea cu fermitate.

— Și ce o să faci?

— Oscar poate veni să locuiască împreună cu mine. Dar tocmai când slobozise aceste cuvinte, îşi dădu seama că sugerase ceva irealizabil. Nu exista suficient spaţiu pentru o singură persoană la PoultonȜs Row, darămite pentru două. Și unde urma să-i așeze pianul cu coadă? Pe acoperiș sau în șopronul din grădină? Ce absurditate! E imposibil.

— Părerea mea că trebuie să plece de aici, spuse bătrânul. Casa asta, satul ăsta sunt impregnate de amintiri dureroase. Cred că se cuvine să rupă lanţurile și să se descătușeze. De-aia am bătut tot drumul azi, ca să-l văd. Doamna Muswell ne-a servit prânzul, l-am făcut o propunere. însă Oscar pare incapabil să ia vreo hotărâre. Lasă impresia că nu-ɨ pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă.

— Unde-i acum?

— A fost chemat în grădină. ˇS-a ivit o problemă cu

instalaţia de încălzire a serei, i-am spus că îl aștept până se întoarce, apoi o să pornesc înapoi spre Londra. Tocmai de-aia m-ai găsit cufundat aici în fotoliul nepotului meu și arătând fără îndoială ca un strigoi bătrân.

— Nu arătaţi deloc așa; și ce i-aţi propus?

— Să se înapoieze măcar pentru o vreme în Sutherland. La Corrydale și în micul conac de pe moșie. Oricum, jumătate îi aparţine, iar Hughie al meu, care-i coproprietar, trăiește în Barbados și e mai mult decât probabil că o să rămână acolo.

— Știam că e închiriată. La casă mă refer. Ocupată.

— Nu. în acest moment, stă goală. Un cuplu de vârstnici a locuit acolo, dar bătrânul a murit și văduva ˇs-a dus să stea cu fiica ei. Am aflat toate astea de la vechilul nostru de odinioară, maiorul Billicliffe. E pensionat acum, dar locuiește încă pe moșia Corrydale. La vremea când Hughie și-a vândut partea de moștenire, maiorul și-a cumpărat casa, l-am dat un telefon și am vorbit pe îndelete. Mi-a zis că sălașul e în bună stare, poate că-i nevoie de o pojghiţă subţire de vopsea sau de un pospai de zugrăveală, dar altminteri trainic și neigrasios.

— E mobilată casa?

— A fost închiriată cu mobile necesare. Nu-i împodobită cu dichisuri, zorzoane ori obiecte de lux, dar lucrurile de strictă necesitate trebuie să se găsesc încă acolo.

Elfrida chibzui serios la cele spuse. Comitatul Sutherland din nordul Scoţiei. îşi închipui ţinuturile: turbării părăsite sau secătuite și turme de oi. îndepărtate și solitare ca luna de pe cer.

— Oscar are de străbătut un drum lung de unul singur.

— E cunoscut în Corrydale și Creagan. Face parte din familie, urmașul bunicii lui, nepotul meu. Oamenii de prin partea locului te copleșesc cu bunătatea lor. Or să-și amintească de el, chiar dacă n-a mai călcat pe acolo de cincizeci de ani.

— Dar e în stare de o asemenea dezrădăcinare? Poate

face faţă unei atare strămutări? De ce nu se întoarce la Londra să fie aproape de biserica în care a cântat la orgă? N-ar fi mai rezonabil?

— Un regres. Și, după cum socot, un loc bântuit de amintirea propriului copil.

— Da, aveţi dreptate.

— Și, cel mai trist lucru dintre toate, a abonadonat muzica. E ca și cum cea mai bună parte din fiinţa lui ar fi murit de-a binelea.

— Cum pot să-l ajut?

— Asta depinde de tine. Puţină putere de convingere cu duhul blândeţii, pesemne?

— O să încerc. Dar se întrebă cum avea să-și adune toată forţa morală.

Tăcură, privindu-se ţintă unul pe celălalt cu tristeţe. Liniștea fu întreruptă de zgomot de pași târșâiţi și apăsaţi ai unei persoane care străbătea aleea presărată cu pietriș din faţa casei. Elfrida îşi ridică privirea și-l urmări din ochi pe Oscar cum trece pe lângă ferestrele lunguleţe. Pe neașteptate, o cuprinse o agitaţie nervoasă. Se sculă în picioare.

— Vine acum, rosti ea.

Ușa principală se deschise și se închise la loc. Așteptau. O lungă pauză. Apoi, butonul de clanţă fu răsucit, ușa salonului se dădu în lături și Oscar se ivi în prag, stând acolo, scrutându-i pe cei doi peste covorul ţesut din fire groase de lână, întins pe pardoseală. Purta pantaloni de catifea reiată, puţin cam uzaţi, și un pulover de lână groasă, tricotat cu ochiuri largi și împestriţat ca postavul englezesc ţesut la război ţărănesc. Părul des și încărunţit îi atârna peste frunte și ridică mâna să și-l netezească. Elfrida și-l închipuise mai împuţinat la trup, doborât de tragedie. Dar durerea sfâșietoare se mistuie în taină, iar Oscar îşi ascundea gândurile și sentimentele, consumându-se în singurătate.

— Elfrida! Știam că ai venit pentru că ţi-am văzut mașina.

Elfrida înaintă câţiva pași să-i iasă în întâmpinare, iar

Oscar îi cuprinse mâinile într-ale lui și se înclină să o sărute pe obraz. îi simţi buzele reci ca gheaţa. îl privi drept în ochi.

— Dragul meu Oscar. Sunt din nou acasă.

— De cât timp aștepţi aici?

— Cam de cincisprezece minute. Am plecat din Cornwall azi dimineaţă. M-am oprit la magazin și doamna Jennings mi-a spus. Nu știusem nimic. N-am mai citit un ziar de o lună încheiată. Așa că am venit direct aici și am nimerit peste unchiul tău.

— Înţeleg. îi slobozi mâinile și se întoarse spre Hector care stătea adâncit între pernele fotoliului și urmărea regăsirea lor. îmi pare rău că te-am lăsat să aștepţi atât, Hector. Au apărut niște complicaţii. Ceva în legătură cu un comutator trifazic. Dar Elfrida ţi-a ţinut companie.

— Și încă una nespus de plăcută pentru mine. Acum, trebuie să-mi caut de drum. Ceea ce atrase după sine un soi de sforţare îndârjită, bătrânul rezemându-se în baston și căznindu-se să se salte din fotoliu. Oscar înaintă să-i dea o mână de ajutor și, după câteva opinteli de ambele părţi, reuși să-și proptească unchiul pe picioare, sprijinit în baston și pregătit de plecare.

Se urniră cu toţii din loc, încet ca melcul, la pas cu bătrânul gentilom, străbătând alene încăperea și apoi vestibulul. Ajunși aici, Oscar îl ajută să-și pună paltonul demodat și-i întinse pălăria moale și cafenie. Hector şi-o trânti pe-o ureche, cu un aer dezinvolt.

— E foarte amabil din partea ta că ai venit, Hector. îţi apreciez gestul cu adevărat. E de-a dreptul minunat că ne-am văzut.

— Dragă băiete, îţi mulţumesc pentru prânz. Și dacă te abaţi prin oraș, nu uita să treci pe la mine.

— Bineînţeles.

— Și reflectează la propunerea mea. ˇS-ar putea să fie o schimbare drastică, dar, cel puţin, ţi-ar insufla energii noi. Nu trebuie să rămâi aici. Chiar atunci bătrânul îşi aduse aminte de ceva și începu să bâjbâie în buzunarul

paltonului. Cât pe ce să uit. L-am notat pentru tine. Numărul de telefon al lui Billicliffe. N-ai nimic altceva de făcut decât să-l suni la telefon. Billicliffe are cheia casei. Scoase la iveală din fundul buzunarului o bucată de hârtie împăturită în două și i-o înmână. Atâta doar că nu-i indicat să întârzii cu apelul telefonic spre seară. Are tendinţa să-și înece amarul în sticla de whjsky și, după ce ˇs-a turmentat, nu mai pricepe o iotă.

Însă Elfrida era preocupată de alte probleme, mai practice.

— De cât timp stă casa nelocuită?

— De câteva luni. Dar există o anume doamnă Snead care face cu regularitate drumul dus și întors, dereticând și aerisind camerele. Billicliffe a aranjat astfel, iar eu îi plătesc salariile. Nu face să lași o proprietate să se prefacă în ruine.

— Se pare că v-aţi gândit la toate, îi spuse Elfrida.

— Nu prea mai am la ce altceva să mă gândesc zi de zi. Destul cu vorba, călătorului îi șade bine cu drumul. La revedere, draga mea. Mă bucur că te-am cunoscut. Sper că într-o bună zi vom putea să reînnoim legătura.

— Și eu. Vă conducem până la mașină.

Oscar îşi petrecu braţul pe sub cotul lui Hector pentru a-l sprijini și merseră cu toţii într-o procesiune spre intrarea principală, ieșiră afară, coborâră agale treptele și poposiră pe aleea așternută cu pietriș. După-amiaza devenise friguroasă și umedă, nori posomorâţi amenințau a burniţă măruntă și rece. Zărindu-i, șoferul coborî din limuzină, ocoli pe după bord ca să ţină deschisă portiera de lângă locul pasagerului. Cu oarecare efort din partea tuturor, Hector fu îmbarcat și i se prinse centura de siguranţă.

— La revedere, Oscar, dragul meu băiat. Gândurile mele or să te-nsoţească mereu.

Oscar îl îmbrăţișă pe bătrân.

— Îţi mulţumesc din nou că te-ai ostenit să vii, Hector. — Sper doar că ţi-am adus măcar niţică mângâiere.

— E adevărat. Se trase câţiva pași îndărăt și închise

portiera cu zgomot. Mașina porni. Hector le făcu semn fluturând din mâna încovrigată și zbârcită, iar ei rămaseră neclintiţi petrecându-l cu privirea, la plecarea spre Londra, cu o viteză potrivită pentru vârsta lui impunătoare. Stătură ţintuiţi locului până ce limuzina pieri în depărtare și nu mai auziră huruitul motorului.

Tăcerea așternută era tulburată de croncănitul posac și fâlfâitul domol al ciorilor. Aerul rece și jilav inundase împrejurimile. Elfrida tremura din tot trupul ca varga.

— Hai să mergem în casă! spuse Oscar.

— Ești sigur că nu vrei să plec și eu?

— Nu, nu vreau să pleci. Mai stai cu mine.

— Doamna Muswell e încă aici?

— Își termină treburile în fiecare zi imediat după prânz.

— Ne-ar prinde bine să bem câte o ceașcă de ceai, ce zici? îl fac eu.

— Cred că-i o idee excelentă.

— Pot să-l aduc și pe Horace înăuntru? A stat închis în mașină toată ziua.

— Firește. E în siguranţă acum. Nu mai sunt pechinezii să-l atace ori să-l șicaneze.

Elfrida se căină în sine: „Of, Doamne!” Tăie de-a curmezișul aleea presărată cu pietriș până la locul unde își parcase micul automobil și-l eliberă pe Horace. Plin de recunoștinţă, câinele ţâșni afară și o zbughi în fugă peste pajiște până la o tufă de laur din apropiere, sub care se ușură. Când isprăvi, râcâi ţărâna dimprejur cu labele posterioare pentru a acoperi urmele, apoi se întoarse la ei. Oscar se aplecă să-l mângâie pe cap și abia pe urmă intrară cu toţii în casă. Oscar închise ușa și merse în capul coloanei spre bucătărie, unde domnea o căldură tihnită. Bucătăria Gloriei, spaţioasă și rodnică din care ieșiseră la iveală cantităţi abundente de delicatese culinare pregătite pentru a potoli apetitul atâtor rude și prieteni. Acum era pustie, dar foarte ordonată și curată, iar Elfrida observă că doamna Muswell lăsase pe masă o tavă cu o singură cană, un ulcior cu lapte și o cutie cu biscuiţi. Evident, menajera

făcea tot posibilul să-și hrănească și să-și îngrijească stăpânul solitar.

Elfrida găsi ibricul, îl umplu cu apă și-l puse la fiert pe plită. Se întoarse cu faţa spre Oscar, rezemându-se cu spatele de grătarul sobei care revărsa o căldură alinătoare.

— Mi-aș dori să fiu clară și strălucită în gândire şi în exprimarea sentimentelor, dar, din păcate, nu sunt. îmi pare rău, Oscar. Măcar de-aș fi știut din timp. M-aș fi ˇîntors numaidecât din Cornwall. Cel puţin, aș fi venit la funeralii.

Oscar îşi trase un scaun și se așează la masă. Pe când Elfrida vorbea, îşi sprijini coatele de tăblia de lemn şi-şi îngropă faţa în mâini. Pentru câteva clipe îngrozitoare, Elfrida îşi închipui că-și descarcă inima plângând, îşi auzi propriul ei glas, turuind ca o moară stricată: „Dintr-un motiv sau altul, n-am frunzărit nici măcar o dată vreun ziar, n-am citit ziarele o lună bătută pe muchie. N-am avut nici cea mai vagă idee. Până azi…

Oscar îşi coborî încet mâinile dezvăluindu-și chipul și Elfrida văzu că nu plângea, însă ochii i se umpluseră de atâta chin sufletesc, mai sfâșietor decât lacrimile.

— Aș fi ţinut legătura cu tine, dar habar n-aveam unde te puteam găsi, rosti Oscar.

— Nu mi-am imaginat că e necesar să te anunţ. Elfrida respiră adânc. Oscar, știu din propria-mi experienţă ce înseamnă pierderea grea, ireparabilă a unei fiinţe Iubite și suferinţa sfâșietoare pricinuită de moartea ei. Tot timpul cât Jimbo a zăcut în pat răpus de boală, am simţit că sfârșitul lui era inevitabil și că nu avea să-și recapete sănătatea niciodată. însă atunci când a murit, m-am pomenit complet nepregătită pentru durerea cumplit de chinuitoare și teribila goliciune. Și știu prea bine că tot chinul îndurat de mine atunci nu reprezintă nicio infimă parte din îngrozitoarea caznă prin care treci tu acum. Și nu pot face nimic să te ajut, să-ţi alin durerea.

— Măcar ești aici.

— Dacă vrei să vorbim, stau și-ascult. i

— Nu încă.

— Înţeleg. Prea devreme. Prea curând.

— Vicarul a trecut să mă vadă imediat după accident. Prea curând după ce abia mi se spusese că atât Gloria cât și Francesca muriseră. A încercat să mă consoleze, a pomenit chiar ceva despre Dumnezeu, însă m-am surprins întrebându-mă dacă nu-și pierduse cumva minţile. M-ai chestionat odată dacă sunt credincios și nu cred că am fost în stare să-ţi răspund. Știam doar că muzica, munca mea, corurile mele însemnau mai mult pentru mine decât orice dogmă religioasă. Acel „Te Deum”. îţi aduci aminte de prima zi în care ne-am întâlnit în faţa bisericii, când mi-ai spus că ţi-a plăcut îndeosebi un anumit acompaniament muzical pentru „Te Deum”? Cânturile, muzica îmi umpleau altă dată sufletul de certitudinea pietăţii și poate chiar a eternităţii.

„Te preamărim pe Tine, oh Domnul Dumnezeul nostru.

Te recunoaştem pe Tine drept Stăpânul nostru Atotputernic.

Tot pământul se închină în faţa Ta.

Părinte Nemuritor”.

Apăsând cu putere pe claviatură și pedalier, tuburile sonore ale orgii cu ecou prelung și jeluitor, folosindu-mi toate resursele pentru a interpreta cu inflexiuni grave și profunde, ascultând glasurile băieţilor din corul bisericii înălţate spre culmi. Doar atunci am crezut cu adevărat în existenţa lui Dumnezeu, atunci am împărtășit o credinţă pe care socoteam că nimic n-ar putea ˟s-o zdruncine din temelii.

Oscar tăcu. Elfrida așteptă să continue. După un timp, îl întrebă:

— Și acum, Oscar?

— Totul e pierdut. Nu mă mai împac cu Dumnezeu. Și nu cred într-un Dumnezeu care mi-o răpește pe Francesca. L-am expediat pe vicar acasă. A plecat simţindu-se oarecum ofensat, așa cred.

— Bietul om! Elfrida manifesta înţelegere pentru situaţia ingrată în care fusese pus preotul de ţară.

— O să supravieţuiască fără îndoială. Fierbe apa.

Era o întrerupere binevenită. Elfrida se ocupă de găsirea ceainicului, a ceaiului, a linguriţei, turnând apa fierbinte peste frunzele uscate pentru a obţine infuzia. Scoase din dulap o cană și pentru sine și aduse totul pe tavă, se așeză cu faţa spre Oscar, așa cum stătuseră în acea zi, pierdută în veșnicie, înainte să plece în Cornwall, în căsuţa ei ţărănească din Poulton Row, cu Oscar mânjit de noroi pe cizmele de cauciuc după grădinărit.

— Îţi place ceaiul concentrat, nu-i așa?

— Tare și negru.

Elfrida îşi umplu cana ei și lăsă restul licorii în ceainic! să clocotească înăbușit.

— Hector mi-a povestit câte ceva despre fiii tăi vitregi şi despre casă, spuse ea. Cu alte cuvinte, despre intenţia lor de a vinde conacul.

— Ei cred că ar trebui să mă internez în căminul Priory, o reședinţă din epoca victoriană transformată în instituţie filantropică pentru îngrijirea bătrânilor de bună condiţie, ajunși însă închirciţi, atrofiaţi și veștezi.

— N-o să mergi acolo.

— Recunosc că nu-mi surâde perspectiva.

— Și ce vrei să faci?

— Mi-ar plăcea să fiu lăsat în pace, să-mi ling rănile, să-mi revin din durerea care-mi sfârtecă sufletul. Dar nu pot să-mi târâi restul zilelor în liniște aici pentru că Giles și Crawford vor să se descotorosească de mine ca să scoată proprietatea în vânzare cât mai curând posibil.

— Ce brute! Elfrida îi turnă ceaiul, negru sepie, și împinse ușurel cana în dreptul lui. Oscar întinse mâna, adăugă puţin lapte și începu să soarbă.

— Hector M℃˟Lellan mi-a pomenit despre propunerea lui, rosti Elfrida.

— Bănuiam eu ceva.

— Ţi se pare o idee chiar atât de proastă?

— Elfrida, e o nebunie curată!

— Nu văd de ce.

— Păi, atunci te lămuresc eu. Fiind[ℑ Sutherland e în

celălalt capăt al ţării și n-am mai pus piciorul acolo de jumătate de veac. în ciuda optimismului manifestat de Hector, nu mai cunosc un singur suflet de prin partea locului. Iar casa este pustie, rămasă în părăsire de săptămâni în șir. Nu sunt de la natură un animal domestic. N-aș ști cum ˇs-o preschimb într-o locuinţă plăcută. Și la cine aș putea apela pentru ajutor?

— Doamna Snead, pesemne?

— Elfrida, hai ˇs-o lăsăm moartă!

Era un reproș, dar Elfrida continuă cu perseverenţă.

— E foarte izolată? Mă refer la casă.

— Nu, e situată în centrul orășelului Creagan.

Elfridei îi suna absolut promiţător.

— E sumbră? persistă ea cu întrebările.

— Sumbră, repetă Oscar. Ce cuvinte întrebuinţezi. Nu, e pur și simplu o reședinţă mare, banală, demodată, din perioada victoriană. Nu-i realmente urâtă, dar nici înzestrată cu detalii ornamentale tămăduitoare. Și are o grădină, însă asta nu mă bucură prea mult în toiul iernii.

— Lama n-o să dureze la nesfârșit.

— Atâta doar că nu-mi închipui cum naiba m-aș descurca de unul singur.

— Ei bine, un lucru-i tot așa de sigur pe cât doi și cu doi fac patru. Nu poţi să rămâi aici, Oscar. Și numai peste cadavrul meu o să te internezi la Priory. Așa că trebuie să cumpănești la alternativa viabilă. Ai putea veni să locuiești cu mine la Poulton Ȝs Row, dar, după cum știi, nici eu cu Horace nu dispunem de suficient spaţiu în căsuţa aia. Oscar nu comentă această propunere nebunească. M-am gândit că probabil ţi-ar plăcea să te întorci la Londra, însă Hector a infirmat această posibilitate.

— Are dreptate.

— Scoţia, cugetă cu glas tare Elfrida. Comitatul Sutherland. Ar însemna cel puţin Un nou început în viaţă.

— Am șaizeci și șapte de ani și, în acest moment, nu mă simt în stare să pornesc nimic de la zero. Totodată, deși abia dacă suport să vorbesc cu cineva, mă înspăimântă totuși singurătatea. Sentimentul solitudinii. Nu există

situaţie mai cumplită pe lume decât traiul singuratic, departe de alte fiinţe, izolarea de lume. încăperile pustii, apăsătoare. Chiar și înainte să mă însor cu Gloria, eram mereu înconjurat de colegi, coriști, băieţi de școală, un întreg cerc de companioni însufleţiţi. Trăiam viaţa din plin.

— Poţi atinge din nou aceeași plenitudine.

— Niciodată!

— Ba da, Oscar. Știu, nu va mai fi unul și același lucru. Dar ai atâtea de dăruit oamenilor din jur. O generozitate a spiritului. Nu se cuvine ˇs-o irosim.

— Se subînţelege că „noi”, zise Oscar, încruntând din sprâncene.

— O greșeală de exprimare. Mă refeream de fapt la tine.

Oscar îşi terminase de băut ceaiul și cana trona goală pe masă. întinse mâna după ceainic şi-şi umplu din nou stacana cu licoarea neagră ca smoala și bizar de neapetisantă.

— Presupunând că mă hotărăsc să plec în Scoţia. Cum o să călătoresc atât de departe?

— Ei, lasă-mă, de unde ai picat? Există avioane și trenuri.

— Mi-aș dori să merg cu mașina.

— Atunci, n-ai decât să te deplasezi cu mașina. Nu te grăbești. Poţi să străbaţi drumul în tihnă, fără să dai zor…

Elfrida îşi auzi propriu-i glas pierzându-se treptat în depărtare și se pomeni incapabilă să-și întregească propoziţia. întrucât imaginea lui Oscar pornind de unul singur într-o asemenea călătorie în necunoscut îi umplea inima de durere. ˇS-ar fi cuvenit ca Gloria să-i stea alături, să-i împărtășească impresii despre acest voiaj, iar Francesca instalată pe bancheta din spate, amuzându-se cu jocurile ei electronice și sporovăind cu ingenuitate. Iar sub burduful tras al automobilului de teren, cei doi pechinezi hămăitori, luaţi în vacanţă, laolaltă cu crose de golf și vergi de undiţă…

Cu toţii pierduţi pe veci. Dispăruţi pentru totdeauna. Fără putinţa de a se mai întoarce vreodată, de a fi readuși

la viaţă.

Oscar îi observă tristeţea, întinse mâna şi-o strânse pe a ei.

— Trebuie să fii curajoasă, Elfrida, altminteri n-o să se aleagă nici praful de mine.

— Mă străduiesc. Dar nu pot suporta povara ta.

— Să presupunem… să presupunem că discutăm despre ideea ta. în ipoteza că aș pleca. Să zicem că aș conduce până în Scoţia, până în Sutherland. Dacă m-aș încumeta să întreprind călătoria asta, ai veni cu mine?

Elfridei îi pieri glasul; nu-i trecea prin minte ce ar mai putea spune.

Îl privea cu mirare drept în faţă* întrebându-se dacă auzul nu-i jucase feste; dacă Oscar îi făcuse cu adevărat această propunere extraordinară, sau dacă, tulburată fiind de șoc și mâhnire, imaginaţia ei nu o luase razna, plăsmuind așa de la sine putere.

— Să vin cu tine?!

— De ce nu? E o idee chiar așa de proastă? Să mergem împreună? într-un fel sau altul o să ajungem cu bine acolo. Recuperăm cheia de la maiorul Billicliffe, găsim casa, intrăm în posesia ei și ne petrecem iarna acolo.

— Sărbătorile Crăciunului?

— Nu, fără petreceri de Crăciun. Nu anul ăsta. Te deranjează? Locul se întinde către miazănoapte, așa că zilele sunt scurte, iar nopţile lungi și cufundate în beznă. Probabil că n-o să fiu un companion foarte amuzant și plin de viaţă. Dar, pesemne, până spre primăvară, o să mă simt mai puternic. Timpul trece repede și le vindecă pe toate. Aici, așa cum mi-ai spus clar, nu m-așteaptă niciun viitor. Giles și Crawford vor casa, așa încât trebuie ˟s-o evacuez. Cât mai curând posibil.

— Și căminul meu, Oscar? Ce o să fac cu căsuţa mea ţărănească?

— O închiriezi. Sau o încui pur și simplu și tragi obloanele. O să stea în siguranţă. Vecinii tăi, sunt convins, or ˟s-o supravegheze.

Vorbea serios, îşi măsurase cuvintele. O invita să

plece cu el, dorea să-l însoţească. Avea nevoie de ea. De ea, Elfrida. Excentrică, dezorganizată, trecută cu mult de vârsta frumuseţii; chiar puţin debordantă și nestăpânită. Și, în plus, de șaizeci și doi de ani.

— Oscar, sunt sigură că nu fac prea multe parale.

— Te subestimezi. Te rog, vino cu mine, Elfrida. Ajută-mă!

„Cum pot să ajut?” îl întrebase pe Hector, pe când îl așteptau împreună pe Oscar să se înapoieze de la seră. Și acum chiar Oscar îi răspunse la întrebare.

Acţionase toată viaţa spontan, dintr-un îmbold irezistibil, luase hotărâri sub impulsul momentului, fără să chibzuiască adânc la viitor și nu regretase niciuna dintre ele, oricât de pripite sau de nesăbuite ar fi fost. Privind retrospectiv, nu se căia decât de prilejurile ratate, fie că se iviseră într-un moment nepotrivit, fie că fusese prea timidă să nu le lase să-i scape printre degete.

Elfrida răsuflă ușurată până în adâncul plămânilor.

— În ordine! O să vin.

— Scumpă fată!

— Merg cu tine, Oscar, dar îi datorez recunoștinţă și Gloriei. Nu voi uita niciodată bunătatea și generozitatea arătate faţă de mine, o străină, și pentru asta îi rămân profund îndatorată pe viaţă. Tu, Gloria și Francesca aţi devenit primii mei prieteni când m-am stabilit în Dibton…

— Nu te opri, continuă.

— Mi-e rușine. Vorbim întruna, verzi și uscate, și asta-i prima oară când mă încumet să le rostesc numele în faţa ta. în Cornwall, v-am pomenit de atâtea ori. l-am povestit lui Jeffrey despre voi, i-am spus cât de frumos vă purtaţi cu mine. Am pornit într-o zi după târguieli, să casc gura la vitrine, i-am cumpărat Francescăi o carte și n-a lipsit mult să cumpăr un tablou pentru tine și Gloria, dar, pe urmă, m-am gândit că Gloriei n-o să-i placă deloc.

— Mie mi-ar fi plăcut?

— Nu știu. I se așează un nod în gât și, de emoţie, glasul îi secă, neputincios să mai articuleze vreun cuvânt, de parcă vorbele ar fi avut greutăţi de plumb, izbucni în

plâns şi-şi simţea buzele tremurând, însă lacrimile, oricât ar părea de ciudat, calde și jilave, prelinse pe obraji, îi aduseră o oarecare despovărare. Bătrânii, îşi i puse în sinea ei, arată ca niște năluci hidoase, înfiorător de pocite, când se smiorcăie. încercă să-și șteargă lacrimile cu degetele. Am… am mers în Scoţia doar o singură dată. La Glasgow, acum un car de ani, cu o trupă de teatru în turneu. Am avut parte de un public patetic și a plouat ca din cofă fără întrerupere… Orbecăind după batista îndesată în mânecă, Elfrida o scoase la iveală şi-şi suflă nasul… și nu pricepeam nici măcar un cuvânt rostit de cineva.

— Lată aici, special pentru tine, un vorbitor al dialectului scoţian.

— N-am văzut latura comică pe vremea aceea.

— Nu-i nimic caraghios nici acum, dar mă faci mereu să zâmbesc.

— Ca un soi de clovn sau o paiaţă pestriţă manevrată de sfori pe o scenă de lemn?

— Nici pomeneală! Ci întocmai ca o prietenă dragă și hazlie.

Sam

La ora șapte, într-o dimineaţă de vineri, în prima zi de decembrie mohorâtă, cu cerul căptușit de nori, Sam Howard îşi împingea căruciorul cu roţile pentru bagaje de-a lungul pasajului de trecere către sala de sosire din incinta aeroportului Heathrow. Dincolo de barieră, se îmbulzeau în obișnuita zarvă droaie de oameni veniţi să-i întâmpine pe pasagerii avionului de linie, aterizat cu puţină vreme în urmă: perechi de vârstnici, tineri spilcuiţi, cu părul uns cu pomezi, educaţi în colegii universitare sau căliţi în școli speciale militare cu internat, și mame istovite, aduse de spate, trăgând binișor după ele copii mici care abia încep să umble șontâc-șontâc; de asemenea, șoferi îmbrăcaţi în uniforme pentru persoane din tagma sus-pusă, puternicii zilei – din rândul cărora însă, Sam nu făcea parte – și oameni anonimi ridicând la vedere placarde misterioase, însemnate cu majuscule. „Domnul

Wilson” cum stătea scris pe una, iar pe alta „Abdul Aziz, trust de comerţ an˟gro”.

Nu venise nimeni în întâmpinarea lui Sam. Nici soţie, nici șofer. Nicio urare de bun venit, oricât de rezervată și protocolară. Știa că în afara clădirilor aerogării terminus, bine încălzite, se lăsase un ger de crăpau pietrele: stewardesa îşi avertizase pasagerii în legătură cu temperaturile foarte scăzute din Londra chiar înainte de aterizarea avionului, dovadă că toţi localnicii erau înfofoliţi în haine vătuite, canadiene matlasate, fulare, șaluri și căciuli de lână. Se răcorise simţitor vremea și în New York, dar, când decolase aeronava lui Sam, domnea un aer rece, proaspăt, lipsit de umezeală, care reconfortează și stimulează energiile, cu un vânt înţepător care sufla în vârtejuri peste East River despărţind Insula Manhattan de Long Island, cu toate steagurile înălţate în vârfurile catargelor, fluturând în falduri largi și grele sub bătaia rafalelor.

Căruciorul pe rotile pentru bagaje devenise incomod, încărcat cu două geamăntane, un imens sac de golf confecţionat în America și o servietă-diplomat. Sam îl manevră către ușile de ieșire automate și se strecură afară pe pavaj, învăluit în frigul dimineţii de iarnă, întunecate, jilave și cu cer opac, tipic englezească. Li se alătură celor care stăteau la coadă pentru un taxi. Trebui să aștepte doar vreo cinci minute, dar îndeajuns ca să-i îngheţe sângele în vine și măduva în oase. Taxiul era acoperit cu o capotă pliabilă de piele care, dintr-un motiv sau altul, imita hârtia de ziar, iar șoferul lăsa Impresia unui om ursuz, cu o mustaţă stufoasă, cu vârfurile sure, încârligate, atârnându-i în jurul gurii. Sam nădăjduia că nu nimerise peste vreun flecar, fiind[ɔ˜ nu-ı ardea de conversaţie.

— Încotro, șefule?

— În cartierul Wandsworth, vă rog. SW17. Pe Beauty Road, numărul 14.

— Urcă.

Șoferul de taxi nu se urni să-l ajute la încărcarea bagajelor, socotind, după cât se părea, că Sam era tânăr și

destul de viguros să se descurce singur. Așa că procedă în consecinţă, le săltă cu oarecare efort așezându-le în portbagaj, stivui crosele de golf pe planșeu, împinse cu un brânci cărucior gol dincolo de bordură și se sui în vehicul, trântind cu putere portiera. Taximetrul demară în trombă, cu ștergătoarele de parbriz pendulând dintr-o parte în alta cu toată forţa.

Așteptarea, deși scurtă, îl amorţise de frig. Sam îşi răsfrânse peste ţeasta capului gulerul hainei bleumarin și se rezemă cu spatele de bancheta capitonată cu un material plastic mucezit și demodat. Căscă de somn. Se simţea obosit și soios. Călătorise la clasa întâi cu un număr de oameni de afaceri, dar, înainte de aterizare, ceilalţi pasageri străbătuseră cu pași mărunţi și cu discreţie culoarul spre toaletă să se spele, să se bărbierească, să-și lege nod la cravată și, în general vorbind, să se învioreze. Probabil, sărmanii indivizi, îşi fixaseră întâlniri matinale. în schimb, Sam nu avea nicio întrevedere stabilită în acea dimineaţă și se simţea recunoscător pentru acest simţ de prevedere. îşi aranjase prima întâlnire pentru luni la ora douăsprezece și jumătate, când trebuia să se înfăţișeze la White3s ca să ia masa de prânz cu Sir David. Swinfield, președintele companiei Sturrock & Swinfield și ultimul patron al lui Sam. Până atunci, dispunea de timp după bunul său plac.

Căscă din nou şi-şi trecu mâna peste bărbia acoperită de ţepi aspri ca rașpelul. Desigur, ˟s-ar fi cuvenit să se radă. Atunci, nu ˟s-ar mai fi simţit că un vagabond. îi trecu prin minte că, așa și arăta, ca un hoinar sau derbedeu, îmbrăcat în haine sport, cam lăbărţate și ponosite: un tricou gros de flanelă, o pereche de blugi roși și pantofi trotteuri. Ochii îi erau secaţi, nisipoși, congestionaţi de nesomn și epuizare fizică, pricinuite de faptul că-și petrecuse noaptea scurtă citind o carte. Și stomacul îi bolborosea ușor, îl încerca o senzaţie de greaţă, fără îndoială drept consecinţă a ingurgitării unei mese copioase la ora două dimineaţa, după fusul orar din Marea Britanie.

Taxiul se opri cu scrâșnet de frâne la lumina roșie a

semaforului electric pentru dirijarea circulaţiei aflat la întretăierea unor străzi. Pe neașteptate, șoferul prinse grai, o întrebare peste umăr.

— Vii din vacanţă?

— Nu, îi răspunse Sam.

— De fapt… știi ce vreau să spun… crosele de golf.

— Nu, n-am fost în vacanţă.

— Cu afaceri, atunci, plecat cu treburi?

— Se poate spune și așa. Lucrez în New York de șase ani.

— Ei drăcie! Și cum reziști departe de casă?

— E-n regulă! Foarte bine. Te obișnuiești cu timpul. Ploaia curgea în șiroaie, perdeluind, când mai gros, când mai subţire, lumina ostenită a zilei.

— O dimineaţă cam câinoasă pentru o întoarcere acasă.

Semnalul verde tăie șuvoaiele de ploaie. îşi continuare drumul.

— Adevărat, încuviinţă Sam. Dar se abţinu să adauge: „Nu mă-ntorc acasă”.

În acel moment nu avea un cămin, ceea ce părea să-i întregească imaginea de vagabond. Pentru prima dată în viaţa lui, și împlinise deja treizeci și opt de ani, se trezise lipsit de o zidire din cărămizi și mortar, stil de construcţie păstrat prin tradiţie în arhitectonica engleză, care să-i aparţină în întregime.

Cu un aer melancolic, înfășurat în haină, închis și protejat ca într-un cocon în spatele mașinii, Sam se gândi la vatra părintească, amintindu-și de la bun început de Yorkshire și Radley Hill unde, ca singur și unic copil, se născuse și crescuse înconjurat de dragoste și grijă. O casă părintească mare, trainică, bine construită, tihnită, exalând mirosuri de lemne arse înăbușit în vatră, de flori de primăvară, de prăjituri proaspăt coapte. Conacul era împrejmuit de patru acri de pământ, pe care se aflau un teren de tenis și o pădurice, unde, în serile de toamnă, obișnuia să stea la pândă cu pușca de vânătoare ţintind după porumbeii care îşi luau zborul în toate direcţiile

bătând iute din aripi și înălţându-se dintre tulpinile ţepoase rămase pe miriști după seceriș. Acasă, la Radley Hill, se întorsese după fiecare zi de școală și apoi, după internat, de obicei însoţit de un prieten, să-și petreacă vacanţele. Era un sălaș plăcut și confortabil, ca o veche jachetă din tweed pe care nu te înduri ˇs-o arunci, despre care îşi închipuise că nu se vaschimba niciodată, dar, firește, nu se întâmplase așa. în timpul ultimului an de studiu la Universitatea Newcastle, mama lui se stinse din viaţă și, după moartea ei, nimic nu mai rămase la fel.

Afacerea familiei începuse într-o mică filatură de lână, situată într-un orășel din comitatul Yorkshire. După ce absolvise facultatea, Sam intenţionase să-și întindă aripile și să ţâșnească în sus, pesemne să-și găsească o slujbă undeva în străinătate, însă, odată cu pierderea mamei, nu-l lăsase inima să-și abandoneze tatăl și, pricopsit cu o diplomă în inginerie, se întoarse acasă în Yorkshire, la Radley Hill și la filatura de lână. Timp de câţiva ani, tatăl și fiul trudiseră fericiţi împreună și afacerile prosperau. însă, pe urmă, i-a lovit în plin recesiunea, Iar mica torcătorie, specializată în fire fine de lână pieptănată și în postavuri ușoare, se confruntă cu o concurenţă sofisticată din partea firmelor rivale europene, sufocată de afluxul de importuri și de problema lipsei de bani peșin. în ultimă instanţă, Sturrock & Swinfield, un Imens concern în industria textilă, înghiţi mica filatură, salvând-o de la faliment și preluându-i datoriile. Lui Sam i se oferi o slujbă sub noua umbrelă, dar tatăl lui, învins și prea înaintat în vârstă ca să mai înveţe la bătrâneţe ce nu învăţase în tinereţe, se retrăsese din afaceri. Grădinăritul și partidele ocazionale de golf nu fuseseră de ajuns să-l apere de stresul singurătăţii, de plictiseală și inactivitate silită, și murise un an mai târziu din pricina unui atac de cord.

Radley Hill îi rămase moștenire lui Sam. După remușcări sufletești, scoase în vânzare conacul și moșia. I se păruse a fi singurul lucru rezonabil de făcut, întrucât, pe atunci, locuia la Londra, lucrând încă pentru Sturrock &

Swinfield și cunoștea ca pe propriul buzunar toate sporirile și coborârile de preţuri pe pieţele fluctuante și toate detaliile despre samsarlâcul între producătorii de lână și marii comercianţi. Cu banii primiţi pentru Radley Hill, îşi cumpără prima proprietate, un apartament cu terasă în Eel Park Common, atât de aproape de staţia de metrou încât, în tot cursul nopţii, auzea huruitul trenurilor care goneau trepidant. Dar dispunea de un crâmpei de grădină, un surogat în care putea contempla apusul soarelui și, de îndată ce-și mobilă camerele cu câteva piese mai mici aduse din vechiul cămin situat în Yorkshire, se simţi în elementul său, ca acasă. Fusese fericit acolo, ducând o viaţă de burlac lipsit de griji, gustând din plin toate plăcerile, și, în memoria lui, apartamentul în care holteise i se întipări luminat permanent de soare și înţesat de prieteni. Acolo, se desfășuraseră nenumărate petreceri improvizate, când încăperile se umpleau până la refuz, iar invitaţii sfârșeau prin a sta pe mica terasă, și se aglomerau la sfârșitul săptămânii în timpul iernii, când se abăteau în sud să asiste la meciurile de rugbi de pe Twickenham. Și, bineînţeles, avusese un număr de aventuri sentimentale picante.

Tocmai se implicase într-o astfel de escapadă amoroasă când, din senin, primi o convocare urgentă la Sir David Swinfield. Acolo, în prestigiosul birou cocoţat la mare înălţime, cu mult deasupra nivelului pământului, peste labirintul din centrul comercial și financiar al Londrei, lui Sam i se comunică fără ocolișuri că era transferat în Statele Unite, la New York.

Directorul filialei din New York, Mike Passano, îl ceruse pe el în mod special pentru a fi numit în acel post vacant. Erau o promovare, un post de răspundere și, desigur, o creștere a salariului.

— Nu există niciun motiv să nu pleci, nu-i așa, Sam? Tocmai la New York!

— Nu, domnule, îi răspunse el, ceea ce era adevărat. Nici legături de familie, nici soţie, nici copii. Nimic din ce n-ar fi putut abandona.

— Absolut niciun motiv! I se oferea pe tavă prilejul după care tânjise în subconștient atât amar de vreme chiar din perioada studenţiei. O nouă slujbă, un nou oraș, o nouă ţară. O nouă viaţă.

Îşi invită iubita de atunci să dejuneze la restaurant și încercă să-i explice, însă ea plânse puţin și-i spuse că, dacă dorea, îl însoţea în călătoria la New York. Dar Sam știa prea bine că nu primea cu plăcere propunerea ei. Simţindu-se cam ticălos, îi vorbi deschis și fără artificii de gândire, ea bufni iarăși în plâns și când sosi timpul să plece, îi chemă un taxi, o îmbarcă și, ţintuit locului, urmări din priviri până ce maşina se pierdu în coloana de vehicule în marș. Nu o mai revăzu niciodată.

Era tot atât de neîndurător cu bunurile materiale. O otapă de viaţă se isprăvise și nu avea nici cea mai vagă Idee când, și dacă se va mai înapoia la Londra. în consecinţă, îşi vându maşina și apartamentul, punând spre păstrare într-un depozit doar câteva piese de mobilier preferate, niscai tablouri și cărţi. La birou, îşi strânse toate catrafusele. Cineva organiză o petrecere de rămas-bun și se despărţi de toţi prietenii cu urări și cuvinte de afecţiune.

— Nu sta prea mult, îi spuseră ei. întoarce-te cât mai curând posibil.

Dar New York-ul îl aștepta și, odată sosit în Lumea Nouă, îl seduse tot ce descoperi acolo. Se acomodă perfect cu mediul ca peștele în apă, savurând fiecare aspect al melanjului de oameni, de rase și culturi diferite, stimulator și cosmopolit, care populau metropola americană. Acolo, acasă însemna o plimbare pe jos în Greenwich Village, cartier pitoresc din Manhattan frecventat de artiști, scriitori și studenţi, dar după ce se însură cu Deborah, ea îl convinse să se mute și sfârșiră prin a se instala într-un apartament duplex de lux pe East 70th Street. îl stimulaseră dintotdeauna provocările suscitate de un nou cămin, de împrejurimi necunoscute, când te ocupi cu lucrări de zugrăveală și vopsitorie, cu aranjarea mobilelor și cu aninatul tablourilor pe pereţi, însă Deborah nu dorea

câtuși de puţin să-și pavoazeze noua locuinţă luxoasă cu vechiturile din Greenwich Village și, oricum, angajase un decorator de interioare care ar fi murit subit dacă ponosita canapea de piele, curbată la mijloc, ar fi fost integrată în ambianţa creată prin îmbinarea artistică a culorilor. Avuseseră câteva altercaţii, dar nu prea multe, fiind[ॐ Sam renunţa de obicei în favoarea ei și se arătă destul de fericit să-și mute vechea canapea de piele în bârlogul lui, micul cabinet de lucru izolat, unde-și ţinea computerul și faxul. îşi încropise un cadru intim, familial acolo și, câteodată, la sfârșitul săptămânii, când Deborah credea că el lucra peste orele obișnuite de muncă, se tupila în cuibul lui, se întindea pe canapeaua de piele și urmărea la televizor meciuri de fotbal.

După casa părintească și căminele prin care se perindase, apartamentul din East 70th Street fusese ultimul și îl pierduse și pe acesta. Laolaltă cu Deborah.

Deborah nu săvârșise niciodată laşităţi morale. îi spuse verde în faţă că-l părăsea. Se săturase să fie manta de vreme rea, să joace un rol secundar în viaţa lui în comparaţie cu Sturrock & Swinfield, ostenise să fie măritată cu un împătimit de muncă în detrimentul legăturilor personale. Exista, desigur, un alt bărbat și când îi pomeni numele, Sam se îngrozi și se umplu de neliniște pentru viitorul ei. îi explică motivele îngrijorării lui, însă Deborah nu se lăsă înduplecată. Era prea târziu. Se hotărâse. Sam nu putea ˇs-o convingă nici în ruptul capului.

Se înfurie, dar se simţea și jignit, nedumerit și umilit, îşi aminti de acel cuvânt demodat, ieșit din uz, „încornorat”. „Sunt un bărbat încornorat. Mi ˇs-au pus coarne”.

Și totuși, într-un fel sau altul, o înţelegea.

În dimineaţa plecării ei, păși în birou și se trezi întâmpinat cu priviri furișe și manifestări pline de compasiune. Unii colegi se arătară extrem de amicali, bătându-l prietenește pe umăr, dându-i de înţeles că-i împărtășeau necazul, că-i stăteau alături dacă avea nevoie

de ei.

Alţii, care-nu-l agreaseră niciodată pe Sam, poreclindu-l „corsarul englez”, schiţară semne de fals amuzament, hlizindu-se parșiv și semănând cu pisicile care-și bagă botul în oala cu smântână. îşi dădu seama atunci că, probabil, cu toţii ştiuseră dinainte ce se petrecea, iar el, Sam, soţul înșelat, actorul principal în această dramă aflase ultimul ca întotdeauna.

În cursul acelei zile, îşi făcu apariţia și șeful său, Mike Passano, năvălind pe ușa deschisă și cocoţându-se pe marginea biroului lui Sam. Preţ de câteva minute discutară despre chesţiunile la ordinea zilei, apoi Mike îi spuse:

— Îmi pare rău. Mă refer la despărţirea de Debbie. Am vrut doar să te asigur de înţelegerea mea pentru acest moment de cumpănă.

— Mulţumesc.

— Slabă mângâiere, dar cel puţin nu aveţi copii să vă complice situaţia.

— Așa-i.

— Dacă vrei să vii la cină într-o seară…

— Sunt O.K., Mike.

— Foarte bine! în regulă! Invitaţia rămâne valabilă oricând îţi convine.

Trase chiulul de la serviciu șase săptămâni. Când se apucă de muncă, găsea scuze să stea neclintit la biroul său mult timp după plecarea celorlalţi, reîntorcându-se târziu într-un apartament pustiu în care n-avea nici ce mânca. Uneori, se oprea în drum la un bar și comanda un sandviș și un whisky scoţian. Sau două. Pentru prima dată în viaţa lui, suferea de insomnie, iar în timpul zilei se pomeni cuprins de o nervozitate nemaiîncercată, ca și cum nu numai căsnicia lui, ci și totul în jur ˇs-ar fi dus de râpă.

Mike Passano îl sfătuise: „ia-ţi o scurtă vacanţă”, dar acesta era ultimul lucru de pe lume pe care și-l dorea Sam. în schimb, pe nesimţite, i se strecură în minte ideea că se săturase de New York. Tânjea după Anglia, îşi dorea să se întoarcă acasă. Jinduia după cerul învăluit în ceaţă și câmpurile verzi din regiunile temperate, după berea

neagră și tare englezească și după autobuzele roșii cu imp ˇerială.

Și mai apoi, într-o seară, la apogeul disperării sale; telefonul prinse a zbârnâi lung în apartamentul său și se dovedi a fi nimeni altul decât Sir David Swinfield care-l suna din Londra.

— E momentul potrivit să stăm de vorbă, Sam?

— Mai potrivit nici că se poate.

— Aud că lucrurile nu-ţi merg prea bine.

— Veștile proaste circulă cu iuţeala fulgerului.

— Mike Passano m-a informat. Am discutat azi dimineaţă. îmi pare rău.

— Mulţumesc.

— Simţi nevoia unei schimbări?

Sam se arătă prudent.

— La ce vă gândiţi?

— La o nouă idee. Un nou proiect. Pe gustul tău și pe măsura preocupărilor tale. ˇS-ar putea să te intereseze.

— Unde?

— În U.K.

— Asta înseamnă să plec din New York?

— Ai stat șase ani. O să rezolv chesţiunea cu Mike.

— Cine o să preia postul?

— Lowell Oldberg.

— E lipsit de experienţă.

— La fel erai și tu.

Trebuia să limpezească situaţia.

— E o retrogradare?

— Nu, doar o manevră. în sus și mai departe. Zăbovi câteva clipe. Vreau să te-ntorci, Sam. Am nevoie de tine nici. Cred că e timpul.

Casa de pe Beauty Road era o vilă cu trei etaje, conlâlruită în stilul caracteristic perioadei victoriene, lipită de o alta printr-unul din ziduri și cu care forma o clădire cu aspect unitar, depărtată de trotuar, împrejmuită la faţadă de un loc pentru grădinărit, transformat acum în garaj improvizat, pavat cu granit. De-a lungul drumului din cartierul rezidenţial liniștit, se înșiruiau pe ambele margini

mașini cu droaia, semn al traiului îmbelșugat. Trotuarele erau mărginite de arbori, golași și sterpi în plină iarnă, dar care înfrunziţi în toiul verii dădeau iluzia plaiurilor și vieţii câmpenești, sugerând o suburbie plăcută, departe de agitaţia din centrul bursei și al marilor bănci londoneze.

În acea dimineaţă mohorâtă, domnea încă întunericul. Pe când Sam, împresurat de bagaje, plătea taxiul, ușa din faţă a vilei se deschise larg, lăsând să treacă valuri de lumină și o formă corporală masculină, voluminoasă și zdravănă ca o matahală, se profilă în prag. „Sam! iată-te în sfârșit!” Aproape pregătit pentru începerea unei zile de muncă în centrul comercial londonez, Neil Philip purta pantalonii de la costumul de croială clasică, sobră, și un pulover larg, cu guler răsfrânt, de culoare bleumarin. Coborî repede pe alee și ieși pe poartă.

— Bine că a dat Dumnezeu, mă bucur că te văd!

Și Sam se simţi săltat în sus într-o îmbrăţișare, întrucât Neil nu fusese niciodată genul de om care se sfia să-și exteriorizeze sentimentele. Era ca și când l-ar fi ˇînșfăcat și strâns în braţe un urs masiv. zdrobindu-i corpul. Șoferul de taxi, cu aceeași figură lipsită de expresivitate, porni în viteză, iar Neil se aplecă să culeagă de pe jos cele două valize îngrozitor de grele; apoi se îndreptă spre ușa deschisă, lăsându-l pe Sam să-și salte în spinare crosele de golf și să-și care servieta-diplomat.

— Janey tocmai îi pregătește de plecare pe copii. O i; fi apară într-o clipă. Ai călătorit bine? Probabil că ești ill naibii de obosit... Trânti cu un bufnet surd valizele la picioarele scării. Ibricul e pe foc, vrei să bei o cafea?

— Mai e vorbă!

— Atunci, hai cu mine.

Sam îşi lepădă haina și o drapă peste baluștrii scării, lasonaţi în formă de popic. De la etajul superior, auzi un ţilas de copil plângăreţ, vărsându-și nemulţumirea. O pereche de cizme mici de cauciuc și un camion de jucărie erau aruncate pe una dintre trepte. îl urmă îndeaproape pe Neil de-a lungul coridorului până în bucătăria spaţioasă cu

luminator și ferestre deasupra chiuvetei. Perdelele acopereau încă geamurile, dar, pe deasupra marginilor, văzu norii întunecaţi, spicaţi cu raze de lumină. Se găseau acolo dulapuri din lemn de pin cu etajere și un frigider zumzăitor, iar masa era aranjată pentru micul dejun: acoperită cu o faţă din pânză cadrilată, cutii de cereale, o cană cu lapte și păhăruţe cu picior pentru ouă fierte.

Neil puse cu linguriţa cafea solubilă într-o cană cu toartă și turnă apă fierbinte.

Aroma proaspătă, îmbietoare, umplu încăperea.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mersi, doar cafea.

Sam îşi trase un scaun și se așează, atenuându-și senzaţia de greutate în picioare. Nu-și putea imagina de ce se simţea frânt de oboseală, ţinând seama că stătuse cufundat în fotoliu cel puţin șapte ore în timpul zborului.

— Arăţi grozav, Neil.

— Ah, binișor! Supravieţuiesc grijilor de familie. Scoase pâinea din coș și băgă două felii în prăjitorul electric.

— N-ai văzut niciodată casa, nu-i așa? Am cumpărat-o la vreo doi ani după ce-ai plecat la New York. Urcând tot mai sus pe treptele ierarhiei sociale, așa spune Janey. Și aveam nevoie de o grădină pentru copii.

— Apropo!

— Poftim?

— Fiind[ɔr veni vorba de Daisy și Leo. A trecut o veșnicie. Pierzi ușor noţiunea timpului.

— Daisy are zece ani și Leo șase. Sunt emoţionaţi la culme de venirea ta. Vorbesc întruna despre asta, de când ai dat telefon. Cât o să rămâi în Londra?

— Nu-i o vacanţă, Neil. Interese de afaceri. M-a chemat de urgenţă președintele companiei. în legătură cu un nou proiect.

— Atunci, adio New York?

— Deocamdată.

— Sam, îmi pare foarte rău că te-ai despărţit de Deborah.

— O să discutăm pe îndelete despre asta, dar nu acum. Sunt prea multe de spus.

— Hai să ne croim drum încet astă-seară către crâșmă și acolo poţi să-ţi verși tot amarul la o pintă de bere. Dar ţine minte, ești binevenit aici atât cât vrei să stai.

— Ești mai mult decât amabil.

— Așa-mi stă în fire, bătrâne, ăsta mi-e felul.

Feliile de pâine săriră cu un pocnet surd și sec din aparatul electric, Neil le scoase, apoi puse alte două la prăjit. Sam îl urmărea minunându-se de mișcările precise și îndemânatice făcute de acest om robust, în aparenţă greoi și stângaci. Neil avea încă o claie de păr negru și des, însă îi apăruseră câteva fire cărunte. începuse să se îngrașe, așa cum au tendinţa bărbaţii cu o constituţie atletică, dar altminteri nimic esenţial nu părea să se fi schimbat în înfăţișarea lui.

Neil Philip făcea parte din viaţa lui Sam. Rămăseseră prieteni buni chiar de când se întâlniseră în prima zi la școala cu internat, doi băieţandri nou-sosiţi, boboci, oarecum temători, tatonând terenul și dibuindu-și drumul în sistem. Neil fusese invitat cu regularitate să-și petreacă vacanţele la Radley Hill, iar mama lui Sam sfârșise prin a-l considera al doilea fiu. Când Sam se înscrise la Universitatea Newcastle, Neil deveni student la Universitatea Edinburgh, unde jucase rugbi cu fanatism și se remarcase într-un sezon sportiv strălucit ca mijlocaș la deschidere în echipa Scoţiei. După universitate, reîntâlnindu-se la Londra în zilele fericite din Eel Park Common, se regăsiră ca și cum ar I˙I făcut pur și simplu o pauză în conversaţie. Când Neil se cununase cu Janey, la Catedrala Sfântul Paul, Knightsbridge, Sam fusese cavaler de onoare. Și când Sam se căsători cu Deborah, ceremonialul și petrecerea fiind organizate în grădina din faţa casei bunicilor ei în East Hampton, Neil și Janey traversară oceanul în zbor cu avionul pentru ca Neil să-l însoţească pe mire la cununie. Sam îi rămăsese profund recunoscător, întrucât, altminteri, el, proaspătul însurăţel,

ar fi fost văduvit de familie, prieteni sau rude.

Neil umplu ceștile cu cafea și puse câteva ouă la fiert. De la catul de sus, vocile răsunau mai puternic, apoi răzbătu tropot de pași mărunţi și repezi alergând pe trepte și cei doi copii ţâșniră în bucătărie, Daisy îmbrăcată în uniforma de școală, iar Leo purtând blugi și un pulover. Rămaseră ţintuiţi locului în ușă, zgâindu-se la necunoscut.

— Bună! îi salută Sam.

Amuţiseră amândoi, dintr-odată copleșiţi de emoţie.

— Spuneţi și voi bună ziua, le sări în ajutor Neil.

— Credeam că porţi o pălărie de cowboy, prinse glas Leo.

— Nu se poartă pălării de cowboy la New York, prostule, îl zdrobi cu răspunsul sora lui.

— Păi, atunci ce se poartă?

— Probabil că nimic.

— Cine nu poartă nimic? Janey pătrunse înăuntru, învești mântată în haine sport, lejere, la fel ca fiul ei, și întinzându-și larg braţele, gata să-l întâmpine cu bucurie. Oh, Sam, a trecut prea mult timp. Ce încântare că te văd! Sam se ridică în picioare, ea îl îmbrăţișă, sărutându-l pe obraz. Dumnezeule, nu te-ai bărbierit, brută ce ești!

— Mi-a fost lene.

— ˇS-a scurs o veșnicie de când nu ne-am văzut. Sper că poţi să rămâi aici pentru totdeauna. Daisy, doar n-ai de gând să mănânci toţi fulgii de porumb din cutie, pune câţiva și-n castronul lui Leo.

Casa se cufundase în liniște, proprietarii plecaseră: Neil la hamalâcul său zilnic, monoton și obositor, Janey cu copiii la școală. Sam fusese condus în dormitorul de oaspeţi. Făcu o baie reconfortantă, îşi rase barba, apoi, înfășurat într-un halat de bumbac găsit în cuierul fixat pe ușa băii, se prăvăli în pat. Afară se luminase. Privi pe fereastră spre crengile dantelate ale platanului. Mașinile treceau de-a lungul drumului, spintecând aerul șuierător. în înaltul cerului, un avion turboreactor vâjâia înăbușit printre norii groși. Adormi.

O ploaie măruntă și rece ţârâise aproape fără

contenire în acel sfârșit de săptămână, dar luni dimineaţa încetă și chiar câteva crâmpeie de cer senin începură a clipi molatic din când în când dincolo de pânzele de nori lunecând încet spre miazănoapte. După ce urmărise sâmbătă la televizor un meci de fotbal jucat pe o vreme saturată de umiditate, după ce organizase duminică o lungă plimbare sub bătaia ploii prin Parcul Richmond și-i antrenase pe ceilalţi într-o partidă-maraton de Monopoly după ora ceaiului, Neil scrută cu privirea în zarea seninei dimineţi, comentând cu ușoară amărăciune: „Ei, fir-ar să fie, legea naturii!” și porni spre serviciu.

Veni rândul copiilor să plece, luaţi cu mașina de un vecin și duși la școală. O menajeră jamaicană se ivi să șteargă praful și să cureţe cu aspiratorul prin casă, iar Janey se pregăti să colinde prin magazine după cumpărături.

— Vrei o cheie? îl întrebă pe Sam. O să ajung acasă după ora patru.

— În cazul ăsta, n-am nevoie.

— Când te întorci?

— Habar n-am.

— Ei bine, mult noroc! îi ură surâzându-i și dându-i un sărut în grabă.

Sam nu întârzie prea mult după plecarea ei, îmbrăcat cu îngrijire pentru ocazia importantă, încheiat cu nasturii la haină până-n gât și înarmat cu umbrela lui Neil în eventualitatea unei ploi torenţiale neașteptate. închise ușa din faţă pe strunele unui imn religios cântat de menajera jamaicană în timp ce freca prin baie cu soluţie de curăţat petele. La ora douăsprezece și douăzeci și cinci de minute, urcă pe St. James3s Street și se prezentă în faţa portarului de la White3s, întrebându-l de Sir David Swinfield. Sir David se găsea la bar, i se spuse, așteptând un invitat.

Se făcuse trei și jumătate până ce părăsiră clubul cu acces limitat, coborând treptele până la marginea trotuarului unde staţiona automobilul de lux al lui Sir David, cu șoferul pregătit de plecare. Sir David se oferi să-l ia în mașină, dar Sam îl refuză politicos. Se despărţiră cu o

curtoazie larg gesticulată și Sam rămase pe loc, urmărind cum limuzina neagră se strecoară în șuvoiul circulaţiei intense și dispare în direcţia Piccadilly Circus.

Se întoarse și porni pe jos, cel puţin o parte din drum, înapoi spre cartierul rezidenţial Wandsworth. Se îndreptă spre Green Park, ocoli pe lângă Belgrave Square, străbătu Sloane Street și merse în lungul King's Road. Ziua murise și felinarele de stradă se aprinseră, iar vitrinele magazinelor scânteiau și luceau cu toate zorzoanele, podoabele și mărunţișurile pavoazării festive de Crăciun și consum seducător. Se trezi uimit de această irezistibilă avalanșă de mărfuri de sezon: absorbit numai de propriile-i necazuri, se închisese atât de mult în sine, căutând cu tristeţe o oarecare consolare, încât uitase cu desăvârșire de sărbătorile Crăciunului. Lunile, târându-se agale în anumite privinţe, se perindară una după alta. Sărbătoarea creștină a Crăciunului! Nu avusese nici cea mai mică idee unde urma să-și petreacă sărbătorile de Crăciun și nu-și putea imagina cine ar aștepta vreun cadou din partea lui, ceea ce era adevărul gol-goluţ, dar care nu-i servea spre laudă. Totuși, gândul la daruri îl îmboldi la acţiune, așa că intră într-o florărie și cumpără un buchet enorm de crini albi pentru Janey; puţin mai departe, zăbovi câteva clipe într-un magazin de băuturi, alegând un coniac și o sticlă de șampanie pentru Neil. Deja împovărat cu pungi de hârtie pentru târguieli, se gândi la copii, la Daisy și Leo. Și ei trebuiau să primească daruri, dar nu-și închipuia ce anume le-ar plăcea. I se părea mai nimerit să-i întrebe. Petrecându-și deja două zile în compania lor, era aproape sigur că știau cu precizie ce vor. Străbătând câteva mile, îşi cheltuise toată onergia. Și începuse să plouă din nou. Ceasul arăta aproape ora cinci și circulaţia se animase pe arterele principale, coloanele de mașini devenind o masă compactă, târându-se înainte cu viteza melcului, dar după vreo cinci minute, Sam opri un taxi și-i dădu șoferului adresa. Dură incredibil de mult să traverseze podul Wandsworth și când rulau în lungul Beauty Road, Sam zări lumini scânteind pe după draperiile

trase la ferestrele casei cu numărul paisprezece și se simţi binevenit, de parcă ˇs-ar fi ˇîntors acasă.

Când apăsă pe butonul soneriei, Janey se grăbi să-i deschidă ușa.

— Iată-te în sfârșit! Credeam că te-ai rătăcit.

Purta aceeași pereche de blugi și un pulover roșu, îşi strânsese părul lung și negru, răsucindu-l la ceafă și prinzându-și-l cu o clamă din carapace de broască ţestoasă.

— Am făcut puţină mișcare în aer liber.

Janey închise ușa.

— Oricine ˇs-ar fi gândit că plimbarea lungă de duminică, pe timp ploios, prin Parcul Richmond ar fi trebuit să-ţi ajungă pentru o săptămână încheiată. Cum ţi-au mers treburile? Mă refer la prânzul cu președintele companiei.

— Cum nu se poate mai bine. O să-ţi povestesc pe îndelete, dar nu chiar în clipa asta. Astea-s pentru tine. Un cadou pentru o gazdă amabilă.

— Mersi. Nu trebuia să-mi aduci flori, dar mă bucur nespus. Și, pe deasupra, crini. Or să răspândească în toată casa un parfum divin. Vino în bucătărie, îţi fac o ceașcă de ceai.

Zăbovind un moment să-și scoată haina și ˇs-o atârne într-un cuier cu picior și cu mai multe braţe, laolaltă cu o puzderie de mantale impermeabile și hanorace, Sam o urmă îndată, ridicând de jos punga de hârtie cu sticle. Puse coniacul în dulapul de sufragerie cu geamuri în care Neil îşi păstra băuturile, iar sticla de șampanie în frigider.

— Șampanie! Janey umplu cu apă ceainicul electric, băgându-l în priză. Asta înseamnă că sărbătorim ceva?

— Poate. Sam îşi trase un scaun și se așeză cu coatele rezemate pe masă. Unde sunt Daisy și Leo?

— Sus, se uită la televizor sau se joacă pe calculator. Le dau voie de îndată ce-și termină temele pentru școală.

— Miroase apetisant în bucătărie.

— E cina. însă îţi împărtăşesc o veste deprimantă. Avem un alt musafir.

— Ce-i așa de deprimant în legătură cu sosirea unui alt oaspete?

— Ăsta-i un om care te calcă pe nervi.

— Atunci, de ce l-ai invitat?

— Nu eu. ˇS-a autoinvitat. E o veche cunoștinţă a părinţilor mei, a venit la Londra de capul lui și nu are nimic de lucru pentru moment, taie frunză la câini. Mi-a dat lolefon și glasul îi suna patetic, așa că m-am simţit obligată să-l chem în vizită. îmi pare foarte rău pentru că voiam să cinăm în liniște, doar noi trei, l-am spus deja lui Neil, i-am telefonat la birou, e livid de furie, dar 6 Bă-n[ˇerce să ajungă acasă puţin mai devreme ca să prepare băuturile, să așeze masa și să aprindă focul în șemineu.

— Te ajut eu la treburile casnice.

— Tu ești musafir. N-ai altceva de făcut decât să mergi sus, să te-nviorezi cu un duș, să te odihnești și să le ferchezuiești.

— Să-l impresionez pe prietenul tău nedorit, presupun. Janey se schimonosi într-un rânjet silit. Ei hai, zi-mi deschis, de ce te îngrozește prezenţa lui?

Janey scoase dintr-un dulap un ulcior mare, smălţuit și ornamentat cu motive florale, îl umpluse cu apă și se ocupa acum cu aranjarea crinilor.

— Nu-ţi inspiră chiar groază. E doar plicticos și agasant. îi place să treacă drept un șmecher bătrân, uns cu toate alifiile. Când se află prin preajmă, te îndepărtezi repede din instinct și te ferești din calea lui, scuturându-te ca de o atingere murdară.

— Un gen de libidinos, grăi Sam râzând.

— Se poate spune și așa. A fost căsătorit de trei ori, dar acum trăiește singur.

— De unde a picat?

— Cred că a fost coleg de școală cu tata; îşi duce viaţa însă acum în Bahamas sau în Barbados sau undeva aiurea prin lumea largă. ˇS-a stabilit acolo de un car de ani.

— Și ce caută la Londra?

— Nu sunt sigură. în drum spre Franţa, bănuiesc.

Intenţionează să-și petreacă sărbătorile Crăciunului la Nisa.

— Pare să fie un tip interesant.

— Nici vorbă! Gata, ia te uită! Crinii arată minunat. îţi mulţumesc din nou. O să-i așez la loc de onoare în salon. Apa începuse să bolborosească în vasul de inox, aburi fierbinţi ieșeau șuierând prin valva cu supapă, și Janey întinse mâna după ceainic.

— Ard de nerăbdare să-mi povestești despre ziua de azi, dar nu mă pot concentra când gătesc și mai am încă de pregătit o budincă.

— Nu-i nicio grabă.

— Totul a decurs bine*, nu, Sam? Cum trebuie?

— Da, așa cred.

— Captivant! Sunt bucuroasă să aflu această veste.

Sam îşi sorbi ceaiul și apoi, gonit din bucătărie de Janey, urcă pe scară la etajul superior. îi găsi pe Daisy și pe Leo în camera copiilor. închiseseră televizorul și stăteau la o măsuţă șubredă, uzată, împânzită cu coli de hârtie, pe care tocmai se apucaseră să le decupeze după conturul unui model. Pe lângă foarfece, îşi îngrămădiseră alături tuburi de lipici, truse de creioane pentru desen, un ghem de sfoară, un șir de mărgele colorate și câteva fâșii de panglică subţire, transparentă. în inod limpede, erau pe punctul să meșteșugească niște obiecte în miniatură, demonstrându-și îndemânarea artistică.

— Bună, Sam! îl salutară copiii, privind în sus.

— Bună! Ce puneţi la cale?

— Facem felicitări de Crăciun, îi răspunse Daisy pe un ton plin de importanţă. Profesoara mea de desen ne-a arătat azi la școală și eu îl învăţ pe Leo. Acoperi cu un strat subţire de clei, apoi împrăștii puţin sclipici care se lipește. Dar trebuie să desenăm ceva mai întâi.

— Ca de pildă, ce?

— Păi, un pom de Crăciun. Sau un ciorap pentru daruri. Sau o casă cu ferestre luminate. Singurul lucru este că o să ne mânjim din cap până-n picioare. Sclipiciul se împrăștie peste tot. Leo îi spune praf de argint. Acum,

Leo, îndoi hârtia așa ca mine, cu mare grijă… Nu trebuie să fie strâmbă sau mototolită…

Se dovedea că nu aveau nevoie de ajutorul lui. Așadar, Sam îi lăsă să se descurce cum îi tăia capul, se îndreptă spre camera sa, se dezbrăcă până la piele şi-şi făcu un duș.

„Înviorează-te cu un duș, odihnește-te și ferchezulește-te”. îşi adusese de jos cu sine ziarul „The Times”, şi după ce se spălă, îşi puse halatul de baie și se trânti în pat, intenţionând să-l răsfoiască. Dar puterea de concentrare i se risipi în moliciune, lăsă ziarul să-i alunece pe podea și zăcu pur și simplu nemișcat ca un butuc, tolănit cu faţa în sus, holbându-se în tavan. Zgomote de tot felul răzbăteau dincolo de ușa închisă. Glasuri de copii; zbârnâit strident de telefon, pașii lui Janey repezindu-se să răspundă. „Alo!” o auzi. Se strecurau până la el miresmele bucatelor alese pregătite pentru cină care făceau să-i lase gura apă și, mai târziu, desluși șiroiul robinetelor curgând din plin pentru baia de seară a copiilor.

Se scursese mult timp de când nu mai fusese primit cu bucurie în sânul unei familii adevărate, de când nu se mai simţise atât de îndrăgit, răsfăţat și îmbrăţișat cu afecţiune. Sondând în această înlănţuire năvalnică de gânduri, îşi dădu limpede seama că înstrăinarea lui Deborah începuse cu multe luni înainte să-l anunţe că-l părăsea pentru totdeauna, dar Sam fusese prea absorbit ca să observe erodarea treptată a relaţiilor dintre ei. Distrugerea și eșecul unei căsnicii, știa prea bine acum, nu cădeau niciodată numai în vina unuia dintre parteneri. Cealaltă jumătate, într-un fel sau altul, trebuia să poarte măcar o parte din culpă.

Se pomeni amintindu-și de Radley Hill, întrucât atmosfera din această casă londoneză obișnuită, unde Neil și Janey îşi creșteau copiii, îi readucea în minte reminiscenţe liniștitoare, consolante, ale locului în care-și petrecuse copilăria. Un cămin părintesc unde fusese totdeauna întâmpinat cu nesfârșită bucurie, cu focul arzând vesel în șemineu, învăluit în arome îmbietoare de

mâncăruri delicioase, consistente, gătite în bucătărie. (Jlzme de cauciuc înșiruite pe verandă, rachete de tenis împrăștiate ici-colo în vestibul, murmurul glasurilor de blileţandri care-i erau prieteni; tropot de pași răsunând po trepte. Se întrebă dacă îi va fi hărăzit vreodată să nllngă limanul unei vieţi de familie fericite și tihnite. Până în acel moment, din acest punct de vedere, toate efortuillo lui se soldaseră cu un eșec lamentabil. El și Deboinh ar fi putut să aibă copii, dar ei nu-i surâse ideea, iar lui Sam îi repugna să exercite presiuni sau să-și impună voinţa. Ceea ce, după cum evoluară lucrurile și se încucară iţele, se dovedi a fi cea mai bună alegere. Dar apartamentul din East 70th Street, cu doar doi locatari, nu fusese niciodată nimic altceva decât un simplu adăpost pentru noapte, un domiciliu inert, searbăd, lipsit de însufleţire. Adevărat, salonul lor stârnise invidia tuturor prietenilor, ireproșabil decorat în tonuri de crem și bej, împodobit cu sculpturi moderne și cu picturi abstracte aninate pe pereţi, luminate încântător de mici proiectoare orientabile. Și bucătăria putea fi etichetată drept o minunăţie a confortului modern, dotată cu toate obiectele de utilitate practică, dar nimic realimente apetisant nu ieșise vreodată de acolo, decât o felie de pepene galben sau o pizza cumpărată de gata și încălzită în cuptorul cu microunde. Când organiza petreceri, Deborah prefera să-și invite oaspeţii la restaurant.

Radley Hill. Privind retrospectiv la anii frenetici, presurizaţi, trăiţi în mediul citadin – un spaţiu trepidant și neobosit al unui uriaș furnicar pestriţ cu oameni care cred că pot înfrânge timpul, nu-și cruță eforturile și încearcă orice mijloace să-și atingă scopurile – i se contură în faţa ochilor ca un reflex venit din altă viaţă comitatul Yorkshire, văzu aievea conacul din piatră, trainic și modest, terasele, pajiștile și tufele de trandafir plantate de mama lui. își aduse aminte de micul oraș în care se găsea filatura de lână a tatălui său, unde vântul spulbera pieziș fumul ce ieșea alene pe hornuri, iar râul, curgând lin la vale dinspre coamele deluroase, se unduia într-o revărsare ușoară de-a

lungul străduţelor umbrite de pomi și pe sub podurile arcuite. Clipocitul apei, prelinsă peste colţurile de stânci, îi era atât de familiar, parte integrantă din viaţa lui, încât încetase pur și simplu să-l mai perceapă cu simţul auzului. Se gândi la ţinuturile împrejmuitoare și la lungile excursii pe jos de duminică făcute împreună cu tatăl său; îşi reaminti de partidele de pescuit în iezerele îndepărtate, străpunse de umbre fugare, care se încuibau luând forma unor potire în tărâmurile mlăștinoase, unde aerul era rece, străveziu și curat, iar întinderile pustii tresăreau sfredelite de ţipetele lungi ale ploierilor mari…

Afară pe stradă, o mașină se opri chiar sub fereastra camerei lui. Ușa din faţă se deschise și apoi se închise cu zgomot. Desluși glasul lui Janey. „Neil? Bună, iubitule!” Și știu că prietenul său cel mai bun sosise acasă.

*

Se ridică anevoie din pat, îşi lepădă halatul de bumbac și se apucă să se îmbrace în ţinută de gală potrivită pentru seara mondenă care-l aștepta: o pereche de pantaloni din stofă de bumbac cu ţesătură în diagonală și cu urzeală în patru iţe, bine călcaţi la dungă, o cămașă curată, un pulover bleumarin de caşmir, fără cravată, pantofi mocasin, lustruiţi. îşi perie părul, îşi umezi fata cu câţiva stropi de apă de colonie, fricţionându-se să se impregneze în piele, și coborî la parter. Ușa salonului stătea larg deschisă, intră și dădu peste Neil, în cămașă și vestă, fără haină, ocupat să lustruiască nişte pahare pe care le așeză apoi pe servanta cu rotile pentru băuturi. încăperea căpătase un aer sărbătoresc, pregătită pentru primirea oaspeţilor: revistele și cărţile strânse în teancuri, pernele decorative de canapea înfoiate și rezemate de spetează, focul aprins în cămin. Crinii pe care Sam îi dăruise lui Janey se răsfirau în ulcior pe o măsuţă rotundă, lucioasă, înconjuraţi de mici casete, cumpărate din cartierul londonez Battersea, renumit pentru tehnica picturii pe email. Parfumul lor, revărsat în ambianţa însufleţită de căldură, plutea deja în încăpere. Ceasornicul așezat la mijlocul poliţei de deasupra șemineului arăta ora

șapte fără un sfert.

— Salut! spuse Sam.

Neil se abătu de la preocupările domestice, îndreptându; și privirea către el.

— În fine, bine c-ai apărut! Ai tras un pui de somn?

— Ar fi trebuit să ies din bârlog mai devreme ca să-ţi dau o mână de ajutor.

— Nici pomeneală! M-am fofilat de la serviciu spre casă special ca să-mi îndeplinesc datoria de amfitrion.

— Da, am înţeles că avem companie la cină.

Neil strâmbă din nas cu dispreţ.

— Depravat bătrân și prost! ˇS-ar fi cuvenit ca Janey să-i taie pofta de vizită, dar e prea bună la suflet. Dădu lustru și ultimului pahar, îl alinie cu grijă alături de celelalte și azvârli cât colo șervetul de olandă. Ei bine, asta-i tot. Toate sunt pregătite și șterse lună. Hai să ne punem ceva de băut și să ne odihnim oasele pentru câteva clipe de liniște. Vreau să-mi povestești totul de-a fir a păr înainte ca musafirul nostru să sosească pentru că, după aia, o să-l ascultăm numai pe el cum îi turuie gura verzi și uscate. Whisky scoţian? Cu sifon sau apă minerală? Sau cu cuburi de gheaţă? Vezi, stăpânesc toată frazeologia meșteșugită, în caz că ai uitat să vorbești aceeași limbă.

— Prefer cu sifon. Unde-i Janey?

— Bate frișca la mixer.

— Și copiii?

— În pat, sper. Citindu-și cărţile. Dacă nu, o să iasă bucluc. Neil turnă băutura, adăugă gheaţă și-i aduse un pahar lui Sam. Apoi, cu un oftat de ușurare, se prăbuși într-unul dintre cele două fotolii confortabile, dispuse de-o parte și de alta a șemineului. Așadar, spune-mi, cum ţi-a mers la dejun?

Sam se instalase deja în fotoliul de vizavi.

— În toată regula, presupun.

— Nimic groaznic? Nicio propunere binevoitoare de căpătuire?

Sam izbucni în hohote de râs. încerca un sentiment plăcut de siguranţă să aibă în preajmă pe cineva care

ataca direct fondul problemei, să fie cu un om pe care-l cunoștea de o viaţă și faţă de care nu păstrase niciodată nici măcar cel mai mic secret.

— Dimpotrivă, exact pe dos.

— Zău? Un nou post, atunci?

— Da.

— În America?

— Nu. Aici, în Anglia.

— Prin ce parte?

Sam nu-i răspunse numaidecât. Luă o înghiţitură de whisky, simţindu-l rece, aspru și înţepător pe limbă, apoi puse la loc paharul pe măsuţa scundă așezată alături. Ai auzit vreodată de fabrica de postavuri MℭˇTaggart din Buckly?

— Ce, producătorii de tweed în comitatul Sutherland din nordul Scoţiei?

— Exact!

— Răi, bineînţeles. Orice nobil de ţară care se respectă, care-și merită pâinea și banii câştigaţi, poartă un costum de vânătoare confecţionat din tweed Buckly. Și lata avea unul sau ar trebui să spun mai degrabă, are încă. Stofele astea de lână sunt ţesute ca o armură de zale al naibii de rezistentă. Chicoti cu gândul la această comparaţie inspirată. Să nu-mi zici că se află la anaghie.

— Cât pe ce să ajungă în stare de faliment. Dar Sturrock & Swinfield a cumpărat fabrica la licitaţie cu câteva luni în urmă, oferind un preţ mai mare decât concurenţii. Sunt surprins că n-ai aflat vestea, dar probabil că nu citești „Financial Times”.

— Ba cum să nu, în fiecare zi, însă bag seamă că am sărit peste articolul cu pricina. Industria textilă nu prea se încadrează în interesele mele de afaceri. Extraordinar, fabrica MℭˇTaggart ˇs-a dus pe apa sâmbetei. îşi strâmbă gura într-un rânjet sarcastic. Ascultă-mă pe mine, probabil eternul scenariu de pe vremea lui tata Noe. Nu te poţi aștepta să câştigi bani cu stofe de lână care rezistă o veșnicie.

— Asta, firește, era una dintre probleme. Și, în plus,

nu-și diversificase niciodată producţia. Bănuiesc că era o fabrică demodată, iar proprietarul nu considerase că-i necesar. Dar chiar și în cazul postavurilor englezești clasice, piaţa de desfacere ˇs-a îngustat simţitor. Odată cu scoaterea la licitaţie a marilor moșii și cu abandonarea cabanelor de vânătoare, nu mai au căutare stofele de lână pentru paznicii terenurilor de vânătoare împotriva braconierilor și pentru pădurari. însă familia MĆˇTaggart ˇs-a confruntat și cu alte eșecuri. Bătrânul MĆˇTaggart a murit cu vreo doi ani în urmă, iar cei doi fii nu ˇs-au arătat deloc interesaţi să continue afacerea. Unul dintre ei se apucase deja de comerţul cu computere, iar celălalt administrează un imens atelier de întreţinere și reparaţii auto în suburbia orașului Glasgow. Nu vor câtuși de puţin să se-ntoarcă în locurile natale. Bănuiesc că viaţa în extremitatea nordică a ţării și-a pierdut farmecul de odinioară.

— Nemaipomenit! Neil slobozi un oftat. Oh, ca să vezi! Presupun că toată lumea are aspiraţii diferite. Și ce ˇs-a mai întâmplat apoi?

— Ei bine, mai întâi, fiii au lichidat o parte din bunurile patrimoniale, vânzând sub preţ toate clădirile ţesătoriei, corpul de casă, apoi au scos pe piaţă întreaga proprietate. Când aceasta nu mai trezi prea mare interes, muncitorii apelară la Agenţia locală pentru întreprinderile industriale și, împreună, și-au asumat preluarea conducerii afacerilor răscumpărând toate bunurile înstrăinate. Problema că nu există în zonă o sursă inepuizabilă de plasare a forţei de muncă, după cum îţi poţi Imagina cu ușurinţă. Oricum, muncitorii angajaţi acolo sunt cu toţii calificaţi, fac aceeași meserie din tată în fiu, ţesători, filatori, vopsitori, ca să-ţi numesc doar câteva. Sam bău paharul de whisky până la ultimul strop. Așa că, se descurcau destul de bine, deschiseră credite, primiră câteva comenzi noi, exportau în Statele Unite, ceva în genul ăsta, când, bang „dezastrul ˇs-a abătut pe capul lor! A plouat fără încetare două luni bătute pe muchie, râul ˇs-a umflat, ˇs-a revărsat din matcă și a inundat fabrica până

la înălţimea unui om. Au pierdut absolut lotul – materie primă, computere, unelte, majoritatea utilajelor. Și nenorocirea, când vine pe capul omului, nu vine singură. Băncile le-au anulat dreptul de răscumpărare a ipotecii, Agenţia pentru întreprinderile industriale ˝s-a fript și ˝s-a ales cu paguba, iar muncitorii înfruntă un viitor sumbru, fără pâinea cea de toate zilele.

Neil se ridică în picioare, înaintă spre Sam și-i luă paharul.

— Dumnezeule, ce ghinion afurisit!

— Știu. Astfel că, ajunși în culmea disperării, muncitorii ˝s-au adresat consorţiului Sturrock & Swinfield. Sir David Swinfield a hotărât să se efectueze un studiu de fezabilitate la faţa locului și fabrica a fost salvată la timp de la faliment. Totuși, filatura n-a scăpat încă din încurcătură. Nu funcţionează de la inundaţii și toţi muncitorii, în afară de trei, sunt concediaţi.

Neil îi întinse paharul umplut din nou cu whisky.

— Așadar, care-i rolul tău?

— Să repun fabrica pe picioare. Să organizez și să conduc afacerile.

— Chiar așa? Pe moment?

— Nu tocmai. Și înainte de inundaţii, filatura era într-o stare jalnică. Majoritatea utilajelor datau probabil din vremea când era bunica fată. O să treacă un an până când o să reintre în funcţiune, gata înzestrată cu toate utilajele necesare.

— Sunt surprins că studiul de fezabilitate comandat de Sir David Swinfield a arătat că există o cât de mică viabilitate financiară într-o astfel de regiune. Cu alte cuvinte, crezi că-i totuși posibil să rentabilizezi o industrie într-un loc atât de retras și îndepărtat? Sincer vorbind, mă întreb dacă merită într-adevăr atâta osteneală.

— Ah, socot că da. Firește, trebuie să lărgim gama de produse, dar marca de fabrică M℃˝Taggart are încă vad bun în toată lumea. Valorează al naibii de mult dacă este să ţintim spre piaţa articolelor de lux.

— Ce? Doar nu le-a sunat ceasul vechilor și

durabilelor postavuri, groase și grele, rezistente până și la mărăcini, pentru confecţionarea „straielor ţărănești”? Asta ar fi tragic. Trebuie să continui cu meșteșugul ţesutului stofelor de lână.

— Bineînţeles că da, și cu ţesăturile ecosez. Stofele de lână în carouri sunt un capital de bază pentru mărfurile M℄ˣTaggart. O tradiţie scoţiană. Dar acest sortiment o să reprezinte doar o parte din producţia noastră. O să ne concentrăm mai mult asupra textilelor mai subţiri, elegante și viu colorate. Materiale și ţesături pentru confecţii destinate pieţei italienești, de exemplu. Șaluri, eșarfe, flanele de lână, pleduri și altele. Mă-nţelegi, tot ce ţine de industria modei. Produse de bun gust, luxoase dar și utile.

— Și cașmir?

— Bineînţeles.

— Așadar, incursiunile în îndepărtata Chină sunt im duse pe agenda de lucru?

— Sir David Swinfield și-a trimis deja comisionarii în Manciuria, în vederea încheierii unor contracte.

— Și cum rămâne cu utilajele?

— Probabil că o să le importăm din Elveţia.

— Ceea ce înseamnă un program de perfecţionare pentru muncitori?

— Da, însă această recalificare se va desfășura la locul de muncă, fiind asigurată de o echipă de delegaţi speciali ai furnizorului. Din nefericire, modernizarea o să atragă după sine o reducere a forţei de muncă.

Neil păstră tăcerea pentru câteva clipe, cântărind în minte toate câte se spuseseră. Apoi, oftă, dădu din cap în semn de aprobare, arătând puţin buimăcit.

— Sună captivant, dar îmi vine realmente greu să te văd încropindu-ţi o viaţă nouă într-o turbărie, după ce-ai trăit la Londra și apoi la New York. Se poate compara cu numirea în funcţia de vice-consul britanic în insulele Andaman. Seamănă foarte bine cu trasul pe sfoară sau cu praful în ochi, dându-ţi iluzia că lucrurile sunt altfel decât în realitate.

— E vorba de ce știu și ce mă pricep să fac.

— Și salariul?

— Mi ˇs-a mărit.

— Asta-i mituire.

Sam surâse ușor.

— Da de unde! Pur și simplu, o primă.

— Și cum o să-ţi umpli timpul? în orele libere, când nu muncești sârguincios și pe brânci în fabrică sau când nu te străduiești să verifici registrele de conturi. Nu-mi vine a crede că Buckly e un centru de viaţă activă și de distracţii. ˇS-ar putea să fii forţat să joci bingo.

— O să prind pește. îţi aduci aminte când mergeam la pescuit cu tatăl meu? Și o să joc golf. Există cel puţin cinci terenuri de golf în împrejurimi. Mă voi înscrie în cluburi și mă voi împrieteni cu gentilomi vârstnici îmbrăcaţi în pulovere pătate de supă.

— Mai degrabă i-a furat pe toţi Aghiuţă.

— Orice e posibil.

— Prin urmare, nu consideri că-i un soi de regres?

— Mă întorc la rădăcinile mele, dacă asta înseamnă să regresezi. Și, în mod ciudat, îmi surâde perspectivă de a fi un depanator, angajat să descopere și să înlăture defecţiunile tehnice. Știu ca pe apă cum se conduce o mică filatură. Am învăţat chiţibușurile de la tatăl meu: îi plăcea cu adevărat această ocupaţie. îşi iubea utilajele așa cum alţi oameni îşi iubesc automobilele. Și obișnuia să atingă baloturile mari de tweed de parcă le-ar fi dezi mierdat, pentru plăcerea de a simţi cu vârful degetelor lâna ţesută. Pesemne că-i calc pe urme. Știu doar că m-am săturat de marketing. De-abia aștept să mă-ntorc într-o fabrică, să revin la starea de început. Chiar acum, simt că tocmai de asta am nevoie.

Neil îl cercetă în fugă cu privirea peste grilajul căminului.

— Să nu te simţi ofensat, dar nu sunt sigur că președintele companiei tale nu dă dovadă de paternalism.

— Te referi la faptul că viaţa mea personală a eșuat în mod lamentabil?

— Sincer, da.

— Nu te frământa, l-am pus aceeași întrebare când ne savuram brânza de Stilton. Dar fusesem desemnat pentru postul de la fabrica din Buckly înainte să afle despre despărţirea mea de Deborah.

— Firește. Realmente, o întrebare stupidă. Sir David Swinfield n-ar fi urcat treptele ierarhiei sociale dacă ar fi fost blândeţea întruchipată. Când trebuie să pleci?

— Cât mai curând posibil. Dar mai am de făcut o groază de pregătiri și de clarificat niște probleme înainte să pornesc la drum. ˇS-a convocat o ședinţă pentru mâine dimineaţă cu tipii de la serviciul financiar. O să se discute despre planul eșalonat de reinvestiţii. Ceva în genul ăsta.

— Și unde ai de gând să locuiești o dată ce sosești acolo? Parcă ai pomenit că cei doi fii MCˇTaggart au vândut corpul de case.

— Da, ai dreptate. Dar asta-i o chesţiune lipsită de importanţă. Probabil să o să stau într-o pensiune sau o să închiriez un apartament. Nu se știe niciodată, ˇs-ar putea chiar să hălăduiesc cu vreo fetișcană cu părul negru ca pana corbului într-o căsuţă ţărănească, fără etaj, cu acoperiș de olane.

Neil râse cu poftă.

— Și ce mai comedie! aruncă o privire spre ceasornic, se răsuci în fotoliu, schimbându-și poziţia și trecându-și greutatea de pe un picior pe celălalt; căscă de-i trosniră fălcile, şi-şi trecu degetele prin păr.

— Ei bine, nu pot decât să-ţi urez noroc orb cât roata carului, bătrâne.

— E nevoie să marchezi din prima lovitură ca să-ţi asiguri victoria.

Nei – J rânji cu gura până la urechi.

— În cazul ăsta, n-ar strica să-ţi cumperi o pereche bună de ghete de fotbal, fiind[ɔ~ or să-ţi folosească…

Nu apucă să-și isprăvească vorba deoarece, în acel moment, soneria de la intrare începu să zbârnâie lung.

— Oh, la naiba! exclamă. Neil, punând deoparte paharul și ridicându-se în picioare. A venit pisălogul ɔ~la

bătrân. Dar înainte să înainteze măcar câţiva paşi, auziră uşa bucătăriei deschizându-se şi pe Janey străbătând vestibulul cu mersul ei uşor şi iute. Apoi, glasul ei: „Bună seara. Ce mai faci? Mă bucur că te văd” şi nu sugera nimic altceva decât pură încântare, iar Sam se gândi, nu pentru prima oară de altfel, ce femeie minunat de amabilă şi cumsecade era. „Hai, vino cu mine”. Murmurul unei voci de bărbat. „Ah, bomboane de ciocolată. Ce drăguţ din partea ta. Trebuie să le ascund din calea copiilor. Ai mers pe jos de la staţia de metrou sau ai reuşit să găseşti un taxi? Dă-mi haina, o agăţ eu în cuier. Neil e aici…”

Uşa salonului se deschise larg. Amândoi ocupanţii încăperii deja stăteau în picioare; Neil ieşi înainte să-şi întâmpine musafirul, însoţit şi introdus în camera de zi de către amfitrioană.

— Salut!

— Neil, ia te uită! Ce bine-mi pare că ne vedem. Cât timp a trecut! E foarte amabil din partea ta că m-ai invitat. îţi mulţumesc pentru bunăvoinţă.

— Pentru puţin!

— Şi priveşte ce mi-a adus în dar, spuse Janey. Se schimbase pentru seara festivă în pantaloni din catifea neagră şi-ntr-o bluză de satin alb, dar, pe deasupra, purta încă şorţul de bucătărie dintr-o pânză roşie cu dungi albe. Ţinea în mână o modestă cutie cu bomboane de ciocolată cu mentă „After Eight”. Sunt divine!

— Un simplu cadou simbolic în semn de respect. Tocmai încerc să-mi amintesc câţi ani ˇs-au scurs de când nu v-am mai văzut. Când ne-am întâlnit ultima oară? La prânzul luat cu părinţii tăi, Janey. în urmă cu mult timp.

Rezemat cu spatele de poliţa de deasupra căminului, Sam îl măsura cu privirea pe noul-venit. Era un bărbat trecut de şaizeci de ani, dar cu ţinuta şi manierismul unui filfizon de acum jumătate de secol. Atrăsese, probabil, cândva, prin aspectul exterior plăcut, semănând într-o oarecare privinţă cu celebrul actor David Niven, dar, între timp, trăsăturile i se estompaseră, obrajii, buhăiţi, cu pungi sub pleoape, i se împânziseră de vinişoare vineţii şi

mustaţă îngrijită, potrivită din foarfeci, îi era îngălbenită de tutunul fumat o viaţă întreagă, ca și vârfurile degetelor. Părul îi era cărunt, rărit, însă atârnându-i în laţe până la guler, ochii albaștri-deschis îi sticleau șiret, faţa și mâinile pârlite de soare și punctate cu pete cafenii de bătrâneţe. Purta pantaloni de flanelă gri, pantofi maro din piele de căprioară, o jachetă sport cu nasturi de alamă și o cămașă împestriţată cu dungi albe și albastre. De la gulerul înalt și tare, se revărsa o lavalieră de mătase, flamboaiantă, învrâstată cu nuanţe stridente de roșu, galben și verde, răsfirată în evantai ca o coadă de păun. Avea la încheietura mâinii un ceas de aur și manșetele lungi ale cămășii erau prinse cu butoni filigranaţi în aur. în mod limpede, nu-și cruţase niciun efort să-și poleiască înfăţișarea și mirosea puternic a Eau Sauvage.

— Da, așa e, a trecut o veșnicie de atunci. Trebuie să fie șapte ani. Când părinţii mei locuiau încă în Wiltshire. Acum, daţi-mi voie să fac cunoștinţă. Acesta e Sam Howard, care stă la noi pentru câteva zile. Și, Sam, ţi-l prezint pe Hughie MC˙Lellan.

— Am onoarea!

— Încântat de cunoștinţă! îşi strânseră mâinile.

— Sam și Neil sunt prieteni de totdeauna, chiar de când au urmat aceeași școală cu internat.

— Prietenii vechi nu se uită niciodată. Dumnezeule, circulaţia în Londra este de-a dreptul groaznică! N-am văzut în viaţa mea ceva atât de „choc-ă-bloc”.[1] Mi-a luat un sfert de oră să găsesc un taxi liber.

— Unde stai? îl întrebă Neil.

— Oh, la clubul meu, firește, dar nu mai e ce-a fost odată. L-am îmbuibat pe portar, însă aș fi putut la fel de bine să economisesc o monedă de aur de o liră. Nu merită osteneala.

— Dă-mi voie să-ţi aduc ceva de băut, Hughie. Hughie se învioră în mod vizibil.

— Bună sugestie! aruncă o privire spre servanta pe rotile pe care erau înșiruite sticlele și paharele. Gin cu apă

1 choc-â-bloc (Ib. fr.) - plin până la refuz, ticsit, înțesat.

tonică, dacă se poate. Bătu ușor cu palma peste buzunar. Nu te superi dacă fumez, nu-i așa, Janey?

— Nu, bineînţeles că nu. E o scrumieră pe aici pe undeva. Porni în căutarea ei, găsi una pe biroul de scris, o goli de agrafele pentru prins hârtii și o așeză pe măsuţa de lângă canapea.

— E iadul pe pământ în zilele noastre, toată lumea ˇs-a lăsat de fumat. în New York, domnește un coșmar, îndrăznește doar să-ţi aprinzi o ţigară și un tip îmbrăcat grotesc apare din senin și-ţi zboară creierii cu câteva focuri de armă. Hughie dibui în buzunarul jachetei după tabachera de argint, scoase o ţigară și şi-o aprinse cu bricheta de aur. începu să pufăie suflând pe gură rotocoale de fum, cu vădite semne de satisfacţie, arătând deja cu mult mai relaxat, și întinse mâna să ia paharul adus de Neil.

— Fii binecuvântat, dragă băiete. Noroc și zile fericite!

— Vrei să bei ceva, Janey?

— Nu, mersi. Mi-am sorbit băutura pe când pregăteam cina. Un pahar de vin alb. Fiind[ɔ˜ veni vorba, Neil, al putea să mă-nsoţești în bucătărie să destupi o sticlă pentru masa de seară?

— Firește. îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă ocup de asta mai devreme. Scuză-mă, Hughie, pentru câteva clipe. Stai liniștit, simte-te ca acasă. Sam o să-ţi ţină companie…

Când părăsiră salonul, închizând ușa în urma lor, Hughie se conformă invitaţiei. Cu paharul și scrumiera la îndemână, se instală comod într-un colţ al canapelei, întinzându-și brusc un braţ și rezemându-și-l pe pernele decorative.

— Încântătoare casă. N-am mai fost aici niciodată. Ultima oară când i-am vizitat, locuiau încă în Fulham. O cunosc pe Janey de când era doar o copilă. Părinţii ei sunt vechi prieteni de-ai mei.

— Mi-a spus. Aţi sosit recent din Barbados, parcă așa am înţeles.

— Da, am o casă în Speightstown. Mă întorc din când

în când la Londra și apoi, doar ca să simt în oasele-mi bătrâne pulsul vieţii, îmi aranjez frizura la salonul de coafură, merg la croitor și-mi verific agentul de bursă. Lucrul care mă umple de tristeţe este că prietenii mi se răresc din ce în ce mai mult; de fiecare dată când revin aici, aflu că un alt fârtat bătrân a dat ortul popii. E într-adevăr foarte trist. Totuși, adevărul că nimeni în lumea asta largă nu întinerește și cu toţii o părăsim, mai devreme sau mai târziu, cu ochii peste cap și cu picioarele înainte. îşi stinse ţigara, turtindu-i vârful aprins în scrumieră, trase o dușcă din ginul cu apă tonică și-l fixă pe Sam cu o căutătură pătrunzătoare.

— Ești în vacanţă?

— Ca să zicem așa. Numai pentru câteva zile.

— Cu ce afaceri te ocupi?

— Cu comerţ cu lână. Și apoi, fiind[ɔr nu dorea să vorbească despre sine însuși, Sam continuă: De cât timp trăiţi în Barbados?

— De aproape treizeci de ani. Am administrat acolo The Beach Club cincisprezece ani, dar m-am retras înainte să devin un alcoolic înrăit. Mai demult, am avut o proprietate în Scoţia. Mi-a fost transferată cu acte-n regulă de tatăl meu parcimonios care nu intenţiona să plătească taxa de moștenire.

Aceste cuvinte îi stârniră lui Sam un interes temperat.

— Ce fel de proprietate? îl întrebă el.

— Oh, o moșie de mărime considerabilă. Cu ferme, pământ, acareturi și tot felul de lucruri în genul ăsta. Și cu un corp de case în stil victorian. Un loc potrivit pentru partide de vânătoare și de pescuit.

— Aţi locuit acolo toată tinereţea?

— Am încercat, dragă băiete, însă cu iernile la latitudinea aia nu-i de glumit. Și ca să guști viaţa din plin la capătul lumii, unde și-a dus surdul roata și mutul iapa, e necesar să ai resurse nelimitate spre a-ţi întări moralul. Toate mergeau strună pe vremea bunicilor noștri, cu servitori și personal, bucătărese și îngrijitori și paznici,

spetindu-se ca robii pentru salarii incredibil de modeste. Când am ajuns acolo, mă costa o groază de bani doar să încălzesc conacul ăla afurisit. Ca să nu mai spun… ridică din sprânceană și-i aruncă un zâmbet șiret… ca să nu mai spun că nu ne distram nemaipomenit. Prima mea soţie era o amfitrioană înveterată și se asigura maniacal ca sălașul nostru Corrydale să fie ticsit de musafiri. Obișnuiam să-i zic că-n casa noastră mișună oaspeţii la fel cum la alţii mișună șoarecii prin toate cotloanele. Mâncare să îndestulezi o armată întreagă și băutură gârlă pentru un detașament de soldaţi suge-bute. Ce zile memorabile! Pe măsură ce vorbea, amintindu-și de trecutul aparent luminos, îşi mângâia lavaliera de mătase, netezindu-și-o și lăsând-o să-i alunece printre degete. Bineînţeles că nu puteau să dureze la nesfârșit. Apoi, Elaine a fugit cu un negustor de mărfuri și, după aceea, nu mi ˚s-a părut că mai avea sens să rămân cu încăpăţânare în locul ăla. De asemenea, jumătate din personalul de serviciu plecase, iar directorul de bancă devenise pisălog, făcându-mi mare tărăboi…

Sam îi asculta cuvintele cu un bizar amestec de iritare și compasiune, iată un om căruia i se înmânase o comoară pe tavă de argint și o risipise fără chibzuială în întregime, dar bravada lui Hughie îl transforma într-un personaj tragic.

…așa că am vândut la licitaţie și cu asta am încheiat socotelile. M-am mutat în Barbados. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

— Aţi lichidat totul? Chiar așa? Cu toptanul, până-ntr-un capăt de aţă?

— Ei bine, nu tocmai. Proprietatea a fost fracţionată în loturi. Arendașul de atunci a cumpărat ferma, una sau două căsuţe ţărănești au intrat în posesia vechilor servitori credincioși care locuiau acolo. Ceea ce a rămas – conacul, grajdurile, pământul – ˚s-a vândut la licitaţie unei reţele de firme care conduce hoteluri de provincie și pensiuni rustice, înţelegi la ce mă refer. Distrându-și turiștii cu pescuitul și cu mese vânătorești cu fazani sau potârnichi

scoţiene.

Hughie gâlgâi din pahar până la fund, apoi stătu nemișcat, privind lung și contemplativ spre micul recipient de sticlă cu marginile rotunjite.

— Îmi permiteţi să vă mai prepar un gin?

Hughie se lumină.

— Ce idee grozavă! Nu-mi pune prea multă apă tonică. Sam îi luă paharul din mână, iar Hughie întinse mâna după tabacheră.

— Cât timp staţi în Londra? îl întrebă Sam în timp ce-i pregătea băutura.

— Cât mai puţin cu putinţă. Am sosit în aeroport cu patru zile în urmă. Plec miercuri. Merg spre Nisa. Am o veche prietenă acolo, Maudie Peabody, poate o cunoști? Nu? Oh, mersi, dragă băiete. Ce amabil ești. Mandie e o cunoștinţă de demult, chiar de la începutul ședерii mele în Barbados. Americancă de origine. Și bogată ca Cresus. Are o vilă superbă cocoţată pe dealurile care împrejmuiesc orașul Cannes. îmi petrec Crăciunul cu ea și Anul Nou. Apoi, mă-ntorc în Barbados.

Sam reveni la fotoliul său de lângă șemineu.

— Păreţi a fi foarte organizat.

— Ah, e loc și de mai bine. Mă străduiesc. Mă simt oarecum trist și părăsit acum, trăiesc de unul singur. Am eșuat în toate căsniciile mele, la fel ca jucătorii care-și mizează tot avutul pe un cal sau pe o carte. Și divorţurile m-au costat al naibii de scump. Toate fostele mele soţii vor cota lor parte din parale. Sau, mă rog, din ce mi-a mai rămas.

— Aveţi copii?

— Nu, niciunul. M-am îmbolnăvit de oreion când învăţam la colegiul Eton și asta a pus punct funcţiei de procreare. Un păcat și o pată rușinoasă, într-adevăr. Mi-ar fi plăcut să am copii și să mă îngrijească la bătrâneţe. Drept să-ţi spun, nu prea mai am multe rude. Tatăl meu trăiește încă, dar nu ne înţelegem deloc, păstrăm doar relaţii de bună-ziua. ˇS-a dezlănţuit ca artileria cerească atunci când am vândut proprietatea, dar nu-i mai stătea în

putinţă să facă nimic oricât ˇs-ar fi străduit. Mai am un văr, un tip plicticos. Trăiește în Hampshire. Am încercat să vorbesc cu el la telefon, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Unde locuiește tatăl dumneavoastră?

— Într-un apartament dintr-o vilă în apropiere de Albert Hall, într-o stare de solitudine și confort. N-am luat încă legătura cu el. Tot amân de pe o zi pe alta. Probabil că o să-i fac o scurtă vizită după ce mă-ntorc din Franţa. O simplă vizită de curtoazie. Nu prea găsim subiecte de conversaţie.

Sam răsuflă ușurat când li se alăturară din nou Janey și Neil. Isprăvind cu pregătitul bucatelor, Janey îşi scosese șorţul de bucătărie. Arăta minunat, cu faţa îmbujorată de plăcere, și parcurse în grabă cei câţiva metri ai salonului ca să-l înlănţuie pe Sam cu braţele pe după gât, sărutându-l cu zgomot pe obraz.

— Neil mi-a povestit. Despre noua slujbă. Sunt emoţionată. Nu te superi că mi-a spus, nu-i așa? Atât de palpitant, o adevărată provocare. Sunt realmente fericită să aflu această veste. Nu pot să-mi imaginez că există vreun alt post mai incitant.

Pe deasupra creștetului ei, Sam îl ţintui cu privirea pe Neil. Neil se simţea puţin stânjenit.

— Nu te deranjează că te-am deconspirat?

— Sigur că nu. Sam o îmbrăţișă cu afecţiune pe Janey. M-ai scutit de osteneala unor explicaţii.

— Ce se-ntâmplă? Hughie îşi ciulise urechile. Mi-e permis să aflu despre ce-i vorba?

Janey se întoarse spre el.

— Despre noua slujbă a lui Sam. I ˇs-a adus la cunoștinţă chiar azi. Pleacă în extremitatea nordică a Scoţiei ca să repună în funcţiune o veche filatură de lână.

— Serios? Pentru prima oară, atenţia și curiozitatea lui Hughie erau stârnite de lucruri care nu se raportau exclusiv la propria-i persoană. Scoţia, zici? Și pe unde anume?

— În Buckly, Comitatul Sutherland, îi răspunse Sam. Hughie îi privea cu gura căscată.

— Pentru, numele lui Dumnezeu! Chiar în Buckly. Doar nu-i vorba de fabrica familiei MC˟Taggart?

— Îi cunoaşteţi?

— Dragă băiete, îi cunosc cum mă cunosc pe mine însumi. Buckly e doar la câteva mile distanţă de Corrydale. Pe vremuri, croitorul îmi confecţiona toate costumele de vânătoare din tweed ţesut în Buckly. Iar dădaca mea obișnuia să-mi tricoteze ciorapi din fire de lână răsucite produse de fabrica MC˟Taggart. O veche afacere de familie. Dăinuie de cel puţin o sută și cincizeci de ani. Ce naiba ˟s-a întâmplat?

— Bătrânul MC˟Taggart a murit. Fiii nu ˟s-au arătat Interesaţi că continue tradiţia familiei. Și-au risipit banii și fabrica a fost distrusă în cele din urmă de inundaţii.

— Ce poveste tragică! De parcă aș fi auzit că un vechi prieten ˟s-a stins din viaţă. Și ce responsabilitate imensă îţi asumi! Când pleci spre nord?

— În curând.

— Ai unde să stai?

— Nu. Toate proprietăţile domestice au fost vândute. O să mă încartiruiesc temporar într-o pensiune și apoi o să caut prin împrejurimi o căsuţă de vânzare.

— Interesant! exclamă Hughie. Cu toţii îl cercetară cu privirea, însă el nu dezvoltă acest subiect, ci îşi concentra pur și simplu atenţia asupra mucului de ţigară pe care-l strivea cu grijă de buza scrumierei.

— De ce-i interesant? întrebă Janey într-un târziu.

— Fiind[ɔ eu am o casă.

— Unde?

— Nu în Corrydale, ci în Creagan. Chiar mai aproape de Buckly.

— Cum de se-ntâmplă că ai o casă în Creagan?

— Erau acolo birourile administraţiei de moșie și un apartament spaţios pentru familia vechilului. O clădire mare, solidă, construită în stilul epocii victoriene. Cu o grădină în spate. Dar bunica mea a hotărât că era prea departe de Corrydale pentru deplasările ei zilnice, așa că i-a instalat pe administratorul moșiei și pe membrii familiei

lui într-o locuinţă confortabilă, aflată chiar între zidurile care împrejmuiau parcul. Vechea clădire a administraţiei mi-a rămas moștenire mie. Și vărului meu. Suntem coproprietari, avem un bun imobil în indiviziune.

Neil încruntă din sprâncene.

— Și cine locuiește acolo acum?

— Stă goală și părăsită. Un cuplu de bătrâni, pe nume Cochrane, au închiriat-o în ultimii douăzeci de ani, dar soţul a murit și soţia ˇs-a mutat la o rudă. La drept vorbind, unul dintre motivele pentru care mă găsesc în Londra este să scot casa în vânzare. Mi-ar prinde bine niște bani peșin. Am încercat să-l sun pe Oscarel e celălalt proprietar – ca să discutăm pe îndelete, dar n-am reușit să-l găsesc. Probabil că a murit. De plictiseală și melancolie, neîndoielnic.

Janey ignoră această scurtă izbucnire de maliţiozitate.

— Crezi c-ar fi dispus să vândă cota-parte care-i aparţine?

— Nu-mi închipui de ce nu. Nu-i folosește la nimic pe lumea asta. Mi-am fixat de fapt o întâlnire mâine dimineaţă la agenţia imobiliară Hurst & Fieldmore, deși i-am descusut cu prudenţă mai înainte să le aflu părerile, ca să văd dacă vor să se ocupe de vânzarea proprietăţii.

— Dar vărul tău…

— Oh, o să lămuresc lucrurile cu el când mă-ntorc din Franţa.

— Ce vrei să spui de fapt, Hughie?

— Că prietenul vostru Sam are nevoie de o casă, iar eu am una de vânzare. Aranjamentul ăsta i-ar conveni perfect, așa socot. Face o scurtă navetă la serviciu, e aproape de magazine și de terenurile de golf. Nimeni n-ar putea pretinde mai mult. îşi întoarse privirea spre Neil. Nu plătești nimic dacă te duci să arunci o privire rapidă prin casă. Poate ajungem la o înţelegere și batem palma. O. ˇtranzacţie discretă ˇs-ar potrivi de minune.

— Cât cereţi? îl întrebă Sam cu prudenţă.

— Ei bine, nu ˇs-a făcut nicio evaluare din motive

evidente. Dar… Hughie plecă privirea, înlăturând cu vârful degetelor puţin scrum de ţigară căzut pe pantaloni… o sută şi cincizeci de mii de lire, ţi se pare mult?

— Împărţiţi între dumneavoastră și vărul dumneavoastră?

— Exact, șaptezeci și cinci de mii fiecare.

— Cât de repede puteţi lua legătura cu el?

— Habar n-am, dragă băiete. E un om pe care nu te poţi bizui. Poate fi plecat oriunde. Dar nu există niciun motiv să nu treci pe acolo și să inspectezi locul.

— E vreun agent sau vreo persoană cu care trebuie să intru în contact?

— Nu-i nevoie. Hughie se înclină într-o parte și căută pe dibuite în buzunarul pantalonilor. De acolo, scoase la iveală o cheie mare, demodată, cu o etichetă roșie legată pe care stătea scris cu majuscule „CLĂDIREA ADMINISTRAŢIEI”. O etală ostentativ ca pe un trofeu care merita cu prisosinţă să fie admirat.

— O porţi cu tine tot timpul? Janey era copleșită de uimire.

— Fetiţă prostuţă, sigur că nu. Ţi-am spus doar, mi-am aranjat o întâlnire mâine dimineaţă la Hurst & Fieldmore și aveam de gând să le-o predau lor.

Sam luă cheia.

— Și cum ţin legătura cu dumneavoastră?

— Îţi dau o carte de vizită, dragă băiete. Poţi să trimiţi un fax în Barbados. Și iată și numărul de telefon al lui Maudie în sudul Franţei, în caz că te hotărăști repede.

— O să cercetez casa cu siguranţă și vă mulţumesc. Dar, firește, nu se poate oficializa nimic fără asentimentul vărului dumneavoastră.

— Bineînţeles că nu. Nicio escrocherie pe sub mână. Totul cu cărţile pe faţă, deschis și aranjat cinstit. Dar rămâne o propunere viabilă.

Se lăsară câteva clipe de liniște. Apoi Janey rosti:

— Ce coincidenţă extraordinară! Sunt convinsă că-i de bun augur. Un semn minunat. Ceea ce înseamnă că toate lucrurile vor merge strună și se vor sfârși cu bine.

N-ar trebui să sărbătorim? Sam ne-a dăruit o sticlă de șampanie. Ce-ar fi ˟s-o destupăm și să toastăm pentru Sam, fabricaMȻ˟ Taggart și zile pline de fericire în noua casă?

— O idee splendidă! spuse Hughie. Dar dacă nu te superi, eu aș prefera încă un gin cu apă tonică.

Carrie în acea noapte, Carrie visă despre Austria și Oberbeuren. în înlănţuirea de imagini din timpul somnului, cerul era albastru profund, iar zăpada orbitor de strălucitoare, astfel încât fiecare fulg de nea, îngheţat și sticlos, scânteia ca un mic giuvaier, împrăștiind irizări de culorile curcubeului. Schia. Pe o pârtie pustie. Plutea la vale printre câmpuri albe care se întindeau spre infinit. Zări în coborâșul ei planat pini înalţi și negri, pârtia unduind printre acești arbori, și era singură. Și apoi, ieșind din umbra pinilor la lumină, îşi dădu seama că nu mai era singură, fiind⟦ᘏ, drept înainte, în depărtare, deslușI un alt schior solitar, o siluetă neagră profilată pe fondul alb, zburând lin de-a lungul pantei, dănţuind pe zăpadă, făcând fel de fel de figuri și piruete în aer. Știa că schiorul era Andreas și îşi dorea să-l înștiinţeze de prezenţa ei acolo, ca el ˟s-o aștepte până-l ajungea din urmă. îl strigă pe nume. „Andreas! Oprește-te și lasă-mă să te însoţesc. Hai să schiem împreună”. îşi auzea glasul, purtat de adierea vântului, și scârţâitul schiurilor pe suprafaţa bătucită a pârtiei. „Andreas!” Dar el dispăruse. Trecu peste un povârniș de nămeţi și observă că o auzise și adăsta, sprijinit în beţele de aluminiu, pândind să apară, cu fruntea ridicată, cu ochelarii de protecţie fumurii împinși pe creștetul capului.

Îi surâdea. Arătându-și dinţii albi care contrastau puternic cu faţa bronzată de soare și pârlită de vânt. Poate că goana lui pe zăpadă nu fusese decât o șicană. Ajunse alături și se opri în loc, însă abia atunci descoperi că nu era Andreas, ci un alt bărbat, cu un rânjet crunt de lup și cu ochi necruţători ca de piatră. Și cerul se învolburase, întunecat de nori prevestitori de furtună și începu să tremure înspăimântată…

Senzaţia de groază paralizantă o deșteptă brusc din somn, căscând ochii în întuneric. îşi auzea limpede bătăile sacadate ale inimii, zvâcnindu-i repede în piept din pricina emoţiei. Buimăcită, deslușI o fâșie de fereastră neacoperită de draperie, și, prin crâmpeiul de geam, lumina felinarelor de stradă pâlpâind în depărtare. Nu se găsea în Austria, nici în Oberbeuren, ci la Londra. Nici în apartamentul ei parfumat cu arome de pin, cu balcon dincolo de ferestre, ci în Putney, în dormitorul pentru oaspeţi din locuinţa prietenilor ei, Sara și Davis Lumley.

Văzduhul nu era îngheţat, presărat de stele, ci pâclișit, cernând din înalturi o ploaie deasă și cenușie. Visul se spulberase. Andreas, care nu-i aparţinuse niciodată cu adevărat, pierise fără urmă. Totul se sfârșise.

Întinse mâna și dibui ceasul așezat pe noptieră. Ora șase în zorii unei zile posomorâte de decembrie.

Patul gol îi insufla un sentiment de dezolare. Se pomeni copleșită de o dorinţă fizică, de dorul disperat și mistuitor după Andreas, tânjind să fie acolo, cu trupu-i neted și musculos lipit de-al ei. Să se reîntoarcă în trecutul care le unise destinele, în baldachinul imens sculptat în lemn, așezat sub grinzile tavanului înclinat; o pereche de îndrăgostiţi, învăluiţi în beatitudine. Se întoarse pe-o parte, ghemuindu-se la căldură sub plapuma de puf. Totul va merge bine, timpul face minuni. Zăcea atinsă parcă de o boală; dar se va vindeca! închise ochii, răsucind capul pe pernă, și aţipi din nou.

La ora nouă, se trezi iarăși din somn și văzu că dimineaţa mohorâtă de iarnă prinsese a se lumina. David și Sara trebuie să fi plecat deja la serviciu și știa că rămăsese singură în casa lor. Stătea acolo de o săptămână și, în tot acest interval de timp, nu realizase nimic; nu se întâlnise cu nimeni, nu se urnise din loc ca să-și găsească o nouă slujbă. Nesfârșit de înţelegători, David și Sara o lăsaseră să-și mistuie durerea în singurătate și Carrie stabili un singur contact cu familia ei, telefonându-i tatălui în Cornwall și purtând împreună o conversaţie lungă și alinătoare, care durase aproape o oră. „O să iei legătura cu

mama ta, nu-i așa?” o întrebase el îngrijorat, iar Carrie îi promisese, dar nu contenise să caute tot felul de pretexte spre a amâna la maximum apelul telefonic. Dar o săptămână reprezenta un răgaz destul de lung şi-şi dădea seama că nu mai putea tergiversa. Astăzi, chiar în această dimineaţă, urma să-i dea telefon lui Dodie. „Ţi-am făcut o surpriză!” avea să-i spună, străduindu-se să-i sune glasul a veselie. „M-am întors. Aici, în Londra”.

Și se vor înlănţui momente de uimire, explicaţii și scuze, iar apoi vor ajunge la o. înţelegere pentru reuniunea familială. Nu privea cu groază apropiata întâlnire, dar nici nu se bucura la gândul că se va revedea cu mama sau cu sora ei, Nicola. Știa că amândouă aveau să-i depene o droaie de lucruri, însă niciunul ca veşti bune, ci mai degrabă neplăcute. Totuși, sângele apă nu se face și cu cât isprăvea și se achita de obligaţie mai curând, cu atât mai bine.

Coborî din pat, îşi trase pe umeri halatul de casă și porni în jos pe trepte spre parter. Bucătăria era ordonată și îngrijită, strălucind de curăţenie. Sara se dovedea a fi o gospodină exemplară, în pofida faptului că lucra din greu toată ziua. îşi găsise timp să-i lase un bileţel lui Carrie, proptit de un ghiveci cu o plantă ornamentală care trona în mijlocul mesei.

„Îţi doresc o zi cât se poate de bună. Găseşti în frigider șuncă și suc de portocale. David e convocat la o ședinţă și o să întârzie, însă eu voi ajunge acasă la ora obișnuită. Dacă mergi la supermarket, poţi, te rog, să cumperi ceva trufandale pentru cină? O conopidă mare e de ajuns. Și niște pliculeţe de ceai «Lapsang Souchong». Te sărut cu drag, Sara”.

Carrie puse apă la fiert într-un ibric, îşi prepară o cafea, băgă două felii de pâine în prăjitorul electric. îşi sorbi cafeaua dar nu mâncă pâinea prăjită. Până când bău pe îndelete trei cești de cafea se făcu ora zece fără un sfert. Aparatul de telefon, așezat pe o servantă cu policioare pentru veselă, parcă o scruta a dojană ca o conștiinţă încărcată. Cu siguranţă, Dodie Sutton, căreia

nu-i dăduse niciun semn de viaţă, se va fi sculat din pat şi-şi va fi schiţat un plan de acţiune. întinse mâna după receptor, îl ridică și formă numărul apăsând cu putere pe taste. Auzi semnalul de apel la celălalt capăt al firului. Așteptă.

— Alo!

— Mamă!

— Cine e?

— Carrie.

— Carrie? Suni din Austria?

— Nu, din Londra. Sunt aici. M-am întors acasă.

— Pe Ranfurly Road?

— Nu, apartamentul de pe Ranfurly Roade închiriat de trei luni. Cu un preaviz de trei luni pentru ambele părţi. Am rămas fără adăpost.

— Și atunci, unde ești?

— În Putney. în locuinţa unor prieteni. Chiar pe malul celălalt al Tamisei, vizavi de tine.

— De cât timp ai venit?

— Cam de o săptămână. Dar am avut de făcut o grămadă de lucruri, altminteri te-aș fi sunat mai curând.

— O săptămână? Ești în vacanţă? Glasul lui Dodie era plângăreţ, de parcă, într-un fel sau altul, fiica ei ar fi păcălit-o, îndrugându-i bazaconii.

— Nu, nu-i o vacanţă. Mi-am lăsat baltă slujba. Am decis că am lucrat acolo destul timp.

— Mi-am închipuit totdeauna că o să rămâi acolo pentru toată viaţa. Nu te-am văzut de un car de ani. Ce ˇs-a întâmplat?

— Nimic. E doar un capriciu.

— O să-ţi cauţi altă slujbă?

— Trebuie. Ascultă mamă, mă gândeam să trec pe la tine, să ne vedem. Stai acasă azi?

— Numai dimineaţa. După-amiază, trebuie să plec. Joc bridge cu bătrâna Leila Maxwell. Are cataractă, sărmana de ea, și de-abia mai poate să distingă cărţile, dar cu măcar atâta lucru o ajut, îi ţin de urât.

— Atunci, ce-ai zice să luăm prânzul împreună?

insistă Carrie.

— Aici, vrei să spui?

— Te invit în oraș, dacă preferi așa?

— Nu, mă descurc. Supă, plăcintă umplută cu carne și ceva la desert. îţi convine?

— Perfect! Ce mai face Nicola?

— Oh, draga mea copilă, se petrec drame adevărate.

— Drame? Lui Carrie i se strânse inima în piept.

— Cred că și-a pierdut minţile. O să-ţi povestesc totul pe îndelete când sosești aici. Făcu o pauză, apoi Dodie îşi continuă vorba, trecându-i fără îndoială prin minte vreo idee strălucită. De fapt, întâmplarea asta neprevăzută ar putea să fie favorizată de soartă. Mă refer la întoarcerea ta acasă. Nicola se înapoiază pe la prânz, dar pesemne că o să te străduiești să ajungi aici puţin mai devreme și atunci o să stăm la taifas între patru ochi.

Carrie se căi deodată că-i telefonase.

— Și cum o mai duce Lucy? întrebă ea.

— Lucy e aici. Li ˇs-a permis să lipsească de la școală azi dimineaţă, pe motiv să se înlocuiește boilerul. Acum, ˇs-a retras în camera ei, buchisește mereu ceva pentru examenul de sfârșit de an. îşi petrece cea mai mare parte a timpului închisă acolo, așa că n-o să ne deranjeze.

— Mi-ar plăcea ˇs-o văd.

— Oh, fii fără grijă, n-o să ratezi ocazia. La ce oră ajungi aici?

— Pe la unsprezece și jumătate, e bine? Probabil că o să vin pe jos.

— Nu mai ai mașină?

— Ba da, însă nu-mi strică puţină mișcare în aer liber.

— E o vreme respingătoare.

— O să supravieţuiesc. Atunci, pe curând, mamă.

— Te aștept. Și Dodie încheie convorbirea telefonică. După scurt timp, Carrie lăsă receptorul în furcă, rămase nemișcată, cu privirea pironită asupra aparatului, apoi se pomeni că râde în hohote. Nu de bucurie, ci de dezamăgire, cu o ironică grimasă de durere, fiind[ɔ- urarea de bun venit a mamei, glacială și ambiguă, se dovedi exact

ceea ce anticipase și presimţise cu groază.

Astfel, decurseră dintotdeauna relaţiile lor. Caracterizate printr-o lipsă de comunicare, printr-o antipatie pesemne, așa încât Carrie ajunsese la un modus vivendi și învăţase să accepte situaţia de voie, de nevoie, chiar înainte să intre în perioada adolescenţei. Fiind împreună cu alte familii, văzând cum se comportau unii cu ceilalţi, îşi nuanţase percepţia și, dacă n-ar fi beneficiat de prezenţa tatălui, ˇs-ar fi putut să crească și să se maturizeze fără cunoaşterea emotivităţii, a inimii, fără să știe ce înseamnă să iubești și să fii iubită.

În primul rând, nu elucidase niciodată destul de bine motivul enigmatic pentru care Jeffrey Sutton se căsătorise cu Dodie. Era frumușică, atrăgătoare, cochetă, îi plăcea să flirteze, dar ca tânără femeie avea abilitatea să se metamorfozeze în exact genul de companioană cu care orice potenţial soţ și-ar fi dorit să-și petreacă toată viaţa. Și descoperea, prea târziu, că totul nu fusese decât un act calculat, o stratagemă ingenioasă, un videșug menit să-l prindă în mreje. Căci Dodie văzuse în Jeffrey nu numai un bărbat atrăgător și viril, dar și siguranţă, întrucât slujba lui de agent de bursă în centrul financiar al Londrei era bănoasă, cariera îi sălta neîntrerupt pe drumul măririlor, iar colegii săi erau blagosloviţi cu rangul social după care ea tânjise mereu.

Nicola se născuse prima și apoi, după cinci ani, apăruse pe lume și Carrie. Cele două surori se deosebeau ca cerul de pământ, având în comun atât de puţine lucruri, încât se părea că fiecare aparţinea exclusiv unui singur părinte. De parcă Dodie ar fi zămislit-o pe Nicola fără aportul lui Jeffrey, iar Jeffrey ar fi conceput-o miraculos pe Carrie, prin propriile-i forţe.

Jeffrey era tatăl, prietenul și aliatul ei… partenerul puternic într-o căsnicie care nu putea fi etichetată decât drept o mezalianţă. Jeffrey le ducea pe fete cu maşina la școală, în timp ce mama lor zăcea lungită în pat, savurându-și ceaiul chinezesc și citind romane. Carrie și-l reamintea reîntorcându-se acasă de la serviciu, răsunându-

i parcă și acum în urechi declicul cheii răsucite în yala ușii și alerga într-un suflet pe scări până la parter să-l întâmpine fiind[ɔ- Dodie nu se înapoiase de la partida de bridge și doar menajera zăngănea vasele în bucătărie. Răvășit și extenuat după o zi de muncă solicitantă, îşi trântea pe podea servieta-diplomat, îşi lepăda haina și urcau împreună la etajul superior ˇs-o ajute pe Carrie la temele pentru școală sau ˇs-o asculte când exersa la pian. Jeffrey era cel care înveselea viaţa de familie, pregătit mereu cu o idee spontană pentru un picnic, o excursie, o vacanţă. El o luase pe Carrie pentru prima oară să practice schiul la Val d lsere când de abia împlinise zece ani, când stătură într-o vilă închiriată și făcură parte dintr-un grup vesel alcătuit din membrii altor două familii. Fusese cea mai fericită vacanţă din viaţa lui Carrie și marcase începutul unei pasiuni care nu se stinsese niciodată. Nicola îi refuzase invitaţia, în parte pentru că nu avea o constituţie atletică, în parte pentru că îşi dorea să rămână singură cu Dodie, astfel încât mama și fiica preferată să poată colinda împreună prin magazine, cumpărând rochii noi pentru Nicola pe care să le etaleze la toate petrecerile de Crăciun unde fusese invitată și fără a intenţiona să le rateze.

Hainele elegante după ultima modă, băieţii și seratele mondene erau pasiunile Nicolei și absolut nimeni nu se mirase când se logodise, măritându-se după scurtă vreme, abia la douăzeci și unu de ani. Tânărul în cauză se numea Miles Wesley și era întruchiparea vie a tot ceea ce visase vreodată Dodie pentru fiica ei mai mare. Proaspătul însurăţel avea o bunică posesoare a titlului de nobleţe de „Lady” Burfield cu toate privilegiile și avantajele cuvenite acestui rang aristocratic, părinţi cu o proprietate demnă de invidiat în Hampshire; primise cea mai aleasă educaţie la colegiul cu internat pentru băieţi Harrow și deţinea o slujbă respectabilă la Hurst & Fieldmore, o agenţie privată pentru proprietăţi imobiliare cu sucursale pe tot cuprinsul ţării. Miles lucra în sediul central al societăţii, situat pe Davies Street, însușindu-și cu perseverenţă rosturile și

dedesubturile meseriei de a vinde cu profit maxim imense terenuri de vânătoare, moșii, domenii și întinderi de pământ de-a lungul eleșteelor rezervate pentru sezonul de pescuit, unde dreptul de a prinde pește se plătea cu bani grei. Nicio altă mamă n-ar fi putut să-și dorească mai mult pentru odrasla ei și Dodie se delectă cu pregătirile pentru nunta care trebuia să orbească prin splendoare, stârnind invidia tuturor prietenelor ei, și să devină subiect de conversaţie în societatea mondenă, avidă de senzaţii, măcar în anii imediat următori.

Carrie nu o însoţi pe mireasă la cununie ca domnișoară de onoare deoarece refuză oferta. La cincisprezece ani, era înaltă, deșirată și slabă, preocupându-se cu pasiune numai de învăţătură, întrucât râvnea, mai presus de orice, să urmeze cursurile unei universităţi. Aspectul ei exterior general o aducea la disperare pe Dodie, care-i detesta blugii roși, bocancii butucănoși, tricourile sport lăbărţate și aproape leșină de oripilare când fiica ei mai mică îşi aduse cu sine dintr-un magazin Oxfam o geacă de piele care arăta și mirosea, nici mai mult nici mai puţin, a oaie moartă.

Când i se pomeni despre rolul de domnișoară de onoare, Carrie îşi precizează poziţia cu claritate numaidecât.

„Nu!”, refuză ea categoric.

Se iscară certuri aprinse.

— Cum poţi fi atât de egoistă? îi impută Dodie.

— Cu ușurinţă.

— N-ai decât. o singură soră, ˇs-ar cuveni să te gândești la ea.

— Notează bine ce-ţi spun, mamă, n-aș. face asta nici măcar pentru Maiestatea Sa, Regina. Am înălţimea de cinci picioare și nouă ţoli și nu sunt deloc potrivită în postura de domnișoară de onoare. Nu-s dispusă să defilez de-a lungul naosului, printre strane, arătând ca o uriașă prăjitură merengue în tafta roz-bombon. Aș părea complet idioată.

— Știi perfect de bine că rochia nu-ı din tafta roz. Nicola și cu mine am ales un șifon trandafiriu-închis.

— Și mai rău.

— Nu-ţi pasă de nimeni altcineva decât de propria-ţi persoană.

— De data asta, mi-am pus în gând să nu mă sinchisesc de alţii. Nicola n-o să se supere. Are o grămadă de prietene drăguţe care mor de nerăbdare să-i fie domnișoare de onoare. Oricum, Carrie căscă, nu mă-nnebunesc după cununiile religioase. Găsea amuzant, uneori, să-și întărâte mama până o scotea din sărite. De ce nu pot să se repeadă după colţ la oficiul de stare civilă? Gândește-te numai la banii economisiţi. Pe de altă parte, toţi invitaţii îşi vor cruţa punga, scutiţi de daruri de nuntă și de cecuri grase.

— Ţi-a ieșit din gură cea mai mare răutate posibilă.

— Pur și simplu, n-ai idee de partea practică a vieţii.

Dodie respiră adânc şi-şi puse frâu limbii, păstrându-și stăpânirea de sine și tonul cumpănit.

— Dacă oamenii vor să-i dea Nicolei un cec în loc de dar de nuntă, atunci știu că va fi primit cu recunoștinţă. La urma urmei, trebuie să-și mobileze noul apartament. Să-și cumpere frigider, covoare, lămpi. Nimic nu-i ieftin pe lume, vezi doar.

— Sau vor putea să-și deschidă cu toţi biștarii un cont special și să-l folosească mai târziu ca să-și achite taxele pentru procesul de divorţ.

Dodie se năpusti afară din încăpere, trântind ușa cu violenţă în urma ei. Subiectul referitor la atribuţia de domnișoară de onoare fu abandonat pentru totdeauna.

Carrie deveni cu timpul singura persoană căreia i se confesa Jeffrey. împlinise nouăsprezece ani, intrase la Universitatea Oxford, studiind pentru a-și obţine licenţa în limba engleză și filosofie, și savurând fiecare clipă a noii vieţi. într-o dimineaţă de duminică, Jeffrey îi telefonă din Londra.

— Ţi-ai fixat vreun program pentru azi?

— Nimic special.

— Mă gândeam să luăm prânzul împreună.

— Ce trataţie împărătească!

— Mama cu Nicola. Lucy a făcut febră și sora ta a chemat-o repede în ajutor. O să ajung acolo pe la ora douăsprezece.

— Te aștept gata-pregătită. Carrie trepida de bucurie.

Era o zi minunată de octombrie și, după ce o luă cu mașina din faţa căminului studenţesc, se deplasară spre zona rurală din apropiere și-i oferi un ospăţ bogat la „La Manoir aux Quat Saisons”. Un adevărat regal, un festin pantagruelic și exorbitant în același timp. După prânz, cutreierară prin grădina hanului rustic și se prigoriră în razele blândei toamne văratice; păsările ciripeau vesel și frunzele argintii, tremurătoare în lumină, se risipeau pe iarbă ca monedele de un penny.

Atunci îi mărturisi Jeffrey despre Serena, despre momentul când o întâlnise pentru prima oară, când îi apăruse în faţa ochilor, îndrăgostindu-se de ea la prima vedere.

— Se împlinesc acum cinci ani de când o cunosc. E destul de tânără ca să-mi fie fiică, dar înseamnă totul pentru mine și nu cred că pot să mai trăiesc fără ea.

Tatăl ei avea o iubită! O altă femeie. Și Carrie nu bănuise absolut nimic. Nu-i venea în minte ce ar fi putut să spună.

— Ești șocată, Carrie?

— Bineînţeles că nu. Atâta doar că m-ai luat prin surprindere.

— Am de gând să vă părăsesc și să-mi încropesc viaţa alături de ea. Carrie îl cercetă cu privirea și-i citi tristeţea în ochii negri. îmi dau foarte bine seama ce faptă cumplită săvârșesc.

— Nu. Spune-mi fără teamă tot adevărul.

— Aș fi plecat cu mult înainte, luând-o pe Serena cu mine. Dar nu m-am simţit în stare să fac acest pas decisiv până ce nu m-am încredinţat că tu și Nicola sunteţi… rostuite, așa presupun. Ajunse la vârsta maturităţii. Trebuia să vă stau alături cât timp aveaţi nevoie de mine, atât cât vă puteam fi de folos cu ceva. Acum, lucrurile ˇs-

au schimbat. Tu, sunt aproape convins, stai pe propriile-ţi picioare, îţi menţii independenţa. Iar Nicola e femeie măritată, are deja la rândul ei o fetiţă. Nu pot decât să sper că-i fericită. Miles mi ˇs-a părut dintotdeauna un tip cumsecade, chiar dacă-i puţin cam nătâng. Socot că Nicola îl învârte pe degete, dar asta nu mă privește la urma-urmei.

— Sărmanul de el! Carrie se gândi la propria lui căsnicie cu Dodie. Toţi anii ăștia ai fost foarte nefericit? îl întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Jeffrey, dând din cap. Au existat și momente de mare bucurie, în special când ne-am petrecut timpul împreună. însă am ostenit să salvez aparenţele și să mă resemnez într-o situaţie nedorită, suportând bărbătește tot răul. M-am extenuat trudind fără întrerupere ca să câştig destui bani, necruţându-mi niciun ofort, spetindu-mă până la vlăguire. Simt nevoia unei alte vieţi. Am nevoie de dragoste împărtășită și de comuniune sufletească și de râsete, iar Dodie nu-ı capabilă să împartă cu mine astfel de trăiri. Așa cum probabil ţi-ai dat seama deja, nu mai dormim în același pat de ani de zile. Și-mi doresc un cămin în care prietenii apropiaţi să treacă în vizită, să stăm împreună la masa din bucătărie și să ne ospătăm cu spaghete și cu o sticlă de vin. Vreau să deschid larg ușa casei la sfârșitul unei zile de muncă și să aud pe cineva strigându-mă pe nume. în zorii zilei, jinduiesc să mă bărbieresc în aroma îmbietoare a unei cafele proaspăt preparate și să miroasă a ochiuri cu slănină. Și nu-ı vorba doar de andropauză, ci, mai presus de toate, de o nevoie profundă care mocnește în mine de mulţi ani.

— Nici nu intenţionam să spun că ai intrat în andropauză.

— Știu.

O alta familie ieșise din han, hoinărind fără ţintă în după-amiaza caldă, scăldată în razele soarelui. O mamă tânără, un tată și un băieţel. Băieţașul găsise o crosă de lemn cu coadă lungă și o bilă de plastic, opintindu-se să joace crochet pe pajiște și să lovească bila strecurând-o

printr-o serie de mici arcade înfipte în pământ. După trei lovituri ratate, tatăl îi sări în ajutor, înlănţuindu-l cu braţele și arătându-i cum să ţintească.

— Ai făcut tot ce se poate pentru noi, îi spuse Carrie. Niciun alt tată nu ne-ar fi purtat mai mult de grijă. Dacă așa simţi, trebuie să pleci.

— Și cum rămâne cu mama ta?

— O să fie distrusă, firește, va fi rănită în mândria ei. Dar știu că n-a pus prea mult suflet în această căsnicie și, pesemne, în ceasul al doisprezecelea, o să devină mai bună de una singură. Carrie oftă cu mâhnire. Trebuie să fii realist, tată. O să-și angajeze un avocat specializat în divorţuri și probabil că o să te cureţe de bani.

— Știu. E un preţ pe care sunt obligat să-l plătesc.

— Și ce faci cu serviciul?

— Îmi voi da demisia.

— N-or să-ţi lipsească agitaţia și competiţia de fiecare zi?

— Nici pomeneală!

— M-am ridicat foarte sus pe scara ierarhiei sociale, am ajuns departe în profesie. Și m-am săturat de cursa pentru supremaţie și de rutină, de anxietate și de goana perpetuă să mă menţin în frunte și să nu rămân mai prejos în ce privește starea materială și socială. Pasămite, n-am fost niciodată o creatură mânată de ambiţie. Și acum, am devenit egoist. Crezi că greșesc, la vârsta mea destul de înaintată, dacă râvnesc după fericire?

— Știi prea bine ce cred eu.

Pentru un timp, nu scoaseră o vorbă, stătură pur și simplu într-o armonie deplină, în care cuvintele prisosesc, iar tăcerea așternută e încărcată de sensuri. Apoi, Jeffrey prinse iar a grăi:

— Acum, hai să discutăm despre tine. Există un fond depus în bancă pe numele tău, administrat prin procură de mine în calitate de tutore. Ţi l-am deschis când te-ai născut. La fel am procedat și cu Nicola, dar banii ei ˚s-au risipit aproape în întregime cu nunta aia ridicolă. Esenţialul că, păstraţi în bancă, banii produc dobândă și

socot că ar fi cel mai raţional lucru să încasezi dobânzile și să profiţi de pe urma lor cumpărându-ţi o casă. în Londra sau oriunde în altă parte. Proprietăţile sunt totdeauna cele mai bune investiţii. Mi-ar plăcea să te știu independentă din punct de vedere material, cu rostul tău... Nu-i o sumă de bani foarte mare, dar de-ajuns să-ţi cumperi o casă mai modestă. Ce părere ai?

— Îmi surâde ideea. Carrie se aplecă într-o parte și-l sărută pe obraz. Eşti un scump. îţi mulţumesc. N-o să ne îndepărtăm sufletește unul de celălalt, nu-i așa? Ne vom trimite scrisori, mesaje, ne vom telefona oriunde vei ajunge să te stabilești. O să păstrăm legătura.

Jeffrey îi zâmbi, arătând cu mult mai destins decât îl văzuse ea în ultimul timp. în mod cât se poate de limpede, îşi frământase mintea cu tot felul de gânduri neliniștitoare și acum îşi mai descărcase oarecum cugetul. Duminica viitoare, dacă vin iarăși la Oxford, aducând-o și pe Serena cu mine, ai avea ceva împotrivă ˇs-o cunoști?

— Sigur că nu. Dar nu trebuie să creadă că prezint atâta importanţă sau că o să mă amestec în problemele voastre personale. Nu vreau câtuși de puţin să fiu motivul pentru care Serena ˇs-ar simţi vinovată și plină de remuşcări. Asta trebuie să fie un moment de cotitură, în care vechile responsabilităţi se sfârșesc și noua ta viaţă începe. Asigură-te de astă dată că ţi se împlinește fericirea mult visată.

— Și tu, draga mea? Cum o mai duci cu viaţa? Ai vreo poveste de dragoste?

— Cu droaia, îl tachină Carrie. Le-am pierdut numărul.

— Niciun fel de perspectivă pentru o nuntă somptuoasă?

— Fii pe pace, niciun pericol! Pentru mulţi ani de-acum încolo. Am prea multe scopuri de atins în viaţă. Și unde mai pui că trebuie să-mi cumpăr o casă. Ce de planuri ne-am făcut și ce de lucruri am discutat!

— Nu fi așa de bine displisă. Ne putem aștepta la o perioadă de timp traumatizantă.

Carrie îl prinse de mână.

— Suntem prieteni la toartă, tată. Umăr la umăr.

Jeffrey avusese dreptate. Trecură printr-o experienţă dureroasă, aproape cutremurătoare, iar ecourile resentimentelor și recriminărilor nu se stinseră vreme îndelungată. Totuși, în ultimă instanţă, majoritatea oamenilor căzură de acord că Dodie îşi aranjase viaţa foarte bine și nu-și pierduse cumpătul la ananghie. Așa cum prevăzuse Carrie, îl lăsase pe Jeffrey să plece cu mâinile goale și se alesese cu căminul conjugal din Campden Hill, cu mașina și cu cea mai mare parte din banii și bunurile pământești ale lui Jeffrey. Acesta nu se cramponă nici de-un capăt de aţă și se învoi omenește cu tot ce i se ceru ca să repare nedreptatea și ˟s-o compenseze.

De îndată ce auzi că mezina, Carrie, îşi cumpărase o casă cu o mică terasă pe Ranfurly Road, Dodie scoase în vânzare proprietatea din Campden Hill, jurându-se în mod dramatic că era prea impregnată de amintiri nefericite ca să mai poată sălăşlui acolo, o vându cu un profit uriaș și se mută într-un apartament încântător, de modă veche, situat în Fulham, orientat spre sud, cu vedere spre întreaga panoramă a fluviului Tamisa până în Putney, cu grădină particulară, retrasă, care se mărginea cu Hurlingham.

„Cuibușorul meu însingurat” obișnuia Dodie să le spună prietenelor, mlădiindu-și glasul melancolic și curajos, și toată lumea susţinea la unison că era o femeie minunată, care suportase cu stoicism toate greutăţile. în realitate, Dodie nu-și mai încăpea în piele de mulţumire, cu partidele de bridge, cu micile petreceri la un pahar de băutură și cu panaceul nedezminţit și infailibil al târguielilor, întorcându-se acasă cu pungi de hârtie lucioasă, cu ornamente viu colorate, pline cu delicatese și cofeturi, și cutii de carton cu bomboane acoperite cu foiţă. împreună cu prietenele, începu să-și petreacă vacanţele în străinătate, zburând cu avionul spre Paris, cuibărită în fotoliul comod și capitonat de la clasa întâi, sau făcând croaziere pe Mediterana pe pacheboturi de lux care

navigau lin și la bordul cărora profita de prilej să orbească prin eleganţa garderobei de curând achiziţionată. într-una dintre aceste călătorii de plăcere pe mare, îl cunoscu pe

Johnnie Struţhers, un ofiţer de aviaţie în retragere, rămas văduv. Colonelul se simţea astras de Dodie și „din răstimp și răstimp, când poposea în Londra, îi dădea telefon și o invita să cineze împreună la restaurant.

Dodie era în culmea fericirii. Și apoi la șapte ani după propriu-i divorţ, Nicola Wesley descoperi că blajinul și manieratul Miles avea o aventură amoroasă cu altă femeie și nu rată ocazia să se descătușeze dintr-o căsnicie care devenise agasantă și previzibilă. Firește că o zbughi în fugă spre mama ei, aciuindu-se în apartamentul spaţios și cochet. Toate acestea ar fi ˟însemnat o oarecare destindere a atmosferei într-o companie agreabilă, dacă Nicola n-ar fi adus-o cu sine pe fiica în vârstă de nouă ani, Lucy, iar Dodie îşi dădu seama că zilele ei fericite, liniștite, apuseră pentru totdeauna.

*

Cafetiera era goală, ceea ce mai rămăsese în ceașcă se răcise demult. Carrie se ridică în picioare, aruncă feliile de pâine prăjită, nemâncate, în coșul de gunoi, clăti cafetiera și puse ceașca și farfurioara în mașina de spălat vase. Urcă la etaj, îşi făcu un duș, spălându-și cu șampon părul tuns scurt și începu să se îmbrace. în ultima vreme, nu se sinchisise prea mult de aspectul exterior, umbla pur și simplu neschimbată, într-o pereche de blugi ponosiţi, fără să se fardeze, dar, în această dimineaţă, știa că sosise timpul să-și dea puţin silinţa măcar pentru curajul nebunului.

Astfel încât, se înveșmântă cu pantaloni strâmţi, mulaţi pe trup, de culoare cafenie, cu un pulover de cașmir, cu guler răsfrânt, îşi puse o pereche de botine lus

Iruite, cerceii de aur, rotunzi ca niște bănuţi și lănţișoarole de aur în jurul gâtului. îşi pulverizâ o ploaie măruntă de parfum, îşi orându-i mărunţișurile în sacul din piele, de purtat pe umăr, îşi scoase haina din șifonier și coborî la parter.

Cheile de la ușa din faţă zăceau într-un pocal de bronz așezat pe scrinul din vestibul, laolaltă cu o vază de porţelan înaltă, cu motive decorative albastre pe fond alb, plină de zambile aranjate în ciorchine. Deasupra scrinului, se găsea fixată în perete o oglindă de formă alungită, și, în vreme ce Carrie îşi trăgea haina pe umeri şi-şi încheia nasturii, propria-i imagine reflectată pe suprafaţa lucie o iscodea sfredelitor. Văzu o tânără înaltă, zveltă, cu părul negru… sau mai aproape de adevăr, o femeie deșirată și subţire, oacheșă. La urma urmelor, împlinea în curând treizeci de ani. Părul ca pana corbului, tuns băieţește, îi strălucea de curăţenie, o șuviță ca aripa unei păsări îi cădea totdeauna rebel peste frunte, nesupusă de pieptene. Ochii, reliefaţi prin fard și rimei, umbriţi de gene lungi, erau căprui-închis, iar faţa mai păstra încă stratul de bronz căpătat în lumina solară reflectată de pantele muntoase acoperite cu zăpadă sclipitoare. Arăta bine. încrezătoare în propriile-i puteri. Nu asemeni unei persoane căreia trebuia să-i plângi de milă.

Îşi perie haina, un loden din postav pufos de culoare verde-oliv, tivit cu un chenar verde ca iarba, pe care-l cumpărase cu un an în urmă la Viena. Andreas o însoţise la târguieli prin magazine, o ajutase să-și aleagă haina, apoi insistase să i-o dăruiască. „O vei purta pentru totdeauna și vei arăta mereu de milioane”, îi spusese el.

Fusese o zi cu un frig aspru și cu ninsoare deasă, şi, după ce cumpărară haina, hoinăriră pe străzi, ţinându-se de mână, până la Sacherℨs și acolo se regalară în stil mare cu un dejun copios…

„Nu te mai gândi acum”.

Luă cheile, puse în funcţiune sistemul de alarmă şi ieși din casă; coborî pe alee, apoi coti spre Putney High Street și înaintă cu pași mari pe trotuarul destul de aglomerat, îndreptându-se către malul fluviului. Traversând podul, simţi o pală rece de vânt suflând dinspre răsărit, furișată în susul apei din direcţia mării. Ajunsă în celălalt capăt al podului, nu-i mai rămânea de străbătut decât o porţiune scurtă de drum până la Famham

Court, corpul de case construite în stilul epocii edwardiene, unde, la etajul al patrulea, se situa apartamentul lui Dodie. Carrie urcă în fugă treptele, pătrunse prin ușile masive, batante, intră în lift și apăsă pe buton. Ascensorul porni în sus clătinându-se puţin într-o parte și-n alta, apoi se opri în cele din urmă într-un tremur sacadat, nervos. Carrie deschise ușile liftului cu un răsunet puternic și persistent, străbătu holul și apăsă pe sonerie.

Dodie o aștepta. Ajunse aproape imediat la ușă, întorcând de două ori cheia în yală și apărând brusc în prag.

— Carrie!

Arăta la fel ca întotdeauna, nici mai bătrână, nici mai slabă, nici mai grasă, ca și cum n-ar fi fost însemnată cu pecetea timpului. Măruntă și subţire, cu înfăţișare foarte îngrijită, cu părul negru, coafat impecabil, înspicat cu că

Iova fire albe care-i confereau o naturaleţe, demnă de Invidiat. Purta o jachetă tricotată de lână, deschisă în faţă, cu o fustă scurtă, croită după ultima modă, și pantofi escarpen, foarte decupaţi, ornaţi cu mici catarame nurii. O femeie încă atrăgătoare și cochetă, scoasă ca din cutie, căreia, în aparenţă, toate îi mergeau strună. Numai colţurile gurii îi trădau vârsta, arcuite în jos, strâmbate de trecerea anilor într-o expresie de veșnică nemulţumire. Lui Carrie i se citase totdeauna că ochii sunt oglinda sufletului, dar hotărâse cu multă vreme în urmă că gura unei persoane reprezintă adevărata Irăsătură care-i dezvăluie caracterul.

Trecu pragul casei și Dodie încuie cu grijă ușa.

Nu se scoaseră din panoplie armele obișnuite, nu urmară avalanșe de cuvinte, nici îmbrăţișări afectuoase, nici exclamaţii de încântare și îndoiosare maternă.

— Bună, mamă. Cum te simţi? o întrebă Carrie, lepădându-și lodenul. Arăţi minunat.

— Mersi, draga mea. Și tu arăţi bine. Ești atât de bronzată. De parcă abia te-ai fi ˟întors dintr-o vacanţă petrecută pe plajă, sub bătaia razelor de soare. Pune-ţi haina pe scaun. Vrei o cafea?

— Nu, tocmai am luat micul dejun. Acum, se sărutară din fugă, formal, atingându-și obrajii și schiţând din vârful buzelor pupături în aer. Pielea lui Dodie era moale și plăcut mirositoare. M-am trezit din somn târziu, pe la ora nouă.

— E grozav să lenevești în pat, fără nicio treabă. Hai, vino cu mine…

Dodie se întoarse și merse în frunte spre salon. Norii care învăluiau cerul în acea zi îngheţată dejarnă se destrămară ca prin farmec și, pentru câteva clipite, lumina orbitoare a soarelui hibernal inundă încăperea. Era o cameră de ședere cu aspect plăcut, cu ferestre-uși mari, cu canaturi de sticlă, orientate către sud și dând într-un balcon, dincolo de care se desfășura panorama fluviului. Alături, despărţită printr-o ușă dublă pliantă, cu glasvanduri, care stătea totdeauna larg deschisă, se găsea sufrageria lui Dodie. Carrie văzu masa de mahon, bufetul cu vitrină, părţi integrante din copilăria ei, strămutate din căminul familial situat odinioară în Campden Hill. Vaze cu flori pavoazau toată încăperea și-n aer plutea un parfum ameţitor de crini albi.

— Unde-i toată lumea? întrebă Carrie.

— Ţi-am spus doar la telefon, Lucy ˙s-a închis în camera ei și…

— Nu-i prea sociabilă?

— Nu se observă. Se simte destul de fericită aici. Are biroul ei de scris, computerul și un mic televizor portabil.

În șemineul de marmură albă, pâlpâia un simulacru de foc mocnit pe jar de cărbune, întreţinut altmineri printr-o instalaţie electrică. Dodie se instală comod în fotoliul ei obișnuit, așezat lângă vatra larg deschisă, joasă. Citise ziarul până când sunase Carrie și acum întinse mâna delicată, cu degete fin manichiurate, cu unghii lăcuite cu sidef roz, după jurnal, îl împături și-l puse pe măsuţa scundă pentru cafea.

O pânză de nori se rostogoli în văzduh, înnegurând razele de soare.

— Drăguţ din partea ta că ai venit fără întârziere.

Vreau să-ţi povestesc totul de-a fir a păr despre drama asta ridicolă dezlănţuită pe neașteptate.

— Și Nicola?

— Trebuie să se-ntoarcă în curând.

Carrie se cufundă într-un jilţ-tras lângă carpeta de lână așternută în faţa căminului.

— Unde a plecat?

— La o agenţie de voiaj.

— Intenţionează să facă o călătorie?

— Cred că a înnebunit de-a binelea. Ţi-am mai spus asta la telefon, nu-i așa? A cunoscut un bărbat, american de origine. L-a întâlnit la o petrecere acum câteva săptămâni și de-atunci se văd în fiecare zi.

Carrie se gândi că toată povestea suna destul de îmbucurător și deloc ca și cum sora ei mai mare și-ar fi pierdut minţile.

— Ce fel de om e americanul ăsta? întrebă ea cu prudenţă.

— Ah, foarte prezentabil. Om de afaceri. Se ocupă de comunicaţiile feroviare sau de construcţii de oţel, ceva de genul ăsta. Locuiește în Cleveland, Ohio, oriunde ˇs-ar IˇI găsind. îl cheamă Randall Fischer. Și, acum, ˇs-a întors în America și a invitat-o pe Nicola să meargă acolo și să petreacă împreună Crăciunul.

— În Cleveland, Ohio?

— Nu, are o vilă în Florida, unde* după cât se pare, îşi sărbătorește totdeauna zilele de Crăcium

Toate acestea îi sugerau o stare de lucruri atât de rezonabile, încât Carrie nu-și putea închipui în ce anume constă drama.

— E însurat?

— Spune că-i divorţat.

— În cazul ăsta, e foarte plauzibil. L-ai cunoscut?

— Bineînţeles. Nicola l-a adus aici o dată sau de două ori să-i ofere ceva de băut și, într-o seară, el ne-n invitat pe amândouă să cinăm în oraș. La Claridges. Stătea acolo.

— În cazul ăsta, înseamnă că are punga doldora de gologani. Carrie îşi încruntă fruntea. Nu-ł agreezi, mamă?

— Oh, e un bărbat cumsecade, așa presupun. Puţin cam tomnatic, în jur de cincizeci de ani. Și nu foarte atrăgător.

— Nicola îl găsește pe gustul ei?

— Cred că da.

— Atunci, ce-i cu presimţirile astea funeste?

— Consider că-i imprudentă și nesăbuită. Nu știe realmente nimic despre individul ăsta.

— Mamă, fii serioasă, are deja treizeci și cinci de ani. Cu siguranţă că până acum a învăţat cum să-și poarte singură de grijă. N-o mai dădăci, las-o să greșească dacă așa vrea.

— Nu-i asta problema esenţială.

— Atunci, care e problema? Deschide-mi ochii, luminează-mă!

— Nu înţelegi, Carrie? E vorba de Lucy.

— Vrei să spui că Lucy nu e invitată?

— Ba da, cum să nu, dar refuză cu încăpăţânare să plece. Susţine că n-are chef să meargă în Florida, că nu cunoaşte pe nimeni acolo, că o să se plictisească de moarte și că Randall nu ţine neapărat să vină ea. A chemat-o doar din obligaţie.

Carrie îi împărtășea sentimentele.

— O înţeleg, sunt de acord cu punctul ei de vedere. Câţi ani are? Paisprezece. Probabil că se simte ca peștele pe uscat și, recunoaşte, e oarecum jenant ˇs-o privești pe propria-ţi mamă absorbită în vâltoarea unei nvonturi sentimentale.

O roșeaţă ușoară se ridica târându-se și lăţindu-se lent pe gâtul lui Dodie, semn evident că se enervase… îi displăcea profund orice formă de disensiune și nu putea e. suferi să se situeze pe o poziţie opusă în care trebuia să combată pe cineva cu argumente.

— Dar gândește-te puţin, Lucy ar profita de o ocazie extraordinară. Ar avea prilejul să călătorească. Să vadă un alt colţ de lume.

— Nu și dacă nu-și dorește asta.

— Dar ce va face altminteri?

„Acum, reflectă Carrie, am ajuns în sfârșit la miezul chesţiunii”.

— Te referi la Crăciun? Rămâne cu tine, bănuiesc. La urma urmelor, aici pare să fie căminul ei de o bună bucată de vreme. Locuiește cu ţine de când au divorţat părinţii ei. Unde altundeva ˇs-ar putea duce?

Dodie nu-i răspunse numaidecât. în schimb, cuprinsă de agitaţie, se ridică în picioare, depărtându-se de Carrie spre ușile-ferestre, pironindu-și privirea în jos, către brâul lat al fluviului. Carrie aștepta în tăcere. Apoi, mama ei se întoarse.

— Nu pot să mă ocup de ea de una singură. Trebuie să-mi trăiesc și eu viaţa. Mi-am făcut planuri… am primit multe invitaţii… ˇS-ar putea să plec tocmai în Bournemouth și să stau acolo cu soţii Freeman. Ei merg în fiecare an la Hotelul Palace. M-au invitat să-i însoţesc. Inflexiunile vocii ei arătau cât se poate de clar că Lucy nu era inclusă în acest proiect năucitor. Nu mai sunt la fel de tânără ca odinioară, Carrie. Zilele dedicate în întregime îngrijirii copiilor ˇs-au încheiat o dată pentru totdeauna. Și n-am de gând să-mi schimb programul pentru o fetiţă încăpăţânată.

„Cu niciun preţ și pentru nimic în lume, gândi în sinea ei Carrie, și presupun că n-ai cugetat nici măcar o clipă la un asemenea lucru”. într-un târziu, prinse a grăi:

— Cum rămâne cu tatăl ei, Miles? Nu-i cu putinţă să-și petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu el și cu noua soţie? Sau acum nici nu se mai văd?

— Oh, ba da, mai încape vorbă! Dodie reveni la locul ei, și încordată, se cocoţă ţeapănă în toate încheieturile pe marginea fotoliului. Din când în când îşi petrece sfârșitul de săptămână în casa lor, dar fără un entuziasm perceptibil.

— Nu au copii, nu-i așa?

— Nu și mă îndoiesc că vor avea vreodată. Ea e o femeie cu carieră. Dodie rosti cuvintele strâmbând din gură cu dispreţ. Ţâncii sunt excluși cu desăvârșire din viaţa ei.

— Prin urmare, nu intenţionează ˇs-o primească pe Lucy de Crăciun?

— De fapt, în disperare de cauză, i-am telefonat lui Miles și i-am formulat această pretenţie îndreptăţită. Trebuia să procedez așa fiind[ɔ˜ Nicole refuză să-i vorbească și cu atât mai mult să-i pomenească măcar numele. Dar Miles și soţia lui pleacă să schieze la St. Moritz în vacanţa de Crăciun, împreună cu un grup de adulţi. Lucy n-a schiat niciodată și-i inspiră groază să aibă de-a face cu oameni necunoscuţi. Mil˙es mi-a spus că nici vorbă nu poate fi despre una ca asta, pentru că Lucy o să le strice cheful tuturor.

Carrie începu să simtă regrete amare pentru soarta bietei copile, lăsată uitării și abandonată de doi părinţi indiferenţi și învrăjbiţi de moarte.

— În cazul ăsta, se pare că ai ajuns într-un impas, spuse, străduindu-se să nu-ı sune glasul prea rece și nepăsător.

— Nicola e ferm hotărâtă să plece în Florida. Știi foarte bine, cât de egoistă e uneori. Și după tot ce am făcut pentru ea…

— Pesemne că nu vrea să scape printre degete o ocazie favorabilă pentru puţină distracţie.

— Puţină distracţie! Dodie repetă cuvintele cu amărăciune, pronunţându-le aproape de parcă ar fi sugerat un atentat la bunele moravuri. Carrie o urmărea din ochi. Dintr-odată, Dodie evită să-i întâlnească privirea. îşi plecă fruntea, frământând în mână manșeta jachetei, potrivindu-și nasturii aurii.

— Chiar la asta am făcut aluzie când am vorbit cu tine la telefon. Dacă-ţi amintești, atunci când ţi-am spus că întoarcerea ta neprevăzută din Austria e de bun augur.

— La mine te referi?! Să te scap de prezenţa lui Lucy, ˇs-o iau de pe capul tău?

Dodie se încumetă să ridice privirea.

— Ce planuri ai?

— Mamă, de-abia m-am înapoiat din Austria. N-am avut timp să-mi stabilesc niciun plan. Nu dispun nici măcar

de o casă și nu pot să mă reinstalez în apartamentul de pe Ranfurly Road până la sfârșitul lui februarie; umblu cu traista-n băţ și-mi port toată averea într-un geamăntan. Nu sunt realmente în situaţia să găzduiesc pe cineva.

— N-am vrut să spun asta… Mă gândeam că poate… tatăl tău… Dodie se exprimă cu șovăire.

— Jeffrey?

— Acum, îi zici pe numele de botez, Jeffrey?

— Îl numesc așa chiar de când aţi divorţat. E tatăl meu, știu prea bine, dar și soţul Serenei și prietenul meu.

Pe când rostea aceste cuvinte, Dodie tresări ușor, aproape involuntar, dar Carrie îi ignoră reacţia de neplăcere, cunoscând pe propria-i piele cu câtă cruzime se comporta uneori.

— Și nu cred că-i o idee viabilă.

— Dar e și bunicul lui Lucy. Cu siguranţă că…

— Ascultă, mamă! Am vorbit deja cu Jeffrey. L-am sunat la telefon a doua zi după ce m-am întors. Am avut o conversaţie lungă. Am discutat atunci despre Crăciun și mi-a spus că fratele Serenei, cu soţia și copilul vin în vizită să-și petreacă săbătorile cu ei. Emblo o să se umple până la refuz, nemairămânând loc pentru încă alte două persoane.

— L-ai putea sugera…

— Nu. Și nu-i cinstit faţă de Serena. Nu poate să ne primească și o va chinui sentimentul de vinovăţie din cauza asta. N-am de gând să-l rog.

— Of! Dodie slobozi un oftat lung și se prăbuși pe ţipeteaza fotoliului, de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor. Arăta ca un balon dezumflat brusc cu o înţepătură de ac, dintr-odată împuţinată la trup, zbârcită și îmbătrânită. Realmente nu mai suport situaţia asta. E prea mare zbuciumul. Și n-am niciun ajutor, cu atât mai puţin de la propria-mi familie.

— Dar, mamă…

Carrie nu apucă să încheie vorba. Se auzi declicul cheii răsucite în yală, apoi ușa deschizându-se și închizându-se cu zgomot.

— ˝S-a întors Nicola, spuse Dodie inutil și se săltă cu avânt pe picioare, îşi netezi părul și rămase neclintită, așteptând cu încordare nervoasă până când Nicola pătrunse în salon. Carrie se sculă din jilţ și se-ntoarse cu faţa spre sora ei.

— Bună, o salută ea.

— Carrie! I se lungi obrazul de uimire. Ce naiba cauţi aici? Credeam că ești în Austria.

— Acolo am fost, dar acum am revenit acasă, îi răspunse Carrie.

Surorile se măsurau cu privirea. Nu fuseseră niciodată în relaţii foarte apropiate, prietene intime, nu-și împărtășii seră nicicând secrete. Și lui Carrie îi fulgeră prin minte Ideea că Nicola, pe măsură ce se maturiza, începea să semene din ce în ce mai mult cu mama lor: aceeași statură, aceeași înfăţișare extrem de dichisită, cu părul negru și coafat fără cusur. Aceeași gură mică, trădând un temperament meschin. Așezate una lângă cealaltă, ar fi putut fi lesne luate drept gemene univiteline.

Ori de câte ori se gândea la Nicola, Carrie îşi proiecta totdeauna în minte imaginea ei tipică în ţinută de maro galé. Fuste și bluze armonizate de minune și cu rafinament. Pantofi asortaţi la culoare cu genţile, o eșarfă de mătase, potrivită perfect în nuanţa rujului de buze. Aducând puţin cu profilurile de păpuși decupate din mucava pe care obișnuiau în copilărie să le îmbrace în diverse toalete confecţionate din hârtie, pliate pe margini și fixate pe conturul de carton; o rochie decoltată cu bretele, pentru plajă, un palton cu guler îmblănit pentru o plimbare pe timp iarnă, o crinolină și o bonetă cu bor pentru balurile mascate și costumate. Acum, Nicola nu dezminţea așteptările, întrucât era înveșmântată într-un costum de damă, compus din pantaloni și jachetă, croit impecabil, mulat pe corp, purtat pe sub o scurtă călduroasă pentru plimbări cu automobilul, imitând blana de leopard. Poșeta ei din piele de căprioară era ciocolatie și se asorta perfect ca nuanţă cu cizmele cu tocuri înalte.

Nicola îşi lăsă poșeta pe un scaun rezemat de perete,

începu să-și descheie nasturii jachetei de blană artificială.

— Te-ai întors pentru totdeauna? întrebă ea.

— Nu știu. Rămâne de văzut. Carrie înaintă câţiva paşi şi-şi sărută sora pe obraz, Nicola catadicsind să-i răspundă de formă.

— Dar când ai sosit acasă? îşi scoase haina, azvârlind-o cu neglijenţă deasupra poșetei.

— Acum o săptămână. Dar am fost foarte ocupată, așa că i-am telefonat mamei abia azi dimineaţă.

— Ei bine, atâta pagubă! îi aruncă lui Dodie o privire glacială. Bănuiesc că mama ţi-a înșirat totul despre situaţia dramatică. Te-a atras de partea ei. în mod limpede, Dodie și Nicola ajunseseră în relaţii încordate. Carrie îşi dădea seama că Lucy, prinsă la strâmtoare între cele două, trebuie să fi nimerit într-un adevărat Infern.

Dodie arăta îndurerată și jignită.

— Nicola, nu procedezi corect, protestă ea.

— Nu, dar pun pariu pe ce vrei că am dreptate. Nicola se prăbuși cu un bufnet surd în mijlocul canapelei. Oricum, e prea târziu. Mi-am rezervat biletul de avion. Plec pe optsprezece decembrie. Pentru două săptămâni.

O tăcere sugestivă se așternu după acest anunţ sfidător. Dodie întoarse capul într-o parte, privind încremenită spre pâlpâirea flăcărilor electrice în șemineu. Sentimentul de profundă reprobare îi emana prin toţi porii trupului. Nicola îşi încrucișă privirea cu Carrie și făcu o grimasă de dispreţ, ca și când ele două, surorile, ˟s-ar fi coalizat împotriva mamei. Carrie nu-i răspunse cu niciun gest deoarece, în acel moment, le detesta pe amândouă în egală măsură.

Dar n-avea niciun sens să se lase antrenată în gâlceava iscată.

— Se pare că e o problemă cu Lucy, spuse ea pe un ton cât mai cumpătat cu putinţă.

— A fost invitată în Florida, dar refuză cu obstinaţie să meargă cu mine.

— Îi înţeleg punctul de vedere.

— Ah, nici nu se putea altfel, ăsta-i genul tău!

— Mama mi-a sugerat să am grijă de ea în vacanţa de Crăciun.

— Tu? Nicola afișă o atitudine insultătoare. Și apoi, cumpăni în minte câteva clipe și repetă cuvântul, dar de data aceasta nu mai sună a ofensă, ci cu totul diferit. O idee strălucită care nu i-ar fi străfulgerat niciodată prin gând. Tu!

— Însă nu pot.

— De ce?

— N-am unde ˇs-o găzduiesc. Niciun cămin.

— Și apartamentul tău de pe Ranfurly Road?

— E închiriat încă.

Dodie îşi alese exact acel moment să se amestece în conversaţie.

— Mă gândeam că Carrie ar putea ˇs-o ducă pe Lucy cu mașina în Cornwall ca să stea cu tatăl vostru. Dar, după câte ˇs-ar părea, varianta asta iese din discuţie.

— De ce? întrebă Nicola.

— Din lipsă de spaţiu, îi răspunse Dodie.

— Și blestematul de Miles cu afurisita de nevastă-sa nu vor ˇs-o ia cu ei în Elveţia, egoiștii dracului. Pardon, scuzaţi-mă amândouă de vorba rușinoasă. Nicola îşi rodea nervos unghia degetului mare. Oricum, eu plec. Voi călători cu avionul spre Florida, să fiu împreună cu Randall și nimeni nu mă poate opri. N-am mai avut vacanţă de o veșnicie și m-am hotărât să plec cu orice preţ.

Împărtășindu-i necazul într-un fel, dar gândindu-se la Lucy, Carrie încercă ˇs-o convingă pe cale raţională.

— Totuși, Nicola.

Nu reuși să-și continue vorba. Sora ei se repezi ca vulturul pe pradă.

— Ţie-ţi convine de minune! Carrie se întrebă de câte mii de ori în viaţă auzise această văicăreală familială. „Ţie îţi convine”. N-ai avut niciodată o familie, nu știi ce-nseamnă să fii legată de un copil zile în șir. în perioada anului școlar și în vacanţe. Constrânsă să-mi consacru tot timpul lui Lucy, ˇs-o amuz, să mă ocup cu problemele ei de școală. Și toate de una singură, fără niciun ajutor. După

câte observ, viaţa ta reprezintă o lungă vacanţă, nimic altceva decât schiat și distracţii pe cinste. Munţi și oameni tineri și petreceri cu vin fiert. Și te-a uitat Dumnezeu în Austria. Au trecut ani de când nu te-am văzut la faţă. Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie, îţi trăiești viaţa din plin, fără nici o grijă pe lume, ca-n sânul lui Avram.

— Cu oarecare greutate, Carrie se forţă să-și stăpânească tonul vocii.

— Nicola, se vede clar că n-ai nici cea mai vagă idee cu ce m-am ocupat eu acolo. Slujba mea era de funcţionar superior în departamentul de relaţii cu publicul pentru o prestigioasă agenţie de turism și, în fiecare dimineaţă, nouă subordonaţi trebuiau să se prezinte la raport în biroul meu. Aveam o secretară personală și un apartament propriu, iar, în sezonul turistic de vârf, lucram adeseori fără întrerupere șapte zile pe săptămână. Așa că hai să lăsăm baltă subiectul iresponsabilităţii.

— Nu-i același lucru. Cu îndărătnicie de catâr, Nicola persevera cu ranchiună pe aceeași poziţie. Nici nu se compară măcar cu creșterea unui copil.

Carrie se dădu bătută.

— Uite ce e, în felul ăsta nu ajungem nicăieri.

Nicola o ignoră.

— Totul depinde de tine, mamă. Trebuie să-ţi iasă din minte plecarea la Bournemouth.

Contrar naturii, Dodie explodă cu o irascibilitate împinsă până la ultima limită.

— Scutește-mă de prostiile tale, cum îndrăznești să-mi ceri mie una ca asta!

— Nu poţi ˇs-o lași pe Lucy să se descurce singură aici, cum o taie capul.

— Și de ce îmi impui să mă sacrific eu?

Subit, Carrie înţelese că nu mai suporta să asculte aluziile înţepătoare „lipsite de noimă. Cele două, Dodie și Nicola, dezlănţuiseră atacul, plasate pe poziţii de forţă, adăpostite în tranșee, și toate argumentele pro și contra din lume nu puteau să ducă la o rezolvare raţională a conflictului.

— Încetaţi odată, pentru numele lui Dumnezeu! le spuse ea cu glas tăios.

În mod destul de surprinzător, amândouă conteniră cu ciondăneala. După scurt timp, Nicola întrebă:

— Aşadar, ai vreo propunere strălucită, Carrie?

— Nu ştiu. Atâta pricep că vorbim despre fiica ta, şi nu despre un câine de pripas care trebuie să fie adăpostit într-o cuşcă. Dacă nu te deranjează, aş vrea să discut puţin cu Lucy. Probabil că dă dovadă de mai multă judecată decât mama şi bunica ei laolaltă.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Unde-i camera ei?

— Lângă bucătărie. Nicola îi semnală direcţia printr-o înclinare din cap. Prin spatele casei.

Carrie se îndreptă spre uşă. Pe când o deschidea, Dodie prinse glas:

— Vezi dacă poţi ˝s-o convingi să fie fată ascultătoare şi să plece, pur şi simplu, cu Nicola…

Carrie nu-i răspunse. Ieşi din salon, închizând uşa încetişor în urma ei.

Lucy

Clădirea impunătoare Famham Court fusese construită în vremea când regulile etichetei impuneau categoric ca familiile din clasa de mijloc să angajeze servitori interni. Prin urmare, fiecare apartament fusese dotat cu o cameră mică modestă pentru găzduirea menajerei sau a fetei în casă, pricepută la toate, care ştia să şi gătească. Când venise să locuiască împreună cu bunica ei, după divorţul părinţilor, lui Lucy Wesley i se repartizase această odaie de serviciu şi nu se sinchisea câtuşi de puţin că dispunea de un spaţiu restrâns, neluminat de soare, întrucât îi aparţinea în întregime.

Fereastra dădea spre fântâna arteziană din mijlocul curţii interioare, la baza căreia se întindeau pavele cu câteva ciubere conţinând arbuşti şi bulbi pe care portarul trebuia să-i ude şi să-i cureţe de crengile uscate cu un foarfece de grădină; de fapt, nu se înfăţişa nicio privelişte deosebită, iar fereastra stătea învăluită în faldurile voalului

alb. Dar pereţii erau zugrăviţi în galbenpai, ceea ce conferea iluzia luminii solare, draperiile învrâstate cu gălbui și alb, și Lucy îşi avea patul ei, încărcat cu ursuleţi din pluș, și un birou de lucru cu sertare pentru temele de școală și o grămadă de rafturi și poliţe pentru colecţia impresionantă de cărţi. Computerul era neezat pe masa de scris, decorul întregit de veioze și Imnpi, cu un mic televizor, iar o blană de oaie se așteruoa peste covorul albastru-deschis. Când prietenele de școală veniră în vizită, perorară gălăgioase cu invidie și admiraţie, în special pentru că modestul spaţiu îi aparţinea numai lui Lucy; nu trebuia să-l împartă cu vreo noră mai mică agasantă sau să trăiască într-o învălmășeală de bunuri personale aruncate claie peste grămadă de fraţi sau surori având un singur părinte comun.

Era o odaie foarte ordonată și îngrijită, lui Lucy plăcându-i să deretice și să aranjeze toate lucrurile la locul lor. Pe rafturi, cărţile se înșiruiau în linie dreaptă, rânduite cu meticulozitate, hainele împăturite cu grijă, patul netezit impecabil. La școală, pupitrul ei arăta la fel de rânduit, cu creioanele bine ascuţite și caietele de exerciţii aliniate în unghi drept și stivuite ireproșabil. O dată pe săptămână, doamna Burgess care curăţa prin casă, scuturând așternutul, ștergând praful și dând cu aspiratorul, pentru bunica ei, trecea și prin camera lui Lucy cu ustensilele de curăţenie, lăsând în urmă un miros puternic de ceară de lustruit cu aromă de lavandă; dar, din când în când, mânată de un impuls gospodăresc de nestăpânit, Lucy deretica și ea din nou prin toate cotloanele, lustruind oglinda mesei de toaletă și rama de argint care încadra fotografia tatălui ei.

Îi simţea lipsa îngrozitor de tare, nu pur și simplu ca persoană în carne și oase, ci mai ales fiind[ɔ, asemeni unei piese de mobilier stil care-și pierduse un picior, odată cu separarea de el, spiritul de familie închegată se năruise pieziș, strâmb, încovoiat și inutil, iar Lucy știa că era o pierdere ireparabilă și că orice strădanie de restaurare nu-l mai putea readuce la forma inițială. Avusese nouă ani

când părinţii ei divorţaseră. O vârstă dezagreabilă, ingrată (deși ar putea să existe oare și vârste plăcute, prielnice?). Fiind copilă, însă destul de mare că să perceapă cu exactitate ce se întâmpla. Ceea ce însemna că întregul eșafodaj al existenţei pocnise pe la încheieturi, dezmembrându-se în bucăţi într-un târziu, și că ea și mama ei rămaseră să culeagă de pe jos și să reînsufleţească resturile provenite din fărâmarea ansamblului. Se mutaseră în casa bunicii și Lucy îşi închipuise la început că era vorba doar de un aranjament temporar, însă se resemnă încetul cu încetul că avea să dăinuie pentru totdeauna. Dintr-un motiv sau altul, în ciuda disensiunilor și a certurilor ocazionale, se părea că acea stare de lucruri le convine ambelor femei și cum niciuna dintre ele nu se ostenea măcar să-i ceară părerea, Lucy păstra tăcere, evitându-le și trăind retrasă.

Din timp în timp, îşi vedea tatăl, dar noua lui soţie, pe nume Marilyn, se ferea să se implice emoţional, circumspectă din fire, și, de bună seamă, nu manifesta niciun interes pentru copii sau fiice vitrege, sau pentru orice altceva, cu excepţia carierei captivante, fiind[ɚ altminteri, cu siguranţă că ar fi dat naștere până acum unui prunc. Marilyn și Miles nici măcar nu locuiau într-o casă decentă, cu grădină, ci într-un apartament cu locaţiune de servicii, exact genul de cămin în care dacă nu catadicsești să pregătești mâncarea pentru prânz sau cină, dai un telefon scurt și, după câteva minute, gustări, mizilicuri și apetitive ţi se livrează la ușă aduse pe o măsuţă cu rotile.

Marilyn nu era cu certitudine genul de persoană căreia cineva îi putea destăinui gândurile intime, ascunse în ungherele minţii, și Lucy nu-ı mai încredinţa tainele nici tatălui ei din pricina sentimentului de loialitate scindată între cei doi părinţi despărţiţi. Uneori, simţea că explodează datorită presiunii interioare dacă nu se confesează unui adult. Directoarea școlii ei, domnișoara Maxwell – Brown întruchipa exact acest fel de persoană și, din când în când, în cursul unui interviu particular,

lăsase să se înţeleagă clar că era mai mult decât fericită ˇs-o asculte, dacă Lucy voia să-și deschidă sufletul. Dar reticenţa lui Lucy și acea exasperantă lealitate îi înfrânau impulsul de moment. Se îngrozea la gândul că cineva ar putea ˇs-o compătimească, de parcă ar fi rămas orfană, lipsită de sfaturile și mângâierile părintești. Așa că îi spuse: „Nu, totul îmi merge bine”, iar domnișoara Maxwell – Brown insistă. „Realmente, e-n ordine”. Și împotriva propriei voinţe, fără tragere de inimă, domnișoara Maxwell – Brown îi îngădui să se retragă.

Acum, la ora douăsprezece fără un sfert, într-o dimineaţă de vineri, îşi terminase temele pentru acasă (chiar după micul dejun, îşi consacrase timpul pregătirii lecţiilor pentru școală) și se apucase să noteze cu pixul câteva gânduri în jurnalul ei de însemnări, gros cât Biblia, legat în piele și prevăzut cu un mic lacăt cu cheiţă. Avea foi de hârtie velină, netedă și lucioasă, de culoare crem, pe care scrisul devenea o adevărată plăcere și-l primise în dar din Cornwall. „Crăciun fericit, Lucy, îţi urează bunicul, Serena, Amy și Ben” stătea scris în semn de afecţiune pe fila liberă, albă, de la începutul jurnalului.

Ei nu uitau niciodată sărbătorile Crăciunului și zilele de naștere, ceea ce demonstra o mare generozitate a sufletului, întrucât Lucy fusese doar un ţânc de-o şchioapă când acel mariaj se destrămase, așa că nu-şi aducea aminte de Jeffrey Sutton și bineînţeles că nu-l cunoștea pe Serena, pe Amy sau pe Ben. Câteodată, când viaţa îi producea cu adevărat o stare de deprimare, se lungea în pat și broda fantezii despre cei din Cornwall, despre cum o invitau să meargă și să stea un timp acolo și – chiar puţin probabil – despre cum mama și bunica îi îngăduiau să întreprindă această călătorie, îşi întocmea cu minuţiozitate planuri mental. Un taxi până în Paddington, apoi îmbarcarea în tren, întâmpinarea într-un loc oarecare cu palmieri înalţi și mare limpede și albastră, găzduirea într-o casă primitoare cu o grădină minunată, situată eventual aproape de plajă și unde briza adia lin cu miros dulceag de alge, pătrunzând pe fereastra deschisă a dormitorului ei.

Și alături de Ben și de Amy ˇs-ar fi simţit că și cum ar fi avut fraţi și surori de sânge.

Lucy îşi ţinuse jurnalul în care-și consemna cu sfinţenie întâmplările cotidiene începând chiar din ziua când îl primise. Nu semăna prea mult cu o agendă, prevăzută cu foi ca de calendar, ci mai degrabă cu un carnet de notiţe cu frumoase pagini curate, nedatate, ceea ce însemna că posesorul trebuia să scrie cu mâna lui datele calendaristice și, dedesubt, notele zilnice despre fapte sau evenimente trăite. Uneori, se petreceau prea puţine lucruri demne de înregistrat, dar în alte zile, dacă mergea la cinema sau la un concert cu restul clasei, îi răsăreau în memorie o groază de întâmplări și putea să aștearnă două sau trei pagini. Găsea un motiv de Imensă satisfacţie să scrie într-o formă îngrijită cu cel mai bun pix pe hârtia lucioasă, de culoare crem. O panlonau carnetele de notiţe, colile de hârtie, rechizitele pentru scris, trusele de creioane și pixuri, mirosul de cerneală. Papetăriile erau magazinele ei preferate și rareori părăsea vreuna fără o cutiuţă cu agrafe de birou viu colorate, fără un pacheţel de cărţi poștale sau fără o sticluţă cu cerneală roșie.

Lucy începu să aștearnă pe pagina jurnalului câteva gânduri:

„Mama a plecat azi dimineaţă să se intereseze la o agenţie de turism. A ieșit din casă imediat după micul dejun. Ea și bunica aproape nu mai vorbesc deloc una cu cealaltă din cauza certurilor iscate în legătură cu Crăciunul, Bournemouth și Florida. Mi-aș dori să înţeleagă cât de tare urăsc Florida. Nu poţi înota toată ziua în piscină și apoi nu-l agreez deloc pe Randall, nu-mi place îngheţata și nu mă atrage deloc să urmăresc casete video”.

Jurnalul îi suplinea nevoia de confesiune, dar ar fi preferat să aibă alături o persoană de încredere, în carne și oase, căreia să-i destăinuie simţămintele intime. Lăsă deoparte pixul și contemplă dimineaţa cenușie, dincolo de perdelele din voal alb, transparent și plutitor. Se gândi la Carrie, soră mai mică a mamei și mătușă superbă. Carrie ar fi ˇîndeplinit la perfecţie rolul de confidentă pentru că o

trata ca pe un adult și totuși era mereu dispusă să se angreneze în lucruri captivante, inovatoare. înainte să dispară în Austria spre a nu se mai întoarce niciodată acasă, Carrie fusese salvatoarea lui Lucy, persoana care o regala cu momente de desfătare, ca de pildă spectacole de operă cu „La Fille Mal Gardee” și alte reprezentaţii memorabile sau faimoasa grădină botanică Kew Gardens în primele zile însorite de primăvară. Carrie se străduise ca și Muzeul de Istorie Naturală să-i devină amuzant și interesant și, odată, se plimbaseră împreună cu un vaporaș de agrement, plutind de-a lungul Tamisei până la Tower Bridge, și prânziseră la bordul navei pentru excursii turistice; astfel, întreaga Londră, văzută din largul apei, se metamorfozase ca prin farmec într-un oraș străin, necunoscut, împodobit cu turnuri monumentale, fleșe și vârfuri de clopotniţă, înalte și ascuţite, în formă de săgeată, scăldate în lumina solară.

Lucy ridică pixul de pe birou și continuă să scrie.

„Nu mi-ar fi displăcut să-mi petrec Crăciunul cu tata și cu Marilyn, dar ei pleacă în străinătate la schi. Marilyn spune că-i un aranjament vechi, de lungă durată. Sunt sigură că tata și-ar fi contramandat planul, dar firește că Marilyn n-ar fi fost de acord. Nu pricep cu niciun chip de ce sărbătorile de iarnă sunt considerate atât de speciale și de ce toată lumea se agită fără rost, făcând mare tapaj din cauza petrecerii Crăciunului. Oricum, în această după-amiază, merg la film cu Emma și apoi mă întorc acasă să beau ceaiul împreună cu ea”.

Pe când Lucy stătuse închisă în dormitorul ei, pregătindu-și lecţiile pentru școală și acum scriind în jurnal, dincolo de ușă, bunica îşi rostuia propria-i viaţă. în tot cursul dimineţii, Lucy auzise în răstimpuri telefonul sunând, apoi vocea slabă a bunicii, sporovăind de una și de alta, punând ţara la cale. Cam cu o oră în urmă, cineva, venit de bună seamă în vizită, apăsase pe sonerie şi, în timp ce Lucy îşi termina. temele la franceză, prinse cu urechea un murmur nedesluşit de glasuri, absorbite în conversaţie, răzbătând din salonul situat la capătul

culoarului. Nu avea nici cea mai mică idee cine putea fi şi, de fapt, nu-i păsa câtuși de puţin. Probabil vreo prietenă plicticoasă de-a bunicii. Dar, pe urmă, auzi liftul scârţâind în urcare, zornăit de cheie răsucită în yala ușii din faţă și știu că mama ei se înapoiase de la agenţia de voiaj.

În pofida stăruinţelor de a nu merge în Florida, lui Lucy îi stârnea totuși spaimă gândul că; în disperare de cauză, mama ei rezervase două bilete de călătorie cu avionul, așa că, vrând-nevrând, urma să fie târâtă, remorcată de mânecă, tot drumul până în America. în definitiv, la paisprezece ani, nu-i rămâneau prea multe de făcut, decât să stea îmbufnată două săptămâni și să deteste fiecare clipă a ședерii în Lumea Nouă, stricându-le eventual tuturor buna dispoziţie.

Se simţea în stare să le dejoace planurile, iar mama ei știa perfect de bine acest lucru, și totuși, descurajanta posibilitate persista. Pândi cu urechile ciulite ca un câine în alertă, încordat, să prindă zvonuri ușoare, confuze, din depărtare. Dar cadenţa slabă a pașilor trecu pe lângă camera ei, de-a lungul culoarului către salon. Susur de șoapte tainice. Lucy închise ochii, dorindu-și să-și poată astupa cumva și urechile.

Tristă consolare, dar cel puţin prezenţa celei de-a treia persoane, oricine ar fi fost vizitatorul inopinat, va preîntâmpina în orice caz o altă gâlceavă pentru moment. Lucy aștepta să vadă ce-o să se întâmple, încă nu se petrecu nimic preţ de aproape cinci minute. Și, apoi, încă o dată, ușa salonului se deschise și se închise la loc și cineva se apropia cu pași repezi. Lucy îşi strânse binișor jurnalul, se sprijini cu coatele pe el, întorcând capul să pândească temătoare spre clanţa ușii. Mama ei, venită să-i împărtășească ultimele noutăţi despre planul de călătorie în Florida? Dintr-odată, frica instinctivă inspirată de presentimentul unei primejdii ascunse îi provocă o senzaţie de greaţă. Dar, aproape imediat, se auziră bătăi ușoare în ușă, şi-şi dădu seama că nu era mama, fiind[ɔ- ea nu se sinchisea să ciocăne, ci pur și simplu dădea buzna înăuntru, tulburându-i intimitatea și tihna, deranjând-o de

la îndeletnicirile plăcute în orele de răgaz.

La un ciocănit ușor în ușă, domnișoara Maxwell – Brown obișnuia să strige cu glas puternic: „Intră, te rog!”, însă, înainte de a se decide să rostească aceste cuvinte, ușa se întredeschise încetișor și un cap se îţi între canaturi.

— Te deranjez? Și-i zâmbea larg. Nu mama. Nici bunica. Nici vreo cunoștinţă agasantă a bunicii. Ci…

Carrie. Carrie?! Tocmai se gândise la Carrie și acum ea se găsea acolo, în pragul ușii, și nu în Austria, așa cum îşi imaginase Lucy, ducând o viaţă mondenă, gustând din plin toate plăcerile vacanţelor petrecute la schiat și cazată în hoteluri de lux. Carrie. Și, pe timpuri, avusese părul lung, dar și-l tunsese scurt și era foarte subţire și foarte bronzată și la fel de înaltă cum şi-o amintea Lucy.

Carrie. Lucy se pomeni amuţită, încremenită de uimire, cu gura căscată. într-o stare de confuzie, provocată de emoţii învălmășite. Uluire și incredibilă încântare că o astfel de întâmplare minunată și neașteptată devenise aievea. Carrie. Simţea cum un val cald de îmbujorare i se ridica în obraji, stârnit de pura plăcere. Asemenea lucruri nu se întâmplau prea des și nu-i trecea prin minte niciun cuvânt să-și exprime imensa bucurie. Instinctul îi dicta să sară în picioare și să se arunce în braţele lui Carrie, dar pesemne că mătușa ei ar fi considerat un atare comportament îngrozitor de copilăresc. Poate…

— Nu mai căsca ochii. Sunt cu adevărat eu, spuse Carrie.

Lucy se ridică încet în picioare.

— Sfinte Sisoie! exclamă ea.

Carrie intră în cameră și închise ușa.

— Ești surprinsă?

— Da. Habar n-am avut. Ai sosit aici de mult timp?

— Cam de o oră. Am stat la taclale cu mama.

— Nu, mă refer la întoarcerea în Londra.

— Am venit de o săptămână.

— N-am știut.

— Nimeni n-a știut. Nu contează, ai aflat acum. Se

aplecă și-i dădu un sărut pe obraz. Mirosea superb. Ai crescut. Ce tâmpenie am spus! înainte vreme, mă încovoiam din genunchi să te sărut. Privi de jur împrejur. Ce cameră drăguţă! Altă dată, era foarte întunecoasă. Și cât de ordonată! Ai făcut deja curăţenia de primăvară?

— În dimineaţa asta, nu. Și bunica m-a ajutat ˇs-o renovez. M-a lăsat să-mi aleg culorile.

— E perfectă! Luminoasă și însorită. Lângă pat, se găsea un mic fotoliu capitonat în creton albastru și Carrie se lăsă pe acesta, întinzându-și picioarele, cu gleznele cruciș, afundate în botinele de piele fină. Te apucaseși de lucru?

— Da, îmi făceam lecţiile pentru școală. Lucy îşi culese jurnalul de pe birou, îl vârî la loc sigur într-un sertar și apoi se așeză din nou, răsucindu-se cu scaunul rotativ spre mătușa ei. Când te-ai întors?

— Ţi-am spus deja. Acum o săptămână. V-aș fi dat de știre că vin, dar lucrurile ˇs-au precipitat oarecum.

— Cât timp o să rămâi acasă?

— Nelimitat. Mi-am lăsat baltă serviciul. în prezent, sunt lipsită de adăpost și de un loc de muncă, însă nu contează prea mult. Ţie cum îţi mai merg treburile?

— În regulă! îi răspunse Lucy, ridicând din umeri.

— ˇS-ar zice că se profilează o anume criză. Sau, pesemne, ˇs-a și conturat ameninţător. Biată copilă, trebuie că te-ntrebi ce naiba ˇs-ar mai putea întâmpla de-acum încolo?

Carrie se comporta conform așteptărilor și Lucy se simţea recunoscătoare; fusese dintotdeauna extrem de directă, neevitând niciodată subiectele incomode și atacând fără ocolișuri fondul dilemei. Deodată, Lucy răsuflă ușurată și găsi puterea să întrebe:

— Mama n-a cumpărat două bilete de avion pentru Florida, nu-i așa?

— ți-ar fi displăcut?

— Îngrozitor de mult.

Carrie bufni în râs.

— Nu te alarma, o să plece de una singură. Așa că ai

câştigat de fapt această mică bătălie. Probabil că ai susţinut o luptă destul de grea până la victoria finală.

— Crezi că fac într-adevăr o prostie fiind[ɔ nu vreau să merg cu ea?

— Nu, consider că ai perfectă dreptate, l-ai sta ca un ghimpe în coastă, ai fi a treia persoană nedorită în grup, băgându-te în sufletul unei perechi de îndrăgostiţi. Nici că se poate mai bine pentru Nicola. Dar se ridică o problemă.

— Te referi la Crăciun?

— Nu, chiar la tine mă refer. Ce ai de gând să faci? Pun capul jos că nimeni nu ˟s-a ostenit măcar să te întrebe.

— Adevărat!

— Ţi-aș fi propus să stai cu tatăl tău, însă, chipurile, el și cu Marilyn pleacă să schieze cu o grămadă de prieteni.

— Nu-mi surâde să merg nici cu ei. Marilyn nu mă place deloc și n-am pus niciodată schiurile în picioare, așa că nu m-aș distra nemaipomenit.

— N-ai prietene de școală drăguţe cu mame agreabile împreună cu care să-ţi petreci vacanţa de Crăciun?

Lucy se simţi puţin stânjenită deoarece nu legase prietenii strânse cu camaradele ei. Firește, avea colege de școală, o droaie, dar nu se atașase de nimeni special, de nimeni cu o mamă cu suflet duios. Emma Forbes îi era cea mai apropiată prietenă, iar mama ei lucra ca redactor-șef de revistă și se năpustea val-vârtej la diverse întâlniri. Lucy n-o cunoștea aproape deloc, iar Emma trebuia să fie extraordinar de independentă şi-şi organiza viaţa socială cu ajutorul unei chei de yală și al unei tinere de origine suedeză, angajată în familie pentru a avea grijă de gospodărie. Până acum, în pofida conversaţiilor amicale, a chicotelilor și a timpului petrecut împreună, Emma nu pomenise nici măcar un cuvânt despre sărbătorile Crăciunului.

Carrie aștepta. Ochii ei negri, plini de bunătate, o urmăreau cu atenţie.

— Mă gândeam că aș putea merge în Cornwall. La

bunicu’z. Singura problemă că habar n-am cum să ajung acolo, nici nu-mi prea amintesc de el, iar pe Serena, pe Ben sau pe Amy nu i-am cunoscut niciodată. Și bunica se scandalizează mereu când aude de el și refuză să le rostească numele, dar mi-am zis că, neexistând altă soluţie, m-ar lăsa să plec acolo.

— Ţi-ar plăcea asta?

— Da, așa cred. Singurul lucru că n-am fost niciodată… Glasul îi scăzu în intensitate. Și, oricum nu și-ar dori să vin acolo.

— Socot că-i o idee grozavă și, într-o bună zi, ˟s-ar cuveni să-i vizităm împreună. Dar nu în vacanţa asta de Crăciun, fiind∫ am vorbit la telefon cu Jeffrey imediat după ce m-am întors din Austria și m-a încunoștinţat că o să li se umple casa de musafiri. în orice caz, căminul lor nu-ı prea mare, de fapt chiar neîncăpător, și o să se ticsească de vizitatori.

Speranţa se spulberase.

— Oh, zău că nu contează…

— Dar o să ajungi cu siguranţă acolo într-o zi. La primăvară, poate. Lor le-ar face nespusă plăcere și tu îi voi îndrăgi pe toţi. Acum, noi trebuie să luăm în considerare altă soluţie.

— Noi? Folosirea pronumelui de persoana întâi plural ora încărcată de semnificaţie.

— Da, tu și cu mine. Devenite parcă orfeline, aruncate de colo până colo în furtuna vieţii. Prin urmare, cum e>-o scoatem la capăt?

— La sărbătoarea Crăciunului te referi?

— Bineînţeles că da.

— Să rămânem în Londra?

— Cred că Londra ar fi un loc cam anost, nu ești de aceeași părere? Pesemne că nu ne-ar strica să ne luăm tălpășiţa la spinare.

— Dar unde?

Se părea că nu găseau cu ușurinţă răspunsul cuvenit la această întrebare. Se priviră lung una pe cealaltă, apoi Carrie se sculă în picioare, se îndreptă spre fereastră,

ridicând puţin perdeaua de voal și zgâindu-se trei caturi mai jos, în curtea interioară posomorâtă.

— Am o idee! exclamă ea. Mi-a fulgerat prin minte chiar în clipa asta. Lăsă perdeaua să cadă, se întoarse și se cocoţă pe marginea biroului de scris.

— Ai auzit vreodată de Elfrida Phipps? o întrebă ea.

Lucy dădu din cap în semn de negaţie, mirându-se ce avea să urmeze.

— E absolut fermecătoare. Verișoara lui Jeffrey. Bunica ta n-a suportat-o niciodată fiind[ɚ era actriţă, destul de extravagantă și dezlănţuită, dându-și frâu liber pornirilor și curtată mereu de o droaie de prieteni și bărbaţi. Dodie și Elfrida n-au avut niciodată nimic comun, nici în clin, nici în mânecă, și bunica ta o dezaproba cu oarecare prudenţă. Dar eu o ador dintotdeauna și, când eram studentă la Oxford, am început să ne revedem și ne-am împrietenit la cataramă.

— Câţi ani are?

— Oh, e destul de în vârstă. Peste șaizeci de ani. însă te amuzi cu ea copios, mai bine decât cu toate persoanele pe care le cunoști.

— Unde locuiește?

— A stat cândva în Londra, apoi soţul ei… ei bine, nu erau căsătoriţi cu acte, convieţuiau nelegitim, însă Elfrida îl iubea până la adoraţie… a murit, și ea ˟s-a mutat în provincie. Odată, cu mulţi ani în urmă, ˟s-a îmbolnăvit grav după o operaţie și eu am îngrijit-o până ce ˟s-a însănătoșit. Am păstrat mereu legătura. Acum, trăiește într-un mic sat din Hampshire. îmi spune că noul ei cămin e micuţ, dar cred că rămâne oarece spaţiu disponibil pentru noi două. Și chiar dacă nu dispune de suficient loc, Elfrida nu va refuza să ne găzduiască la o adică. Ei, nu ţi se pare o idee bună, ia ˟s-auzim? Merită să-n[˟ercăm totuși?

— Tu și cu mine?

— Și Elfrida.

— Pentru două săptămâni?

— Se-nţelege.

— N-o ˟s-o incomodăm?

— Pun rămășag pe ce vrei că o să sară în sus de bucurie.

— Cum o întrebăm?

— O sun. Am numărul ei de telefon.

— Chiar acum?

— Nu acum. Când mă înapoiez în Putney. Doar nu vrei să divulgăm planurile până când nu sunt fixate, clar e n lumina zilei. Abia atunci o să ni le dezvăluim ca pe un Impt împlinit.

— Și dacă nu ne primește de Crăciun…?

— Nu trebuie să gândim negativ. Hai să ne păstrăm optimismul. Și, pentru moment, nu sufla nimănui nicio vorbă. O să fie micul nostru secret. Carrie îşi sumese puţin mâneca puloverului de cașmir și se uită la ceas. Dumnezeule, ˇs-a făcut aproape ora unu! Mor de foame, Iu nu? Bunica ta spunea că ne ospătează cu supă și plăcintă cu carne, dar nu sunt sigură să o să mă satur cu atât. Ce-ar fi să vă invit pe toate patru să mâncăm în oraș, la restaurant? Cunoști vreun local ieftin și primitor nu prea departe de casă?

— Există unul în apropiere, se numește Rosetti3s. La cinci minute distanţă de mers pe jos.

— Italian?

— Da, cu spaghete și alte preparate de felul ăsta.

— Mâncarea mea preferară! Ce părere ai? Mergem să le înștiinţăm pe mamele noastre că le facem cinste cu un prânz?

Lucy îşi aminti de Emma.

— Mi-am programat să mă duc la cinema după amiază cu o prietenă. Trebuie să ne întâlnim la ora două și jumătate.

— Cum ajungi la locul de întâlnire?

— Cu metroul.

— Nicio problemă. Luăm toate patru masa de prânz și apoi îţi plătesc eu taxiul până acolo. N-o să întârzii.

Toate sunau din ce în ce mai promiţător. Dejun la restaurant și deplasare cu taximetrul. Lucy se întrebă dacă nu cumva Carrie, reîntoarsă din Austria, se îmbogăţise

peste noapte. Arăta cu siguranţă înstărită, îmbrăcată elegant, cu părul zuluf strălucitor și cu machiajul discret și de efect… întocmai ca manechinele alungite și subţiate care pozau în veșminte din piele și în blănuri scumpe pentru paginile lucioase ale revistei de modă preferate de bunica, „Vogue”. Pe neașteptate, se simţi ca și cum ar fi scăpat, după mari cazne, dintr-un ungher rece și întunecos, ajungând la liman, sub vâlvătaia razelor de soare. Descătușată cu ușurare în suflet, eliberată de neliniști, regăsind-o pe Carrie, prezenţă binefăcătoare care schimba ca prin farmec răul în bine, revărsând asupra-i mulţumire și liniște senină. Spre oroarea lui Lucy, emoţia o copleși, împăienjenindu-i ochii în lacrimi ridicole și boţindu-i faţa ca unui copilaș smiorcăit.

— Oh, Carrie…

— Ei, nu plânge! Nu te-ajută în niciun fel dacă dai apă la șoareci. Ai să vezi că o să ne distrăm de minune. Şi-şi întinse larg braţele, Lucy găsindu-și refugiu și alinare în îmbrăţișarea ei, cu obrazul lipit de puloverul moale și pufos de cașmir, mirosind a parfum. Carrie se afla cu adevărat acolo. Din fericire, înainte să i se prelingă șiroaie, lacrimile prostești îi pieriră și, într-o clipă, îşi scoase batista şi-şi suflă nasul, smârcâind de câteva ori cu zgomot.

— Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce. O nimica toată. Acum, spală-te pe faţă și caută-ţi o jachetă sau o haină. Eu mă duc să le împărtășesc vestea fericită mamei și bunicii tale.

— Numai despre prânz?

— De bună seamă. N-o să suflăm un cuvânt despre planurile noastre până nu stabilim cele mai mici detalii. Păstrăm totul în secret, între mine și tine.

Carrie o găsi pe Dodie în mica bucătărie, căznindu-se fără tragere de inimă să improvizeze gustarea promisă, începuse deja să aranjeze masa și se pregătea să desfacă o cutie metalică {u supă.

— N-o deschide, îi spuse Carrie.

Surprinsă, Dodie se întoarse cu faţa spre fiica mai

mică.

— De ce nu?

Arăta nelalocul ei în bucătărie, îmbrăcată cu pedanterie în haine de mare ţinută, cu eleganţă impecabilă, fără un fir de păr ciufulit sau ridicat vâlvoi. Nu se ostenise să-și prindă un șorţ la brâu și ţinea cutia cu supă la distanţă de-un braţ, de parcă deschizătorul de conserve ar fi pândit ˟s-o sfâșie cu dinţii.

— Fiind[ɔr iești cu toate în oraș să luăm prânzul. Fac ou cinste. Lucy și cu mine ne-am decis că puţină îngăduinţă în faţa plăcerilor lumești nu strică. Mi-a sugorat un restaurant numit RosettiƷs. Ai ceva împotrivă?

— Păi, nu. Dar glasul lui Dodie suna a șovăială. Credeam că am căzut de acord să mâncăm un prânz frugal, compus din supă și plăcintă cu carne, iată-le aici.

— Ai dreptate. Așa ne-am înţeles. însă părerile se mai și schimbă.

— E aproape ora unu. Ce facem, rezervăm o masă?

— De ce nu? Vrei să suni tu? Știi numărul de telefon? — Cred că da.

— Atunci, dă telefon și reţine o masă pentru patru persoane. Unde-i Nicola?

— În salon.

— Stă bosumflată?

— Nu, e încântată la culme de sine însăși.

— Hai să încheiem un pact. în timpul prânzului, să nu scoatem o vorbă despre Florida. Lucy ˟s-a săturat până peste cap de atâta ceartă.

— Ei bine, mie mi ˟s-a acrit cu siguranţă, îndeajuns scandal ca să-mi iau câmpii.

Carrie o găsi pe Nicola cufundată în fotoliu, răsfoind paginile ultimului exemplar al revistei „Harpens & Queen”, cumpărat în drum spre casă de la agenţia de voiaj.

— Intenţionezi să-ţi înnoiești garderoba pentru Florida?

Nicola închise în grabă revista; lăsând-o să alunece pe podea.

— Știu ce gândești, Carrie, și nu-mi pasă nici cât

negru sub unghie.

— De ce ţi-ar păsa? Și de ce n-ai pleca, dacă ţi-o dorești cu tot dinadinsul?

— Vorbești serios?

— Crede-mă pe cuvânt, ţi-ar fi mai bine decât să umbli fără rost pe aici, creând dezordine și purtând ranchiună.

— Mersi frumos.

— Oh, Nicola… Carrie se așează pe brațul canapelei. Hai să facem pace, pentru azi e de ajuns. Mergem să mâncăm în oraș. Asta o să ne descreţească frunţile. Și hai să abandonăm discuţia despre Florida, Bournemouth sau despre Crăciun.

— E ideea lui Lucy?

— Nu, a mea. Și trebuie să te felicit. Fiica ta arată încântător, e blândă din fire și cu caracter bun, echilibrat, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea fetelor de paisprezece ani. Te-ai descurcat bine cu ea și ai educat-o cum se cuvine.

— Nu zău, îţi mulţumesc. Gâdilată în amorul propriu de aceste cuvinte de laudă, Nicola îşi îngădui să surâdă Ironic. Și apoi adăugă în grabă: însă nu mi-a fost deloc ușor.

— Presupun că un copil se crește cu multă greutate. De fapt, eu n-am cum să știu din proprie experienţă. Dar hai să mergem, dă-i zor! Mama sună la restaurant să reţină o masă. Iar Lucy și cu mine de-abia așteptăm să ne înfruptăm dintr-un morman de „carbonara”.

Deasupra șemineului, stătea aninată o oglindă veneţlană, cu rame poleite în aur, în luciul căreia se răsfrângea tremurător întreaga încăpere dublă, cu farmecul ei tihnit. Nicola se sculă în picioare și se duse să se cerceteze îndeaproape în oglindă, netezindu-și părul și retușându-și cu degetul mic rujul de pe buze. Apoi, pe suprafaţa lucie, privirile li se încrucișară.

— Rămâne totuși o problemă de rezolvat, nu-i așa?

— O să încerc să găsesc o soluţie.

— Carrie, de ce te-ai întors din Austria?

— Oh, o decizie pripită, îi răspunse ea ridicând din umeri.

— Ei bine, oricare-ar fi motivul, îţi sunt recunoscătoare. Nicola întinse mâna după jacheta de blană artificială, apoi strică totul cu următoarele vorbe nesocotite: Cel puţin, sosirea ta neprevăzută mă scapă de o povară.

*

Prânzul luat în oraș se dovedi o idee excelentă. Atât Dodie, cât și Nicola se desfătau la gândul unui ospăţ la restaurant și moralul li se ridică în mod vizibil chiar pe când micul grup feminin parcurgea pe jos drumul scurt dintre Famham Court și Rosetti3s. Ziua friguroasă și cenușie de decembrie îi servise drept scuză lui Dodie pentru a se înfofoli în noul palton negru împodobit cu blană naturală și pășea ţanţoș în fruntea coloanei, pătrunzând pe ușile batante cu canaturi de sticlă ale restaurantului călduros și impregnat de mirosuri ademenitoare, în timp ce câţiva chelneri italieni, încântători și cu surâsul pe buze îi ieșiră înainte ˇs-o întâmpine, ș-o despovăreze de haină, ˇs-o facă să se simtă importantă, atrăgătoare și în centrul atenţiei. Localul nu era prea mare și un număr de persoane, venite să se regaleze cu o mâncare aleasă, se instalaseră deja comod în separeuri, ferite de priviri indiscrete, dar lor li se rezervase o masă dosită într-o firidă. De îndată ce se așezară, Carrie nu-și irosi timpul și comandă un rând de băuturi: gin cu apă tonică pentru Dodie și Nicola, Coca-Cola pentru Lucy și un Tio Pepe pentru sine. Apoi, alese o sticlă de vin de sorbit în timpul mesei ca să alunece mâncarea mai ușor pe gâtlej. Relaxate de efectul alcoolului și destinse în atmosfera plăcută din micul restaurant, tensiunile dintre ele se domoliră treptat-treptat și conversaţia deveni, dacă nu spumoasă și strălucită, atunci rezonabil de lesnicioasă.

Nu mai fuseseră împreună de câţiva ani buni și, la urma urmelor, aveau de recuperat o droaie de șuete și clevetiri pentru a ajunge cu subiectele la zi. Despre vechi

prieteni, cunoștinţe de demult și rude îndepărtate. Lui Carrie i se povesti despre croazierele făcute de Dodie în Marea Mediterană și, în special, despre o anumită insulă grecească de care se îndrăgostise mama ei. „Visul meu ar fi să-mi construiesc o căsuţă acolo”. Și Iscodită cu întrebări insistente, Carrie le relată puţin despre Oberbeuren și despre vraja munţilor în toiul verii, când excursioniștii poposeau peste noapte la un hotel și unde pârtiile de schi, acoperite iarna cu zăpadă, se transformau în pășuni verzi pe care păștеau turme de vile, bălăngănind din tălăngi reverberate ca un ecou în aerul limpede și sonor ca cristalul.

Dodie și Nicola îşi ţinură promisiunea și nu pomeniră niciun cuvânt despre Crăciun, Florida și Bournemouth. Până când terminară de sorbit cafeaua, Carrie achită nota de plată, iar Lucy se pregăti de plecare. Unul dintre ospătarii îndatoritori și amabili ieși în stradă și stătu pe pavajul rece, cu șorţul lung și alb fâlfâind în bătaia vântului, până ce zări un taximetru trecând cu viteză moderată și-i făcu semn să oprească. Carrie îi dădu lui Lucy câteva bancnote să-și achite costul călătoriei și o conduseră toate la plecare îmbarcând-o în siguranţă. Cocoţată pe scaunul pasagerului, Lucy coborî geamul portierei.

— Carrie, am uitat să-ţi mulţumesc. A fost o trataţie nemaipomenită.

— Plăcerea e de partea mea. Bucură-te de film. Și o să te sun la telefon.

— Nu lăsa să treacă prea mult timp.

— Cât mai curând posibil. N-o să pierd nicio clipă.

Nicola se dovedi a fi un spirit practic.

— Lucy, când ajungi acasă?

— Cam pe la ora șapte.

— Fii cu băgare de seamă.

— Stai liniștită.

Taxiul demară cu zgomot mare de roţi și toate trei rămaseră nemișcate pe trotuar, urmărind cum rulează de-a lungul drumului pierzându-se în depărtare, apoi se

întoarseră și începură să meargă agale în direcţia fluviului. La colţul cu Famham Road, zăboviră câteva minute să-și spună la revedere.

— Ne-am bine dispus grozav. încălzită de masa îmbelșugată, stropită cu băutură, Dodie se simţea în stare să fie generoasă. E minunat că te-ai întors acasă. Acum, o să păstrăm legătura. Dă-ne de știre ce plănuiești să faci.

— 7 Ah, bineînţeles. La revedere, mamă. Carrie o sărută în grabă pe obraz. La revedere, Nicola. Ne mai vedem înainte să pleci cu avionul?

— Oh, probabil că da. O să fiu prin preajmă. îţi mulţumesc pentru prânz.

— Dacă nu ne mai întâlnim, îţi urez de pe acum distracţie plăcută.

— De fapt, chiar mi-am pus în gând să petrec de minune.

Se despărţiră. Carrie le privi cum se îndepărtează, două femei ridicol de identice, fiecare absorbită de propriile-i interese și probleme. Nu se schimbaseră câtuși de puţin. Dădu colţul, îşi continuă drumul pe jos și cle-abia când traversă pe jumătate Podul Putney, simţind în obraji vântul pișcător, rece și umed în rafale dinspre răsărit, îşi aminti de biletul lăsat de Sara pe masa din bucătărie, prin care o înștiinţase că-i revenea sarcina să cumpere niște legume pentru cină și un pachet cu pliculeţe de ceai Lapsang Souchong. Astfel încât, ajunsă pe Putney High Street, intră într-o băcănie ţinută de un pakistanez și se împovără cu, o conopidă mare, un mănunchi de praz și cu o pungă de cartofi noi, mici cât nucile. Târgui de asemenea cutia cu pliculeţe de ceai, o pâine neagră cu cereale și două sticle de vin Jacobs Creek. Tânărul chipeș din spatele tejghelei îi ambală toate cumpărăturile într-o pungă de hârtie și-i încasă banii. „Mi-e martor Cel-de-Sus că-i o zi friguroasă în toată legea.”, remarcă el. „Îi veţi mulţumi lui Dumnezeu când veţi sosi acasă”.

Carrie încuviinţă, îi exprimă mulţumiri pentru amabilitatea lui și ieși. După-amiaza de miez de iarnă mohorâtă, cu cerul acoperit de nori, se cufunda încet-încet

în amurg; mașinile goneau cu farurile aprinse și vitrinele magazinelor revărsau prisme de lumină strălucitoare pe trotuarele jilave și reci. Până când ajunse la casa cu terasă a prietenilor ei, familia Lumley, mâinile îi îngheţaseră bocnă și, în momentul când îşi scoase mănușile să se opintească ţu cheia în yală, încercă o senzaţie de durere chinuitoare. înăuntru, aprinse luminile din vestibul, decuplă sistemul de alarmă și se simţi recunoscătoare pentru căldura din interior. Merse în bucătărie, puse punga cu cumpărături pe masă și, îmbrăcată încă în haină, umplu cu apă ceainicul electric și-l băgă în priză. Trase perdelele cu dungi albe și albastre, despachetă colonialele și, între timp, așteptând să fiarbă apa, îşi puse un pliculeţ de ceai în cană. în cele din urmă, îşi scoase haina, drapând-o pe speteaza scaunului, scotoci în geantă după agendă și se așeză lângă telefon.

Elfrida Phipps, Poulton3s Row, Dibton. Carrie ridică receptorul și tastă numărul de telefon. Auzi semnalul de apel la celălalt capăt al firului și adăstă. Așteptă mult timp, dar nu-i răspunse nimeni și, de bună seamă, Elfrida nu se înduplecase să-și investească banii într-un robot telefonic. Pesemne că plecase de acasă. Carrie se dădu bătută, îşi sorbi ceaiul, apoi urcă la etajul superior să-și atârne haina în cuier și să-și schimbe pantofii. Coborând la parter, trase draperiile în salon și aprinse focul în șemineu. Apoi, se întoarse în bucătărie și încercă iarăși ˟s-o găsească pe Elfrida. încă o dată și tot fără rezultat. După a treia tentativă, răstimp în care curăţase de coajă cartofii, spălase și tăiase bucăţi conopida și preparase un sos marinat din untdelemn, bulion; puţin oţet și diverse mirodenii pentru pieptul de pui, începu să se neliniștească. în definitiv, trecuse destulă vreme de când nu mai ţinuseră legătura. Elfrida nu comunicase niciodată prin scrisori cu prietenele sau rudele mai apropiate, preferând să telefoneze, dar, ori de câte ori o căutase, o găsise mereu acolo. Pasămite, un gând îngrozitor i se năzări: murise. Această posibilitate îi trăsni din senin în cap, însă, apoi biruiră bunul simţ și judecata sănătoasă, știind că dacă i

˘s-ar fi ˘întâmplat ceva Elfridei, Jeffrey ar fi ˘încunoștinţat-o până acum.

Jeffrey! Se repezi să-i dea telefon tatălui. Cu siguranţă că Jeffrey cunoștea locul în care se afla verișoara lui. Carrie învăţase pe de rost numărul de telefon de la Emblo Cottage, așa că ridică din nou receptorul și apăsă pe taste să obţină legătura. De data aceasta, încercarea îi fu încununată de succes și Jeffrey îi răspunde aproape imediat.

— Jeffrey Sutton, la telefon!

— Jeffrey, sunt Carrie”.

— Scumpa mea, ce faci?

— Bine, doar că tremur de frig.

— Nu-i așa că e o vreme infernală? Pe ţărmul ăsta stâncos, aproape ne mătură vântul cu tot cu casă.

— Cum. o mai duc Serena, Ben și Amy?

— Mersi de întrebare, sunt cu toţii sănătoși. Serena a plecat cu mașina să-i aducă înapoi de la școală, așa că stau singur, completez file de cec pentru notele de plată. Cu ce pot să te-ajut?

— Te întrerupi pentru câteva momente să vorbești cu mine?

— Cât o să dureze discuţia asta?

— Cam o oră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă?

— O caut pe Elfrida… Am tot sunat la numărul ei din Dibton, dar nu răspunde.

— Nu-i acolo.

— Nu-i acasă?!

— E în Scoţia.

— Ce face în Scoţia?

— A plecat luna trecută. Stă acolo de atunci.

— De ce nu mi-ai spus când ţi-am dat telefon acum o săptămână?

— Păreau să fie alte lucruri de discutat, cu mult mai importante. Ca de pildă, despre tine.

— Da. Carrie se simţi oarecum stânjenită. Ei bine, îmi cer scuze.

— Nu mi-am dat seama că locul în care se află Elfrida are însemnătate pentru tine.

— Păi, mă interesează acum. De ce a plecat în Scoţia?

— E o poveste lungă, spuse Jeffrey și începu să-i istorisească ţu de-amănuntul.

Ascultând cu oarecare groază întâmplarea tristă, Carrie se pomeni că devine din ce în ce mai dezorientată. O cunoștea pe Elfrida foarte bine. Știa că era o femeie bună la suflet, impulsivă și înflăcărată, care nu se frământase niciodată prea mult cu gândul la ziua de mâine. Dar, chiar și așa, tot șirul de întâmplări îi suna a precipitare.

Dând glas primei idei care-i trecu prin minte, Carrie întrebă:

— ˇS-a îndrăgostit de acest bărbat?

— Habar n-am, Carrie. Zău că nu pricep nici în ruptul capului ce se petrece. Mi-a înșirat toată tărășenia la telefon și părea să fie mai degrabă îndurerată decât euforică.

— În cazul ăsta, înseamnă cu nu-ł amorezată de el. îi poartă de grijă cu afecţiune și nimic mai mult.

— Mi-a spus că el a rugat-o să meargă împreună pentru ca să-i ţină companie și să-și găsească mângâierea, iar Elfrida a acceptat.

— Ce fel de mângâiere, dacă-mi ceri părerea?

— Plănuiau să pornească la drum cu mașina în ziua următoare și să întreprindă lunga călătorie în tihnă, fără că se omoare cu graba.

— Și prin ce parte a Scoţiei hălăduiesc?

— În comitatul Sutherland. în extremitatea nordică. Am adresa și numărul de telefon pe aici, pe undeva. Nu voiam ca Elfrida să dispară în toiul iernii fără ca nimeni să știe unde se află.

— Aţi păstrat legătura de când a ajuns acolo?

— Nu, îmi imaginez că are alte treburi care-i absorb timpul și atenţia.

Lui Carrie i se zădărniciseră speranţele și i se

încurcaseră socotelile.

— Of, la naiba! exclamă ea cu ciudă.

— Ce te frământă?

— Aveam cu adevărat nevoier de Elfrida. Trebuia neapărat să dau de ea. Să vorbesc cu ea.

— ˇS-a ivit vreo problemă?

— Chiar așa.

— Cu tine?

— Nu, cu nepoata ta, Lucy Wesley.

— Explică-mi, te rog.

Astfel că veni rândul lui Carrie să-i povestească, să-l lămurească pe tatăl ei, în cât mai puţin cuvinte cu putinţă, asupra situaţiei disperate care domnea la Famham Court; Nicola pe punctul să urce la bordul avionului ca să-și petreacă sărbătorile Crăciunului în Florida alături de noul ei iubit american; Lucy refuzând ˇs-o însoţească, Dodie opunându-se să rămână acasă cu Lucy și plănuind în schimb un sezon monden și festiv la Hotel Palace în eleganta staţiune maritimă Bournemouth. Și atât Nicola, cât și Dodie împotrivindu-se să ajungă la un compromis sau să renunţe la capricii.

— Iată-mă deci în impas, conchise Carrie.

— Ce știi despre tatăl lui Lucy?

— Pleacă la schi. Nu vrea ˇs-o ia cu el. Totu-i îngrozitor de nedrept, Lucy e o copilă atât de drăguţă, merită mai mult cu prisosinţă. Nu mă incomodează să ne petrecem Crăciunul împreună, dar n-am nici cămin, nici slujbă sau altceva, așa că, în ultimă instanţă, m-am gândit la Elfrida.

— Ar trebui să veniţi la noi. Jeffrey părea chinuit de culpabilitate și Carrie se grăbi să-l liniștească.

— Jeffrey, nu putem cu niciun chip să apărem și noi la Emblo. Nu-i suficient spaţiu și n-am proceda cinstit faţă de Serena.

— Atunci, de ce nu-i dai telefon Elfridei în Scoţia? în cel mai rău caz, te refuză, dar, în plus, i-ar plăcea să stea la taifas cu tine. în felul ăsta, ai putea să auzi chiar din gura ei întreaga istorie cu domnul Blundell și astfel ţi-ai forma o

imagine mai clară a situaţiei.

Carrie șovăia.

— N-aș comite o indiscreţie, deranjând-o în intimitatea ei?

— Nu cred.

— N-am văzut-o și n-am mai vorbit cu Elfrida de mult timp.

— Un motiv cu atât mai întemeiat să-i telefonezi. Ascultă, nu închide, mă duc să caut numărul și adresa ei. Le-am pus spre păstrare undeva…

Carrie aşteptă cu receptorul la ureche. Răzbăteau zgomote uşoare, scârţâiturile sertarelor deschise și închise cu putere, foșnet de hârtii. E o idee stupidă, îşi spuse în sinea ei. Nu ne stă în putinţă să străbatem atâta drum doar ca să ne petrecem Crăciunul acolo. Și apoi, o altă voce, lăuntrică, îi replică: „La urma urmelor, de ce nu?”

— Carrie? Jeffrey se întoarse. Ai la îndemână un pix și o bucăţică de hârtie? în grabă, Carrie scotoci în jur, găsi lista de cumpărături lăsată de Sara și un stilou cu pastă vârât într-o ulcică vărgată cu dungi dalbe și albastre. Iată numărul de telefon. Carrie îl notă. Și asta-i adresa, Estate House, Creagan, Sutherland.

— Sună teribil de grandios.

— Mă îndoiesc că-i aşa.

— Cum se scrie corect Creagan?

Jeffrey îi dictă literă cu literă.

— Poate că n-ar strica să-i trimit o scrisoare. Carrie începea să-și piardă cumpătul. 1

— E neconvingător și neavenit. Și, pe deasupra, durează prea mult, folosește timpul cât îl ai. Dă-i telefon. Chiar acum. Vorbește cu Elfrida. Și, Carrie…

— Da.

— Transmite-i salutările mele afectuoase.

Oscar în miezul iernii, ţinuturile scoţiene căpătaseră un aspect straniu și ostil, deșirându-se monoton pe sub văzduhul înălbit și măturat de vânt. Dealurile, descriind o curbă până înspre coasta stâncoasă, erau deja încununate cu sloiuri de gheaţă, iar zăpada se contopea cu tălăzuiri de nouri, astfel încât crestele colinelor se pierdeau în depărtare, voalate și înceţoșate, parcă absorbite deja de tăriile cerești tânguioase.

Oscar se trezise într-un tărâm străin, fiind[ɚ nu-și amintea ca peisajul să fi arătat astfel. întotdeauna, copil fiind, venise în timpul verii să-și viziteze bunica la Corrydale și, în plină vară, în această regiune de miazănoapte atât de îndepărtată, după-amiezile se lungiseră din ce în ce mai mult până la ora zece sau unsprezece seara; când venea timpul de culcare, umbrele copacilor se așterneau alungite și tremurătoare peste pajiștile aurite, scăldate de apusul soarelui.

Oscar se plimba cu Horace. Părăsise casa imediat după prânz, pornind la drum înarmat cu un baston solid care să-i servească de reazem și protejat împotriva frigului de o pufoaică matlasată cu lână tunsă și cu o veche căciulă de tweed îndesată peste urechi și frunte.

Purta ghete butucănoase și solide, anume confecţionalo pentru excursii pe jos la ţară sau în provincie, și de îndată ce traversă străduţele micului oraș și urcă pe povârnișul dealului până la stâlpii de poartă ce străjuiau lorenul de golf, se simţi în stare să-și iuţească pașii. După un timp, uită de senzaţia de rece și deveni conștient de propriu-i trup, încălzit de efort pe sub straturile de lână, și de ritmul accelerat al bătăilor de inimă.

Horace zburda vesel înainte și apucară de-a lungul unei cărări, pe o colină înaltă, mai sus de terenurile de golf, șerpuind printre tufișuri de grozamă. După o milă și ceva, această potecă ducea la o barieră și se unduia mai departe pe lângă șinele unei căi ferate scoase din uz, acolo unde odinioară, venind din Londra, Oscar îşi croise drum spre Creagan, hurducat în vagonul de tren, pe o mică linie

derivată, cu multe halte la pasajele de nivel și bariere la întretăierea șoselei cu calea ferată.

Marea se întindea nesfârșită în partea dreaptă, dincolo de coasta nisipoasă, ondulată de dune, de culoarea oţelului sub cerul hibernal, mohorâtă, cu apele retrase în reflux. Se opri să asculte zvonurile din depărtare și auzi talazurile spărgându-se de ţărm, mânate din larg de vânturi, și ţipetele stridente scoase de pescărușI. Contemplând martinii-cherchezi în zbor cu fâlfâiri ușoare, observă cu surprindere că pe terenul din vecinătate se găseau câţiva jucători de golf temerari, siluete învește mântate în culori vii, cărându-și crosele în cărucioare cu rotile și mergând cu pași mari pe porţiunile de parcurs cu iarbă întreţinute cu grijă unde urmează să cadă mingile bine ţintite. îşi aducea aminte că, pe vremea când bunica lui jucase golf, îşi angajase totdeauna un om de mingi care o însoţea trăgând după sine echipamentul cu bastoane, de fiecare dată aceeași persoană, un bătrân netrebnic pe nume Sandy, care cunoștea ca-n˛ palmă toate curburile și obstacolele de pe porţiunea. de pajiște și˙de pe fâșia de verdeaţă din jurul unei găuri și o sfătuia în consecinţă. Pentru o bună bucată de timp, Sandy se aflase în pragul alcoolismului, dar, atunci când aducea și strângea mingile pentru doamna MℭˇLellan, afișa o mină de judecător sobru și se comporta cum se cuvine.

Vechiul terasament de cale ferată se pierdea într-un desiș de genistră, și ocolind această porţiune de teren, Oscar se văzu ajuns la capătul traseului plan, în punctul de cotitură, la cel de-al nouălea reper pentru minge la jocul de golf. Acum, i se dezvălui următoarea porţiune a liniei de coastă, un alt sân de mare, larg și puţin adânc, un dig vechi și un mănunchi de colibe pescărești, înghesuite una într-alta, cu un singur cât, chircite la pământ sub bătaia vântului.

Abia atunci, deslușI murmur de glasuri: un bărbat strigând, zvon de conversaţie. întoarse capul în direcţia aceea și zări, cu mult mai jos, un grup de patru bărbaţi îndreptându-se către ţinta pentru mingea de golf. Oscar

deveni imediat prevăzător, temându-se că unul dintre bărbaţi ar putea fi maiorul Billicliffe, că ˇs-ar putea întâmpla să fie depistat și silit la schimburi de amabilităţi, prezentări protocolare și discuţii joviale. Rămase neclintit, ţintuit locului, sperând să devină invizibil, dar temerile lui, din fericire, se dovediră a fi nefondate. Maiorul Billicliffe, înalt ca o prăjină, cu picioarele ciolănoase drapate în pantaloni de golf bufanţi din tweed, nu făcea parte din grup. în schimb, Oscar văzu patru forme corporale robuste, încotoșmănate în canadiene viu colorate și în pantaloni impermeabili, purtând pantofi sport albi și șepci americane cu cozoroc lung, tras peste frunte. Maiorul Billicliffe n-ar fi fost niciodată atât de modern.

*

Maiorul Billicliffe reprezenta principalul motiv pentru care Oscar stătuse retras și nu scosese capul la lumină chiar de la sosirea în Creagan. Din răstimp în răstimp, îmboldit de Elfrida, trecuse în fugă peste drum la supermarket să se aprovizioneze cu bere, să ia o franzelă, plimbările lui zilnice reducându-se la o scurtă incursiune până la chioșcul de ziare cu „The Times” și „Telegraph”. În aceste împrejurări, căsca bine ochii cu vigilenţă, în eventualitatea că Billicliffe l-ar fi zărit din întâmplare și ˇs-ar fi năpustit spre el cu un aer afabil, salutându-l gălăgios și invitându-l în casa-i îngrozitoare.

Elfrida considera că Oscar dădea dovadă de nevolnicie.

— E inofensiv, Oscar, doar un bătrân neghiob. Trebuie să fii ferm dacă-l întâlneşti. Politicos, dar ferm.

— Un om îngrozitor de plicticos.

— Nu poţi să te tupilezi în casă, chircit de frică, pentru tot restul vieţii. E ridicol.

— Mă tupilez înăuntru fiind[ɔ˗ vremea-i urâtă, pentru a nu spune decât atât.

— Mofturi! Ţi-ai petrecut toată ziua de sâmbătă adunând cu grebla frunzele căzute în grădină, pe o ploaie cu băşici.

— Billicliffe nu poate intra în grădina mea.

— În schimb, nu-i exclus să te vadă întâmplător peste zid. E gogeamite găliganul.

— Pușchea-ţi pe limbă!

Această plimbare cu Horace era prima incursiune adevărată în împrejurimile rurale, departe de orășel, și se aventurase la drum deoarece, dintr-odată, se simţise neliniștit, copleșit de nervozitate, și conștient de nevoia fizică să-și dezmorţească picioarele. Până și perspectiva întâlnirii întâmplătoare cu maiorul Billicliffe nu-l descurajă și, așa cum subliniase Elfrida deseori, nu putea să-și petreacă restul zilelor pitulat în casă și ghemuit în dosul canapelei de fiecare dată când apăsa cineva pe soneria ușii principale.

Totul i se părea nefast: Billicliffe, administratorul pensionat al moșiei Corrydale, era chiar omul care luase în păstrare cheia de la Estate House și, scurta vizită făcută acestuia pentru a intra în posesia cheii cu pricina, fusese prioritatea lor.

Ocazia nu era prielnică. La capătul unei lungi călătorii care durase două zile încheiate, cu mașina din Hampshire în vreme de iarnă, atât Oscar, cât și Elfrida erau extenuaţi. Circulaseră pe autostrada A1, înfruntând ploaia neîntreruptă, camioanele de cursă lungă și șoferii maniaci care goneau nebunește, depășind limita de viteză, spre rutele îndepărtate. Trecând hotarul dintre Anglia și Scoţia, abur[înd pe Soutra, burniţa se transformase în lapoviţă, apoi în ninsoare, iar condiţiile deveniseră și mai riscante.

Elfrida îi propusese să se oprească încă o dată pentru o noapte odihnitoare, dar Oscar îşi dorise pur și simplu să ajungă cât mai repede acolo, așa că zoriră mai departe, afundându-se tot mai mult în direcţia nordului. Pe piscul muntelui Drumochter, zăpada se așternuse adânc, în straturi înalte de șase toţi și se târâră anevoie, în spatele peretelui protector rabatabil al unui autocamion articulat, nădăjduind că dacă ˇs-ar fi abătut vreo nenorocire, atunci camionul ar fi fost lovit primul.

Întunericul cobora devreme și străbătură ultimele

mile în condiţii nocturne. Totodată, Oscar se pomeni că memoria îi slăbise și îl derută noul sistem de șosele și drumuri de centură construite de când îşi întreprinsese ol vizitele prelungite, cu atâta vreme în urmă, în perioada copilăriei și adolescenţei.

— De ce trebuie să se schimbe totul? se căina el arţăgos, sforţându-se să descifreze harta la lumina lanternei.

— Pentru binele tuturor, îi răspunse Elfrida cu fermitate. Cel puţin, nu ne înghesuim pe o șosea cu o singură bandă de circulaţie.

În cele din urmă, traversară noul pod care se arcuia peste estuarul îngust.

— Odinioară, îşi aminti Oscar, trebuia să trecem cu maşina peste dealuri pe o distanţă de cinci mile până ajungeam în interiorul ţării, departe de mare.

— Vezi? Lucrurile ˇs-au îmbunătăţit. încotro ne îndreptăm acum?

— Virăm la stânga, ne întoarcem pe vechiul drum care merge spre vest.

— Mai există încă vechiul drum?

— Dacă nu, planurile noastre sunt zădărnicite.

Dar drumul dăinuia acolo și, în întuneric, părăsiră șoseaua cu sensuri de circulaţie separate prin benzi de beton și pătrunseră în ţinuturile rurale. De-acum, Elfrida se simţea istovită. Descoperirea casei lui Billicliffe reprezenta ultima picătură care varsă paharul. „Locuiește în căsuţa de ţară ocupată altă dată de bătrânul Ferguson”, îi spusese Hector lui Oscar, când îi ceruse lămuriri și îndrumări. „Îţi amintești de el, a fost pe timpuri inspectorul-șef silvic. Cârmește spre intrarea principală și lasă-te condus de instinct. O să-i dau telefon și o să-l anunţ că vii”.

Dar, într-un fel sau altul, pe beznă, îşi pierduseră simţul de orientare și nu nimeriseră porţile. Prea târziu, Oscar văzu reclama luminoasă licărind cu sclipiri ușoare și intermitente pe când treceau:

CORRYDALE COUNTRY HOUSE HOTEL A.A. R.A.C.

* ***

Trebuia să găsească un loc permis virajelor și de-acolo să se înapoieze pe același drum. Această manevră ceru mult timp și efort, iar punctul de cotitură se dovedi a fi curtea unei ferme, înglodată în noroi, cu un dulău care lătra feroce. Făcură cale întoarsă cu viteza melcului, dar de această dată cu un părelnic succes; odată pătrunsă mașina pe poartă, Oscar privi cercetător de jur-împrejur, străduindu-se să descopere vreun reper. Sfârși însă prin a se zăpăci și mai tare.

— Nu-mi amintesc absolut nimic, se lamentă el pe un ton jalnic, de parcă propria-i amnezie i ˇs-ar fi datorat numai Elfridei.

— Lucrurile se schimbă, Oscar. Timpurile se schimbă.

— Nu văd o singură casă afurisită nicăieri.

— Ei bine, nu putem decât să ne rotim cu mașina în cerc pentru tot restul nopţii. Elfrida părea să fi ajuns la disperare. Oscar speră că ea nu-și pierduse cumpătul: se comportase cu un calm imperturbabil timp de două zile și nu credea că ar putea să suporte dacă ea ˇs-ar fi enervat peste măsură.

— Ești sigur că suntem pe drumul cel bun?

Dar de-acum, Oscar se îndoia în sinea lui de toate. Nu mai era convins de nimic.

— Poate că suntem prea bătrâni pentru goana asta după himere, spuse el cu tristeţe.

— Oh, nu fi ridicol, bineînţeles că nu. Și nu umblăm după ceva inaccesibil, ci după o simplă cheie. Tot ce-avem de făcut e să găsim căsuţa aia stupidă.

Ceea ce reușiră într-un târziu, firește, printr-o pură întâmplare. Apucară la stânga pe drumul, brăzdat de făgașe, care părea să nu ducă nicăieri, dar, dintr-odată, o luminiţă prinse a pâlpâi printre arborii golași, ivindu-li-se înainte o poartă larg deschisă și o cale scurtă de acces la o casă mică și izolată din piatră, cu o singură fereastră acoperită cu o perdea prin care licărea dinăuntru o lumină slabă.

— Asta o fi? întrebă Elfrida pe un ton plin de îndoială.

Oscar o recunoscu ușor. Şi-o reaminti. Răsuflă ușurat. — Asta e, îi răspunse.

— Slavă Ţie, Doamne!

Mașina cârmi spre poartă și opri în faţa căsuţei, în scrâșnet de roţi pe aleea prunduită. Farurile automobilului iluminau o verandă rustică de lemn și o ușă închisă. Pe neașteptate, aproape speriindu-i de moarte, o cacofonie de lătrături răgușite și furioase, urlete lugubre, sfâșie liniștea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Elfrida.

— Un câine, observă Oscar.

— Un boxer. Un Rottweiler. Un cerber. Câinele din Baskerville. Nu cobor din mașină. Prefer să-mi păstrez – nevătămate toate mădularele.

Și apoi se auziră un glas arţăgos, strigând cu mânie, și zgomot de ușă trântită. Lătratul înfricoșător conteni. Pe bancheta din spate, bietul și răbdătorul Horace stătea pe labe și iscodea sfios cu ochi somnoroși pe geamul portierei. Era cât se poate de clar că nici el nu dorea să-și pună pielea la vătămat. Așteptară.

— Luăm doar cheia și ne vedem de drum. Fără plezanterii, spuse Oscar.

— Cum vrei.

Ușa căsuţei se deschise. înăuntru, într-un vestibul, tremura o lumină difuză. O siluetă înaltă și costelivă se profilă stângace în prag, îndoind din genunchi să străpungă cu privirea pe sub buiandrugul scund și cu o mână pusă streașină la och [pentru a se feri de strălucirea orbitoare a farurilor. îndatoritori, le stinseră.

— Tu ești? Blundell? Stăteam în așteptare…

Nu-și încheie propoziţia, lăsând-o pur și simplu să plutească în aer.

Oscar și Elfrida coborâră din mașină, amândoi anchilozaţi și frânţi de oboseală. Oscar îşi simţea încheieturile pârâind, gata să-i plesnească. Afară, era un ger aspru.

— Îmi pare rău, se scuză el, deși n-am fi putut cu niciun chip să ajungem mai devreme. E greu să conduci mașina prin beznă. Toate împrejurimile mi-au devenit

necunoscute. Am venit după cheie și apoi…

Intenţionase să spună: „o să ne urmăm calea”, dar maiorul Billicliffe îi reteză vorba.

— Desigur. Am pus cheia la îndemână. Haideţi cu mine înăuntru. Tocmai mă pregăteam să beau un lichior. Vă invit la un pahar.

— Păi…

— Mă bucur că te văd. Așteptam cu nerăbdare. Intraţi, nu mai staţi în frig.

Se dădu la o parte, făcându-le loc să treacă, ţinând ușa deschisă în mod ospitalier și, după o clipă de ezitare, Oscar capitulă, deși tot ce-și dorea era să nu mai întârzie niciun moment, să încheie această călătorie hidoasă, să ajungă în Creagan și să-și ia casa în stăpânire. Dar se părea că se pricopsiseră, dragă Doamne, cu o ocazie mondenă, cu băuturi și conversaţie intimă.

— Îţi mulţumesc, spuse el, şi întinse mâna ˚s-o îndrume pe Elfrida în faţă. Ţi-o prezint pe prietena mea, Elfrida Phipps. Am condus mașina pe rând.

— Splendid! Splendid! Aţi făcut un drum al naibii de lung. încântat să vă cunosc, doamnă. îi luă mâna și, preţ de câteva minute exasperante, Oscar crezu că intenţiona să i-o sărute, atât de galante și desuete erau manierele maiorului.

— Bună seara, spuse Elfrida.

— Acum, haideţi să închidem ușa și să împiedicăm pătrunderea frigului ăstuia blestemat. Veniţi cu mine.

Îl urmară într-un salon mic, cu tavan scund, unde un foc minuscul pâlpâind în vatra căminului acoperit cu plăci de ceramică nu prididea să încălzească atmosfera. Totul în jur părea să fie într-o stare jalnică de dezordine. Un talmeș-balmeș, un haos de nedescris: fotolii de piele curbate la mijloc și lăsate într-o parte, un covor uzat și boţit, o carpetă plină de păr de câine, scrumiere umplute până sus cu scrum de pipă.

În spatele camerei se găsea o altă ușă, dincolo de care fusese mazilit câinele furios. Scâncete și răsuflări greoaie răzbăteau de acolo și, din când în când, se auzeau

zgomotul unei lovituri puternice și zornăit de zgardă metalică, în timp ce frustrată peste măsură, bruta întemniţată se năpustea cu toată greutatea în tăblia ușii.

În mod destul de natural, Elfrida începu să dea semne de nervozitate.

— Ce rasă e? întrebă ea.

— Labrador, îi răspunse maiorul Billicliffe. O căţea scumpă și bătrână. N-ar face rău nici măcar unei muște.

Deasupra căminului, se găsea o poliţă, înţesată cu un sortiment impresionant de obiecte: halbe patinate de vreme, o minge de golf, un ceasornic încremenit la ora douăsprezece fără un sfert, câteva ilustrate și invitaţii cu colţurile îndoite și o cutie de piele în care maiorul Billicliffe îşi ţinea aparatul auditiv. înainte de orice altceva, maiorul îşi recuperă acest aparat acustic pentru cori

Jarea surzenie! și se apucă să-l potrivească pe urechea clăpăugă și roșcată. Oscar și Elfrida urmăreau cu fascinaţie cum și-l regla producând unele scârţâituri cu vârful arătătorului. Reveni apoi lângă ei, afișând o expresie de deplină satisfacţie ca și cum o misiune dificilă ar fi fost îndeplinită cu mare succes.

— Așa-i cu mult mai bine. îl scot deseori. Câteodată, uit unde l-am spus. Acum, cu ce pot să vă servesc?

Îşi croi drum cu greu spre o măsuţă pe rotile șubredă, încărcată cu sticle și cu două sau trei pahare pătate așezate pe etajera de jos.

— Barul e deschis.

Oscar tânjea după o ceașcă de ceai fierbinte, dar știa că i-ar fi luat prea mult timp să-l prepare.

— Un whisky scoţian ar merge de minune. Foarte mic. Cu mult sifon.

— Și doamna?

Elfrida arăta puţin derutată. Și ea râvnea la o ceașcă de ceai. Dar spuse cu curaj:

— Un pahar cu vin de Xeres?

— Am pe undeva, pe aici. Unde-i sticla? Maiorul o scoase la iveală, săltând-o în sus ca pe un trofeu. Nu mai conţinea decât o mică parte de lichid. De-ajuns pentru o

porţie.

Billicliffe sporovăia întruna în timp ce turna băuturile. Oscar și Elfrida stăteau lângă focul jalnic, neîncumetându-se să-l «întrerupă.

— Mă tem că gospodăria a căzut în paragină în zilele bătrâneţii mele. Nevasta mi-a murit, ştiţi, cu câţiva ani în urmă. îi simt lipsa al naibii de tare, dar ce pot să fac? Am o muiere care vine să deretice. Oscar observa cum mânuia neîndemânatic sticlele și cana cu toartă, murdărind de jur-împrejur, împroșcând sifon pe covor, ridicând un pahar cu mâna tremurândă. Privit cu atenţie, maiorul Billicliffe aducea oarecum cu o epavă hodorogită, bicisnic și jigărit, cu genunchii întorși înăuntru, cu picioare strâmbe în formă de x ca o mârţoagă de cal târâtă pe ultimul drum la abator, cu ţurloaiele în ciorapi subţiri care sfârșeau într-o pereche de bocanci grosolani, enormi, negri și nelustruiţi. Ţeasta îi era pleșuvă, acoperită pe alocuri cu câteva șuviţe de păr încărunţit, iar ochii apătoși, acoperiţi cu urdori pe marginea pleoapelor. Mustaţa i se pătase de tutun și dinţii gălbejiţi și inegali i se strâmbaseră. îi venea oricui greu să și-l închipuie ca pe un ofiţer spilcuit și ţanţoș într-un regiment al armatei britanice.

— Hector m-a sunat la telefon să-mi spună că vii. Sunt încântat. Era și timpul să împrospătăm locurile cu sânge nou. Cum o mai duce bătrânul? Ciudat că nu ne-am întâlnit până acum, tu și cu mine, deși de atunci, au trecut ani… M-am stabilit aici chiar prin anii șaizeci, reformat din serviciul armatei. Ei bine, nu chiar. Am urmat mai întâi un curs de pregătire în Cirencester, trebuia să mă recalific. Pentru administrator de moșie. Nu-i o slujbă care poate fi ˇîndeplinită de orice nătărău. Cu destule foloase și bănoasă. Nevastă-mea, sărăcuţa, se simţea cam însingurată. Plimba câinii. Și bătrânul televizor a salvat-o de plictiseală.

Reușise într-un târziu să le prepare băuturjje și acum, ţinând câte un pahar în fiecare mână, venea ţârșâind picioarele să le distribuie oaspeţilor.

— Whisky-ul arată cam diluat. Eşti sigur că-i în

ordine?

— Perfect! minţi Oscar.

Maiorul Billicliffe se întoarse la măsuţa cu rotile să-și astâmpere propria-i sete, care părea să se ostoiască doar cu o mare cantitate de whisky turnat într-un pahar fără picior, cu marginile drepte.

— ˟S-ar cuveni să fie pe-aici niște gustări. Biscuiţi crocanţi sau o pungă cu cartofi pai bine prăjiţi. Luaţi loc, laceţi-vă, comozi.

— Nu putem să stăm prea mult.

— Nu durează decât cinci minute să ajungeţi în Creagan. Fără alternativă, Oscar și Elfrida se așezară unul lângă celălalt pe marginea canapelei, Duhnea a câine. Dincolo de covorașul pus în faţa căminului, maiorul Billicliffe se prăvăli de la colosala-i înălţime în singurul fotoliu, cu genunchii noduroși, plini de umflături, îndoiţi sub pantalonii bufanţi, roși, din tweed.

— Am ieșit la pensie acum, se-nţelege. Amabil din parloa lui Hector că mi-a îngăduit să cumpăr căsuţa asta, dar stătea părăsită oricum. Iar lui Hughie nu i-a păsat de proprietate nici cât o ceapă degerată. Zilele cultivării pământului și ale gospodăriilor ţărănești îngrijite au apus pentru totdeauna. Nu mai există decât antreprenori acum. Mașinării gigantice, afurisite. Mi-a plăcut să lucrez pentru Hector, dar n-a durat prea mult timp. Hector a plecat, a venit Hughie și, la drept vorbind, a stârnit cu apucăturile lui emoţii puternice. Orgii, obișnuia să dea petreceri desfrânate în casa mare. Blestemate dezmăţuri în toată regula. Dezonorant pentru ol. A servit drept exemplu de depravare. E bună băutura? Nu mă-nţelegeam deloc cu individul. Otreapă, cum se spune în Marina Regală, dar pe atunci mă săturasem până peste cap și eram gata să mă retrag. Acum, lucrurile stau cu totul altfel. Hughie a șters-o în Barbados, după ce a vândut la licitaţie proprietatea. E hotel acum. Probabil că aţi văzut firma. Numai geamuri turnate, sticlă de oglinzi și săli de baie. Și preţurile de la bar sunt jaf la drumul mare. Nu trec niciodată pe-acolo. Și tot ce-a mai rămas din moșie e casa arendașului, iar

tânărul Thompson – taică-su a fost fermier cu locuinţă de serviciu – a cumpărat-o când ˇs-a lichidat proprietatea funciară. Se pare că se descurcă bine. Dar eu nu mă apropii niciodată de hotel. V-am spus. Mă delectez la clubul de golf. Jucaţi golf? Ne-am strânge într-un mic grup strașnic și am petrece minunat acolo. Ar trebui să vă înscrieţi. V-aș înregistra eu numele dacă vreţi. E la o aruncătură de băţ de Estate House. A locuit acolo mulţi ani un cuplu de bătrâni cumsecade. Se numeau Cochrane. Apoi, el a căzut bolnav la pat și a dat ortul popii, iar ea ˇs-a mutat în sud la fiică-sa. Pasămite, aţi avut noroc. Apoi, e doamna Snead… supraveghează și îngrijește de casă. Vine și pleacă. Socot că Hector îi plătește în avans pentru servicii. Nu v-a spus de ea?

Oscar încuviinţă din cap.

— O femeie de treabă. O femeie cumsecade. Ne-am întâlnit în măcelărie. Mi-a zis că a pus boilerul în funcţiune. Nu mai e responsabilitatea mea, altminteri m-aș fi strecurat înăuntru pentru o inspecţie riguroasă.

Adus în culmea disperării, Oscar îl chestionă: – Cheia?

Dezorientat, maiorul Billicliffe încruntă din sprâncene. — Poftim?

— Cheia de la Estate House. Dacă ne-o daţi, nu vă mai reţinem.

— Ah, da. Am pus-o în bună păstrare pe undeva. Dădu de dușcă tăria dintr-o singură răsuflare, ca un băutor de forţă, lăsă jos paharul gol și se săltă în picioare. Străbătu camera îndreptându-se către o veche masă de scris cu capac-rulou, larg deschis și în care domnea o harababură haotică. îndoit de șale, cotrobăi cu disperare pentru câteva minute, dibuind prin compartimente și colţișoare retrase, deschizând și trântind sertare. într-un sfârșit, exclamă: „Evrika!” și ridică ţinând strâns o cheie demodată, legată cu o etichetă mototolită.

— Știam c-am pus-o undeva. Cam uit în ultima vreme, mi-a slăbit memoria.

Oscar și Elfrida îşi terminară băuturile sărăcăcioase

și se sculară cu hotărâre în picioare. Oscar luă cheia din mâna maiorului Billicliffe.

— Îţi mulţumesc. îmi pare rău că v-am deranjat.

— Niciun deranj. E excelent să am puţină companie. Și ţineţi minte, mă găsiţi aproape zilnic la club. Nu mai joc așa de mult cum obișnuiam altă dată. Dar e bine să-ţi încerci din când în când puterile cu câţiva fârtaţi și să mănânci un sandviș gustos la bar. Oscar și Elfrida porniră spre ușă. Trebuie să repetaţi vizita. Și poate că o să trec și eu pe la Estate House. Să văd cum v-aţi Instalat. Elfrida surâse cu un colţ al gurii.

— Bineînţeles, spuse ea. însă nu ne vizitaţi numaidecât. Oscar nu ˇs-a simţit prea bine și avem nevoie de timp să ne acomodăm.

— Firește, firește. Dar cu siguranţă că o să ne vedem prin preajmă.

Acum, la mijlocul lungii plimbări, Oscar zăbovi în loc să-i privească pe jucătorii de golf, încredinţat și liniștit totodată că temutul maior Billicliffe nu făcea parte din grupul celor patru. Oamenii se plasaseră deja pe poziţii, își aleseră crosele și, nevrând să-i inoportuneze sau să le distragă atenţia, Oscar rămase nemișcat până când ultimul jucător lovi mingea în ceea ce părea să fie orbita. Lumina murea încet în înaltul văzduhului și lui Oscar îi trecu prin minte că amatorii de golf trebuiau să mărească compasul dacă intenţionau să se întoarcă în club înainte de lăsarea întunericului. Unul dintre jucători se aplecă să-și recupereze suportul pentru minge și, pe când stătea încovoiat, îl zări pe Oscar.

Peste porţiunea deluroasă de parcurs cu iarbă, privirile li se încrucișară preţ de o secundă. Celălalt bărbat ridică mâna să-l salute sau poate, pur și simplu, ca semn de recunoștinţă pentru consideraţia lui Oscar. Oscar îi răspunse la salut. Apoi, jucătorul de golf își vârî crosa în sac, apucă de mâner căruciorul pe rotile și porni după prietenii săi. Oscar îl urmări din ochi cum se îndepărtează, o matahală de om, înalt și zdravăn, îmbrăcat într-o jachetă roșie-intens și pantalon impermeabil, de un albastru

strălucitor. Se întrebă dacă era un vizitator în Creagan – venit pesemne din Statele Unite – sau vreun rezident local. După câteva momente, străinul dispăru îndărătul unui obstacol de teren, anume amenajat în formă de moviliţă de nisip pentru golf, împânzită de grqzamă, iar Oscar și cu Horace îşi continuară drumul.

Începea să obosească. Mai jos, între terenul de golf și duneţ văzu făgașul pietros bătut de tractoarele angajaţilor însărcinaţi cu întreţinerea parcursului de iarbă, care ducea înapoi spre oraș. De partea cealaltă, șerpuia ţărmul de mare descriind o buclă lungă și înainte, în depărtare, putea deslușI, proiectate în chip de siluete pe fondul norilor cenușii, acoperișurile răzleţe, cu terase, și vârful de clopotniţă al bisericii, în formă de săgeată. Efectul era sumbru ca într-o gravură veche. I se părea că i se așternea în faţă cale lungă și se întrebă dacă nu cumva se înhămase la o treabă mult prea grea. Dar, apoi, observă micul adăpost clădit din bârne de lemn, ridicat pentru refugiul jucătorilor de golf prinși de o ploaie torenţială sau simţind nevoia să-și odihnească picioarele pentru câteva clipe. Pe când se apropia, Oscar văzu că era despărţit în patru compartimente, oferind ocrotire în faţa oricărei vântoase neîndurătoare și fiece separeu fusese dotat cu o mică bancă de lemn. Hotărât să poposească pe moment acolo, să-și tragă răsuflarea, îşi alese cel mai potrivit compartiment și se instală cât mai comod posibil.

Se gândi la jucătorii de golf, petrecându-și timpul cu un joc sportiv într-o companie plăcută, târziu în amurg, în lumina crepusculară a unei după-amiezi muribunde și încercă o invidie care se întoarse împotriva lor ca un resentiment. Erau împreună. Prieteni. Vorbind, glumind, luându-se la întrecere. Dispuși să se cinstească ţu câte o băutură la club, despărţindu-se apoi spre a se reîntoarce la familiile lor. Oameni obișnuiţi.

Se întrebă dacă avea să mai fie vreodată un om obișnuit.

Odinioară, cu mult timp în urmă, în copilărie și adolescenţă, Oscar jucase golf, dar niciodată cu mare

dibăcie. Pesemne că i-ar prinde bine să se apuce din nou, să-și cumpere un set de crose scumpe, să-și angajeze un antrenor corpolent și să-i uimească pe toţi, inclusiv pe sine însuși, cu iscusinţa surprinzătoare a loviturilor care trimit mingea în gaură. Perspectiva, deși amuzantă, nu-i stârni niciun zâmbet. Acum, mai nimic nu reușea să-i smulgă un surâs.

Era adânc întristat, copleșit de durere. Mâhnit încă până în adâncul sufletului. întrebuinţase el însuși adeseori aceste cuvinte banale, scriindu-le unor prieteni îndoliaţi de pierderea soţiei sau chiar a unui copil. Erau cuvinte care acopereau o multitudine de emoţii netrăite. Compasiunea se îngloba în aceeași categorie. „Primește condoleanţele mele cele mai sincere pentru pierderea suferită, îţi împărtășesc durerea și gândurile mele te însoţesc”, obișnuia să aștearnă pe hârtie, semnând scrisoarea și expediind-o prin poștă în timp util, cu convingerea unei îndatoriri îndeplinite după puterile lui.

Pricepea acum limpede că nu întrevăzuse nici pe departe adevărata semnificaţie a acestor vorbe. Mâhnirea adâncă nu era o stare de spirit, ci una fizică, un gol chinuitor, un abis înăbușitor, de durere insuportabilă excluzând orice consolare. Unica lui protecţie, clădită pentru sine, era o palisadă de necomunicare. Aici, în Creagan, se simţea cruţat de contacte neprevăzute și întâlniri incidentale cu cunoștinţe întâmplătoare. Menajat de ofensa la adresa mângâierii bisericești oferite de vicar, de suferinţa altor impedimente stânjenitoare. Scutit de condoleanţele stângace, dar bine intenţionate, de priviri ferite care-l ocoleau cu jenă.

În timpul plimbării, așa după cum îi intrase în obișnuinţă, contemplase cerul, norii, dealurile și păsările. Simţise vântul suflându-i în obraji și ascultase vuietul brizanţilor rostogoliţi pe ţărm. Sorbise aerul în plămâni, adulmecând mirosul dulceag și puternic de mușchi și buruieni… observând totul fără nicio reacţie, fără nicio înălţare a spiritului, fără nicio mirare. Văduvit de inspiraţie, lipsit de bucurie. Ca și cum ar fi privit cu

indiferenţă un tablou, un peisaj gigantic pictat cu minuţiozitate, dar neînsufleţit de trăire artistică.

Dispreţuise totdeauna autocompătimirea și acum, stând ghemuit în micul adăpost de lemn, se lupta cu îndârjire să-și înăbușe mila de sine, străduindu-se să rămână optimist și să pună temei pe atuurile de care dispunea în acel moment. Primul era Estate House. Faptul că stăpânea o parte din casa pustie, un sanctuar oportun în care se refugiase. Cel de-al doilea era Elfrida. Reapariţia ei după vacanţa petrecută în Cornwall constituise suprema ușurare pentru Oscar. Compania ei îl salvase de la pierderea simţului realităţii și, cu firea-i lipsită de complicaţii, îl ajutase să treacă prin cele mai deznădăjduite momente, aducându-i alinare pur și simplu prin acceptarea propriilor sale limite. Când se cufunda în tăcere, Elfrida îl lăsa în pace. Când se simţea îmboldit să vorbească, Elfrida îl asculta.

Cea de-a treia binecuvântare era conștientizarea clară a faptului că, deși nu ar fi să rămână pentru totdeauna în această comunitate nordică îndepărtată, tinde, odinioară, copilărise fericit, nu ar exista posibilitatea reîntoarcerii în casa care-i aparţinuse Gloriei. Cei doi fii ai ei intraseră deja în posesia conacului Grange și-l scoaseră în vânzare. într-un fel, Oscar le rămânea recunoscător pentru că fapta lor pripită, deși nu întru totul meritorie, îl cruţase de calvarul existenţei într-un spaţiu bântuit de amintirea Francescăi și impreganat numai de tăcere rece, paralizantă.

„Trebuie să merg mai departe”, îşi spuse în sinea lui. „Să înaintez pas cu pas”. Dar ajuns la vârsta de șaizeci și șapte de ani, cu cea mai mare parte a vieţii lăsată în urmă, i se părea câteodată imposibil să-și încordeze puterile. Acea povară descurajantă, apăsătoare, un amestec de șoc zguduitor și percepţia pierderii teribile, nu numai că-i amorţise simţurile, dar îi și impregnase fiecare fibră a trupului cu o sfârșeală îngrozitor de pătrunzătoare.

— Trebuie să mă urnesc din loc. De această dată, rostise cuvintele cu voce tare, iar Horace, care se tolănise

alături într-o poziţie comodă, se săltă pe labe, privindu-l încrezător și chiar cu un rânjet larg. Era un câine foarte surâzător, cu un aer de blândeţe. Oscar se simţea recunoscător că-l însoţise la drum. Se sculă în picioare.

— Ei hai să mergem, băiete. E timpul să purcedem spre casă.

Până când ajunse în cele din urmă la club, se întunecase de-a binelea și Oscar ostenise peste măsură de atâta umblat. îşi târșâia cu greu picioarele pe aleea publică străbătând o proprietate particulară, așternută între porţiunile de parcurs cu iarbă, bine întreţinută și fără accidente, și văzu sclipiri de lumină vie reflectată prin ferestrele mari și late, dincolo de care se profilau siluete destinse, desfătându-se parcă în ambianţa unei cârciumi plăcute, la mese, cu sandvișuri și sporovăind fără îndoială despre jocul de golf. între club și reperul unde se aşază mingea pentru prima lovitură, se întindea o curte exterioară pavată, cu răzoare înălţate, rânduite pe trepte, care, în toiul verii, pesemne că debordau de begonii și geranium în nuanţe vesele de culori. Pe o latură a clădirii clubului, se găsea parcarea, luminată acum cu proiectoare. Un număr de mașini staţionau încă acolo și, pe când Oscar se apropia încet, frânt de oboseală, zări un automobil break destul de hârbuit, cu ușa de la portbagaj deschisă. Deasupra acesteia se apleca un bărbat, sprijinindu-se ușor pe când îşi schimba, cu o pereche de bocanci solizi, pantofii sport de golf, prevăzuţi cu tălpi cu crampoane. Oscar recunoscu canadiana roșu-intens și pantalonii impermeabili de un albastru electric, deși șapca americană cu cozoroc lung fusese lepădată și lumina rece se răsfrângea pe un creștet acoperit cu păr des și încărunţit.

Bărbatul îşi legase șireturile și se ridică în capul oaselor. Oscar ajunse alături. Preţ de câteva clipe, ezită, chibzuind dacă să se oprească și să schimbe câteva vorbe prietenoase. Să-l întrebe, pasămite, cum decursese partida de golf. Dar chiar pe când stătea în cumpănă, celălalt trecu la acţiune din proprie iniţiativă, luându-l prin surprindere.

— Salut! Ai făcut o plimbare plăcută?

Oscar zăbovi un moment, apoi se întoarse cu faţa spre bărbatul necunoscut.

— Prea lungă, pesemne. Mi-am pierdut antrenamentul. Cum ˇs-a terminat partida de golf?

— Ne-am dat bătuţi la cea de-a cincisprezecea ţintă. Ne-a pierit elanul. Se lăsase frig și întuneric. Se îndoi din șale să-și culeagă de pe jos pantofii de sport, îi azvârli în protbagaj și trânti portiera rabatabilă. Nu-i vremea potrivită pentru un joc agreabil. Necunoscutul înaintă câţiva paşi. Oscar văzu un chip rumen de provincial și o pereche de ochi albaștri, pătrunzători, iartă-mă, dar nu ești Oscar Blundell?

Oscar păru deconcertat și nu numai pentru că fusese recunoscut, ci și pentru că străinul îl identificase.

— Ba da, murmură el și glasul îi sună a mărturisire.

— Știam că te-ai întors în Creagan. (Ce altceva mai aflase oare?) M-am stabilit aici doar de douăzeci de ani, așa că n-am cunoscut-o niciodată pe bunica ta, doamna MĆ ˇLellan, dar am avut deosebita plăcere să leg o strânsă prietenie cu Hector. Doar pentru o scurtă perioadă de timp, înainte să transfere moșia Corrydale în mâinile lui Hughie și să se mute cu locuinţa în sud. Apropo, mă numesc Peter Kennedy. îi întinse mâna și Oscar i-o strânse în semn de salut. Bine ai venit în Creagan.

— Mulţumesc.

— Trebuie să fii extenuat. Ai făcut o lungă excursie pe jos în contra vântului. Intru în club să beau o ceașcă de ceai. Vrei să mergi cu mine?

Oscar se trezi redus la tăcere, șovăind, două sentimente potrivnice luptându-se în sufletul lui. Era adevărat. Extenuarea îl pătrunsese până-n măduva oaselor și-l lonta gândul să stea puţin pe un scaun la căldură, îngăduindu-și plăcerea unei cești de ceai fierbinte și reconfortant. Pe de altă parte, se îndoia că e destul de curajos să intre în clubul jucătorilor de golf, strălucitor luminat și unde domnea o ambianţă de bună dispoziţie și jovialitate. Urma pesemne să fie prezentat, trebuia să discute cu străinii și să le răspundă la întrebări indiscrete.

Dar noul său prieten răspândea atâta cordialitate și sinceritate, dezarmante și neafectate, încât nu se putu hotărî să-i refuze invitaţia. în schimb, căută să invoce un pretext.

— Sunt cu câinele.

— O să-l băgăm în mașina mea. N-o să păţească nimic pentru un scurt răstimp.

— Aș... Trebuia să spună deschis ce gândea. Aș prefera să nu mă întâlnesc întâmplător cu maiorul Billicliffe.

Figura veselă a lui Peter Kennedy se încreţi într-un surâs înţelegător.

— Nu te neliniști. îşi puse mâna pe braţul lui Oscar. A plecat acasă acum cinci minute. L-am văzut depărtându-se cu mașina.

— O să crezi despre mine că sunt lipsit de caritate, rău sau nedrept.

— Nu, nici pomeneală. Așadar, mă însoţești?

— Da. Da, mi-ar face plăcere. îţi mulţumesc foarte mult. — Sunt încântat.

Se ocupară întâi de Horace, încarcerându-l în partea din spate a mașinii break, laolaltă cu pantofii și sacul de golf. Bietul animal îi privea lung și dojenitor pe geamul ușii de la portbagaj, însă Oscar îşi oţeli inima.

— N-o să dureze mult, îi spuse lui Horace. Fii cuminte!

Porniră umăr la umăr, ocoliră colţul clădirii și urcară șirul de trepte late care duceau către intrarea principală. Peter Kennedy deschise larg ușa, lăsându-l pe Oscar să pătrundă în foaierul așternut în întregime cu covoare şi mărginit de dulapuri cu rafturi și vitrină etalând trofee de argint, cupe și medalii. Portretele foștilor căpitani de echipă aruncau priviri amenințătoare și încruntate. în partea dreaptă, uși duble cu canaturi de sticlă dădeau spre salonul principal, mobilat „cu măsuţe scunde și fotolii confortabile și decorat într-un colţ cu un mic bar. Pe când intrau, unul sau doi oameni îşi ridicară privirea, dar, în general, nimeni nu le acordă prea mare atenţie.

— Să mergem să ne așezăm acolo. E o masă liberă și o să stăm liniștiţi.

Dar înainte să parcurgă scurta distanţă, ușa batantă de pe latura tejghelei înalte sări în ţâţâni și o chelneriţă în vârstă îşi făcu apariţia. Purta fustă neagră și bluză albă, iar părul cărunt, ondulat, îi era frumos coafat. Observându-i, femeia afișă la comandă un zâmbet larg.

— Ia te uită ce surpriză, domnule Kennedy, nu credeam că o să vă mai văd în seara asta.

— Bună, Jessie. Am sosit prea târziu pentru o ceașcă de ceai?

— Nicicând nud prea târziu. Trebuie că aţi îngheţat bocnă, străbătând în lung și-n lat terenul de golf într-o zi geroasă ca asta. îşi îndreptă privirea spre Oscar care-și scosese pălăria de tweed și rămase ţintuit locului, încotoșmănat în haina matlasată cu straturi de lână. Aţi jucat și dumneavoastră?

— Nu, eu doar m-am plimbat.

— Jessie, ţi-l prezint pe domnul Oscar Blundell. A venit să stea la Estate House.

— Oh, nu mai spune, dumneata eşti care va să zică. Am auzit că v-aţi mutat în vechea casă, însă nu v-am întâlnit prin preajmă. Sunteţi jucător de golf?

— Îmi pare rău, nu.

— E musai să îndreptăm situaţia. Acum, domnule Kennedy, unde doriţi să luaţi loc?

Însă, până să-i răspundă, o intervenţie gălăgioasă îl împiedică să-și urmeze cursul vorbirii. Din partea cealaltă a salonului lung, răbufni un strigăt, un glas gros răsunând tare și pătrunzător ca o goarnă, speriind pe toată lumea și provocând tresăriri și expresii contrariate din partea unui grup ghemuit în jurul televizorului.

— Peter! Hai dă-i zor până aici să schimbăm o vorbă. Nu te-am văzut de o săptămână și ceva.

Peter Kennedy se răsuci brusc, iar Oscar, petrecându-l cu privirea, zări în ungherul îndepărtat un om bătrân, cu o constituţie vânjoasă, ţintuit într-un scaun cu rotile, ţinând în mână un pahar cu whisky golit, gata să-l pună pe

măsuţa din faţă.

— Peter! Flutura prin aer un baston noduros, ca și cum ˇs-ar fi putut întâmpla să nu fie nici auzit, nici văzut. Vino și spune-mi ultimele știri.

— Te superi, Oscar, dacă te părăsesc pentru un moment? E bătrânul Charlie Beith și trebuie să-l salut cu tot respectul cuvenit.

— Sigur că nu.

— Zăbovesc doar câteva clipe. Jessie o să aibă grijă de tine. Se depărtă, croindu-și drum de-a lungul încăperii.

— Ce surpriză plăcută! spuse Peter. Te-ai încumetat să-ţi întrebuinţezi bine ziua ieșind din casă, Charlie? Și bătrânul pironit în scaunul cu rotile îl întâmpină cu atâta încântare și afecţiune, încât Oscar socoti că într-un fel sau altul le stingherea intimitatea și se întoarse.

Jessie preluă iniţiativa.

— Haideţi, așezaţi-vă aici și faceţi-vă comod. Scoateţi-vă haina, altminteri n-o să vă priască atunci când o să ieșiţi iarăși în frig. Vreţi o plăcintă de ovăz cu lapte? Și preferaţi ceai indian sau chinezesc?

— Îmi pare rău, dar cine e? se interesă Oscar.

— Charlie Beith? E o figură strașnică, vestită pe-aici, are peste nouăzeci de ani, deși nu-și arată vârsta. Pe vremuri, cu mulţi ani în urmă, arendaşe moșia de la Toshlands și administra gospodăria, lucra pământul, creștea animale. Acum, nepotul lui conduce ferma. ˇS-a simţit sănătos tun până când a suferit un atac de apoplexie. E internat în căminul de bătrâni și domnul Kennedy îl vizitează cu regularitate. Una dintre fetele lui l-a adus aici astă-seară, pentru puţină variaţie și companie veselă. ˇS-a înviorat cu un păhărel și a prins chef de viaţă.

— De fapt, ezită Oscar, nu mă refeream la bătrân. Vorbesc despre Peter Kennedy. De-abia l-am întâlnit în parcare. îl cunoaşte pe unchiul meu. Dar nu ţin minte…

— Vreţi să spuneţi că nu știţi cine e sau cu ce se ocupă? Trebuie că aţi rămas singurul suflet din Creagan care n-a auzit de domnul Kennedy. E pastorul nostru. Preotul paroh al bisericii.

Pastor. Vicar. Paroh. Oricum ˇs-ar chema. Ceva de genul acesta. Omul a cărui menire, era să le aducă alinare nu numai celor schilodiţi trupește şi ei celor mutilaţi sufletește. Bunăvoinţa spontană manifestată de Peter Kennedy i se păruse a fi sinceră, dar această nouă Informaţie îl determină ˇs-o considere deprimant de suspectă. Oare parohul știa deja de ce se întorsese Oscar în Creagan? I se povestise despre îngrozitorul accident în care-și găsiseră moartea soţia și fata lui Oscar? Și dacă da, atunci cine…?

„Dar am avut deosebita plăcere să leg o prietenie strânsă cu Hector”.

Pasămite, Hector luase legătura cu Peter Kennedy, animat fiind totuși de cele mai bune intenţii. îi explicase situaţia. îi sugerase, probabil, să întreprindă o vizită pastorală. Discuţii de consolare; poveţe și sprijin, îndemn blând către o biserică în care Oscar nu mai credea.

— Vă simţiţi bine? îl întrebă Jessie.

Îşi îndreptă privirea spre chipul pe care se așternuse o îngrijorare maternă. îşi dădu seama că propria-i figură i se aprinsese de căldură, fruntea i se îmbrobodise de sudoare. Un val de fierbinţeală stârnit nu de atmosfera încăperii, nici de hainele groase, vătuite, de stradă, ci de un clocot lăuntric, înspăimântător de înrudit cu panica. Pricepu că nu mai putea rămâne acolo, altminteri, ˇs-ar fi sufocat. Cu un efort uriaș, se căzni să-și descleștеze gura. a

— Îmi pare rău. ˇS-a făcut înăbușitor de cald. Și tocmai mi-am amintit. Glasul îi suna ireal, nefiresc, de parcă ar fi răzbit cu greu dintr-un loc imaginar. Am promis. Trebuie să ajung acasă. Aștept un telefon…

— Păi, cum rămâne cu ceaiul?

— Mă tem că nu pot… Retrăgându-se, încercă să se scuze. îmi cer iertare. Vă rog să-i explicaţi domnului Kennedy. Poate, altă dată…

Îi întoarse spatele și se îndreptă cu pași înceţi, prudenţi, spre ieșire. Se opinti anevoie să deschidă ușa dublă, grea, cu sticlă turnată în plăci și o lăsă pivotând în

ţâţâni până ce se închise din nou. Străbătu foaierul, împinse în lături cel de-al doilea set de uși și păși afară, în aerul geros. Vântul tăios se năpusti în el cu violenţă și se opri să se proptească pentru a nu cădea, trăgând adânc în piept aerul glacial. Simţea cum îi îngheaţă broboanele de sudoare pe frunte şi-şi îndesă vechea pălărie de tweed peste urechi. Se reîntremase. Supravieţuise. Tot ce avea de făcut era să pornească spre casă. în siguranţă. La adăpost. Singur cu Elfrida. Coborî șirul de trepte, traversă curtea până în parcare, îl eliberă pe Horace din mașina lui Peter Kennedy. Apoi, purcese la drum, înteţindu-și pașii pentru a ajunge cât mai repede, târând câinele după sine. Evadând. Scăpat ca prin urechile acului prin fugă.

Elfrida în Dibton, Asociaţia femeilor din comunitate căpătase experienţă în organizarea excursiilor și a circuitelor turistice învăluite în mister. Acestea se desfășurau de obicei sâmbăta după-amiaza și impuneau ca doamnele amatoare de drumeţii scurte să se strângă grămadă în autocar, umplându-l până la refuz, și să fie transportate val-vârtej către o destinaţie necunoscută. Destul de des, punctul terminus al călătoriei era un castel impunător care aparţinuse unei familii aristocratice, deschis acum publicului larg în zile de vizită, cu parcuri peisagere, pajiști întinse și cărări șerpuitoare, create parcă pentru plimbările unor visători solitari, și cu mici chioșcuri de suveniruri de unde se puteau cumpăra șervete brodate cu flori pentru ștersul vaselor, semne de carte ornate cu desene viu colorate și cutii cu caramele și fondante de ciocolată făcute în casă. După târguieli, doamnele îşi beau ceaiul la vreun hotel local; un ceai adevărat, servit cu tot dichisul, constând de obicei din gustări ca pește și cartofi pai prăjiţi, salate, fructe și brioșe plate care se consumă prăjite puţin și unse cu unt. Apoi, se îngrămădeau din nou în autocar și se întorceau acasă.

Aceste ieșiri la iarbă verde se bucurau de mare popularitate în Dibton.

Plecarea temerară și intempestivă din micul sat, silit A fiind de circumstanţe necontrolabile să dispară pe furi!)

străbătând drum lung până în extremitatea nordică n Scoţiei, până în Creagan și până la Estate House, ro> prezenta, decise Elfrida în sinea ei, cea mai misterioasă aventură din toate timpurile. Chiar din momentul în care ea și cu Oscar părăsiră satul Dibton, nu-și imaginase câtuși de puţin ce surprize îi rezervase soarta și nu se ivi niciun prilej să se pună în gardă. Atât de rapid se succedaseră lucrurile, atât de repede îşi împachetaseră bagajele, atât de scurt răgazul pentru a-și lua rămas* bun, încât amănuntele sâcâitoare legate de toate fleacurile destinaţiei lor îşi pierduseră importanţa. Trebuiau pur și simplu să lase totul în plata Domnului și să plece.

Firește, făcuseră pregătirile esenţiale. Mașina lui Oscar fusese verificată, reglată, reparată și alimentată cu combustibil la benzinăria cu service auto. Oscar se ocupase de toate. Fiilor lui vitregi, Giles și Crawford, li se adusese la cunoștinţă iminenta plecare, iar directorului de bancă i se dădură informaţii despre schimbarea adresei. Cât despre Elfrida, ea îi înmână vecinei cheia căsuţei, de la Poultonℨs Row, cu cât mai puţine explicaţii, rugând-o să-i supravegheze bietul Ford Fiesta, abandonat pe caldarâm, chiar în faţa intrării principale.

— Când o să vă-ntoarceţi, doamnă Phipps?

— Sincer vorbind, habar n-am. Dar o să ţinem legătura. Iată și cheile mașinii. Ţi le las în păstrare. Folosește-te de ea dacă ai nevoie, să se mai dezmorţească din când în când. Parcă i-ar fi vorbit despre un câine bătrân căruia îi prindeau bine exerciţiile zilnice în aer liber.

Am închis apa la conductele principale ˙de alimentare și hui zăvorât toate ferestrele.

— Dar unde plecaţi?

— Cred că în Scoţia.

Apoi, Oscar trebui să obţină legătura cu Hector M℃ ˟Lellan și să-l pună la curent, în timp ce Elfrida îi telelonă vărului ei Jeffrey în Cornwall, străduindu-se să-l lămurească asupra situaţiei în care se găsea. Nu reuși să descâlcească prea bine încurcătura și dură ceva timp până

îi dădu de capăt. Când Jeffrey se dumiri în cele din urmă, îi ură pur și simplu: „Noroc și cale bătută!”, și de îndată ce-i dictă adresa și numărul de telefon, o lăsă în Iroaba ei și întrerupse convorbirea.

Fără o idee clară despre genul de haine necesare acolo, Elfridă îşi împachetă într-un geamăntan diverse nortimente de veșminte groase și pantofi solizi. Pe urmă, îşi pregăti o sacoșă veche, moale, care se pliază ușor, prevăzută cu fermoar, pentru cele mai preţioase lucruri, bunurile personale care o însoţiseră totdeauna în orice călătorie și de care nu se despărţea pentru nimic în lume. Șalul de mătase, împăturit lângă mica pânză pictată de Sir David Wilkie, cele două bibelouri în formă de terieri de Staffordshire, ceasul și goblenul la care lucra. Așează deasupra câteva fotografii în rame de argint, o jumătate de duzină de cărţi. Terminase cu bagajele. Nici calabalâcurile lui Oscar nu arătau cu mult mai voluminoase: un sac de voiaj din piele, împachetat de doamna Muswell, o servietă burdușită cu mărunţișuri și unelte de pescuit.

— Ţi-ai pus în gând să mergi la pescuit, Oscar?

— N-am idee. Dar nu pot să călătoresc spre Scoţia fără varga de undiţă. Ar echivala aproape cu un sacrilegiu.

Încărcară toate catrafusele în portbagajul mașinii break, marca Volvo, a lui Oscar, după care mai rămase loc suficient pentru Horace, pledul lui, biscuiţi și castronul de apă. Horace, la fel ca și Elfrida, nu-și închipuia ce îi va hărăzi întâmplarea, dar sări bucuros în automobil și se tolăni în largul său, vădit ușurat că nu va fi lăsat acasă. Totuși, către valizele așezate alături, căta prudent, chiar temător.

— Nu călătorim încărcaţi cine știe ce cu bagaje, observă Elfrida, însă Oscar părea prea încordat și absent ca să comenteze ceva asupra remarcii sale.

În schimb, făcu cale întoarsă să-i dea indicaţii de ultim moment credincioasei doamne Muswell, care îl susţinuse de-a lungul zilelor sumbre și stătea acum în pragul ușii exterioare, vizibil îndurerată, gata parcă să izbucnească în lacrimi în orice clipă.

— Doamnă Muswell!

— Trimiteţi-mi o vedere, îi spuse ea cu bravură, dar glasul i se înecase de emoţie.

— Bineînţeles. Rămâneţi cu bine și la revedere. Vă mulţumesc pentru tot. Și Oscar o sărută în fugă pe obraz, ceea ce o făcu pe doamna Muswell să se piardă cu firea. Pe când se depărtau de Grange cu viteză moderată, după cum observă Elfrida în oglinda retrovizoare, silueta încinsă cu un șorţ în jurul mijlocului, îşi ștergea ochii şi-şi smiorcăia nasul într-o batistă.

— Ce o să se-ntâmple cu ea? întrebă Elfrida, simţindu-se cumva ca o trădătoare.

— Giles mi-a promis că o va ajuta el cum se cuvine. N-ar trebui să întâmpine greutăţi în găsirea altei slujbe. E o femeie cu adevărat minunată.

După ce conteniră cu vorba, Elfrida șofă cea mai mare parte a drumului, îngăduindu-i lui Oscar să conducă doar atunci când ajungea să fie periculos de extenuată. „Extenuarea la volan poate ucide”. „Întrerupeţi-vă puţin călătoria”, „Luaţi o scurtă pauză”, îi atenţionau ca un strigăt mut plancardele rutiere pe șoferii mașinilor și camioanelor care rulau în șuvoi spre nord pe autostrada A1. Și Elfrida trăgea pe marginea șoselei la următorul pasaj de parcare sau de popas și schimba locul cu Oscar.

În timpul primei zile, Oscar vorbea arareori, iar Elfrida îl lăsa cufundat în tăcere; nu-i sugera nici măcar să asculte postul Classic FM la aparatul de radio de bord. Din când în când, se opreau să-l sloboadă pe Horace, să-și dezmorţească și ei picioarele, să ia câte o gustare, să bea o ceașcă de ceai. Vremea se înăsprise, sufla un vânt tăios și întunericul se lăsa mai devreme, iar șofatul devenise din ce în ce mai stresant. Din pricina acestei tensiuni nervoase, părăsiră autostrada și se îndreptară la o răscruce către un mic orășel din vechiul ţinut Northumberland, de care-și amintea Oscar. Acolo, în piaţa principală, găsiră un străvechi han unde se adăposteau odinioară peste noapte surugiii poștalioanelor de care tot Oscar îşi adusese aminte și care nu prea părea modernizat sau schimbat. în plus,

administratorul se dovedi a fi binevoitor cu Horace, îngăduindu-i să se culcușească înăuntru, cu condiţia ca patrupedul și pledul lui să se aștearnă la catul superior.

În cea de-a doua dimineaţă, de îndată ce se deschiseră prăvăliile, Elfrida porni să colinde prin orășel, descoperi un mic centru comercial și cumpără câteva provizii pentru eventuala sosire: o conservă de supă, pâine, un pachet de unt, slănină afumată și ouă; un plic de cafea, o cutie de carton cu lapte. Vânzătorul îi ambală toate produsele într-o lădiţă de băcănie. Apoi, Elfrida observă o sticlă de whisky și achită și preţul acesteia.

În cea de-a doua zi a călătoriei, lucrurile decurseră mal bine. Vremea se menţinu la fel de oribilă, dar, cel puţin, Oscar deveni mai comunicativ. Scruta câmpurile și fermele pe lângă care treceau, îi semnala cu degetul bornele de hotar, se uita cu prudenţă spre văzduh și se aventura în previziuni meteorologice sumbre. Și totuși, nu sosise timpul pentru conversaţii prietenești, pentru șuvoiul de întrebări după ale căror răspunsuri tânjea cu nerăbdare Elfrida. Cum ne vom descurca, Oscar? Cât de mare e Estate House, a pus oare cineva în funcţiune instalaţia de încălzire și vom avea apă caldă? ˝S-a dereticat prin casă, vom găsi așternuturi curate pe pat? Ne vor primi oamenii cu amabilitate și te vor recunoaşte? Sau ne vor evita cu ostilitate?

Totul întrecea orice putere de premoniţie. însă aceasta este curat aventură, îşi spuse în sinea ei Elfrida, apăsând cu greutate pe maneta schimbătorului și trecând în viteza a doua pe povârnișul alunecos al dealului Soutra, cu ștergătoarele de parbriz basculând încoace și încolo cu toată forţa, prin albeaţa unui nor de furtună cu lapoviţă.

În tinereţe, ca actriţă, călătorise cu trupa de teatru în lung și-n latul meleagurilor britanice, fără să fi știut vreodată ce o aștepta la capătul turneului. Amintirile acelor zile i se conturau difuz în estompări de orașe provinciale, teatre prăfuite și demodate, loje mucezite care duhneau a varză fiartă. Dar fusese tânără și plină de elan, îmbrăţișând o profesiune pe care o iubea nespus de mult,

și se simţea fericită. Fiecare călătorie cu trenul care gonea zdrăngănind și huruind constituise o provocare, fiece teatru murdar și stătut o nouă descoperire. O fărâmă din vechile emoţii și impresii o însufleţi acum, reamintindu-și faptul că nu mai era femeia tânără și înflăcărată de odinioară, ci o doamnă în vârstă, ajunsă la șaizeci și doi de ani. „Măcar nu sunt singură. Nici plictisită la culme. Sau moartă”.

Întâlnirea cu maiorul Billicliffe reprezentase ultimul obstacol. Odată faptul împlinit și cheia pusă în siguranţă în buzunarul lui Oscar, corvoada celor două zile de drum greu și lung rămase în urma lor și parcurseră cu ușurinţă, aproape nepăsători, cele câteva mile. Oscar conduse mașina. Se lăsase ger, dar ninsoarea încetase și drumul întunecat șerpuia pe panta dealului, către ţărmul mării, printre crânguri dese de conifere. Elfrida coborî geamul portierei și auzi foșnetul ascuţit al vântului printre ramuri, simţi mirosul de pin și un iz puternic de aer marin, sărat. Apoi, copacii se răriră văzând cu ochii, de jur-împrejur, erau dune, grădiști, colnice de nisip și pini piperniciţi, opriţi din creștere, iar în faţă se putea zări linia argintie și învolburată a mării. în depărtare, dincolo de întinderea apei, clipea înfiorată, des și repede, lumina unui far, un punct luminos cât vârful unui ac în întuneric. Pe urmă, tot înainte, scăpărau felinarele de stradă și se înșiruiau case cu ferestre licărind slab în dosul draperiilor trase. O stradă cu clădiri masive din piatră, alipite, dispuse în terasă, fiecare construcţie deosebită însă de cea învecinată prin formă și înălţime. Elfrida observă biserica profilată vag la orizont și ornicul iluminat, conturat ca o lanternă rotundă în turnul ei înalt. Limbile ceasornicului arătau ora șapte. Acum, se înșirau case mai mari, mai frumoase, împrejmuite de ziduri înalte de piatră. Creagan. Părea pustiu și abandonat. Nici ţipenie de om pe stradă; nu trecea nicio mașină. Nu răzbătea niciun zgomot, nici măcar ţipetele depărtate ale pescărușilor. O altă cotitură, o altă stradă. Oscar trase mașina lângă marginea trotuarului. Opri motorul. Preţ de câteva clipe, rămase

nemișcat. Elfrida aștepta. Apoi, îşi lăsă binișor braţul peste al ei.

— Dragă fată, am ajuns în sfârșit, spuse el.

Estate House. Elfrida văzu casa pentru prima dată la lumina felinarelor de stradă, solidă, de formă pătrată, îngrădită de un grilaj din fier forjat și cu o curte exterioară prunduită. Faţada casei arăta ca desenată cu creionul de mâna unui copil, în câteva linii repezi și superficiale, fără o vedere de ansamblu, cu o ușă și cinci ferestre. Deasupra acestora, ieșeau în afară două lucarne încastrate în acoperișul înclinat, învelit cu plăci de ardezie. Coborâră din mașină și Elfrida îl puse în libertate pe Horace. Câinele nu uitase mârâiturile și urletele scoase de dulăul maiorului Billicliffe și înainta cu precauţie. Dar, asigurându-se după ce sondă terenul, ţâșni înainte de-a lungul drumului și începu să adulmece mirosurile necunoscute.

Oscar deszăvorî poarta și urcă pe potecă. Elfrida și cu Horace îl urmară. Descuie ușa. Aceasta se deschise către interior, Oscar căută bâjbâind comutatorul, îl dibui și aprinse lumina.

Intrară și Elfrida simţi numaidecât căldura dinăuntru și mireasma de curăţenie proaspătă, de interior recent dereticat, de podele frecate și lustruite cu ceară. în faţa lor, o scară se înălţa în spirală către un semipalier și către o nișă de fereastră descoperită. Pe ambele laturi, canaturile ușilor stăteau închise, dar, la capătul unui coridor, cea de-a treia ușă era întredeschisă și Oscar pătrunse înăuntru și apăsă pe alt comutator.

Elfrida închise ușa principală, stăvilind suflul îngheţat al serii de iarnă.

Păși pe urmele lui Oscar și-l găsi în bucătărie, unde se aflau un bufet vopsit, de modă veche, cu policioare pentru veselă și o masă de lemn. Dedesubtul ferestrei, o chiuvetă de argilă smălţuită, cu două cuve, era montată în perete și, într-o parte, trona o sobă de gătit cu gaz, încăpătoare, cu patru plite, datând, probabil, de aproape jumătate de veac.

— Tot ce-ţi poftește inima, vorbă să fie! spuse Oscar.

Glasul îi suna împăciuitor.

— E-n ordine, îl asigură Elfrida și nu glumea câtuși de puţin. Cineva, iată, ne-a lăsat o-scrisoare. Răvașul zăcea în mijlocul mesei, o coală de hârtie liniată, sub un borcan de gem. Oscar îl dădu deoparte și-i întinse scrisoarea Elfridei. Citi cu voce tare.

„Am aprins cazanul cu aburi (e alimentat cu petrol). Trebuie să mai comandaţi o cisternă cu petrol. Am pregătit paturile în două camere. Apa la baie e fierbinte. Găsiţi cărbuni și lemne în magazie. Lapte în frigider (oficiul de lângă bucătărie pentru spălatul vaselor). O să trec mâine pe aici să văd cum vă simţiţi. A dumneavoastră, doamna J. Snead".

— Doamna Snead! rosti Oscar.

— Da.

— Elfrida, ești cât pe ce să plângi?

— ˟S-ar putea.

— De ce?

— De ușurare.

*

Toate acestea se întâmplaseră cu trei săptămâni în urmă. Acum, era decembrie, într-o zi de vineri, ora cinci într-o după-amiază întunecată din miezul iernii. Oscar, care pornise la plimbare imediat după prânz, cu Horace umblând coadă după el, nu se întorsese încă. Elfrida se sforţa să-și șteargă din minte imagini terifiante cu Oscar răpus de o criză cardiacă și cu trupul lui neînsufleţit căzut cu faţa la pământ lângă o dună de nisip. Se încuraja că Oscar pur și simplu nu se grăbea, bucurându-se de prima expediţie adevărată în regiunea rurală, întremat de mișcarea în aer liber și cu plămânii reînvioraţi de aer proaspăt. Hotărârea de a ieși la plimbare ca să-și limpezească creierul îi aparţinuse în întregime și Elfrida se străduise să-și înfrâneze entuziasmul de teamă să nu-i lase impresia că ardea de nerăbdare să se descotorosească de el.

Stătea în bucătărie lângă soba de gătit în timp ce aștepta să fiarbă apa în ibric. își prepară o ceașcă de ceai,

cu un pliculeţ și două linguriţe de zahăr, adăugă puţin lapte și o luă cu sine în salonașul situat la etajul superior. Conveniră să-l numească salonaș, deși era mai degrabă un salon, protocolar și spaţios, cu un imens bovindou orientat către stradă și biserică. Orele de răgaz le putea pur și simplu irosi stând pe bancheta fixată în perete lângă fereastră și privind lumea cuprinsă de o agitaţie frenetică: mașini într-un neîntrerupt du-te-vino, îmbulzeală de camionete, furgonete și camioane cu pietriș; cumpărători opriţi pe trotuar să pălăvrăgească, șiruri de copii limbuţi și gălăgioși, mergând spre școală sau întorcându-se acasă.

Încăperea era mobilată, ca și restul casei, cu minimum minimorum de obiecte și accesorii. Un covor gros turcesc. O canapea și două fotolii. O măsuţă scundă proptită de perete, o bibliotecă acoperită cu panouri de sticlă în care câteva cărţi vechi se sprijineau într-un echilibru precar una de cealaltă. Fără tablouri, fără ornamente. Niciun indiciu despre pasiunile și stilurile de viaţă ale locatarilor precedenţi. într-un fel, Elfrida considera această sărăcie de finisare și decorare interioară destul de terapeutică. Fără picturi, bibelouri, mici piese de argint, seturi de porţelanuri ornamentale care distrăgeau atenţia, era posibil să preţuiască proporţiile desăvârșite ale camerei, cornișa bogat împodobită și trandafirul sculptat în ghips din mijlocul tavanului, de unde atârna un încântător candelabru în stil victorian.

După sosire, în timp ce-și despacheta bagajele, îşi lăsă modesta amprentă asupra locului. Acum, pictura de Sir David Wilkie anina vizavi de șemineu, deasupra mesei grele de stejar, folosită de Oscar drept birou de scris. Cele două bibelouri în formă de terieri de Staffordshire și ceasornicul umpleau spaţiul până atunci gol pe poliţa de marmură deasupra căminului. De la magazinul de fructe și legume ţinut de Arthur Snead, cumpărase un buchet de crizanteme, găsise prin casă un ulcior galben și crea un aranjament floral nu foarte ambiţios. Goblenul pe jumătate lucrat zăcea întins pe perna fotoliului. Puţin mai devreme, aprinsese focul. îl înteţi cu cărbuni și lemne, apoi se

îndreptă spre bovindou să se așeze pe bancheta fixată în perete și să pândească apariţia lui Oscar. Dar de-abia se instalase comod, cu cana de ceai în căușul palmelor, că telefonul prinse a zbârnâi prelung. Acest lucru o surprinse pentru că aparatul nu sunase niciodată de când îşi stabiliseră reședinţa acolo. Elfrida nădăjduia că nu era maiorul Billicliffe. Puse ceașca pe podea și se grăbi să răspundă. Telefonul să găsea la palierul primului cât, postat pe un mic scrin lângă ușa salonului. Ridică receptorul.

— Alo!

— Elfrida?

— Da.

— Sunt eu, Carrie, Carrie Sutton.

— Carrie, draga mea! Unde ești?

— În Londra. Ce mai faci?

— În general, bine, sănătoasă.

— Jeffrey mi-a spus că ai plecat în Scoţia. Mi-a dat numărul de telefon. Elfrida, trebuie să te rog ceva. Să-ţi cer o favoare. E o favoare imensă.

— Spune-mi direct.

— E vorba de Crăciun.

În mod inevitabil, convorbirea telefonică se prelungi destul de mult. într-un târziu, isprăviră de vorbit. Elfrida așează receptorul pe aparat; în același moment, auzi ușa din faţă deschizându-se și închizându-se la loc și știu că Oscar și cu Horace se înapoiaseră acasă. Se aplecă peste balustradă și îi strigă:

— Aţi ajuns teferi și nevătămaţi?

— Da. Suntem aici.

Coborî la parter. în vestibul, Oscar îşi lepăda haina vătuită și pălăria, atârnându-le în cuierul curbat din lemn. Horace o zbughise deja spre bucătărie, unde-l așteptau castronul cu apă și coșul așternut cu pled.

— Aţi lipsit o veșnicie.

— Am mers mile întregi. Până la celălalt căpătai terenurilor de golf și înapoi. Uitasem că-i atât de departe; Oscar ridică mâna şi-şi trecu degetele răsfirate prin păr.

Arăta istovit, se gândi Elfrida.

— Vrei o ceașcă de ceai? îl întrebă.

— Cred că mi-ar prinde bine ceva mai tare.

— Un whisky scoţian. Du-te sus pe scări. Arde focul în cămin. îţi aduc eu paharul imediat.

În bucătărie, turnă băutura, apoi puse iarăși ibricul pe sobă să-și facă alt ceai, fiind[ɔ- primul se răcise. Horace aţipise deja, toropit de căldură. îl lăsă singur și urcă la etaj cu cana într-o mână și cu paharul în cealaltă. îl găsi pe Oscar proptit cu braţele de poliţa de deasupra căminului, cu privirile pironite în vâlvoarea focului. întoarse capul când Elfrida intră, surâzându-i cu recunoștinţă.

— Cât de bună ești!

Luă paharul cu whisky și se afundă cu grijă într-unul dintre fotolii, întinzându-și picioarele. Elfrida porni în grabă să tragă draperiile, împiedicând pătrunderea nopţii.

— Nu le-am tras mai devreme pentru că stăteam la fereastră să observ când vii. Făceam pe sora de caritate.

— Credeai că am murit?

— Imaginaţia îţi joacă uneori feste.

— Am fost reţinut. M-am întâlnit cu un om chiar lângă clubul de golf. Am stat de vorbă. M-a invitat înăuntru la o ceașcă de ceai, am acceptat, apoi l-a strigat un bătrân infirm, într-un scaun cu rotile, să tăifăsuiască pentru câteva clipe. Și am întrebat-o pe chelneriţă cine e, se numește Peter Kennedy și ˟s-a dovedit a fi nimeni altul decât pastorul bisericii.

Elfrida aștepta.

— Ei, și ce-i cu asta? îl chestionă ea în cele din urmă.

— M-am gândit că aflase cu siguranţă despre cele întâmplate. Despre accidentul de mașină. în care au murit Gloria și Francesca. Mi-a trecut prin minte că, pasămite, îl prevenise Hector. Și îl crezusem la început un tip de-a dreptul prietenos și amabil, dar mă tem că se arăta doar milostiv. Mă compătimea. Nu doresc să fiu căinat. Nu vreau să rostesc sau să ascult cuvinte de compătimire. Nu râvnesc decât să fiu lăsat în pace. Așa că n-am rămas. Am dat bir cu fugiţii. M-am întors în grabă acasă.

— Of, Oscar.

— Știu. O purtare cam grosolană și lipsită de bunăcuviinţă.

— Sunt sigură că o să-nţeleagă.

— Sper. Mi-a plăcut înfăţișarea lui.

— Nu te pripi, ai răbdare, timpul le rezolvă pe toate. Răsuflă adânc și greu cu un fel de oftat groaznic.

— Mă detest!

— Oh, dragul meu, nu spune cu ușurinţă una ca asta. — îmi reproșezi?

— Nu, te-nţeleg. Elfrida sorbi ceaiul aromat, cald și alinător. Stătea cu faţa spre Oscar, pe micul jilţ cu braţe late, tapisat cu stofă ecosez de lână și sculptat cu ornamente minuţioase în stil victorian. Dogoarea focului din cămin îi prigorea gambele și fluierele picioarelor.

— Pesemne că nu-i momentul potrivit, dar trebuie să te-ntreb ceva. E neapărat necesar să-ţi spun ceva, grăi Elfrida.

— În niciun caz, sper, că ești pe punctul să mă părăsești.

— Nu, nici pe departe. Cât ai lipsit, am primit un telefon. De la fiica lui Jeffrey, Carrie Sutton. ˇS-a întors din Austria. Vrea să vină să-și petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu noi.

— Dar noi n-o să sărbătorim Crăciunul.

— Oscar, i-am explicat cât se poate de clar, să se aștepte la o masă simplă cu cotlete de miel, fără dichisuri și farafastâcuri, i-am spus că așa am convenit. A priceput cum stau lucrurile. Nici pentru Carrie nu contează. Zice că n-o interesează să intre în atmosfera tradiţională de Crăciun.

— Atunci, las-o să vină.

— Există o complicaţie. Elfrida șovăia.

— Un bărbat?

— Nu. Nepoata lui Jeffrey. Fata surorii lui Carrie. O cheamă Lucy. Dacă vine Carrie, atunci Lucy trebuie ˇs-o însoţească.

Se așternu o tăcere lungă. Oscar îşi abătu privirea de

la chipul Elfrideh aţintindu-și-o spre focul arzând cu văpăi. Pentru un moment, arătă la fel de bătrân ca unchiul lui, în acea zi îngrozitoare când Elfrida dăduse pe neașteptate peste venerabilul gentleman și-l confundase o clipă înspăimântătoare cu Oscar.

— L-am amintit lui Carrie că trebuie să te întreb. Și să-ţi pomenesc despre copilă.

— Câţi ani are?

— Paisprezece.

— De ce vine și ea?

— Oh, nu știu precis. Elfrida ridică din umeri. E o poveste încurcată. Mama ei pleacă de Crăciun în Florida să stea cu un prieten, iar Lucy refuză ˇs-o însoţească în călătorie. Și Dodie, bunica, nu vrea să aibă grijă de nepoată. Un soi de zăpăceală, provocată de interese egoiste, care au predominat mereu în familia aceea.

Oscar nu făcu niciun comentariu. Elfrida îşi mușcă buzele.

— Pot să-i telefonez lui Carrie și ˇs-o refuz, continuă ea. O să-i motivez că-i prea curând. O fetișcană umblând de colo-colo prin casă ţi-ar pricinui prea multă durere. ˇS-ar putea ca suferinţa să fie de nesuportat, înţeleg și n-o ˇs-o iau în nume de rău, dacă spui nu.

Oscar o privi drept în ochi, cu trăsăturile feţei înseninate de afecţiune.

— Îmi place la nebunie naturaleţea ta, Elfrida.

— Mă comport așa cum îmi e firea.

— Dacă vin…

— Le atrag atenţia, fără Crăciun.

— Dar copila?

— O să-și petreacă timpul cu Carrie. Pot să facă tot ce doresc. Să meargă la biserică în seara mare de Ajun, să cânte colinde, să-și dăruiască mici cadouri.

— Sună cam dezolant pentru o adolescenţă;

— Și pentru tine, Oscar?

— N-are importanţă. Toate astea nu schimbă cu nimic lucrurile. Bag seama că îţi dorești să vină. Atunci, dă-le de știre că le primim cum se cuvine.

— Ești sigur? Ești convins? Oscar încuviinţă din cap. Ești într-adevăr un om scump, bun și brav.

— Avem loc unde să le găzduim?

— Mansarda e goală. Pesemne că n-ar strica să cumpărăm un pat și Lucy o să doarmă atunci acolo.

— Trebuie să cumpărăm mai multe.

— Nu-i mare scofală.

— Asta-ţi dorești. E tot ce contează. Spune-le că sunt binevenite. Să vină oricând vor. Or să-ţi ţină de urât. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută.

— Oscar, nu-i ăsta motivul esenţial pentru care ne-am stabilit aici.

Luă o înghiţitură din paharul de whisky, părând adâncit în gânduri. Apoi, rosti:

— Dă-i telefon lui Carrie acum. Dacă se hotărăsc să călătorească ţu trenul sau cu avionul, putem să trimitem un taxi să le aștepte la Inverness. Dacă merg cu mașina, avertizeaz-o pe Carrie că drumurile sunt înzăpezite.

Pentru generozitatea spiritului său, Elfridei i se umplu inima de recunoștinţă. Simplul fapt de a-l avea alături, stând acolo în apropiere, cugetând pe îndelete la amănunte și detalii banale o făcea să se simtă în largul ei. Se comporta ca un bun amfitrion, de parcă el însuși ar fi lansat invitaţia și nu ar fi fost obligat să accepte o situaţie dată. Elfrida îşi termină de băut ceaiul și se scula în picioare.

— O să-i telefonez chiar acum. Porni spre ușă, apoi întoarse capul.

— Îţi mulţumesc, Oscar.

Lucy

„Tot vineri, 8 decembrie

Am arătat deja în scris toate întâmplările minunate petrecute azi, despre întoarcerea lui Carrie, despre ieșirea în oraș la prânz și despre sugestia ei să plecăm împreună undeva de Crăciun. Filmul de la cinematograf mi-a plăcut foarte mult, mi-a readus buna dispoziţie. Acum, e ora 10,30 seara și mă pregătesc de culcare, nu înainte să scriu aceste ultime rânduri în jurnal. întâmplările grozave de azi

ˇs-au ţinut lanţ. Mi-am făcut baie după cină, m-am spălat pe cap și, în timp ce mi se zvânta părul, am intrat în bucătărie să-mi pregătesc o ciocolată fierbinte. Apoi, a sunat telefonul și mama a venit să mă caute și să mă anunţe că mătușa mea, Carrie, voia să-mi vorbească. Cred că ele două, mama și Carrie, discutaseră deja. Am ridicat receptorul aparatului din bucătărie și am așteptat puţin până am auzit un scurt ţăcănit, semn că mama închisese celălalt telefon, astfel că n-avea de gând să asculte pe furiș. Mai trage cu urechea uneori.

Și atunci, Carrie mi-a spus. Plecăm împreună în Scoţia să ne petrecem Crăciunul acolo. Elfrida, vara bunicii, stă cu un prieten și amândoi doresc să venim. E o localitate numită Creagan și ei, Elfrida și prietenul, zic că dispun de o casă destul de încăpătoare. E atât de palpitant încât aproape ce) *plesnesc de bucurie. Carrie spune că-i prea departe să mergem cu mașina în toiul iernii, așa că o să zburăm cu avionul până la Inverness, unde un taxi o să ne aștepte la aeroport și o să ne deplasăm astfel restul drumului. Plecăm pe 14 decembrie și Carrie a rezervat deja biletele de avion.*

Prietenul Elfridei˙se numește Oscar, dar Carrie nu știe ce fel de om e pentru că nu l-a întâlnit niciodată.

Am întrebat-o pe Carrie dacă le-a înștiinţat pe mama şi pe bunica și mi-a răspuns negativ. Și atunci m-am interesat dacă n-ar trebui să le dau eu vestea, dar Carrie mi-a răspuns din nou negativ, fiind[ə˙ bunica n-a privit-o niciodată cu ochi buni pe Elfrida și ar fi mai bine să-i spună chiar Carrie, așa că ea o să treacă mâine pe aici să-i împărtășească vestea cu tot tactul posibil și ˇs-o calmeze dacă bunica îşi iese din fire. Mama n-o să sufle o vorbă pentru că nu se gândește decât la Randall și la plecarea în Florida.

Am întrebat-o pe Carrie ce haine să-mi împachetez şi mi-a spus că am nevoie de cojoace, șoșoni și schiuri, dar firește că vorbea doar în glumă.

Nu-mi vine să cred că voi pleca în Scoţia. Deja am început să număr zilele.

Carrie zice că nu va fi o atmosferă sărbătorească de Crăciun din pricină că Elfrida și Oscar sunt destul de în vârstă. Dar în comparaţie cu șansa extraordinară de a pleca împreună cu Carrie, Crăciunul nu contează câtuși de puţin și, oricum, nu mi-a plăcut niciodată tradiţionala budincă preparată special pentru această sărbătoare. Carrie mi-a mai spus că o să stăm aproape de ţărmul Mării Nordului.

Pur și simplu, ard de nerăbdare".

Elfrida

Acum, sâmbătă dimineaţă, Elfrida se trezi din somn prima și coborî la parter. Se îmbrăcase cu pantaloni groși din catifea reiată și cu două pulovere, și se simţi mulţumită de veșmintele ei călduroase de cum deschise pentru Horace ușa din spate care dădea în grădină. în timpul nopţii se lăsase un ger aspru, tot pământul se acoperise de brumă și cristale de gheaţă sclipitoare, iar urmele pașilor ei se întipăreau pe mica pajiște cu iarbă măruntă și sticloasă care-i trosnea sub picioare. Nu se luminase încă de-a binelea, iar ea și cu Horace se îndreptară către fasciculul de raze strălucitoare împrăștiate de felinarul de stradă care ilumina drumul îngust spre versantul. de deal cu terase.

Horace detesta frigul, așa că ea îl așteptă în timp ce mișuna încoace și încolo prin toate ungherele, până când câinele ţâșni ca săgeata spre capătul grădinii unde adulmecase, pasămite, miros de iepure, și unde zăbovi să-și găsească exact locul potrivit pentru satisfacerea necesităţilor fizice. Stând neclintită în picioare, îngheţând și străduindu-se să-și păstreze răbdarea, Elfrida privi în sus spre cer și văzu un început de înseninare, cu reflexe de safir. înspre răsărit, deasupra mării, zorii mijeau tremurător, cu o lumină portocalie-roșiatică, sfioasă, întârziată de câţiva norișori, deși soarele nu se strecurase încă în înaltul bolţii colorând orizontul. Avea să fie o zi frumoasă, decise Elfrida, și se simţi cuprinsă de gratitudine pentru mărinimia naturii. Se săturase de văzduhuri cenușii, de vânturi vijelioase și lugubre, de

lapoviţă și ploaie.

Horace se ușură în sfârșit și o zbughi înăuntru la căldură, iar Elfrida închise ușa. Apoi, puse ibricul pe foc, scoase din dulap tigaia și slănina din frigider. Așternu masa cu o faţă în carouri, așeză ceștile și farfuriile. Luă ouăle. Lui Oscar îl plăcea un mic dejun gătit și, deși Elfrida nu mânca împreună cu el, savura mirosul de slănină rumenită.

Cu prudenţă, se apucă să prăjească niscaiva felii de pâine. în bucătăria de modă veche de aici, această îndeletnicire constituia un soi de hazard, întrucât prăjitorul electric era învechit, depășit, terminat, și se comporta în consecinţă. Câteodată, azvârlea în sus pe neașteptate cu un pocnet înfundat două felii rezonabil de rumenii. Alteori, slobozea pâine crudă, insuficient de bine coaptă. Dar dacă, dintr-o pornire nărăvașă, nu catadicsea să se oprească automat, bucătăria se umplea cu fum înecăcios și cojile cu crustă înnegrită ivite în ultimă instanţă erau atât de dezgustătoare, încât nici măcar pescărușii de mare nu se îndemnau să le ciugulească.

Din când în când, Elfrida îşi spunea în gând că n-ar strica să cumpere un nou prăjitor de pâine. Se găsea o mică prăvălie pe strada principală, cu firma „William G. Croft, Aparate electrocasnice”. Vitrina acestui mic magazin gemea de cuptoare cu microunde, uscătoare de păr, fiare de călcat cu aburii super-grill pentru gaufre de Liege, laolaltă cu un număr de alte dispozitive și accesorii domestice de care Elfrida se putea lipsi cu ușurinţă. Dar un prăjitor electric de pâine devenise lucru vital „într-o zi, intrase în prăvălia lui Croft, dar dăduse înapoi în faţa preţurilor piperate și plecase în grabă fără să târguiască nimic.

Situaţia se complicase puţin, întrucât, lipsită fiind de micul venit suplimentar obţinut din meșteșugul de a broda perne decorative, ajunsese în mod cronic cam strâmtorată cu banii: zilele de luni nu se succedau cu destulă repeziciune, când trebuia să meargă la oficiul poștal și să-și încaseze pensia. Se gândea că lucrul cel mai rezonabil

care-i rămânea de făcut ar fi să găsească un chiriaș, pentru Poulton3s Row, pe bază trimestrială, asigurându-şi astfel un minimum de bani peșin. Totuși, logistica organizării acestei acţiuni dificile din Sutherland depășea puterile Elfridei, așa încât abandonă ideea în stadiu experimental. Cât despre Oscar, nu știa dacă se confrunta cu aceeași dilemă și nu intenţiona să-l descoasă. Probabil că strânsese deoparte ceva bani albi pentru zile negre, în hârtii de valoare sau în acţiuni, dar cunoștea faptul că Gloria îi achitase notele de plată pentru cheltuielile cotidiene impuse de stilul de viaţă luxos și opulent de la Grange.

Prin urmare, luptă mai departe cu prăjitorul moștenit, hotărându-se că, dacă se trezea cu o rezervă de bani gheaţă disponibili, va prefera să-i cheltuiască pe cărţi și flori.

Astăzi, se afla într-un moment de bună dispoziţie, delectându-se cu mirosul de slănină perpelită, contopit cu aroma de cafea fierbinte și de pâine proaspăt prăjită, Cafeaua de dimineaţă reprezenta un tabiet important. Stătea la masă sorbindu-și prima ceașcă atunci când Oscar i se alătură coborând la parter și Elfrida observă dintr-odată aspectul lui exterior. în mod obișnuit purta o cămașă groasă, cadrilată, peste care îşi trăgea un pulover călduros. Foarte degajat și neprotocolar. Fără cravată. Dar, în această dimineaţă, nu numai că se îmbrăcase cu cea mai bună cămașă, dar îşi pusese și cravată, vestă și sacoul de tweed.

Elfrida îl măsură din cap până-n picioare cu oarecare uimire.

— Arăţi foarte șic.

— Mersi. Sunt încântat că ai remarcat.

— De ce te-ai îmbrăcat așa elegant?

Oscar îşi luă farfuria cu ochiuri și slănină de pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte.

— Fiind[ɚ~i sâmbătă?

— Ba deloc, nu-ɨ tocmai motivul exact.

— Pentru că nu se cade să devin o epavă ramolită, ponosită, care-și târșâie anevoios picioarele, și-mi dai o

lecţie moralizatoare?

— O simplă cravată nu modifică atât de mult situaţia. Se așează pe un scaun și Elfrida îi turnă cafea.

— Îţi mulţumesc. Nu, ai dreptate într-o oarecare măsură. M-am ostenit întrucâtva să mă ferchezuiesc pentru că am de gând să fac o vizită.

Elfrida rămase surprinsă, dar se căzni să nu se exteriorizeze. I se aţâţase de asemenea curiozitatea.

— Cui?

— Lui Rose Miller.

— Cine e Rose Miller?

— O foarte veche prietenă.

— N-ai pomenit niciodată de ea. Ar trebui cumva să fiu înnebunită de gelozie?

— Nu cred. E: trecută de optzeci și cinci de ani, dacă mai supravieţuiește. A fost pe vremuri jupânească în casa bunicii mele. Locuiește într-o colibă cu acoperiș de stuf pe moșia Corrydale. Intenţionez să-i prezint omagiile mele.

— Cum de te-ai hotărât pe neașteptate să pleci și ˇs-o vezi pe jupâneasa bunicii tale? Până acum, ai stat atât de retras, fără să scoţi capul la lumină, încât oricine ar putea crede că ești un fugar evadat.

— Te deranjează?

— Oh, dragă Oscar, sunt absolut încântată. Doar că nu pricep prea bine această schimbare de atitudine.

Oscar puse deoparte ceașca de cafea. Când grăi din noi tonul vocii îi sună diferit, grav și nezeflemitor.

— Evenimentele petrecute ieri. întâlnirea întâmplătoare cu omul acela Peter Kennedy. Pastorul. Când m-am comportat atât de prostește și de brutal. Și ˇs-a mai întâmplat un lucru. în ultimele câteva săptămâni, m-am socotit un anonim, dar firește că nu sunt. Dacă Peter Kennedy mă cunoaşte din auzite, atunci cu siguranţă că și mulţi alţi oameni știu câte ceva despre mine. Sunt pur și simplu prea politicoși, atenţi și modești ca să vină și să ne ciocăne la ușă. Ásta e un oraș mic și veștile se răspândesc cu iuţeala fulgerului. Până acum, Rose Miller trebuie să fi prins de veste că m-am întors aici. Și ˇs-ar simţi profund

jignită dacă n-aș lua legătura cu ea. Așa că m-am decis ˇs-o vizitez. Și o să-i cumpăr un buchet de flori de la Arthur Snead, apoi o să facem împreună o scurtă călătorie la Memory Lane. N-ai nevoie de mașinăr nu-i așa?

— Nu. Ásta-i avantajul șederii aici. Pot să traversez mica piaţetă până la centrul comercial sau să merg de-a lungul străzii până la măcelărie și, în drum spre casă, să intru în librărie și să răsfoiesc cărţile. Dacă m-aș simţi tentată, m-aș aventura într-o scurtă incursiune prin magazinele de antichităţi și m-aș cadorisi cu un ceainic din perioada victoriană. Sau chiar mi-aș vopsi părul.

— Vrei să spui că există într-adevăr un coafor în Creagan?

— Bineînţeles. Chiar peste drum de frizerie. Unde altundeva?

Elfrida se aplecă ușor peste masă să strângă vasele și să-și umple cea de-a doua ceașcă de cafea. Draperiile de bumbac cadrilate erau încă trase, așa că le dădu într-o parte și-n alta și văzu cerul înseninat.

Pe neașteptate, se înveseli, cuprinsă de o stare de entuziasm, așa cum nu i se mai întâmplase de mult timp. Încet-încet, lucrurile se îmbunătăţeau. Ziua avea să fie minunată. Friguroasă, dar însorită. Oscar pleca în vizită, iar Carrie și cu Lucy trebuiau să sosească săptămâna următoare. Gândindu-se la toate acestea, decise în sinea ei că ziua de ieri marcase momentul de cotitură, deși nu-l percepuse ca atare.

— Ies să mă plimb puţin, o anunţă Oscar. Să-mi dezmorţesc picioarele. Să respir aer proaspăt. îl iau pe Horacp cu mine. De bună seamă, Elfrida nu se vedea nici îmbiată, nici invitată să li se alăture. Ceea ce nu constituia nicio nenorocire, pentru că nu dorea câtuși de puţin să hoinărească anevoie pe vânt și zloată. Și din nou, izbuti să-și disimuleze surprinderea, sfătuindu-l pur și simplu să se încotoșmăneze bine pentru a se apăra de frigul aspru.

S-ar putea ca în mod norocos Oscar să-l fi ˇîntâlnit pe acest Peter Kennedy. Pastorul. Și, dintr-un motiv sau altul, fusese antrenat în conversaţie și tratat cu bunăvoinţă și

cordialitate. Iar faptul că, precum un câine care mușcă mâna stăpânului ce-l hrănește, Oscar intrase în panică și-l părăsise ostentativ era probabil mai puţin semnificativ pentru Peter Kennedy decât pentru Oscar, care se jena în mod vădit de comportamentul lui. în timpul nopţii, stătuse treaz, chinuit de remușcări. Poate că decizia de a-i face o vizită bătrânei jupânese Rose Miller reprezenta un soi de reparaţie morală, primul pas voluntar din izolarea autoimpusă în compania oamenilor.

— La ce oră pleci, Oscar? Elfrida îşi aduse ceașca la masă. Ca să te prezinţi la întâlnirea de taină cu Rose?

— Nu-ɨ vorba de o întâlnire de taină, fiind[ɚ habar n-are că vin.

— Da, însă expresia asta sună cu mult mai pasionant.

— Mă gândeam să pornesc pe la zece și jumătate. Crezi că-i o oră potrivită?

— Absolut perfectă! O ˟s-o găsești sculată din pat, forfotind încoace și încolo, în plină activitate și o să te servească [u o ceașcă de ceai și biscuiţi. Elfrida luă o înghiţitură de cafea. Poate, dacă tot eşti la Corrydale, n-ar strica să te abaţi un moment pe la maiorul Billicliffe.

— Speram să nu-mi sugerezi una ca asta.

— Oh, Oscar, te arăţi iar slab de înger. E doar un bătrân inofensiv și probabil că se simte îngrozitor de însingurat. E un act de necuviinţă să trăiești aici prefăcându-te că nu există. La urma urmelor, ne-a așteptat cu cheia și ne-a tratat cu o băutură destul de spălăcită. Oscar, amuţit, nu părea deloc entuziasmat. Ai putea să treci pe la el cu dezinvoltură ca să schimbaţi câteva cuvinte. Invită-l aici la un pahar și o gustare săptămâna cealaltă, când or să sosească Lucy și Carrie. Spune-i că dăm o mică petrecere.

Cu viclenie, Oscar devie brusc de la subiect, scăpând tangenţial cu o digresiune.

— Ele când urmează să sosească?

— Vineri. Te-am anunţat deja. Călătoresc cu avionul până la Inverness și l-am rugat pe taximetrist să meargă la aeroport și să le ia.

— Nu știam că dispunem de un șofer de taxi.

— Alec Dobbs.

— Credeam că e antreprenor de pompe funebre.

— Așa-i, dar se ocupă și cu taximetria.

— Un om cu multe talente.

Elfrida își sorbea cafeaua. Uitase acum de maiorul Billicliffe și se gândea în schimb la venirea lui Carrie și a lui Lucy.

— N-a mai rămas mult timp, nu-i așa? Trebuie să umblu prin magazine după niște piese de mobilier pentru mansardă. Nu se poate să nu găsesc pe undeva prin preajmă vreo prăvălie de vechituri sau care vinde bunuri de mâna a doua. O să mă interesez.

— La cine?

— La măcelar?

— Sau la vânzătorul de ziare?

— Ori, pesemne, la antreprenorul de pompe funebre?

— Ah, firește, doamna Snead. E imposibil să nu știe.

Această discuţie fascinantă ar fi putut continua la nesfârșit dacă n-ar fi fost întrerupţi de ţârâitul strident și pătrunzător al soneriei de la ușa principală, ceea ce-l provocă pe Horace, băgat în sperieţi, să sară din coș și să latre cu nervozitate.

Elfrida îl șâșâi să tacă, ieși din bucătărie și străbătu vestibulul. Poștașul sunase la ușă și le lăsase două scrisori pe preșul de șters picioarele. Elfrida se încovoie din șale, le culese de pe jos și i le aduse lui Oscar.

— Una e pentru tine, dactilografiată și expediată, probabil de la directorul băncii tale. Și cealaltă-i pentru mine.

— Acum, e rândul meu să fiu gelos.

— Socot că n-ai de ce. Căută dibuind cu mâinile după ochelari în buzunarul puloverului și și-i potrivi pe nas. Un scris destul de îngrijit, cu caligrafie măruntă și ascuţită, înșfăcă un cuţit de pe masă, tăie marginea plicului și scoase colile de hârtie. întoarse paginile să gândească semnătura și zâmbi.

— Oscar, e de la Hector. Scumpul bătrânel ne-a scris.

Se așează pe scaun și despături colile de culoare azurie. Și un cec. Un cec de cinci sute de lire!

Lui Oscar i se lungi obrazul.

— Cinci sute de lire? Ești sigură?

— Uită-te cu ochii proprii. Completat pe numele tău. l-l întinse. Oscar se zgâi cu oarecare nedumerire, apoi spuse:

— Mai bine să aflăm despre ce-i vorba.

Astfel că Elfrida începu să citească [u glas tare: *„Dragii mei Oscar și Elfrida.*

Nu m-am apucat să vă scriu mai înainte pentru că am vrut să vă las suficient timp de acomodare. Nădăjduiesc că aţi călătorit în siguranţă, fără probleme, aţi ajuns teferi și nevătămaţi și aţi găsit Estate House într-o stare bună. Trebuie să vă mărturisesc că, după plecarea voastră, m-am simţit îndemnat să-i trimit o scrisoare lui Peter Kennedy, parohul din Creagan. Vă cunosc dorinţa de intimitate și anonimat, îmi dau bine seama că trebuie să profitaţi de prilej pentru a vă împăca pe îndelete cu tragedia pe care aţi suferit-o. Dar n-am putut să mă stăpânesc, să nu mă frământ cu gânduri de tot felul, iar Peter este un om de ispravă, un prieten statornic și știam că pot să mă bizui pe el că va păstra tăcere asupra tristelor împrejurări. Pe vremuri, obișnuia să mă viziteze cu regularitate la Corrydale, înainte să-i transfer proprietatea lui Hughie, și mă delectau compania sa și mintea-i ascuţită și pătrunzătoare. Mă aștept că va intra în legătură cu voi și mi-ar plăcea să-i accepţi preocuparea și posibila tentativă de consolare.

Sper că nu v-am ofensat cu acţiunea mea.

Mă neliniștesc de asemenea și nu-mi găsesc astâmpăr din cauză că Estate House este insuficient mobilată și nu dispune de toate înlesnirile moderne. După cum știţi, n-am mai stat acolo de foarte mulţi ani, deși, de când au dispărut foștii chiriași, soţii Cochrane, am aranjat să fie întreţinută curat zi de zi. Cum mă consider răspunzător pentru că v-am convins să părăsiţi

Hampshire și să vă stabiliţi în Creagan, mă simt

fericit: a completez lipsa eventualelor accesorii și obiecte de utilitate practică și care v-ar putea face viaţa mai comodă. Astfel că vă trimit alăturat un cec de cinci sute de lire care nădăjduiesc că va fi suficient pentru obiectele de primă necesitate.

Vremea în Londra e încă rece și cenușie. Nu prea ies în oraș, dar contemplu lumea de la fereastră.

Sper că sunteţi sănătoși. Aș aprecia dacă mi-aţi trimite o scrisoare sau dacă mi-aţi da un telefon ca să-mi risipesc grijile. Am citit în „The Times" că Grange e scoasă pe piaţă la vânzare. Băieţii nu și-au irosit timpul.

Cu urări de bine pentru amândoi.

Al vostru devotat.

Hector".

În tăcere, Elfrida împături scrisoarea și o puse înapoi în plic.

— O să-i răspund chiar în dimineaţa asta, spuse ea.

— E colosal de generos. Dar, de fapt, n-avem nevoie de nimic.

— Oh, ba da, cum să nu, grăi Elfrida cu fermitate.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă un nou prăjitor electric care nu arde pâine, nu sare în aer ori mă electrocutează. Asta pe care-l folosim e arhaic. Și trebuie să cumpăr un pat pentru Lucy, ca să nu mai zic că n-ar strica să acoperim cu o perdea nișa de la fereastră de pe casa scării.

— Mi-au scăpat din vedere până acum astfel de lucruri, rosti Oscar oarecum jenat.

— Bărbaţii nu remarcă niciodată atare amănunte.

— Pesemne că am putea cumpăra o mașină de spălat vase?

— Nu ne e necesară.

— Sau un cuptor cu microunde?

— Nu ne trebuie nici ăsta.

— Ori un televizor?

— N-am urmărit niciodată emisiunile televizate. Dar tu?

— Doar buletinele de știri. Și concertele de muzică de

promenadă transmise de la Royal Albert Hall. Și „cântările de slavă”.

— Păi, nu-i așa că suntem cu adevărat norocoși că ne mulţumim numai cu cele strict trebuincioase traiului?

— Cu siguranţă favorizaţi de soartă. Ridică mandatul de plată și-l măsură cu privirea. Din mai multe puncte de vedere. înainte ˇs-o vizitez pe Rose, o să trec pe la Banca Scoţiei și o să deschid un cont comun pe numele amândurora. Și, atunci, o să poţi umbla nebunește după mobilă.

— Dar banii nu-s pentru mine.

— Sunt pentru amândoi.

— Și se va arăta Banca Scoţiei atât de serviabilă?

— Am depus bani acolo de când eram copil. Nu întrevăd nicio dificultate.

— Ești atât de dinamic, Oscar. Și n-o să uiţi de buchetul de flori pentru Rose?

— În niciun caz.

*

Ziua căpătă o strălucire orbitoare. Soarele roșu se înălţase încet pe un cer limpede și străveziu de albastru ca un porţelan subţire chinezesc, și nu mai adia nicio boare de vânt. Doamnele, pornite după târguieli, păleau pe trotuar cu băgare de seamă, îngrijorate să nu alunece pe polei, să nu se prăbușească la pământ, Irângându-și picioarele ori gâtul; purtau cizme groase, îmblănite, și se înfofoliseră cu căciuli și mănuși de lână. Dar frigul mușcător nu le împiedica să zăbovească în drum pentru obișnuite clevetiri, răsuflarea lor scoţând norișori de aburi pe când sporovăiau fără întrerupere.

Biserica, profilată pe fundalul unei dantelării împletite de crengile arborilor pleșuvi, radia cu o puzderie de reflexe aurii în lumina solară. Sus, pe deasupra turnului înalt și ascuţit, pescărușii de mare, cu pene strălucitoare de diferite culori, se roteau fâlfâind alene din aripi și câteva stăncuţe se cocoţaseră pe girueta din vârful de clopotniţă. Gerul pudrase cu chiciură brazdele de iarbă din vechiul ţintirim, iar mașinile, cârmite la vale dinspre

fermele îndepărtate, presărate pe coama dealului, purtau cușme de zăpadă. Un automobil break căra un pom de Crăciun scos în afara ușii deschise a portbagajului.

Isprăvind cu treburile casnice, aranjatul paturilor, pregătitul focului și umplutul coșului cu lemne și cărbuni din magazine, Elfrida se așează pe bancheta fixată în perete lângă bovindou și urmări cu atenţie toată această forfotă neîntreruptă de sezon. Oscar plecase deja, după ce se căznise să cureţe de gheaţă parbrizul și să pună în funcţiune ștergătoarele. Elfrida spera că Rose Miller se va arăta încântată de revederea cu Oscar și că amândoi vor petrece momente plăcute de aduceri-aminte.

Se îndreptă către masă, strălucirea soarelui cu dinţi scăldând încăperea, şi-şi începu scrisoarea către Hector.

„Estate House

9 decembrie

Dragă Hector.

Ce gest frumos să ne scrii și îţi mulţumesc, atât din partea lui Oscar, cât și a mea pentru cecul foarte generos. Este mai mult decât binevenit dintr-o serie de motive. Ne lipsesc într-o oarecare măsură unele lucruri esenţiale, dar ne-am descurcat destul de bine și fără acestea. însă acum, urmează să vină aici de Crăciun verișoara mea mai tânără, pe nume Carrie Sutton, însoţită de nepoata ei, Lucy, care are paisprezece ani, așa încât darul tău ne ajută să înseninăm puţin acest cămin și să-l facem mai primitor. Avem nevoie de un nou prăjitor de pâine, alte ustensile de bucătărie nu ne trebuie, dar intenţionez să cumpăr câteva piese de mobilier pentru odaia lui Lucy (m-am gândit să-i amenajez dormitorul în mansardă!) și cecul tău se dovedește folositor din acest motiv. Mă voi interesa să găsesc un magazin care vinde bunuri la mâna a doua.

Oscar se simte binișor de-acum. ˇS-a retras tot mai mult în găoacea lui chiar din clipa când am ajuns aici și, din răstimp în răstimp, izolarea sa m-a deprimat puţin, necontenind să mă întreb dacă se va mai descătușa vreodată din norul de mâhnire și va începe să privească iarăși înainte. Nu dorea să vadă pe nimeni, nici măcar să

schimbe o vorbă cu vreo persoană. Ieri, totuși, l-a scos pe Horace, câinele meu, la o lungă plimbare și, lângă clubul de golf, ˝s-a pomenit abordat de Peter Kennedy. L-a plăcut foarte mult și mi-a împărtășit că are o înfăţișare simpatică. Peter Kennedy l-a invitat înăuntru la o ceașcă de ceai și Oscar a consimţit să meargă, dar a aflat mai târziu că Peter este pastorul bisericii, ˝s-a speriat și a șters-o englezește.

S-a supărat îngrozitor de tare din pricină că ˝s-a lăsat cuprins de panică, dar socot că incidentul l-a readus la realitate și și-a dat seama că nu se mai poate ascunde la Infinit. Așa că, în dimineaţa aceasta, ˝s-a urcat în mașină să-i facă o vizită lui Rose Miller la Corrydale. Acesta este primul său pas făcut de bunăvoie, din proprie iniţiativă, în lumea oamenilor și sufletul mi se umple de recunoștinţă și speranţă că Peter Kennedy nu va întârzia să reapară. Orice ˝s-ar întâmpla, Oscar nu trebuie să fie îmboldit de la spate, ci, dimpotrivă, e necesar să i se îngăduie să accepte lucrurile pe îndelete și cu împăcare.

Ne simţim cu adevărat bine și zilele se scurg în tihnă. Aici, e un capăt de lume foarte liniștit și îmi scot câinele, pe Horace, la lungi plimbări pe plajă, reîntorcându-ne câteodată după apusul soarelui. Nu avem televizor, dar nici nu-i simţim lipsa. Oscar și-a adus cu sine micul radio portabil și ne petrecem serile jucând canastă și ascultând postul «Classic FM».

Am parcurs cu mașina un drum obositor din Hampshire și…”

Era atât de concentrată asupra scrisorii, așa de nepăsătoare la murmurul de glasuri de pe stradă, încât nu auzi poarta de fier forjat deschizându-se și închizându-se la loc sau zgomotul de pași înaintând spre intrarea principală. Când soneria începu să târâie, tresări atât de tare, încât scăpă, pixul din mână. De la parter, Horace, ca de obicei, umplu casa cu lătrături chelălăite de panică. Se ridică în picioare, părăsi salonul și coborî în grabă la etajul de jos.

— Of, Horace, încetează odată, taci din gură!

Străbătu vestibulul să deschidă ușa grea, împingând-o în lături, lăsând să pătrundă lumina solară, frigul aspru, și pomenindu-se faţă în faţă cu o necunoscută.

— Îmi pare rău c-am alertat câinele.

— Nu contează.

Oaspetele ei inopinat era o femeie, trecută pesemne de treizeci de ani, înaltă și zveltă, fantastic de nonconformistă în înfăţișare. Avea părul negru ca pana corbului, tuns cu breton până aproape de sprâncene, iar pletele îi atârnau liber până la umeri, încadrându-i figura ovală cu trăsături blajine. Purta un cojoc vechi, cu pielea ușor bătucită și roasă, peste o fustă lungă din lână roșie și se încălţase cu cizme Doc Marten. Îşi înfășurase în jurul gâtului un fular ecosez de lână, încercuindu-i faţa frumoasă, cu osatură fină, și nefardată. Obrajii îi erau pârliţi de soare, îmbujoraţi de frig în această dimineaţă, iar ochii, adânciţi în orbite, negri ca boabele de cafea. Căra într-o mână o sacoșă de cumpărături din plastic, iar în cealaltă o coșarcă de nuiele împletite cu ouă.

— Bună ziua, îi zâmbi necunoscuta. Ești Elfrida Phipps, nu-i așa? Sper că nu te-am deranjat, mă numesc Tabitha. Elfrida nu se dumiri cu cine avea de-a face și perplexitatea i se citea în priviri. Sunt Tabitha Kennedy, nevasta lui Peter Kennedy.

— Oh! Elfrida se strădui să nu se arate uluită peste măsură. Nu mai văzuse niciodată în viaţa ei o fiinţă de sex feminin care să nu semene deloc a soţie de pastor.

— Mă bucur cu adevărat să te cunosc. Elfrida se dădu la o parte, ţinând ușa deschisă. Intră, te rog.

Dar Tabitha Kennedy șovăia.

— Numai dacă nu ești prea ocupată. Ţi-am adus doar niște ouă proaspete. De la găinile mele.

— Nu-s deloc ocupată și ouăle proaspete prind bine oricând. Poftește înăuntru, îţi fac o ceașcă de cafea.

Tabitha trecu pragul casei și Elfrida închise ușa.

— Te incomodează dacă mergem în bucătărie? Elfrida porni în frunte, arătându-i drumul. Pun ibricul pe foc și apoi ne bem cafeaua la etaj, în salon. Sau preferi cumva

ceai?

— Mor după o ceaşcă de cafea fierbinte. Am îngheţat ca piatra. Peter a luat maşina, aşa că a trebuit să cobor pe jos creasta dealului. Credeam că o să mă lungesc la pământ cu faţa-n jos, e un gheţuş grozav. O urmă pe Elfrida în bucătărie, aşează coşul cu ouă pe masă şi-şi atârnă sacoşa de plastic de speteaza scaunului.

— Şi Oscar a plecat cu maşina. A pornit spre Corrydale să-i facă o scurtă vizită unei bătrâne pe nume Rose Miller.

— Doamne Sfinte, ce revedere o să fie! Rose l-a adorat dintotdeauna pe Oscar. Nu contenește să vorbească despre el. Știi că n-am mai intrat niciodată aici? Dacă veneam la Estate House, era o vizită formală, urcam șirul de trepte de la intrare și pătrundeam în vestibul. Soţii Cochrane erau un cuplu ciudat, foarte rezervaţi. ˇS-ar putea spune că nu le plăcea să-și primească oaspeţii cu ospitalitate. O dată pe an, eu și cu Peter eram invitaţi la ceai și la o conversaţie politicoasă. Pentru noi, ocazia constituia un soi de calvar. Cum v-aţi acomodat?

După ce umpluse ibricul cu apă, punându-l să fiarbă pe plita deja încinsă, Elfrida se apucase să aranjeze pe tavă ceștile cu farfurioare.

— Destul de bine.

Tabitha îşi plimbă privirea de jur-împrejur.

— Bucătăria asta îmi amintește de o expoziţie de la Muzeul Patrimoniului Naţional. Și bunica mea avea o cuhnie identică, de modă veche, așa cum existau odinioară în marile conace. Presupun că soţii Cochrane nu se omorau după aparatele casnice și, chiar dacă se mai găseau câteva pe aici, doamna Cochrane ˇs-a descotorosit cu siguranţă de toate. Aveţi mașină de spălat vase?

— Nu, dar nici n-am avut vreodată, așa că nu contează.

— Și mașină de spălat rufe?

— Există una arhaică în oficiul de lângă bucătărie, dar durează ore întregi să speli cu ea, deși funcţionează. Iar uscătoria mea este frânghia de întins rufe din capătul

grădinii.

— Un oficiu! Pot să arunc o privire?

— Firește.

— Pe ușa asta? E din ce în ce mai bine. Podele pardosite cu plăci de ceramică, chiuvete de argilă smălţuită, suporturi din lemn în care se pun vasele la scurs. Dar bag seamă că aveţi frigider.

— Aproape că ne prisosește pe gerul ăsta.

Tabitha închise binișor ușa oficiului și se întoarse în bucătărie, trăgându-și un scaun să se așeze la masă.

— Folosiţi salonul mare de la etaj?

— Tot timpul. Defilăm toată ziua în sus și-n jos pe scări.

— Și încăperile de la parter?

— E o sufragerie foarte mohorâtă, mobilată în stil victorian. Cu o puzderie de piese grele, întunecoase, din mahon, cu draperii de catifea și cu o pianină veche, împodobită cu sfeșnice. Cealaltă încăpere, bănuiesc, era biroul originar al administraţiei moșiei. Nu cred că soţii Cochrane l-au întrebuinţat vreodată. Există încă acolo o masă demodată de scris cu capac-rulou și un scrin cu sertare speciale pentru depozitarea chiriilor. Mă tem că n-o să intrăm în niciuna dintre încăperi. Mâncăm fie aici, lie sus în salon, lângă focul care arde în șemineu.

— Mult mai simplu.

— Și pe Oscar nu pare să-l deranjeze.

— Mă bucur că Oscar nu-i aici, spuse Tabitha. Unul dintre motivele pentru care am venit este să-mi cer scuze și acum nu mai trebuie ˟s-o fac.

— Să-ţi ceri scuze? Pentru ce?

— Peter m-a trimis. E îngrijorat că ˟s-a purtat cam grosolan și cu tupeu ieri după-amiază. Speră atât de mult să nu-l fi supărat pe Oscar.

— Eu știu că Oscar consideră că trebuie să se scuze faţă de Peter. Comportamentul lui a fost grosolan, pur și simplu, a fugit de-acolo mâncând pământul, dar a intrat în panică. Acum, e plin de remușcări. îşi dă seama că ˟s-a comportat nepoliticos.

— Hector ne-a scris și ne-a înștiinţat că soţia și fata lui au murit în acel groaznic accident de mașină. E nevoie de timp să uiţi o asemenea tragedie și să-ţi reiei modul de viaţă obișnuit.

— Se numește suferinţă adâncă, de neconsolat.

— Știu. Nici pentru tine nu se poate să fi fost tocmai ușor de suportat.

— În fapt, am trecut prin toate chinurile iadului.

Elfrida se auzi destăinuindu-i-se astfel și rămase uimită că rostise aceste cuvinte în mod impulsiv, întrucât nu recunoscuse sau nu admisese nici măcar în sinea ei, în ungherele tainice ale minţii, că îndurase momente de infern.

— Socot că sentimentul de frustrare e cel mai chinuitor fiind‍ʃ‍ɾ, fatalmente, nu-l poţi ajuta cu absolut nimic pe cel în suferinţă. Și apoi, neastâmpărul, starea de continuă agitaţie. Urmată de simţământul de culpabilitate pentru că te simţi copleșit de nerăbdare. De nenumărate ori, a trebuit să-mi muşc limba. Și alt lucru important, sunt o persoană sociabilă. Nu mă refer la petreceri nesfârșite, dar îmi place să-mi fac prieteni noi și să cunosc oameni. Din pricina lui Oscar, m-am văzut nevoită să stau retrasă. Și, probabil, am lăsat impresia că-s o individă gomoasă și cu ifose.

— Mă îndoiesc.

— Doamna Snead a devenit colacul meu de salvare. Am purtat lungi conversaţii la o ceașcă de ceai.

— Îmi pare bine că lucrează pentru voi.

— Astăzi… Azi am încercat senzaţia că toate momentele de chin infernal au rămas în urma noastră. De dragul lui Oscar, sper să fie adevărat. E un om atât de cumsecade, nu merită o soartă atât de neîndurătoare. Poate că vizita făcută lui Rose Miller e un pas înainte.

— Noi vă stăm mereu alături, Peter și cu mine, dar ne-am gândit că amândoi aveţi nevoie de un răgaz. E dificil uneori să apreciezi cu precizie momentul potrivit.

— Nu-ţi mai frământa mintea cu asta. Te rog.

— Dacă Peter ar veni să-l vadă pe Oscar, crezi c-ar fi

o Idee bună? Ar putea să lămurească lucrurile împreună.

— Cred că-i o idee minunată, dar spune-i să dea un tolefon în prealabil.

— Așa am să fac.

Cafeaua fusese pregătită, tava aranjată cu toate cele necesare. Elfrida o ridică de toarte.

— Hai să mergem sus. E mai confortabil.

Porni în frunte, iar Tabitha o urma îndeaproape.

— Sunt mereu impresionată de scara asta frumoasă. Conferă un aspect atât de impozant, o notă de distincţie. Peter zice că baluștrii sunt ciopliţi din pini baltici, aduși ca lost pe bărcile de pescuit heringi. Zăbovi câteva clipe pe r. emipalier să privească pe fereastră spre grădină. învăluită încă în promoroacă și posomorâtă, expusă gerului aspru din miez de iarnă, se povârnea pe coasta dealului într-o succesiune de pajiști amenajate în terase, străbătute în mijloc de o potecă și un șir de trepte. în capătul îndepărtat, se zărea un pâlc de pini și în crengile noduroase și desfrunzite se cuibăriseră câteva stăncuţe.

— Am uitat ce întindere mare de pământ e aici. Nu se poate vedea din drum fiind[ɔ zidu-i prea înalt. Iubesc la nebunie grădinile în terasă și înconjurate de ziduri. Bătrânul Cochrane se pricepea la grădinărit. Aproviziona cu lăptuci casele parohiale și prezbiteriile din comitat.

— Și Oscar grădinărește, dar, până acum, a strâns doar câteva frunze căzute.

— Primăvara, răsar narcise galbene și terasele se împurpurează de călini. Și pe undeva, pe-acolo, se găsește și un liliac.

Împovărată cu tava, Elfrida continuă să urce treptele. în spatele ei, Tabitha nu contenea cu comentariile detaliate.

— E o scară impunătoare și dă o senzaţie de grandoare. Dimensiunile sunt neașteptate, ca-ntr-un castel aristocratic... Razele soarelui pătrund prin ușa deschisă a salonului... Ţi se pare că se mărește din ce în ce mal mult... și am socotit dintotdeauna că salonul ăsta e cea mai încântătoare cameră. Oh, ia te uită, vi ˟s-a îngăduit să

păstraţi candelabrul. Trebuie să fi fost adus de la moșia Corrydale. Tabitha îşi roti un moment privirea prin încăpere și descoperi micul tablou pe care Elfrida îl purtase cu sine de la Dibton.

— Dumnezeule mare, ce splendoare! înaintă câţiva paşi să-l cerceteze îndeaproape. Nu era aici, nu-i așa?

— Nu, îmi aparţine. Elfridă așează tava pe măsuţa scundă de lângă bovindou.

— E pictat de David Wilkie. Așa trebuie să fie, ochii nu mă-nşală.

Elfrida rămase impresionată.

— Da, ai dreptate. L-am primit cu mulţi ani în urmă. îl iau cu mine în fiecare casă în care mă instalez.

— Cum de-ai intrat în posesia unui obiect atât de preţios?

— Ţi-am spus, mi-a fost dăruit.

Tabitha chicoti.

— Cineva trebuie să te fi iubit foarte mult.

— Aduce oarecum cu o ștampilă imprimată pe o mapă de birou cu sugativă. E prea mic pentru un perete atât de întins.

— Dar de-a dreptul fermecător.

Elfrida se îndreptă spre șemineu să aprindă focul, pregătit deja cu lemne și cărbuni.

— Chiar avem nevoie de foc? întrebă Tabitha. Pare să fie așa de cald.

— Astea-s cele mai minunate lucruri pe lume, un foc ce arde cu vâlvătăi în șemineu, un boiler alimentat cu petrol și încălzirea centrală. Când am sosit aici, mă temeam că o să deger de frig până-n măduva oaselor, dar stăm confortabil și liniștiţi ca puii de găină în cuibar. Boilerul încălzește apa și ne răsfăţăm în căldură și cu băi cât suportăm de fierbinţi.

— Și, bineînţeles, casele astea vechi, din epoca victoriană, sunt atât de solide și bine clădite. Nu se simte nici pic de curent.

Flăcările se înteţiră, în cămin lemnele pârâiau și trosneau pridídite de para lacomă. Scăpărară câteva mici

scântei. Elfrida mai puse un vătrai cu cărbuni și un butuc.

— Vrei să ne așezăm lângă fereastră?

— Sigur că da. Soarele strălucește minunat azi. Tabitha îşi desfășură fularul, îşi descheie cojocul, și-l scoase, aruncându-l pe un scaun, apoi se instală comod pe bancheta capitonată, fixată în perete, lângă bovindou.

— Stai aici de obicei și urmărești toate întâmplările ciudate ori amuzante? Probabil că ai aflat suficient de multe despre noi, localnicii, ca să scrii o carte.

— E destul de fascinant. Elfrida împinse la o parte scrisoarea pe care o compunea pentru Hector. Trăiești aici de mult timp?

— Cam de douăzeci de ani. Ne-am căsătorit cu puţin înainte ca Peter să fie numit paroh în Creagan.

— Câţi ani aveai atunci?

— Douăzeci. Tabitha strâmbă din nas. Unii dintre enoriași nu ne-au privit cu ochi buni, dar, până la urmă, neînţelegerile ˇs-au aplanat. Amândoi copiii noștri ˇs-au născut în casa parohială.

— Ce vârste au?

— Rory a împlinit optsprezece. A terminat de curând școala. Ne-am trimis ambele odrasle la liceul din localitate. Rory a trecut cu bine examenul susţinut în ultimul an de liceu și a obţinut un loc de înscriere˙la Universitatea Durham, dar nu-l va ocupa până la anuz. Are o perioadă de întrerupere și numai Dumnezeu știe cum o să-și umple timpul. Peter zice că nu-i pasă câtuși de puţin cu condiţia ca băiatul să câştige atât cât e necesar pentru a se întreţine singur sau să studieze mai departe. Clodagh are doisprezece ani și, dintr-un motiv necunoscut nouă, e înnebunită după cai. Nu ne-am dumirit încă de ce a trebuit să-și aleagă o pasiune atât de costisitoare.

Mai bine ˇs-ar fi dat în vânt după deltaplanorism.

Pe neașteptate, amândouă bufniră în râs și Elfrida se simţea grozav să flecărească la o ceașcă de cafea cu o prietenă, trăncănind vrute și nevrute despre bărbaţi și copii, de parcă ˇs-ar fi cunoscut de când lumea.

O privi drept în faţă pe Tabitha, stând acolo alături,

îmbrăcată într-un pulover negru pe gât, cu părul lăsat lung până la umeri ca o fetișcană, și i se stârni curiozitatea.

— Îţi place să fii nevastă de pastor?

— Ador să fiu măritată cu Peter. Și nu-s numai soţie de preot paroh, fiind[ɔ predau artele frumoase la școala secundară. Sunt profesoară calificată, cu diplomă universitară și toate gradele profesionale. Cinci dimineţi pe săptămână.

— Ai și preocupări artistice?

— Da, pictez, desenez și ţin de asemenea cursuri practice de meșteșuguri – ca de pildă olărit și brodat. Elevele din ultimul an lucrează cu acul toate pernele de îngenuncheat din biserică. Am iniţiat un proiect uriaș. Și fiecare mamă din Creagan are un ghiveci de lut pentru begonii.

— Eu am fost actriţă, spuse Elfrida, apoi se fâstâci oarecum şi-şi dori să nu fi rostit aceste cuvinte întrucât îi răsunară găunos în urechi, ca și cum ș-ar fi luat la întrecere cu talentele Tabithei.

În mod agreabil, Tabitha rămase uimită.

— Serios? De fapt, nu sunt câtuși de puţin surprinsă. Mi te pot imagina jucând pe scenă. Te-ai bucurat de celebritate?

— Nu, nici pe departe. Dar am trudit mereu, cu smerenie și devotament, oricât ar fi fost de modest rolul.

— Asta contează, nu-i așa? Să practici profesiunea care-ţi place și să-ţi câştigi existenţa. Asta-i și părerea mea. Și te-ajută să capeţi simţul propriei demnităţi și conștiinţa meritelor personale. Peter mă-nţelege. Asta-i unul dintre motivele pentru care-l iubesc așa de mult. De-abia aștept să-l cunoști. Te-aș pofti la casa parohială, dar mai bine amânăm până când Peter și cu Oscar lămuresc problemele. O dată ce lucrurile-s clarificate, o să vă lansez invitaţiile. Ceea ce înseamnă, de fapt, un apel telefonic.

— Mă bucur de pe acum la gândul ăsta.

— Cum vă petreceţi Crăciunul?

— Nu cred că o să sărbătorim în niciun fel. Oscar nu vrea să organizăm nimic festiv. Și-l înţeleg, pentru că

perioada asta a sărbătorilor de iarnă poate deveni îngrozitor de emoţionantă, îi redește̦eaptă în minte trecutul. Dar e complicat fiind[ɔ- sâmbăta viitoare urmează să sosească aici verișoara mea împreună cu nepoata el. Le-am înștiinţat deja că n-or să aibă parte de o atmosferă sărbătorească, dar ˇs-au hotărât să vină oricum.

— Câţi ani au?

— Carrie treizeci, iar nepoata a împlinit paisprezece. O cheamă Lucy. N-am cunoscut-o niciodată. Sper doar că nu-i prea timidă. Sau prea îndrăzneaţă, de altfel. Şi trag nădejde că n-o să se plictisească la culme.

— De Crăciun, se desfășoară atâtea evenimente deosebite în Creagan, încât o să se distreze nemaipomenit. Toţi copiii de prin partea locului se strâng laolaltă…

— Nu-i știe pe copiii de aici…

— O să-i facem cunoștinţă cu Rory și cu Clodagh şi apoi îi va cunoaşte pe toţi ceilalţi.

Elfrida se îndoia în sinea ei.

— N-or să se supere?

— Să se supere? De ce?

— Păi… o fată necunoscută, străină de grup. Venită din Londra. $

— Iată un motiv cu atât mai întemeiat să aibă grijă de ea, spuse Tabitha. Deodată, Elfrida întrezări hotărârea de neclintit a profesoarei, menţinând buna rânduială în toate, și totodată a soţiei de pastor, crescându-și și educându-și copiii după adevăratele precepte creștinești. Şi îşi dădu seama că Tabitha Kennedy, în pofida firii boe me și a atitudinilor tinerești, era o persoană pe care te puteai bizui. Respectul sporit o determină pe Elfrida ˇs-o agreeze și mai mult.

Un gând îi fulgeră în minte.

— Apropo, mi-am amintit că trebuie să cumpăr niște mobilă. Ne lipsesc mai multe aici deoarece casa a fost închiriată ani de-a rândul cu accesoriile și obiectele strict necesare. Dormitorul pentru Carrie e-n regulă, dar m-am gândit să-i aranjez o cameră lui Lucy la mansardă. E plăcută și plină de lumină, însă… Vocea i se stinse treptat.

Vrei să urcăm împreună și să te uiţi puţin? Să mă sfătuiești ce-ar trebui să-mi procur?

— Bineînţeles. îmi face plăcere. Tabitha îşi terminase de băut cafeaua şi-şi sumese mâneca puloverului să vadă cât era ceasul. Apoi, o întind repede, Peter are programată o întâlnire după-amiază la Buckly și trebuie t a-i pun masa înainte de plecare.

— Dacă n-ai timp…

— Firește că am. Haide, vino să-mi arăţi. Sunt foarte pricepută la decoraţiuni interioare.

— Cu bani puţini.

— Mai încape vorbă? Doar sunt nevasta pastorului. Ce altceva?

Urcară treptele până la ultimul cât mansardat și pătrunnoră în podul casei, cu tavan înclinat, cu pereţi oblici, în cele două încăperi de sub acoperiș. Prima, fără ferestre, adăpostea trei cufere vechi, un manechin de croitorie și, prin unghere, păianjenii îşi ţesuseră pânzele străvezii. Cea de-a doua, cu o enormă lucarnă și cu tavanul în creastă, era inundată de lumina soarelui de iarnă.

Tabitha rămase încântată.

— Ce cameră minunată! Orice fată și-ar dori să se instaleze aici. Ai de gând să pui un covor? Scândurile de dușumea se menţin în starte excelentă. Și există un radiator, absolut indispensabil. O să ai nevoie de un pat, desigur, și poate de o comodă cu sertare. Sau de o măsuţă de toaletă. Ce-ai zice de un televizor?

— N-avem niciunul.

— Da, însă toţi adolescenţii capătă apucături ciudate dacă nu se zgâiesc la micul ecran! Rory are unul vechi pe care nu-l mai folosește. O să discut cu el. Și n-ar strica să pui câteva veioze. Și un stor la lucarnă. Altminteri, ˚s-ar putea ca ambianţa să devină oarecum stranie.

— Dispun de puţini bani, spuse Elfrida. Hector ne-a trimis un cec, dar nu știu dacă o să acopere toate cheltuielile. Mă gândeam la un magazin care vinde bunuri de mâna a doua…

— Există un bazar plin de mărfuri minunate în

Buckly.

— N-am fost niciodată acolo.

— Te duc eu cu mașina. Poţi achiziţiona la preţuri convenabile tot ce-ţi trebuie.

— Și paturi?

— Oh, paturi confortabile. Și așternuturi, tablouri, alte obiecte de artă, haine, dulapuri, covoare, tot ce-ţi poftește inima. O să mergem la începutul săptămânii viitoare. într-o după-amiază. îţi convine marţi?

Elfrida, a cărei agendă mondenă conţinuse numai spaţii goale timp de aproape o lună, încuviinţă.

— N-am putea să ne deplasăm cu mașina voastră? Peter o să aibă nevoie cu siguranţă de-a lui.

Elfrida răspunse din nou afirmativ dând din cap.

— O să ne distrăm grozav. Mor de nerăbdare. Se uită la ceas. Atunci, totu-i aranjat. Trebuie acum să-mi iau tălpășiţa, altminteri Peter o să clocotească de mânie.

După ce plecă Tabitha, Elfrida se înapoie la masa de scris să termine misiva către Hector.

„... am ajuns aici pe la ora șapte seara după două zile de drum. A durat destul de mult să-ţi aștern pe hârtie aceste rânduri pentru că m-am întrerupt din scris la sosirea Tabithei Kennedy, venită în vizită. Sunt sigură că, foarte curând, Peter și cu Oscar îşi vor limpezi neînţelegerile. Tabitha este o femeie fermecătoare și am convenit să mă ducă la un târg din Buckly ca să-mi procur unele lucruri pentru casă.

Îţi mulţumesc încă o dată pentru bunăvoinţă și generozitate. Sper să-ţi păstrezi starea bună de sănătate și să ieși la câte o scurtă plimbare, dacă se va îmbunătăţi vremea.

Cu multă dragoste din partea amândurora.

Elfrida”.

Reciti scrisoarea, o băgă într-un plic, scrise adresa și lipi un timbru. Apoi, coborî la parter, merse în bucătărie să examineze în fugă proviziile rămase în frigider. Decise că nu trebuia să cumpere decât niște legume și, eventual, ceva fructe. Horace dormita cuibărit în coșul lui și nu se

clinti, semn clar că nu dorea să fie deranjat, așa că-l lăsă să picotească la căldură, se înfofoli în haina călduroasă și ieși pe ușă. Nu o încuie pentru că învăţase că nimeni din Creagan nu-și zăvora casa.

Frigul rămăsese la fel de pătrunzător, dar soarele cu dinţi topise în bună parte gheaţa și bruma, iar trotuarele erau negre și jilave. Chiar așa fiind, Elfrida păși cu băgare de seamă, asemeni tuturor celorlalte doamno pornite după târguieli, fiind[ɔ-, în acel moment, nu avea nevoie de complicaţii și nu-i lipsea decât să-și fractureze un picior, sau mai rău, să-și frângă gâtul.

Puse scrisoarea în cutia poștală, apoi traversă strada către prăvălia de fructe și legume ţinută de Arthur Snead. De această dată, micul magazin era pustiu, iar Arthur Snead se rezema cu coatele pe tejghea, cercetând cu atenţie rezultatele curselor de cai. Văzând-o pe Elfrida, se îndreptă din șale și împături ziarul.

— Ziua bună, doamnă Phipps. Cum vă simţiţi în această dimineaţă frumoasă?

Arthur Snead era cealaltă jumătate a doamnei Snead, care-l alinta mereu cu diminutivul „Arfur”. Soţii Snead se dovediseră a fi o adevărată mană cerească, un balsam, de când Elfrida se statornicise în Creagan, nu numai pentru că doamna Snead întreţinea curăţenia la Estate House și era o sursă de informaţii utile, ci și pentru că erau londonezi de baștină, iar Elfrida, după ce-și trăise aproape întreaga viaţă în Londra, se delecta cu mlădierile specifice ale glasurilor acestea familiale, ceea ce o ajutase întrucâtva să se simtă mai puţin izolată. Cuplul Snead se strămutase din Hackney în Creagan în urmă cu cinci ani. întreaga poveste despre această mutare de domiciliu neașteptată Elfrida o ascultase cu prilejul câtorva cești de ceai băute împreună cu doamna Snead. Despre modul în care Arfur îşi încropise viaţa cu o tărăboanţă încărcată cu mărfuri vândute pe North End Road și reușise în cele din urmă să agonisească destui bani ca să-și cumpere o prăvălie proprie. Apoi, despre cum veniseră reprezentanţii antreprizei de construcţii a consiliului orășenesc și le

trântiră în faţă un contract de cumpărare obligatoriu, iar ei se lăturaseră până-n gât de aceste constrângeri și descoperiră un anunţ publicitar într-o revistă de grădinărie – de altfel, cumpărau totdeauna acea revistă pentru micul lot de pământ arendat pe care cultivau o minune de dovlecei – și Arthur Snead o întrebase pe doamna Snead: „Ce părere ai, nevastă?”, iar doamna Snead îi răspunsese: „Prea bine, Arfur” și se statorniciră în Creagan, cumpărând altă prăvălie și un mic apartament situat la etaj, fără a mai privi niciodată îndărăt, la faptele trecute. Clienţii care Io călcau pragul micului magazin erau oameni cumsecade, iar Arthur Snead se înscrisese în clubul de bowling şi începuse a-și dărui timpul liber pasiunii pentru pescuit. Cât despre doamnea Snead, devenise membră de nădejde a cinului Bisericii Anglicane, participa la acţiuni de binefacere și cânta din când în când în cor.

Respectaţi și acceptaţi de comunitatea locală, erau cunoscuţi încă sub porecla, pusă fără maliţiozitate, de „imigranţii albi”.

— E musai să veghezi cu ochii-n patru, draga mea, ca să n-o păţești. A trecut pe-aici omul tău azi-dimineaţă și a cumpărat un buchet de crizanteme pentru altă doamnă. Fii atentă!

— Știu. Se numește Rose Miller și mă străduiesc să nu fiu geloasă. Ai primit ceva legume proaspete, varză de Bruxelles, de exemplu?

— Am câteva mănunchiuri de conopidă italienească, aduse de dimineaţă. Camionul cu marfă a urcat cu greu pe panta dealului. Șoferul zice că zăpada ˟s-a așternut în straturi groase de șase ţoli. Și-au mai rămas niște cartoll veniţi din Cipru.

Elfrida târgui broccoli și cartofi, câteva mandarine, într-o pungă, și două grepfrut, destul de veștede, pe care Arthur i le vându la jumătate de preţ.

— Te duci direct acasă, nu-i așa?

— Nu. Elfrida se hotărâse. Mi-am pus în gând să cumpăr un nou prăjitor de pâine. Cel pe care-l avem e terminat.

— Păi, lasă-ţi plasele aici și ţi le car eu peste drum. Pune-le lângă ușa din faţă.

— Ești amabil. De ce atârnă cartofii atât de greu? Mulţumesc, Arthur.

Și astfel, despovărată de sarsanale, Elfrida păși de-a lungul străzii către magazinul cu firma „William G. Croft, Articole electrocasnice”. Când pătrunse înăuntru, clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet subţire, iar domnul Croft, îmbrăcat în salopetă kaki, ieși la iveală de după tejgheaua unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, reparând aspiratoare sau televizoare. O recunoscu numaidecât din vizita anterioară.

— Bună ziua, doamnă Phipps, aşadar v-aţi întors.

— Da. Pentru un prăjitor. Dar, de data asta, am de gând să nu plec cu mâna goală.

— Și celălalt a explodat?

— Nu încă, dar ˇs-ar putea în orice clipă.

— Care era modelul care v-a plăcut?

— Cel mai ieftin. Dar cred că mi-aș dori ceva mai… modern.

— Am exact ce căutaţi.

Îi aduse aparatul ambalat într-o cutie de carton și-l dospachetă pe tejghea. Era extrem de dichisit, cu o formă aerodinamică, de culoare albastru strălucitor. îi demonstra cum funcţionează, ceea ce nu i se păru deloc greu și cum, dacă reglai un buton, puteai să prăjești feliile de pâine până se rumeneau mai mult sau mai puţin.

— Și are certificat de garanţie pentru un an întreg, nublinie domnul Croft, de parcă i-ar fi făcut o ofertă Irezistibilă, pe care clienta nu putea ˇs-o refuze în niciun chip. Ceea ce, firește, nu era departe de adevăr.

Elfrida îi spuse că îl cumpără.

— Singurul impediment este că n-am destui bani la mine să vi-l plătesc pe loc. Vreţi să fiţi aşa amabil să mi-l păstraţi, o să revin negreșit mâine sau poimâine.

— Nu-i nevoie, doamnă Phipps. Luaţi-l cu dumneavoastră chiar acum și mi-l achitaţi data viitoare când mai treceţi pe-aici.

— Sunteţi sigur?

— Nu mă tem că o să fugiţi mâncând pământul.

Elfrida îşi cără târguielile și prăjitorul electric acasă, îl scoase din ambalaj, îl puse în priză, îşi prăji două felii de pâine, pe care le unse cu margarină și începu să mănânce. Aruncă vechiul aparat în coșul de gunoi și, tocmai atunci, auzi ușa din faţă scârţâind și știu că Oscar se întorsese. Ronţăind din pâinea prăjită, ieși în vestibul să-l întâmpine.

— Te-ai înapoiat. Cum îi merge lui Rose Miller?

— E-n formă. îşi scoase pălăria și o atârnă pe unul dintre pilaștrii scării în spirală care susţineau balustrada. Ne-am încercat puterile cu câte un pahar de vin din soc.

— ˇS-a terminat cu ceștile de ceai?

— De ce mănânci pâine prăjită?

— M-am dotat cu un nou prăjitor electric și l-am testat. Vino să vezi. îl conduse în bucătărie. Nu-i șic? Doar tu mi-ai spus să umblu nebunește prin magazine după târguieli, așa că am procedat în consecinţă. Singurul lucru că nu l-am plătit încă. M-am înţeles cu domnul Croft să revin mâine.

— O să te-nsoţesc. îşi lepădă jacheta groasă, îşi trase un scaun și se așeză. Elfrida îl scrută cu privirea. Pentru un bărbat care tocmai se înapoiase acasă de la o trataţie cu vin de soc cu o veche admiratoare, arăta istovit și preocupat. Pesemne că băutura fusese prea tare pentru ora unsprezece dimineaţa.

— Te simţi bine, Oscar?

— Da, mulţumitor. Am făcut ce m-ai sfătuit, Elfrida. Am trecut să-l văd pe maiorul Billicliffe.

— Oh, bravo ţie, ești un om bun!

— Ba nu, nici pomeneală, nu mă simt deloc bine.

— De ce nu? Ce ˇs-a întâmplat?

Și Oscar începu să-i povestească de-a fir a păr.

Bojdeuca bătrânei Rose Miller de la Corrydale era situată pe micul drum, dincolo de căsuţa fostului administrator de moșie, pe lângă care trecuse cu mașina, fără să oprească, direct spre vizita plănuită. „În altă zi”, îşi spusese în gând. „Billicliffe poate să mai aștepte”. Dar mai

târziu, omenit cu vin de soc și în drum spre casă, auzise cățeaua maiorului urlând. Vaietele prelungi erau la fel de impresionante ca un strigăt disperat de ajutor și Oscar se alertase numaidecât. Nici nu-și mai puse problema dacă să ruleze mai departe sau nu. întoarse pur și simplu mașina și viră Imediat spre aleea care ducea către micuța casă de piatră cu verandă rustică. Atunci când oprise motorul, îi răsunară în urechi urletele deznădăjduite scoase de câine.

Elfrida rămase cu gura căscată, copleșită de groază, lomându-se deja de deznodământul acestei povești.

— Ce-ai făcut?

— Am coborât din mașină și m-am dus să sun la ușă. Nu se-ntâmplă nimic, cu singura deosebire că dihania îşi curmă răcnetele și începu să latre. Atunci, am apăsat pe clanță și m-am pomenit că ușa era descuiată. M-am strecurat înăuntru și l-am strigat pe maiorul Billicliffe. Dar n-am primit niciun răspuns.

— Poate că uitase să-și pună aparatul acustic.

— Nu era nimeni acolo. Și cățeaua fusese închisă în neeeași odaie dosnică, năpustindu-se cu furie în ușă, întocmai ca la prima noastră vizită.

— N-ai eliberat-o?

— Nu imediat. Am încercat în cealaltă încăpere de la parter. Domnea un haos îngrozitor, mai abitir decât în salon. Cămăși, care nu trebuie călcate cu fierul și se usucă pe speteaza scaunelor, ziare vechi în teancuri, cutii de carton strânse grămadă pe o masă, crose de golf împrăștiate pe pardoseală. însă am zărit o scară, așa că am urcat treptele de lemn, am deschis ușa de la capătul palierului și am privit cercetător înăuntru. Și l-am descoperit pe bătrân zăcând în pat.

— Nu murise?

— Pentru un moment, am crezut că da. Apoi, i? ani rostit numele și a tresărit.

— Slavă Domnului!

Maiorul Billicliffe nu se stinsese din viață, dar arăta cadaveric, suferea în mod limpede de vreo boală. Totuși, dându-și seama că avea un vizitator, se sforță să-şi revină,

se ridică în capul oaselor proptindu-se de perne şi chiar afișă un aer de bravadă. Se simţise îngrozitor de slăbit în ultimele două luni, chinuit de crampe înfiorătoare la stomac și de repulsie faţă de mâncare. Ieri dimineaţă, menajera lui și-a făcut apariţia ca de obicei să deretice prin casă și ˇs-a neliniștit atât de tare din pricina înfăţișării lui, încât i-a telefonat medicului generalist din Creagan, doctorul Sinclair. în rezumat, ca să nu mai lungim vorba, doctorul Sinclair și-a abandonat orele de consultaţii și ˇs-a deplasat imediat cu mașina la Corrydale, unde, după un examen medical minuţios, i-a recomandat maiorului Billicliffe să se interneze câteva zile în spitalul din Inverness pentru analize și tratament sub supraveghere, dacă dorește să se depisteze cauza stării proaste de sănătate, l-a prescris niște sedative și un calmant și i-a spus că sora medicală va veni la domiciliul său în fiecare zi.

— Când trebuie să meargă la Inverness?

— Luni. Doctorul Sinclair l-a înscris deja în registrul de internări.

— Și cum o să ajungă acolo?

lată într-adevăr o mare problemă. Probabil că o ambulanţă va parcurge lungul drum de la Inverness și-l va transporta pe bătrânul bolnav la spital, dar dacă șoselolo deveneau impracticabile din pricina troienelor de zăpadă, atunci pesemne. că se va apela în ultimă instanţă la un elicopter trimis de serviciul de asistentă medicală. Aici, vocea slabă a maiorului Billicliffe tremură și Oscar inelese că venerabilul soldat se înfiora de spaimă atât la gândul zborului cu elicopterul, cât și al spitalizării, analizelor medicale, bolii, durerii, al unei eventuale opeiaţii și al cohortei de doctori.

În acest moment de răscruce, începuse Oscar să-și asume răspunderea în fapt, nu se mai găsea nimeni prin preajmă – și-i sugerase maiorului Billicliffe că el, Oscar, îl va însoţi la spital și va veghea să fie instalat în siguranţă.

La această propunere neașteptată, maiorul Billicliffe ce frământase emoţionat de-a dreptul.

— Dar de ce? întrebase el, bâjbâind după batista soioasă și boţită să-și șteargă lacrimile firave de invalid. De ce-ţi baţi capul cu un bătrân nătărău ca mine?

— Fiind[ɔ- așa cred de cuviinţă, îi spusese Oscar. Pentru că reprezinţi o parte din Corrydale. Din recunoștinţă pentru bunica mea și Hector. Maiorul Billicliffe părea neîncrezător. Pentru că-mi ești prieten, conchise Oscar.

Elfrida se înduioșă.

— Ești drăguţ. Și ai procedat exact cum trebuie. N-o să se mai îngrozească atât dacă o să-i fii în preajmă.

— Sper. din tot sufletul să nu rămânem blocaţi în viscol.

— Oh, Oscar, despicăm firul în patru, ne avântăm să trecem punţi la care nici n-am ajuns încă. Și ce ˇs-a întâmplat cu căţeaua?

— Am coborât la parter și am lăsat-o liberă în grădină. A ţâșnit ca din pușcă. Aproape să-i plesnească bășica udului, sărăcuţa, presată să-și facă nevoile. Și nu se arătă agresivă, nu reacţionă cu furie, ci se dovedi a IˇI o căţelușă labrador drăguţă, având nevoie de puţind afecţiune, întocmai cum ne spusese și maiorul Billicliffo. în parantează fie zis, se numește Brandy.

— Interesantă alegere de nume.

— După ce-și rezolvă micile probleme presante, am băgat-o în mașină și-am dus-o la Rose Miller, am pus-o pe Rose la curent cu tot ce se petrecuse. Bătrânica inimoasă se mâhni că nu știa ce se întâmplase, că, ușor picnită de boleșniţă, nu se abătuse pe la casa maiorului să vadă dacă-l putea ajuta cu ceva. Până când am plecat eu, Rose se pregătise deja să purceadă până acolo, să-i deretice puţin prin odaie și să-i gătească o mâncare hrănitoare. La vârsta de optzeci și cinci de ani, nimic n-o incită mai mult pe lume decât provocările. în mod destul de bizar, pare să-l îndrăgească pe venerabilul Billicliffe. Nu contenea să repete: „Trage vârtos la măsea, se prăpădește după whisky, dar e un om de treabă, bun ca pâinea caldă, prea mândru să ceară ajutor cuiva”.

— Și cum a rămas cu sărmana Brandy?

— Rose o să aranjeze cu nepotul ei, Charlie, să aibă grijă de sufleţelul ei până ce se întoarce Billicliffe de la spital. Charlie lucrează pe fosta moșie, pentru proprietarul hotelului, și există acolo o magazie în care o poate adăposti pe Brandy. Charlie o ˇs-o hrănească și o ˇs-o ia peste tot cu el.

— ˇS-ar zice c-ai rânduit toate lucrurile.

— Cred că maiorului o să-i meargă bine. Mai sunt doar două zile până când se internează în spital.

— Of, Oscar, ce mai dimineaţă agitată am avut!

— Însă mă bucur nespus de mult c-am trecut pe-acolo. îl surâse. Deci, asta-i tot. Tu cum te mai lauzi? în afară de prăjitor, ce altceva ai mai urzit?

— Am petrecut o dimineaţă încântătoare, l-am scris lui Hector, iar Tabitha Kennedy a venit să mă vadă. Am atâtea să-ţi povestesc.

— Atunci, istorisește-mi pe îndelete la masa de prânz. Hai să ne regalăm, simt nevoia să mă bine dispun. Să mergem la bar și să ne ospătăm cu o plăcintă sau poate cu un sandviș enorm, să-ţi ofer un gin cu apă tonică și să închinăm… în cinstea noastră?

— Vorbești serios?

— Bineînţeles.

— Oh, Oscar! Pentru o clipă ridicol de lungă, Elfrida simţi că o îneacă lacrimile, dar ocoli masa și-l îmbrăţișă.

Ziua se vădea a fi ˇîntr-adevăr bună.

Oscar

După un mic dejun luat destul de târziu, Oscar, înfofolit ca de obicei pentru a se feri de ger, pornise duminică per pedes apostolorum de-a lungul străduţei către chioșcul de ziare să se doteze cu teancul săptămânal de cotidiane. Orășelul era pustiu și cufundat în liniște: nicio mașină nu rula pe drum la această oră a dimineţii și doar ţipetele pescărușilor și stăncuţelor sfâșiau tăcerea ca niște chiote răsunătoare, veșnic planând în văzduh, fie în cercuri, fie lansate în picaj pe turla bisericii. Era o altă zi scânteietoare, fără nori și nu fremăta nicio boare de vânt.

Gerul de peste noapte împietrise totul în jur și zgomotul pașilor lui Oscar răsuna cadenţat pe caldarâmul pustiu.

Reîntors acasă, îi întâlni pe Elfrida și Horace care se pregăteau să plece într-o lungă plimbare pe ţărmul mării. Elfrida purta o căciulă groasă de lână, ca o învelitoare vătuită folosită pentru păstratul ceaiului fierbinte în ceainic, trasă bine peste urechi, și haina din stofă aspră, tivită cu franjuri.

— Vino cu noi, îi spuse ea, dar Oscar îi refuză invitaţia: dorea să se instaleze confortabil în fotoliu și să frunzărească paginile culturale ale ziarelor cu cronici despre evenimentele artistice, ca să fie la zi cu ultimele noutăţi londoneze. Galerii de artă, spectacole de operă, concerte. îl delecta de asemenea să citească articolele despre grădinărit, Pentru moment, știrile din lumea întreagă se duseseră pe apa sâmbetei.

— Cât timp lipsești? o întrebă Oscar.

— Habar n-am, dar mă întorc acasă la timp să-ţi frig fopede la grătar cotletul de miel. Și am pus deja la cuptor budinca de orez.

Lui Oscar îi plăcea mult budinca de orez. Elfrida îi mai pregătise o dată acest fel de mâncare și ieșise delicioasă, cremoasă și gustoasă, ușor aromată cu coajă rasă de lămâie.

— Încotro mergi? se: interesă el.

— De-a lungul dunelor. De ce?

— Dacă nu te-napoiezi până se-ntunecă, o să chem garda civilă și o să pornim cu toţii în căutarea ta.

— Ţi-am promis, n-o să mă aventurez pe un teren înșelător și necunoscut.

— Așa să faci.

Se despărţiră. Oscar intră în casă, urcă treptele spre salonul impunător. Elfrida stivuise deja lemnele în vatra șemineului, așa că aprinse focul, apoi coborî la parter, îndreptându-se către magazie să umple un al doilea coș cu buturugi. Dacă focul ardea toată ziua în cămin, o singură coșarniţă nu ajungea până la ora culcării. O dată ce, flăcările se înteţiră binișor, își alese paginile de ziar cu

cronici culturale și se adânci comod într-un fotoliu, să citească.

Dăngăniţul clopotelor bisericii ca un ecou prelung îi tulbură liniștea. Orologiul din turnul înalt arăta ora zece și jumătate. Lăsă ziarul să-i alunece pe podea, se ridică în picioare, păși către bancheta de lângă bovindou şi ˇs-o așeză acolo, într-o rână, ca să privească în jos spre stradă. Găsea fascinant, într-o dimineaţă de duminică, să contemple priveliștea spectaculoasă a orășelului pustiu, care, încet dar constant, începea să se anime.

Biserica prindea viaţă, pregătindu-se pentru afluxul săptămânal. Ușile principale stăteau larg deschise şi slujitori bisericești, purtători ai cârjei, membri influenţi, starosti, sindici sau cum ˇs-or mai fi numind, în costume negre sau cu fustanele scoţiene din stofă ecosez de lână, înaintau cu pași mari în susul drumului, trecând de porţi și dispărând înăuntru. Oscar îl recunoscu pe domnul W.G. Croft care-i vându-se Elfridei noul prăjitor de pâine. Curând deslușI, ca un zvon destrămat în depărtare, tonurile grave ale orgii. „Fie ca oile Domnului să pască în tihnă”. Sunetele erau înăbușite de zidurile groase de piatră, dar ușor de perceput pentru auzul ascuţit de instrumentist de profesie al lui Oscar, care distingea acordurile armonioase și interpretarea cu măiestrie artistică. Adeseori, în bisericile de ţară, un organist trebuia să se descurce, gâfâind obosit și discordant, cum îl tăia capul, cu un instrument învechit și cu un cor scârţâitor, simţindu-se obligat, în timp ce apăsa cu piciorul pe manetele de registru „să cânte tare pentru a da congregaţiei măcar o idee vagă despre melodicitate.

La început, Oscar considerase oarecum deconcertant să sălăşluiască în imediata apropiere a bisericii, un memento statornic a tot ceea ce pierduse înghiontindu-l în umăr. Cum urmărea cu privirea mașinile care veneau lângă bordura trotuarului și grupurile de oameni coborând încet coama dealului către colţul străzii, realiză că n-avea decât să traverseze drumul și va fi ˇînghiţit în șuvoi și, ca un înotător prins și purtat în voia curentului marin, absorbit

spre ușile impunătoare și împins în naor. ul înalt.

Ferestrele bisericii erau și ele avântate în sus, boltite în stil gotic. Dinafară, culorile și desenele vitraliilor rămâneau estompate, nedeslușite, și știa că trebuia să le privească dinăuntru ca să le aprecieze frumuseţea de giuvaere lucrate în sticlă, cu lumina zilei prelinsă prin geamurile colorate și pictate, împrăștiind romburi de rubin, safir și smarald pe lespezile de piatră tocite.

Pesemne că acesta reprezenta un simbol. Și, izolat de biserică, ar putea descoperi și alte bucurii, plăceri și mângâieri, pe care, din pricina prezentei stări de spirit, şi le tăgăduia în mod deliberat.

Era o supoziţie interesantă, dar și tulburătoare, asupra căreia însă nu dorea câtuși de puţin să stăruie. Se depărtă de bovindou, se înapoie lângă foc să-și lectureze ziarele. Dar când enoriașii din biserica de peste drum se ridicară în picioare să cânte primul imn religios, lăsă jos ziarul și ascultă, pironindu-și privirea în vâlvoarea flăcărilor.

„Ascultaţi! Un glas mișcător răsună.

Hristos e aproape, pare să spună, Lepădaţi himerele întunericului O, voi, copii ai zilei”.

Un vechi și clasic imn pentru nașterea lui Hristos, cântat în duminicile din postul Crăciunului. îşi aducea aminte de repetiţiile cu corul școlii, când exersase cu băieţii implorându-i să intoneze ca și cum ar fi crezut cu adevărat în mesajul de speranţă.

Îi trecu prin minte ca un fulger că trebuia neapărat să ia legătura cu Peter Kennedy. Dar duminica era de bună seamă cea mai aglomerată zi din săptămână pentru pastor. Poate mâine. Sau poimâine.

Între timp… îşi potrivi ochelarii pe nas și se strădui să se concentreze asupra ziarului „Sunday Times” și a unei cronici erudite despre reprezentaţia cu opera „Fidelio” de Ludwig van Beethoven, pusă în scenă de regizorul Jonathan Miller la Convent Garden.

*

Luni, 11 decembrie

Lunea era una din zilele când venea să deretice prin casă doamna Snead. Cealaltă era joia. Sosi exact la ora nouă, pe când Elfrida și cu Oscar îşi sorbeau ultimele picături de cafea, vestindu-și apariţia cu zgomot de uşă trântită. Se lăsau apoi câteva momente de liniște, în timp ce, în oficiul de lângă bucătărie pentru spălatul vaselor, se dezbrăca de hanorac, îşi scotea baticul și cizmele, agăţându-și veşmintele în cuier. Căra totdeauna cu sine o sacoșă de plastic înflorată în care-și împăturise cu grijă hainele de lucru, un șorţ și o pereche de adidași ultramoderni. Oscar și Elfrida așteptau: ușa se izbi de perete și bang! doamna Snead se ivi acolo.

— ẓNeaţa la toată lumea.

O intrare răsunătoare pe scenă, se gândi Oscar, cu care ˇs-ar fi mândrit orice actriţă.

— Bună dimineaţa, doamnă Snead.

— Fir-ar să fie, e un frig de-ţi îngheaţă sângele-n vine. Frecându-și mâinile pentru a se dezmorţi, doamna Snead împinse ușa cu piciorul, bușind-o din nou. Bate un vânt năprasnic, parcă te-mpunge cu cuţituẓ.

Elfrida îşi așeză pe masă ceașca goală.

— Încălziţi-vă cu un ceai fierbinte.

— Da, îmi prinde bine înainte să m-apuc de treabă. Fierbe ibricul, nu-i așa? observă noul prăjitor de pâine, ia te uită ce avem aici! Mă prăpădesc după culoarea asta. Aţi colidant prin magazine, nu? Era și timpul, hârbul ↄ↤a, purtător de moarte, făcea prăpăd. Ce ˇs-a ales de el? L-aţi azvârlit direct în lada de gunoi, trag nădejde. Zdrăngănea prin bucătărie, scoţând o cană, un pliculeţ de ceai și cutia de carton cu lapte. îşi pregăti infuzia copăcelului de China, îşi trase un scaun aflat la îndemână și se așeză alăturându-li-se.

— Ce se aude cu maiorul Billicliffe?

Amândoi o priviră ţintă.

— Știrile proaste circulă repede, rosti apoi Oscar.

— Charlie Miller a trecut pe la prăvălia lui Arfur ieri seară să-și cumpere o varză. El i-a spus. Zice că-i poartă de grijă bietei căţeluşe. Ne-a înștiinţat că maiorul se

internează în spitalul de Inverness. Nădăjduiesc că nu suferă de vreo boală gravă.

— Și noi sperăm același lucru, doamnă Snead. Iar Oscar ˇs-a hotărât să-l transporte cu mașina până acolo.

— Parcă a pomenit și Charlie de asta. Doamna Snead îl cercetă cu privirea pe Oscar. Vă înhămaţi la greu lucru, domnule Blundell. Sunteţi în stare? E drum lung.

— Cred că o să mă descurc, doamnă Snead.

— Barem nu ninge. La ce oră trebuie să purcedeţi?

— De îndată ce-mi termin micul dejun.

— Aveţi telefon mobil, nu-i așa? ˇS-ar cuveni.

— Nu, dar totul o să meargă bine.

— Păi, să ne punem totuși nădejdea că așa o să fie. N-are niciun rost să vedem lucrurile în negru. Acum, doamnă Phipps, înainte să uit, Arfur mi-a zis să vă-ntreb dacă vreţi un pom de Crăciun și dacă da, o să vă păstreze unul.

— Un pom de Crăciun? Elfrida părea nehotărâtă. Păi… nu știu.

— Trebuie să împodobiţi un brad. Altminteri, nu se simte că-s sărbătorile Crăciunului.

— Da. Probabil. Dar ne-am gândit să nu ne batem capul cu asta.

— Un brad nu-i o bătaie de cap. E o plăcere. Decorativ, însufleţește casa și-ţi inspiră o atmosferă sărbătorească.

Elfrida apelă la Oscar.

— Ce părere ai?

Atunci, Oscar se decise că sosise timpul să pună capăt suferinţelor ei.

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră, doamnă Snead, dar o să ne procurăm bradul de Crăciun de la Corrydale.

Elfridei i se lungi obrazul a stupoare. Și pentru prima oară în viaţă, îşi ieși din sărite.

— O să facem rost; de unul de la Corrydale? De ce nu mi-ai spus? Mă perpelesc aici ca pe jăratic zicându-i doamnei Snead că nu vrem pom și apoi îmi trânteşti în faţă, așa din senin, vorba că ai reţinut unul. Eşti imposibil!

— Îmi pare rău.

— Când ai aranjat totul?

— Sâmbătă, când am vizitat-o pe Rose. Ţi-am spus, Charlie întreţine grădinile de pomi de-acolo. Au o întreagă pădure de brazi stufoși și Rose ˇs-a oferit să vorbească ţu Charlie ca să ne taie unul frumos.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Am uitat complet de asta, și-apoi aveam atâtea altele de povestit. Mă gândeam că le-aș face o bucurie lui Carrie și lui Lucy.

Supărarea Elfridei dispăru ca prin farmec.

— Ce idee minunată! Când b să primim pomul?

— Trebuie mai întâi să-i dăm telefon lui Charlie, pe urmă mergem să-l aducem cu mașina.

De-acum, doamna Snead. pândea cu urechile ciulite.

Era o femeie măruntă, uscăţivă, cu părul cărunt făcut permanent și purta mereu cercei lungi, strălucitori, spânzuraţi de lobul urechii. Stând acolo, cu capul ridicat, moţat cu zulufi, și ochii scânteietori cărora nu le scăpa nici cel mai neînsemnat amănunt, îi amintea lui Oscar de o vrăbiuţă îndrăzneaţă și impertinentă.

— Primiţi musafiri, bag seamă?

— N-am avut timp să vă anunţ încă, doamnă Snead, dar vara mea și nepoata ei vin aici de Crăciun. Lucy e nepoata. Are paisprezece ani.

Doamna Snead se entuziasmă peste măsură.

— Asta-i cu adevărat nemaipomenit. O să vă veseliţi, având în preajmă persoane tinere. Când sosesc? Și unde or să doarmă? E musai să curăţăm lună odăile și să frecăm dușumelele.

— Mă gândeam să-i pregătesc lui Lucy dormitorul în mansardă.

— Dar nu-ł nici fărâmă de mobilă acolo.

— O să fie mâine. Tabitha Kennedy o să mă ia cu mașina la bazarul din Buckly. Zice că putem să cumpărăm orice de acolo.

Doamna Snead pufni pe nas, arătându-și dispreţul.

— Nu-s lucruri noi, o preveni ea. Târg de vechituri. —

îndeajuns de bune, sunt sigură.

— Și eu credeam că vă plac garniturile de mobilă frumoase. O decepţionase în mod limpede prostul gust al Elfridei. Am văzut una la Inverness, ultima oară când am fost acolo. Strașnică. Furniruită cu lemn de nuc și lucrată cu ornamente filigranate în alamă. Și patul avea tăblie capitonată cu satin piersiciu și era împodobit cu lambrechine și volănașe.

— Sună foarte drăguţ, doamnă Snead, dar mă tem că-i prea somptuos. Și nu vreau să străbat tot drumul până la Inverness.

Cugetând la noua situaţie domestică, doamna Snead îşi sorbea ceaiul.

— Cam ducem lipsă de așternuturi și de alte mărunţișuri pentru casă, remarcă ea. Doar nu vreţi să le cumpăraţi și pe astea la mâna a doua. Mi-a repugnat totdeauna o pătură folosită deja. Există un magazin de postavuri și textile în Buckly, n-are îmbrăcăminte de calitate, dar ţine un raion de materiale de tapiserie, draperii și cearşafuri. Sfătuiţi-vă cu doamna Kennedy și poate treceţi pe-acolo.

— Așa o să fac.

— Ei, bine! Doamna Snead îşi isprăvise de băut ceaiul şi se săltă în picioare să azvârle drojdiile negre depuse pe fundul cești în chiuvetă. Sporovăind aici întruna ne pierdem timpul și nu ne-alegem cu nimic. Vorba ceea, copilul cu mai multe moașe moare cu buricul netăiat. De unde vreţi să încep curăţenia, doamnă Phipps?

— Întâi de toate, să-i dăm zor cu mansarda. Să terminăm cu măturatul, lustruitul podelelor, spălatul lucarnei și, atunci când sosește mobila, putem ˇs-o cărăm direct la etaj și să aranjăm odaia cum se cuvine.

— Și cine o să se opintească în sus pe scări cu așa povară în spinare, aș vrea să știu? Uneori, doamna Snead se arăta destul de vehementă și proteguitoare. Doar nu dumneata și domnul Blundell, sper. Să nu vă apuce surpătura.

— O să comand o furgonetă cu doi, trei cărători

pentru transportarea mobilei.

— Vi-l împrumut și pe Arfur, dacă aveţi nevoie.

— E foarte drăguţ din partea dumitale.

— Se pricepe de minune să mânuiască șurubelniţa, e meșter de mama-focului. N-am încotro, trebuie să recunosc. Cu această remarcă oarecum incisivă făcută la plecare, doamna Snead îşi strânse măturile, cârpele de praf și cutia de ceară și porni să urce scările. Câteva clipe mai târziu, su auzi vâjâitul vechiului aspirator, însoţit de vocea doamnei Snead care fredona: „Cât mi-aș dori să fiu a ta iubită, iar tu, iubitul meu”.

Elfrida îşi înăbuși chicotele.

— Nu numai că doamna Snead ne șterge praful, dar ne și răsfaţă cu melodii care ne-ntorc în trecut. E într-adevăr o femeie remarcabilă, spuse Oscar.

— Ce amintiri îţi evocă melodia ei?

— Anii de școală, sala de gimnastică înăbușitoare şi vuietul de muzică pop.

— Nu-i prea romantic.

— Eram pe atunci un biet profesor burlac. Idilele romantice nu mă atrăgeau. Se uită la ceas. Elfrida, trebuie să plec.

— Să conduci cu grijă, da?

— O să-mi dau silinţa.

— N-are nicio legătură, dar cred că eşti un sfânt.

— O ˇs-o rog pe doamna Snead să-mi lustruiască aureola.

— Oscar…

— Ce-i?

— Mult noroc!

În acea noapte, vântul îşi schimbase direcţia spre răsărit și, în primele ore ale dimineţii, Oscar se deșteptase din somn în gemetele și tânguirile stridente ale iminentei vijelii și în răpăitul de darabane al ploii căzând ca un plesnet pe geamurile ferestrelor. Stătuse treaz câtva timp, destul de îndelungat, purtat cu gândul la Godfrey Billicliffe. în sfârșit, îi știa numele de botez, întrucât îl aflase în timp ce o ajutase pe sora-șefă de salon să

completeze nenumărate formulare de internare înainte să-l lase pe bătrânul bolnav la cheremul și pe mâna unor infirmiere care probabil îl vor trata cu atenţie și îngăduinţă.

Iniţiativa lui nu fusese atât de solicitantă cum se temuse.

Drumul cu mașina către Inverness decursese lin și fără hopuri, iar bătrânul Billicliffe, încurajat de bunăvoinţă grijulie, sporovăise fără încetare până la sosire. Oscar descoperise astfel multe despre viaţa lui: despre cariera militară, perioada scurtă de timp petrecută în Germania cu Armata britanică, în regiunea Rinului, cum îşi cunoscuse soţia în Osnabrück, cum se căsătoriseră în Colchester și cât regreta că nu fusese binecuvântat cu copii. Din fericire, lui Oscar, aflat la volanul automobilului, nu i se putuse pretinde să reacţioneze la acest șuvoi de reminiscenţe. Tot ce se așteptase de la el, din când în când, erau doar încuviinţări ocazionale și semne aprobatoare din cap, după care Godfrey Billicliffe vorbea fără șir mai departe. De-abia când se deplasau cu viteză pe autostradă, de cealaltă parte a peninsulei Black, și orașul Inverness se întrezărea dincolo de întinderea apei, maiorul Billicliffe amuţi brusc. Pentru un moment, Oscar se întrebă cu uimire dacă nu cumva aţipise, dar aruncând o privire într-o parte, observă cu surprindere că maiorul nu picotea neam. Pesemne că pur și simplu medita melancolic. După un scurt răgaz, reîncepu să flecărească, deși de data aceasta nu despre trecut, ci despre prezent și viitorul apropiat.

— Mă gândeam, Oscar…

— La ce?

— Ce o să se-ntâmple cu mine… Poate c-o să-mi cânte popa aghiosul.

— N-o să te duci pe cale neîntoarsă, îl asigură Oscar, sperând că glasul îi sună convingător.

— Nu se știe niciodată… Am îmbătrânit… Trebuie să fiu pregătit. Gata și pregătit pentru toate eventualităţile. Am învăţat asta în armată. Pregătește-te pentru tot ce-i mai rău posibil și nu-ţi pierde speranţa. Se așternură alte

momente de tăcere. Mă întrebam… firește… dac-al accepta să fii executorul meu testamentar. Mi-ar prinde bine să știu dinainte… Aș începăea pe mâini destoinice…

— Nu sunt atât de sigur de destoinicia mea.

— Fleacuri! Doar ești nepotul lui Hector MȻ˘Lellan. Nu înseamnă că era cine știe ce mare scofală de fiul… Un pârlit, un om fără caracter… Tu, în schimb… Ești un om dintr-o bucată… Alt soi… Prietenii mi-au murit… Mă gândeam c-ai putea… Aș preţui gestul…

Oscar găsi această propoziţie lăsată în suspensie înnebunitoare.

— Dacă așa vrei, rosti el cât de calm posibil. Dacă asta ţi-ar liniști cugetul, aș fi fericit să-ţi fiu executor testamentar. Dar…

— Perfect, ˘s-a făcut! Batem palma. O să-i dau de știre avocatului meu. Grozav individ. ˘S-a ocupat de întocmirea actelor de cesiune când mi-am cumpărat căsuţa de pe moșia Corrydale. Pescar pasionat. îmi place nemaipomenit expresia feţei lui.

— Are un nume?

Maiorul Billicliffe fornăi zgomotos pe nări, ceea ce pesemne echivala cu un hohot de râs stârnit de întrebarea superfluă pusă de Oscar.

— Bineînţeles că da. îl cheamă Murdo MȻ˘Kenzie. Firma de avocatură MȻ˘Kenzie & Strout. South Street, Inverness.

— Deci, Murdo MȻ˘Kenzie.

— Trebuie să-l anunţ că ești executorul meu testamentar. ˘S-a aranjat… îi dau un telefon. Cumpăni pentru câte va clipe. Crezi că pot să-i telefonez din spital? Doar au cabine telefonice… nu-i așa? isprăvi el cu nesiguranţă.

— Desigur, asistenta medicală o să fii aducă un aparat la marginea patului.

— Dar acu-i cu totul diferit de zilele de odinioară, spuse maiorul Billicliffe, ca și cum ˘s-ar fi topit de dorul spitalului militar din Scutari. Examene și vizite medicale făcute de doctori în uniformă și ploști pentru cei grav

bolnavi. Și o soră-șefă care arăta ca un sergent major. Pe atunci, nu erau telefoane la tot pasul. Răscolit de aduceri-aminte, tăcu din nou și nu mai scoase o vorbă până ce nu ajunseră la destinaţie.

Spitalul se numea Royal Western. Oscar îl găsi fără prea mare dificultate și, de îndată ce sosiră acolo, nu se mai preocupă personal de rezolvarea lucrurilor. Tot ce-i rămăsese de făcut era să-l însoţească pe maiorul Billicliffe. Un infirmier îşi făcu numaidecât apariţia împingând un scaun cu rotile și-l preluă pe noul venit, în timp ce Oscar mergea alături, cărând valiza indispensabilă; o piesă de echipament uzată, atârnând îngrozitor de greu și confecţionată din ceea ce părea a fi piele de elefant. Urcară la etajul superior cu un lift imens, apoi parcurseră lungul coridor așternut cu linoleum lucios și pătrunseră în cele din urmă în secţia de spital numărul paisprezece. Sora-șefă era gata, așteptând să-și interneze pacientul, cu planșeta cu clamă pentru formularele necesare. Toate formalităţile de rigoare decurseseră bine până ce asistenta medicală ajunse la rubrica rudele cele mai apropiate.

— Rudele cele mai apropiate, maior Billicliffe?

Dintr-odată, bătrânul arătă dezorientat.

— Poftim?

— Rudele cele mai apropiate. Mă-nţelegeţi, soţie, copii, fraţi sau surori.

Maiorul înclină din cap.

— Nu am pe nimeni. Nicio rudă de sânge.

— Ei, haideţi, trebuie să mai fie cineva.

Oscar nu se simţi în stare să suporte în liniște o atare situaţie jenantă.

— Eu, interveni el cu hotărâre. Eu sunt singura rudă rămasă în viaţă a maiorul Billicliffe. Mă numesc Oscar Blundell. Puteţi să notaţi. Locuiesc la Estate House în Creagan.

Infirmiera-șefă completă datele în formular.

— Aveţi un număr de telefon?

Oscar i-l dictă.

În ultimă instanţă, toate detaliile fură consemnate în

scris, înregistrate și parafate. Sosise timpul ca Oscar să plece. îşi luară rămas-bun.

— O să mai treci pe-aici?

— Firește. Cu condiţia să nu ne-nzăpezim.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus. îţi sunt foarte îndatorat pentru asta.

— N-ai pentru ce.

Și îl părăsi brusc pe bătrân, spunându-și în gând că nu purta vina pentru toate câte se întâmplau. Nu exista absolut niciun motiv să se simtă ca un trădător infam.

*

Nu i-ar fi stat în putinţă să facă mai mult. Mai târziu, când aveau să primească vești despre bolnav, el și cu Elfrida se vor încumeta să străbată cu mașina lungul drum și să-l viziteze în spital pe Godfrey Billicliffe. Elfrida I˘I va ridica moralul ca nimeni altcineva. Probabil că îi vânduce câţiva ciorchini de struguri.

Vântul vâjâia mânios, gata-gata să smulgă acoperișul de pe casă, rafalele zguduiau cercevelele ferestrelor. Oscar se răsuci în așternut, închise ochii și se pomeni deodată alunecând cu gândul la Francesca. I se întâmpla adeseori în orele întunecate de restriște din nopţile de veghe agitate și se înfiora de consecinţele inevitabile, o agonie cumplită redeșteptată de suferinţa pierderii. Francesca. Pe mutește, buzele îi pronunţară numele, îşi strecură mâna sub pernă bâjbâind după batistă, știind că îl vor podidi probabil lacrimile. Dar în loc de plânset înăbușit, deveni conștient de un soi de serenitate, de parcă ˘s-ar fi ˘împăcat cu sine însuși, simţindu-se mai ușurat după tortura care durase săptămâni de-a rândul. Francesca. O văzu aievea, alergând să-i iasă întru întâmpinare pe pajiștea însorită de la Grange. Și imaginea ei persistă sfâșietor, dar totodată duios.

Agăţându-se cu disperare de această reprezentare mentală, căzu în aţipeala care se succeda totdeauna istovirii sufletești.

Zorii zilei următoare mijiră a vreme mohorâtă. Scăpărarea de ger aspru se înecă în răpăieli de lapoviţă,

mânate în voia vântului dinspre mare către uscat, iar strada se umplu de umbrele săltăreţe, șiroind de apă. La amiază, camionul imens cu nisip de împrăștiat pe drumuri se ivi, târându-se către depozit cu apărătoarele de roţi și aripile acoperite cu o crustă de zăpadă și cu ștergătoarele de parbriz pendulând nebunește.

Elfrida îşi adusese un blocnotes și, în timpul mesei de prânz, destul de frugale, alcătuită din supă și puţină brânză de Stilton cumpărată de la supermarket, se apucă să întocmească liste.

— Trebuie să mă gândesc la toate și să nu uit nimic, îi spuse lui Oscar cu un aer de importanţă. Nu-i timp de șovăială. Fetele or să sosească aici vineri. Crezi că lui Lucy i-ar plăcea o măsuţă de toaletă?

Oscar, care se străduia să dezlege un joc de cuvinte încrucișate în „The Times”, lăsă ziarul deoparte cu un gest de nobleţe şi-şi scoase ochelarii, ca și cum ar. fi cumpănit mai bine fără ei.

Dar nu-i trecu prin minte decât un simplu: „Habar n-am”.

— Și un pat, firește.

Cu oarecare efort, se sili să se concentreze asupra problemei.

— Poate un șifonier?

— N-am reuși niciodată să băgăm un șifonier sub tavanele alea în creastă. Niște cuiere montate în perete sunt de-ajuns. Și câteva umerașe. Elfrida întocmea o listă pe carnetul de notiţe.

Oscar se rezemă de speteaza scaunului și o privi cu amuzament. Nu o văzuse niciodată până atunci pe Elfrida atât de concentrată și de organizată. Preţ de câteva clipe, îi aminti de Gloria în cel mai agreabil mod cu putinţă: urzind planuri, punând ţara la cale și acţionând energic ca treaba să zbârnâie și lucrurile să prindă viaţă.

— Când vine doamna Kennedy?

— La două și jumătate, mi-a promis că nu-ntârzie. i-am spus că mergem cu maşina ta. Nu-ţi trebuie, nu-i așa?

— Nu.

— Dacă te simţi în puteri și plin de vigoare, îl poţi Beoate pe Horace la plimbare.

— O să văd, se eschivă Oscar și se reapucă de dezlegarea rebusului.

Când Tabitha Kennedy îşi făcu apariţia, Elfrida se găsea la capătul grădinii, desprinzând din cârlige rufele mustind de apă care n-ar fi trebuit întinse pe frânghie sub bătaia lapoviţei. Așa că, atunci când zbârnâi soneria, Oscar coborî la parter să-i deschidă ușa.

Purta cizme de cauciuc și un impermeabil, dar capul îi era descoperit și părul negru îi flutura în vânt. Ridică o mână să-și dezvelească obrajii acoperiţi de șuviţele rebele.

— Bună ziua. Sunt Tabitha.

— Desigur. Intră, nu mai sta în ploaie. Elfrida vine Imediat, strânge niște rufe de pe frânghie. Eu sunt Oscar Blundell.

— Știu. Faţa i se lumină într-un zâmbet fermecător, încântată de cunoștinţă. îşi strânseră mâna. Sper că n-am ajuns prea devreme.

— Nici pomeneală! Hai să urcăm la etaj, e mai confortabil decât aici în vestibul.

Oscar merse în frunte, și Tabitha îl urmă, pornind îndată să turuie, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea.

— Nu-i decepţionantă zloata asta păcătoasă, după vremea geroasă, dar însorită? ˇS-au spart conducte și ţevi peste tot prin oraș și instalatorii fug zăpăciţi de colo-colo și nu mai pridídesc cu atâtea treburi deodată. în salon, focul ardea cu flăcări strălucitoare și un ulcior cu zambile, cumpărate vrând-nevrând de la prăvălia lui Arthur Snead, umpleau aerul cu mireasma lor. Oh, nu-i aşa că-s minunate! Miros cu adevărat a primăvată, nu? l-am zis Elfridei că ne deplasăm cu maşina voastră, dar Peter a rămas azi acasă, așa că m-a lăsat ˇs-o iau pe-a noastră; Preferă orice altceva, decât să mă însoţească la cumpărături.

— Îi împărtășesc punctul de vedere. Ce drăguţ din partea ta că te-ai oferit ˇs-o scoţi pe Elfrida din încurcătură.

— Îmi face plăcere. Ador pur și simplu să asist cum îşi cheltuiesc alţi oameni banii. Probabil că o să întârziem până spre seară. Bazarul se închide abia la cinci și, după atâta umblat, o să ne prindă bine o ceașcă de ceai reconfortant.

La parter se trânti o ușă și zgomotul pașilor Elfridei răsună pe scări. Apăru în prag, înfofolită în haina de postav și cu căciula de lână învoaltă ca o învelitoare vătuită pentru ceainic.

— Tabitha, draga mea, îmi pare rău, mă aștepţi de mult? în zile ca astea, tânjesc după un uscător de rufe electric. Dar numai pe vreme urâtă, cu ploaie și vânt. Acum, trebuie doar să-mi iau poșeta, lista de cumpărături și cheile mașinii.

— N-ai nevoie de chei, îi spuse Tabitha. Te conduc eu cu mașina.

Plecară în cele din urmă stârnind oarecare freamăt și agitaţie, amintindu-i lui Oscar de o pereche de fetișcane gureșe pornite la drum să se distreze de pomină. Stătu

În fereastra din nișa ieșită în afara zidului de faţadă, privind cum se suie amândouă în mașina break, destul de uzată, îşi prind centurile de siguranţă, traversează piaţeta și pier încet-încet în depărtare.

Rămase singur. Horace picotea lângă foc. Conștient de propria-i lâncezeală, se sforţă încă o dată să-și termine jocul de cuvinte încrucișate, dar se simţi biruit și azvârli ziarul în lături. Existau alte lucruri mai importante, știa prea bine, pe care trebuia cu orice preţ să le Facă. Se urni din fotoliu și se îndreptă spre masa de stelar masiv, sprijinită de peretele din faţa șemineului și care-i servea drept birou de scris. îşi rândul în pripă lucrurile, împingând deoparte două-trei dosare și servieta diplomat, apoi se instală comod să aștearnă pe hârtie două misive de mult restante. Una către Hector M℃˟Lellan; mulţumindu-i pentru generozitate și străduindu-se să găsească tonul optimist și încurajator. Cealaltă, către doamna Maswell, pe care o abandonase atât de brusc. Amintirea ei, stând nemișcată în pragul ușii de la Grange, cu ochii înecaţi în

lacrimi, pe când el și cu Elfrida se depărtau cu mașina, îi apăsase greu pe conștiinţă încă de atunci. Acum, o asigură că se simţea bine, pierzându-se în expresii de recunoștinţă pentru loialitatea ei și spunându-i că spera să-și fi găsit un stăpân agreabil. încheie cu urări de bine și se semnă.

Împături colile de hârtie, scrise adresele pe plicuri și lipi timbrele. Cele două misive erau gata de expediat prin poștă.

„Peter a rămas acasă azi".

Acum!

Ieși din salon, porni spre vechea comodă de pe pallor pe care trona aparatul de telefon. Găsi cartea cu lista abonaţilor din Creagan, căută numărul, îl memoră şi apăsă cu putere pe tastele cu cifre de la zero la nouă. Auzi semnalul de apel sunând foarte scurt, doar de două sau trei ori, de parcă aparatul cu pricina ar fi stal pe biroul de lucru, la îndemâna omului, pregătit să răspundă imediat.

— Casa parohială din Creagan. Vocea caldă și famh liară. Aici Peter Kennedy.

La ora cinci și jumătate după-amiaza, Oscar, încotoșmănat și cu pălăria pusă pe cap, părăsi Estate House și porni de-a lungul potecii în trepte care aburʃa pe coama dealului. Elfrida și Tabitha nu se întorseseră încă, așa că lăsase lumina aprinsă în vestibul, ca semn de bun venit pentru momentul când soseau în cele din urmă acasă, și un bilet adresat Elfridei pe masa din bucătărie. „Am ieșit la plimbare pentru câtva timp. N-o să întârzii prea mult". îl lăsase și pe Horace de capul lui, după ce-și făcuse datoria și-l scosese la plimbare, apoi îl ospătase cu biscuiţi speciali pentru hrana canină și cu o conservă din inimi de miel. Pentru Horace, inimile de miel erau o trataţie cu adevărat de soi; hăpăise pe dată, lingând până la ultima fărâmiţură, pe urmă se retrase în coșul său să moţăie.

Oscar mărșăluia printre zidurile înalte și pometuri. Se întunecase, cerul se acoperise cu nori, dar vântul se domolise și cernea de sus o bură măruntă. La capătul potecii, după un urcuș greu și cam râpos, se opri puţin să-

și recapete suflul, apoi îşi continuă drumul pegira rea care șerpuia pe panta deluroasă. Orășelul se ulungea la picioarele lui. Privi în jos spre alte grădini, lorase pe acoperișuri și șiruri de străduţe marcate de lolinare. în turnul bisericii, cadranul orologiului strălucea ca o lună plină.

Mergând mai departe – acum ochii i se acomodaseră cu întunericul, putu să distingă linia lungă a coastei îndepărtate, întinsă către mare ca un braţ ţinând în vârful degetelor semnalul luminos al farului, cât gămălia de bold, cu scânteieri intermitente. Nicio stea nu clipea în depărtările înalte.

O portiţă cu zăbrele dădea spre un drum lat, mărginit pe partea dreaptă de clădiri arătoase și înzorzonate, zidite în piatră în stil victorian, amplasate în grădini întinse. Prima era prezbiteriul. Oscar îşi amintea poziţia casei parohiale din urmă cu aproape șaizeci de ani, când fusese uneori invitat împreună cu bunica lui să bea ceaiul acolo și să se joace de-a v-aţi ascunselea cu copiii parohului de atunci. îşi reamintea de casa și de membrii familiei care sălăşluise acolo, dar le uitase numele.

Un felinar aninat deasupra ușii împrăștia fascicule lungi de raze. Deschise poarta, o închise încetișor și urcă pe aleea presărată cu pietriș care-i trosnea sub picioare. Intrarea principală fusese vopsită în albastru strălucitor. Apăsă pe butonul soneriei.

Începu pe neașteptate să dârdâie. îşi spuse în sinea lui că tremura din cauza frigului și a umezelii.

Auzi scârţâitul ușii deschise în interior, apoi portalul albastru se dădu brusc în lături și se pomeni orbit de o lumină puternică. Peter Kennedy stătea în prag, întânv pinându-l cu căldură. Purta un pulover gros pe gât, o pereche de pantaloni de catifea reiată, destul de tociti, și arăta încurajator de nebisericesc.

— Oscar! Hai, intră, te rog. Aruncă o privire pesto umărul lui. N-ai venit cu mașina?

— Nu. Am preferat să merg pe jos.

— Bravo ţie!

Păși în antreu. Văzu covorul turcesc, cuierul din lemn de stejar, sipetul vechi pentru unelte sacre pe care erau strânse cu grijă în stog câteva registre parohiale; apoi, agăţată de pilastrul de la capătul scării în spirală, o capelă de călărie; pe treapta de jos stăteau o pereche de ghete de fotbal și un morman de rufe curate, împăturite în patru, lăsate acolo, probabil până când o persoană săritoare avea să le culeagă de pe jos și să le care la etajul superior.

— Scoate-ţi haina. Copiii sunt plecaţi, așa că n-o să ne deranjeze nimeni. Am aprins focul în căminul din biroul meu. Mi-am consacrat toată după-amiaza studiului, recuperând unele restanţe cu nasuz, băgat în hârţogării și scriind un articol scadent pentru „Sutherland Times”. Oscar îşi lepădă scurta vătuită, mănușile și pălăria, iar Peter Kennedy îl despovără de toate acestea și le depuse pe un impresionant jilţ din stejar care arăta să fi fost ocupat odinioară de un episcop. Acum, vino cu mine.

Peter îl conduse în biroul său de lucru, o încăpere din faţă cu bovindou, destinată poate în planul iniţial al casei să servească drept sufragerie. Fereastra boltită era acoperită cu draperii căzând în cute bogate și nelăsând să se strecoare înăuntru umbrele amurgului; trei lămpi cu abajur luminau molcom, una așezată pe imensul secreter stil, împânzit de hârtii, și celelalte de o parte și de alta a șemineului, unde tronau două fotolii masive, capitonate cu piele. Pereţii erau îmbrăcaţi cu rafturi pentru cărţi și, în comparaţie cu aerul de goliciune de la Estate House, ambianţa de aici dădea senzaţia de siguranţă, de clarobscur și căldură proteguitoare. Ca și cum te-ai fi cuibărit din nou în pântecele mamei.

Și plutea de asemenea în atmosferă un miros minunat, pe care Oscar îl deslușì în cele din urmă în bucăţile de turbă stivuite cu grijă și mocnind sub cenușă în vatră.

— Un foc de turbă, spuse el. Am uitat cu desăvârșire. Câteodată, când scot câinele afară seara târziu, simt mirosul de fum ieșit pe hornuri. Trebuie neapărat să fac rost de niște turbă pentru mireasma ei deosebită.

— Sunt foarte norocos. Unul dintre enoriașii mei are o mică turbărie și mă aprovizionează cu regularitate. Acum, ia loc te rog și consideră-te ca la tine acasă. Vrei să bei o ceașcă de cafea? Oscar nu-i răspunse numaidecât și Peter se uită la ceasul de mână. E șase fără un sfert. Am putea începe savurând un pahar de Laphroaig. îl păstrez doar pentru ocazii speciale.

Whisky din malţ, Laphroaig. Irezistibil.

— Cred că mi-ar plăcea mai mult decât orice altceva. — M-am gândit eu, așa că sunt pregătit.

Și Oscar observă pe secreter – laolaltă cu un procesor de text, un vraf de cărţi, hârţoage în dezordine și aparatul de telefon – o mică tavă așezată la înde mânA cu o sticlă de Laphroaig, două pahare fără picior, cu margini drepte, și o carafă de apă. Pe lângă toate acestea, cafeaua părea searbădă. Oscar se simţea impresionat. Fetele nu ˇs-au întors încă?

— Nu. Oscar se cufundă într-un fotoliu, surprinzător de moale și confortabil. Deasupra creștetului său, în mijlocul poliţei de deasupra căminului, trona un ceasornic de genul celor înmânate în dar, cu toată pompa cuvenită, pastorilor sau dascălilor ieșiţi la pensie după patruzeci de ani de slujbă îndeplinită cu devotament dus până la sacrificiu. Vechiul ornic ticăia domol, uniform şi cu bătăi la intervale egale, marcând clipele ca un metronom fixat cu grijă.

— Presupun că și-au propus să se trateze împărtășește cu ceai și prăjituri, de îndată ce-au isprăvit târguielile.

— Sunt sigur. Sper că incursiunea lor a fost încununată de succes. Ţinând în mână cele două pahare, Peter îi întinse lui Oscar băutura, apoi se instală în celălalt fotoliu, cu faţa către oaspete. închină, făcând o scurtă urare: „Noroci”.

— Multă sănătate.

Rachiul din malţ semăna cu nectarul zeilor, delicios, curat, perfect rafinat, alunecând ușor pe gâtlej, dogoritor.

— Buckly e un orășel destul de deprimant în

momentul de faţă, interveni Peter. Majoritatea oamenilor au rămas șomeri. Filatura de lână a trecut pe linie moartă și ţesătorii și torcătorii calificaţi nu-și mai găsesc locuri de muncă.

Oscar încruntă din sprâncene.

— Filatura de lână? Doar nu-i vorba de fabrica MC˙Taggart?

— Ba da, chiar așa.

— ˙S-a dus de râpă? Habar n-am avut. Uluitor! Ca și cum mi-ai fi zis că stânca Gibraltar ˙s-a năruit. Ce ˙s-a întâmplat?

Peter se apucă să-i istorisească.

— Bătrânul MC˙Taggart a murit, iar fiii ˙s-au dezinteresat complet de bunul mers al fabricii. Angajaţii au obţinut cu chiu cu vai un ajutor financiar, un soi de subvenţie, și nu preluat asupra lor conducerea afacerilor. La început, G-au descurcat destul de bine, dar apoi ˙s-au confruntat cu o perioadă îndelungă de vreme îngrozitoare. Râul umflat de ape și-a dărâmat malurile și a inundat secţiile lilaturii. Totul ˙s-a pierdut, distrus de puhoaie.

Oscar era cuprins de groază.

— Și ăsta-i sfârșitul, atunci?

— Circulă zvonuri despre o eventuală preluare de către un mare concern din industria textilă, Sturrock & Swinfield din Londra, dar până acum nu ˙s-a întâmplat nimic și oamenii din Buckly se tem de tot ce poate fi mai rău cu putinţă. Cu alte cuvinte, că situaţia nu se va schimba vreodată în bine.

— Ce tragedie! Oscar îşi încreţi fruntea. Nu-mi imaginez cum de n-am auzit până acum de toate astea. Bănuiesc… în acest moment… că nu citesc temeinic ziarele și cu siguranţă nu și paginile cu rubrici financiare. Și aici, cumpăr doar „The Times” și „Telegraph”, așa că nu-s la curent cu știrile locale. Și n-am discutat cu prea mulţi oameni, cu excepţia doamnei Snead. Asta-i motivul, firește, pentru care mă găsesc aici. Să-mi cer scuze. ˙S-al fi cuvenit să vin mai degrabă, dar nu m-am încumetat.

— Te rog să nu te simţi stingherit. Mi-am dat seama

că te-am luat prin surprindere, că ar fi trebuit să aștept un prilej mai nimerit ca să mă prezint... Sper că nu te-am supărat prea rău.

— Nu pricep ce m-a apucat atunci. M-am comportat ridicol.

— Te rog, nu te mai gândi. Totul ˇs-a terminat fără consecinţe negative și nimeni n-a păţit nimic. Cu altă ocazie, trebuie să mă însoţești la club, la un ceai sau un pahar de băutură sau orice preferi. Ai face bine să te înscrii ca membru și atunci, când vremea o să se încălzească, am putea să ne întrecem într-o partidă de golf. Joci golf, nu-i așa?

— Obișnuiam în copilărie când o întovărășeam pe bunica mea, însă nici chiar pe atunci nu dovedeam destulă iscusinţă.

— Aș fi ˇîncântat să-ţi dau posibilitatea să arăţi ce poţi.

— N-am crose.

— O să împrumutăm de la club. E un teren splendid și ar fi păcat să locuiești aici și să nu încerci măcar o rundă. Bunica ta a fost o jucătoare de golf experimentată. Când m-am stabilit în Creagan, am auzit o sumedenie de laude despre dibăcia ei. A câștigat titlul de campioană doi ani la rând. Mă-ntristează că n-am cunoscut-o niciodată. A murit înainte să sosim noi aici. După toate câte mi ˇs-au povestit, trebuie să firost o femeie excepţională.

— Da, absolut adevărat.

— Și cu ureche muzicală.

— Întocmai. Și o grădinăreasă inspirată. Era desăvârșită în toate. Oscar sorbi o gură de whisky, apoi așează paharul pe măsuţa de alături, unde licoarea împrăștia irizări de giuvaer în lumina molatică a lămpii. Și Godfrey Billicliffe m-a invitat să devin membru al clubului de golf, dar mă tem că, în acel moment, și eu și Elfrida ne treziserăm în toiul unei întâlniri destul de traumatizante. Amândoi eram istoviţi după o lungă călătorie. Nu ne doream decât să intrăm în posesia cheii și să scăpăm mai repede. Regret că ne-am purtat foarte rece și indiferent.

— Maiorul Billicliffe poate fi uneori extrem de descurajant. Te-nţeleg. Și mai înţeleg că l-ai condus ieri dimineaţă cu mașina la spital.

— Cum de-ai aflat?

Peter Kennedy surâse.

— Există puţine secrete în această comunitate mică. Nu, nu-i cazul să-ţi faci griji, nu umblăm cu bârfe răuvoitoare. Doctorul Sinclair mi-a dat telefon să mă informeze. Un gest plin de omenie din partea ta.

— Știai că-i bolnav?

— Nu. Și nu cred că știa cineva. Maiorul Billicliffe reprezintă oarecum o problemă chiar de la moartea soţiei, starea sănătăţii lui șubrezindu-se într-un ritm galopant. E însingurat, dar socot prea orgolios să recunoască asta chiar și faţă de sine însuși, deși unul dintre membrii comunităţii a cutezat a-i sugera să-și vândă casa și să se interneze într-un cămin de bătrâni.

— Fiii mei vitregi m-au îndemnat să mă retrag într-un azil particular din Hampshire, însă numai fiind[ɔ moștoniseră conacul mamei lor și nu-și doreau decât să se descotorosească de mine, ca să-l poată scoate în vânzare. Am considerat ideea de-a dreptul cumplită. Ca şi cum ar fi fost începutul sfârșitului.

— Cum de-ai intuit că maiorul păţise ceva?

— M-am dus ˇs-o văd pe Rose Miller. în drum spre casă, am auzit urletele disperate scoase de căţeaua lui Billicliffe. Așa că m-am abătut pe-acolo. Ca să-mi poto* lese mustrările de cuget. Atât eu, cât și Elfrida, încercam un sentiment de vinovăţie pentru felul în care-l trataserăm pe bătrân. Și l-am găsit la catul superior, zăcând în pat şi evident bolind de vreo două zile. Bietul de el se înfricoșa de perspectiva ambulanţelor și elicopterelor sanitare. Părea teribil de părăsit, lăsat în plata Domnului. Mai mult decât să-l duc cu mașina la Inverness nu puteam să fac.

— Trebuie să mă deplasez vineri la Inverness pentru o întrevedere cu pastorul care prezidează întrunirile clerului. O să trec pe la spital să-i fac o vizită. Să văd cum îi merge.

— M-am oferit să-i servesc drept cea mai apropiată rudă, așa că numele și numărul meu de telefon sunt consemnate în puzderia de formulare pe care a trebuit să le completăm. îmi închipui că dacă ˟s-ar fi ivit vreo noutate aș fi fost informat. Lipsa de vești e semn bun.

— Fie cum spui, dar, te rog, ţine-mă la curent.1

— Bineînţeles.

— Acum, vorbește-mi puţin despre unchiul tău. Cum o mai duce cu viaţa Hector?

— Îmbătrânește tot mai mult. Locuiește în Londra. A venit să mă vadă după… după funeralii. N-a participat la înmormântare fiind[ɚ zăcea bolnav de gripă și doctorul I-a interzis pe bună dreptate. Hector mi-a sugerat să părăsesc Hampshire și să mă-ntorc aici.

— Știu, Oscar. Mi-a trimis o lungă scrisoare. M-au mâhnit enorm cele întâmplate. Am vrut să dau fuga imediat; să discutăm, să te ajut cu ceva, să ieși din nenorocire… măcar cu o vorbă de mângâiere… dar instinctul mi-a dictat să te las pentru moment de unul singur. Sper că nu ţi-am dat impresia de om nepăsător sau indiferent.

— Nu, n-am crezut asta nicio clipă.

— Uneori… o simplă conversaţie cu un străin sau cu o persoană necunoscută se-nfiripă mai ușor și ajută mult.

— Ca și cum te-ai confesa unui călător întâlnit în tren, pe care știi că n-o să-l mai revezi niciodată.

— Nu chiar, spuse Peter zâmbind. Pentru că nădăjduiesc că noi o să ne revedem.

— Îmi vine greu să mă dumiresc de unde să-n[˟ep. Toate mi se par petrecute acum o veșnicie.

— Șirul evenimentelor-reper din viaţă tind să cadă-n uitare.

— N-am crezut niciodată că aveam să mă căsătoresc. Mă gândeam mereu că o să rămân burlac toată viaţa mea. îmi alesesem cariera de profesor, predam lecţii de pian și pregăteam corul școlii. îmi ţineau companie ceilalţi dascăli și soţiile lor. Pasiunea mea era muzica. Lucram la școala particulară gimnazială din Glastenbury, mai puţin

cunoscută, dar excelentă. Mă simţeam fericit acolo. Și apoi am început să îmbătrânesc, directorul de școală ˇs-a pensionat și un om mai tânăr a venit să ocupa postul vacant. Directorul îmi fusese dintotdeauna un prieten apropiat și, deși înlocuirea lui ˇs-a făcut cu competenţă, în mod agreabil și tradiţional, m-am hotărât după un an că sosise timpul pentru o schimbare. Mi se oferise postul de organist și dirijor de cor la St. Biddulph în Londra. Am chibzuit puţin, dar nu prea mult. Muzica la Sfântul Biddulph fusese totdeauna renumită pentru virtuozitate, iar corul avea un viitor asigurat, fiind finanţat dintr-o donaţie extrem de generoasă făcută cu câţiva ani mai înainte de un enoriaș recunoscător. Astfel că mi-am schimbat direcţia și m-am mutat în Londra. M-am instalat într-un apartament spaţios, confortabil, situat la etajul al doilea, într-o veche casă cu terasă, doar la cinci minute și ceva distanţă de biserică, iar doamnele din parohie se asigurară de îndată că dispuneam de o menajeră pricepută și că eram bine îngrijit.

— Erau zile senine, presupun, ajunsesem la apogeul carierei mele, destul de modeste, între noi fie vorba. Două dintre coriste, înzestrate cu voci extraordinare, erau cântăreţe profesioniste în concerte și executau solo, credincioșii veniţi să asiste la slujbă se entuziasmau și ne-am simţit în stare să lărgim repertoriul și să interpretăm în ocazii speciale anumite corale mai ambiţioase. „Salvete Flores Martyrum” de Haydn, acompaniamentul muzical compus de Schubert pentru Psalmul 23 și „Requiem” de Gabriel Faure. Cântece religioase cu adevărat magnifice.

— L-am întâlnit pe soţii Bellamy curând după sosirea mea la St. Biddulph. Locuiau într-o casă elegantă în Elm

Park Gardens, ducând o viaţă mondenă și trăind în lux, 1) 1 de la bun început ˇs-au arătat extrem de ospitalieri și de amabili. Când George Bellamy ˇs-a îmbolnăvit, obișnuiam să merg în casa lor să-i ţin de urât, jucând împreună câte o partidă de table. Când a murit, am pregătit imnurile funebre pentru ceremonia înmormântării destul de fastuoasă.

— După funeralii, am crezut că Gloria n-o să mai dorească să trec pe-acolo, că motivul pentru vizitele mele dispăruse odată cu George. Dar a continuat să mă invite la diverse reuniuni mondene, petreceri fără ore fixe și nesimandicoase, dineuri sau mese de prânz duminicale. Câteodată, mergeam împreună la cinematograf sau ne petreceam ziua la grădina botanică Kew. Nu dădeam prea mare importanţă relaţiei, dar mă simţeam nespus de bine în compania ei. Și apoi, într-o bună zi, într-un mod destul de prozaic, mi-a spus că n-ar strica să ne căsătorim. Mi-a motivat că nu-i plăcea să trăiască fără un bărbat alături și socotea că mie, holtei tomnatic, mi-ar prii o soţie care să mă îngrijească. îmi dau seama, totul sună cam placid, dar adevărul că o îndrăgeam nespus de mult și ea, așa cred, prinsese drag de mine. Niciunul dintre noi nu mai era în prima strălucire a tinereţii, amândoi ajunsesem în plină maturitate și am reușit să încununăm cu succes ceea ce unii socoteau a fi pur și simplu o căsătorie de convenienţă.

— Gloria era o soţie minunată, generoasă, plină de căldură și bună la suflet. Tocmai din copilărie, când veneam la Corrydale, n-am mai cunoscut astfel de comodităţi materiale, un trai atât de tihnit și îndestulat.

Gloria și George aveau doi fii, Giles și Crawford, înii A erau deja adulţi, îşi luaseră zborul din căminul părintor. e şi-şi întemeiaseră propriile familii. Iar Gloria se menţinon încă tânără, debordând de vitalitate fizică. Când mi-n dat de veste că rămăsese însărcinată, am încremenit de uimire în mod ridicol. Nu mi-am închipuit niciodată în viaţa mea că-mi era hărăzit să devin tată. Și când n apărut pe lume Francesca, o gâgâlice scumpă cât pumnul, sufletul mi ˇs-a umplut de un simţământ de uluire pe care nu cred că-l voi mai încerca vreodată. Era parcă un miracol. Și n-a încetat niciodată să fie minunea minunilor pentru mine.

— Câteodată, pe măsură ce creștea și alerga zbenguindu-se de colo-colo, turuindu-i gura ca o moară neferecată și stârnind zarvă ca toţi copiii, o urmăream cu privirea și totuși, nu-mi venea a crede că se întrupase cu adevărat din mine și că cu însumi înlesnisem zămislirea

acestei făpturi omenești miniaturale, frumoase și fermecătoare.

— Apoi, Gloria a moștenit acest conac de ţară, în Hampshire, ne-am mutat din Londra și ne-am început noua viaţă în Dibton. Trebuie să recunosc că regretam despărţirea de St. Biddulph, dar muzica făcea încă parte din existenţa mea. Predam uneori lecţii de pian și, din când în când, cântam la orgă la slujba de dimineaţă de la biserica din sat.

Aici, Oscar zăbovi un moment, întinzând mâna după paharul cu whisky Laphroaig și luă o sorbitură. Un bulgăre de turbă incandescent se prăbuși cu un bufnet surd în flăcările ce ardeau în vatră cu un duduit leneș. Ceasornicul ticăia spornic.

— Pe prietena ta, Elfrida, o cunoști de mult? interveni lȝoter.

— Nu, ne-am întâlnit de-abia când ˇs-a stabilit în satul nostru. Era cam singuratică și Gloria ˇs-a împrietenit de îndată cu ea, în general vorbind, luând-o pe Elfrida sub mipa-i protectoare. E amuzantă, plină de viaţă și noi toţi ne înveseleam în compania ei. O făcea pe Francesca să râdă în hohote. Fetiţa mea mergea adesea cu bicicleta ˇs-o viziteze în căsuţa ei de ţară. Plecase în Cornwall să stea la un văr, când ˇs-a petrecut accidentul. ˇS-a reîntors după funeralii fără să fi avut habar de cele întâmplate. Atunci când Hector m-a sfătuit să părăsesc Hampshire și să mă înapoiez în Creagan, mi-am dat seama că nu ma puteam descurca de unul singur. Călătoria mi se părea prea anevoioasă și solitudinea mă îngrozea. Așa că am rugat-o pe Elfrida să mă-nsoţească. E dovada sufletului ei generos că a consimţit fără zăbavă. îmi ţine companie și, în cele mai sumbre clipe, ˇs-a străduit mereu să-mi însenineze gândurile. Când am întâlnit-o pe Elfrida pentru prima oară, m-a întrebat dacă sunt religios. l-am răspuns atunci că-mi venea greu să nu cred în Dumnezeu, după ce aproape toată viaţa mă cufundasem în liturghii și mă conformasem tradiţiilor Bisericii Anglicane. Și că simţeam nevoia unei divinităţi căreia să-i mulţumesc cu smerenie.

— Fiindʃɔ eram norocos. Mă simţeam fericit. Căsătoria de convenienţă mergea foarte bine și, datorită Francescai, nu nutream nicio urmă de regret. Dar Gloria era o fire foarte puternică, plină de vigoare. Uneori, trebuia să te porţi cu ea cu mănuși, ˇs-o abordezi cu mult tact. îi plăceau la nebunie petrecerile, mondenităţile și compir mă oamenilor, iar uneori se întrecea cu băutura. Nu vreau să spun că devenise alcoolică „departe de asta, d pur și simplu că era o băutoare de forţă în societatu, Deseori, după o seară petrecută în cercul de prieteni, a conduceam eu însumi acasă cu propria-i mașină luxoasă și se înfuria din cauza asta, iar în dimineaţa următoare stătea ursuză și posomorâtă. Dar îi cunoșteam slăbiciunile, tot la fel de bine cum îi cunoșteam și tăria de caracter.

— În acea zi fatală, când se sărbătorește capturarea militantului catolic Guy Fawkes[2] și momâia care-l întruchipează e purtată pe străzi și arsă pe rug, Gloria mi-a spus că o ducea cu mașina pe Francesca la o petrecere. Atunci, mi-a trecut prin minte că ar trebui să le însoţesc. Dar așteptam un om care îmi construia un gard din scânduri pentru padoc. Era o treabă pe care voiam ˇs-o văd isprăvită și încheiată cât mai repede și nu eram dispus ˇs-o amân. în plus, era vorba doar de o simplă petrecere pentru copii. Cu gustări, ceai, focuri aprinse în aer liber și artificii. Urmau să se-ntoarcă acasă cel târziu la șapte seara.

— Și, bineînţeles că distracţia în aer liber a degenerat. Adulţii se strânseseră acolo, majoritatea fiind prietenii Gloriei. Și după ce ˇs-au terminat focurile de artificii și în timp ce copiii alergau încă prin grădină, strecurându-se printre pocnitori și scânteile artificiilor și consumându-și onergia prin mișcare, maturii au intrat în

2 Referire la celebrul „complot al prafului de pușcă", Guy Fawkes fiind unul dintre conjurații care plănuiseră să arunce în aer Parlamentul englez, în timp ce regele Jacob I și membrii Camerei Comunelor și ai Camerei Lorzilor s-ar fi adunat acolo. Complotul a eșuat, iar Guy Fawkes a fost arestat la 5 noiembrie 1605 și executat. Această zi, marcând eșuarea complotului, se sărbătorește în Anglia.

casă pentru un pahar de băutură.

— Nu știu cât de mult a băut Gloria. Nu ˟s-a făcut, r. lavă Domnului, nicio autopsie. Condiţiile de drum erau îngrozitoare, ploua cu găleata și șoselele musteau de apă. începuseră niște reparaţii la intersecţia cu sens giratoriu și luminile de avertizare scăpărau cu intermitenţe. Probabil că acestea au derutat-o. Nu vom ști niciodată. Șoferul camionului a declarat că mașina Gloriei i-a ieșit cu oarecare viteză direct în cale și el a smucit iute de volan, virând spre dreapta. Camionagiul avusese, firește, prioritate. ˟S-a străduit să evite impactul dar n-a mai putut face mare lucru. O fracţiune de secundă și automobilul Gloriei ˟s-a sfărâmat în bucăţi pe loc, iar Francesca și Gloria ˙au murit subit.

— Un ofiţer de poliţie mi-a adus la cunoștinţă vestea cu tot menajamentul posibil. Un sergent tânăr și cumsecade. Sărmanul băiat! Nu pot să-ţi descriu reacţia mea de atunci fiind[ɔ˜ îmi amorţiseră simţurile. Eram ca paralizat. Pustiit. Lipsit de viaţă. Devastat. Și apoi, încet-încet, golul imens lăsat de moartea lor se umplu cu o furie înverșunată și resentimente împotriva oricui îngăduise să mi se întâmple o asemenea nenorocire. Lumea, știu prea bine, geme de orori și, uneori, ţi se înăsprește inima. Rămâi îngrozit, dar cu simţirea împietrită, să urmărești la televizor imagini cu sate distruse, copii înfometaţi, dezastre naturale de proporţii uriașe. Dar de data asta se nimerise să cadă năpasta pe capul meu. Era vorba de viaţa mea, fusesem lovit în adâncul fiinţei. Moartea îmi răpise copilul. Și soţia. Dacă Dumnezeu există cu add vărat și împărătește peste lume din ceruri – și, în fapt, nu m-am încredinţat niciodată pe deplin de asta – nu mai voiam să mă împărtășesc de așa dumnezeire.

— Clericul nostru din Dibton m-a vizitat să mă consoleze. Mă încuraja spunându-mi că Dumnezeu le hărăzește oamenilor numai ceea ce sunt în stare să îndure cu tărie morală. Și l-am repezit spunându-i că mi-aș fi dorit să fiu slab de înger numai să-mi fi supravieţuit copilul. Şi apoi l-am trimis să-și caute de treabă. Am ocolit subiectul

vinovăţiilor. Știam slăbiciunea Gloriei. ˇS-ar fi impus să merg cu ele. A fi trebuit să mă sui eu la volan. Numai dacă… Măcar dacă aș fi putut spulbera acest coșmar.

— Dacă și dacă… Sună a înţelepciune venită prea târziu, grăi Peter. Prea multe necunoscute și presupuneri. Mi se pare că accidentul ˇs-a datorat mai multor împrejurări nefericite. Cine știe? Poate că ţi-ai fi pierdut și tu viaţa, Oscar, și atunci ˇs-ar fi căscat un hău și mal mare în vieţile tuturor celor care v-au cunoscut și v-au iubit… Cât despre Dumnezeu, recunosc cu sinceritate, socot cu mult mai ușor să trăiești cu străvechile îndoieli despre suferinţă decât cu nenumăratele explicaţii facile și pioase oferite din când în când, unele dintre ele frizând blasfemia. Sper din tot sufletul că nimeni n-a încercat să-ţi aline durerea spunându-ţi că Dumnezeu trebuie să fi avut nevoie de Francesca mai mult decât tine. Aș considera imposibil să venerez și să mă-n[ˇhin divinităţii care mi-a răpit copilul dinadins. Un astfel de Dumnezeu ˇs-ar transforma într-un monstru moral.

Oscar rămase stupefiat.

— Asta-i ceea ce crezi cu adevărat? întrebă el într-un larziu.

— Da, e credinţa mea sinceră, încuviinţă Peter. Cei treizeci de ani de sacerdoţiu m-au învăţat că singurul lucru pe care nu se cuvine să-l rostești când se stinge din viaţă un tânăr este: «Asta-i voinţa lui Dumnezeu.». Pur și simplu, mintea omenească nu poate pătrunde vrerea Domnului ca să-i atribuim o astfel de lucrare. Sunt convins, de fapt, că atunci când Francesca a pierit în acel accident groaznic, lui Dumnezeu i-a sângerat Inima.

— Vreau să merg mai departe, să-mi continuu viaţa, să mă simt în stare să accept – să pot dărui măcar puţin celor din jur. Nu-mi place să mă disec la nesfârșit. N-am fost niciodată genul ăsta de persoană.

— Oh, Oscar, toate se vor îndrepta încet-încet pe făgașul firesc. Mulţumită profesiei tale, Biserica a jucat un rol atât de însemnat în viaţa ta ani de-a rândul, încât te vei deprinde la fel ca mine cu marile făgăduinţe biblice legate

de viaţă și de moarte. Problema că durerea traumatizantă le poate face să devină adesea ireale. Pentru un timp, probabil că n-o să ai nevoie de feţe bisericești care să-ţi îngâne citate din Biblie, ci de prieteni apropiaţi care să te susţină moralicește și să-și aplece cu înţelegere urechea când vrei să vorbești despre Francesca.

Oscar se gândi la Elfrida, iar Peter se opri un moment, ca și cum i-ar fi dat răgaz să tăgăduiască prin argumente această nouă idee. Dar Oscar nu suflă o vorbă.

— Viaţa e dulce, continuă Peter. Dincolo de durorl i) l suferinţe, viaţa rămâne totuși încântătoare. Aspectolu esenţiale sunt acolo, sub ochii noștri, dar le pierdem dih vedere. Frumuseţea, hrana și prietenia, rezervoare du dragoste, armonie și înţelegere. Mai târziu, poate nu acum încă, vei avea nevoie de alţii care să te-n[ˇurajozn să pornești pe o cale nouă. Te vor primi cu braţoln deschise. Te vor ajuta să-ţi urmezi drumul, să păstro/l cu duioșie în suflet amintirile plăcute și să le înfrunţi po cele dureroase, nu doar cu amărăciune și furie.

Oscar îşi aminti de noaptea agitată când i se conţii rase aievea imaginea Francescăi, și cum, pentru prima dată, această întruchipare nu-l înlăcrimase de mâhnim și disperare, ci îi insuflase o liniște mângâietoare. Peșemne că acea viziune îi marcase începutul vindecării. Poate că această conversaţie, convorbire, spovo danie, confesiune sau oricum ˇs-o fi numind, era continuarea. Nu știa. îşi dădea seama doar că se simţea mal împăcat, mai puternic și nu atât de-inutil.

Probabil că, la urma urmelor, îşi revenea în fire treptat-treptat.

— Îţi mulţumesc, spuse Oscar.

— O, prietene, mi-aș dori să-ţi pot dărui mai mult.

— Nu, n-ai de ce, mi-ai dăruit destul.

Lucy

Lucy călătorise cu avionul doar de două ori în viaţa ei: prima dată spre Franţa, unde fusese invitată să-și petreacă vacanţa de vară împreună cu familia unei prietene de școală, iar a doua oară către Insulele Channel,

împreună cu mama și bunica ei. Acest ultim zbor la bordul avionului către acele insule din Canalul Mânecii avusese loc cu ocazia sărbătorilor de Paști și stătuseră într-un hotel simandicos, unde se impunea să-și schimbe ţinuta pentru masa de prânz sau cină. în ambele împrejurări, considerase voiajele extrem de palpitante, dar, astăzi, se străduia să pară dezinvoltă, astfel încât orice persoană care se nimerea ˚s-o măsoare cu privirea din creștet până-n tălpi să capete senzaţia că era o călătoare versată, cu o vastă experienţă.

Hainele o ajutau: mama ei, probabil ca să-și atenueze tulburările sufletești nemărturisite de culpabilitate, colindase cu ea prin marile magazine şi-şi înzestrase fata cu un număr de veșminte agreabile. Acum, purta blugii noi, groși, dublaţi cu bumbac roșu flaușat. Ghetele le avea din antilopă, cu tălpi de cauciuc, jacheta de culoare roșu-aprins, matlasată și vătuită, ca și cum ar fi fost învelită într-o plapumă cu puf. Cumpăraseră de asemenea două pulovere călduroase cu guler răsfrânt, unul bleumarin, iar celălalt alb, o fustă mini neagră 1) 1 două perechi de colanţi groși negri. Ultimul articol achiziţionat era rucsacul din canafas albastru-închki, garnisit cu paspoal roșu, în care Lucy îşi împachetaso jurnalul, portmoneul, peria de păr, pieptenele și un baton de ciocolată. Cu o seară în urmă, se spălase pe cap și dimineaţa îşi periase părul îndelung, prinzându-și-l Io ceafă într-o coadă de cal cu un elastic circular, răsucii de două ori. Se simţea cochetă și graţioasă. Carrie merita laude pentru aceasta.

Ca de obicei, Carrie arăta irezistibil de elegantă, în cizme lungi, înveșmântată în loden și cu o. căciulă din blană de vulpe polară. Lucy remarcă privirile întoarso pentru a o urmări pe Carrie cu căruciorul pe rotilo încărcat cu bagaje. Singurul inconvenient era că biata Carrie se molipsise de guturai. Nu suferea, din fericire, de genul de gripă subversivă care sluţește trăsăturile, el căpătase pur și simplu o înfăţișare plăpândă și fragilă. Carrie spunea că începuse să se simtă rău cu vreo două zile în urmă – de fapt, bântuia prin oraș o epidemie de gripă, dar susţinea cu

tărie că prinsese doar o răceală, tratabilă cu hapuri amare și că se va întrema de îndată ce va respira aerul curat și rece din Scoţia.

Îşi prezentară biletele de avion la ghișeul de verificare de pe aeroport, trecură prin punctul de control al pasagerilor și, așteptând să li se anunţe cursa, Lucy începu să se simtă în siguranţă. Chiar din clipa când îşi făuriseră planuri de Crăciun, nu numai că numărase zilele cu nerăbdare, dar îi și stăruiseră obsedant în minte o (iramadă de temeri. Ceva, era sigură, urma să zădărnicească plecarea cu Carrie. Cineva avea să se îmbolnăvească pe neașteptate sau bunica se hotăra din senin că nu se cuvenea ca Lucy să stea sub același acoperiș cu Elfrida, cea privită cu ochi răi și pe care Lucy ardea de nerăbdare ˟s-o cunoască. Sau poate, în America, Randall Fischer suferise un atac de cord ori decedase, Iar telefonul avea să zbârnâie în Londra din clipă în clipă, înștiinţând-o pe Lucy că planul făcut se contramanda.

Dar dezastrul nu căzuse ca trăsnetul și se îmbarcară într-un târziu la joordul avionului, înălţându-se în aer și croindu-și drum spre nord, iar Lucy știa că niciun obstacol nu le-ar mai fi putut opri acum, numai dacă aparatul de zbor ˟s-ar fi prăbușit din înaltul cerului. Stătea cu fruntea lipită de hublou, privind ţintă în jos spre ţinuturile engleze răsfirate ca o cuvertură vătuită, de culoare verzui-cenușie, și adumbrite de norii rostogoliţi în văzduhul împânzit de o ușoară pâclă alburie.

În mod extraordinar, era o dimineaţă fermecătoare și liniștită, rece dar nu ploioasă, fără vântoase biciuitoare care te pătrund până la oase, îngheţându-ţi și sângele în vine. Hăt sus, dincolo de pânzele de nori, cerul scăpăm albastru-deschis, orizontul se contura ceţos. Lucy se gândi la oamenii de pe pământ, iţindu-se în sus la dâra lungă lăsată de avionul cu reacţie și întrebându-se poate încotro se îndrepta. Tocmai pe când căta cu ochii aţintiţi în jos spre ceea ce părea a fi o întindere de teren deschis, nelocuit, fără clădiri și păduri, se ivi singurul indiciu al unui gen de industrie, sub forma unor rotocoale minuscule

de fum scoase de câteva turnuri de răcire. Se întrebă care era viaţa reală, cine erau oamenll adevăraţi.

Stewardesa apăru pe culoar cu tăviţe cu gustări: chl fie și pacheţele de unt, o așchie de șuncă, un mic niA nunchi de struguri verzi. Li se oferi cafea sau ceai, dai atât Carrie, cât și Lucy optară pentru un păhărel de plantic cu cafea. Toate mizilicurile erau infime, porţionalo mărunt de tot ca pentru păpuși și rânduite cu grijă în despărţiturile tăviţelor din material plastic. Lucy avea o foame de lup și devoră totul imediat, iar când Carrie nu-şi mâncă chifla, Lucy o înghiţi pe nerăsuflate. După co stewardesa strânse tăvile, Carrie se apucă să răsfoiască ziarul, iar Lucy îşi întoarse iarăși privirea spre hublou fiind[ɔ nu voia să piardă niciun crâmpei din ţinuturile muntoase scoţiene.

Chibzui că o dată ajunse acolo vor înfrunta probabil o ploaie potopitoare sau chiar o ninsoare deasă și învârtejită, dar bolta cerească rămase, nemaipomenit de senină. Când avionul începu să coboare, regiunea de dedesubt căpătă formă încet-încet și Lucy observă cușmele de zăpadă pe piscurile munţilor și o puzderie de hlamide întunecate care se dovediră a fi păduri de conifere, apoi licărirea sinilie a mării, bărcile de pescuit ieșite în larg și podul arcuit peste estuarul lat. Avionul se înclină ușor și viră înainte de executarea manevrelor pentru aterizare; către vest, se înălţau spre văzduhuri bastioanele vârfurilor stâncoase acoperite de omăt, sclipind în lumina difuză a soarelui. Lucy rămase vrăjită de peisajul magnific, cu brâul muntos răsfirat până la mari depărtări, şi-şi spuse în gând că toate acestea trebuiau nA fie de bun augur.

Carrie îşi împături ziarul și-l îndesă în geantă. îşi zâmbiră.

— În regulă? o întrebă Carrie. Lucy încuviinţă din cap.

Avionul aterizâ, pneurile enorme bufnind înăbușit pe pistă, rostogolindu-se încet spre, zona de staţionare de pe aeroport. Văzu clădirea aerogării care aducea oarecum cu un mare club de golf, cu fanioane fluturând în adierea răcoroasă.

— O să ne-ntâmpine cineva, îi spuse Carrie.

— Cine?

— Un taxi din Creagan. Șoferul de numește Afec Dobbs.

— Și cum o să ne recunoaştem?

— O să ţină în mâini o plancardă scrisă cu numele Sutton.

Și, de îndată ce-și recuperară valizele de pe banda rulantă pentru bagaje, îl zăriră acolo, așteptându-le în sala de sosire: un bărbat masiv și viguros, îmbrăcat într-o jachetă căptușită, cu o șapcă de tweed decolorată, trasă peste frunte. O grămadă de alte personaje fascinante se găseau în apropiere: un-bătrân deșirat cu o pălărie de pâslă, o matroană în pantaloni, cu părul cărunt și răvășit, cu obrajii pârliţi de soare și bătuţi de vânt și, cel mai fermecător dintre toţi, un om într-o fustanelă scoţiană din tartan, mototolită și ușor zdrenţuită. Lucy nu se putu stăpâni să nu se holbeze fiind[ɔ- rotulele genunchilor i se învineţiseră de frig.

— Ei bine, mă bucur să vă văd, li se adresă Alee Dobbs. Aţi avut parte de o călătorie plăcută, sper? Nu le vorbea în jargonul obișnuit al taximetriștilor, ci, mal degrabă, ca un vechi prieten. îşi strânseră mâinile, apoi Alee le culese de pe jos valizele, de parcă ar fi cântării ușor ca fulgul, și merse în frunte spre ieșire. Soarelo (coborât pe cer, lucea palid și vremea se răcorise mal mult decât în Londra, iar bordurile parcării erau încĂ mărginite de mormane de zăpadă murdară. Aerul mirosea a pin și, când Lucy respiră adânc, îl simţi pătrunzându-i atât de rece în nări, încât strănută. Nu fusese niciodată în Elveţia, dar hotărî în sinea ei că aidoma trebuie să fie și atmosfera în staţiunile montano elveţice, cu raze de soare, zăpadă și pini, sub bolta cerului imaculat și fără nori.

Mașina lui Afec Dobbs era marca Subaru, cu tracţiune integrală. încărcând valizele în portbagaj, Alee începu să le explice:

— Am și un Land-Rover mare, care ar fi fost mai confortabil, dar trebuie să străbatem ţinutul muntos înspre

peninsula Black și acolo zăpada încă se așterne în straturi groase.

Carrie se sui în spate, iar Lucy se așează lângă Alee.

— Mai e zăpadă în Creagan? îl întrebă fiind[ɔ˜, în Londra, nu se bucurase niciodată de un Crăciun cu troiene și tânjea după ornăturile adevăratelor sărbători de iarnă. Un Crăciun învăluit în mantie albă ar fi reprezentat pe deplin glazura de pe tort.

— ˟S-a mai topit, au mai rămas pâlcuri pe ici-colo, dar asta nu înseamnă că n-o să mai ningă. Glăsuia domol și blând. Era pentru prima dată când Lucy auzea mlădierile vocii specifice locuitorilor din comitatul Sutherland.

— Cât durează drumul până acolo?

— Cam o oră și un sfert. Nu mai mult. Lucy se uită la ceas. Era unsprezece și cincisprezece minute. Probabil că vor ajunge pe la douăsprezece și jumătate. La ţanc pentru masa de prânz. Spera să se înfrupte cu bucate calde și săţioase. în pofida celor două chifle, flămânzise Iarăși.

— E pentru prima dată când veniţi în Creagan?

— Eu n-am mai fost niciodată în Scoţia.

— Ei poftim, te-așteaptă surprize cu duiumul. O să staţi într-o casă frumoasă. A fost părăsită pentru multă vreme. E bine că locuiesc iarăși oameni acolo.

Carrie se aplecă în faţă.

— Cum se simte Elfrida? Doamna Phipps? întrebă ea.

— Bine. O văd mai mereu prin orășel, umblând după cumpărături și plimbându-și câinele. Doamna Phipps mi-a încredinţat comanda pentru mașină. Mi-a dat telefon azi dimineaţă să se asigure că n-am uitat.

— Locuiţi în Creagan? se interesă Lucy.

— De când mă știu. Aici ne-am născut și eu și tatăl meu. După ce-a ieșit la pensie, am preluat afacerea familiei.

— Conducerea taxiului adică?

— Nu numai asta.

Lucy încreţi din sprâncene.

— Ce altceva?

— Furgonul mortuar și linţoliul pentru coșciug, îi

răspunse el cu glasul ușor înecat într-un hohot de râs. Sunt antreprenor de pompe funebre.

Lucy se văzu pe moment redusă la tăcere.

Priveliștea se desfășura spectaculos înaintea ochilor.

Drumul șerpuia printre terenuri arate, se arcuia pesto podeţe, și, urcând pe creasta dealului, pneurile cu larv ţuri antiderapante scrâșniră pe pojghiţa de gheaţă. Apoi, șoseaua se deșira de-a lungul ţărmurilor unui braţ de mare îngust, cu valuri în flux, aproape în întregime în conjurat de uscat, și străbătea sate mici cu căsuţe de piatră cenușie, cuibărite pe caldarâmuri, și cu cârciU mioare și prăvălii, cu biserici solide, semeţe, încercuite de vechi ţintirimuri, înţesate de lespezi de mormânt, ușor înclinate și năpădite de licheni. Apoi, traversară ultimul pod, boltit peste un alt golf de mare îngust, întins ca un braţ lung de ape albăstrii până spre cutele crestelor vestice.

Mai avem de mers doar zece minute, spuse Alee. Și ajungem acolo.

w Dintr-odată, entuziasmul lui Lucy se stinse și începu să o frământe neliniștea. Freamătul interior nu era stârnit numai de apropiata sosire într-un loc necunoscut și-ntr-o casă străină, ci și de perspectiva întâlnirii cu gazdele, Elfrida și Oscar. Nu se îngrijora prea tare din pricina Elfridei, deoarece Carrie îi vorbise îndelung despre mătușa ei și şi-o închipuia ca pe o persoană fără vârstă, fantastic de amuzantă și de sociabilă. Dar altfel stăteau lucrurile cu Oscar, prietenul Elfridei. în primul rând, era bărbat și Lucy nu se deprinsese cu companii masculine.

Însă nu acesta constituia motivul principal. întrucât Carrie îi povestise totul despre Oscar și îi explicase de ce Firida A însoţise în acest orășel nordic, învoindu-se să-i ţină tovărășie. Soţia și fiica lui, în vârstă de doisprezece ani, pe nume Francesca, îşi pierduseră viaţa într-un cumplit accident de circulaţie. Carrie nu-i dăduse detalii despre catastrofă și evitase să răspundă la întrebările ei înfiorate. îi relatase pur și simplu că fusese o coliziune, că nimeni nu purta vreo vină, dar Oscar încă suferea crunt și

se străduia să ajungă la un modus vivendi după cele întâmplate.

Francesca avusese doisprezece ani. Lucy împlinise paisprezece. „Oare o să agreeze prezenţa mea?” o întrebase pe Carrie. „Nu-i va stârni emoţii neplăcute să aibă în preajmă o fată de vârsta mea? Crezi că mă va urî?”

Carrie surâse și o îmbrăţișă.

— Am discutat cu Elfrida despre toate astea la telefon. Și ea a vorbit cu Oscar și el ˇs-a arătat ferm hotărât să mergem de Crăciun acolo. Și-i casa lui unde ne găzduiește și ne-a invitat. Iar nimeni niciodată nu te-ar putea antipatiza.

Și totuși, situaţia părea încâlcită și descurajantă. în acel moment, Lucy se putea lipsi bucuroasă de complicaţii. Avusese parte de destule încurcături în Londra.

Acum, pe neașteptate, se răspândi lin în aer mireasma fină a mării și-i stăruia în auz foșnetul talazurilor rostogolite: mici coline de nisip se înșirau pe fiecare parte a drumului, unde creșteau pini piperniciţi și pâlcuri de iarbă-neagră, și lumina se răsfrângea tremurător în luciul apelor. Coborî geamul portierei și aspiră o dată scurt pe nas, pe urmă încă o dată lung, pătrunzându-se de mirosul de sare marină. Drumul se rostogolea la vale și orășelul, întins la poalele dealului, li se înfăţișă vederii. Apucară pe strada principală aproape înainte să se dumirească Lucy. Mica așezare nu era cenușie și mohorâtă asemeni celorlalte sate pe lângă care trecuseră, ci clădită din gresie aurie ce reflecta lumina discretă a soarelui slab de iarnă. Casele înșiruite pe fiecare latură a drumului stăteau retrase în grădini înconjurate de ziduri și Lucy remarcă unele edificii impunătoare, împrejmuite de arbori înalţi, și încercă o senzaţie neașteptată de prosperitate și spaţiu liber.

Carrie nu vorbise aproape deloc în cursul scurtei călătorii, dar acum exclamă:

— Extraordinar! Seamănă cu Cotswolds. Aduce cu un orășel din Cotswolds.

Alec Dobbs surâse.

— Mulţi vizitatori au băgat de seamă, dar eu n-am fost niciodată în Cotswolds.

— Ziduri de gresie, străzi largi. Și grădinile…

— Ceea ce nu realizează prea mulţi că avem o climă asemănătoare cu cea din Eastbourne, datorită Golistromului. Pe crestele dealurilor se pot dezlănţui ploi torenţiale însoţite de vijelii, iar noi jucăm golf și ne plimbăm pe plajă sub bătaia soarelui.

— Un soi de micro-climat, remarcă Lucy.

— Exact.

Strada se lăţi dând într-o piaţă, în mijlocul căreia se înălţa o biserică mare, frumoasă, cu un cimitir, înconjurată de un zid de piatră. Sălașul de cult avea o turlă încununată cu o sfârleză de vânt aurie, iar pescărușii și stăncuţele se roteau pe deasupra, fâlfâind repede din aripi. Martinii scoteau ţipete ascuţite, jucându-se voioși în văzduh. Ceasornicul din turnul bisericii arăta ora douăsprezece fără douăzeci și cinci de minute.

— Am scos un timp bun, observă Alee. Conducea cu viteză moderată, ocolind zidul ce împrejmuia curtea bir. oricii și trase mașina lângă marginea trotuarului.

— Aici e? întrebă Lucy.

Alec opri motorul.

— Chiar aici.

Coborâră din Subaru și, înainte ca Alee să apuce a deszăvorî poarta, răzbătu larmă de lătrături frenetice și, în următoarea clipă, ușa din fată se deschise brusc. Elfrida Phipps se ivi gonind de-a lungul aleii, însoţită de câinele chelălăitor.

— Carrie! Oh, scumpa mea! sări de gâtul lui Carrie și se strânseră în braţe cu o afecţiune debordantă. Eşti aici, eşti aici! Aşteptam cu bucurie să te revăd – cu atâta emoţie – ardeam de nerăbdare!

Retrasă deoparte, Lucy nu le pierdea din ochi. Elfrida era foarte înaltă și foarte subţire, cu o claie de păr rebel de culoarea marmeladei. Purta o pereche de pantaloni din stofă ecosez de lână în nuanţe ţipătoare și un pulover gros, lălâu, gri. îşi fardase pleoapele cu albastru sclipitor și se

rujase din abundenţă. Lucy înţelese imediat de ce bunica o privea cu ochi dezaprobatori. Sărutându-se cu Carrie, o mânji cu ruj pe obraji.

— Elfrida, arăţi grozav! îi spuse Carrie. îţi priește aerul din Scoţia.

— Iubito, e raiul pe pământ. Ger aspru de crapă pietrele, dar un soi de cerească beatitudine.

— Trebuie să-ţi fac cunoștinţă cu Lucy.

— Păi, bineînţeles. Elfrida chicoti în râs. Nu-i ridicol, dragă Lucy? Suntem rude și n-am dat ochii una cu cealaltă niciodată până acum. Dar bunicul tău e vărul meu preferat și obișnuiam să ne distrăm de pomină împreună. O cuprinse pe Lucy cu braţul de după umeri, Lasă-mă să te privesc. Da, întocmai cum mi te-am închipuit. Frumoasă ca o cadră. Asta-i câinele meu, Horace, care, am plăcerea să constat, a contenit cu chelălăiala, Și el aștepta cu bucurie să te cunoască fiind sigur că speră să-l scoţi în lungi plimbări pe plajă. Oh, Alee, ai adus valizele. Asta-i tot? Vrei să fii așa amabil să le cari la etaj? Haideţi cu mine, să mergem în casă, să nu mai zăbovim în frig și o să vi-l prezint pe Oscar.

Porniră cu toţii în susul cărării, pătrunseră înăuntru în Șir indian, cu Elfrida în fruntea micului pluton încolonat, apoi Horace, pe urmă Carrie și Lucy și în ultimă instanţă Alee împovărat de valize. Acesta trânti ușa îndărăt cu piciorul și merseră de-a lungul holului lung și urcară scara lată, răsucită în spirală. Lui Lucy îi plăcea ambianţa casei: trainică și tihnită, cu pilaștri solizi susţinând balustrada scării și cu covor gros, așternut pe trepte. Şi mirosul de podele vechi de lemn, lustruite cu ceară și piesele de mobilier demodate și mireasma vagă de mâncăruri delicioase gătite în bucătărie.

Elfrida perora întruna pe un ton însufleţit.

— Cum aţi călătorit? Nu cu hopuri și hurducături, sper? N-a fost un zbor cu goluri de aer și cu peripeţii, nu? Slavă Domnului că nu s-a stârnit o vijelie năprasnică.

Ajunseră pe palierul de la primul etaj. Scara încântătoare suia către catul superior. în capătul îndepărtat al palierului, o rază de lumină solară se

strecura prin crăpătura ușii întredeschise.

Elfrida îşi ridică glasul să strige.

— Oscar! iată-le sosite aici! Și apoi vorbi pe tonul obișnuit. E în salon. Voi două intraţi, daţi-i bineţe, iar eu o să-i arăt lui Alee unde să pună valizele. Carrie o să doarmă aici, Alee, iar Lucy sus la mansardă. Mai reziști nA urci și restul treptelor?

Carrie o privi pe Lucy drept în ochi și-i surâse liniștitor. O prinse de mână, gest menit ˇs-o încurajeze, i, îl pătrunseră păşind pe pragul însorit în salonul frumos, ou pereţi zugrăviţi în alb, neînţesat de mobile „dar nealdat de lumină. Focul ardea cu flacără mică în vatra șemineului, iar un bovindou înalt, orientat spre faţadă, oferea priveliștea străzii: biserica părea să fie atât de aproape încât îţi lăsa impresia că puteai întinde braţul ˇs-o atingi.

Oscar le aștepta, sprijinit cu spatele de poliţa de deasupra căminului. Era tot atât de înalt ca Elfrida, dar nu la fel de slab, și avea părul des și argintiu, chipul liniștit și binevoitor, cu trăsături blânde și, în mod surprinzător, cu pielea obrajilor fără zbârcituri. Ochii întredeschişi și lăsaţi la colţuri. Purta o cămașă în carouri, o cravată confecţionată din lână și, deasupra, un pulover albastru de Shetland.

— Oscar, încântată de cunoștiţă. Sunt Carrie Sutton.

— Draga mea… înaintă câţiva pași să le întâmpine și Lucy se gândi că trebuie să fi rămas oarecum uimit primind cu braţele deschise un oaspete formidabil de seducător precum Carrie. Dar și încântat în egală măsură. Cât de bine-mi pare că te văd. Ai avut o călătorie liniștită? îşi strânseră mâinile.

— Perfectă! îi spuse Carrie. Nicio problemă.

— Și Alee v-a găsit repede? Elfrida a fost completa* mente înnebunită de emoţie toată dimineaţa, repezindu-se întruna la fereastră să vă zărească venind.

— E amabil din partea ta că ne-ai primit.

Carrie îşi plimbă un moment privirea de jur-împrejur, Și ce casă minunată ai.

— Posed numai jumătate din ea.

— Asta nu înseamnă că-i mai puţin deosebită.

Slobozi din strânsoare mâna lui Lucy și o înlănţui po după umeri. Aceasta e nepoata mea, Lucy Wesley.

Lucy îşi stăpâni nervozitatea.

— Bună ziua. îmi pare bine.

Oscar îşi plecă ochii spre ea și Lucy se sili să-i întâlnească privirea. Preţ de câteva clipe care i se părură nesfârșite, Oscar nu scoase o vorbă. Lucy intuia că trebuie să fi alunecat cu gândul la propria-i fiică, moartă la vârsta de doar doisprezece ani. Știa că o compara cu Francesca și se simţea probabil copleșit de simţăminte confuze, învălmășite, inclusiv dureroase. Spera că eventuala asemuire se soldase cu rezultate favorabile. Altminteri, nu-i stătea în putinţă să schimbe cu nimic situaţia. Oscar îi zâmbi cu căldură, îi cuprinse mâna în căușul palmelor și strânsoarea îi era prietenoasă și afectuoasă, iar agitaţia lui Lucy se risipi pe dată ca puful de păpădie în adierea vântului.

— Deci, tu ești Lucy.

— Da.

— Și trebuie prin urmare să dormi la mansardă.

Carrie izbucni în râs.

— Oscar, vorbele tale nu sună prea tentant.

— Mansardele nu sunt niciodată atrăgătoare. Ticsite cu cufere vechi și capete împăiate de elani. Nu te alarma, Lucy, Elfrida ˇs-a străduit să-ţi aranjeze o cameră încântătoare. Acum, eliberând din strânsoare mâna lui l. ucy, privi pe fereastră spre orologiul din turnul bisericii: douăsprezece și jumătate. Ce-aţi zice să mergeţi să vă vodeţi odăile și să vă instalaţi confortabil? Apoi, o să bom ceva și o să luăm masa de prânz. Elfrida și-a petrecut aproape toată dimineaţa în bucătărie, pregătind cu multă migăleală o budincă de cartofi cu carne. ˇS-a gândit că v-ar prinde bine o mâncare consistentă, după lunga călătorie.

Lucy se înflăcără. Răul cel mai mare – întâlnirea Iniţială și greutăţile începutului – trecuse. Elfrida era hazlie, iar Oscar se arăta binevoitor. Iar Elfrida o complimentase spunându-i că era frumoasă ca o cadră. Și

urmau să se înfrupte la prânz cu budincă de cartofi cu carne. Ce și-ar mai fi putut dori?

Mâncară în bucătărie.

— Avem și o sufragerie, le explică Elfrida, dar e atât de întunecată și sumbră, încât nu luăm niciodată masa acolo. Și nu există nici ferestruică în peretele dintre sufragerie și bucătărie, așa că mi-aș omorî timpul fugind de colo-colo cu farfuriile și tacâmurile.

— E mult mai plăcut aici, spuse Carrie și Lucy consimţi.

O masă lungă, așternută cu o faţă din pânză de bumbac cadrilată, cu scaune de lemn desperecheate, toate confortabil de intime și neprotocolare. Dodie, știa prea bine Lucy, ar fi sucombat pe loc dacă ˝s-ar fi pomenii poftită să dejuneze în condiţii atât de demodate: în pil mul rând, cuhnia era destul de întunecoasă, cu vedem spre zidul de piatră ce împrejmuia grădina învecinată. Şi ferestrele erau acoperite cu gratii pentru a împiedici! pătrunderea eventualilor intruși sau, pesemne, pentru n zădărnici evadarea bucătăreselor și spălătoreselor de vase, extenuate de muncă. Și totuși, ca și în restul casei, se degaja aceeași senzaţie plăcută, tihnită, aici în odaia pavoazată cu un bufet mare, vopsit în verde în* chis, cu policioare care etalau diverse sortimente de porţelanuri, și cu cârlige pentru agăţat ulcioare, căni, cești și ibrice.

Se înfruptară din musacaua de cartofi cu carne, delicioasă, apoi din budinca de-mere fierte înăbușit, garnisită cu bezea și frișcă, după care Carrie și Elfrida îşi băură cafeaua. Oscar refuză însă trataţia cu o cafeluţă. în schimb, se uită la ceas și spuse:

— Dacă eu și Horace nu ieșim la plimbare acum, n-o să ne-ntoarcem acasă înainte de lăsarea serii. îşi aruncă privirea peste masă spre Lucy. Vrei să vii cu noi?

— La plimbare?

— Am putea colinda pe plajă. Și așa ai învăţa drumul spre casă.

Se simţi mulţumită să fie invitată.

— Da, mi-ar plăcea nespus.

— Oscar, poate că n-ar strica să daţi mai întâi o raită prin oraș și să-i arăţi unde sunt magazinele, n-o să dureze mai mult de cinci minute, și apoi vă puteţi îndrepta către dune, rosti Elfrida.

— Bineînţeles, dacă vrea. Ai o haină groasă, Lucy?

— Da, jacheta nouă.

— Și o căciulă de lână. Pe ţărmul mării, vântul suflă ture și or să-ţi îngheţe urechile.

— Să v-ajut să strângeţi masa? întrebă Lucy.

Elfrida râse.

— Cât de bine crescută ești! Sigur că nu, draga mea. Carrie și cu mine o să rostuim totul când o să ne terminăm cafeaua. Hai, dă-i zor, pleacă mai repede cu Oscar înainte să se lase ger.

Cinci minute mai târziu, porniră la drum împreună, vârstnicul, fata și câinele. Horace purta zgarda prinsă în jurul gâtului, iar Lucy ţinea de capătul lesei cu mâna înmănușată. îşi îndesase peste urechi o pălărioară de lână şi-şi încheiase fermoarul jachetei cochete. Oscar se îmbrăcase cu o canadiană groasă împotriva vântului, cu căptușeală ecosez, îşi trăsese adânc pe cap o pălărioară de tweed, care, chibzui Lucy, îi venea bine, conferindu-i un aer de distincţie și nobleţe.

Pe când ieșeau pe poartă, Oscar îi spuse:

— Mai întâi de toate, ne abatem puţin prin oraș.

Așa și făcură, apucând de-a lungul străzii, ocolind pe lângă zidul bisericii, reperând magazinul de surveniruri, farmacia, librăria, măcelăria și chioșcul de ziare.

— Aici vin să-mi iau cotidianele de dimineaţă. Dacă o să lenevesc până mai târziu în pat, o să-mi faci tu serviciul ăsta. Trecură apoi pe lângă benzinărie, o prăvălie plină de pulovere tricotate de mână, un mic hotel, o vitrină înţesată de mingi și jucării pentru plajă, centrul comercial. Ajunsă sub corola unui arbore desfrunzit, Lucy zăbovi o clipă să se iţească printre barele porţii de fier forjat în susul aleii pavate cu dale și observă ușa laterală întredeschisă a bisericii.

Dintr-un motiv oarecare, îşi dorea arzător să intre.

Putea deslușI porticul cu preș pentru șters picioarele şi intrarea monumentală închisă.

— E deschisă biserica? întrebă Lucy.

— Întotdeauna. Doar uşiţa laterală. Pentru vizitatori, presupun.

— Cum arată înăuntru?

— Nu știu, Lucy. N-am văzut niciodată.

— Putem să mergem acum? Măcar pentru o clipă.

Oscar șovăia.

— Eu…

— Oh, haideţi, vă rog. Bisericile pot fi admirate în voie când sunt goale. Ca și străzile pustii. Prind formă. Numai pentru câteva momente!

Oscar răsuflă adânc și Lucy îşi închipui că avea ˟s-o refuze, motivându-i: „Nu-ł timp acum” sau „în altă zi”. Dar lăsă să-i scape din piept un oftat lung, spunându-i: „Bine”.

Lucy deschise poarta care scârţâi din ţâţâni și abur⌈ară pe alee. înăuntrul porticului, găsiră, o înștiinţare: „Vizitatorii sunt bineveniţi, dar vă rugăm, fără câini”.

Legară lesa lui Horace de mânerul uşii, exterioare, lăsându-l să se tolănească pe preș… Nu arăta deloc mulţumit

Pătrunseră în interior, biserica era pustie. Pașii le răsunau pe lespezile de piatră și cadenţa lor se repeta în ecou sub înalta boltă a tavanului. Lumina soarelui năvălea prin vitralii; și trei dintre braţele configuraţiei cruciforme erau mărginite de strane, toate orientate r.pre naosul central, astfel încât spaţiul părea să se fi ramificat în trei bisericuţe. Zidurile erau din piatră și lavanul în formă de cupolă se avânta vertiginos, hăt deasupra creștetelor, tencuiala dintre grinzile arcuite lllnd pictată în azuriu ca seninul cerului de vară.

Lucy cutreierase încoace și încolo să cerceteze cu privirea. Descifră inscripţiile dăltuite pe lespezile de piatră comemorative, dedicate amintirii unor oameni din vremuri demult apuse, care fuseseră slujitori loiali ai lui Dumnezeu și drept-credincioși statornici. Erau scobite în piatră o puzderie de nume aristocratice, cu titluri de nobleţe,

precum și comune în ierarhia socială. Biserica ora cu mult mai spaţioasă decât îşi imaginase Lucy și până când exploră totul, de la cristelniţa bogat ornamentată până la pernuţele de îngenuncheat, fiecare tapisată frumos și brodată mărunt de mână cu cusături în relief, Oscar osteni de atât stat în picioare și se instală comod în strana din faţă, așteptând-o.

Lucy se simţi oarecum vinovată și se grăbi să se așeze alături.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că am zăbovit prea mult.

— Sunt plăcut impresionat că te interesează astfel de lucruri.

— Carrie mi-a spus că ești organist. Că ai predat lecţii de muzică.

— Adevărat. Am fost și dirijor de cor. îşi plecă ochii spre ea. Știi să cânţi la pian?

— Nu, nu m-am învrednicit să învăţ până acum, Mama zice că mi-ar răpi prea mult din timpul pentru studiu, teme de școală, distracţii și altele. Oricum, nu există niciun pian în apartamentul bunicii mele.

— Ţi-ar plăcea să-nveţi?

— Da, așa cred.

— Nu-i niciodată prea târziu să începi. Asculţi muzică?

Lucy ridică ușor din umeri.

— Doar pop, rock și genuri de-astea. Cumpăni în minte câteva clipe. Cu singura deosebire să uneori, mergem cu școala la concerte. Am ascultat astă-vară un concert în aer liber în Regentz s Park. Erau o scenă imensă și o orchestră adevărată.

Oscar surâse.

— N-a plouat?

— Nu, era o seară minunată. Și, la sfârșitul concertului, ˝s-a cântat imnul regal ca la marile ceremonii şi ţâșneau în același timp în sus focuri de artificii cu buchete de scântei colorate. Mi-a plăcut la nebunie.

Muzica și pocnetele, lumini și rachete, toate se potriveau de minune și te emoţionau de două ori mal mult. Acum, dacă ascult din nou acele melodii, văd în închipuire artificiile multicolore și cerul de înserat, plin de stele și scântei.

— O experienţă.

— Da, a fost extraordinar. îşi cufundă bărbia în moliciunea noii jachete şi-şi aţinti privirea în sus spre vitraliu! înalt din faţa lor. Fecioara Maria cu pruncul Iisus în braţe, pictaţi pe bucăţele de sticlă, montate într-o reţea de baghete metalice.

— Nu mi-aș dori să-mi serbez ziua de naștere în mijlocul iernii. Nu mi-ar fi plăcut să mă nasc de Crăciun.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, pentru că probabil n-aș primi clocit un singur cadou. Și, în al doilea rând, n-ai parte de obicei decât de vreme întunecată și mohorâtă.

— Când e ziua ta de naștere?

— În iulie. Cu mult mai bine. Singurul inconvenient că nu termin anul școlar.

— Totuși, e vară.

— Da.

Oscar reflectă pentru un moment la spusele ei, apoi rosti:

— De fapt, nu cred că Iisus Hristos ˇs-a născut în toiul lornii, ci, mai degrabă, primăvara.

— Chiar așa? De ce zici asta?

— Păi, păstorii îşi păzeau turmele la păscut, ceea ce înseamnă probabil că era perioada de fătare la oi, și ciobanii pândeau lupii flămânzi veniţi după pradă la (arcul cu miei. Și alt lucru important; dovezile ştiinţifice ne arată să ˇs-a ivit pe cer o stea uimitor de strălucitoare exact în acel moment și-n acel loc, cu două mii de ani în urmă, vestind lumii naşterea lui Mesia.

— Atunci, de ce nu sărbătorim Crăciunul în timpul primăverii?

— Socot că primii creștini erau un soi de oameni destul de șireţi. Au adaptat pur și simplu ceea ce le-a

rămas moștenire de la păgânii din vechile ţinuturi pe care i-au convertit. ˇS-a celebrat dintotdeauna solstiţiul de iarna care marchează ziua, și respectiv noaptea, cea mai lungă din an. Presupun că acei precreștini organt zău sărbători și petreceri să se veselească, aprindeau focuri, chefuiau, ardeau lumânări, rupeau crenguţe de vâsc, coceau turte. Oscar zâmbi. Se îmbătau, se dedau la practici lascive.

— Așa că primii creștini au împrumutat aceleași ritualuri?

— Cam așa ceva.

— Dar au adăugat și alte lucruri.

— Credinţa în Fiul lui Dumnezeu.

— Înţeleg. Cântărind în minte, lui Lucy i se păru a IˇI un aranjament foarte practic. Cum rămâne însă cu brazii de Crăciun?

— Obiceiul împodobirii pomului de Crăciun provino din Germania. L-a adus în Anglia Albert, prinţul consort al reginei Victoria.

— Și curcanii?

— Reprezintă o tradiţie americană. înainte vreme, sg servea la masa festivă de Crăciun friptura de gâscă.

— Și colindele?

— Unele sunt vechi, iar altele noi.

— Și wassailing[3]? Ce înseamnă? N-am știut niciodată.

— O băutură alcoolică. Bere sau vin cu condimente.

— Și ciorapii?

— Nu cred că am idee de unde provine tradiţia ciorapilor pentru cadouri aninaţi de poliţa șemineului.

Lucy tăcu câteva clipe. Apoi, îl întrebă:

— Îţi place Crăciunul?

— În parte, răspunse Oscar cu prudenţă.

— Mie nu-mi place prea mult. E o perioadă de pregătiri intense, urmată de un soi… de decepţii.

---

3 Wassailing - (lb. engl.) - la origine, o străveche.formulă de urare, intraductibilă, când se închina[1] un pahar în sănătatea unei persoane, în ocazii festive, cum ar fi de pildă Ajunul Crăciunului sau .în seara de Bobotează.

— Ceea ce dovedește că nu trebuie niciodată să ne lupteptăm la prea mult.

Deasupra lor, ornicul bisericii bătu ora două și Jumătate. Dangătele erau îndepărtate, melodioase, înăbușite.

— Poate că am zăbovit destul.

Lucy păstră tăcere. Biserica se cufundă în liniște. Din dopărtări, răzbăteau alte zgomote: o mașină trecând, un glas de om strigând în gura mare, ţipătul prelung scos de un pescăruș-de-mare zburând grăbit pe deasupra turlei. Privi în sus și observă pentru prima oară lămpile discrete, încastrate în buza cornișelor sculptate în piatră. Nu erau aprinse acum, de aceea nici nu le remarcase mai înainte…

— Trebuie să fie minunat aici când se aprind toate luminile, spuse Lucy. Ca niște proiectoare, ca razele de soare strălucind pe tavanul albastru.

— Presupun că le aprind numai duminica la slujba de dimineaţă.

— Mi-ar plăcea să văd.

— Dacă vrei, poţi de bună seamă, rosti Oscar calm. Și apoi se ridică în picioare. Hai să mergem. Doar am plănuit să ne plimbăm și trebuie să ajungem până la ţărmul mării. Și în curând o să se întunece.

Carrie

Oscar, Lucy și Horace plecară în preumblare; ușa grea de la Estate House se trânti cu un bufnet răsunător şi Elfrida și cu Carrie rămaseră singure, așezate încă la masa din bucătărie, cu rămășiţele prânzului și cu restul de cafea, îşi zâmbiră. Două femei din generaţii diferite, dar prietene apropiate, care, nu mai stătuseră împreună de mult timp și acum se delectau cu perspectiva intimităţii tihnite.

— Ce om nemaipomenit de drăguţ, spuse Carrie.

Elfrida, gândi ea, în pofida vârstei de șaizeci și doi de ani, arăta la fel de activă, energică și plină de viaţă ca o tânără. Zvelteţea o avantaja; vâlvătaia ostentativă a părului de culoare îndoielnică, veșmintele excentrice, urmele de ruj, toate exprimau declamator și sănătos o negare a înaintării în vârstă. însăși prezenţa ei reprezenta

un reazem mângâietor, un balsam liniștitor.

— Nu-i așa? rosti Elfrida cu satisfacţie.)

— Sunt atât de mulţumită că Oscar și cu LIJcy ˇs-au împrietenit. Lucy era neliniștită, l-am povestit, firește, despre soţia și fiica lui și se temea că ˇs-ar putea ca lui Oscar să-i displacă venirea ei aici, amintindu-și de Francesca. Se gândea că o va respinge ca pe o prezenţă supărătoare, că n-ar fi exclus ˇs-o și urască.

Elfrida se arată plină de înţelegere.

— Biata copilă, mititică, dar perspicace. Și nu cred că Oscar poate detesta vreo făptură omenească. Și chiar dacă i ˇs-ar întâmpla prin absurd, n-ar recunoaşte nici în ruptul capului și nici nu ˇs-ar exterioriza vreodată cu dușmănie. Când am sosit aici, ne-am confruntat cu o pacoslo de bătrân plicticos și nefericit de la care trebuia să luăm cheia casei. Nu se poate să nu. admit, era-destul de agasant, nu contenea să-i spună lui Oscar că o să-l înscrie la clubul de golf și acolo or să se întâlnească la un pahar de băutură. Oscar era îngrozit. Și-a petrecut primele două săptămâni tupilat în casă sau gonind peste drum până la centrul comercial cu pălăria lăsată pe ochi, ca un criminal, de frica paralizantă să nu dea din întâmplare peste maiorul Billicliffe și să se simtă obligat să-l Invite la un gin. Dar apoi a descoperit că sărmanul bătrân ora de fapt foarte bolnav. Oscar l-a găsit lâncezind în pat, sub supraveghere medicală, cum se spune. Și, impresionat la culme, ˇs-a oferit imediat să-l ducă ţu mașina la spitalul din Inverness, fiind ʃɚ-i părea rău pentru bietul bătrân. Maiorul Billicliffe a rămas văduv și trăiește de unul singur. Prin urmare, după cum vezi, Oscar nu-i în stare să urască pe nimeni. Nu l-ai putea eticheta niciodată drept pizmaș înveterat, înrăit, de profesie.

— Cred că-i adorabil. Sper doar să nu vă incomodăm prea mult cu prezenţa noastră.

— Draga mea, e formidabil c-aţi venit, tocmai de asta aveam nevoie.

— Se-nţelege că nu ne-așteptăm să-nʃîngem joc, voie bună și chef de Crăciun. Lucy și cu mine nu ne facem prea

mari speranţe în legătură cu ceea ce se numeşte perioada sărbătorilor de iarnă.

— Nici noi. Deși, de îndată ce-a aflat că veniţi, Oscai a comandat în ascuns un brad de Crăciun.

— Lucy b să se bucure nespus. Poate să-l împodobească; Sărmana de ea, mama nu ˟s-a priceput nicicând să creeze o atmosferă magică, iar Nicola-i prea leneșă, Dar socot cu adevărat că mama îţi rămâne recunoscătoare fiind[ɚ acum poate să-și petreacă vacanţa zvăpăiată în Bournemouth, cu conștiinţa curată.

— Ce mai face?

— La fel cum o știi dintotdeauna. E de prisos să mai spun ceva.

— Și Nicola?

— Idem. Spre deosebire de vin, care învechindu-se se face mai bun, ele nu se desăvârșesc cu vârsta.

— Iar tatăl tău?

— Nu ne-am văzut, dar am vorbit la telefon.

— Am. petrecut de minune o lună cu ei la Emblo în octombrie. Și apoi, când m-am înapoiat acasă, am aflat vestea nenorocirii întâmplate lui Oscar. A fost ca și cum mi-aș fi schimbat locul dintr-o lume într-alta. Viaţa se transformă cu o bruscheţe șocantă.

— Da, știu. Lui Carrie îi zbură gândul la Andreas, apoi se sforţă să și-l alunge din minte. Știu, repetă ea.

Se așternu un moment de tăcere. Carrie îşi termină de sorbit cafeaua, așezând ceașca pe masă. Presirpţea ce avea să urmeze, ceea ce se și adeveri numaidecât.

— Dar tu, Carrie, cum o mai duci?

— Eu? Bine.

— Nu prea cred. în primul rând, arăţi obosită și pali (IA. Și îngrozitor de slabă.

— Auzi cine vorbește! Recunoaşte, Elfrida, că niciuna dintre noi n-ar putea câştiga vreodată un premiu pentru voluptate sau senzualitate.

— De ce te-ai întors pe neașteptate din Austria?

Carrie ridică din umeri.

— Oh, varii motive. Mofturi.

— Mă-ndoiesc.

— O să-ţi povestesc cândva. Dar nu chiar acum.

— Nu ești bolnavă?

— Nu, mă lupt cu o răceală și mă simt puţin istovită, dar nimic grav.

— Ai renunţat la serviciu?

— Da.

— O să-ţi cauţi altă slujbă?

— Așa cred. De fapt, cineva de la agenţia de turism pentru care am lucrat în străinătate mi-a telefonat alaltăseară și a doua zi m-am prezentat acolo pentru o discuţie. Mi ˇs-a oferit un post – foarte bun – la filiala agenţiei din Londra. N-am acceptat încă, dar probabil că o să-mi iau postul în primire după ce o să mă întorc din vacanţa de Crăciun.

— Și casa ta?

— E închiriată până-n februarie. Până atunci, pot să locuiesc temporar pe la prieteni sau să găsesc un apartament de închiriat.

— Simt că ești nefericită. Mi-aș dori să te ajut cumva.

— Dar m-ajuţi. Prin faptul că ne găzduiești pe mine și pe Lucy aici.

— Nu-i foarte pasionant.

— Nici n-am nevoie de pasiuni puternice.

Elfrida tăcu îngândurată. îşi isprăvi de băut cafeaun, apoi oftă, trecându-și degetele răsfirate prin părul rebel, roșu-aprins.

— În cazul ăsta, nu mai spun nimic. Acum – Îi, i schimbă dispoziţia, devenind din nou veselă și îndatoritoare – ce ţi-ar plăcea să faci după-amiaza asta? Poalo să tragi un pui de somn. O să-ţi pregătesc o buiotă.

Așternutul cald și un termofor la picioare. Carrie nici nu-și mai aducea aminte de când n-o mai răsfăţaao cineva, purtându-i de grijă. Spunându-i: „Arăţi ostenită” și „Ce-ai zice să te odihnești puţin?”. îşi petrecuse proa mulţi ani, străduindu-se să fie puternică, îngrijindu-se de alţii și de problemele lor: rezervări anulate, teleferico defecte, camere de hotel necorespunzătoare, trenuri şi autocare

sosite cu întârziere, deși fără vină; lipsa de zăpadă sau, dimpotrivă, o cumplită ninsoare căzută în troiene; o formaţie de jazz sau pop cântând asurzitor până în primele ore ale dimineţii; pașapoarte pierdute, bani dispăruţi, uscătoare de păr furate… Și apoi, revenită în Londra să se confrunte cu un alt set de complicaţii, familiale, care trebuiau surmontate.

Îşi dădu seama că se săturase până peste cap să tot fie puternică. Se lehămetise să fie stâlpul solid de care se sprijinea toată lumea. Sus la etaj, se găseau dormitorul ei și valiza cu lucruri personale. Urcase până aicolo să-și lase haina și să-și netezească părul înainte de prânz, și observase cu oarecare satisfacţie patul dublu enorm, pufos și moale, acoperit cu o cuvertură albă, și

Ifiblia și scheletul acestuia din alamă, semănând cu balustradele orizontale, bine lustruite, de pe puntea unei nave de croazieră, întreţinută cu grijă. Tânjise chiar atunci și acolo să se cuibărească sub plapumă și să se prăbușească într-un somn adânc.

„Poate să tragi un pui de somn”. I se umplea inima de dragoste și recunoștinţă pentru Elfrida.

— Nu cred că mi-ar strica să mă odihnesc puţin. Dar, mai întâi, îmi arăţi casa, spre a mă orienta prin spaţiu? Mi se pare enormă, n-ar fi exclus să mă rătăcesc. Mi-am Imaginat că locuiţi într-o căsuţă de ţară și iată-vă, în schimb, într-un veritabil conac.

— Sigur că da. Elfrida se sculă în picioare.

— Și cum rămâne cu spălatul vaselor?

— O să mă ocup eu de asta mai târziu. N-avem mașină de spălat vase, dar, la urma urmelor, nici n-am avut vreodată, așa că nu contează. Și de fapt prefer să lipăi prin apa cu mult clăbuc după obiceiul secular, consfinţit de vreme. Hai, vino cu mine…

Elfrida mergea în frunte, Carrie urmând-o de-a lungul coridorului până la cele două încăperi situate la parter.

— Odinioară, casa asta aparţinea de moșia Corrydale, îi explică Elfrida, de parcă ar fi fost ghid într-o vizită

turistică. Fostul vechil și familia lui au locuit aici, așa că de aceea e atât de mare. Noi n-am moștenit decât mobilele și accesoriile strict necesare, și n-are niciun sens să ne ticsim de bunuri personale. Deschise o ușă; Aici era biroul administraţiei moșiei și, așa cum vezi, stă complet nelocuit. Ca o debara cu troace și vechituri. Și asta-i sufrageria noastră. Cumplit de sumbră.

Arăta într-adevăr descurajant de mohorâtă, sugerând dineuri lungi, monotone, anoste.

— Dar îmi place masa, spuse Carrie. Și bufetul parcă anume făcut pentru tranșarea ciozvârtelor de cerb sau căprioară, lată și un pian! O să avem parte de concerto?

— N-aș crede. Numai Dumnezeu știe când a fost acordat ultima oară.

— Dar Oscar cântă la pian.

— Nu și acum. E adevărat, ascultă muzică, dar se abţine să interpreteze vreo melodie.

Urcară la etaj.

— Lucy o să doarmă la mansardă, l-am amenajat camera destul de frumos, însă sunt sigură că vrea să ţi-o arate chiar ea. Și, deci, ai văzut până acum sufrageria, sălile de baie, iar ăsta-i, deschise altă ușă, cel de-al doilea dormitor pentru oaspeţi. Aș fi putut ˟s-o culc pe Lucy aici, dar e foarte mic și puţin cam deprimant. Mansarda mi se pare un spaţiu cu mult mai atrăgător pentru ea și-n plus, m-am distrat grozav cu aranjarea ei.

Carrie privi atent în odaia mică, mediocră, deloc remarcabilă, ocupată aproape în întregime de un pat enorm. Se vedea clar că rămăsese liberă și, pentru prima dată, Carrie începu să se simtă oarecum stânjenită, neștiind, dar intuind ce urma să se întâmple. Interesul ei de a i se arăta casa se rezumase doar la atât. Interes. Nu curiozitate. Dar solicitarea ei nevinovată aducea acum într-un fel sau altul cu deschiderea cufiei Pandorei, din care se revarsă daruri ce ascund altceva sub o înfăţișare ademenitoare.

— Elfrida…

Elfrida fie nu auzi, fie nu băgă de seamă. în schimb,

<la du în lături ultima ușă cu un gest larg, ostentativ, care-i Angaja un soi de sfidare.

— Și ăsta e dormitorul nostru, spuse Elfrida.

Era o încăpere spaţioasă și importantă, dormitorul principal în structura originară a casei, cu ferestre înalte orien-Inte spre stradă și biserică, prin care se strecura lumina diluză a după-amiezii ce murea. înăuntru, se găseau un dulap estompat, în stil victorian, o frumoasă măsuţă de toaletă, executată după moda aceleiași epoci victoriene, și o comodă. Și un pat lat și foarte înalt. Deasupra acestuia, era așternut șalul de mătase roșu-aprins al Elfridei, cu broderiile ușor decolorate, cu franjurile începând să se destrame, dar încă minunat de somptuos și lesne de recunoscut din zilele de odinioară petrecute în casa Elfridei din Putney.

Și alte lucruri personale. Un set de perii bărbătești, cu mâner de fildeș, așezate pe scrin, o pereche de pantofi solizi rânduiţi cu grijă sub un scaun, o pijama albastruânchis, împăturită pe pernă. Și un miros plăcut, masculin, un amestec de piele lustruită și esenţă de laur.

Se lăsară câteva clipe de tăcere. Carrie îşi întoarse privirea spre Elfrida și-i surprinse pe chip o vagă expresie de jenă. Se amuză pentru că Elfrida nu trădase niciodată nici urmă de rușine în legătură cu multele și diversele aventuri sentimentale.

— Nu ești șocată? o întrebă acum.

— Elfrida, doar ai de-a face cu mine, nu cu Dodie.

— Știu ei i asta prea bine.

— Dormiţi împreună?

Elfrida dădu din cap în semn de aprobare.

— Sunteţi iubiţi?

— Da.

Carrie se gândi la bărbatul fermecător și distins, cu părul des și cărunt, cu trăsături pline de blândeţe.

— Mă bucur, rosti ea.

— Bucuria ta mă bucură și pe mine. Dar trebuie sĂ-ţi povestesc. Să-ţi explic.

— Nu-i nevoie să-mi dai mie: explicaţii.

— Nu, dar așa vreau. Am călătorit împreună din Dibton până-n Scoţia. Eu am condus mașina cea mul mare, parte a drumului, condiţiile; erau oribile și șoseauu A1 extrem de aglomerată. înainte de plecare, am avut parte de câteva zile traumatizante, luându-ne rămas-bun și făcând pregătiri, și socot că amândoi eram isto viţi. Oscar nu scotea aproape nicio vorbă în timpul drumului. Până când să se întunece, ne cam săturasem de mers pe autostradă, așa că am virat la o răspântie și am intrat în comitatul Northumberland. Oscar îşi amintea de un orășel cu un han vechi situat pe strada principală şi, printr-un miracol, am găsit orașul, iar hanul dăinuia încă acolo. Eu am rămas în mașină cu Horace, iar Oscar a coborât să vadă dacă mai existau camere libere.

— După un timp, ˟s-a întors și mi-a spus că nu-i deranja câinele, dar nu aveau decât o singură cameră cu un pat dublu. însă, de-acum mă simţeam atât de obosită, încât aș fi dormit ghemuită într-un dulap, așa că l-am trimis înapoi pe Oscar să reţină camera și ne-am înregistrat ca domnul și doamna Oscar Blundell. Fvlă simţeam precum o fetișcană vânturatică, dispărută pe furiș la sfârșit de săptămână cu prietenul ei.

— Ne-am îmbăiat, am băut ceva și am luat cina. Apoi, fiind[ɚ trebuia să pornim la drum dis-de-diminea-A, ne-am retras în odaia de la etaj. Acolo, am purtat o conversaţie ridicolă, Oscar oferindu-se să se chircească pe canapea, iar eu spunând că o să dorm pe podea laolaltă cu Horace. Și, dintr-odată, răpuși de oboseală, ne-am curmat discuţia în contradictoriu și pur și simplu ne-am suit în pat, adormind ca duși.

— Dar ceea ce nu știam era că Oscar avea niște coșmaruri îngrozitoare. De-abia mai târziu mi-a spus că îl tulburau somnul chiar de când se întâmplase accideniul și că tot tărăgăna seara să meargă la culcare pentru că era copleșit de groaza și panică. În noaptea aia, m-a trezit din somn cu ţipetele lui și, pentru un moment, am rămas înfricoșată. Apoi, am realizat că trebuia să-l deștept din visele urâte. Așa că l-am zgâlţâit ușor de braţ și plângea –

era înfiorător pentru el – și i-am dat un pahar cu apă, l-am liniștit într-o oarecare măsură. L-am cuprins în braţe, l-am strâns la piept și, după puţin timp, a adormit din nou. După aceea, nu l-am mai lăsat niciodată singur în timpul nopţii. Când am ajuns aici, Oscar ˇs-a frământat cu gânduri de tot felul despre ce o să creadă lumea și ce o să flecărească. Avem o menajeră cumsecade care vine să ne facă curăţenie, se numește doamna Snead. Oscar se temea că ea ar putea să ne bârfească, ducându-ni-se buhul prin tot orașul, și oamenii or să ne privească dezaprobator și or să scornească verzi și uscate. Iar eu i-am spus clar și răspicat că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie și că n-aveam de gând să-l părăsesc.

— Cred, scumpă Carrie, că toate astea ˇs-ar putea să-ţi sune în urechi cam suspect. A intrigi de oportunistă. Do parcă din clipa morţii Gloriei, m-aș fi insinuat în viaţa lui Oscar și m-aș fi vârât în patul său. Dar, în realitate, lucrurllo nu ˇs-au petrecut deloc așa. Firește, l-am plăcut dintob deauna enorm, dar era bărbatul Gloriei. Am ţinut mult și în Gloria, deși afecţiunea mea faţă de ea nu se compară nici pe departe cu cea nutrită pentru Oscar. Nu știu dacă mA fac înţeleasă. Mi-e greu să-ţi tălmăcesc ceva inexplicabil, Oscar m-a atras de la bun început. Dar toate câte-am săvârșit, alegerea făcută, ˇs-au întemeiat pe cele mai buno intenţii. Oscar m-a rugat să merg cu el în Scoţia și, pentru că era un om în pragul disperării, am acceptat fără reţineri.

— ˇS-ar fi putut întâmpla să fie un dezastru, dar, în loc de asta, avem o relaţie care, socot, ne aduce alinaro amândurora. Am făcut dragoste prima dată cam la o săptămână după ce ne-am instalat aici. Era inevitabil, desigur. E un bărbat atrăgător și, dintr-un motiv necunoscut mie, pare să mă considere fermecătoare, așa băbătie și scorojită cum sunt. De atunci, coșmarurile înfricoșătoare au început să dispară treptat-treptat şi câteodată doarme neîntors până dimineaţa. Mai tresare uneori în somn, străbătut de vise urâte, dar nu așa de des ca înainte. Și dacă vei auzi ţipete în toiul nopţii, nu te

alarma fiind[ɔ eu sunt alături de Oscar.

— N-am ţinut nimic secret, n-am minţit, l-am mărturisit și doamnei Snead în taină, cu primul prilej, explicându-i de ce dormim în aceeași cameră. Doamna Snead e londoneză get-beget, nu se scandalizează cu una cu două. Mi-a devenit o bună prietenă și e o mină de informaţii utile. După ce-am isprăvit cu explicaţiile, tot ce mi-a zis a fost ceva de genul ăsta: «Cred, doamnă Phipps, că ar fi o adevărată cruzime să lăsaţi un om în suferinţă, dacă puteţi să-i aduceţi o picătură de mângâiere în clipele de restriște.» Așa că asta a fost tot. Acum, știi și tu.

Preţ de câteva momente, niciuna nu scoase o vorbă. Apoi, Carrie oftă.

— Sărmanul Oscar! Ce sărac ar fi fără tine.

— Și Lucy? Cum o să procedăm cu Lucy? Nu pare deloc să fie o copilă prostuţă. N-ar trebui să-i spunem?

— Hai să nu facem mare caz de asta. Dacă o să pună întrebări, o să-i dezvăluim adevărul.

— Suntem așa bătrâni, o să rămână încremenită de uimire.

— Nu prea cred. Propriul ei bunic are o soţie tânără și doi copii destul de mici. Nu-i nimic nou pentru Lucy. îl simpatizează în mod limpede pe Oscar și o să se emoţioneze la fel de mult ca mine. Carrie îşi petrecu braţul pe după umerii slăbănogi ai Elfridei și o strânse la piept cu afecţiune.

— Totu-i atât de frumos, aţi avut nevoie unul de celălalt și v-aţi găsit.

— Oscar n-a ieșit câtuși de puţin din impas. Mai are cale lungă de străbătut până să ajungă la limanul mântuielnic. În unele zile, e atât de deprimat, încât nu suflă o vorbă. Dar m-am învăţat să-l las în pace. Trebuie să-și mistuie durerea de unul singur, în felul său.

— Nu se poate să-i fie ușor.

— Oh, dragă Carrie, nimic nu-i ușor pe lume. Și acum, haide să nu ne mai irosim timpul, altminteri ne pierdem toată ziua. îţi caut o buiotă și te duci la culcare.

Lucy

„Vineri, 15 decembrie

Suntem aici și acum ˇs-a făcut deja zece seara şi aproape se sfârșește o zi lungă.

Carrie a ajuns la apartamentul bunicii cam pe la ora opt și jumătate dimineaţa, taxiul ne aștepta în stradă şi apoi ne-am deplasat la aeroportul Heathrow. Mama şi bunica erau încă în apartament. Mama o să plece cu avionul spre Florida abia marţi. Amândouă erau îmbrăcate în halatele de casă și se arătau binevoitoare. Cred că se simţeau vinovate de toate discuţiile şi ciorovâielile iscate. Mi-au dăruit cadouri de Crăciun, împachetate în hârtii lucioase, și le-am pus în valiză. Şi mami mi-a dat o sută cincizeci de lire, iar buni cincizeci de lire ca să am bani de buzunar. Nu m-am simţit niciodată atât de bogată și mă tem să nu-mi pierd portmoneul, dar totul e în regulă, l-am vârât la loc sigur în noul rucsac.

Călătoria cu avionul a decurs bine, n-a fost un zbor cu turbulenţe și pierderi de altitudine. Am luat un mic dejun cam sărăcăcios la bordul avionului. La Inverness, ne-a întâmpinat un om drăguţ, pe nume Alee și ne-a condus cu mașina aici. Zăpada se așezase în troiene pe crestele dealurilor și drumul a durat o oră și un sfert.

Creagan este un orășel vechi și plăcut, plin de case mari și cu biserică impunătoare. Noi stăm într-un soi de vilă uimitoare, cu mult mai spaţioasă decât pare la prima vedere, și compusă din trei etaje. Mai demult, a fost închiriată și o mulţime de mobile, mi-a spus Oscar, provin de la Corrydale, conacul în care obișnuia să-și petreacă vacanţele în copilărie când îşi vizita bunica. Am pomenit de o mulţime de mobile, dar, în realitate, sunt destul de puţine și nu există tablouri sau alte obiecte decorative. Salonul și dormitoarele sunt situate la primul etaj, însă eu stau sus, într-o mansardă pe care Elfrida z a aranjat-o special pentru mine. N-a trebuit ˇs-o zugrăvească pentru că pereţii sunt văruiţi proaspăt, dar a fost nevoită să cumpere câteva piese de mobilier, ceea ce-i foarte drăguţ din partea ei.

Așadar, am odaia mea. Cu tavan înclinat, lucarnă (fără ferestre) și un stor dungat, dar nu cred că o să-l las vreodată în jos pentru că pot să mă întind în pat și să privesc în sus spre cer. Ca și cum aș dormi în aer liber, sub o boltă de nori cenușii.

*Patul e din lemn închis la culoare, cu o pilotă vărgată în alb și albastru și cu o pătură ecosez de lână în caz că mi se face frig. Odaia e aranjată cu. o măsuţă de toaletă albă, cu oglindă rotundă, batantă și sertărașe, și cu o comodă. Apoi, o noptieră și o veioză, o masă extrem de utilă rezemată de pereţii drepţi. Presupun că trebuie să fi fost folosită cândva drept masă de bucătărie, fiind[ə-i puţin uzată și bătătorită, dar tocmai potrivită pentru mine c*a să-i *notez în jurnal sau să compun scrisori et[. Mai există două scaune și niște cuiere fixate în perete ca să-mi atârn hainele. De fapt, nu mi-am adus prea multe ţoala, Scândurile de dușumea sunt frecate cu peria și lustruită cu ceară, iar în mijloc e așternut un covor gros minunai, cu culori strălucitoare. Lângă marginea patului se află o piele de oaie, cu lână cu tot, întinsă special spre a călca pe ea cu picioarele goale în dimineţile reci. Găsesc totul atât de deosebit și de romantic.*

Elfrida și Oscar sunt realmente cumsecade și binevoitori. Mi-i imaginasem îngrozitor de bătrâni și demodaţi. Sunt în vârstă, dar nu-și trădează anii și nici nu se poartă ca niște oameni ajunși la bătrâneţe. Elfrida o foarte înaltă și slabă, cu părul de culoare oranj, iar Oscar o egalează în înălţime, dar e destul de solid. Și are o chică deasă și căruntă, glasul foarte domol și ochi blajini. înainte să părăsim Londra, Carrie mi-a povestit cum au murit soţia și fiica lui, Francesca, într-un cumplit accident de mașină. Și cei doi câini ai lor. Mă temeam să-l întâlnesc pentru că uneori e foarte greu să găsești cuvintele potrivite când vorbești cu o persoană care a trecut printr-o experienţă atât de groaznică. Dar Oscar ˇs-a dovedit a fi cu adevărat agreabil și n-a părut câtuși de puţin supărat când ne-a văzut pe mine și pe Carrie. După ce-am sosit, am mâncat de prânz, apoi Oscar m-a invitat să mergem la plimbare cu

Horace. Horace e câinele Elfridei. Așa că am pornit în peregrinare, nu era prea frig, ne-am uitat la vitrinele magazinelor și am poposit pentru scurt timp în biserică, apoi ne-am continuat drumul, am străbătut terenurile de golf și ne-am îndreptat către ţărmul mării. Plaja e minunată, lungă și curată, fără sticle de plastic sau gunoaie aruncate pe nisip. Plină de scoici. Am cules două cochilii de melci, crestate pe margini. O să mă întorc acolo și o să-l iau și pe Horace cu mine.

Mă simt cu adevărat fericită. N-am locuit niciodată într-o casă atât de mare, dar îţi lasă o senzaţie plăcută, ca și cum oameni înstăriţi și veseli ar fi trăit totdeauna aici. Există și o grădină mare, în spatele casei, dar nu crește mai nimic acolo în anotimpul ăsta geros. Mâine, voi explora prin împrejurimi".

Oscar

Spre marea-i surprindere, Oscar aprinse un foc în aer liber, mormanul de vreascuri și frunze veștejite arzând ca niște ruguri pentru jertfă. în Dibton, la Grange, devenise un grădinar entuziast mai ales pentru că se pensionase, iar puţinele lecţii de pian predate din când în când și îndatoririle ocazionale de organist la slujbele duminicale în biserica satului îi lăsau destul timp liber la dispoziţie. La început, fusese complet lipsit de experienţă, nu udase niciodată măcar o jardinieră cu ghivece de flori așezată pe prichiciul ferestrei. Dar, apucându-se de treabă, crâmpeie de înţelepciune demult uitate îi răsăriră în minte lunecând din subconștient, învăţături dobândite din vacanţele petrecute la Corrydale cu bunica lui, o grădinăreasă înnăscută, atât de experimentată și de desăvârșită încât unii veneau special să-i admire splendorile de la Corrydale și să-i ceară sfaturi.

Aspectele practice și le însușise de unul singur, prin tatonări, procedând pe calea eliminărilor succesive și studiind cărţi groase de grădinărit. îl ajutaseră de asemenea doi oameni de prin partea locului care tundeau iarba, tăiau crengile uscate și săpau gropile pentru plantatul puieţilor. în scurt timp, noua pasiune îl absorbi

pe

(le-a-ntregul și savura mișcarea în aer liber, plăcerile cultivării și întreţinerii grădinii și simpla satisfacţie de a-și petrece timpul afară din casă.

Odată cu venirea în Creagan în mijlocul iernii, nu-i rămase din păcate mare lucru de făcut în grădina din spatele Estate House, dispusă în terase ce se povârneau lin pe coama dealului. Strânsese cu mătura frunzele căzute, curăţase canalele de scurgere înfundate, dar se limitase la atât. Totuși, în această dimineaţă; la micul dejun, Elfrida i se plânse de o tufă de liliac lăsată în paragină, netăiată, năpădită de buruieni care se revărsau peste potecă și o împiedicau să treacă atunci când căra coșul cu rufe spălate de întins pe frânghie.

Oscar îi spuse că se va ocupa imediat de această problemă.

După gustarea de dimineaţă, luă cheia magaziei cu unelte de grădinărit din cârligul prins de poliţa bufetului de bucătărie și porni să cerceteze. Era o zi destul de ciudată, cu cer înnorat și cu o slabă adiere de vânt rece. Din când în când, norii se destrămau dând la iveală frânturi de cer albastru, iar zăpada spulberată potopise crestele dealurilor și pâcla ușoară împânzită deasupra lor prevestea alte ninsori.

Oscar izbuti să răsucească în broască cheia ruginită și smuci din ţâţâni ușa de lemn scorojită și strâmbă, dezvăluind interiorul întunecos, mucegăit, slab luminat de o ferestruică, acoperită de păienjeniș. Se găsea înăuntru o masă înţesată cu pungi de pământ, câteva ghivece ciobite, un vraf de ziare îngălbenite și niscaiva unelte arhaice, precum cosoare și cotonoage. Nu se zărea nicio mașină de tuns iarba ori de cosit, sau vreun alt utilaj modern, dar de jur-împrejurul pereţilor, pe culo lungi de zidărie, atârnau furci și cazmale vechi și grelo, Existau de asemenea o greblă, o săpăligă, un ferăstrău cu lama ruginită și o coasă formidabilă. Toate erau într-o stare dezastruoasă de paragină și abandon, iar Oscar se gândi că trebuia să le cureţe și să le ungă cu ulei, dar nu găsi nicio canistră în

acel haos, așa că hotărî să amâne această îndeletnicire migăloasă.

Într-o cutie de lemn plină cu piuliţe, bolţuri și chel franceze, descoperi un senator vechi, deși încă mai mult sau mai puţin utilizabil. Folosind foarfecele de grădinărit, tăie crengile tufei de liliac, crescute prea mult și, după ce termină, se alese cu un morman de ramuri de care trebuia să se descotorosească. Nu se afla încă în magazie nicio roabă și, într-adevăr, o atare tărăboanţă nici nu i-ar fi fost prea folositoare pe petecul de pământ râpos, așa că găsi un sac zdrenţăros pentru cartofi, îndesă vreascurile în el și-l târî după sine până-n capătul grădinii, unde, în spatele unui prun bătrân, mai zăcea cenușa înnegrită, rămasă de la focul precedent, aprins în aer liber.

Apoi, se decise să cureţe puţin prin magazia cu unelte de grădinărit și, fiind[ɔ- tot era o zi liniștită, fără căderi de ploaie sau ninsoare, și să ardă toate gunoaiele, atâta timp cât se simţea îndemnat la lucru.

Resturile netrebuincioase le adună grămadă și trebui să facă mai multe drumuri în susul și-n josul potecii pentru a le căra strângându-le în stog. îşi răsuci câteva hârtii de ziar, frânse câteva stinghii dintr-o cutie de lemn pentru seminţe, aproape putrezită, și aprinse focul. în (jurând, prinse a arde cu flăcări vii și Oscar strânse cu grebla frunzele moarte și se încălzi de efort. îşi scoase haina, agăţând-o de crengile prunului și munci mai departe doar în pulover. Fumul gros se înălţa drept în t us, plutind încet și răspândind de jur-împrejur un iz autumnal. Apoi, se apucă să taie iedera; – care sufocase vechiul zid de piatră, smulgându-i crengile lăsate ca o cortină grea. Lucra cu atâta concentrare încât nu auzi poarta din dos deschizându-se și închizându-se la loc și nu-l observă pe omul care urca pe potecă:

— Oscar!

Tresărind, Oscar se întoarse și se pomeni faţă-n faţă cu Peter Kennedy, care era îmbrăcat pentru golf cu canadiana lui roșie și cu șapca de baseball, cu cozoroc lung, trasă bine pe frunte.

— Dumnezeule mare, m-ai luat prin surprindere!

— N-am avut de gând să mă apropii pe furiș. Mă îndrept către clubul de golf, mi-am programat o partidă la zece și jumătate. Am văzut fumăraia ieșind din grădină și am bănuit că te găsesc aici.

— Cu ce te pot ajuta?

— Cu nimic, realmente. Voiam să-ţi spun doar că am fost ieri la Inverness și am trecut pe la spital să-l vizitez pe Godfrey Billicliffe.

— Amabil din partea ta. Cum îi merge?

Peter clătină din cap.

— Mă tem că veștile-s cât se poate de proaste, din păcate. Maiorul e grav bolnav. Are cancer.

Bolnav de cancer.

— Of, Doamne! suspină Oscar.

— Cred că presimţise deja, îl copleșiseră temerile, dar n-a scos un cuvânt. Mi-a spus că se simţea rău de mult timp, dar n-a mers la doctor, preferând să-și administreze singur câte o doză de calmante și să bea o dușcă de whisky. Nu voia să afle diagnosticul, îl înspăimânta adevărul.

— Era îngrozit și-n ziua când l-am găsit zăcând în pal

— Știu.

Oscar se gândi la bătrânul bolnav, amintindu-și de lacrimile firave care-i umpluseră ochii, urduroși.

— I ˇs-a spus? întrebă el.

— Da. L-a convins pe tânărul medic consultant să-l divulge diagnosticul.

— Cât timp mai are de trăit?

— Foarte puţin. E pe moarte, dar se simte destul de împăcat și liniștit, așa socot, bucurându-se de atenţie şi bună îngrijire din partea tuturor infirmierelor. Va fi o ușurare când se va sfârși.

— Trebuie să merg până acolo să-l văd.

— Nu. M-a rugat să-ţi transmit că nu dorește asta. E dopat cu sedative și foarte șubred, a căpătat deja înfăţișarea unui muribund care se zvârcolește să părăsească această lume. Dar mi-a cerut să-ţi trimit din

partea lui calde salutări și să-ţi spun cât de recunoscător îţi este pentru fapta bună.

— N-am făcut nimic.

— Ba da, ai fost acolo când a avut nevoie de un prieten.

Oscar izbi cu piciorul într-o smicea mocnită zvârlind-o în vâlvătaia focului. Pentru câteva momente, se detestă cu tărie pe sine însuși, aducându-și aminte de propria-i repulsie instinctivă de a schimba măcar o vorbă cu bătrânul Billicliffe, fofilat la colţ de stradă, înspăimântat de moarte să nu-l întâlnească din întâmplare pe maior.

— Ai discutat cu doctorul la spital? se interesă Oscar.

— Da. Când mi-am luat rămas-bun de la Billicliffe, am dat de urma medicului specialist care mi-a confirmat ce știam deja. k

— Ce pot să fac?

— Prea puţin, din nefericire. Poate să-i scrii un bileţel. Sau să-i trimiţi o carte de vizită cu câteva rânduri, l-ar plăcea.

— Mi se pare cam insipid.

— E realmente destul de calm. Nu se zbate în chinuri, nu-i abătut și îndurerat. Doarme aproape tot timpul ameţit de tranchilizante, dar când a deschis ochii, m-a recunoscut și era perfect lucid cât am stat de vorbă. Cred că-și acceptă soarta.

Oscar oftă din greu.

— Păi, presupun că asta e, atunci. Zbură cu gândul la aspectele practice. Sunt înregistrat în formular ca ruda lui cea mai apropiată.

— Or să te anunţe pe tine sau eventual pe mine. Și noi o să ţinem legătura.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Știam că ai vrea să ţi se dea de știre. Acum, trebuie să plec și să te las să-ţi vezi de foc.

Oscar lăsă jos grebla.

— Te-nsoţesc până la poartă.

Coborâră pe potecă în șir indian. Ajunși la poartă, Peter zăbovi un moment.

— Mai e ceva. Mi-a trecut prin minte că ˇs-ar putea să duci dorul muzicii. Căută pipăind în buzunarul canadienol roșii și scoase la iveală o cheiţă de alamă. Biserica era tot* deauna deschisă, dar orga-i încuiată. Am discutat cu Alistair Heggie, organistul nostru, și-i fericit dacă ai cânta când te lasă inima, Iat-o… înainte ca Oscar să protesteze, Peter îl apucă de încheietura mâinii și-i vârî cheiţa în palma întinsă, împreunându-i degetele ca-ntr-un clește.

— Oh, nu… exclamă Oscar.

— Nu ești obligat. Și poate nici nu vrei. Dar mi-ar plăcea să știu că poţi cânta dacă te îmboldește sufletul și dacă te simţi împins.

— Ești prea bun.

— Pune-o undeva la loc sigur. Peter rânji cu gura până la urechi. E singura cheie de rezervă. Dădu să plece, apoi se-ntoarse. Cred că mă lasă memoria. Cât pe ce să uit cu desăvârșire. Un alt motiv pentru care te-am căutat. Tabitha mi-a spus să vă întreb dacă puteţi să veniţi cu toţii marţi seara la casa parohială pentru o simplă trataţie cu plăcintă cu carne și un pahar de băutură? De-abia așteaptă să te întâlnească pe tine, pe Elfrida și, firește, pe musafirele voastre. Nu vă-mbrăcaţi la patru ace. Copiii noștri vor sta probabil acasă.

— Marţi. Ţinând încă strâns în căușul palmei cheiţa, Oscar se străduia să-și fixeze în minte ziua invitaţiei. Deci, marţi seara. Ne face o deosebită plăcere.

— Splendid! Peter ieși pe poartă și trase zăvorul. Ne vedem atunci.

— Îţi urez o partidă de golf cât se poate de bună. Și mulţumesc c-ai venit.

Lucy

Luni dimineaţă, când Lucy coborî din cuibul ei de la mansardă, observă, la palierul primului etaj, că ușa dormitorului lui Carrie era închisă. Se gândi că probabil Carrie lenevea încă toropită în pat și se întrebă dacă nu ˇs-ar cuveni ˇs-o trezească din somn. Apoi, în mod întâmplător, se răzgândi.

Jos la parter, îi găsi pe Oscar și pe Elfrida în toiul micului dejun. în această dimineaţă, Oscar se înfrupta cu cârnaţi și Lucy nădăjdui că îi rămăseseră și ei câţiva. Cârnaţii la micul dejun, fripţi la grătar și cu muștar, reprezentau una dintre ideile ei despre raiul pe pământ.

— Lucy! Pe când se strecura pe ușă, Oscar lăsă jos cuţitul și furculiţa, întinse braţul ˇs-o întâmpine, strângând-o aproape de el într-o îmbrăţișare prietenească. Cum te lauzi în dimineaţa asta?

— Toate bune și frumoase, dar unde-i Carrie?

— Carrie se simte destul de rău. Elfrida se ridică de la masă să ia porţia lui Lucy de pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte. Nu cred că are gripă, dar cu siguranţă că nu i-a trecut răceala asta păcătoasă. Doi cârnaţi sau trei?

— Trei, te rog, dacă sunt suficienţi. E încă în pat?

— Da, am intrat pentru câteva clipe să văd ce-i cu ea, mi-a spus că a tușit toată noaptea, n-a putut să doarmă deloc și i ˇs-a acrit complet de sine însăși, l-am dus o ceașcă de ceai, dar n-are poftă de mâncare. Când se deschide dispensarul la ora nouă, îi telefonez imediat doctorului Sinclair și-l rog să treacă pe aici ca ˇs-o consulte.

— Face și vizite la domiciliu?

— Dispensarul e chiar peste drum.

Lucy se așeză la masă.

— În Londra, medicii nu-și vizitează niciodată paciem ţii la domiciliu. Trebuie să mergi la cabinet și să stai în sala de așteptare, laolaltă cu alţi oameni bolnavi. Bunica zice mereu că ieși de-acolo mai bolnav decât atunci când ai intrat. Crezi că o să se însănătoșească? Vorbesc despre Carrie. Trebuie să se vindece de răceală până la Crăciun.

— O să vedem ce spune doctorul Sinclair.

— Pot să urc repede ˇs-o văd?

— Nu te-aș sfătui până nu știm precis ce-i în neregulă cu Carrie. ˇS-ar putea să fie vorba de o boală contagioasă și atunci o să te molipsești și tu. Sau o să suferi neîntrerupt cu resemnare. Ca bietul Iov din Biblie.

Lucy se apucă să mănânce din cârnaţi, care erau delicioși, iar Elfrida îi turnă cafea în ceașcă.

— E realmente decepţionant, pentru că plănuisem să facem o lungă plimbare pe plajă cu Horace în dimineaţa asta, spuse ea.

— N-ai motiv să nu mergi.

— Vii și tu, Oscar?

— Nu pot de dimineaţă. Am de scris o grămadă de misive, pe urmă mă duc la frizerie să mă tund. Apoi o să iroc pe la librărie să comand două cărţi. Și, în sfârșit, trebuie să iau în drum spre casă pachetul cu carne de la măcelărie.

— Da, înţeleg. Elfridei îi venea greu să nu se întrisloze.

Oscar zâmbi.

— Poţi foarte bine să mergi de una singură. De fapt, Io însoţește Horace. O să te păzească. Îţi înſhipui că oști un explorator solitar.

La auzul acestor vorbe, Lucy se lumină la faţă.

— Îl scot eu pe Horace la plimbare, dacă se poate?

— Firește.

Lucy medita la această nouă perspectivă de libertate în timp ce dumica mărunţel cârnaţii și se pomeni destul de atrasă de ideea unei peregrinări cu câinele, singurică-singurea. Din motive lesne de înţeles, nu i se îngăduia să hoinărească prin Londra de capul ei și dacă se înţelegea cu Emma să cutreiere împreună pe străzi, mama ei trebuia întotdeauna să știe încotro mergea și când se întorcea. Dar aici, în Creagan, era limpede că astfel de precauţiuni deveneau inutile. Elfrida și Oscar nu încuiau niciodată ușa din faţă.

În orășel, mașinile și camioanele se deplasau cu viteză mică, iar cumpărătorii apucau adesea pe mijlocul drumului, oprindu-se din când în când să stea la taifas, iar străduţele și trotuarele păreau să fie aproape mereu înţesate de copii neînsoţiţi, plimbându-se cu skateboard-ul ori, dacă nu, îngrămădindu-se în găști. în ziua în care

Oscar colindase cu ea până la ţărmul mării, văzuso

băieţandri căţărându-se pe stânci, pedalând în goană po biciclete și nu zărise nici urmă de adult prin preajmă. CAI despre personaje sinistre, dubioase și ticăloase în impermeabile, beţivi, huligani, capeterase sau dependenţi de droguri, acestea lipseau cu desăvârșire în acest climat moral și sănătos. Probabil, asemeni microbilor, bacteriilor și mucegaiului, nu puteau să se dezvolte în geruială.

Ușa din dos se deschise brusc și se trânti cu un bubuit – Doamnă Snead, spuse Oscar și menajera se ivi într-o clipită, năvălind în bucătărie, îmbrăcată într-un trening de culoare roz și încălţată cu o pereche de adidași șic.

— Oh, ce vreme oribilă, zise ea. Cu nori negri. Vestesc ninsoare. Dădu cu ochii de Lucy. Bună, ce faci aici? Ai Venit în vizită? Unde-i mătușa ta?

Avea părul sur strâns numai cârlionţi în jurul capului și purta cercei cu strasuri roz, asortaţi de bună seamA cu treningul.

— E în pat. Nu se simte bine.

— Oh, asta-i rău, a examinat-o doctorul?

— Elfrida o să-i dea telefon și o să-l roage să vină.

— Ei, bine! Doamna Snead o privi ţintă pe Elfrida. Co pocinog îngrozitor! Vreau să spun, a dat pe neașteptate în boleșniţă de-abia sosită aici. Ce ghinion afurisit! Numele tău e Lucy, nu-i așa? Doamna Phipps mi-a vorbit de tine. Ce zici de camera ta? Ne-am distrat pe cinsto cu amenajarea ei. înainte, era doar o mansardă vecho și goală.

— Te rog, doamnă Snead, bea o ceașcă de ceai, spuse Elfrida, iar doamna Snead nu se lăsă îmbiată de două ori și se apucă să-și prepare infuzia din copăcel de China, așezându-se apoi să soarbă în tihnă.

Lucy știa că bunica ei ar fi dezaprobat cu vehementă astfel de familiarităţi și, din îndărătnicie, o îndrăgi pe doamna Snead cu atât mai mult.

Dimineaţa se scurse repede. Doamna Snead șterse praful și dădu cu aspiratorul, Lucy și cu Oscar spălară vasele rămase de la micul dejun, iar Elfrida plecă în Irombă să-i telefoneze doctorului. La ora zece, ţârâi

coneria la ușa de la intrare și Lucy coborî în goană Geările să deschidă, dar doctorul intrase deja și-l găsi ştergându-și picioarele pe preș.

— Bună, o salută el când se pomeniră faţă-n faţă. Avea un puternic accent de muntean scoţian, dar era destul de tânăr, cu chipul pârlit de vânt și cu sprâncene stufoase și roșcate ca niște omizi. Tu cine ești?

— Lucy Wesley. Stau aici.

— Așa da! Acum haide, unde-i bolnava?

— Sus la etaj.

Elfrida scoase capul afară peste balustrada scării.

— Doctore Sinclair, ești un sfânt c-ai venit Medicul urcă treptele, însă Lucy nu-l urmă. în schimb, intră în bucătărie, unde doamna Snead sorta rufele pentru mașina de spălat.

— Doctorul a sunat la ușă? Sper că nu-i nimic grav.

— Credeam că-i doar răcită. ˇS-a simţit prost și-n timpul călătoriei cu avionul. Ce groaznic pentru Carrie.

— Oh, fruntea sus, o să-i treacă. Ai vrea să-mi faci un uorviciu? Du-te fuga sus și adu-mi prosoapele din dormitorul doamnei Phipps. îţi dau altele curate să le pui în loc.

Vizita doctorului Sinclair nu dură prea mult. El și cu Elfrida intraseră în camera lui Carrie, iar Lucy, pe când strângea prosoapele, le auzi murmurul glasurilor în dosul ușii închise. Era liniștitor să-l știe aici, dar spera că nu-i va diagnostica vreo maladie sinistră, care să necosite antibiotice și două săptămâni de repaus la pat. Când termină cu examinarea lui Carrie, nu coborî imediat la parter, ci intră în salon să discute cu Oscar.

Isprăvindu-și îndatorirea de primenire a lenjeriei, Lucy se foi fără rost prin vestibul, apoi nu mai suportă să aștepte și se grăbi să li se alăture celorlalţi. Elfrida, doctorul și Oscar ședeau pe bancheta fixată în perete lângrt bovindou, vorbind despre un om pe nume maiorul Billiclif (o. Maiorul Billicliffe, grav bolnav, după câte ˇs-ar părea, era internat în spitalul din Inverness. Cu toţii aveau expresii posomorâte. Pe urmă, Elfrida se întoarse, o văzu

șovăind în pragul ușii și-i surâse.

— Nu-ţi face griji, Lucy.

Doctorul se ridică în picioare.

— Cum îi merge lui Carrie? îl întrebă Lucy.

— Bine, se va însănătoși repede. N-are nevoie decât de odihnă și de multe lichide. Și i-am prescris un medicament contra tusei. Las-o să stea liniștită și o să se pună pe picioare în vreo două zile.

Lucy se simţi ușurată.

— Pot să mă duc ˇs-o văd?

— Las-o să se odihnească deocamdată.

— De ce nu-l scoţi pe Horace la plimbarea de explorare? interveni Elfrida.

— Unde mergi, Lucy? se interesă doctorul.

— Mă gândeam să colind pe plajă.

— Te interesează păsările?

— Nu le cunosc denumirile.

— Sunt păsări foarte frumoase pe ţărmul mării. Trec f, îl mâine ˇs-o văd pe mătușa ta și îţi aduc atlasul meu ornitologic, așa că o să le poţi găsi numele acolo.

— Vă mulţumesc.

— Pentru nimic! N-ai pentru ce! Ei, trebuie să plec. inem legătura, domnule Blundell. La revedere, doamna Phipps.

Și dispăru imediat, alergând pe scări, ieșind în goană din casă și bușind ușa în urmă. Uitându-se pe fereastră, Lucy îl văzu suindu-se în mașină și demarând în trombă către următorul pacient. Observă și un câine pe locul pasagerului iţindu-se pe geamul portierei, un prepelicar mare cu urechi blegi, moi, atârnând pe lângă cap. Hotărî în sinea ei că trebuie să fie plăcut să exerciţi profe. siunea de medic generalist de provincie, însoţit peste tot de animalul iubit.

Doamna Snead avea dreptate. Mijea a zi descurajantă, deși nu ploua de fapt, ceea ce era ciudat pentru că vremea se domolise la sfârșit de săptămână și Oscar fusese în stare să-și aprindă focul în aer liber. Cu Horace ţinut din scurt în lesă, Lucy părăsi Estate House,

Ieși pe poartă, traversă piaţa, apoi începu a aburʃa pe drumul care ducea, spre clubul de golf. Nu se zăreau prea mulţi jucători prin preajmă și doar câteva mașini staţionau în parcare. Aleea publică străbătea de la un capăt la celălalt porţiunea de parcurs cu iarbă bine întreţinută, șerpuind peste ondulaţiile naturale ale terenului și, când ajunse pe creasta de deal nu prea înaltă, i se profilă înaintea ochilor întregul orizont, mat, oţeliu, încremenit, ca un imens arc ceresc, întunecat de nori joși. Apele mării erau la limita fluxului și valurile mici spălau nisipul sclipitor și jilăvit. în depărtare, putea zări farul și, când sosi în mica parcare, stoluri de pescărușI coborâseră să ciugulească pe lângă tomberoane, sperând să se înfrupte din firimituri de pâine sau de sandvișuri râncede. Când Horace îi văzu adunaţi ciopor, începu să latre și pescarii fluturară din aripi, zburând agitaţi în zigzag, apoi planară iarăși în jos să scormonească prin gunoaie.

Lucy desprinse lesa lui Horace de zgradă și câinele ţâșni înainte, gonind de-a lungul povârnișului înspre plajă. în vecinătatea dunelor, înaintă cu greu printre movilitele nisipoase, modelate de bătaia vântului, așa că Lucy ocoli pe plaja umedă, bătucită și, privind îndărăt, observă urmele pașilor ei și ale labelor lui Horace imprimate de jur-împrejur, ca niște tigheliturI de broderie.

Litoralul, presărat cu stânci, între care se adunaseră mici băltoace, se arcuia către nord. în faţa ei, la mare depărtare, crestele dealurilor se înlănţuiau cenușii și amenințătoare, pulverizate cu zăpadă. Dincolo de coamele deluroase, văzduhul se căptușea cu umbre vineţii, iar Lucy simţea pe obraji șfichiuirea vântului rece.

Era singură. Nu se zăreau prin preajmă nici ţipenie de om, niciun alt câine. Doar păsările treceau în zbor razant peste talazurile înspumate.

În acest univers imens, pustiu și eteric, Lucy se văzu pe sine minusculă ca o furnică, redusă la totală neînnomnătate de imensitatea solemnă a naturii. O non (existenţă. Gusta într-o oarecare măsură senzaţia de noicientitate, bine încredinţată că absolut nimeni n-ar fi

putut ˇs-o recunoască și că, dacă ˇs-ar întâmpla să se întâlnească în cale cu cineva, n-ar fi știut cine era. Astfel încât, nu-și aparţinea decât sieși. Mergea cu pas întins, încălzită de efort, poposind doar din când în când să culoagă o scoică sau o pietricică deosebită care-i atrăgea privirile sau un ciob de sticlă șlefuit cu fineţe de valurile mării. îşi vâra aceste comori în buzunar. Horace găsi o rugă marină lungă, șerpuitoare, și o târî cu botul ca pe un trofeu. Lucy încercă să i-o desprindă din gură și tentativa ei se transformă într-un joc, Horace alergând de-i sfârâiau picioarele, să scape, iar Lucy pe urmele lui, să-l prindă. Descoperi un băţ și-l azvârli în valuri, iar Horace uită de algă, o lăsă să cadă și porni în salturi prin apă, doar ca să constate că era ca gheaţa, înainte să bată speriat în retragere.

Plaja se sfârșea la un alt afloriment de steiuri de piatră seacă, presărate cu mici bălţi adunate în adâncituri și cu prundiș în crăpături; alături, se ridica o claie de alge care exalau un miros urât. Lucy se opri în loc un moment să se orienteze. Șirul de dune despărţea plaja de terenul de golf și, pe când șovăia încercând să se hotărască în ce direcţie să apuce, auzi huruitul unui motor și zări deasupra colţurilor de stâncă un tractor târându-se cu greu peste un povârniș. Trăgea după sine o remorcă și înainta de bună seamă cu viteza melcului, în mod limpede, trebuia să fie acolo un soi de drumeag. Lucy se decise să meargă acasă pe acea cale și, cu oarecare greutate, se căţără pe coasta stâncoasă până la spinările ușoare de colnice nisipoase. Horace ţopăm înainte și se făcu nevăzut. Dunele conturau o coamă deluroasă, împânzită de păpurișuri și ierburi și, odată ajunsă pe culme, Lucy observă poteca.

Horace poposea deja acolo, așteptând-o dar neabfrtându-și privirea în direcţia ei: adulmecase miros de străini. Stătea ţintuit, cu urechile ciulite și flutura din coada stufoasă, de parcă semnaliza cu un fanion. Lucy cât A în zare și văzu coborând pe coastă din direcţia orașului o necunoscută; îşi plimba câinele, mergând cu pași mari. încălţată cu cizme și îmbrăcată cu pantaloni groși și cu o

jachetă din piele de oaie, purta o beretă scoţiană cu ciucure, pusă pieziș peste părul cenușiu, tuns scurt. Patrupedul ei, alergând slobod, îl observă imediat pe Horace și se opri brusc. Cele două animale se sfredeliră din priviri timp destul de îndelungat. Lucy împietri de groază: celălalt câine era un Rottweiler.

„Horace!”. Intenţionase să-l strige, dar glasul îi secaso în gâtlej și scoase doar un murmur chinuit, agonizant. Horace fie că n-o auzi, fie că rămase surd. Și apoi, potaie stupidă cum era, se porni pe chelălăit. Rottweilerul înaintă încet, cu trupul lucitor arcuit, cu mușchii încordaţi, jucându-i sub pielea întinsă. Mârâia întărâtat și dogit mai-mai să-și rupă beregata, arătându-și ameninţător colţii. Rezistând ferm pe poziţie, Horace scoase alte lătrături timide și, zădărât la culme de aceste schelălăituri jalnice, Rottweilerul se năpusti deodată în atac.

Lucy ţipă de spaimă. Și Horace scoase câteva urlete ascuţite, prelungi, deznădăjduite, chemând-o parcă în ajutor.

Go pomeni doborât la pământ, stâlcit în bătaie și învineţit. Oricât de tare ˇs-ar fi zbătut, nu putea scăpa din încăierare.

Stăpâna Rottweilerului nu catadicsi să intervină și să-i despartă pe câini din încleștare. Ţinea în mână o lesă din verigi de lanţ, dar se vădea că se codea să-și brutalizeze unimalul iubit în această stare agresivă. în schimb, scoase un fluierat ascuţit printre buze și se apucă să strige cu glas răspicat comenzi ca un sergent-major.

— Brutus! Brutus! Vino aici, băiete! Imediat! La picior! Rottweilerul nu se supuse ordinelor.

— Brutus!

— Prindeţi-l! se văită Lucy înnebunită de groază. Horace, câinele mult iubit al Elfridei, era cât pe ce să fie ucis. Faceţi ceva! Opriţi-l!

Uitase complet de tractorul care se apropia, precum cavaleria într-un film western, scrâșnind exact la momentul potrivit; portiera se deschise brusc, șoferul sări

din cabină, sprintă pe distanţa de câţiva iarzi și, fără să arate nici urmă de teamă sau de ezitare, trecu la acţiune, înfigându-și bocancul greu în spinarea vânjoasă a Rottweilerului.

— Încetează! Dă-i drumul, bestie sângeroasă! Luat prin surprindere, Rottweilerul îl abandonă pe Horace și se întoarse să-l atace pe noul dușman, însă tânărul îl înșfăcă de zgarda bătută cu ţinte și-l târî cu putere departe de prada lui.

Nici într-o mie de ani, Lucy nu și-ar fi putut imagina pe cineva atât de cumpătat, de puternic și de curajos.

— Ce mama dracului crezi că faci? se răsti el la stăpâna câinelui, înhăţându-i lesa din mână și prinzând-o strâns de zgarda lată, ţintuită, de la gâtul bestiei mârabtoare care se smucea să scape din strânsoare.

Târî animalul către stăpână, iar aceasta apucă buchi de piele de la capătul lesei cu ambele mâini.

Se declanșă un scandal formidabil.

— Cum îndrăznești să înjuri ca un birjar?

— De ce nu-ţi ţii câinele în lesă?

— A fost atacat. Acum că pericolul trecuse, femohi deveni bătăioasă. Nu vorbea cu accentul caracteristic celor de prin partea locului, din comitatul Sutherland! după intonaţiile glasului, părea să fie originară din Liverpool sau Manchester.

— Nici pomeneală! Am văzut totul.

— Brutus nu face niciun rău nimănui decât dacă-l provocat. Se chinuia îngrozitor să-și stăpânească dulăul și se aprinsese la faţă de efort.

— E un monstru!

— Ce absurditate!

— Unde locuiești?

— Și care-i treaba ta, tinere?

— Dacă ai locui aici, ai avea destul bun-simţ ca să nu te plimbi cu câinele ăsta sălbatic pe aleea publică.

— Nu locuiesc aici, spuse femeia ca și cum ˝s-ar fi împăunat cu acest lucru. Sunt venită în vizită, stau cu sora mea într-o rulotă.

— Păi, atunci, întoarce-te în rulotă, ia-ţi fiara cu tino și închide-o în carceră.

— Să nu-mi vorbești mie pe tonul ăsta impertinent.

— Vorbesc cum îmi place. Lucrez pentru clubul de golf, sunt unul dintre angajaţi.

— Ah, iaca na, înfumuratule, nu mai spune!

— Ia-ţi câinele și pleacă. Daţi-i bice. Și dacă-l mai văd nlorgând liber pe aici, anunţ poliţia.

— Și eu o să reclam purtarea ta nerușinată.

Dar în acest moment, Brutus preluă controlul. Observase doi jucători de golf nevinovaţi pășind de-a lungul porţiunii de parcurs cu iarbă unde trebuie să cadă mingile; cu sângele înfierbântat în vine, plesnind de furie 1.1I mânat de nevoia disperată să-și înfigă colţii în alte gâtlejuri, porni glonţ să-și hăituiască următoarea victimă. Stăpâna goni în urma lui vrând-nevrând, târâtă cu putere de lesă, pe picioarele-i scurte în mișcare zvâcnită ca două pistoane.

— N-am fost așa de insultată în viaţa mea, le aruncă ca peste umăr. Era clar o femeie căreia îi plăcea să aibă ultimul cuvânt. N-o să uit una ca asta…

Nu mai auziră nimic. Ajunsese la o distanţă de la care nu-i mai puteau desluși vorbele și glasul pieri purtat de vânt. Dispăruse.

Lucy se așezase pe ierburile umede și spinoase cu Horace înlănţuit cu braţele, cu capul lipit de noua ei jachetă roșie. Tânărul veni să îngenuncheze alături. Lucy observă atunci că era adolescentin, cu chipul ars de soare și pârlit de vânt, cu ochi albaștri ca floarea de cicoare. Avea părul tuns scurt, foarte bălai, aproape albicios ca nordicii, care arată de parcă și l-ar fi decolorat și purta un cercel rotund de aur în urechea stângă.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Spre eterna-i rușine, Lucy izbucni în lacrimi.

— Da, dar Horace…

— Ia să vedem. îl desprinse cu blândeţe din strânsoarea ei, îl examină pipăindu-l cu atenţie, îi mângâie laţele care aproape îi acopereau faţa, murmurându-i în

urechi câteva vorbe de alinare.

— Cred că n-a păţit nimic grav. Are răni și vânătăi superficiale.

— A lătrat doar, suspină Lucy. Așa latră mereu; E atât de prost. îmi închipuiam că o să moară.

— Norocul lui că nu ˟s-a întâmplat așa.

Lucy smiorcăia întruna a plâns. Nu-și găsea batista, îşi șterse nasul cu dosul mâinii. Nu-i nici măcar câinelo meu. E al Elfridei. L-am scos doar la o plimbare.

— De unde vii?

— Din Creagan.

— Te duc înapoi cu tractorul. Pot să te conduc până la clubul de golf. Eşti în stare să mergi de acolo pe jos?

— Da, așa cred.

— Bravo! Hai cu mine.

O ajută să se ridice în picioare, apoi se aplecă să-l culeagă de pe jos pe Horace și-l purtă pe braţe până la tractor. Lăsase vehiculul cu portiera deschisă, cu motorul zumzăind. Lucy se căţără în cabină. Nu exista decât un loc, dar se cocoţă pe marginea banchetei. Horace fu așezat la picioarele ei, unde se întinse rezemat cu greutate de genunchii ei. Apoi, tânărul sări alături și cuplă viteza a doua. Hurducându-se peste denivelările de teren și cu remorca zdrăngănind în spate, vehiculul se puse în mișcare.

Lucy contenise cu plânsul.

— Crezi că Horace o. să se facă bine? îl întrebă ea șovăitoare.

— Când ajungi acasă, spală-l cu dezinfectant. Așa o ră poţi să-i cercetezi. rănile. Dacă-i descoperi mușcături adânci, ˟s-ar putea să fie nevoie să mergi cu el la veterinar ca să-i coasă rănile. O să fie plin de vânătăi, asta-i sigur, și o să se simtă amorţit și ţeapăn câteva zile.

— Sunt atât de vinovată. Ar fi trebuit să-i port mai bine de grijă.

— Nu puteai face nimic. Cred că femeia aia e sonată. Dacă-l mai văd pe animalul ~~ș~~la înfiorător, o să-l împușc.

— Îl cheamă Brutus.

— Da, bruta Brutus.

În ciuda celor întâmplate, Lucy se pomeni zâmbind.

— Mulţumesc că m-ai ajutat, spuse ea.

— Stai la Estate House, nu-i așa, cu Oscar Blundell?

— Îl cunoști?

— Nu, dar tatăl meu îl cunoaşte. Pe tata îl cheamă Peter Kennedy, e preotul paroh. Eu sunt Rory Kennedy.

— Îmi pare bine, eu mă numesc Lucy Wesley.

— Ce nume drăguţ.

— Consider că-i oribil. Sună a misionar. încerca o senzaţie plăcută, cuibărită în cabina tractorului, împărţind același loc cu acest tânăr binevoitor și brav. îi plăcea atingerea de trupul lui robust, strâns lipit de-al ei, mirosul de petrol răspândit de jacheta sa groasă, căldura contactului fizic cu care nu era deprinsă.

— Păi, se putea și mai rău. Am o soră mai mică, se numește Clodagh. Nici ei nu-i place numele de botez. Și-ar fi dorit ˇs-o cheme Tracey Charlene.

De data aceasta, Lucy bufni în râs.

— Nu te-am văzut ieri la biserică? o întrebă Rory.

— Probabil că da, însă eu nu te-am zărit, poate pentru că erau atâţia oameni. Voiam să admir reflectoarei aprinse strălucind pe tavanul boltit. E așa de frumos. Elfrida m-a însoţit. Ar fi venit și Carrie – e mătușa mea – dar ˇs-a îmbolnăvit și a rămas acasă. Azi de dimineaţă a trecut doctorul pe la noi și i-a recomandat să stea în pal. Nu-i grav bolnavă, trebuie doar să se odihnească. Altminteri, am fi ieșit împreună la plimbare și probabil că lupta între câini nu ˇs-ar mai fi ˇîntâmplat niciodată.

— Nimic nu-i mai rău decât o încăierare între câini. Dar n-aveai cum ˇs-o împiedici.

Vorbele lui îi aduceau alinare.

— Lucrezi pe terenul de golf?

— Da, deocamdată, ăsta-i începutul anului de întrerupere a studiilor. Am absolvit liceul în iulie și la anul o să merg la Universitatea din Durham. Toată vara trecută, am muncit ca băiat de mingi pentru turiștii americani. A fost cu adevărat profitabil, însă toţi au plecat, așa că acum

îi dau o mână de ajutor omului însărcinat cu întreţinerea terenului de golf.

— Ce ai de gând să faci după aceea?

— Vreau să plec în Nepal. O să-mi găsesc o slujbă acolo, probabil că o s-o predau într-o școală.

Lucy rămase impresionată.

— Ce să predai?

— Citirea și scrierea, presupun. Și aritmetica. La copiii din clasele elementare. Și o să-i învăţ să joace fotbal.

Lucy chibzui la cele spuse.

— Eu mă îngrozesc cu gândul la anul de întrerupere, rosti ea.

— Ce vârstă ai?

— Paisprezece ani.

— Ai timp destul să-ţi faci planuri.

— Singurul lucru că nu-mi surâde să merg într-un loc ciudat și înspăimântător. De una singură.

— Înspăimântător?

— Mă-nţelegi. Cu crocodili și revoluţii.

Rory rânji cu gura până a urechi.

— Te uiţi prea mult la televizor, comentă el.

— Poate că o să rămân pur și simplu acasă.

— Unde locuiești?

— În Londra.

— Urmezi școala tot acolo?

— Da, o școală cu cursuri de zi.

— Îţi petreci aici vacanţa de Crăciun?

— Am venit cu Carrie. Eu stau cu mama și cu bunica mea. Dar mama pleacă de Crăciun în America. De fapt, o să se îmbarce în avion chiar azi. Și bunica și-a aranjat un sejur în Bournemouth. Așa că eu și cu Carrie am sosit aici.

— Și cu tatăl tău cum rămâne?

— Părinţii mei sunt divorţaţi. Nu-l văd prea des.

— Asta-i rău.

Lucy ridică din umeri.

— M-am obișnuit.

— Mama mi-a spus să-ţi împrumut vechiul meu televizor. îl mai vrei?

— Ai unul disponibil?

— Sigur.

— Păi, ar fi drăguţ din partea ta, dar până acum m-am descurcat foarte bine și fără niciunul.

— O să-l caut. Pentru un timp, hurducară în tăcoro, zdruncinaţi pe poteca plină de hârtoape.

— Am înţeles că sunteţi invitaţi cu toţii mâine seară în casa parohială, la o modestă trataţie. Tot mâine seară, la ora șapte, o să se dea un zaiafet în sala de festivitciţi a școlii. Eu și cu Clodagh ne-am pus în gând să morgem. Vrei să vii cu noi?

— Ce-i aia zaiafet?

— Un fel de serată dansantă.

Dintr-odată, Lucy se neliniști. Detesta să dansezo (nu-și putea aminti niciodată care era dreapta și care stânga, se fâstâcea când se vedea înconjurată de multă lume. Participase la petreceri, dar nu fusese. nicicând invitată la dans. Și, la petreceri, îşi pierdea de obicei timpul, chinuită de rușine și redusă la tăcere de timiditate.

— Nu știu, spuse ea.

— Ce nu știi?

— Dacă o să vin la dans.

— De ce nu? E doar o distracţie de elevi care exersează învârtitele scoţiene pentru sărbătorirea ultimei zile a anului. O să petrecem pe cinste.

Dansuri populare scoţiene cu mișcări vioaie și multe învârtituri.

— Habar n-am să dansez învârtite. Nu cunosc pașii.

— Așa că-i timpul să-nveţi.

Lucy ezita încă, dar apoi Rory întoarse capul și-i zâmbi încurajator și prietenos, iar, spre marea-i surprindere, Lucy se trezi spunând:

— E-n regulă. Da. Mulţumesc de invitaţie. Trebuie să mă-mbrac elegant?

— Ferit-a sfântul! în blugi și-n adidași.

Între timp, pe când discutau, înserarea coborâse ca un văl de pânză amenințător. Din văzduhul neguros, prinseră să cadă primii fulgi. Se cerneau mărunţi și

înstelaţi din trâmba norilor împovăraţi, se așterneau pe capota și aripile tractorului, se adunau în grămezi pe parbriz. Rory puse în funcţiune ștergătoarele.

— Chiar mă întrebam când o să-nț˘capă ninsoarea, spuse el. Se vedeau nori grei de zăpadă, purtaţi în voia vântului dinspre nord. Am ascultat azi dimineaţă prognoza meteo și ˘s-a anunţat că ne putem aștepta de-acum încolo la căderi serioase de zăpadă.

— O să avem parte de un Crăciun cu zăpadă multă, nu-i așa?

— Ţi-ar plăcea.

— N-am petrecut niciodată un Crăciun alb.

— E minunat pentru săniuș. Dar înseamnă trudă pentru lucrătorii care întreţin drumurile și le curăţă cu plugurile de zăpadă.

Se apropiau de capătul călătoriei, urcând cu scrâșnete de roţi pe panta care ducea spre clubul de golf. Rory viră spre parcare, opri motorul, deschise portiera și coborî.

— Crezi că o să te descurci?

Fulgii de nea i se așternuseră pe păr și pe pufoaică. Lucy sări din cabină, apoi se întinse să-l ia pe Horace în braţe și-l propti pe picioare. Câinele se scutură și chiar clătină din coada stufoasă ca un panaj. Ninsoarea deasă aluneca dusă de vânt, învârtejită pe deasupra lor, și pământul se acoperise deja cu o glazură de fulgi sticloși.

Lucy simţi cum o fulguia încet omătul pe nas și se șteran numaidecât. Scoase lesa din buzunar și Rory o prinse de zgarda lui Horace.

— Asta-i tot, atunci. îi zâmbea cu gura până la urechi, Du-te repede acasă.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Ne vedem mâine seară.

— Da.

Se depărtă în grabă, apucă pe coasta dealului, înaintând prin zăpada căzută. Horace șontâcăia vitejește alături. O spălătură cu dezinfectant, îi sugerase Rory, şi apoi, probabil, o consultaţie la medicul veterinar. Spern ca

Elfrida să nu se supere prea tare, deși era aproape convinsă că nu o va mustra pentru neghiobia ei. Se va arăta simţitoare și va înţelege de bună seamă că ea, Lucy, nu purta nicio vină. în spate, auzi duduitul tractorului pus în mișcare și se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Rory, însă probabil că acesta nu observă din cauza ninsorii.

Mergea cu greu, târșâindu-și picioarele, destul de zdrobită de emoţie și tulburare. Se dovedise a fi până la urmă o excursie memorabilă. O plimbare lungă plină de peripeţii, o luptă de câini, o scurtă călătorie cu tractorul, o furtună cu vârtejuri de zăpadă spulberată și o invitaţie la dans. De-abia aștepta să ajungă acasă și să le povestească lui Oscar și Elfridei totul de-a fir a păr.

Elfrida

Elfrida simţi o imensă ușurare când auzi ușa din faţă deschizându-se și glasul lui Lucy strigând cât o ţineau puterile. Amiaza se apropiase de-acum, dar se întunecase afară ca-n toiul nopţii și lumea înconjurătoare, de dincolo de fereastra bucătăriei, se învăluise cu o pătură de nea. Chiar de când începuse ninsoarea, presărată din ce în ce mai des din văzduhul de granit, Elfrida se frământase necontenit cu gândul la Lucy, învinuindu-se pe sine însăși pentru iresponsabilitatea de a fi lăsat-o pe copilă să plece singură, imaginându-și tot soiul de orori. Oscar, oploșit sus la etaj, lângă foc, nu se arăta la fel de îngrijorat. îşi citea ziarul și o liniștea pe Elfrida, de fiecare dată când se năpustea pe scări să-și ţintuișscă privirea pe fereastră, că fata avea o judecată sănătoasă și simţ practic, că Horace o însoţea, că nu putea fi cocoloșită pentru tot restul vieţii. Toate aceste lucruri erau prea bine știute de Elfrida.

Se întoarse în bucătărie să-și ocupe timpul cu pregătirile pentru masa de prânz, curăţând de coajă cartofii, dar pândind cu urechile ciulite. Când o auzi în fine pe Lucy intrând în vestibul, îşi abandonă toate treburile și se repezi să-i iasă în întâmpinare, ștergându-și mâinile pe șorţ. Lucy și cu Horace stăteau pe preșul de șters pl cioarele, amândoi acoperiţi cu o crustă de zăpadă r.» l având de istorisit o poveste teribilă.

Firul poveștii se depănă în bucătăria caldă, în timp co Lucyâşi lepădă jacheta, îşi scoase căciula şi-şi trar. o ghetele.

— Câinele arăta înspăimântător, era un Rottweilor, mergea fără lesă și a tăbărât cu furie pe Horace și l-n mușcat. Apoi, a apărut un tractor, condus de Rory Kennedy, care ˇs-a dovedit nemaipomenit de curajos, ˇs-a certat la cuţite cu stăpâna câinelui Rottweiler, zbierând unul la celălalt. Pe urmă, femeia aia a luat-o la sănătoasa și Rory ne-a adus cu tractorul până la clubul de golf, când ˇs-a pornit ninsoarea. Și, oh, Elfrida, îmi pare așa de rău, dar n-am putut opri lupta câinilor. Și sărmanul Horace ˇs-a ales cu mușcături și vânătăi. Rory spunea că trebuie să-l spăl cu dezinfectant și poate să-l duc la veterinar. Avem vreo soluţie dezinfectantă? Dacă nu, dau o fugă la farmacie să cumpăr… A fost așa de înfricoșător. Mă temeam să nu-l omoare pe Horace.

Întregul incident o tulburase în mod limpede pe Lucy, dar, în egală măsură, o îmbărbătase, trecând cu bine de fantastica aventură și aducându-l pe Horace acasă în viaţă. Obrajii i se împurpuraseră, ochii îi străluceau şi arăta mai vioaie și mai plină de energie decât o văzuse Elfrida până atunci. Era o copilă drăgălașă, firește, dar prea sobră, și docilitatea nu i se potrivește unei adolescente de paisprezece ani. Această metamorfoză era dătătoare de speranţe și Elfrida uită ca prin farmec de toate neliniștile anterioare și se încredinţă că procedase exact cum trebuia trimiţând-o pe Lucy la plimbare de una singură.

Horace se lungise pe podea şi-şi lingea rănile.

— Ce ţi ˇs-a întâmplat, Horace? îl întrebă Elfrida. Te-antacat un dulău sălbatic?

— A lătrat, dar nu foarte mult, trebui să recunoască Lucy.

— Numai câinii proști latră la un Rottweiler.

Elfrida urcă la etaj după sticla cu Dettol, iar Lucy umplu cuva mare din oficiu cu apă caldă. îl ridicară pe Horace în braţe, îl cufundară în cadă și toată zăpada lipită de labe și pe pieptul lăţos se topi de îndată. Nu exista duș,

dar Elfrida găsi un vechi ulcior și-l folosi ca să-i toarne apa amestecată cu soluţie, mirosind a spital, peste greabăn, peste picioare și peste grumaz. Horace, ud leoarcă, îndura chinul într-o tăcere resemnată, iar la sfârșitul îmbăierii, Elfrida nu descoperi nicio rană serioasă, ci doar o serie de mușcături, ciupituri și înţepături care urmau să se vindece cu timpul de la sine. Burta îi era rău învineţită, iar una dintre urechi puţin sfâșiată pe margine, dar, în linii generale, se părea că scăpase din bătaie fără vătămări prea grave.

Lucy scoase un oftat de ușurare.

— Așadar, nu trebuie să mergem cu el la veterinar?

— Nu cred. Ceea ce-i cât se poate de bine pentru că nu știu unde-i cel mai apropiat cabinet veterinar și, cu zăpada asta, nu ne putem deplasa cu mașina nicăieri.

Lăsă apa să se scurgă, îl scoase pe Horace din cadă, îl cără pe braţe până-n bucătărie, îl înfășură ca pe un beduin într-un prosop de baie gros și curat. Apoi îl șterse cu grijă.

— Acum avem doi bolnavi. Poate n-ar strica să agăţăm la ușă un anunţ: „Estate House, sanatoriu particular”.

Lucy rămase înmărmurită de vinovăţie.

— Ce îngrozitor! Am uitat complet de Carrie! Doarmo încă?

— Așa bănuiesc. N-am auzit niciun zgomot.

— Unde-i Oscar?

— În salon.

— Fug să-i povestesc tot ce ˇs-a întâmplat.

— O să te asculte captivat, dar, draga mea, blugii tăi mustesc de apă. Mai întâi cred că ˇs-ar cuveni să urci la mansardă și să te schimbi în haine uscate. Adu-ţi lucrurile ude jos și le întindem pe frânghie să se zvânte.

— E-n ordine. Lucy dădu să plece, însă se întoarse în pragul ușii. Elfrida!

— Ce-i, scumpo?

— Rory Kennedy e grozav de drăguţ. Și are părul vopsit.

— Vopsit? Elfrida îşi compuse o expresie de oripilare. Ce-ar zice de una ca asta bunica ta?

Lucy imită glasul lui Dodie.

— Dezgustător! rânji cu gura până la urechi, apoi se evaporă, iar Elfrida o auzi alergând pe scări, sărind câte două trepte deodată, până în dormitorul ei din mansardă.

În acea după-amiază, ceasul bătu ora trei până ce apucă Elfrida să verifice cum se mai simţea Carrie. Ninoarea contenise, dar ziua se stingea în amurg, grăbind căderea în negurile serii. Elfrida trebui să aprindă luminile și trase draperiile.

Ciocăni ușurel cu degetul în ușa camerei lui Carrie și o crăpă puţin.

— Carrie?

— Sunt trează.

În lumina difuză, Elfrida deslușì cum îşi răsucește capul pe perna albă. înaintă câţiva pași să aprindă veioza de pe noptieră. Carrie se întinse, căscă, apoi îi surâse.

— Cât e ceasul?

— Trei după-amiaza.

— Parcă-i noapte.

— Știu. A nins, zăpada ˇs-a depus într-un strat gros de aproape patru ţoli, dar fulguiala ˇs-a oprit pentru moment. Elfrida merse să închidă fereastra și să lase draperiile de catifea și, dintr-odată, micul dormitor deveni tihnit și izolat, luminat discret de o singură lampă și cu ungherele cufundate în penumbră. Elfrida se cocoţă pe marginea patului imens.

— Cum te simţi?

— Buimăcită. Cum de am putut oare să dorm așa de mult?

— Erai epuizată. Vrei să mănânci ceva? Sau să bei o ceașcă de ceai?

Carrie se gândi câteva clipe.

— Aș savura un ceai. Și trebuie să merg la toaletă.

Coborî încetișor din pat; picioare lungi și subţiri și o cămașă de noapte din batist. întinse mâna după halatul de casă și se înfășură legându-și strâns cordonul în jurul taliei

înguste. Elfrida o părăsi și se înapoie în bucătărie să pună apa la fiert. Așează pe tavă două cești, câţiva biscuiţi delicioși și scumpi pe o farfurioară, pe care Oscar, într-una dintre incursiunile lui prin centrul comercial după târguieli, nu rezistase tentaţiei de a-i cumpăra. Cân-l tava încărcată sus pe scări și o găsi pe Carrie vârâtă în pat, după ce se spălase pe faţă, pe dinţi şi-şi pieptănann părul negru. îşi pulverizase câţiva stropi de parfum, parfumul ei special și caracteristic, și se simţea de bună seamă cu mult mai atrăgătoare.

— Elfrida, ești un înger. îmi pare rău. îmi cer scuzi» pentru deranjul pe care ţi-l fac.

— Nu-i niciun deranj. Sunt fericită că te-ai odihnit.

— E atâta liniște. Unde-i toată lumea?

— De îndată ce a încetat ninsoarea, Oscăr și cu Lucy ˇs-au hotărât să umble prin târg după cumpărături. Au plecat să caute ornamente și globuri pentru bradul de Crăciun.

— Și unde or să le găsească?

— Habar n-am. Probabil la negustorul de fierărie. Lucy l-a scos de dimineaţă pe Horace la plimbare și a trecut printr-o aventură nemaipomenită… Elfrida îl istorişi lui Carrie saga încăierării dintre Horace şi Rottweiler, iar aceasta se îngrozi pe măsura păţaniei, dar rămase și impresionată de stăpânirea de sine a lui Lucy și de felul în care se comportase.

— Ce aventură! Destul de înspăimântătoare, însă, după toate probabilităţile, exact ce avea nevoie ca să iasă din starea de amorţeală. Duce o viaţă atât de anostă în Londra, cu Dodie și Nicola. Amândouă sunt așa de egoiste și lipsite de imaginaţie. Nu-mi pot închipui cum ar fi arătat viaţa mea la vârsta lui Lucy, dacă n-ar fi existat Jeffrey. Și, firește, ea n-are alături un Jeffrey și niciun tată în adevăratul sens al cuvântului. Dodie și Nicola mi un orizont intelectual extrem de limitat, nu-i oferă absolut nicio stimulare. Ambele nu discută decât despre alte persoane, în special scorpii și femei de moravuri ușoare, său. despre hainele la modă.

— Cu ce se ocupă biata copilă toată ziua?

— În cea mai mare parte a timpului este la școală. Și-a aranjat o cameră drăguță în apartamentul ei la și mai iese prin oraș cu prietena ei, Emma…

— Bănuiesc că nu vede niciodată un bărbat. Sau un băiat.

— Școala e numai de fete și dacă-și vizitează tatăl, îngrozitoarea de Marilyn trebuie să fie mereu prezentă. Din gelozie, probabil, cap de gâscă.

— Cred că se simte atrasă de Rory Kennedy. Lăsând la o parte că a înfruntat situația cu curaj și l-a salvat pe Horace, are părul vopsit. Și un cercel în ureche.

— Extrem de palpitant.

— Am fost invitați cu toții la casa parohială mâine seară, la un pahar de băutură cu soții Kennedy. Mi-ar plăcea să poți veni cu noi fiindcă vreau să-o cunoști pe Tabitha, însă pesemne că nu te simți în formă pentru o astfel de îndatorire mondenă.

— O să vedem.

— Și apoi, după câte s-ar părea, se dă o chermeză în sala de festivități a școlii, toți tinerii se adună acolo să danseze învârtite scoțiene. Rory a întrebat-o pe Lucy dacă vrea să meargă cu el și cu sora lui, iar copilei noastre îi sticlesc ochii în cap de bucurie, tremură de emoție și stă ca pe ghimpi. Mi-a spus că o să se spele pe cap astă-seară.

Carrie sorbi din ceai, care era fierbinte și cu gust (h* fum pentru că Elfrida preparase infuzia din pliculuui*» Lapsang Souchong.

— Am sentimentul groaznic că atunci când o să vlun timpul să ne întoarcem la Londra, Lucy o să-și ia o niliii mâhnită și înlăcrimată, spuse ea cu tristeţe.

— Nu-mi mai zice. Nici nu pot suporta să mă gândono la asta.

— Am tot reflectat la slujba de la agenția de turhuii din Londra. M-am hotărât s-o accept. Poate doar pentru un an. Apoi, am de gând să stau mai mult în preajma lui Lucy, încercând să-i mai înviorez puțin situația. O n-o silesc pe Dodie la supunere, forțând-o să mă lase s-o iau cu mine

pe Lucy în Cornwall și să stăm un timp cu Jeffrey și Serena. Știi, Lucy nu l-a cunoscut încă pu Jeffrey. Era doar un prunc când ei au divorţat, iar Docilo nu dă niciun semn că și-ar fi atenuat resentimentele şi ranchiuna.

— Sărmana femeie!

— De ce spui asta?

— Fiind[ɔ- n-are cu ce să-și frământe creierii. Mai vrei ceai?

Carrie îi întinse ceașca goală și Elfrida i-o reumplu.

— A sunat Nicola azi?

— Nicola? Așteptai telefon de la ea?

— Nu. Dar chiar azi pleacă în Florida. Mă gândeam că ˇs-ar putea să telefoneze ca să-și ia rămas-bun de la Lucy. însă, evident, nu ˇs-a sinchisit.

— Lucy nici n-a adus vorba de asta. Sinceră să fiu, socot că-i prea absorbită de aventurile canine, de Rory

Kennedy și de cumpărarea podoabelor pentru bradul de Crăciun, împreună cu Oscar.

— Cu atât mai bine pentru Lucy.

Tăcură, sorbindu-și ceaiul într-o companie deosebit du plăcută. în casă domnea liniștea. Elfrida prinse a grăi io un ton cât mai degajat cu putinţă, spulberând incerea.

— E momentul potrivit să discutăm?

Carrie îşi înălţă capul şi-şi aţinti ochii negri spre chipul Elfridei.

— Să discutăm?

— Mi-ai spus că o să-mi povestești. Mai târziu. într-o bună zi. De ce ai părăsit Austria. De ce te-ai întors ucasă pe neașteptate. De ce o să te angajezi în postul din Londra. Poate că acum, când nu ne stinghereşte nimeni, e tocmai momentul nimerit. Nu-mi vâr nasul în treburile tale. Vreau doar să știu. Nu atât despre Austria, cât mai degrabă de ce ești așa de doborâtă, sleită de puteri și nefericită.

— Așa arăt?

— Dar nu mai puţin frumoasă.

— Oh, Elfrida, ce bine joci teatru. Nu mă simt deloc frumoasă, ci sfârșită și hârșâită de viaţă. Am aproape treizeci de ani. E ca un soi de cumpăna apelor, o cotitură

crucială. Și nu știu ce mă așteaptă dincolo de răscruce. De când ne-am văzut ultima oară, anii ˇs-au scurs cu iuţeală. Odinioară, vârsta de treizeci de ani mi se părea atât de îndepărtată. Și acum, până să mă dumiresc ce se întâmplă cu mine, voi împlini patruzeci de ani, apoi cincizeci și trebuie să-mi rostuiesc într-un fel viaţa. Dar simpla perspectivă de a lua decizii importante, de a cunoaşte oameni noi și de a mă regăsi cu vechii prieteni mă secătuiește de puteri.

— Iată de ce te-ai îmbolnăvit și de ce te-a dorborât la pământ răceala asta.

— O tulburare psihosomatică, asta vrei să spui?

— Nu, mă refer la vulnerabilitatea ta din punct de vedere fizic.

— Vulnerabilitate fizică! Nu mi-aș fi ˇînchipuit niciodată că cineva m-ar putea caracteriza astfel.

— Toată lumea e vulnerabilă.

— Eu îmi imaginam că sunt puternică. De îndată ce Carrie îşi isprăvi de băut ceaiul, Elfrida o descotorosi de ceașca goală, o așează pe tavă, coborî din pat și depuse tava pe podea. Apoi se cocoţă iarăși în pat, instalându-se confortabil cu spatele rezemat de tăblia din bare de alamă.

— Ce ˇs-a întâmplat, Carrie?

— Stăteam deja în Oberbeuren de aproape un an, lucrasem în sezonul de iarnă și de vară. Salariul era substanţial, îmi găsisem un apartament și mă ocupam de ceea ce-mi plăcea cel mai mult pe lume. îmi petreceam timpul cât se poate de bine. Și atunci l-am cunoscut pe Andreas. A sosit în staţiune odată cu prima ninsoare, însoţit de un grup de prieteni. îşi sărbătoreau anual reîntâlnirea, era un soi de petrecere la care participă numai bărbaţii, intrată în tradiţie încă de pe vremea când erau cu toţii la universitate. Se cazaseră în cel mai mare hotel și așa ne-am cunoscut. Andreas lucra ca bancher în Frankfurt, provenea dintr-o familie prestigioasă, cu numeroase afaceri concluse de tatăl lui. Era căsătorit și avea doi copii. Am știut de la bun început de căsnicia lui, dar nu mai eram o tânără naivă și mi-am spus în sinea mea

că mă puteam descurca. N-am vrut să mă îndrăgostesc de el și cred că nici Andreas n-a prevăzut că o să se nască iubirea noastră, dar ˇs-a întâmplat. Pur și simplu, așa ˇs-au brodit lucrurile.

— Era cel mai atrăgător bărbat din câţi am întâlnit vreodată, un companion generos și amuzant, un schior strălucit, un amant plin de tandreţe, aprins de dragoste și senzual. Nu avea o înfăţișare tipic germanică, păr blond și ochi albaștri. De fapt, era foarte brunet, înalt și slab, cu un aspect de intelectual. La prima vedere, l-ai fi putut lua drept scriitor sau drept profesor. Dar, așa cum ţi-am spus, era bancher.

— A venit destul de des la Oberbeuren în acea primă iarnă. Călătorea cu avionul companiei până la Munchen și de acolo străbătea cu mașina regiunea muntoasă. Apoi, n-a mai stat la hotel, ci ˇs-a mutat cu mine. Și trăiam parcă într-o lume tainică și izolată în care nu mai putea pătrunde nimeni altcineva. Când ˇs-a topit zăpada, credeam că o să plece, dar iubea munţii în plină vară la fel de mult ca și în timpul iernii și colindam pe coclauri zile la rând, înotam în lacuri reci ca gheaţa și poposeam peste noapte în cabane retrase. Și ne trezeam din somn într-un pat cu pilotă de puf, ascultând tălăngile turmelor pe când coborau la mulsul de dimineaţă.

— Andreas călătorea cu afaceri prin toată Europa și câteodată îl însoţeam la Viena, Luxemburg sau Munchen. Am mers împreună o dată la Viena când era iarnă și am umblat prin bazarul amenajat special pentru Crăciun, am cumpărat turtă dulce, steluţe sclipitoare și mici ornamente pentru brad, cioplite în lemn și pictate în culori vii. Și, în acea seară, ne-am delectat cu un spectacol de operă, „Der Rosenkavalier”, și după aceea am cinat la un restaurant numit „Cei trei husari”.

— Pe urmă, cam acum șase luni, Andreas a venit din nou în Oberbeuren. Arăta obosit și oarecum preocupai. Când l-am întrebat ce era în neregulă cu el, mi-a povestit că-i ceruse soţiei lui divorţul. Pentru că voia să ne căsătorim. M-am simţit copleșită de sentimente potrivnice.

Mi-am amintit de Jeffrey și Serena; mi-am spus în gând cât de fericiţi erau împreună. Dar mi-am adus aminte şi amărăciunea și dușmănia provocate de divorţul părinţilor mei. N-o cunoșteam pe nevasta lui, știam doar atât că o cheamă Inga. Nu-mi puteam închipui ca vreo femeie să nu iubească din tot sufletul, până la adoraţie, un bărbat ca Andreas. Așa că în inima mea se luptau simţământul de vinovăţie și cel de iubire extatică. însă nu cutezam să privesc în viitor fiindſ᷑ n-avea niciun sens. Convieţuiam cu Andreas de atâta vreme, de pe o zi pe alta. Abia dacă-mi mai reaminteam de timpurile când nu-mi fusese alături, cea mai importantă fiinţă din viaţa mea.

— N-a mai pomenit niciodată de divorţ. Ajungea în munţi, eram împreună și, uneori, obișnuia să spună astfel de lucruri, ca de pildă: «Când o să ne căsătorim, o să ne construim o căsuţă aici, o să venim în fiecare sfârșit de săptămână și o să-mi aduc și copiii. îi vei cunoaşte pe copiii mai».

— Dar nu-ı dădeam niciodată niciun fel de răspuns pentru că mă temeam: mi se părea ca și cum aș fi sfidat providenţa divină.

— Apoi, mi-a spus că ˇs-a consultat cu un avocat. Mai larziu, că-și anunţase părinţii de hotărârea lui de a divorţa, fiindſ᷑ mariajul era compromis.

— Cred că trebuie să se fi iscat un scandal monumental. Familia lui Andreas deţinea o poziţie socială înaltă în Frankfurt, bogată, influentă şi cu relaţii sus-puse. Erau catolici. îmi imaginez cum se va fi simţit. Și totuși nu pot să-l înţeleg. Realizam doar că nu aveam puterea să fiu eu cea care-și ia adio. Astfel încât tot ce mi ˇs-a întâmplat n-a depins decât de el. De Andreas. A fost decizia lui.

— A mai rezistat ferm pe poziţie cam trei luni, îngăduindu-mi să sper, se arăta atât de puternic „de sigur și de liniștitor, încât credeam cu adevărat că avea să dovedească tărie de caracter, să nu se dea bătut și să se descătușeze dintr-o căsnicie ratată. însă, infinal, presiunea morală l-a copleșit. în mod limpede, ţinea foarte mult la soţia lui şi-şi adora copiii. îşi respecta părinţii și-i plăcea

stilul lui de viaţă. Cred că probabil familia îl avertizase că terminau cu el dacă-și destrăma căsnicia. Și că-l azvârleau pe scări afară sau îl renegau.

— Totul sună atât de banal, nu-i așa? Ca o placă tocită, ascultată de prea multe ori. Pare să fie o scenă siropoasă desprinsă dintr-o veche melodramă sau dintr-o operă din epoca victoriană. Până când Andreas mi-a spus că trebuia să punem capăt legăturii noastre de dragoste și că se întorcea în Frankfurt, la Inga și la copii, mă oţelisem să-i accept hotărârea. Dar când a sosit timpul să ne luăm adio, știind că nu-l voi mai vedea niciodată, m-am simţit de parcă mi ˚s-ar fi scurs toată viaţa din trup, sângerând până la moarte sau fiind stoarsă de vlagă.

— Credeam că mai pot rămâne în Oberbeuren, încercând să-mi continuu munca, dar n-am rezistat. Nu-mi ţineam atenţia concentrată, gândurile îmi fugeau la el şi era o slujbă prea importantă și solicitantă ca să se termine cu un eșec rușinos. Așa că m-am prezentat în șeful meu, i-am zis că renunţ la serviciu și că mă-ntorc la Londra. Am mai rămas suficient timp ca să găsească un înlocuitor – o fată competentă care lucrase în subordinea mea – și apoi am plecat cu avionul spre casă.

— Încă îl visez noaptea pe Andreas. Uneori, visele sunt îngrozitoare, alteori îmi apare în somn să-mi spună că totul n-a fost decât o greșeală și că Inga nu-l mai dorește și deci putem fi iarăși împreună. în acele clipe, mă trezesc atât de fericită…

Se așternu o tăcere destul de lungă și apoi Carrie se foi în așternut și surâse.

— Așa că asta-i tot, conchise ea.

— Scumpa mea, îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Cât se poate de plicticos, realmente. Curb ţi-am pomenit deja, o poveste banală, răsuflată.

— Câtuși de puţin.

— Îmi voi redobândi cumpătul. O să mă eliberez de obsesia cu Andreas și o să-mi recapăt judecata limpede. Viaţa merge înainte. Sunt aici, cu tine. îmi voi redobândi vigoarea și stăpânirea de sine, voi face tot posibilul să fiu

agreabilă.

— Nu trebuie să simulezi nimic.

— O să-i povestești lui Oscar?

— Dacă n-ai ceva împotrivă.

— Doar un scurt rezumat. Aș vrea să afle. Asta ar ușura relaţia dintre noi.

— E-n ordine. Elfrida oftă din adânc. Carrie, draga mea, nu se cuvine să crezi că ˇs-a sfârșit cu dragostea și buna dispoziţie. Viaţa e atât de extraordinară. Surprize minunate te pândesc în cele mai neprevăzute cotloane. De pe poziţia ta, ˇs-ar putea ca lucrurile să ţi se înfăţișeze într-o lumină sumbră, dezolantă, prevestind un dezastru, dar uită-te la mine. Credeam că o să rămân singură pentru tot restul zilelor, în micuţa mea văgăună geriatrică din Hampshire și, în clipa următoare, m-am pomenit aici în nordul Scoţiei, trăind alături de Oscar.

— Oscar nu-i căsătorit.

— Nu. Elfrida îşi aminti de Jimbo și suspină din nou, tulburată de meandrele destinului. Așa e, lumea e plină de bărbaţi însuraţi, încuviinţă ea.

— Nu și pentru mine, Elfrida. Cât e hăul!

De la parter răzbătură zgomot de ușă trântită și murmur de glasuri vesele, semn că Oscar și cu Lucy se înapoiaseră de la cumpărături.

Elfrida se ridică în capul oaselor și coborî din patul înalt.

— Trebuie să plec ca să-i pregătesc ceaiul lui Oscar. Să-i zic lui Lucy să vină să te vadă?

— Da, te rog. Vreau să ascult aventura cu lupta de câini direct din gura ei și să-mi povestească despre noul ei prieten.

— N-o ˇs-o șicanezi?

— Oh, Elfrida. De parcă aș putea vreodată. îmi amintesc încă foarte bine ce înseamnă să ai palti prezece ani.

Sam

Stăteau pe scaunele înalte, în faţa tejghelei, în barul „Duke3s Arms” din Buckly, asemănător mai degrabă cu o

mică tavernă austeră care nu făcea concesii nici sezonului turistic, nici artei decorative ultramoderne. Pereţii orau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de pin răşinos, îmbinate cu lambă şi uluc, luminile deprimante, iar podeaua acoperită cu linoleum uzat, de culoare maro-închis. Proprietarul se postase în spatele tejghelei şi nu dădea Impresia că i-ar plăcea propria-i îndeletnicire. în încăpere, se înşiruiau câteva măsuţe rotunde cu scaune noastrăgătoare, iar în grătarul de cămin mocnea un foc de turbă.

Deasupra vetrei, anina un enorm peşte împăiat, cu ochi reci şi bleojdiţi, expus într-o cutie de sticlă şi, de jur-Împrejur, duhnea a bere stătută şi a whisky.

— Ce vrei să bei? întrebă Fergus Sḳinner.

— O jumătate de pintă de bere blondă, te rog.

— Nu iei o duşcă de rachiu?

— Conduc maşina.

Fergus îl adusese pe Sam aici, după ce traversaseră drumul acoperit cu zăpadă din faţa bisericii unde se întâlniseră. Era cârciuma lui obişnuită, îi explicase lui

Sam, nefrecventată de femei care vagabondează fără căpătâi, un loc retras unde un bărbat putea să stea în linişte şi să-şi savureze tihnit cinzeaca de rachiu, fără cu vreo persoană să-l acosteze sau să-l antreneze în conversaţie.

— Da, da, rosti Fergus acum apăsat, admiţând situaţia lui Sam. Ei bine, mare păcat, dar nu-i nimic de făcui, şi-şi comandă un whisky mare. Cu ăsta, merg mai de parte. Dar dacă intenţionase să facă o glumă bună, gândurile nu i se trădară în priviri, nici 6 licărire de amuzament nu-i învioră ochii.

Era un bărbat înalt, trecut cu puţin peste patruzeci de ani, însă arăta mai vârstnic, cu părul negru ca tăciunelo şi cu obrajii rumeni ca un adevărat muntean scoţian, Trăsăturile îi erau puternic conturate – ochi adânciţi în orbite, nas coroiat, pometii scofâlciţi şi supţi, cu o expresie posomorâtă.

Dar înfăţişarea lăsa o impresie falsă, ascunzându-l adevăratul caracter tenace. Fergus Sḳinner fusese în zilele

de odinioară șef de echipă la filatura de lână și, când familia M℃˟Taggart se destrămase, el îi raliase po muncitori, adresându-se Agenţiei locale pentru întreprinderi și organizase cumpărarea acţiunilor fabricii de către salariaţi. Aproape în unanimitate, fusese votat în funcţia de director general al noii societăţi pe acţiuni şi resimţise mai greu decât tot restul angajaţilor urmările cesiunii și dispariţiei afacerii. însă rămase de neînfrânt fiind[ॐ, probabil, alternativa era falimentul definitiv, iar Fergus Sḳinner avea prea multă forţă morală ca să accepte un eșec total. Când Săm îi telefonase din Londra, de la sediul companiei Sturrock & Swinfield rugându-l să aranjeze și să pregătească o întrunire cu toţi lucrătorii, Fergus Sḳinner se achitase cu conștiinciozitate de misiunea primită: afișase înștiinţări prevenindu-i pe toţi muncitorii și înserase diverse anunţuri în ziarele locale. Datorită străduaniei luh se prezentaseră la întâlnire o droaie de oameni, astfel încât persoanele sosite cu întârziere nu mai găsiră decât locuri de stat în picioare.

Acum, cei doi îşi cărară paharele cu băuturi până la o măsuţă șubredă și instabilă de lângă cămin. Singurul alt client era un bătrân, așezat într-un colţ, meditând melancolic în faţa unui rachiu și pufăind dintr-o ţigară. Nu părea să le acorde atenţie nici unuia dintre ei. Pe perete, un ceasornic rotund, arătând ora cinci și jumătate, ticăia în ritm uniform. Barmanul, lustruind paharele, se uita ţintă la un mic televizor alb-negru, cu sonorul dat atât de încet, încât nu auzeai aproape nimic.

O bucată de turbă incandescentă alunecă în cenușa fierbinte. Fergus ridică paharul:

— În sănătatea ta!

— Și pentru viitor!

Berea era caldă.

— Da, pentru viitor!

Întâlnirea, decursese în condiţii bune, în incinta bisericii din Buckly, întrucât filatura se găsea încă într-o stare de dezolare, avariată, umedă și friguroasă. Sam și cu Fergus se urcaseră pe platforma ridicată, iar Sam văzuse

în masa de oameni nu. numai bărbaţi, ci și femei, și chiar, pe alocuri, câte un copil răzleţ, prea mic să fie lăsat singur acasă:

La început, atmosfera fusese circumspectă și nu toc mai prietenoasă. Acești oameni, rămași fără slujbe de prea mult timp, nu aveau de gând să ia drept sigure Io miri ce promisiuni în roz. Sam începuse cu propriul prezentare ca nou director general al fabriciiMℭ˟ Taggart, numit să-și asume răspunderea pentru reconstrucţii» filaturii ajunse în ruină și pentru relansarea afacerii. Co răspuns la aceste cuvinte introductive, se lăsă o tăcoro împietrită și Sam intui că asistenţa îl considera probabil drept un simplu capitalist avid de câştig, trimis din Londra de Sturrock & Swinfield, așa că le vorbi puţin despre originea lui socială: copil născut și crescut în Yorkshire, iniţiat de timpuriu în secretele industriei confecţiilor din lână, graţie filaturii familiei foarte asemănătoare cu Mℭ˟Taggart din Buckly. Le relată cum și afacerea tatălui său se confruntase cu dificultăţi financiare, salvată de la faliment tot de concernul Sturrock & Swinfield, motiv pentru care el, Sam, se și afla astăzi aici.

Atmosfera se mai destinse într-o oarecare măsură. Oamenii se foiau în scaune, îngrămădiţi unii în alţii.

Sam îşi continuă discursul. Explicaţiile durară destul de mult timp. Le expuse amănunţit întregul proces. Se referi pe rând la studiul de fezabilitate și la măsurile de restructurare. Un plan de afacere construit pe tradiţie, clientelă și vad comercial, dar ţinând pas cu progresul. Așadar, noi produse, noi pieţe de desfacere și noi, utilaje.

La începutul întâlnirii, rugase să i se pună întrebări. Acum mâinile erau ridicate.

— Asta o să însemne și recalificare?

Le răspunse afirmativ. Alte întrebări se succedară cu mpeziciune.

— Or să aibă loc reduceri de personal?

Încuviinţă că se vor face concedieri, pentru început, dar, de îndată ce filatura se reclădea și intra în funcţiulio, aveau să urmeze extinderi treptate, precum și crearoa

unor noi locuri de muncă.

O femeie se ridică în picioare și se interesă dacă i se va asigura și ei o slujbă, ca finisor, sau toate operaţiile de finisare și ajustare în filatură vor fi executate de mașinării sofisticate? Sam îi spuse că totdeauna, cu gama de produse de lux pe care intenţionau să le manufactureze, se va găsi de lucru pentru finisori.

Întrebarea vitală era când? Cât de curând se vor întoarce la lucru?

Cel mai curând posibil, în nouă luni. Cel mai târziu, într-un an.

De ce atât de mult?

Erau o grămadă de lucruri de făcut. Dacă vreo persoană voia să se convingă, planurile fuseseră deja întocmite, iar schiţele afișate pe panouri de expunere așezate în capătul sălii. 1

Aspectul exterior al vechii filaturi va rămâne neschimbat. în interiorul devastat de inundaţii, se vor face lucrări de reconstrucţie și reamenajare. Se va înființa un magazin pentruzatragerea turiștilor, iar arhitectul prevăzuse în proiect o ceainărie și un bar cu apetitive și băuturi, ambele localuri oferind posibilităţile de folosire a mâinii de lucru.

Și cine va obţine contractele de construcţie?

Sam îi lămuri că Sir David Swinfield îşi exprimase dorinţa ca toţi meseriașii necesari să provină din împrejurimi și ca toţi constructorii, instalatorii, electricienii şi tâmplarii de prin partea locului să fie angrenaţi în munca de refacere. După Anul Nou, se vor lansa oferte de servicii și se vor evalua devizele ulterioare pentru compararea costurilor.

În cele din urmă, discuţia căpătă un caracter general, întocmai cum plănuise și Sam. înainte ca întrunirea să se încheie, Sam coborâse de pe platformă în preajma oamenilor; să clarifice unele aspecte legate de proiect, să le asculte problemele și să încerce să-i liniștească, într-un târziu, simţi că, deși nu-și câştigase o grămadă de prieteni, reușise măcar să le inspire un oarecare grad de încredere

și, în mod promiţător, să le atragă colaborarea.

Fusese un început mai bun decât se aşteptase şi nu atât de rău pe cât se temuse.

Fergus se aplecă să vâre o altă bucată de turbă în focul care abia mai pâlpâia sub jăratic, gata-gata să se stingă.

— Și când o să te instalezi în Buckly? îl întrebă el.

— Sunt aici acum, Fergus.

— Dar o să te-ntorci la Londra?

— Bineînţeles că da. Probabil că o să mă învârt încoace și încolo ca un titirez, dar deocamdată m-am stabilit aici.

— Și unde stai?

— Pentru moment, în Inverness, la hotel.

— Însă o să te duci acasă de Crăciun?

Sam șovăi. Urma să lucreze îndeaproape cu Fergus, așa că hotărî că ar face mai bine să fie brutal de sincer și să joace cu toate cărţile pe faţă. în felul acesta, nimic nu va rămâne confuz sau nu va fi interpretat greșit.

— Știi, în prezent, n-am un cămin. Locuiam în New York. N-am nici măcar familie. Eu și soţia mea suntem despărţiţi. Ea stă încă în Statele Unite.

— Ásta-i cumplit lucru. Să fii lipsit de adăpost, spuse Fergus.

Sam rânji.

— Nu-i atât de rău. Oricum, cu reconstrucţia filaturii, am cu ce să-mi umplu timpul și mintea, așa că n-am apucat să mă gândesc la Crăciun. M-aș putea întoarce la Londra să-mi petrec sărbătorile cu prietenii, dar, deocamdată, prefer să mă concentrez asupra slujbei mele.

— Nu poţi să te deplasezi cu mașina de la Inverness până aici în fiecare zi. Chiar și cu noile poduri, drumul e foarte lung.

— O să-mi găsesc ceva pe-aici. închiriez o cameră sau mă cazez într-o pensiune. O să mă descurc.

— Ai fi binevenit în casa mea. Nevastă-mea te-ar primi cu braţele deschise și avem destul spaţiu.

— Ești foarte amabil, dar mă simt mai bine de unul

singur. Sam îşi terminase de sorbit modesta băutură. Se uită la ceas. Cred că trebuie să plec. Așa cum ai zis, am de străbătut drum lung.

— Păi, ești dotat cu o mașină grozavă. Un Land Rover Discovery. Și încă ultimul tip, așa mi se pare.

— Da, e nouă. Mi-am cumpărat-o la Londra când am aflat că o să mă mut. Am circulat până aici, în nordul ţării, în condiţii excelente. Am ajuns acum trei zile. E un autovehicul de teren excepţional.

— Da, da, într-adevăr. Și fiu-meu are un Land Rover.

— Cu ce se ocupă?

— E pădurar. Nu l-a interesat industria confecţiilor din lână, a preferat să stea în aer liber. ˇS-a pasionat dintol deauna de natură. în copilărie, obișnuia să aducă acasă păsări rănite sau veveriţe bolnave, le ţinea în cuști și Io îngrijea până se vindecau. Se găsea mereu câte un biol animal sălbatic într-un colţ al bucătăriei noastre. Nevastă-mea chiar a afirmat odată că avem mare noroc că nu trăim în Kenya.

Pe când Fergus grăia cu atâta seriozitate, Sam se dumiri abia după câteva clipe că glumea.

Ieșiră în stradă și văzură că începuse iar să ningă. Peste drum, în faţa bisericii, Land Roverul lui Sam, de culoare verde-închis, era acoperit cu un strat de zăpadă.

— Înainte să pornești spre Inverness, n-ar strica să dai un telefon la Asociaţia Automobiliștilor. Să verifici condiţiile de drum. Peninsula Black îţi poate, pune viaţa în pericol într-o seară ca asta.

— Poate. O să conduc cu grijă.

— O să ne mai vedem înainte de Anul Nou?

— Obligat. Te sun. Ţinem legătura.

— Mi-a făcut o adevărată plăcere să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, Fergus.

Îşi luară rămas-bun, strângându-și mâinile. Fergus se depărtă grăbit de-a lungul străduţei înguste, așternută cu o pătură de fulgi mari: și deși, lăsând în urmă un zigzag de pași proaspăt întipăriţi. Sam îl urmări cu privirea până pieri în depărtare, apoi se sui în automobilul de teren,

căută bâjbâind în buzunarul jachetei și scoase la iveală două chei: pe cea a autovehiculului, și cealaltă, o cheie de modă veche, cu o etichetă legată de sfoara înnodată, 1 de la proprietatea lui Hughie MℭLellan, Estate House.

Preţ de câteva clipe, Sam cumpăni lucrurile în minte, întâlnirea se asemuise întrucâtva cu un calvar, secătuindu-l de energie, dar se sfârșise cu bine și se simţea mai degrabă entuziasmat și bucuros decât epuizat, l-ar prii să se întoarcă la hotel, să facă un duș, să bea ceva la bar și să cineze. Dar, pe de altă parte, aflându-se atât de aproape de Creagan, ar merita cu siguranţă să facă un scurt ocol până în orășelul învecinat și să-și arunce rapid privirea asupra proprietăţii lui Hughie; să se orienteze și să repereze casa. Nu era nevoie să o cerceteze pe dinăuntru; ci doar să descopere cum arăta, să evalueze posibilităţile, să decidă dacă se impunea să o examineze cu un ochi atent, la o ulterioară înapoiere, în vederea unei eventuale cumpărări.

Stătu în cumpănă, oscilând între cele două posibilităţi, apoi se hotărî să tragă la sorţi prin aruncarea cu banul. Dacă se întâmpla să pice cu efigia în sus, însemna să pornească direct spre Inverness. Iar cu pajura, să se abată prin Creagan. Găsi o monedă de zece penny, o azvârli şi-şi retrase repede mâna. Pajură! Vârî moneda în buzunar și cheia de la Estate House în torpedoul de la bord, porni motorul și aprinse farurile.

Fasciculele de raze lungi și scânteietoare dănţuiau cu fulgii mari de zăpadă ce zburau lin în aer, duși de-o pală de vânt.

Se simţea aţâţat de aventură.

„Creagan, iată-mă că sosesc”.

În mod ciudat, șoseaua era deosebit de animată, coloane de vehicule circulând în marș. Mijloace de trano* port se târau către nord prin zăpadă, cu ștergătoarele de parbriz balansate încoace și încolo în forţă. Camioano imense, stivuite cu cherestea, cisterne cu petrol, auto» camioane încărcate cu vite. Mașini îndreptându-se spre casă la sfârșitul unei zile de muncă; un tractor, cu lumr na de semnalizare clipind ca o steluţă. Sam se pomeni blocat

în spatele acestuia pe distanţa de o jumătate de milă sau mai mult, până ce autovehiculul cu remorcă viră spre curtea unei ferme și putu să prindă viteză.

Ninsoarea conteni brusc, rafala de fulgi fiind spulbera* tă și purtată în derivă de vânt. Un crâmpei de cer limpe* de dezvălui o semilună scânteietoare. Traversă un pod lung arcuit peste un golf de mare îngust și, după vreo câteva mile, farurile îşi reflectară lumina pe un indicator rutier fosforescent: „Rută turistică. Creagan. 2 mile”.

Schimbă direcţia și drumul cu o singură bandă de circulaţie ce șerpuia de-a lungul unui braţ de mare. Fluxul creștea și Sam văzu pâlpâirea tremurată a apelor întunecate. Porţiunile de plajă erau acoperite cu zăpadă şi peisajul marin îţi pricinuia impresia de feeric și de ireal, La mare depărtare, un vârf de lumină, de la o căsuţă așezată pe malulcelălalt, străpungea întunericul cu unghiul ei ascuţit. în scurt timp, drumul coti spre dreapta și Sam urcă un deal împădurit cu conifere, apoi câmpul deschis se deșiră fără sfârșit și de la mare distanţă luminile orășelului licăreau între cer și pământ.

Cerul se învolburase și ninsoarea se porni iarăși. Intră în oraș pe drumul brăzdat de plugurile de zăpadă în trei linii frânte și, în razele felinarelor de stradă, observă biserica, piaţeta și cimitirul înconjurat de un zid de piatră. Gândul îi zbură la imaginile imprimate pe felicitările de Crăciun. Tot ce lipsea era o tânără doamnă în crinolină, purtând în braţe pachete ambalate festiv și legate cu fundă. Mergea foarte încet, ocoli pe lângă biserică, încercând să se uite împrejur, întrebându-se care era casa pustie, nelocuită, care-i aparţinea lui Hughie MȻ˟Lellan. După ce dădu roată fără niciun rezultat mulţumitor, se hotărî să ceară îndrumări și trase mașina lângă marginea trotuarului. Un cuplu, braţ la braţ, se îndrepta către el, ţinând strâns în mâinile libere un număr de pungi și sacoșe. Coborî geamul portierei.

— Scuzaţi-mă.

Cei doi se opriră.

— Da, vă rog? întrebă bărbatul îndatoritor.

— Caut Estate House.

— Pe acolo. Amuzat, necunoscutul rânji cu gura până la urechi. Ești chiar aici. Clătină din cap indicându-i casa din spate.

— Ah, înţeleg. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Perechea îşi continuă drumul.

— Noapte bună, le strigă Sam.

— Saluţi

Dispărură și Sam rămase nemișcat în mașină și se zgâia la clădirea pe care o remarcase, dar trecuse mai departe pentru că știa prea bine că nu putea în niciun chip să-i fi aparţinut lui Hughie. Casa lui Hughie era goală, fără locatari sau chiriași. Cel puţin, așa îi spusono Hughie. Iar din lăuntrul acestui edificiu, prin draperlllu trase cu grijă, străbătea o lumină slabă.

Casa era ocupată, locuită, Sam îşi spuse în sinea lui că ar trebui pur și simplu să conducă mai departe. 5Ā lase totul baltă. întâmplă-se ce ˇs-o întâmpla. Dar nu l plăceau misterele și știa că asta avea să-l sâcâie necontenit dacă nu descoperea ce se petrecea. întinse mânu după cheia pusă în torpedou, stinse farurile și coborî din Land-Rover în bătaia ninsorii. Traversă strada, deschisa poarta grea din fier forjat și o închise la loc. Urcă pe alou până la ușa din faţă. Bâjbâi cu mâna după sonerlo, Apăsă pe buton și, undeva în interiorul casei, răspunso apăsării un ţârâit lung și metalic.

Așteptă un timp, fulgii de zăpadă i se prelingeau po ceafă, pe lângă gulerul hainei, apoi sună din nou. Dintr-odată, felinarul de afară se aprinse, și se pomeni stând acolo, pe prag, ca și cum ar fi fost prins în flagrant delict în conul de raze împrăștiate de un reflector. Apoi, răzbătu zgomot de pași și ușa se deschise.

Nu era foarte sigur ce sau pe cine aștepta. Poate pe vreo doamnă vârstnică, încinsă la brâu cu un șorţ. Sau pe un bărbat cu un pulover anchior și în papuci, indignat că un musafir nedorit îi tulburase vizionarea programului de televiziune preferat. Dar nu-și închipuise nici în ruptul

capului că o să dea ochi cu o tânără înaltă și brunetă, în blugi și cu un pulover gros. O fată formidabil de atrăgătoare după care mulţi și-ar fi ˟întors privirile pe Fifth Avenue”.

Se holbau de mirare unul la celălalt. Apoi ea rosti fără prea mare entuziasm:

— Da, vă rog?

— Îmi pare rău de deranj, dar aici e Estate House?

— Da.

— Reședinţa lui Hughie MƇ˟Lellan?

— Nu. Reședinţa lui Oscar Blundell.

În bătaia razelor de lumină, înecat de ninsoare, ud și îngheţat, Sam îndreptă în sus cheia cu etichetă.

— Poate că am făcut o greșeală, spuse el.

Fata îşi zgâi ochii la cheie. Pe urmă, se dădu la o parte, deschizând larg ușa.

— Cred că e mai bine să intraţi.

Carrie în acea dimineaţă, doctorul trecu pe la Estate House, așa cum promisese, sosind cu obrajii înroșiţi de frig și cu paltonul gros din tweed jilăvit de căderea zăpezii şi mirosind a turbă. îi aduse lui Lucy atlasul cu păsări, i-l înmână, apoi urcă în grabă la etaj, câte două trepte deodată – fiind un om presat de timp – ca să verifice starea bolnavei. Proptită în perne, Carrie îi spuse că se mai întremase, dormise zdravăn în acea noapte și se simţea deja altă persoană. însă, cu prudenţa-i nativă, doctorul o sfătui să mai stea în pat încă o zi, iar Carrie știu că dacă ar fi refuzat, ar fi declanșat o discuţie în contradictoriu cu Elfrida, așa că se conformă cu graţie.

După ce doctorul plecă, iute ca glonţul, la fel cum venise, Elfrida poposi la etaj, vârându-și capul pe crăpătura ușii.

— Ce ţi-a zis?

— Totul merge bine, dar trebuie să mai zac aici încă o zi. îmi pare rău.

— De ce?

— Sunt o pacoste.

— Nu fi prostuţă. Nici vorbă! Vrei să-ţi aduc buiota?

— Nu, mersi. M-am încălzit prea tare.

— Ce păcat că o să ratezi mica noastră petrecere de seară cu familia Kennedy, dar o să-i cunoști altă dată. Mă simt destul de exaltată. Gestupiditate din partea mea, însă e prima dată când Oscar și cu mine suntem Invitaţi Undeva. Am mai ieșit într-o zi să luăm prânzul la birt, dar la atât ˇs-a redus viaţa noastră mondenă.

— Nu-i nimic, o să rămân aici ca să supraveghez pregătirea cinei.

— Nu e necesar. Am făcut un fel de mâncare din orez, pește, ouă și ceapă, pe care o ˇs-o rumenesc mai târziu în cuptor, și dacă nu ne înfruptăm din ea diseară, o păstrăm pentru prânzul de mâine. E un soi de budincă gustoasă.

— Elfrida, observcă răsfoiești prea multe, cărţi de bucate.

— Doamne ferește!

Ziua înainta lent și Carrie urmărea cu privirea aţintită spre fereastră mersul vremii, bucuroasă că nu trebuia să iasă din casă. Ninsoarea se dezlănţuia în rafale, apoi contenea brusc; văzduhul era cenușiu. Din când în când, auzea cum se tânguie vântul afară, învârtejit pe deasupra vechii case. Culcușită la-căldură, se simţea cufundată într-o binecuvântată tihnă. îşi amintea din copilărie că, ori de câte ori cădea bolnavă la pat, ceilalţi din jur îşi urmau rosturile vieţii de zi cu zi fără ca ea să fie nevoită să se implice în vreun fel. Telefonul sună și altcineva se zori să răspundă. Zgomote de pași grăbiţi răzbăteau din răstimp în răstimp; murmur de glasuri, scârţâit de vei deschise și închise. îl auzi pe Oscar umblând apăsat, șontâc-șontâc, pe scări în sus și apoi în jos și îşi dădu seama că se opintea să care coșurile umplute cu lemne de foc. Mai târziu, către miezul zilei, simţi miroii de mâncare gătită – ceapă prăjită sau poate o oală du supă clocotind pe plita încinsă. Deliciile, voluptatea şi savoarea autoindulgenţei, trândăviei și totalei iresponstabilităţi erau lucruri pe care Carrie le uitase de multă vreme.

Lucy venea adesea să o vadă.

— Carrie, uite! Nu-i așa că doctorul Sinclair e

cumsecade? Mi-a împrumutat atlasul lui cu păsări ca să le învăţ denumirile până când o să mă plimb iarăși pe plajă.

— Ce drăguţ din partea lui.

— Nu mi-ar displăcea să am un asemenea doctor în Londra. Al nostru-i atât de neprietenos, ne lasă să așteptăm la nesfârșit. Lucy puse cartea deoparte. Carrlo, nu știu cum să mă-mbrac diseară pentru petrecerea aia cu dans. Pe moment, se vădea că se preocupa mai mult de ceea ce urma să se întâmple seara decât de numele păsărilor de mare.

— Care sunt opţiunile tale?

— Păi, am blugii cei noi, dar ˚s-ar putea să fie cam fistichii pentru dans. îi am pe cei vechi, sunt curaţi şi Elfrida mi i-a călcat cu fierul. Sau crezi c-ar trebui să-mi pun fusta mini și colanţii negri?

— Ţi-a zis cumva Rory ce să porţi?

— Blugi și adidași.

— Atunci, așa rămâne. Blugii vechi și tricoul de bumbac cu dungi roșii și albe. îmi place la nebunie cum îţi stă așa. Arăţi a franţuzoaică, plină de șic. Și e totdeauna mai bine să fii îmbrăcat mai simplu, decât să epatezi cu o ţinută extravagantă. în locul tău, mi-aș păstra fusta mini pentru Crăciun.

— Ah, da, de Crăciun! E ciudat, mi-a ieșit complet din minte, deși n-au mai rămas decât șase zile. Nimeni nu pare să se agite câtuși de puţin cu obișnuitele pregătiri de sărbătoare. Până acum, bunica ar fi răpusă de migrenă, văitându-se că e copleșită de treburi.

— Ei bine, Oscar a comandat un brad și tu și cu el aţi cumpărat ornamentele.

— Știu, dar trebuie să mai umblu prin magazine și să caut niște cadouri. Pentru Oscar și Elfrida. Habar n-am ce să le dăruiesc. Și mai sunt și alte lucruri. Mâncarea, de pildă. Crezi că o să avem parte de o adevărată masă festivă de Crăciun?

— Mi-e la fel de greu de ghicit. Presupun că da. Probabil. Elfrida păstrează mereu un calm imperturbabil. Toate pregătirile vor fi duse la bun sfârșit în ultima clipă.

— Cum rămâne cu ciorapii pentru pus darurile?

— Socot că o să ne lipsim de data asta. Te superi? Nu mai crezi de mult în Moș Crăciun care aduce daruri în sania trasă de reni, coboară pe hornuri, se strecoară în case, îi răsplătește pe copiii ascultători și așa mai departe.

— Bineînțeles că nu. Și, oricum, obiceiul ăsta cu ciorapii agăţaţi de poliţa șemineului mi se pare o prostie. în afară de punguţele cu mandarine și cu bani de ciocolată în poleială aurie.

— O să ţi le atârn chiar eu în brad.

— Adevărat, Carrie? Știi, e destul de drăguţ, nu-i așa, să petrecem un Crăciun diferit? Neștiind dinainte cum o să fie.

— Sper să te distrezi totuși... cu trei adulţi în preajmă.

— O să mă consider și eu adultă. Tocmai de aslu-l atât de deosebit.

La ora șase fără un sfert, Oscar, Elfrida și Lucy pkt cară în cele din urmă la mica petrecere dată în cann parohială. Ninsoarea nu contenise toată ziua și drumurile erau troienite și destul de riscante.

Întrucât nici lui Oscar și nici Elfridei nu le surâdea pot – spectiva să conducă mașina până la prezbiteriu, po panta dealului, de teama derapajelor sau a mormanelor de zăpadă, se hotărâră să pornească pe jos pe poteca povârnită. înfofoliţi bine din cap până-n picioare, se porindară unul după altul să-i spună la revedere lui Carrlo, iar ea le ură distracţie plăcută, zicându-le că aștepta cu nerăbdare să-i povestească totul mai târziu când să reîntorceau.

— Probabil că n-o să avem o groază de povestit, decât dacă au invitat și alţi musafiri și vreunul dintre ei se îmbată într-atât, încât se dă în spectacol, admise Elfrida.

— Poţi să speri totuși.

Lucy veni ultima. Carrie gândi că arăta extrem de fermecătoare, cu ochii scânteietori și zâmbetul luminos, Purta noua jachetă roșie, căptușită, ghetele de antilopă, căciula de lână şi-şi atârnase pe umeri micul rucsac.

— Ce ţi-ai pus acolo?

— Adidașii și pieptenul. Și un baton de ciocolată.

— O să te distrezi grozav.

— Nu știu când mă întorc acasă.

— Nu contează. Nimic altceva n-are importanţă. Probdbil că Rory o să te conducă. Dacă vrei, poţi să-l inviţi înăuntru la un pahar de bere sau altceva. Orice-ţi face plăcere. O să fim în preajmă.

— Vorbești serios? Păi… Lucy chibzui câteva clipe. () să văd.

— Mai gândește-te. Acum hai, ia-ţi tălpășiţa!

— Pa, Carrie.

— La revedere, scumpa mea. Se îmbrăţișară și Lucy o sărută pe obraji. Distracţie plăcută!

Porniră la drum în cele din urmă și Carrie auzi zgomot de ușă trântită răsunător. Așteptă cinci minute și ceva, în caz că uitaseră ceva și mărșuluiau grămadă înapoi, dar nu se întâmplă, așa că se sculă din pat, se îmbăie, stând cufundată în apă la nesfârșit, apoi se îmbrăcă în blugi și cu cel mai gros pulover, îşi netezi părul, îşi pulverizâ câteva picături de parfum și se simţi dintr-odată cu mult mai bine. „M-am restabilit”, spuse propriei Imagini reflectate în oglindă.

Ieși din camera ei și coborî la parter să verifice mâncarea lăsată să se rumenească în cuptor și să vadă ce făcea Horace. Atât budinca, precum și câinele păreau să fie în stare bună, deși Horace suferea în tăcere de pe urma rănilor căpătate. Pentru a compensa vătămările, fusese hrănit regește, cu inimi de miel și supă de carne, neimpunându-i-se să se aventureze mai departe de ușa din des.

Carrie se aplecă să-l mângâie pe creștet.

— Vrei să vii cu mine sus lângă foc? îl întrebă, dar Horace refuză cu o clătinare a capului în timpul picotelii, închise ochii și continuă să moţăie la căldură, culcușit în coșul căptușit cu pledul ecosez de lână.

Carrie găsi o sticlă de vin pe jumătate plină, îşi tunul puţin într-un pahar și urcă în salon. Aici, draperiile erau

trase, focul ardea cu flacără vie în cămin și o singur A lampă fusese lăsată aprinsă lângă fotoliul din faţa șemineului. Puse un butuc pe rug și se instală comod în fotoliu, cu ziarul de dimineaţă al lui Oscar.

Afară, în stradă, câteva mașini spintecau încet aerul șuierând încoace și încolo, dar zăpada groasă înăbușea toate zgomotele și neîndoios cei mai mulţi oameni su adăpostiseră la gura vetrei. Citea un articol special despre o renumită actriţă între două vârste care filmase pentru un serial de televiziune în Londra; acesta se bucii rase de o imensă popularitate, iar vedeta cu pricina cucerise admiraţia tuturor. Carrie tocmai trecuse la rubrica ultimelor realizări cinematografice de la Hollywood, când ţârâitul îngrozitor al soneriei de la ușa din faţă sfredeli liniștea casei, făcând-o să-i sară inima din loc.

În împrejurări normale, aceste zbârnâituri stridente ar fi fost urmate de lătrăturile nebunești scoase de Horace. Dar pesemne că nu uitase experienţa din ziua precedentă cu Rottweilerul și acest lucru nu se întâmplă.

Carrie exclamă în gând: „La naiba!” Lăsă ziarul deoparte și așteptă. Poate că era cineva a cărui mașină rămăsese în pană, dorind să folosească telefonul. Sau vreun comerciant local care distribuia la domiciliu vreo notă de plată ori vreo felicitare de Crăciun. Sau câţiva copii mici strânși într-un grup, porniţi cu toţii să cânte colinde din casă în casă: „Departe, într-o iesle, pruncul sfânt se născu”.

Dacă stătea nemișcată, poate că vor pleca.

Soneria zbârnâi din nou. Inutil, trebuia să coboare. Cuprinsă de exasperare, azvârli ziarul cât colo, ţâșni în picioare, alergă pe scări, apăsă pe comutatoare, astfel încât vestibulul se inundă de lumină. Ușa era descuiată Ol o deschise brusc, pomenindu-se cu un bărbat solitar care stătea acolo, în prag, învăluit în zăpadă și-n frig, cu un mănunchi de raze revărsate asupră-i de felinarul de afară. Avea părul negru, tuns foarte scurt, și purta o haină groasă, bleumarin, cu gulerul răsfrânt peste urechi. Părul și scurta îi erau literalmente presărate cu fulgi de nea, de

parcă cineva l-ar fi pudrat cu zahăr farin.

Carrie aruncă o privire peste umărul lui și văzu autovehiculul mare de teren parcat pe drum. Prin urmare, nu ora vorba de un om în căutare de ajutor, nici de vreun comerciant, sau de vreun colindător.

— Da, vă rog? întrebă ea.

— Îmi pare rău de deranj. Dar aici e Estate House?

Glasul îi suna plăcut, domol, iar accentul, mai degrabă o intonaţie decât un accent propriu-zis, familial. Să fie oare american?

— Da.

— Reședinţa lui Hughie MC˙Lellan?

Carrie încruntă din sprâncene. Nu auzise niciodată de cineva cu numele Hughie MC˙Lellan.

— Nu. Reședinţa lui Oscar Blundell.

Venise rândul lui să șovăie. Și apoi, ridică în mâna înmănușată o cheie mare, cu o etichetă înnodată cu sfoară. Pe care scria cu majuscule negre „Estate House”. La fel de nesubtil ca indiciul unei enigme într-un film poliţist de modă veche. Dar cum oare căpătase…?

Firește, trebuiau să existe niște explicaţii, darorii prea frig să stea acolo, pe treapta din faţa intrării şi că în asculte. Carrie se dădu la o parte, pentru a-l lăsa nA treacă, deschizând ușa larg.

— Cred că-i mai bine să intraţi, spuse ea.

— Sunteţi sigură? o întrebă el șovăitor.

— Bineînţeles. Ei hai, poftiţi înăuntru!

Pătrunse în casă și Carrie închise ușa, apoi se întoaise cu faţa spre necunoscut.

Acesta arăta oarecum stânjenit.

— Îmi cer scuze. Sper că nu v-am deranjat.

— Câtuși de puţin. N-ar strica să vă scoateţi haina. O ˙s-o agăţăm aici lângă calorifer și o să se usuce repede.

Străinul îşi vârî cheia în buzunar, îşi lepădă mănușllo de piele, îşi descheie nasturii scurtei și se dezbrăcă, Carrie observă că era îmbrăcat clasic, chiar protocolar, într-un costum de flanelă fină, gri-închis, cu cravată. îi luA haina grea și o atârnă în cuierul de lemn cu picioare curbo.

— Poate că ˟s-ar cuveni să mă prezint. Mă numesc Sam Howard.

— Carrie Sutton. Nu-și strânseră mâinile. Haideţi să urcăm în salon. Arde focul în cămin și e mai confortabil acolo decât aici în hol.

Carrie îi arătă drumul, mergând în frunte, iar el o urmă îndeaproape, în sus, pe trepte, străbătând palierul și intrând în imensa cameră de ședere. De cum pătrunse, remarcă în mod invariabil ca toţi nou-veniţii:

— Ce încăpere uimitoare!

— E surprinzătoare, nu-i așa? Carrie se repezi să culeagă de pe jos ziarul abandonat. Și încântătoare în timpul zilei, fiind ſ ̛-i plină de lumină. Carrie așeză jurnalul po măsuţa de lângă fotoliu. Doriţi să beţi ceva?

— Sunteţi mult prea amabilă. Mi-ar plăcea, dar conduc mașina.

— Încotro mergeţi?

— Spre Inverness.

— Inverness? Chiar acum? Pe vremea asta?

— E-n regulă. Mă descurc.

Carrie se cam îndoia, dar schiţă un gest de nepăsare, reprimându-și în minte orice interes. în definitiv, nu era treaba ei.

— Atunci, ce-aţi zice să luăm loc și să-mi spuneţi cum de aveţi cheia de la casa lui Oscar? grăi ea.

Expresia chipului său era plină de regrete.

— Sincer să fiu, zău că nu știu. Dar se apropie și se prăbuși în fotoliul lui Oscar, simţindu-se deodată mai relaxat și în largul său, deloc stânjenit că ar fi tulburat tihnă casei, apărut din zăpadă ca un oaspete nedorit și neașteptat. Carrie se gândi că avea o înfăţișare interesantă, nici chipeșă, dar nici lipsită de distincţie. Neepalantă, însă interesantă. Ochii, vârâţi în fundul capului, adânciţi în orbite, erau neobișnuiţi. Se rezemă de speteaza, jilţului, încrucișându-și picioarele lungi. Dar sunt sigur că putem lămuri confuzia. Spune-mi te rog, domnul Blundell a locuit cândva în Hampshire?

— Da, adevărat.

— Și are un unchi bătrân care trăiește la Londra?

— Habar n-am.

— Și un văr pe nume Hughie MȻˇLellan?

— Mă tem că nu întrebi persoana nimerită. Eu stau pur și simplu aici. Ca invitată. Nu știu absolut nimic don pre familia lui Oscar. Ne-am întâlnit pentru prima oaiA săptămâna trecută și eu am zăcut în pat bolnavă din gripă până acum, așa că n-am avut prilejul să descopi» rim prea multe lucruri unul despre celălalt.

— Înţeleg.

— Iar Oscar și cu Elfrida – un fel de verișoară de n mea și totodată prietena lui Oscar – sunt plecaţi la o po trecere. N-or să se întoarcă decât după ora opt. AruncA o privire grăbită spre micul ceasornic așezat în mijlocul poliţei de deasupra șemineului. Acum, e aproape șapto. Dacă vrei să-i aștepţi…

— Nu, nu pot. Trebuie să-mi văd de drum.

— Dar tot n-am priceput de ce ai cheia casei.

— Mi-a fost dată de Hughie. Are de gând să plasez» proprietatea pe piaţă. Să o scoată în vânzare. a

— În vânzare? Carrie se holba nedumerită. îi căzuso obrazul de uimire. Păi e casa lui Oscar.

— Cred că sunt coproprietari, dacă raţionez corect.

— Coproprietari! Vrei să spui că nu-ı aparţine lui Oscar?

— Doar jumătate.

— Dar Hughie MȻˇLellan, oricine ar fi, nu are dreptul să vândă o casă pe care nici măcar n-o deţine în întregime.

— Așa-i, încuviinţă Sam. Și mie mi se pare oarecum dubios.

— Și de ce ai venit? Ca să vezi cum arată? Vrei ˇs-o cumperi?

— Mă gândeam că aș putea.

— Pentru ce?

— Să mă instalez aici. Am primit o nouă slujbă în I luckly. Pun pe picioare vechea filatură de lână MȻˇTaggart. 1,11 am nevoie de o locuinţă. Acum, m-am stabilit aici.

— Unde-i Buckly?

— Cam la vreo douăsprezece mile distanţă, spre nord, tocmai de-acolo vin. Mi-am petrecut toată după-amiaza într-o întâlnire cu muncitorii.

— N-ar fi mai bine să locuiești chiar în Buckly?

— Toate spaţiile de cazare ale filaturii au fost lichidate. Probabil că un asemenea aranjament m-ar fi avantajat, dar mi ˇs-a spus despre casa asta, mi ˇs-a dat cheia și m-am gândit să mă reped cu mașina, să dau toată prin oraș și să mă uit împrejur. La drept vorbind, credeam că această casă e goală. Dar, apoi, am zărit luminile aprinse și m-am hotărât să sun la ușă ca să elucidez misterul.

— Păi, n-am elucidat împreună nimic.

— Nu, într-adevăr, și nici n-o să reușim până nu vorbesc cu domnul Blundell, dar mă tem că nu-i timpul acum. Poate în altă zi. în acest moment, trebuie să o întind la drum.

— Și eu cred că-i important să discuţi cu Oscar. E cât se poate de cinstit să afle ce ˇs-a întâmplat, ce se întâmplă.

— Sunt realmente nevoit ˇs-o iau din loc. Se sculă în picioare… Se ridică și Carrie, se îndreptă spre bovindou și trase deoparte draperia grea. Afară, domnea un decor hibernal. Ninsoarea cădea grea și statornică, iar Land-Roverul lui, parcat, lângă marginea trotuarului, se acoperise deja cu o pătură de zăpadă. Nicio mașină nu circula pe drumul troienit, nici ţipenie de om nu se aventura pe străzi. Se gândi la șoseaua către Inverness, care se deșira pe 6 distanţă de mile întregi, la dealurihi povârnite de-a lungul Peninsulei Black către podul pesto braţul de mare Cromary.

Spre deosebire de Elfrida și de Oscar, nu se simţoo îngrijorată să conducă pe zăpadă. îşi petrecuse trei ierul în Alpii austrieci și vitregia anotimpului n-o mai decoiv certa. Dar acest peisaj, într-un mod obscur, era diferit. Percepea o anume implacabilitate a acestei vremulrl. Ninsoarea se înverșuna să nu contenească sau să fii o spulberată într-o izbire de vânt. Se înstăpânise cu totul pentru restul serii și-

al nopţii.

Carrie se întoarse. Sam aștepta lângă cămin.

— Nu cred c-ar trebui să pleci?

— De ce?

— Vino să vezi.

I se alătură și îşi pironiră împreună privirile pe fo* reastră la urgia iernii.

— Vremea ˇs-a înrăutăţit cu adevărat, spuse Carrie.

— Da. Fergus Sḳinner, maistru la filatură, m-a sfătuit să dau un telefon la Asociaţia automobiliștilor și să aflu prognoza meteorologică. Nu consideram atunci că era necesar, dar m-am înșelat.

— Aș zice că-i o idee foarte bună.

— Am telefonul celular, însă nu știu numărul.

— O să-l caut eu.

Carrie ieși pe palier și se întoarse cu cartea abonaţilor telefonici din Creagan, d răsfoi consultând serviciile de urgenţă.

— Lată! Vrei să scrii?

Sam îşi scoase pixul, Carrie îi dictă și el notă numărul pe marginea cărţii de telefoane, apoi îşi luă mobilul din buzunar.

Carrie îl lăsă să se descurce singur, așezându-se lângă fereastra cu draperiile trase și cu un fundal natural ca un decor de scenă. Puse un alt butuc pe foc și rămase nemișcată, cu ochii aţintiţi în vâltoarea flăcărilor.

Sam obţinu legătura telefonică aproape imediat și se interesă de condiţiile de drum pe șoseaua A9 către Inverness. Apoi întrebă: „Ce ştiţi despre vremea de mâine?”. Se lăsă o scurtă tăcere în timp ce asculta. „O.K. ˇînţeleg cum stau lucrurile”. Se așternu altă pauză. „Mulţumesc. La revedere”.

Privirile li se încrucișară. Carrie nu scoase o vorbă, dar știu că i se comunicară vești cât se poate de proasto. De fapt, Sam îi confirmă acest lucru numaidecât.

— Ai avut perfectă dreptate. Drumurile sunt impracticabile. Niciodată nu mi-aș fi ˇînchipuit că zăpada o să blocheze circulaţia.

— Îmi pare rău.

— Eu… îşi vârî în buzunar telefonul celular. Socot că ne face mai bine să mă urnesc din loc. Să nu te mai Incomodez cu prezenţa mea.

— Unde?

— Poftim?

— Unde o să mergi?

— Trebuie să fie pe-aici vreo pensiune, vreun hotel… O să mă cazez acolo peste noapte.

— Nu există în Creagan niciun hotel și nicio casă de oaspeţi deschisă în perioada asta. N-o să găsești nimic.

— Dar cu siguranţă…

— Trebuie să rămâi aici. Cu noi, spuse Carrie.

— Aici? Nu pot accepta.

— De ce nu?

— Nu mă cunoști. Sunt un străin. Nuese poate tih apar din senin și…

— Bineînţeles că se poate. Și oricum, n-ai alternativi Există un dormitor neocupat, știu prea bine. Și un pul liber. Ar fi ridicol să rămână gol.

— Dar…

Carrie surâse. Acum că lucrurile se aranjaseră şi iki îşi impusese punctul de vedere, se delecta mai degrabA cu tulburarea lui de moment.

— Cum se obișnuiește să se spună, la nevoie, orice ieșire din impas e acceptabilă.

— Însă domnul Blundell…

— Îi va face mare plăcere să găzduiască alt oaspeţii. Și extrem de interesat să asculte ce ai de spus, l-ai Elfrida o să fie în al nouălea cer de bucurie. Nimic n-o încântă mai mult pe lumea decât apariţiile neașteptate şi petrecerile improvizate. Nu-i nevoie nici măcar să te necăjești în legătura cu cina. Avem o budincă în cuptor și suficientă apă caldă pentru baie. Tot confortul modern. Ce și-ar mai putea dori oare un om?

Sam clătină din cap, învins de insistenţa ei.

— Nimic, presupun.

— Periuţă de dinţi?

— E în mașină, împreună cu aparatul electric de ras (– Și oricum, probabil că nu porţi pijama. Așa că toate problemele ˇs-au rezolvat.

— După câte ˇs-ar părea. Sam chibzui câteva clipe. I) iir, dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să mai dau un hilofon.

— Te rog! (Trebuia de bună seamă să sune acasă, oriunde va fi locuind; să-i explice soţiei ce se întâmpinse.) Nu-i nevoie să se alarmeze nimeni.

Sam își scoase din nou telefonul mobil din buzunar și npăsă cu putere pe micile butoane. Carrie se întrebă ducă nu ˇs-ar cădea să găsească o scuză și să părătioască încăperea, nedorind să surprindă o conversaţie confidenţială și personală; cuvinte pline de iubire, mennje de dragoste pentru copii. Dar înainte să se retragă cu discreţie, Sam căpătase legătura și vorbea deja cu locepţionera unui hotel din Inverness. „Vreau să vă nnunţ că nu mă întorc în seara asta. Sunt blocat aici în Creagan, într-o furtună de zăpadă. Totul e în ordine. Sunt la niște prieteni. Poate o să mă înapoiez mâine. Păstraţi-mi camera. Mulţumesc. La revedere”.

Convorbirea se isprăvise.

— Asta-i tot? întrebă Carrie.

— Absolut tot.

— Niciun alt apel telefonic?

Îşi strecură aparatul celular în buzunarul jachetei și dădu din cap a negaţie.

— Daz, de unde!

— În ordine. Păi, în cazul ăsta, ce-ai zice să bei ceva?

— Ar fi nemaipomenit.

— Cobor în bucătărie și-ţi aduc ceva. Nu ţinem o tavă cu sticle aici sus pentru că nu există o servantă pe rotile.

Pivniţa de vinuri a lui Oscar se reduce la un raft din plA (I de ardezie în oficiul de lângă bucătărie.

— Dă-mi voie să te ajut.

— Nu, stai aici și simte-te ca la tine acasă. Ce proloii să bei? Avem de toate.

— Un whisky scoţian?

— Cu sifon, apă gazoasă sau gheaţă?

— Cu cuburi de gheaţă.

— Bine. Așteaptă o clipă.

Carrie alergă pe trepte până la parter, se repezi în încăperea auxiliară pentru spălatul vaselor, găsi o tăvii pe care așeză sticla de whisky, două pahare, tăviţa cil cuburi de gheaţă și sticla de vin. Cără tava încărcată la etaj, balansând-o ușor în vârful braţelor, şi-şi descopod cu surprindere vizitatorul nu lângă șemineu unde! lăsase, ci în celălalt capăt al salonului, privind cu atenţo micul tablou al Elfridei. Pentru a vedea mai bine, îşi pilsese o pereche de ochelari cu ramă de baga, care I dădeau o înfăţișare destul de savantă.

Când Carrie reapăru, îşi scoase repede ochelarii.

— Ce tablou fermecător!

— Da, îi aparţine Elfridei. L-a adus cu sine din Hamp shire. îl are de mulţi ani. E pictat de Sir David Wilklo, Elfrida zice că-i poliţa ei de asigurare pentru zile negru când o să rămână fără bani, dar o să-l vândă ca să nu cerșească mila creștinilor prin pieţe și pe la biserici, După cum vezi, e singurul tablou din cameră, așa că arată oarecum stingher.

— E fără doar și poate o comoară. Hai, dă-mi voie să te ajut, îi luă tava și o ţinu până când Carrie făcu loc pu ninsă lui Oscar, mutând deoparte câteva dosare și hârtii.

— Te las să-ţi prepari singur băutura.

— Și cum rămâne cu tine?

— Eu beau vin.

— Pot să-ţi reumplu paharul?

— Sigur, dacă vrei.

Carrie se așeză din nou pe fotoliul de lângă cămin și-i urmări cu plăcere mișcările mâinilor lui îndemânatice. Intrigată, într-un mod obiectiv, fiind[ɔ˜ apariţia lui neaș-Inptată la Estate House, temeiul pentru care se găsea nici și motivul rămânerii în continuare din pricina vremii urâte, i se păreau toate un soi de născocire meșteșugită. Precum, să zicem, intriga unei piese de teatru. începutul unui film care ˟s-ar putea dovedi a fi tulburător.

Sam străbătu încăperea cu cele două pahare în mână, îi întinse vinul, apoi se instală în fotoliu.

— Multă sănătate!

— Și ţie.

— Parcă ziceai că tocmai ai avut gripă, nu?

— N-a fost foarte grav. M-am vindecat dormind pe răturate.

— Și nu locuiești aici?

— Ţi-am spus doar, sunt musafir. Trăiesc în Londra. Am o nepoată. A venit cu mine, ne petrecem aici Crăciunul și Anul Nou.

— A plecat și ea la petrecere?

— Da, după care merge la un fel de reuniune cu dansuri scoţiene, împreună cu alţi tineri din oraș. Dumnezeu știe când o să ajungă acasă. Cunoști bine acest colţ de lume?

— Nu, absolut deloc. M-am născut în Yorkshire. Apul m-am stabilit o vreme în Londra și pe urmă am stat șahii ani la New York.

Carrie schiţă un surâs fin pentru că avusese dreptnin în legătură cu accentul lui oarecum străin.

— De aici preferinţa pentru whisky cu gheaţă.

— Exact.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt în esenţă curtier, comisionar în industria lânii, Lucrez pentru Sturrock & Swinfield.

Carrie rămase de-a dreptul impresionată.

— Dumnezeule!

— Compania a cumpărat acţiunile filaturii de lână n tatălui meu din Yorkshire cu câţiva ani în urmă și de atunci sunt angajatul lor.

— Și cu serviciul la New York?

— Da, au o filială acolo.

— Mutarea cu slujba tocmai aici în nordul ţării o să însemne și un fel de schimbare culturală, nu-ı așa?

— Ai dreptate, încuviinţă Sam.

— Cum ziceai că se numește fabrica?

— M𝒞˟Taggart din Buckly.

— O să devină un concern?

— Nu, îi răspunse el direct, apoi îi vorbi pe scurt despre acest subiect. îi explică șirul evenimentelor care aduseseră filatura în stare de faliment. în pofida eforturilor eroico făcute de muncitori, o calamitate naturală, sub forma unor inundaţii dezastruoase, dăduse lovitura de graţie afacerii.

— Și ˇs-a contat pe tine să preiei responsabilitatea relansării fabricii?

— Nu de unul singur în întregime.

— Vrei să spui că te sprijină Sturrock & Swinfield?

— Întocmai. Cu capital și expertiză. îmi asigură arhilocţi și proiectanţi prestigioși.

— Și ce o să produceţi după intrarea în funcţiune a lllaturii?

— De toate. Ne lărgim gama de mărfuri. Dar și stofe de lână englezești și tartane tradiţionale, însă ne propunem să ne extindem pe pieţe noi de desfacere. Comerţ cu articole de lux. Confecţii din lână la modă.

— Când va începe producţia?

— Filatura trebuie mai întâi să fie amenajată și reconstruită pe dinăuntru. Așa că, poate peste nouă luni. Un an.

— De ce nu o demolaţi pur și simplu cu buldozerul și ˇs-o clădiţi din nou?

— Pentru că-i o clădire veche, deosebit de frumoasă. Din piatră masivă, cu frontoane sculptate și cu ferestre boltite. Datează de peste o sută și cincizeci de ani și se armonizează cu arhitectura micului oraș. Arˇfi un act de vandalism ˇs-o distrugem.

— Și ești nevoit să-ţi găsești o locuinţă?

— Da. Sam zâmbi. Dar nu pot să lămuresc problema asta până când nu stau de vorbă cu gazda ta.

— Ţi-a pomenit Hughie MℭˇLellan, oricine ar fi, de vreun preţ?

— Da.

— Mi-e permis să aflu cât?

— O sută și cincizeci de mii de lire împărţite pe din

două între cei doi veri, cei doi proprietari.

— Prin urmare, dacă Oscar i-ar da lui Hughie suinii de șaptezeci și cinci de mii de lire, i-ar putea răscumpăra partea.

— Așa cred.

— Nu-s prea mulţi bani, nu-i așa?

— Nu, după standardele de azi.

— Dar se poate întâmpla ca Oscar să nu dispună du atâţia bani peșin. De fapt, sunt aproape convinsă că nu-l are. Și e atât de nematerialist, încât n-ar ști cum să obţină o asemenea sumă. Oricum, conchise Carrie ridicând din umeri, toate astea nu mă privesc câtuși de puţin, deși consider că ar fi un gest frumos să i se îngh duie lui Oscar să locuiască aici.

— Îţi promit că n-o să-l azvârl pe stradă.

— Nici n-ai putea. E totuși casa lui.

— Doar pe jumătate.

— Drepturile locatarului stabil căruia legea îi permito să rămână în locuinţă și după vinderea acesteia. Garanţii pentru zidiri din cărămidă cu mortar.

Pe neașteptate, dezamorsând un mic conflict, Sam bufni în râs.

— Ai atâta dreptate în privinţa asta. Mi-am cumpănii primul apartament conform dreptului inalienabil asuprii proprietăţii când m-am mutat cu serviciul în Londra. Asta ˟s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Am încercai atunci o senzaţie extrem de plăcută.

— Unde era situat?

— În Eel Park Common.

— Ce amuzant!

— De ce?

— Am și eu o căsuţă pe Ranfurly Road. E la o distanţă de aproape jumătate de milă de apartamentul tău.

— Acolo locuiești?

— O să reintru în posesia ei în februarie, după ce neap de chiriași. Sam părea întrucâtva derutat, iar Carrie îl compătimi pentru că, probabil, nu se dovedise îi îi suficient de explicită. Problema era că nu se simţea cu

adevărat dispusă să-i vorbească despre sine însăși. Vezi, am stat în Austria timp de trei ani, în Oberbeuren, iun lucrat pentru o agenţie de turism numită „Overseas”. De aceea mi-am închiriat micul apartament. Dar acum m-am întors și m-am stabilit din nou în Londra. Sunt încă angajată la aceeași companie de voiaj însă mi ˟s-a oferit o slujbă la sediul central de pe Bruton Street.

— Și o ˟s-o accepţi?

— Da. De ce nu?

— O să duci dorul munţilor din Austria.

— De bună seamă, îngână Carrie. Pentru câteva clipe, niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă, tăcerea fiind încărcată de cuvinte nerostite. Apoi, Carrie se foi în fotoliu și-i aruncă o privire fugară.

— Paharul ţi-e gol. Nu măi vrei un whisky?

Elfrida

Oscar și Elfrida, braţ la braţ, îşi croiau drum prin zăpadă cu extraordinară prudenţă, înotând prin troianul de omăt spre casă. Se făcuse aproape ora opt seara, să i întunecase beznă, ninsoarea cădea deasă și neîntreruptă, dar felinarele de stradă le luminau calea cu mănunchiuri de raze, așa că nu aveau nevoie de lanterna pe care Oscar, cu simţul prevederii, şi-o îndesase în buzunarul hainei. Pe când înaintau anevoie de-a lungul potecii povârnite pe coama dealului, micul orășel li se așternea la picioare și putură deslușì, dincolo de crengile desfrunzite ale copacilor, cadranul rotund și luminai al ornicului din turla bisericii. Totul de jur-împrejur arăta atât de transformat, ca prin farmec, parcă printr-o simplă atingere cu o baghetă magică, încât Elfrida se simţi obligată să se oprească în loc și să contemple priveliștea.

— Oscar, cât de mult mi-aș dori să pot picta, spuse ea, Și cum îl ţinea strâns de braţ, Oscar trebui să stea locului.

— Crezi că-i momentul potrivit să stărui pe larg asupra ocaziilor ratate? întrebă Oscar.

— De ce nu?

— Fiind[ɔ mi se preling fulgi de zăpadă pe ceafă.

— Dar n-ar fi cu adevărat minunat să fiu în stare să imortalizez un asemenea peisaj? Să-l surprind pe pânză nontru totdeauna? Zăpada căzând în bătaia razelor împrăștiate de felinare și de ferestrele scânteietoare. Și ornicul, ca o lună plină. Unicul lucru pe care n-aș reuși trăl transpun în pictură ar fi mirosul de fum de turbă.

— Sunt de acord, ar fi o împlinire plină de satisfacţii. Dar, te rog, hai să mergem acasă.

Cărarea se înclina destul de abrupt pe lângă zidul de piatră care împrejmuia grădina lui Oscar. Se găsea însă acolo, montată în piatră, o balustradă și coborâră ţinându-se bine cu mâinile de bară, precum pasagerii care părăsesc un avion „mărșăluind în coloană pe pasarela de debarcare. Ajunși la capăt, văzură portiţa din dos și lampa strălucind de lumină, agăţată deasupra ușii din spate.

Sosiseră acasă teferi și nevătămaţi.

În oficiul de lângă bucătărie, imitând-o pe doamna Snead, îşi lepădară hainele jilave, căciulile ude leoarcă, îşi traseră ghetele acoperite de zăpadă și îşi atârnară veșmintele la uscat. Elfrida pomeni ceva de cină, dar Oscar îşi exprimă dorinţa să mai zăbovească puţin. Se simţea sătul de sandvișuri cu file de somon afumat și de plăcintă cu carne. De asemenea, se abţinuse din prudenţă de la băuturi alcoolice de grija drumului pe jos spre casă și voia acum să bea un whisky mare înainte să se așeze la masa de seară.

Elfrida ieși din oficiu și, în bucătărie, îşi întâmpină câinele cu cuvinte drăgăstoase, deschise uşiţa cuptorului să se uite cu atenţie la budinca gustoasă și-l auzi pe Oscar exclamând: „Mi-a dispărut sticla de whisky!”

— Ești sigur?

Oscar i se alătură pe când închidea cuptorul, afectând un aer contrariat.

— ˇS-a volatilizat pur și simplu.

— Poate Carrie a avut chef să bea un strop.

— Credeam că trebuie să stea încă în pat.

— Poţi să zaci întinsă în pat și să ţi se facă chef de o dușcă. Nu mai ai și altă sticlă?

— Ba da, însă aia era destupată.

— Haide să cercetăm!

Părăsiră bucătăria și urcară treptele. Elfrida zăbovi pe palier. De dincolo de ușa închisă a salonului, răzbăteau murmure de glasuri. Le auzi și Oscar. Se priviră unul pe celălalt cu perplexitate.

— Știu acum unde e sticla mea de whisky, spuse Oscar.

— Sst! Elfrida merse tiptil, în vârful picioarelor, până la dormitorul lui Carrie, la ușa ușor crăpată, iscodi cu privirea prin crăpătură, apoi se reîntoarse lângă Oscar.

— Nu-i acolo, şopti ea cu afectare. Patul e gol.

Intrând în joc, Oscar îşi coborî tonul vocii.

— Și are un musafir.

— Cine poate fi?

— Mister de nepătruns. De ce nu intrăm să descoperim?

Ceea ce și făcură.

Deschizând binișor ușa salonului, dădură peste o scenă tihnită, armonioasă, de plăcută sociabilitate: încăperea încântătoare, cu draperiile lăsate și iluminată difuz, focul arzând cu flacără în cămin și cele două fotolii confortabile trase aproape de dogoarea vetrei, iar adânciţi în ele, arătând de parcă ˝s-ar fi cunoscut de când lumea, Carrie și un bărbat necunoscut. Elfridei îi scăpărară numaidecât prin minte un șir de posibilităţi: o veche cunoștinţă de-a lui Carrie, pornită pesemne în căutarea oi, vreun admirator de multă vreme, stăruind cu fidelitate…

Carrie întoarse capul, îi văzu și se ridică brusc în picioare.

— Elfrida, v-aţi înapoiat. Nu v-am auzit. Aţi petrecut bine?

— Da, splendid. Dar nu trebuia să te scoli din pat.

— M-am plictisit la culme.

Între timp, necunoscutul se săltase din fotoliu, stând în faţa șemineului și așteptând să fie prezentat. Prima Impresie pe care i-o lăsă Elfridei acest străin era una de formalitate riguroasă: înveșmântat în costum

cenușiuânchis, cu croiala elegantă, cu cravata impecabil înnodată la gât și cu părul tuns foarte scurt. Era înalt și cu picioare lungi, cu chipul bronzat care-i scotea în evidenţă ochii căprui-deschis. în pofida vârstei de șaizeci și doi de ani, o străbătu un fior de atracţie fizică, fără a-i diminua câtuși de puţin afecţiunea profundă pentru Oscar. Emoţia vie trezită de bărbatul necunoscut se reducea doar la un soi de recunoaştere, o amintire înflăcărată păstrată din tinereţea de odinioară, înscrisă în suflet.

— Elfrida, dă-mi voie să-ţi fac cunoștinţă cu Sam Howard. Elfrida Phipps. Și gazda mea, Oscar Blundell.

— Încântat de cunoștinţă!

— Am onoarea! îşi strânseră cu toţii mâinile.

— Îmi pare nespus de rău pentru prezenţa mea Inn portună, spuse Sam.

— De ce-i inoportună?

— Pentru că am intrat nepoftit, fără să fi fost invllul, în casa dumneavoastră.

În acest moment, Oscar îşi zări sticla de whisky.

— Iat-o! Mă întrebam cum de ˟s-a evaporat.

Carrie izbucni în râs.

— Doar nu credeai că trag la măsea pe ascuns? îmi pare rău. Am adus-o sus să-l servesc pe Sam. Vrei să-ţi torn într-un pahar?

— Foarte mult! Am petrecut dinadins o seară în abstl nenţă totală ca să-mi păstrez forma și să mă ţin tare pn picioare când o conduc pe Elfrida prin nămeţii de zăpadă.

— În cazul ăsta, îţi pun imediat un whisky dublu, spuse Carrie. Dar trebuie să cobor mai întâi în bucătării» și să mai aduc niște pahare. Tu ce preferi, Elfrida? Eu beau vin…

— Atunci îţi ţin companie. Elfrida se simţi deodatfi istovită. Se așează cu oarecare ușurare în mijlocul cana* pelei, întinzându-și picioarele drept în faţă. Am stat în poziţie verticală două ore, ronţăind sandvișuri și plăcinlA cu carne.

— A mai venit cineva acolo?

— Oh, da, o petrecere în toată regula. încă trei

cupluri, cu toţii guralivi, prietenoși și neconvenţionali.

— Cum a rămas cu Lucy?

— A dispărut cu copiii Kennedy în altă cameră și n-a mai ieșit niciunul de acolo. Bag seamă că au șters-o cu loii în grabă la chermeza cu dansuri scoţiene, până oand am pornit noi spre casă. întocmai cum aranjaseră.

— Asta-i bine. Dau fuga să aduc paharele și o sticlă (Io vin. Și sifon pentru Oscar.

Îi părăsi repede și Elfrida o auzi alergând pe scară. De-acum, Oscar se prăbușise în fotoliul său și rămaseră tilnguri cu bărbatul necunoscut. Oscar, Elfrida știa prea bine, nu avea nici cea mai mică idee cum să înfiripeze o conversaţie, așa că îi sări în ajutor. Surâse în cel mai prietenos mod cu putinţă și prinse a grăi:

— Acum, spune-ne exact cine ești și de ce ai venit nici. Trebuie să fii un vechi prieten de-al lui Carrie.

— În realitate, nu sunt.

Întinse mâna după un scaun, îl trase aproape și se neeză lângă Elfrida, aplecându-se în faţă când îi vorbea şi împreunându-și mâinile pe genunchi.

— N-am întâlnit-o niciodată până în seara asta.

— Doamne Sfinte! exclamă slab Elfrida.

Începu să le explice și ei îl ascultau cu luare-aminte. Se numea Sam Howard. Lucra pentru Sturrock & Swinfield, concernul din industria textilă care preluase defuncta filatură de lână din Buckly. MC˟ Taggart. Se mulase aici fiind[ɔ- îşi luase în primire postul de director general.

Elfrida, nefiind după aceasta cu nimic mai informată, nu sesiza faptele, dar Oscar prinse din zbor sensul lucrurilor.

— Peter Kennedy mi-a spus de preluarea fabricii MC ˟Taggart, dar nu mi-am închipuit că situaţia ˟s-a pus deja în mișcare.

— Nu chiar, dar suntem pe cale să trecem la acţiuno.

— Asta-i o veste nemaipomenită;

— Așa sper.

— Când o să reintre în funcţiune?

— Trebuie mai întâi să refacem interiorul devastat.

— Ce ˇs-a întâmplat? îl întrerupse Elfrida;

— A fost o lungă serie de nenorociri și apoi inundaţiile au distrus totul, îi răspunse Oscar. Se întoarse spre Sam. Ești în branșa asta de mult timp?

— De când mă știu. Tatăl meu a deţinut o mică filatură de lână în Yorkshire.

— Ia te uită, cerule! Unde aveţi sediul? în Londra?

— Da, însă eu am lucrat în ultimii șase ani la filiala noastră din New York. Apoi, în noiembrie, m-au chemat înapoi la Londra să preiau coordonarea acestui proiect.

— Asta înseamnă că o să te stabilești aici?

Reapăru și Carrie cu o a doua tavă încărcată cu sticle și pahare. Sam sări în picioare ˇs-o elibereze de povară şi-şi petrecură câteva clipe să rânduiască lucrurile puse de-a valma pe masa lui Oscar, mutând tăviţa cu cuburi de gheaţă și aranjând paharele. Sticlei de vin, încă brumată de la frigider, Sam îi scoase dopul de plută cu tirbușonul; îi turnă Elfridei și-i aduse paharul.

— Cum rămâne cu dumneavoastră, domnule?

— Oh… Oscar arăta pe deplin mulţumit. Era plăcut să te încălzești la gura focului și un alt bărbat mai tânăr să îndeplinească îndatoririle de gazdă. Whisky cu sifon. Fără gheaţă.

Sam îi prepară băutura.

— Așa e bine?

— Perfect!

Apoi, umplu cu vârf paharul lui Carrie.

— Și tu? îl întrebă Elfrida, dar Sam îi spuse că era în ordine, nu-și terminase de băut cel de-al doilea whisky, îl recuperă de pe măsuţa din faţa șemineului și se reinstate pe scaun.

— Cât de departe ai ajuns? se interesă Carrie.

— Poftim?

— Cu explicaţiile.

— Am auzit totul despre filatura de lână, îi spuse Elfrida. Cu siguranţă că nu mai urmează nimic captivant.

— O să rămâi suprinsă, Elfrida. Carrie se ghemui ca o

pisică în fotoliu.

Elfrida așteptă.

— Atunci, luaţi-mă prin surprindere.

Sam îşi reînno dă vorbele.

— E o problemă personală și foarte complicată. Chiar înainte de a sosi aici, după ce m-am întors de la New York, am stat în Londra cu niște vechi prieteni – Janey și Neil Philip. Au o casă în Wandsworth. într-o seară, o cunoștinţă a părinţilor lui Janey a venit la cină. Se numește Hughie M℃˟Lellan.

Zăbovi câteva clipe asupra cuvintelor, probabil în mod deliberat, lăsând suficient răgaz pentru ca această bombă să-și croiască drum. Pauza i se păru Elfridei că durează la infinit. Apoi, într-un târziu, Oscar interveni.

— Hughie! Doar nu vorbești despre vărul meu, Hughie?

— Ba da, așa cred.

— Dar Hughie e în Barbados.

— Nu, ˟s-a înapoiat în Londra să-și viziteze niște prieteni și să se ocupe de diverse afaceri, presupun. Pleca pe urmă să-și petreacă sărbătorile Crăciunului și Anul Nou cu o femeie pe nume Maudie. Peabody în sudul Franţei.

— Ce coincidenţă extraordinară!

— Am discutat puţin și apoi a aflat – bănuiesc că de la Janey – de transferul meu aici în Buckly pentru a prelua conducerea fabriciiM℃˟ Taggart. Și m-a întrebat unde o să locuiesc, l-am răspuns că nu dispun de nicio locuinţă, dar că o să găsesc ceva de închiriat. Atunci, a scos la iveală din buzunar cheia casei. Mi-a spus că posedă această casă în comun cu vărul lui și că intenţionează ˟s-o vândă.

— Ei drăcie, fir-aș la naibii! exclamă Oscar și Elfrida hotărî în sinea ei că limbajul vulgar, în împrejurările date, se dovedea a fi realmente prea blând. Ce pungaș afurisit e, un avocăţel necinstit de mâna a doua. Așa a fost de când îl știu. De ce naiba n-a luat mai întâi legătura cu mine?

— Ce-i al lui e al lui, a încercat să vă telefoneze. Locuiaţi în Hampshire, așa am înţeles. V-a sunat cu adevărat, dar n-a răspuns nimeni.

— Tatăl lui, Hector, știe unde sunt și că m-am întors aici în Creagan. De ce nu i-a spus?

— Cred că nu ˙s-au văzut și nu intenţiona să treacă pe la el decât când revenea din Franţa, înainte de plecarea spre Barbados.

— Ei bine, ce întâmplare neașteptată! Afectat moral de perfidia propriului văr, Oscar trase o duşcă de whisky și meditã la monstruozitatea situaţiei. De ce ˙s-o fi hotărât așa deodată să vândă casa? Am scos-o de bine de rău împreună la capăt atâţia ani la rând, împărţind frăţește chiria modestă, și nu mi-am închipuit niciodată că vrea ˙s-o pună în vânzare. Și fără măcar să discute cu mine.

— Bănuiesc că are nevoie de bani lichizi.

— Nici nu mă surprinde. Pensia alimentară pentru trei foste neveste trebuie să-l coste o avere frumușică. Dar, la urma urmelor, și-a prăpădit totdeauna toţi banii cât ai zice pește. Lui Oscar îi zbură gândul la altceva. Aţi ajuns la această învoială prin intermediul unui mijlocitor?

— Nu. Hughie intenţiona să meargă a doua zi după ce ne-am cunoscut la agenţia imobiliară Hurst & Fieldmore, dar ˙s-a decis în ultimă instanţă că o vânzare confidenţială ar fi mai avantajoasă pentru toate părţile implicate.

— Știai că deţin și eu dreptul de proprietate?

— Da, mi-a spus.

— Și ce i-ai zis?

— Că nu putem în niciun chip să convenim nimic până când dumneavoastră, vărul lui, nu sunteţi consultat.

— Păi atunci, ce cauţi aici?

— Aveam cheia de la el. Și m-a sfătuit, de vreme ce tot mă mutam aici în nord, să arunc o privire asupra casei. Mi-a zis că stătea goală, că un cuplu de bătrâni locuiseră aici cu chirie, dar că soţul murise și soţia se stabilise în altă parte. într-un cuvânt, a scos pur și simplu cheia din buzunar și mi-a înmânat-o.

— N-ai fost oarecum credul?

— Din cale-afară. Dar, în împrejurările date, am socotit că m-aș putea baza pe vorbele lui.

— Și o vânzare directă v-ar scuti de onorariile intermediarilor?

— Exact.

— Ţi-a pomenit o sumă?

Tot timpul cât despicaseră firul în patru, Sam nu se foise pe scaunul cu spătar vertical și destul de incomod. Stăpânirea sa de sine era remarcabilă și, de-a curmezișul spaţiului care-i despărţea, rămase cu ochii pironiţi la Oscar, cu privirea concentrată. Acum, odată ajunși la miezul problemei, nici măcar nu clipi, netrădând nici urmă de stânjeneală.

— O sută și cincizeci de mii de lire, spuse el.

— Ai fi dispus să plătești atât?

— N-am apucat încă să văd toată casa.

— Dar dacă te-ai hotărî ˝s-o cumperi?

— Firește.

— Împărţit. pe din două, asta înseamnă șaptezeci și cinci de mii de căciulă?

— Absolut corect.

— Presupunând că aș cere mai mult?

— E negociabil. Eu v-am reprodus doar cuvintele vărului dumneavoastră.

— Înţeleg! Oscar îşi isprăvise de sorbit băutura și, fără să scoată o vorbă, Sam Howard se ridică în picioare, luă paharul gol, i-l reumplu și i-l aduse.

— Acum că ştiţi cum ˝s-au petrecut lucrurile, trebuie realmente să mă scuz de mii de ori. Vă restitui cheia lui Hughie și dăm uitării întreaga poveste. Se cuvenea doar să vă spun tărășenia ca să mă înţelegeţi.

— Desigur. Oscar îşi privea contemplativ whisky-ul proaspăt turnat în pahar. Mulţumesc, zise el și îl așeză pe măsuţa de alături.

Elfrida, care izbutise cu oarecare greutate să nu se amestece în conversaţie, consideră acum că sosise timpul să intervină.

— Ne-ai arătat totul cât se poate de clar, domnule Howard.

— Spuneţi-mi Sam.

— În regulă. Ne-ai explicat extrem de clar, Sam, dar eu încă n-am priceput cum ai ajuns aici.

— Am mers cu mașina pe ruta către nord și am sosit cu vreo două zile în urmă.

— E prima vizită la filatura de lână? întrebă Oscar.

— Da.

— Ziceai că ai fost chemat din New York în noiembrie. Și acum se apropie Crăciunul. Mi se pare că Sturrock & Swinfield a cam tărăgănat lucrurile.

Sam rânji larg, recunoscând implicit această observaţie întemeiată.

— Cred că da. însă eu și cu președintele concernului ne-am deplasat în Elveţia să evaluăm noile utilaje pe care o să le achiziţionăm. Am stat acolo o săptămână încheiată.

— Locuiești în Buckly? se interesă Elfrida.

— Nu, m-am cazat într-un hotel din Inverness. Azi după-amiază am avut prima întâlnire cu muncitorii. Am clarificat o groază de probleme. După ce întrunirea ˇs-a sfârșit, am băut o bere cu Fergus Sķinner, reprezentantul local care a organizat totul, și pornisem înapoi către Inverness, când mi-a trecut prin minte ca o străfulgerare să mă abat din drum spre Creagan, să trec pe aici și să inspectez locul, vorba aceea. Un trecător mi-a spus că aici e Estate House și am văzut limpede că-i ocupată de locatari, fapt care mi-a stârnit curiozitatea. Am coborât din mașină și am sunat la ușă. Nu m-am priceput niciodată să dezleg mistere.

— Înţeleg. Elfrida hotărî în sinea ei că șirul de întâmplări erau ca un joc palpitant. îşi putea imagina totul: străinul chipeș ivit pe neașteptate, ţârâitul soneriei și… Carrie. Coborând în grabă scara să deschidă ușa și lăsându-l să intre.

Se uită la Carrie, ghemuiră în celălalt fotoliu. Nu suflase niciun cuvinţel. Câteodată îi era imposibil să ghicească îndată ce gândea.

— Carrie, sper că l-ai invitat pe Sam să rămână la cină, spuse Elfrida.

Carrie începu să râdă. întoarse capul și schimbă o

privire furișă cu Sam, aproape conspirativă, cel puţin așa o etichetă Elfrida. De parcă ar fi ˇîmpărţit deja un secret amuzant. Și apoi Sam îi zâmbi cu gura până la urechi și faţa i se lumină, arătând dintr-odată mai tânăr, mai puţin grav și sobru.

— Mai urmează alte mărturisiri, spuse el.

„Ce Dumnezeu urziseră în minte?”

— Sau alte încurcături, remarcă Elfrida pe un ton destul de caustic, iar Carrie se înduioșă de starea ei.

— Elfrida, Sam rămâne peste noapte la noi. Eu l-am invitat și, de fapt, n-are încotro. Toate drumurile către Inverness sunt blocate de zăpadă. Am sunat la Asociaţia Automobiliștilor și așa ni ˇs-a zis. După cum știţi, nu există niciun hotel deschis sau vreo pensiune. îmi pare rău. Te deranjează foarte mult?

— Nici pomeneală, îmi face o deosebită plăcere, rosti Elfrida, neputând să-și ascundă bucuria din glas.

Se făcuse aproape miezul nopţii. Elfrida se lungise în pat și, alături, Oscar îşi citea cartea. „Dragoste în vremi de restriște”. Veioza de pe noptiera lui era singura iluminaţie și restul dormitorului se cufundase în umbră. Draperiile groase, date foarte puţin deoparte, doar cât o crăpătură îngustă, permiteau să pătrundă pe fereastra ușor întredeschisă o dâră de lumină și o pală de aer rece. Din fericire, Oscar și cu Elfrida căzuseră de acord în privinţa unor astfel de mărunţișuri și niciunul nu putea să doarmă într-o beznă sufocantă.

Dunga albă de lumină strecurată înăuntru cădea pe tăblia de alamă de la capătul patului, făcând-o să strălucească precum aurul. Imensul dulap de mahon, lustruit în fiecare săptămână de doamna Snead, se profila estompat, proptit de perete, iar pe măsuţa de toaletă, de modă veche, se înșiruiau fotografiile Elfridei în rame de argint, oglinda cu plăsele de fildeș și sticla de parfum. Era odaia ei. Camera lor. Casa lui Oscar.

I se perindau în minte numeroasele evenimente neprevăzute petrecute în acea seară. Ea, Oscar, Sam și Carrie se așezaseră în cele din urmă la masa din bucătărie,

pe la ora nouă, ca să cineze, timp în care budinca din orez, ouă, ceapă și pește se uscase în cuptor, dar nimeni nu păru să se sinchisească și nici să se plângă. Ca garnitură, mâncaseră mazăre sote (congelată în vechiul frigider), apoi, la desert, piersici cu frișcă și Oscar destupase o sticlă de vin alb iar, când aceasta se isprăvi, mai desfundă una. îşi sorbeau cafeaua când Lucy și Rory Kennedy se reîntoarseră de la serata dansantă, amândoi îmbujoraţi de zbânţuială în ritm vioi sau, pesemne, de plimbarea pe jos de la școală prin nămeţi și aer rece.

Lucy rămase puţin surprinsă să vadă o altă persoană așezată la masă, dar făcu cunoștinţă cu Sam și i se explicară împrejurările prezenţei lui acolo. Se arătă uimită.

— Vrei să spui că te-ai înzăpezit aici? întrebă ea cu neîncredere.

— Așa ˇs-ar părea, spuse Sam.

— E extrem de palpitant. Ca-ntr-un roman poliţist de Agatha Christie. Până mâine dimineaţă, ne trezim po neașteptate că unul dintre noi a fost ucis în mod misterios.

— Nu de mine.

— Atunci, de Oscar. Oscar, tu trebuie să joci rolul răufăcătorului. Te furișezi noaptea prin casă cu un cuţit sau cu o funie să-ţi strangulezi victima. Și, în zorii zilei, nimeni n-o să te bănuiască, o să vină poliţia și un detectiv grozav de deștept o să investigheze crima.

— De ce trebuie să fiu eu personajul negativ? protestă Oscar.

— Pentru că tu pari cel mai drăguţ dintre noi toţi şi vinovatul e totdeauna persoana de la care nu te aștepţi să facă așa ceva. Prin urmare, tu trebuie să fii.

Oscar o întrebă apoi despre petrecerea cu dansuri scoţiene ţinută în sala de festivităţi a școlii și Lucy le povesti că se distrase de minune, că învăţase toate mișcările săltăreţe, cu excepţia unui dans îngrozitor de greu, numit „Ducele și Ducesa de Edinburgh”, pentru care trebuia să mai exerseze. îi acompaniase o formaţie de muzică și băuseră limonadă când li se făcuse sete sau când se încălziseră peste măsură.

Carrie se amuza.

— Rory e cel care a plănuit toate astea?

— Nu, directorul școlii împreună cu unul sau doi elevi din ultimul an de liceu. Am petrecut nemaipomenit. A venit toată lumea. Până și copiii mai mici.

Oscar îi oferi lui Rory o bere, dar acesta refuză, preferând o ciocolată fierbinte. Lucy optă pentru aceeași băutură și se grăbi bucuroasă ˟s-o prepare pentru amândoi. Li se făcu loc la masă, îşi traseră scaunele și se alăturară micului grup, sorbind ciocolată caldă și ronţăind biscuiţi din cutia Elfridei.

Într-un târziu, Rory le spuse că venise timpul să plece acasă. Se sculă în picioare și Sam îl întrebă:

— Cum mai e vremea?

— Ei, ninsoarea ˟s-a oprit, dar cam atât se poate spune deocamdată. O să-i zic tatălui meu că v-am cunoscut și despre M℃˟Taggart și despre pornirea afacerii. Va fi ˟încântat.

— Temperează-i încântarea. O să mai dureze ceva timp până când or să reintre toate pe făgașul normal.

— Păi, în tot cazul, trebuie să începem de undeva, rosti Rory în mod filosofic. Lucy, o să-n[˟erc să-ţi aduc televizorul mâine după-amiază. Totul depinde de ce o să se întâmple pe terenul de golf. Nu prea multe, presupun. ˟S-ar putea să se dea copiii cu săniuţa, dar te anunţ. Te sun la telefon.

Ieși pe ușa din spate fiind[ɔ˜ îi stătea la îndemână și Lucy îl conduse la plecare. Se întoarse în bucătărie cu faţa zâmbitoare și apoi începu să se întindă, acoperindu-și cu palma un căscat.

Carrie o înlănţui cu braţul pe după umeri și o traso aproape.

— Ești obosită. Du-te la culcare.

— Pot să fac mai întâi o baie fierbinte?

— Bineînţeles. Te-ai distrat?

Lucy o sărută pe obraz.

— Mai bine ca niciodată.

În timp ce Oscar și cu Sam îşi savurau pe îndelelo

cafeaua și coniacul pe care Oscar, în mod surprinzător, îl scosese la iveală de pe rafturile din plăci de ardezlo fixate de-a lungul pereţilor oficiului, Carrie și Elfrida spălară vasele, apoi urcară la etaj să întreprindă o razie în dulapul de lenjerie stivuită de doamnă Snead și să pregătească ultimul pat neocupat pentru Sam. Găsiră cearşafuri, feţe de pernă, un prosop de baie şi o pătură de rezervă în caz că îl pătrundea frigul peste noapte. Carrie inspectă șifonierul, care era gol, cu excepţia a doua umerașe, și emana un miros puternic de cristalo de naftalină. Elfrida se îndreptă către debara și se întoarse cu o cârpă de praf și cu un tişlaifăr din olandă împodobit cu dantelă. După ce șterse repede de jur-împrejur, așeză tişlaifărul deasupra comodei, Carrie potrivi şi întoarse ceasul de pe noptieră.

— Ce oare și-ar mai putea dori un om? întrebă Elfrida.

— Flori proaspete? Șerveţele de hârtie fină? Un minibar? Până când Oscar termină de băut cu Sam, ultimul lucru de pe lume de care o să mai aibă nevoie e un minibar. Nu dispun însă de o periuţă de dinţi de rezervă.

— Are el. Și aparat˙de ras. Se descurcă.

— Pijama?

— Probabil că doarme oricum în costumul lui Adam.

— De unde știi?

— Din instinct, Elfrida. Sau mai bine zis, intuiţie feminină.

Deodată, amândouă izbucniră în hohote de râs.

— Ești o sfântă, spuse Carrie. Trebuia să-l invit să rămână peste noapte, dar știam că n-o să te superi.

— Mi-a plăcut totdeauna la nebunie casa plină și asta-i tocmai potrivită pentru petreceri și oaspeţi. Oscar și cu mine am lâncezit singuri aici prea mult timp. Acum, casa ˝s-a umplut de musafiri. Până la refuz. Un cămin de familie. întocmai cum trebuie să fie. Elfrida rosti aceste cuvinte pe un ton de maximă satisfacţie.

Un cămin familial. Elfrida stătea întinsă în pat și percepea casa în jurul ei ca pe un scut, o carapace, un refugiu. O îndrăgise de la bun început și ajunsese ˝s-o

adore. Plină de prieteni, se transformase într-un cămin adevărat. Casa lui Oscar. Dar Hughie intenţiona ˝s-o scoată în vânzare și, într-un fel sau altul, însuși gândul că Oscar trebuia să se conformeze planurilor lui Hughie și să părăsească singurul loc care-i aparţinuse vreodată întrecea puterea de îndurare a Elfridei.

Oscar ajunsese la sfârșitul capitolului. Puse semnul, închise cartea și b așează pe noptieră.

— N-ai adormit încă? întrebă el.

— Nu.

— Îmi pare rău.

— Stăteam trează și mă gândeam.

Oscar stinse veioza, dar dormitorul nu se adânci în întuneric beznă datorită dârei de lumină furișate prin crăpătura draperiilor.

— Oscar! rosti Elfrida.

— Ce e?

— Dacă Hughie vrea să-și vândă partea de moșt (mire, n-ai putea să i-o răscumperi pentru a renunţa în dreptul său de proprietate și atunci toată casa o să fie-n la? Pentru totdeauna.

— Să-i plătesc șaptezeci și cinci de mii de lire?

— Tu… n-ai suma asta?

— Dacă aș vinde tot ce posed, ˝s-ar putea să încropesc abia douăzeci de mii.

— Ai putea obţine un credit ipotecar.

— Nu pentru suma asta. Nu la vârsta mea. Și am avut mereu oroare de ipoteci. Oamenii spun „să eţi ipotechezi lucrurile”, dar asta înseamnă în realitate să împrumuţi bani și să te împovărezi cu datorii. Ceea co mă îngrozește de moarte. N-am posedat niciodată multe bunuri, însă nici nu m-am înglodat în datorii. Nu mă simt în stare să încep acum.

— Dacă aș dispune de șaptezeci și cinci de mii de lire, ne-ar ajuta să ieșim din încurcătură, nu-i așa?

— Dacă ai avea suma asta, ţi-ar aparţine în întregimo ţie. N-aș accepta nici în ruptul capului să te pui chezaș pentru mine.

— Ador pur și simplu casa asta.

— Adevărat, draga mea?

— E atât de solidă, așa de modestă și de… acomodabilă. Nu-i simţi pulsul ca pe al unei inimi vii, plină de viaţă, strângându-ne pe toţi laolaltă, adăpostindu-ne între zidurile ei ocrotitoare și oferindu-ne un refugiu liniștit?

— Cred că nu-s tot atât de plin de fantezie ca tine.

— Nu se cuvine ˇs-o pierdem, Oscar.

— Hughie nu poate ˇs-o vândă fără consimţământul meu.

— Dar are nevoie disperată de bani. Elfrida tăcu, llcluindu-și cu grijă în minte cuvintele. Oscar, ascultă-mă bine. Dacă-mi vând micul tablou de David Wilkie, ce preţ crezi că pot să primesc?

— Păi, e comoara ta.

— Nu, o consider poliţa mea de asigurare pentru zile negre. Și poate că acum e timpul să mă folosesc de ea.

— E asigurarea ta în caz de nevoie, nu a mea.

— Oscar, suntem împreună. Și-n plus, prea bătrâni ca să ne împotmolim în amănunte insignifiante.

— Șaptezeci și cinci de mii de lire nu reprezintă un amănunt insignifiant, ci o avere.

— Pictura valorează destul de mult, după câte socot, și atunci o ˇs-o vindem. Dacă nu obţinem chiar toată suma care ne trebuie, putem să completăm golul rămas cu o ipotecă pe casă. Totul are noimă. De ce să păstrăm un mic tablou, dacă ne permitem în schimb să ne câştigăm prin el siguranţa? Dacă poţi să-ţi răscumperi casa? Dacă poţi să trăiești aici pentru tot restul zilelor? Ţi-ar plăcea, nu-i așa? Te-ar încânta să rămâi aici pentru totdeauna? Nu suport gândul că locul ăsta încântător va încăpea pe mâini străine. îmi doresc să-ţi aparţini ţie. Vreau nespus de mult să te statornicești aici.

Oscar nu scoase o vorbă destul de mult timp. Apoi, o prinse de mană și i-o cuibări în căușul palmei lui. Atingerea mâinii lui îi dădea senzaţia de căldură și Elfrida st) strânse mai aproape de trupul său.

— Ești cea mai scumpă făptură din lume, spuse Oscar – Hai, culcă-te.

— Ești cea mai generoasă.

— O să mai vorbim de toate astea mâine dimineaţa, încheie Elfrida.

Lucy

„20 decembrie

E ora opt și jumătate dimineaţa și m-am apucat să scriu în jurnal. Ar fi trebuit să notez toate întâmplările aseară, dar m-am simţit foarte obosită, așa că mi-am făcut baie și m-am retras imediat la culcare. M-am sculat devreme cu grijă să-mi consemnez ideile înainte să-mi sece inspiraţia.

M-am distrat fantastic.

Am mers cu toţii pe jos peste deal până la casa familiei Kennedy fiind[ə˜ Oscar nu ˇs-a încumetat să conducă mașina pe drumul acoperit de năme̦ţi. N-am mai văzut niciodată atâta zăpadă decât în ilustraţii. Am ajuns destul de repede pentru că am luat-o pe scurtătură. Familia Kennedy locuiește în prezbiteriu pentru că Peter Kennedy e preotul paroh. Este o casă mare și veche, destul de asemănătoare cu cea în care stăm noi, cu singura deosebire că-i împodobită cu multe mobile și obiecte decorative.

Carrie nu ne-a însoţit din pricina răcelii.

Când am sosit acolo, am găsit și alţi invitaţi deja veniţi. Gazdele au făcut prezentările. Doamnei Kennedy I se spune pe numele mic, Tabitha, și e foarte drăguţă, tânără și neobișnuită. Rory mi-a zis că predă artele frumoase la școală. Apoi, i-am lăsat pe adulţi în salon şi am mers în bucătărie, unde se adunaseră alţi trei băieţi, prieteni din școală de-ai lui Flory, și sora lui, Clodagh, în vârstă de doisprezece ani, foarte slăbănoagă și isteaţă, cu ochi albaștri strălucitori și cu părul bălai împletit în două codiţe lăsate pe spate. Ne-am așezat cu toţii în jurul mesei, am băut Coca-Cola și Clodagh cocheta cu băieţii, făcându-le ochi dulci. Masa era deja aranjată, ni se pregătiseră gustări copioase la ceai, macaroane cu brânză, salate,

mezeluri, apoi la desert, prăjitură cu ciocolată și înghețată. Când am terminat de mâncat, ne-am pregătit cu toţii de plecare și am pornit la drum. Am coborât dealul de-a lungul potecii până la școală, cam o jumătate de milă. Școala e veche, însă înconjurată de multe clădiri noi, printre care se numără și sala de gimnastică. Toată lumea îi spune sala de festivităţi, dar servește de fapt drept loc pentru exerciţii fizice.

Se strânseseră acolo o grămadă de lume, copii de toate vârstele, de la șapte ani până la adolescenţi şi maturi. Directorul se numește domnul Mackintosh MC Intosh și toţi elevii l-au poreclit pe ascuns „Impermeabil" din cauza jocului de cuvinte bazat pe asemănarea caraghioasă de sens. însă pun pariu că bănuiește cum l-au botezat copiii în glumă. Era destul de tânăr și foarte cumsecade. Pe o platformă, ridicată într-un capăt al sălii, se instalase o mică formaţie de muzică alcătuită dintr-un acordeonist, un toboșar și un scripcar. Când sala se umplu până la refuz, se stârni o larmă îngrozitoare și toată lumea forfotea de colo până acolo și se ţinea de pozne. Așa încât domnul MC Intosh le atrase atenţia tuturor să se potolească, pe un ton calm, și îl ascultară cu toţii. Ne spuse apoi că era timpul să cânte muzica și să înceapă balul. Tot directorul ne anunţă că urma să exersăm mai întâi un contradans englez, asemănător cu cadrilul, deoarece consta dintr-un șir de figuri care nu erau prea dificile pentru cei mici și pentru începători (ca mine, adică).

Rory și ceilalţi care ne însoţeau dădură o mână de ajutor să-i așeze în linie pe dansatori și să le găsească parteneri. Nu conta de fapt cu ce partener nimereai. Băieţii dansau cu băieţi, iar fetele cu fete, dacă așa voiau, ceea ce mi se păru a fi un aranjament foarte rezonabil. Doi băieţandri se oferiră să danseze cu Clodagh, iar Rory îmi spuse că mă alege pe mine ca parteneră de dans.

Ne-am aliniat cam la jumătatea distanţei de șir, astfel încât să pot vedea cu aproximaţie cum execută ceilalţi mișcările și să-i imit. Melodia era foarte vioaie și

săltăreaţă, însoţită de bătăi de tobă, și te făcea să simţi cu nu poţi să stai încremenit în loc. Nu era un dans prea greu, te învârteai mereu și mereu ca un titirez în jurul partenerului sau al altei persoane din șir și apoi, din rotiri tot mai mici, reveneai în poziţia de la început. Câteodată, te trezeai înșfăcată de braţ de un flăcău uriaș care aproape că te sălta tot mai sus de pe picioare, și apoi, după ce partenerii se schimbau între ei la următoarea învârtire, te pomeneai cu altul slăbuţ și trebuia să fii atent să nu cumva să-l smucești de pe picioare.

Până la sfârșitul contradansului, ne trecuseră toate nădușelile și gâfâiam, dar ne-am răcorit cu limonadă și apoi am început din nou.

Ne-am prins într-o învârtită scoţiană, executată du obicei în opt, după cât am aflat, însă ne-am strâns șahi prezece dansatori, ceea ce a complicat lucrurile. Și apoi am jucat un dans numit „Hamilton House”, care a fohl distractiv pentru că porneai cu un partener și după aceea te învârteai cu altul. A urmat „Dashing Whilo Sergeant”, când trebuie să te rotești în direcţie invertu) prin toată sala, într-un grup de câte trei partenoil, așezaţi în linie, așa încât, până la sfârșit, trecând pe sub braţele partenerilor, te întâlneai cu absolut toţi. ˟S-a jucat apoi „Gay Gordons”, dar Rory mi-a zis că-i un dans stih pid, așa că am stat deoparte și am băut limonadă. N-am dansat numai cu Rory, ci și cu alţi tineri, care erau prioe tenoși, deși nu le știam numele, dar au venit să mă Invite. Cei mai mulţi se îmbrăcaseră în blugi și în haini) vechi, dar câţiva băieţi purtau fustanele scoţiene cu cămăși în dungi sau cu veste de tweed.

Timpul a zburat pe nesimţite și încercai o senzaţii) atât de stranie, fiind[ɔ˜ oricât de înfierbântat te simţeai, cu răsuflarea tăiată, de îndată ce începea să cânte mih zică, nu te puteai pur și simplu stăpâni să rămâi în afara ringului de dans.

Petrecerea ˟s-a sfârșit cam pe la ora zece seara și nb meni nu voia să meargă acasă, însă formaţia a dispărut dintr-odată, și nu mai avea rost să stăm, așa că ne-am

îndreptat cu toţii spre vestiar, ne-am recuperat hainele şi ne-am îmbrăcat. Clodagh și cu ceilalţi ˇs-au întors la casa parohială. Unul dintre băieţi venise cu o sanie și ˇs-au tras cu rândul pe potecă, pe creasta dealului. însă Rory m-a condus până la casa lui Oscar. Era o seară atât de

Inimoasă, cu fulgi de zăpadă care cădeau încet, învelind totul într-o mantie albă.

Carrie îmi spusese să-l invit pe Rory la o bere, așa am i˙il procedat și am intrat împreună. Și apoi, ne-au așteptat nlle surprize. Se adunaseră cu toţii în bucătărie, terminând de mâncat cina. Și Carrie se sculase din pat, se ngita de colo-colo și se găsea împreună cu ei un bărbat necunoscut. Se numește Sam Howard și se ocupă de o veche filatură din Buckly. E foarte plăcut la înfăţișare și aș r. pune că se potrivește tocmai bine ca vârstă cu Carrie. Credeam la început că e un prieten de demult, dar se pare că ˇs-a blocat aici din cauza zăpezii, nu ș-a mai putut întoarce la Inverness și rămâne peste noapte la noi. Eu și cu Rory văzuserăm un Range Rover frumos parcat pe stradă, dar n-am pus atunci lucrurile cap la cap.

Oricum, am băut ciocolată caldă, ne-am înfruptat cu biscuiţi, apoi Rory a plecat acasă. Dar mi-a zis că trece nzi pe aici să-mi aducă televizorul pentru odaia mea. Nu înseamnă că am nevoie de unul, dat fiind că se întâmplă atâtea lucruri aici tot timpul, încât nu cred că o să găsesc răgaz să mă uit la vreun film sau vreo emisiune.

După câte chibzuiesc eu, sunt șanse ca lucrurile să se ţină lanţ ca și până acum. Nu m-am simţit niciodată înainte atât de bine. în Londra, când un prilej de plăcere se sfârșește, nu mai urmează un altul, dar stând aici, am parte de momente neașteptate de bucurie în fiecare zi.

Acum, presupun că ar trebui să mă îmbrac, să cobor și să mănânc micul dejun. Se răspândește în sus, pe scară, un miros de slănină afumată prăjită, care-mi lasă gura apă și-mi stârnește pofta de mâncare”.

Elfrida

Ca de obicei, Elfrida se trezi din somn prima și cobori la parter. La cotul scării în spirală, se opri să dea la o parte

perdelele (din pânză lucrată din fire de cânepă, minunat de fine, cumpărate în târgul din Buckty) și îşi aţinti privirea pe fereastră la începutul de ziuă. în fapt, întunecimea nopţii nu se destrămase, dar ninsoarea încetase și, în licărirea de lumină a felinarului de stradă, putu deslușì întinderea grădinii, cu forme și contururi șterse în umbră. Tufișurile și copacii se aplecau sub po vara zăpezii, iar arbuștii întroieniţi se pierdeau în pâclă.

Elfrida merse în jos pe trepte și intră în bucătărie. Se părea că Horace începea să se vindece. Pe când deschise ușa, câinele se scoborî din coș și îi ieși în întâmpinare, clătinându-și bucuros coada stufoasă. îl mângâie, trecându-și palma ușor peste spinarea lui, și 11 vorbi cu afecţiune. Apoi deschise ușa din spate şi Horace merse afară. Când reveni în casă, câinele avea o expresie de indignare. Nu se așteptase la o asemenea inconvenienţă, mai ales în starea lui delicată de sănătate. Se culcuși iarăși în coș și rămase îmbufnat.

Elfrida se ocupă de micul dejun; așeză masa, făcu cafeaua, scoase slănina afumată din frigider. Era ultima bucăţică și trebuia aşadar să mai cumpere. Ba chiar se cuvenea deja să se gândească la pregătirile de Crăciun: le tot amânase de pe o zi pe alta, dar de-acum nu mai rămăsese decât puţin timp și probabil să magazinele se goliseră de produse și nu va fi în măsură să cumpere mai mult decât o plăcintă cu fructe confiate. Găsi un plic vechi și un pix și, în timp ce stătea lângă soba de gătit, prăjind feliile de slănină, pe apucă să întocmească o listă prealabilă. Scrise „slănină”, apoi „mandarine” și se hotărî să nu mai adauge nimic altceva până când nu-și sorbea prima ceașcă de cafea.

Tocmai îşi bea pe îndelete licoarea de dimineaţă, când ușa bucătăriei se deschise și se ivi Sam. Elfrida purta pantalonii din stofă ecosez de lână și puloverul albastru-închis, tricotat cu modele în relief, dar Sam apăru în costum pentru că, firește, nu avea altă îmbrăcăminte. Arăta cam pompos înveșmântat și Elfrida se gândi în primul rând la confortul lui.

— O să-ţi împrumut un pulover, spuse ea.

— Par de bună seamă tot atât de ciudat pe cât mă Gint. Dichisit din cale afară.

— Nicidecum. Atâta doar că semeni puţin cu președintele unei companii pe punctul să rostească un discurs. Cum ai dormit?

— Ca un prunc. îmi aduc aminte de paturi moi ca ăsta din casa mamei mele.

— Am prăjit niște slănină pentru micul dejun.

— Am simţit mirosul plutind pe scară.

— Îţi fac un ou ochi, dacă vrei.

— Mă descurc și singur. Sunt extrem de priceput în gospodărie.

— Nu și îmbrăcat în cea mai bună haină. O să prindă iz de mâncare gătită. Mă duc chiar acum să-ţi caut covn mai lejer.

Elfrida urcă la etaj. Oscar se bărbierea în baie, așa [. A întreprinse o razie în comoda lui și descoperi un jerseu de Shetland agreabil, de culoare albastră, cu guler răsfrânt, întorcându-se în bucătărie, îl găsi pe Sam în cămașA, prăjindu-și cu grijă oul în tigaie. Elfrida îi aruncă puloverul.

— E prea rece să stai fără haină. Sam îl prinse în aoi și și-l trase pe cap, care-i ieși la iveală prin deschizătum gulerului precum creștetul unui înotător înălţat din adâncul apei.

— Așa-i cu mult mai bine, îi spuse Elfrida. Acum poţi să te relaxezi.

Sam răsturnă oul ochi pe o farfurie şi-şi adăugă câteva feliuţe de slănină prăjită. Elfrida puse două felii de pâine în noul prăjitor electric, apoi îi turnă cafea într-o ceașcă. Se așezară la masă și se simţeau într-o companie plăcută.

— Ninsoarea ˟s-a oprit…

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate aseară…

Amândoi prinseră a grăi în același moment, pe urmA îşi curmară vorba, așteptând să continue celălalt.

— De ce să-ţi pară rău? întrebă Elfrida. Nu ne-ai

deranjat câtuși de puţin. N-am făcut altceva decât să te hrănim cu o budincă destul de uscată în cuptor și să – (l așternem patul.

— Nu mă refeream de fapt la asta. Deși m-aţi tratat cu enormă amabilitate. Voiam să spun că am dat buzna aici cu cheia casei în mână, zicându-vă în plus că am venit ˟s-o cumpăr. M-am frământat azi-noapte și am înmărmurit la gândul situaţiei jenante. Sper doar că nu l-am ofensat sau supărat pe Oscar.

— Oscar nu-ɨ genul ăsta de om. Pentru câteva clipe, G-a mâniat puţin, dar pe Hughie, nu pe tine. Și trebuie să admit că Hughie ˟s-a purtat josnic. Dar, după spusele lui Oscar, așa îi stă în fire. Totuși, eu nu mă pot pronunţa fiind[ɚ nu l-am cunoscut niciodată. L-ai agreat? Mă refer desigur la Hughie.

— Nu chiar. E foarte onctuos. Oarecum învechit. îşi tot netezea lavaliera.

Elfrida recunoscu numaidecât acest năravexasperant.

— Oh, îi urăsc pe bărbaţii care au obiceiul ăsta. Aproape că-l pot vedea aievea.

— Cheia casei e încă în buzunarul hainei mele. O să l-o dau lui Oscar.

— Nu-ɨ chiar atât de îngrijorat din pricina asta.

— Eu… Sam puse deoparte cuţitul și furculiţa și întinse mâna după ceașca de cafea. Bănuiesc că Oscar nu se gândește să cumpere partea lui Hughie?

— Am vorbit despre asta aseară în pat. Trebuie să înţelegi, eu și cu Oscar nu ne cunoaştem de prea multă vreme. La începutul lui noiembrie, soţia și fata lui au murit într-un accident de mașină îngrozitor și Oscar a părăsit comitatul Hampshire. Eu l-am însoţit aici. împărţim dormitorul și patul, dar n-avem un viitor sigur împreună. Nu fac deocamdată parte în mod permanent din viaţa lui. Sunt pur și simplu un soi de roată de rezervă care menţine mașina în mișcare până când Oscar o să-și rezolve problemele personale. Așa că-i dificil pentru mine fie să-l îndemn la vreo acţiune, fie să-i sugerii/ măcar o idee.

— O să se întoarcă în Hampshire?

— Nu. Casa în care locuia cu Gloria e scoasă deja în vânzare.

— Asta-i singura lui proprietate?

— Da. Și pe deasupra, stăpânită în comun cu vărul lui

— Atunci, n-ar fi rezonabil să-l despăgubească pu Hughie pentru a renunţa la dreptul său?

— Ba da. Rezonabil, dar imposibil din punct de vo dere financiar. De-abia am descoperit și eu acest lucru.

— Vrei să zici să oscar n-are banii necesari?

— Exact.

— O ipotecă poate?

— Refuză să se gândească la asta.

— Înţeleg. Sam reîncepu să mănânce din feliile du slănină și ou, iar prezenţa lui răspândea atâta forţă pl susţinere, încât Elfrida continuă să-i vorbească sincoi, dezlegându-și băierile inimii așa cum nu i se mai întăm plase cu nimeni altcineva.

— După cum ţi-am zis, am discutat aseară. Oscar mi-u destăinuit că nici dacă ar vinde tot ce posedă, nru putea strânge mai mult de douăzeci de mii de lire. Şi atunci i-am spus: «Oscar, eu am micul meu tablou».

Sam îşi înălţă ochii și privirile li se încrucișară peste mari să ţinându-și-le aţintite unul la celălalt câteva clipe. Elfrid; i intui că o asemenea posibilitate îi trecuse deja prin minto.

— Te referi la pictura lui David Wilkie?

— Întocmai. Mi-a fost dăruită cu mulţi ani în urmă şi sunt convinsă de autenticitatea ei. N-am evaluat-o nicio dată pentru că n-am încheiat o asigurare contra furtului. Dar, ca orice femeie vârstnică trăind de una singură, îmi îngădui să cred că valorează o grămadă de bani. E rezerva mea în vremuri de lipsuri și necaz.

— Ai fi dispusă să vinzi tabloul?

— Pentru Oscar aș face orice – în afară să mă arunc în gol de pe o stâncă sau să mă împușc. Și, la urma urmelor, ce înseamnă o mică pictură? M-a desfătat ani de-a rândul, dar trebuie să ne păstrăm simţul măsurii. Cu

siguranţă că-i mai important să poţi deţine o casă atât de încântătoare ca asta.

— Sunt de acord cu tine, spuse Sam. N-ai idee cât valorează?

— Nu prea. Și nu-i nici timpul, nici locul să începem cu evaluările. Sunt străină în colţul ăsta de lume. N-am niciun fel de rude. N-aș ști cum să mă descurc. Există un magazin de antichităţi peste drum, însă n-aș putea merge mai departe.

Sam păstră tăcerea pentru câteva clipe. Și apoi grăi:

— Janey Philip… e măritată cu cel mai vechi prieten al meu. După cum știi, stăteam cu ei în Londra când l-am cunoscut pe Hughie. Janey a lucrat mai demult pentru Boothby3s, renumiţii comercianţi de obiecte de artă, O să-i dau un telefon. Sunt convins că o să ne dea o sugestie strălucită.

— Se apropie Crăciunul și n-avem răgaz de vândut tablouri.

— Nu trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum.

— Și zăpada asta căzută în troiene ne împiedică orice mișcare. Ești încă înzăpezit aici cu noi, nu-i așa, Sam? Cel puţin așa sper. Sam puse pe masă ceașca de cafea și îl bufni râsul. Ce-i așa de amuzant?

— Tu. Cei mai mulţi oameni ar încerca disperaţi să tio descotorosească de musafirii nedoriţi.

— Nu te consider un musafir nedorit, dar presupun că am spus un lucru stupid. Vrei în mod evident să te întoral la Inverness. Să ajungi mai repede acasă.

— Elfrida, nu merg mai departe de Inverness.

— Dar cum rămâne cu căminul tău?

— În momentul de faţă, n-am niciun cămin. Cu ox* cepţia unui apartament în New York. Acolo am locuit în ultimii șase ani, dar eu și soţia mea ne-am despărţil, Apoi, a trebuit să mă înapoiez în Anglia ca să-mi iau în primire postul ăsta în Buckly.

— Oh, Sam, îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru despărţirea de soţia ta… Nu știam.

— Așa se mai întâmplă uneori.

Prin urmare, se despărţise de nevasta lui, îşi spuse Elfrida în sinea ei.

— Așadar sunteţi căsătoriţi încă?

— Da.

— Aveţi copii?

— Nu.

— Părinţi? Elfrida stăruia cu întrebările și propriile vorbe îi răsunau în urechi a deznădejde.

— Părinţii mei au murit. Vechea noastră casă din Yorkshire a fost vândută.

— Și unde o să sărbătorești Crăciunul?

— Nu m-am gândit. în clipa asta, Crăciunul e un eșec din start. Probabil că o să stau pur și simplu în Inverness până când or să se sfârșească petrecerile din ultima zi (i anului, apoi mă întorc în Buckly și mă apuc de treabă cu zel. Pentru moment, sincer vorbind, reconstruirea lllaturii e mai importantă decât orice. O să ratez anul Asta sărbătorile în familie.

— Trebuie să-ţi petreci Crăciunul cu noi.

— Elfrida…

— Nu, vorbesc serios. N-aș putea suporta să te știu stând în barul hotelului din Inverness, cu o pălărie de carton pe cap și fiind de unul singur. E absurd. Oscar și cu mine n-am plănuit să sărbătorim Crăciunul. Ne gândeam să ne păgânim și să celebrăm solstiţiul de iarnă după ritualurile străvechi cu cotlete de miel. Dar apoi Carrie și Lucy ˇs-au invitat aici și Oscar a comandat un brad, iar el și cu Lucy au cumpărat deja niște podoabe de pom. Și, când ai intrat mai adineuri în bucătărie, eu ședeam aici cu gândul la masa festivă pentru Crăciun. Nu prea mă pricep la astfel de pregătiri și n-am notat pe listă decât slănină afumată și mandarine. însă am putea târgui la repezeală un mic arbust ilex și un curcan sau orice e necesar. Și, oricum, oamenii contează, nu-i așa? Prietenii cu care îţi petreci Crăciunul. Nu pleca. Te asigur că ne vom distra de minune cu toţii împreună.

Elfrida isprăvi cu vorba, dar Sam rămase tăcut și ea

se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura și nu se acoperise de ridicol ca de obicei.

— Oh, Sam, fă cum vrei. Restul nu contează. Și cu asta am sfârșit!

— Ești cea mai ospitalieră și generoasă persoană pe care cred c-am întâlnit-o vreodată, rosti el într-un târziu, Dar ascultă cum o să procedez. Voi da telefon la Asociaţii Automobiliștilor ca să văd cum se prezintă drumurile. DacĂ sunt degajate și circulaţia ˇs-a restabilit, atunci mă înapoio/ la Inverness și scapi de mine. Am realmente infernal de multe treburi de pus la punct. Dacă șoselele sunt impracil cabile, atunci îţi accept invitaţia cu mare recunoștinţă.

— Ah, bine. O să mă rog să se pornească viscole. O să dansez făcând invocaţii pentru ninsoare.

— Ce va spune Oscar?

— Doar atât: „Splendid!” și se va apuca să-și citească ziarul.

Sam îşi sumese mâneca jerseului lui Oscar și se uitA la ceasul Rolex.

— E aproape ora nouă, rosti el. Dacă nu te suport, mă duc acum să mă închid în dormitorul meu cu telefonul mobil și încep să dau câteva apeluri telefonice.

— Păi, atunci, așa să faci. Dar, întâi de-toate, mai boa o ceașcă de cafea.

După plecarea lui Sam, apăru Carrie.

— Unde-i toată lumea? Mi ˇs-a părut că aud glasuri.

— Nu te-ai înșelat. Era Sam, dar ˇs-a retras în camera lui să vorbească la telefon.

— ˇS-a așternut o grămadă de zăpadă. Carrie îşi turnă cafea și puse două felii de pâine în prăjitorul electric. Luă o felioară foarte subţire de slănină și o mâncă din mână. Se așează apoi pe scaun și zări vechiul plic pe care Elfrida se apucase să întocmească lista de cumpărături. Ce-i cu astea? Slănină și mandarine. Pui la cale o petrecere de pomină?

— Încercam să mă ocup de pregătirile pentru Crăciun. Trebuie pur și simplu să-mi adun puterile și să-mi

încropesc un plan de ansamblu. Am tot tărăgănat de azi pe mâine și de-acum nu ne-au mai rămas decât patru zile.

— De ce nu mă lași pe mine să preiau inițiativa? Sunt expertă în organizare și nimic nu-mi place mai mult decât să fac liste. Unde pot să merg ca să cumpăr tot ce-i nevoie în cantități uriașe?

— Există un centru comercial imens peste pod la Kingsferry. Ai trecut pe acolo în drumul de la aeroport. Se numește Price Rite. Singurul inconvenient că nu-s sigură dacă se ajunge până acolo pe șoseaua blocată de zăpadă. Depinde dacă a fost curățată cu plugurile. Dar o să știm după ce o să vorbească Sam cu Asociația Automobiliștilor.

— Price Rite. Sună promițător.

— Poți să târguiești tot de la biscuiți speciali pentru hrana câinilor până la îngrășăminte naturale pentru flori. Am fost acolo doar o singură dată pentru că noi doi nu aveam nevoie de alimente în cantități mari. Dar acum se schimbă lucrurile.

— Sam se întoarce la Inverness?

— Depinde. Dat fiind că-i izolat și părăsit de restul lumii, l-am invitat să rămână aici în perioada sărbătorilor Crăciunului.

Fața lui Carrie nu trăda nicio stare sufletească.

— În cazul ăsta, o să fim cinci în casă… rosti ea simplu, trase plicul mai aproape și ridică pixul de pe masă. Acum să vedem. Pregătim un ospăț bogat de Crăciun?

— Da, așa cred. Prânzul sau cina în ziua de Crăciun?

— Oh, cina, e mult mai festiv.

— N-o să reușim niciodată să băgăm un curcan în cuptorul ăsta neîncăpător.

— Atunci o să mâncăm pui. Doi pui ne ajung.

Carrie începu să noteze energic: „Carne de pui. Varză de Bruxelles. Cartofi. Cuișoare, sosul din miez de pâine, lapte, ceapă și mirodenii, servit la friptura de pasăre. Mazăre congelată. Morcovi. Fructe. Unt. Baghete. Sos de merișor. Batoane cu scorțișoară”. Ce zici de biscuiți sărați? întrebă ea.

— Da, ne trebuie.

— Și vinul?

— Oscar o să se ocupe de băuturi.

— File de somon afumat?

— Apetitivul meu preferat.

— Și alune, nuci, fistic. Plăcintă cu carne și cu fructo confiate?

— N-ai putea să le cumperi? Nu mă pricep la aluaturile pentru patiserie. O să trișăm și o să stropim plăcinta cu puţin coniac. Așa ne alegem cu prăjitura și budinca pregătite special pentru Crăciun. O să fac eu asta.

— N-ar trebui să avem și jambon? E extraordinar de folositor pentru „ziua darurilor”[4] și pentru sandvișuri.

— O idee strălucită. Și o oală mare de supă.

— Am să pregătesc eu supa. Deodată, Elfrida se simţi competentă și eficientă. Fiertura de pasăre și legume, dreasă cu diverse condimente, reprezenta specialitatea ei. îi spunea în glumă „zeamă lungă de resturi, presărată cu steluţe de grăsime”.

— Și poate cartofi pai prăjiţi crocant și pastă de brânză care se servește cu legume sau cu biscuiţi ca gustare în caz că ne hotărâm să dăm o petrecere.

— O petrecere?

— Nu ˇs-ar cuveni?

— Pe cine am invita?

— Păi… să vedem… Elfrida cântărea în minte opţiunile care nu erau prea numeroase… Familia Kennedy. Doctorul și soţia lui și librarul cumsecade și consoarta. Au venit ieri la casa parohială și el și cu Oscar ˇs-au înţeles de minune.

Oscar, în toane bune, pătrunse pe ușă la ţanc.

— Cu cine m-am înţeles de minune?

— Cu librarul.

— Se numește Rutley, Stephen Rutley, iar pe nevasta lui o cheamă Anne.

— Grozav de isteţ, mai ești că ai ţinut minte! Oscar,

---

4 „Ziua darurilor" - 26 decembrie, a doua zi de Crăciun, când, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poștali, comisionarii etc, primesc cadouri.

dragule, o să dăm o mică petrecere, așa că o să-i Invităm și pe ei.

— Când va avea loc sindrofia?

Carrie și Elfrida se uitară-lung una la cealaltă, pentru că nu se deciseseră asupra acestui lucru.

— Sâmbătă seara e tocmai potrivită pentru organizarea unei mici petreceri, spuse apoi Carrie.

— Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului.

— Va trebui să cumpăr ceva de băut, rosti Oscar.

— Dacă podul e deschis pentru circulaţie, Carrie o să meargă la Price Rite în Kingsferry să facă toate târguielile. Poate că n-ar strica ˝s-o însoţești.

— Da, poate. Elfrida, ˝s-ar părea că cineva a terminat toată slănina afumată.

— Oh, Oscar, îmi pare rău. Eu sunt de vină, recunoscu Carrie. Am mâncat ultima feliuţă. îţi prăjesc alta.

— N-a mai rămas nicio bucăţică, îi informă Elfrida.

Dar acest aspect nu conta prea mult deoarece aveau cârnaţi în frigider, iar Carrie se apucă să-i frigă în tigaie și chiar atunci îşi făcu apariţia și Lucy. Elfrida îi lăsă să se descurce cum îi tăia capul și urcă la etaj, simţindu-se de-acum cu mult mai fericită că întocmiseră în cele mai mici detalii un plan de bătaie și că scăpase de corvoada alergăturii de colo-colo, cu orele, prin centrul comercial Price Rite, împingând un cărucior, pe rotile de-a lungul intervalelor de trecere între raioanele magazinului, aglomerate de clienţi, căutând cu disperare cafea măcinată și alte, produse.

Ajunsă în dormitorul ei, deretică puţin, lipsită de vigoare, aranjă patul şi întinse deasupra așternutului șalul de mătase roșie. împături hainele și le așează în dulap, apoi sortă rufele din coșul de lenjerie în speranţa că le va spăla și le va atârna afară pe frânghie să se usuce. Expuse la aer, pesemne că albiturile se vor zvânta destul de repede pentru că soarele se furișa sus pe bolta senină printre nouri, în sclipiri scurte și fugătoare, iar zăpada scânteia unde cădeau razele de lumină și petele de umbră

căpătaseră o minunată tentă albastră-fumurie. Jos, în stradă, freamătul dimineţii era în toi: se iviseră primele gospodine sprintene, ieșite la cumpărături, mașinile rulau cu viteză mică, un bărbat la volanul unei camionete parcate lângă trotuar mânca o chiflă cu șuncă pentru a-și fortifica organismul. O tânără ieși din brutărie echipată cu o mătură și începu să cureţe trotuarul. Purta o salopetă și o pereche de cizme din cauciuc. Sus pe cer, pescărușii de mare se învârteau cu neastâmpăr în văzduh și poposeau din zborul lor săltat pe girueta din vârful de clopotniţă, curăţându-și penele cu ciocul în dimineaţa minunată.

Elfrida se dezlipi cu greu de priveliștea încântătoare, strânse rufele de spălat și trânti coșul pe pardoseala băii. Mai târziu, urma să-l care la parter. Intră în salon, învăluit încă în întuneric din seara trecută, și trase la o parte draperiile. Mănunchiuri de raze de soare se revărsară înăuntru și scăldară în lumină încăperea. Resturile rămase din seara precedentă zăceau împrăștiate prin toate părţile: pahare goale, sticla de wihisky a lui Oscar, perniţe decorative turtite, scaune în dezordine. Adună paharele și puse toate lucrurile la locul lor, apoi îngenunche lângă șemineu să aprindă focul – nu era îndatorirea ei preferată, mai ales că stătea în genunchi, dar trebuia ˟s-o îndeplinească în fiecare dimineaţă. Oscar îi spunea mereu să lase această treabă în seama lui, însă în sarcina sa cădea să se spetească săltând în spinare coșul cu lemne și i se părea cam nedrept să-l împovăreze și cu curăţatul cenușii din vatră. Tocmai scotea cu vătraiul jarul rămas în cămin când auzi din spate glasul lui Sam.

— Elfrida, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Oh! Se întoarse și-l văzu stând în prag. Sam închise ușa binișor și Elfrida lăsă deoparte unealta în formă de lopăţică, se ridică în picioare, ștergându-și praful de pe mâini pe turul pantalonilor din stofă ecosez de lână.

— Nu te îngrijora. Fac asta în fiecare dimineaţă. O uA termin mai târziu. Care-s știrile?

Sam arăta oarecum dezamăgit.

— Mă tem că trebuie să rămân aici de Crăciun.

— Minunat! Elfrida nu încercă să-și ascundă satin* facţia, dar apoi se gândi că ˇs-ar arăta plină de tact dacĂ și-ar exprima părerea de rău pentru ce i se întâmplaso, Bietul Sam! Te-ai înzăpezit aici. N-ai de ales. Vino să-nil povestești totul.

Elfrida se îndreptă spre bancheta fixată în perolo lângă bovindou și Sam o urmă. Se așezară unul lângĂ celălalt. Se simţeau aproape încălziţi de razele soarelui palid bătând în fereastră.

— Drumurile sunt practicabile până la podul Oro* marty, dar peninsula Black e zonă interzisă, iar Inver* ness e acoperit în întregime cu troiene de zăpadă. Cir* culaţia spre sau din oraș ˇs-a blocat deocamdată.

— Probabil că a nins acolo mai mult decât la noi.

— Da, așa ˇs-ar părea.

— Carrie și cu Oscar plănuiesc să facă o uriașă incursiune la centrul comercial Price Rite după cumpărături. E situat de partea cealaltă a podului nostru. Crezi că or să reușească?

— Vor ajunge până acolo fără probleme. Plugurile de zăpadă au degajat șoseaua. E doar puţin mai departe spre sud, unde ˇs-au deszăpezit arterele de circulaţie.

— Ai telefonat la hotel?

— Da, mi-am anunţat lipsa și am vorbit cu președintele companiei mele, David Swinfield, la Londra și cu Janey.

— Janey? Elfrida încruntă din sprâncene. Uitase deja cine era Janey.

— Janey Philip. Ţi-am pomenit de ea. Soţia prietenului meu, Neil.

— Oh, da, desigur. îmi pare rău. Cea care a lucrat odinioară pentru Boothbyℨs.

— Exact. M-a ajutat enorm. A plecat imediat și a găsit un catalog actual cu comercianţii de obiecte de artă. L-a cercetat cu de-amănuntul. Există un reprezentant local ni firmei Boothbyℨse în ţinutul de nord. Locuiește la Kingslorry House și se numește Sir James Erskine-Earle.

— Dumnezeule mare! Grozav de pompos și

aristocratic. Elfrida rămase impresionată.

— Janey mi-a dat numărul lui de telefon, dar nu l-am sunat încă. Mă gândeam că aș face bine să discut mai întâi cu tine. Doar ca să mă conving că vrei într-adevăr să vinzi tabloul… sau cel puţin să-l evalueze un expert.

— Nici măcar nu i-am pomenit nimic lui Oscar.

— Dorești să vorbești pe îndelete cu el?

Elfrida chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— Nu, fiind[ɔ- ar putea încerca să mă determine să renunţ.

— O stabilire a valorii nu înseamnă că trebuie să și vinzi tabloul. Și, orice ˇs-ar întâmpla, ˇs-ar cuveni într-adevăr să-l asiguri.

— Presupun că nu-mi pot permite să achit primele de asigurare.

— Așadar, ce părere ai? Să-i dau un telefon expertului?

— Da, te rog. Vezi ce spune.

— Mi-am lăsat telefonul mobil în cameră. Mă duc să-l sun de acolo.

Sam părăsi salonul și Elfrida rămase pe loc, pironindu-și privirea spre peretele pe care atârna mica ei comoară, singuratică și răzleaţă în mijlocul straturilor de var grunzuros aplicate pe suprafaţa întinsă. Tabloul făcuse parte din viaţa ei atât de multă vreme – înfăţișând un cuplu de bătrânei aşezaţi la o masă pe care trona Biblia lor de familie, bărbatul în ţinută vestimentară așa de sobră, femeia mândră în rochie roșie, purtând pe umeri un șal de mătase cu franjuri, brodat cu narcise galbene, chipurile lor duioase, atente și înţelepte, serenitatea lor răspândind o anumită demnitate, o liniște sufletească. Amândouă personajele zugrăvite pe pânză îi fuseseră companioni care-i aduseseră mângâiere de-a lungul anilor și care o susţinuseră până la capăt în nenumăratele zile de dezolare și tulburare sentimentală. Ajunsese să le îndrăgească nespus de mult.

Dar nu erau nici pe departe tot atât de importante ca Oscar.

Sam se întoarse după cinci minute, arătând foarte mulţumit de sine însuși.

— Totu-i aranjat. Se instală comod alături de Elfrida.

— Ai vorbit cu el? Cu Sir James Erskine-Earle?

— Da. Nicio problemă. A răspuns chiar el la telefon. Vine în Creagan azi după-amiază. E ceva legat de monumentul comemorativ închinat soldaţilor morţi în război. E membru într-un comitet sau altul. O să treacă pe aici cam pe la ora patru și o să-și arunce o privire peste tabloul tău. Părea destul de interesat.

— Oh, Sam. Dintr-odată, Elfrida se simţi copleșită de nervozitate. Nu sunt sigură dacă pot aștepta atât de mult.

— N-ai încotro.

— O să-i ofer o ceașcă de ceai. Am să cumpăr o plăcintă de ovăz cu lapte sau altceva. ˇS-a arătat amabil?

— Cât se poate de binevoitor.

— E… foarte palpitant, nu-i așa?

— Posibil.

— Să-i spun lui Oscar?

— Eu i-aș spune, dacă aș fi ˇîn locul tău. Doar nu vrei să te mustre conștiinţa că i-ai tăinuit lucrurile?

— Nu. Ai perfectă dreptate. îţi mulţumesc, Sam; pentru toată osteneala.

— Plăcerea e de partea mea. Măcar atât pot să fac. Acum, ziceai că Oscar și cu Carrie intenţionează să plece după cumpărături la Kingsferry. în loc de asta, ce-ar fi dacă eu și Carrie am merge cu mașina mea? Atunci, aș ajută-o să încarce căruciorul pe rotile și să care totul acasă.

Elfrida găsi că era o idee excelentă. din mai multe motive.

— Grozav! Ești prea bun. Oscar o să fie încântat la culme. Detestă să umble prin magazine după târguieli.

— Am de fapt un temei ascuns. Din ce în ce mai bine, chibzui Elfrida. Trebuie să-mi cumpăr niște haine. Nu pot să mă învârt pe aici arătând ca un manechin de croitorie în următoarele cinci zile. Crezi că supermarket – UI din Kingsferry se ridică la înălţimea unui magazin de haine bărbătești? Și poate dau de raionul de articole de

parfumerie și toaletă pentru că am nevoie de pastă de dinţi.

— Bineînţeles, rosti cu veselie Elfrida, dar se simţi puţin decepţionată fiind[ɔ- nădăjduise că motivul său tăinuit era să se apropie de Carrie.

— Și aș dori să cumpăr niște sticle de vin pentru Oscar… Poate că n-ar strica să discut cu el înainte du plecare.

— Ce idee bună ţi-a trecut prin minte! Oscar are gus>turi fine în materie de vinuri.

— Așa cum și trebuie.

Afară, în dimineaţa scânteietoare, pescărușii gălăgioși scoteau ţipete ascuţite, cocoţaţi pe coama acoperișului înalt, plutind apoi în cercuri line pe deasupra turlol bisericii, înviorați de aerul proaspăt. Elfrida întoarse capul să-i urmărească din priviri.

— În mod bizar, mi-ar plăcea ca tu să deţii această casă, spuse ea. Are atâta prestanţă și trăinicie, tocmai potrivite pentru un important șef de companie. Se uită la Sam, stând acolo îmbrăcat în jerseul albastru al lui Oscar și se simţea deja ca și cum Sam ar fi fost împreună cu ei dintotdeauna. E straniu, nu-i așa, cum se întâmplă lucrurile? Tu, apărut din senin cu cheia și apoi zăpada căzută în troiene. Și iată-ne pe toţi strânși laolaltă aici. E foarte mulţumitor să ai în preajmă tineri energici. Carrie organizează totul, iar tu iei hotărâri la care eu n-aș putea ajunge niciodată. Mă dovedesc mereu incapabilă să hotărăsc de una singură. De când mă ştiu, am acţionat sub impulsul momentului și unele decizii au fost dezastruoase. Oscar și cu mine am îmbătrânit. Doamna Snead zicea că oaspeţii ne vor înveseli, dar e mai mult decât atât. Și știu că amândoi ne îngrozeam la gândul sărbătorilor Crăciunului, fără să fi vorbit de fapt despre asta. în împrejurările date, presimţeam că nu putea fi nimic altceva decât o perioadă de amărăciune și tristeţe. Dar acum, cu tine, Lucy și Carrie alături de noi, emoţiile de care ne-am temut ˣs-au risipit. Elfrida cumpăni o clipă la toate cele spuse, apoi surâse. Orice ar fi, nu ne mai

rămâne nimic de făcut ca să curmăm mersul lucrurilor, așa că nu putem decât să ne distrăm cât mai bine. Poate că o să semene cu una dintre acele petreceri la care nu-ţi arde să mergi și până la urmă se dovedește a fi una dintre cele mai reușite și memorabile. înţelegi ce vreau să spun?

Sam îi răspunse că știa exact la ce se referea.

Lucy

Ora zece și jumătate dimineaţa și toată lumea eru ocupată.

Sam și Carrie plecaseră cu impunătorul Land-Rovor Discovery la Kingsferry să facă târguieli în centrul comercial Price Rite. înainte să pornească totuși la drum (Sam depusese un oarecare efort fizic. Găsise o lopată în magazia lui Oscar cu unelte de grădinărit și curăţaso zăpada așternută pe aleea care ducea de la intrare» principală la poartă, apoi măturase omătul strâns grămadă pe mașina lui. Stropise parbrizul cu antigel. în cele din urmă, i se alăturase Carrie și purceseră în expediţia de cumpărături, înarmaţi cu o listă nesfârșită a cărei întocmire necesitase mult timp și bună chibzuială. Carrie purta lodenul și căciula de blană neagră, iar Sam se îmbrăcase într-un palton frumos, bleumarin, care-l dădea o înfăţișare de om de afaceri încununat de succes, ceea ce probabil că și era.

Depărtându-se cu autovehiculul de teren, îţi lăsau amândoi o impresie de opulenţă.

După ce-și întinse rufele spălate în aerul rece și încremenit, Elfrida îl scoase pe Horace la o scurtă plimbare, în susul coastei de deal până la hotelul închis și cu obloanele trase, apoi se întoarseră acasă pe drumul dinspre staţia de benzină. Altminteri, spunea ea, mușchii i se vor atrofia și nu va mai putea să se ridice niciodată din coș. Oscar stătea lângă foc în salon, citindu-și ziarul. Se arătase cât se poate de ușurat când fusese anunţat că nu mai trebuia să meargă după cumpărături.

Lucy se așezase la măsuţa din dormitorul ei și îşi schiţa propriile planuri. îşi pdsese în gând să iasă în oraș și să cumpere darurile de Crăciun în această dimineaţă. Le

dăduse cadouri mamei și bunicii înainte să părăsească Londra, dar mai avea încă multe de făcut. Dat fiind că primise banii de buzunar, starea ei materială se îmbunătăţise simţitor, fapt ce însemna că nu mai era nevoită să se zgârcească.

Prin urmare, daruri pentru Elfrida, Oscar, Carrie. Acum îl adăuga și pe Sam. Și n-o uită nici pe doamna Snead. Și nici pe Rory. Poate și pentru Clodagh, altfel ar părea ciudat.

Isprăvise cu toate persoanele apropiate, nu-i mai trecea niciun nume prin minte.

Îşi luă rucsacul, vârî lista înăuntru și îşi verifică portmoneul ticsit în mod satisfăcător. Se îmbrăcă {u jacheta vătuită, se încălţă cu ghetele și porni spre parter. Ajunsă pe palierul de la etajul întâi, se îţi prin crăpătura uşii salonului.

— Oscar!

— Da, scumpo?

— Ies să fac niște cumpărături.

— E-n regulă.

— Când se-ntoarce Elfrida, îi spui?

— Așa am să fac.

Îl lăsă să-și continue lectura ziarului și coborî restul treptelor. Crăciunul prindea viaţă încet-încet. în timpul micului dejun, se elaboraseră planuri de acţiune și i se dăduse de veste lui Lucy că urmau să aibă un banchpl în seara de Crăciun, o adevărată petrecere de adulţi. în Londra, unde sărbătoarea Crăciunului se transforma de obicei într-un prilej insipid-şi monoton, festinul important se desfășura totdeauna la prânz, dar o cină de gală, într-un cadru festiv, însemna că Lucy va aștepta cu mare înfrigurare reuniunea sărbătorească de-a lungul întregii zile și că va putea să epateze prin eleganţă cu noua fustă-mini neagră și cu jerseul alb. Cufundată în gânduri, parcurgând vestibulul lung, Lucy zăbovi o clipă și apoi, sub îmboldul momentului, deschise uşa sufrageriei dezolante și nefolosite. Era mohorâtă, învăluită în întuneric, colbuită, nelustruită, însă Lucy şi-o imagină scăldată în lumina

focului din cămin și în pâlpâirea lumânărilor, gemând sub belșugul mâncărurilor fine şi delicioase – delicatese ca de pildă fructe confiate, budinci stropite cu coniac, cupe cu vin, băuturi gazoase, pișcoturi, uscăţele, tăviţe de argint pline cu alune şi bomboane de ciocolată.

Reprezentarea mentală lua formă concretă, dar nu avea timp în acel moment să se adâncească în reverie, așa că închise ușa și păși afară, în răcoarea dimineţii plăcute, călcând pe zăpada orbitor de strălucitoare. Do cealaltă parte a străzii, staţiona un camion uriaș, al consiliului orășenesc, dotat cu o scară mobilă extensibilă, şi doi oameni corpolenţi se ocupau de împodobirea ramurilor copacilor golași de lângă zidul împrejmuind curtea bisericii cu șiraguri de instalaţii electrice de pom.

Porni de-a lungul trotuarului să dea o raită prin magazinele modeste. Și în acestea domnea o atmosferă sărbătorească, vitrinele fiind decorate cu zăpadă artificială și etalând mărfuri ornate cu funde mari din satin roșu și cu rămurele de ilex. în vitrina fierăriei „era expus un ferăstrău cu lanţ tăietor, împodobit cu o ghirlandă de beteală și cu o felicitare pe care stătea scris: „Darul de Crăciun potrivit”.

Lucy se întrebă cine oare ar putea să cadă în plasă și să creadă cu naivitate într-o reclamă comercială.

Ajunse la magazinul de tricotaje, intră și descoperi înăuntru toate sortimentele posibile de pulovere, jachete, berete scoţiene cu pampon, șosete și mănuși. Unele împletituri de lână erau ornamentate pe piepţi cu ciucuri și franjuri sau cu desene etnice care arătau ca și cum ar fi fost schiţate de un peruan puţin ţicnit. în cele din urmă, descoperi o eșarfă roșie din caşmir, foarte fină și lungă, care chibzui că i-ar sta bine lui Carrie, înfășurată în jurul gâtului subţire. Și i-ar da de asemenea un aspect cochet.

Poposi apoi la librărie. Și aici, gata să-și ofere cu promptitudine serviciile, se găsea domnul Rutley, care conducea papetăria și pe care Lucy îl cunoscuse deja în casa parohială. Librarul o întâmpină ca pe o prietenă apropiată și se arătă a fi extrem de binevoitor. După priviri

scrutătoare, discuţii și răzgândiri, Lucy alese o carte pentru Oscar, plină de fotografii în culori pe o pagină întreagă, înfăţișând vechi conace scoţiene, castele și grădini. Era convinsă că avea să-i placă la nebunie. Domnul Rutley îi spuse că putea ˚s-o schimbe dacă nu corespundea gusturilor sale, dar Lucy știa că nici măcar nu i-ar trece prin minte lui Oscar să facă una ca asta pentru că nu era genul de om care să se comporte astfel și că ar prefera să cadă mort decât să jignească sentimentele cuiva.

La sugestia domnului Rutley, cumpără pentru Sam o hartă a orașului Creagan și a regiunii înconjurătoare, incluzând Buckly, alcătuită de Direcţia cartografică engleză de stat. I se părea a fi un dar cam anost, dar, pe de altă parte, era probabil cel mai util lucru pe care îl putea oferi, de vreme ce ajunsese să trăiască și să lucreze în împrejurimi. Harta costă destul de scump, însă Liicy achită preţul și mai cumpără câteva felicitări de Crăciun, coli de hârtie lucioasă de împachetat, imprimată cu rămurele de ilex și șnur răsucit din fire de bumbac, îmbrăcat în mătase strălucitoare. Domnul Rutley îi puse toate cumpărăturile într-o pungă și încasă banii.

— Sper că o să ne vedem cu toţii în perioada Crăciunului, Lucy.

— Da, și eu. Vă mulţumesc.

— Distracţie plăcută!

Se opri apoi la drogherie. Aici totul dură mult mai puţin. Târgui un săpun de toaletă cu parfum de levănţică pentru doamna Snead, iar pentru Clodagh, mici clame de păr pe care și le putea prinde la capătul cozilor împletite. Cadoul pentru Rory era dificil de ales deoarece Lucy n-avea nici cea mai vagă idee ce i-ar plăcea cu adevărat, l-ar fi venit mai ușor să se hotărască dacă ar fi avut un frate sau chiar un prieten. Apoi văzu o sticlă mare de Badedas. Tatăl ei întrebuinţa mereu această loţiune spumantă de baie în zilele fericite ale copilăriei lui Lucy dinainte de divorţ. Obișnuia să se cufunde în cada plină cu apă și aburii înmiresmaţi, mirosind a ulei de castane, umpleau

jumătate din etajul superior al căminului Jor. Poate că lui Rory nu i-ar displăcea să se scalde în Badedas după osteneala unei zile lungi de muncă petrecută pe terenul de golf. Ezită pentru câteva clipe, apoi, nefiind în stare să ajungă la o idee mai bună, cumpără uleiul de baie.

Alegerea cadoului pentru Elfrida se dovedi a fi cea mai grea de făcut. Ce ar putea oare să-i dăruiască Elfridei astfel încât ˚s-o răsplătească măcar în parte pentru toată voioșia și afecţiunea spontană cu care o înconjurase pe Lucy? Nu o inspira nimic în drogherie, așa că ieși și merse de-a lungul străzii, trecând pe lângă prăvălia cu firma: „Arthur Snead. Fructe și legume”. Apoi; fulgerată de un gând strălucit, se întoarse pe același drum și pătrunse pe ușa care scârţâi când o închise.

— Domnule Snead?

— ź Neaţa.

— Sunt Lucy Wesley. Stau la Estate House. Doamna Snead e prietena mea.

— Oh, da. Mi-a spus despre tine.

— Dacă aș comanda niște flori deosebite pentru Elfrida, credeţi că aţi putea să i le livraţi acasă în Ajunul Crăciunului?

Domnul Snead căzu la îndoială, ţuguindu-și buzele. — Păi, draga mea, Ajunul Crăciunului pică duminică.

— Ei bine, atunci, sâmbătă. De fapt cu atât mai bând pentru că o să dăm o mică petrecere.

— Adevărul că totu-i hazardat acum cu zăpezilo astea. Nu mai circulă nimic dinspre Inverness și de acolo mă aprovizionez cu marfă. La ce te-ai gândit? Crizanteme? Garoafe?

Lucy strâmbă din nas.

— Nu chiar.

— Am niște crini-de-pădure în magazie, aduși Ieri când drumurile erau încă deschise. Dar sunt cam piperaţi la preţ.

— Crini-de-pădure?

— Boboci minunaţi, îi ţin la răcoare. Gata să se desfacă într-o zi sau două.

— Pot să văd unul?

— Se-nţelege.

Domnul Snead dispăru pe ușa din spatele prăvăliei şi reapăru ţinând în mână o singură tulpină de muguri sfioși, abia rotunjiţi, de culoare crem și în formă de elipsă. Bobocii semănau surprinzător cu cei cumpăraţi de obicei de bunica ei de la florăria din colţul străzii și rezistau câteodată chiar și două săptămâni încheiate.

— Câţi crini aveţi?

— O duzină, dar, așa cum ţi-am zis, sunt cam costisitori. Trei lire firul.

Trei înmulţit cu șase făcea optsprezece. Optsprezece lire sterline. însă florile vor arăta minunat în salonul Elfridei. Se vor deschide încet-încel, desfășurându-și în toată splendoarea corola fragilă cu petale pale și răspândind în toată casa mireasma lor ameţitoare.

— Cumpăr șase fire și le plătesc acum, dar sunteţi amabil să le păstraţi aici până sâmbătă și apoi să le aduceţi la Estate House?

— Desigur. Și știi ce? O să le înfășor într-o hârtie specială și o să le leg cu o fundă mare roz.

— Am o felicitare. Am cumpărat-o de la librărie. Dacă o scriu, puteţi ˇs-o puneţi în buchet.

— Chiar așa am să fac.

Domnul Snead îi împrumută un pix și Lucy așternu câteva cuvinte simple, dar pornite din inimă: „Elfrida – Crăciun fericit! Cu multă dragoste, Lucy”.

Băgă felicitarea în plic, îl lipi, scrise „Pentru Elfrida Phipps”, i-l dădu domnului Snead și apoi îi întinse cele optsprezece lire. O grămadă de bani cheltuiţi pe flori, dar meritând cu prisosinţă.

Domnul Snead trase sertarul de tejghea care servește drept casă de fier în prăvălii.

— Dacă vreţi vâsc, daţi-mi de știre. Mi-au mai rămas câteva crengi, dar se vinde ca pâinea caldă.

Pentru Lucy, vâscul era sinonim cu tradiţia sărutărilor sub rămurelele lui ramificate, cu frunze totdeauna verzi și bobiţe albe.

— O să vedem, spuse ea cu prudenţă.

Îşi luară rămas-bun și Lucy purcese spre casă, împovărată de cumpărături și simţindu-se pătrunsă de atmosfera sărbătorească a Crăciunului. Odată ajunsă, avea să urce direct în dormitorul ei, să închidă ușa și să se apuce de împachetat cadourile în hârtie lucioasă, legându-le cu șnurul strălucitor și apoi ascunzându-le în sertarul de jos al comodei. Pe când traversa piaţeta, văzu o mașină break veche parcată în faţa casei lui Oscar, cu ușa de la portbagaj deschisă, dar nu-şi închipui nimic: în Creagan, oamenii îşi garau vehiculolo peste tot, oriunde puteau să găsească un loc liber d (» staţionare. Totuși, când împinse cu umărul în ușa din faţă, auzi susur de glasuri răzbind din bucătărie. Porniui în cercetare, îi descoperi pe Elfrida amestecând cu lin* gura într-o oală pusă pe foc și pe Rory Kennedy. Tronnn pe masa lungă de lemn un televizor și un mic suport po rotile din material plastic.

Când se ivi în prag, încărcată de pungi; ei îşi curmarĂ dintr-odată conversaţia și o întâmpinară cu zâmbete.

— Bună, o salută Rory. Purta o jachetă pufoasă de culoare gri și cizme de cauciuc, arătând plin de vigoaro bărbătească. Lui Lucy îi pieri graiul pentru că nu se aș* teptase să-l găsească acolo și totuși prezenţa sa neprevăzută îi făcu mare plăcere.

— Bună! Credeam că vii mai târziu. Cam pe la ora ceaiului. Mă gândeam că lucrezi până atunci.

— Nu-i cine știe ce lucru de făcut pe terenul de goli pe o vreme ca asta. Șeful ne-a trimis pe toţi acasă, așa că am împrumutat mașina tatii și ţi-am adus televizorul.

Lucy îşi îndreptă privirea spre aparat. Părea să fie cu mult mai sofisticat decât cel pe care care-l avea ea la Londra.

— Îmi închipuiam că-i unul vechi. Nu arată deloc așa.

— Tocmai am primit unul mai mare. Ţi-am adus şi suportul pe rotile în caz că n-ai pe ce să-l pui.

Elfrida ridică oala de pe sobă și o așează pe pirostria de fier fixată de grătarul mașinii de gătit.

— Socot că-i uimitor, spuse ea. O să ne strângem cu loli în mansardă ca să ne holbăm la televizor. Lucy licumpo, ai face bine să-i arăţi lui Rory unde-i dormitorul inu.

— Sunt patru șiruri de trepte până sus, îl informă l. ucy pe Rory.

— Cred că mă descurc, rosti el zâmbind cu gura până la urechi.

Lucy merse în frunte, balansând sacoșele care o Izbeau peste picioare.

— Ai fost plecată la cumpărături? o întrebă Rory urcând în spatele ei. Lucy chibzui că numai el putea să care o povară atât de grea pe scară și totuși să-și păstreze suflul pentru conversaţie.

— Da. După cadouri de Crăciun. N-am avut timp în Londra.

Ajunseră pe palierul de la mansardă și la ușa care dădea în odaia ei. Lucy se strecură înăuntru și trânti pungile grămadă pe pat. Rory o urmă și puse cu grijă televizorul pe pardoseală. îndreptându-se din șale, privi în jur cu încântare.

— Ei, ce cameră grozavă! Și spaţioasă. O ţii mereu atât de ordonată și curată?

— Oarecum, îi răspunse Lucy cu dezinvoltură, nevrând să-i lase senzaţia că suferea de mania pedanteriei.

— Odaia lui Clodagh e veșnic ca o groapă de deșeuri. Mama îi trage tototdeauna câte o săpuneală pentru că nu-și pune lucrurile la locul lor. Dau o fugă la parter, aduc măsuţa pe rotile și apoi ne apucăm să instalăm televizorul.

După ce Rory se evaporă tropăind pe scări, Lucy îngrămădi toate pungile în sertarul gol al comodei și-l împinse cu putere. Ar fi fost păcat dacă Rory ar fi descoperit sticla de Badedas.

Rory se întoarse într-o clipă cu mica masă pe rotile». Găsiră o priză potrivită și el așeză televizorul pe supoil și băgă ștecherul în priza de curent. Aparatul avea propria antenă și Rory îl aprinse, apoi îl reglă jucându-ar întruna cu degetele pe butoane până când imaginea estompată

deveni clară.

— Merge într-adevăr bine, se minună Lucy.

— Pot să-l potrivesc și mai bine. Absorbit de ceea co făcea, se așezase turcește pe covoraș. Apăsa cu putero pe taste, schimba canalele. Se transmiteau desene anb mate cu Superman pe programul pentru copii, iar pe all canal de televiziune, se difuza un vechi film artistic, alb* negru. Apoi apăru pe micul ecran imaginea unei femol care le demonstra telespectatorilor cum se pot confecţiona felicitări de Crăciun, împodobite cu diverse forme decupate din carton și hârtie lucioasă. Rory verifică sunetul și ciupi de antenă. Lucy se instală alături, po podea, cu picioarele încrucișate sub corp.

— ... și apoi terminaţi ultimele retușuri cu o fundiţă făcută dintr-o fâșie de panglică, îi sfătuia femeia de pe ecran. O aplicaţi astfel. Cred că veţi, îl de acord că orice persoană va rămâne încântată să primească de sărbători o astfel de felicitare lucrată de mână.

— Nu și eu, comentă sec Rory și apăsă pe alt buton. Un prezentator scoţian, cu un zâmbet larg așternut pe buze, furniza pe un post informaţii despre situaţia meteurologică prezentă și despre evoluţia vremii în viitorul apropiat, care nu favoriza excursiile sau ascensiunile pe povârnișurile munţilor.

— Vrei să ţi-l las deschis? o întrebă Rory.

— Nu. Știu cum funcţionează acum.

Rory stinse televizorul.

— Nu atinge antena. Cred că l-am reglat cât se poate de bine.

— E foarte drăguţ din partea ta că mi l-ai împrumutat și mi l-ai adus.

— Nicio problemă. Totu-i aranjat. Rory aruncă din nou o privire admirativă prin odaie. Astea-s lucrurile la care mama i-a dat o mână de ajutor Elfridei să le cumpere?: Arată grozav. Mamei îi place mai mult decât orice pe lume să meargă la târgul din Buckly – se întoarce totdeauna cu vreun chilipir. O faţă de pernă din olandă, destul de veche și urâtă, sau un obiect de porţelan, așa-zis

puiul târgului, căpătat în zi de iarmaroc sau un mărunţiș nefolositor. Casa noastră e înţesată de troace de mâna a doua, dar se pare că mai rămâne suficient loc și pentru altele. Ai o cameră asemănătoare cu asta acasă la tine în Londra?

— Nu. Nu e atât de mare și n-am o priveliște frumoasă de la fereastră. Dar e plăcută. Și cel puţin nu trebuie ˇs-o împart cu nimeni. Mi-am aranjat acolo cărţile și computerul. Lucrurile mele personale.

— Cum e să trăiești într-un oraș mare?

— În regulă.

— Trebuie să fie extraordinar cu toate muzeele, expoziţiile, spectacolele și concertele la îndemână pentru petrecerea timpului liber. Am fost în Londra doar o dalA. L-am însoţit pe tata când a participat la o conferinţă, am stat într-un hotel și am mers la teatru în fiecare seară, Era o arșiţă dogoritoare, mâneam prin mici taverne, zA boveam pe trotuare urmărindu-i din priviri pe toţi trăsniţil care hoinăreau dintr-un loc în altul. M-am simţit bine. I; cu mult mai palpitant decât în Creagan.

— E cu totul altceva dacă locuiești acolo tot timpul.

— Presupun că da.

— Poate să fie agreabil dacă dispui de o casă con* venabilă, cu grădină. Când eram mică, stăteam într-o casă veche în Kensington, cu o grădină adevărată, și nu încercam senzaţia că trăiesc într-un oraș pentru că mA înconjura mereu priveliștea ierbii, a pomilor și florilor. Dar apoi părinţii mei au divorţat și acum locuim într-un apartament, eu cu mama și cu bunica mea. E situat în apropierea fluviului, are o terasă de unde se vede întreaga panoramă a Tamisei, dar viaţa de oraș nu-ţi permite să i-o bucuri de natură. Adică să cutreieri și să te întinzi pe o pajiște ca să citești o carte. Prietena mea Emma – suntem colege de școală – are norocul să locuiască într-o vilă mare și câteodată facem friptură la grătar în aer liber.

Lui Lucy nu-i trăsnise prin minte altceva mai bun de spus și deveni conștientă în mod dureros că vorbele el sunau foarte anost și neinspirat.

— Ţi-e dor de-acasă? o întrebă Rory după scurt timp. Lucy îl privi cu surprindere.

— Dor de-acasă?!

— Ei bine, mă-nţelegi, tânjești de dorul mamei tale? Simţi lipsa lucrurilor tale personale? Suferi după tot ce ai acolo? în privinţa asta, Clodagh e disperată. Refuză cu încăpăţânare să plece undeva chiar și pentru o singură noapte, ţipă în gura mare ca un copilaș.

— Nu. Propria-i voce îi răsună în urechi surprinzător de tăioasă și de puternică. Nu, nu duc absolut deloc dorul casei. Nici măcar nu mă gândesc la întoarcerea în Londra. îmi scot pur și simplu lucrul ăsta din minte.

— Dar…

— N-ai cum să-nţelegi. Acolo nu-i la fel ca aici. Nu se aseamănă nici pe departe cu casa asta, cu căminul tău, plin de oameni și de prieteni de vârsta ta care o ţin într-un neîntrerupt du-te-vino. E apartamentul bunicii și ea nu primește cu plăcere vizitele prietenelor mele. îmi zice mereu că o apucă durerea de cap. Emma vine câteodată, dar bunica n-o agreează câtuși de puţin și atmosfera e mereu încordată. Eu și cu Emma ne petrecem cea mai mare parte a timpului în camera mea. M-a vizitat odată când bunica și cu mama erau plecate în oraș, așa că ne-am distrat toată după-amiaza în baie, spălându-ne pe cap, parfumându-ne și dându-ne pe unghiile de la picioare cu lac sidefat. Când sunt în casa Emmei, nu contează ce facem. Mama ei lipsește toată ziua, lucrează ca redactor-șef la o revistă. Și tânăra menajeră angajată să aibă grijă de gospodărie e amuzantă și ne lasă să pregătim tot felul de budinci cu aspect neapetisant.

Lucy îşi curmă potopul de destăinuiri, dându-i lui Rory prilejul să comenteze în vreun fel sau altul, însă el nu rosti niciun cuvânt. După un timp, Lucy continuă să vorbească:

— Aici cu totul deosebit, ca de la cer la pământ. Poţi să faci tot ce-ţi trece prin minte și, dacă nu-i cine știe cu mare lucru de făcut, poţi să ieși în lume, să colinzi prin magazine și să hoinărești în împrejurimi. Sau să te plimbi

pe ţărmul mării, să explorezi plaja ori să mergi seara în petreceri și nimeni nu te împiedică. Și aici toţi mă alintă cu apelative ca „scumpo, iubito ori draga mea”, dar mă tratează în același timp ca pe un egal. De parcă aș I˘I adultă, și nu o fetișcană. Bunica și mama îmi spun po nume, Lucy. Doar așa, fără diminutive alintătoare. însă nu mă simt niciodată conștientă de valoarea mea ca persoană în carne și oase. Acum am paisprezece ani şi socot uneori că n-am realizat nimic altceva decât să urmez cursurile școlare. N-ar fi fost atât de rău dacă aș fi avut un frate sau o soră. Mai ales un frate. Pentru că viaţa alături de femei tot timpul poate fi ˘îngrozitor de mohorâtă. Discută numai despre fleacuri, ca de exemplu modă, restaurante sau cunoștinţe…

— Unde mergi la școală?

— Se numește Stanbrook. E destul de aproape de cartierul în care locuiesc. Iau metroul și cobor după două staţii. îmi plac cu adevărat și profesorii și directoarea, iar acolo m-am împrietenit cu Emma. Și se organizează diverse activităţi plăcute în timpul liber, mergem cu profesorii la concerte și la expoziţii de artă, înotăm în bazin și desfășurăm jocuri sportive, chiar și alergări de ștafetă, în parc. Dar e o școală de fete particulară şi cred câteodată că m-aș fi simţit mai bine dacă aș fi urmat un gimnaziu mixt, subvenţionat de stat. Aș fi ˘întâlnit elevi atât de diferiţi.

— Cum rămâne cu tatăl tău? se interesă Rory.

— Nu ne vedem prea des pentru că mamei nu-i convine și, oricum, el ˘s-a recăsătorit și soţiei lui nu-i place să mă primească în vizită. Am un bunic, pe nume Jeffrey Sutton. E tatăl mamei și al lui Carrie. Dar ˘s-a stabilit în Cornwall cu nevasta mai tânără și cu cei doi copii mai mici din cea de-a doua căsătorie.

— Nu poţi să mergi în vizită la ei?

— Ba da, aș putea, însă bunica e înverșunată împotriva lui și neiertătoare, nu-i pomenește niciodată numele. într-o bună zi, o să-mi iau inima-n dinţi și o să-l zic că vreau să plec într-o – vacanţă acolo. Dar bănuiesc că

trebuie să mai aștept până când mai cresc puţin.

— Nu trebuie să aștepţi deloc. Poţi să faci asta și acum.

— Nu cred că am curajul necesar, spuse Lucy cu tristeţe. Detest pur și simplu scandalurile și să-mi impun cu forţa punctul de vedere. M-am certat mai demult cu mama și cu bunica pentru că nu mă lasă să-mi fac găuri în urechi. Toate fetele de școală poartă cercei cu șurub sau cu tortiţe, însă ele refuză să-mi dea voie. E o bagatelă, însă ne-am ciorovăit câteva zile la rând și până la urmă n-am mai putut să suport, așa că am bătut în retragere. Sunt îngrozitor de slabă în situaţii tensionate. Prefer să cedez eu prima.

— Cred că ţi-ar sta bine cu cercei în urechi, spuse Rory. Ţi-ai putea pune unii de aur. Așa ca mine.

— Atâta doar că ęu mi-aș face găuri în ambele urechi.

— Se poate și aici. Există un magazin de bijuterii ce toate cele necesare în Kingsferry.

— Mama ar muri de supărare.

— Mama ta e plecată în America.

— De unde știi?

— Elfrida i-a spus mamei mele, iar ea mi-a zis mi-o.

— Are un prieten. Se numește Randall Fischer. Îşi petrecere sărbătorile Crăciunului în Florida, împreunĂ cu el. De-aia am venit aici cu Carrie. M-a invitat şi po mine acolo, însă n-am vrut să merg. Le-aș fi stat în calo, în plus, nu-l simpatizez prea mult pe Randall, adăufifl Lucy.

Rory nu se lansă în nicio remarcă, iar lui Lucy îi trocu prin minte că avea delicateţea morală ˟s-o asculte cu luare-aminte. Se întrebă dacă natura îl înzestrase cu acest dar sau dacă tatăl său îl învăţase importanţii tăcerii în momentul potrivit. Şi-şi reaminti de ziua aceou în Londra, când Carrie sosise pe neașteptate tocmai în clipa în care Lucy tânjea cu disperare după o eonii dentă. îşi închipuise că putea să i se destăinuie lui Carrie, să-și descarce sufletul, dar mătușa ei, de-ablu reîntoarsă din Austria, se manifestase altfel, într-un mod nedeslușit, lăsându-i impresia limpede că nu avusese starea de spirit potrivită

pentru mărturisiri. DecepţionalA și retrasă în sine erau poate cuvintele nimerite, ca şi cum o parte din fiinţa lui Carrie rămăsese în alt loc. Dai altfel stăteau lucrurile cu Rory Kennedy. Rory găson răgaz ˟s-o asculte și îi împărtășea necazurile. Lucy se trezi că i se umple inima de afecţiune și recunoștinţă.

— Îmi pare rău că-ţi împovărez conștiinţa cu toalo astea, rosti ea. N-am avut de gând să îndrug verzi şi uscate. Numai că mă distrez nemaipomenit aici. Stând cu Elfrida și cu Oscar, dansând învârtite scoţiene cu alţi tineri de vârsta mea. Și mă gândesc, că sărbătorile Crăciunului vor fi cu adevărat măreţe în acest an și nu se vor limita la un dineu cu friptură de fazan împreună cu mama și bunica sau chiar la o ieșire la un restaurant banal pentru că ele nu se ostenesc să gătească. Și zăpada așternută și peisajul de iarnă. Și biserica. Și instalaţiile electrice de pom…

Glasul i se stinse treptat. Sfârșise cu vorba. Nu mai ora nimic de spus. Alunecă ſu gândul la apartamentul din Londra, apoi îşi refulă această imagine neplăcută și închise ermetic capacul unei cutii imaginare în străfundul minţii. Nu găsea nicio noimă în aceste aduceriaminte apăsătoare. Nu vedea ce rost avea să stăruie cu gândul la întoarcerea acasă. Lupta cu sine însăși să-și alunge din minte imaginile obsedante. Socotea că era lipsit de sens să-și strice plăcerea acelei clipe, acelei ore, acelei zile. Trebuia să se bucure din plin de momentul prezent.

Rory nu o pierdea din ochi. îşi încucișară privirile și Lucy surâse.

— Vrei să mergem la săniuș, în după-amiaza asta? o întrebă el.

— Ai timp?

— De ce nu? O să-i sun la telefon și pe ceilalţi din grup. Ne ducem cu toţii la terenul de golf – sunt niște derdelușuri grozave. Rory se uită la ceas. E aproape ora douăsprezece. Trebuie să pornim devreme, înainte să se întunece. Ce-ai zice să vii acum la mine acasă? Mama o să ne ofere o masă bună și apoi o să-i căutăm pe ceilalţi.

— N-am sanie, spuse Lucy.

— Avem noi trei sau patru în garaj. Poţi împrumutn una. Se sculă în picioare. Hai cu mine!

— Dar mama ta…?

— Nu, n-o să se supere. Și e mâncare din belșug, cal să îndestulăm o întreagă armată. La noi se gătește în cantităţi pantagruelice. Se aplecă, Oa prinse pe Lucy de mână și o ajută să se salte în sus. încetează cu grijilol Nu mai pune beţe în roate!

— Așa mă comport eu?

— De-acum încolo, sper că nu.

Elfrida

Expediţia după târguieli la Kingsferry fusese încununată de succes: Sam și Carrie aduseseră cu ei nu numai cutii de carton ticsite cu alimente, legume, cereale, fructe și delicatese de Crăciun, dar și lăzi de vin și bere, Coca-Cola și șase sticle de whisky „Grouse”, celebru în toată Scoţia. în plus, reușiseră să depisteze locul în care se afla magazinul de haine bărbătești, de unde Sam se înzestrase cu o garderobă de veșminte lejere, de mică ţinută: pantaloni de catifea reiată, cămăși cadrilate groase, un pulover dungat, o pereche de cizme și un cojoc scurt, până la șold. Se dotase fără îndoială cu lenjerie de corp, ciorapi și lucrurile de strictă necesitate pentru bărbierit și spălat ca să devină înmiresmat și fercheș, dar Elfrida se stăpâni din discreţie să se intereseze.

Sam se îmbrăcă în noile haine la prânz și îi admirară cu toţii înfăţișarea dezinvoltă și plăcută. După ce luară masa de prânz, Sam se încotoșmănă în scurta din piele de oaie și el și cu Oscar porniră la drum apostolește spre clubul de golf, unde Sam îşi fixase o întâlnire cu secretarul pentru că dorea să discute despre posibilitatea de a fi admis ca membru. Privind pe fereastră cum pășeau umăr la umăr de-a lungul trotuarului acoperit d (i zăpadă, Elfrida gândi că nu-i strica lui Oscar să aibă o companie masculină.

Ea și cu Carrie rămaseră acasă să se pregătească pentru sosirea lui Sir James Erskine-Earle, anunţată la ora patru. Trebuiau să se hotărască dacă urmau să-l ofere ceai

și unde anume aveau să-l primească. Elfrklu chibzui că bucătăria era tocmai locul potrivit – la urma-urmelor, nu vedea ce rost avea să se formalizeze, însă Carrie opină că nu se impunea respectarea cu strictoţu a regulilor de politeţe în cazul cunoștinţelor apropiato, Dar poate că Sir James ar fi descumpănit dacă ar I˟I poftit să-și strângă genunchii sub masa de bucătărie şi să-și soarbă ceaiul dintr-o cană.

Elfrida îi împărtăși punctul de vedere.

— Atunci o să-l invităm în salon.

— Ce? Să stăm cocoţaţi cu toţii lângă șemineu?

— De ce nu?

— Bărbaţii destă să fie așezaţi pe un loc ridicat, afară de cazul când sunt antrenaţi serios ca vicarii. Nu izbutesc să mânuiască farfurioarele, cești̦le și prăjiturilo, toate în același timp. Hai să mutăm masa de lucru a lui Oscar lângă bovindou – aranjăm totul cum se cuvino, așa cum obișnuiește să facă mama.

Atunci trebuie să caut o faţă de masă elegantă.

— Pariez că b să găsești una dosită în dulapul cu rufărie al doamnei Snead. Să fac o plăcintă de ovăz?

— Te pricepi? Elfrida rămase impresionată.

— Bineînţeles. Iar tu poţi să te duci până la brutărie ca să cumperi niște fursecuri cu glazură de ciocolată.

Elfrida îşi puse haina din stofă de lână și plecă. Brutarul nu vindea fursecuri, dar avea în schimb turtă dulce, așa că Elfrida cumpără o bucată și un borcănaș cu peltea de mure, făcută în casă.

— Daţi o petrecere, doamnă Phipps? o întrebă vânzătoarea, întinzându-i restul. Elfrida îi răspunse negativ, precizând că aștepta doar un invitat la ora ceaiului.

Venind înapoi la Estate House, băgă de seamă că plăcinta de ovăz pregătită de Carrie se cocea deja în cuptor și mirosea ispititor. Elfrida scoase din pungă turta dulce și borcanul cu peltea, găsi la îndemână o tavă pe care așează în piramidă cele mai bune platouri, farfurioare și cești̦, chiar dacă erau desperecheate. Completă vesela

cu tot dichisul: zahărnită cu cleşte de argint, şerveţele de hârtie, untieră de porţelan şi chiar un cuţitaş pentru întins untul.

— O să fim gazde cu maniere foarte alese, spuse ea cu voce tare. Pregăti linguriţele şi frecă bine ceainicul pe dinăuntru cu detergent lichid pentru vase.

Sus la etaj, descoperi o faţă de masă în dulapul de albituri. Apretată şi netezită cu fierul de călcat, arăta destul de festiv după ce o aşternu pe masa veche. Aranjă platourile, cuţitaşele, ceştile şi farfurioarele, untiera şi borcanul de dulceaţă. Nu împodobise salonul cu flori, dar probabil că Sir James Erskine-Earle nu se va sinchisi de acest amănunt.

Se depărtă de colţul mesei cu tava goală în mână şi-şi îndreptă privirea spre micul ei tablou care, pesemne, după ziua de azi, va dispărea pentru totdeauna. Anina de perete uşor strâmb, aşa că Elfrida se repezi să-l îndrepte cu un gest de mângâiere în semn de dragoslu, ca şi cum ar fi fost un copil încurajat să se comporte CAI se poate de bine.

— Fiind[ɔ n-avem timp de pierdut, o să ne luăm adio acum, rosti Elfrida. Rămas bun! M-am simţit încântalA să te am în preajmă.

Oscar şi cu Sam se înapoiară de la clubul de golf bino dispuşi şi de cu vreme. întrevederea cu secretarul clubului decursese în mod satisfăcător. Lui Sam i se adur. o la cunoştinţă că exista o listă de aşteptare pentru potenţialii membri, însă, după toate probabilităţile, emu mari şanse să se sară peste rând, având în vedere că Sam urma să se stabilească în Buckly. Oscar şi cu Sam fuseseră prezentaţi căpitanului de echipă şi altor câţiva membri, admiraseră portretele expuse în hol şi trofeolo câştigate de-a lungul timpului, apoi se întoarseră acasă.

Lui Oscar îi tihnise în mod limpede această plimbam, Amintindu-şi de singura lui peregrinare la clubul de goli, care se sfârşise atât de dezastruos cu o fugă sul) îmboldul panicii, Elfrida îi mulţumi lui Dumnezeu în sinoa ei şi-şi dori să-l strângă în braţe pe Oscar. în loc de acest lucru, urcă la etaj să-şi pieptene părul roşu ca focul şi să-şi dea

încă un strat de ruj pe buze.

Când îşi făcu apariţia cu punctualitate la ora fixată, Sir James Erskine-Earle îi luă pe toţi prin surprindere. Soneria de la ușa din faţă prinse a ţârâi strident și Elfrida coborî scările alergând să-i deschidă. Rămase oarecum uimită să se pomenească faţă în faţă cu un bărbat atât de tânăr și, deși venise direct de la ceremonia dedicată comemorării eroilor căzuţi în război, Sir James se înveșmântase de parcă ˟s-ar fi pregătit pentru grădinărit, în pantaloni bufanţi de tweed, prinși sub genunchi, ușor uzaţi, și într-o jachetă care părea să-și fi pierdut aproape loţi nasturii. Gulerul cămășii era destrămat, iar puloverul unchior avea o mică gaură. Când Elfrida deschise ușa, Bir James îşi scoase șapca de tweed și ea observă că părul blond spălăcit îi era tuns băieţește.

— Doamna Phipps?

— Da, Sir James. îşi strânseră mâinile. Poftiţi înăuntru, vă rog. Mergând în frunte spre scară, Elfrida spuse:

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră să veniţi într-un timp atât de scurt după primirea telefonului.

— Câtuși de puţin. Avea un glas fermecător și un surâs ingenuu. Mă bucură mereu astfel de prilejuri când Gunt chemat să-mi arunc privirea asupra unei opere de artă cu totul speciale.

Elfrida îl conduse în salon și-l prezentă celorlalţi, care stăteau în picioare simţindu-se stingheriţi, ca și cum Sir James Erskine-Earle ar fi venit anume ca să știe cât preţuiesc ei.

— Oscar Blundell. Carrie, nepoata mea, și Sam Howard, numit de curând în postul de director al vechii filaturi de lână din Buckly.

— Am vorbit la telefon. încântat de cunoștinţă. Lucraţi pentru Sturrock & Swinfield, nu-i așa? Am fost coleg la colegiul Eton cu un membru al familiei Swinfield, dar nu cred că-i vorba de președintele companiei dumneavoastră. Sir James îşi roti un moment privirea prin încăpere. Ce casă de-a dreptul surprinzătoare! Din afară,

nu-ţi poţi forma o idee clară despre splendoarea ei.

Făcea parte din proprietatea Corrydale, după câte am înţeles.

— Da, însă cu mulţi ani în urmă, îi spuse Oscar. Pou te că l-aţi cunoscut pe unchiul meu, Hector MC̆Lellan?

— Nu prea bine. Am lucrat în Londra vreme îndelungată. M-am stabilit în ţinutul de nord abia după co n murit tatăl meu și am venit cu toţii să locuim lui Kingsferry. A fost un soi de șoc cultural pentru familii» mea, dar se pare că ˇs-au acomodat cu ușurinţă. Su îndreptă în mod inevitabil către bovindou, așa cum no întâmpla totdeauna cu nou-veniţii. Fereastra boltită om învăluită în întuneric, cu toate că Elfrida dăduse puţin draperiile la o parte și, peste drum, beculeţele instalaţiilor electrice cu care se pavoazaseră copacii pentru sărbătoarea Crăciunului licăreau ca niște giuvaere po faţada bisericii de piatră. Ce priveliște minunată! Și sunteţi atât de aproape de biserică. Trebuie că auziţi de aici răsunetul orgii. Un instrument muzical fermecător. Sunteţi așa de norocoși. Sir James se întoarse cu faţa spre ei. Dar nu se cade să vă irosesc timpul cu atitudinea mea de gură-cască din curiozitate. Unde-i tabloul pe care vreţi să-l văd?

— E… Elfrida îşi drese glasul, tușind ușor. E chiar aici.

— Înţeleg. într-o stare solitară.

— Nu avem alte picturi.

— Îmi permiteţi să-l dau jos de pe perete?

— Firește.

Sir James străbătu încăperea, prinse binișor cu mâinile de marginile ramei, desprinse tabloul din cui, ţinându-l cu atâta delicateţe de parcă ar fi fost un obiect de porţelan subţire și fin.

— Ce pânză splendidă! înclină ușurel tabloul spre mănunchiul de raze împrăștiate de lampa care stătea pe masa lui Oscar. Pictată de Sir David Wilkie.

— Da, cel puţin așa cred.

— Un portret al părinţilor lui. Știaţi asta? Zugrăvit prin 1835, așa presupun.

— Nu știam că-i vorba de părinţii lui. Mă gândeam că e doar un cuplu de bătrânei drăguţi.

Se lăsă tăcere. Cu toţii oarecum cuprinși de neliniște, îi așteptau veridictul. Sir James Erskine-Earle nu se pripea, bâjbâind cu mâna în buzunarul jachetei ponosite și scoţând la iveală o pereche de ochelari plianţi, fără rame. Când și-i potrivi pe nas, semăna izbitor cu un tânăr student, sărac lipit. Sau mai degrabă cu un învăţăcel la medicină, deoarece mâinile îi erau la fel de sensibile ca ale unui chirurg. Scruta cu ochii, cerceta cu atenţie, pipăia cu vârful degetelor, răsucea tabloul pe toate părţile și examină îndeaproape dosul pânzei.

În cele din urmă, așeză cu grijă tabloul pe masa de scris a lui Oscar.

— Cum aţi intrat în posesia lui, doamnă Phipps?

— L-am primit în dar. De la un prieten cu mult timp în urmă, sunt aproape treizeci de ani de-atunci.

— Și știţi de unde l-a cumpărat?

— Cred că dintr-un magazin cu lucruri de ocazie din Chichester.

— Da, așa îmi închipuiam și eu, încuviinţă din cap Sir James.

— Am… am crezut dintotdeauna că-i un tablou orifjinai, sau, cel puţin, totul mă face să cred astfel. Dar nu l cunosc valoarea și nici nu l-am asigurat vreodată.

Sir James o privi pe Elfrida drept în ochi, lumina reflectată de lampă scăpărând în lentilele ochelarlloi săi, și-i zâmbi cu bunătate. Același surâs fermecător qI tineresc. Se sprijini de masă şi-şi scoase ochelarii.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Sir James. Dar nu-l originalul, ci o copie.

Se așternu o tăcere împietrită, pe care nimeni nu cutează ˟s-o spulbere cu o vorbă.

— E o operă de artă minunată și frumos executată, însă nu aparţine pictorului cu pricina.

— Cum de știţi cu atâta siguranţă? Oscar prinse glas – întâi de toate fiind[ɔ˜ tabloul nu-ı semnal, Recunosc că stilul, compoziţia și tema reproduc cu fidelitate penelul lui

Sir David Wilkie, dar nu există nicio semnătură. Un alt motiv pentru care-mi dau seama că-l o imitaţie că, în mod destul de ciudat, originalul a fost scos la licitaţie de prestigioasă casă Boothby3s din Bond Street doar cu un an în urmă. A fost adjudecat unul intermediar care a licitat în numele unui anumit muzeu, Tabloul autentic e mai mare decât al dumneavoastră, doamnă Phipps, ceea ce mă determină să socot că această copie n-a fost niciodată menită să servească drept un fals grosolan, ci, mai degrabă, drept o operă în semn de respect și admiraţie. Pesemne, făcută de vreun discipol din dorinţa de a încerca să-și depășească maestrul. Și e fără îndoială o imitaţie extraordinară – graţie stilului de mânuire a pensulei, coloritului și tușelor luminoase. O operă de artă cu adevărat frumoasă. Dacă Imitaţia reprezintă cea mai sinceră formă de flatare, atunci nu poţi decât să te întrebi cine ˟s-a angajat într-o lucrare atât de meticuloasă.

Tăcerea domni iarăși în încăpere. într-un târziu, Elfrida se sforţă să pună întrebarea temută.

— Cât valorează, Sir James?

— Spuneţi-mi, vă rog, Jamie.

— Ei bine, Jamie, ce valoare crezi că are?

— Dacă ar fi fost vorba de original aș fi zis în jur de optzeci și cinci de mii de lire sterline. Nu-mi amintesc suma exactă cu care ˟s-a vândut, dar ceva în genul ăsta.

— Și întrucât nu-ı decât o copie?

— O mie de lire? Poate mai mult, poate mai puţin. Depinde de conjunctura pieţei. Nimic pe lume nu valorează vreun sfanţ decât dacă cineva e dispus să ofere un preţ.

O mie de lire. O copie care valora o mie de lire sterline. Cheagul Elfridei, micuţa comoară, poliţa de asigurare într-un viitor însingurat și sărăcit. O mie de lire. într-un mod straniu, nu se sinchisea de sine însăși îndeosebi. Vânzarea tabloului pentru această sumă derizorie n-avea niciun sens, așa că putea să se bucure de el tot restul vieţii. Dar suferea o decepţie cumplită pentru Oscar. Se alesese praful și pulberea de toate planurile ei pentru răscumpărarea părţii lui Hughie și pentru

asigurarea liniștii lui Oscar. Toate speranţele se prefăcuseră în scrum și cenușă. Visele măreţe i se sfărâmară, parcă ar fi fost măturate de vânt, purtate în vârtejuri, mărunţite în resturi și gunoaie care plutesc pe apă după furtună. Nimicite cu desăvârșire, într-o clipită.

Pentru un moment îngrozitor de lung, se gândi că ˇs-ni putea ˇs-o podidească plânsul. Căzută pradă disperării, se întoarse spre Carrie și ochii ei frumoși și negri erau aţintiţi asupră-i, plini de căldură și înţelegere.

Elfrida deschise gura să vorbească, dar cuvintelo IˇI secară pe buze și Carrie îi sări în ajutor.

— Cred că o să cobor în bucătărie să pun ibricul la fiert. Și apoi o să bem cu toţii câte o ceașcă de ceai reconfortant.

Și, pe urmă, prinse grai și Sam pentru prima oară de când făcuse cunoștinţă cu Jamie Erskine-Earle.

— Te însoţesc să-ţi dau o mână de ajutor.

Elfrida știa cât se poate de bine că nu era nevoie de două persoane ca să fiarbă apa pentru ceai, dar îi purta recunoștinţă lui Sam pentru bunul simţ de a se retrago într-o situaţie neplăcută. Se pomeni dorindu-și ca și Sir James Erskine-Earle să plece.

Chemat fiind, Sir James onorase invitaţia și venise să evalueze micul tablou, iar Elfrida îşi dădea limpede seama că nu-l putea învinui pe el pentru faptul că pictura se dovedise a fi un fals, dar cunoștinţele și profesionalismul lui îi dăunaseră atât de mult, și acum Oscar n-avea altă soluţie decât să-și vândă partea de moștenire. Nu-l păsa câtuși de puţin că ˇs-ar putea întâmpla ca Sam să cumpere casa. însă o mâhnea peste măsură că lui Oscar nu-ı stătea în putinţă ˇs-o păstreze.

După ce Sam și cu Carrie părăsiră salonul, se lăsă o tăcere apăsătoare. Pesemne că Jamie percepuse resentimentele Elfridei deoarece se scuză din nou.

— Îmi pare atât de rău.

Elfrida îşi pierdu răbdarea cu el și cu sine însăși deopotrivă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ı vina ta!

Sir James atârnă din nou tabloul pe perete cu multă băgare de seamă. Bătrâna doamnă cu șalul roșu împodobit cu flori galbene, pictată pe pânză, privea în jos cu bunătate spre Sir James, așa cum Elfrida nu se simţea în stare să facă.

— Cel puţin, veţi continua să vă bucuraţi de el, spuse Jamie.

— N-o să mai fie niciodată la fel ca înainte.

Sesizând tensiunea care plutea în aer, Oscar se amestecă în conversaţie.

— Cu toate astea, rămâne foarte preţios pentru Elfrida. Sunt ușurat că nu mai există niciun motiv să se dispenseze de el.

— Oh, Oscar, am toate motivele de pe lume. E pur și simplu o pictură. Dar nu renunţ la ea pentru o mie de lire. O atare sumă de bani e ridicolă.

— Dragă Elfrida, totul o să meargă bine, ai să vezi.

Se întoarse cu spatele la amândoi, se îndreptă spre șemineu din nevoia presantă de a se îndeletnici cu ceva ca să-și domolească dezamăgirea; înhăţă un butuc din coșul de lemne și-l azvârli în vâlvătaia focului. Rămase ţintuită locului, privind cum se aprinde și arde cu flacără tremurătoare.

Și apoi, din spatele ei, Jamie vorbi din nou.

— Regret că vă deranjez și sper din tot sufletul că n-o să mă consideraţi bolnăvicios de curios, dar cine-i proprietarul acelui mic ceasornic interesant?

Preţ de o clipă, Elfrida îşi închipui că auzise greșit. îl privi cu încruntare și nedumerire.

— Ceasornicul?!

— Mi-a atras atenţia. E atât de deosebit…

— E al. Elfridei, spuse Oscar.

— Nu vă supăraţi, îmi permiteţi să mă uit?

Elfrida dădu din cap în semn de aprobare. Se depărtă câţiva pași. Jamie îşi puse ochelarii, se apropie și Iuţi ceasul așezat pe poliţa de deasupra căminului. Pentru a doua oară în acea zi, ea și cu Oscar îl urmăriră din ochi în tăcere pe când cerceta minuţios micul ornic. Elfrida hotărî

în sinea ei că îi va despica ţeasta în două cu vătraiul dacă îi va spune că este un bibelou lipsit de valoare.

— Un cronometru de voiaj, rosti Sir James. Minunaţi Cum aţi ajuns în posesia acestei mici comori?

— Asta vrea să însemne comoară sentimentală sau tezaur descoperit întâmplător?

— Nu sunt sigur, îi răspunse Jamie cu politeţe.

— Mi-a fost lăsat moștenire de bătrânul meu naș, vorbi ea cu bruscheţe. Un om care a călătorit pe mare. Şi apoi, știind că îi grăise cu asprime, se îmbună puţin. După cum vezi, are un cadran gradat pentru ore, unul pentru minute și unul pentru secunde. Trebuie să întorc ceasul în fiecare zi. Bănuiesc că aș putea să-i pun o baterie potrivită, dar mi se pare…

— Doamne ferește! E mult prea rar.

— Rar? E sigur că nu-i doar un ceas demodat, folosit odinioară în navigaţia maritimă?

— O mașinărie utilă, dar și frumoasă.

Elfrida îşi pironi privirea asupra ceasornicului și, deodată, micul aparat de măsurare a timpului căpătă o nouă strălucire, așa cum se întâmplă cu obiectele familiare din viaţa cotidiană când sunt admirate de alţii. îmbrăcămintea de piele ora ponosită, dar suprafaţa circulară se împărţea în diviziuni pentru citirea indicaţiilor date de ace; și capacul de sticlă pliat precum coperta unei cărţi era mărginit cu o fâșie de catifea de culoarea coralului. De jur-împrejurul plăcii circulare, care cuprindea cele trei cadrane, învelitoarea de piele ora ornamentată cu o ghirlandă de frunze aurii în miniatură și acest motiv decorativ se repeta și pe marginea ramei. Cheia și arătătoarele erau făcute din alamă.

— Nici măcar nu știu cât e de vechi. Poate îmi spui tu, rosti Elfrida.

— Din păcate, nu mă pricep la ceasuri. Dar am un coleg care e expert în materie. Dacă vreţi, dacă-mi îngăduiţi, pot să i-l arăt, adăugă Jamie.

— De ce?

— Pentru că-l consider deosebit.

— Cât de deosebit?

— Parcă am folosit cuvântul „comoară”.

— Vrei să zici că valorează ceva?

— Aș prefera să nu mă pronunţ încă. Nu sunt suficient de specializat.

— Dar nu valorează șaptezeci și cinci de mii de lire, nu-i așa? întrebă cu francheţe Elfrida, așteptându-se la o clătinare din cap sau chiar la un râset batjocoritor.

Însă Jamie Erskine-Earle nu bufni în râs.

— De fapt, nu știu, spuse el. Doamnă Phipps, îmi permiteţi să-l iau cu mine? Dacă-l găsesc pe colegul meu, vorbesc cu el la telefon sau îi trimit prin poștă o fotografie cu ceasul. Bineînţeles, vă dau o chitanţă și o să-l păstrez sub cheie, n-aveţi grijă.

Dintr-odată, situaţia deveni ridicolă.

— În Hampshire, în căsuţa mea din Dibton, ceasul să găsea pe poliţa de deasupra căminului din salonaș și nu încuiam niciodată ușa, îi explică Elfrida.

— Atunci, daţi-mi voie să vă felicit pentru așa noroi) orb. Nici măcar nu-i asigurat contra furtului, preciză cu gravitate Sir James, expunând un fapt grăitor.

— Nu, n-am încheiat niciun contract de asigurare. E doar un mic obiect pe care-l am de mulţi ani și pe care-l port cu mine peste tot.

— Dacă-mi e permis să mă exprim astfel, un mic obiect foarte deosebit. Pot să-l iau cu mine?

— Desigur.

— Dacă aveţi o cutie sau ceva în care să-l împachetez? Batista mea nu-i tocmai potrivită.

Oscar merse spre masa de scris, trase un sertar şi scoase la iveală niște hârtie de ambalaj păstrată de la un pachet de cărţi noi.

— Merge?

— Perfect! Și o foaie de scris pentru chitanţă? Am de obicei la mine un chitanţier, dar l-am lăsat azi acașă.

Îi întinse ceasul lui Oscar, care îl înfășură într-o bocceluţă bulbucată, iar Jamie Erskine-Earle se așeză la birou şi întocmi chitanţa.

— Ar trebui ˇs-o păstrez eu, îi spuse Oscar. Elfrida are tendinţa să-și piardă lucrurile. Și se grăbi ˇs-o pună în siguranţă în buzunarul jachetei.

— Mai e o problemă, interveni Elfrida.

— Da, doamnă Phipps?

— Hai să nu mai vorbim despre ceas când se întorc Sam și cu Carrie. Ne-am ambalat cu toţii prea mult în logătură cu tabloul de Sir David Wilkie și n-aș mai putea suporta să nutresc speranţe și apoi să mi le văd spulberate. Nu-i mai bine să le spunem că trebuie să-l asigur și că dumneavoastră v-aţi oferit să-l evaluaţi?

— Firește. O explicaţie grozavă! Și, pe deasupra, se nimerește să nu fie prea departe de adevăr.

În acea seară, pe când pregătea cina, Elfrida se simţea ca și cum și-ar fi petrecut întreaga după-amiază rostogolindu-se de sus în jos într-un montagnes russes. Și din pricina agitaţiei, dezamăgirii și a speranţelor redeșteptate, uitase cu desăvârșire de Lucy. Amesteca dusă pe gânduri într-un sos Bolognese, când Lucy sosi pe neașteptate, strecurându-se în bucătărie pe ușa din spate.

Elfrida aruncă o privire spre vechiul ceas de perete. Se făcuse aproape ora șapte. Se holbă mirată la Lucy, încercând să-și amintească cum îşi umpluse timpul copila.

— Da, eu sunt, spuse Lucy.

— Oh, scumpa mea, îmi pare rău.

— Arăţi ca și cum aș fI chiar ultima persoană de pe lume pe care te aștepţi ˇs-o vezi.

— Sunt absorbită de gânduri. ˇS-au întâmplat atâtea aici, încât aproape că te-am lăsat uitării. Dar acum că ai apărut, îmi îndrept toată atenţia spre tine, ceea ce-i minunat.

— Ce ˇs-a întâmplat? Lucy îşi scoase căciula de lână, apoi începu să-și descheie jacheta. Am ratat ceva important?

— Nu chiar. N-ai pierdut cine știe ce mare lucru, Atâta doar că un om cumsecade a venit să bea ceaiul cu noi. Carrie a făcut o plăcintă de ovăz. Cred că invitatul nostru a mâncat cele mai multe bucăţi.

— Cine era?

— Se numește Sir James Erskine-Earle. Și locuiești) la Kingsferry House.

— Am trecut pe la Kingsferry House. Cu Rory, spuse Lucy.

— Am avut impresia că te-ai dus la sănius.

— Da, așa a și fost, dar ˇs-a întunecat devreme și ne-aiil întors la casa parohială ca să ne încălzim cu un ceai, şi apoi eu și cu Rory am mers la Kingsferry.

— Ai umblat iarăși prin magazine după cumpărături?

— Nu tocmai.

Urmărind cu luare-aminte, Elfrida deveni curioasă. Expresia întipărită pe chipul lui Lucy era tainică, șicanatoare. De parcă ˇs-ar fi ˇînfrânat cu greu să nu se hlizească.

— Arăţi ca pisica din Comitatul Cheshire, rânjind mereu cu gura până la urechi; Ce ai pus la cale?

Lucy ridică o mână şi-şi răsfiră pletele, dezvelindu-şi gâtul. Elfrida văzu strălucirea aurului.

— Mi-am făcut găuri în urechi. La bijuteria din Kings* ferry. Rory m-a dus acolo. Și mi-a cumpărat o perecho de cercei ca dar de Crăciun. Bijuterii adevărate!

— Oh, draga mea…

— Mi-i doresc de o veșnicie.

— Lasă-mă să te privesc.

— Dar mama o să se enerveze.

4

— Sunt de-a dreptul minunaţi. Atât de potriviţi pentru o adolescentă. Arăţi așa de emancipată. Ce cadou generos!

— Nu cred că mi ˇs-a dăruit vreodată ceva mai de preţ, spuse Lucy.

Lucy

„Miercuri, 20 decembrie

Cred că aceasta a fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Pretutindeni, zăpada ˇs-a așternut în troiene şi peisajul de iarnă te uimește prin frumuseţe. în această dimineaţă, am pornit prin oraș după cumpărături pentru

Crăciun și, când m-am întors, l-am găsit aici pe Roiy, vorbind cu Elfrida, de curând venit să-mi aducă telovi zorul pe care mi l-a împrumutat cu amabilitate. Mi I n cărat până sus în odaia mea de la mansardă, mi l-n instalat și apoi ne-am așezat pe podea și am stat la taclale. Dintr-un motiv sau altul, a fost atât de ușor să discut pe îndelete cu el, încât i-am destăinuit totul; despre plictiseala din Londra, îngrădită în apartamentul în care locuiesc, și despre mama, bunica și Randall Fischer, l-am pomenit despre tata și Marilyn, ca şi despre familia din Cornwall. M-am simţit minunat să am alături pe cineva care m-a ascultat fără să mă întrerupă și care ˟s-a străduit să mă încurajeze și să se poarte cu blândeţe. Și nu mi-a dat de înţeles că spun numai fleacuri și prostii. Sau că nu-i pasă nici cât negru sub unghie. M-a ascultat pur și simplu de la început până la sfârșit.

După ce am terminat de spus tot ˙ee aveam pe suflet, iun mers cu mașina la casa parohială și doamna Kennedy ne-a făcut hamburgeri. Rory și-a sunat la teleion niște prieteni și am pornit cu toţii să ne dăm cu tulniuţele pe terenul de golf, unde ne-am distrat formidabil, dar ne-am și sleit forţele pe derdeluș.

Ne-am dat cu sania până când ˟s-a înserat și apoi ne-am întors la prezbiteriu să bem câte un ceai fierbinte. Pe urmă, Rory l-a rugat pe tatăl lui să-i împrumute iarăși mașina. Domnul Kennedy a încuviinţat, iar Rory m-a dus la Kingsferry. Este un oraș foarte vechi și uimitor, cu o grămadă de magazine, am parcat pe o stradă, ne-am croit drum spre bijuterie și un bărbat mi-a făcut găuri în urechi într-o clipită cu un fel de pistol automat, special, și mi-a fixat cerceii mici de aur, rotunzi ca niște bănuţi, cu șurub. Nu m-a durut deloc.

l-am spus lui Rory că nu mi se va permite să-i port acasă, iar el mi-a replicat că nu mă aflu în Londra, ci suntem împreună în Sutherland, și a plătit cerceii, zicându-mi că mi-i dăruiește de Crăciun.»

În drum spre Creagan, ne-am petrecut timpul vorbind despre una și alta, și m-am simţit ca și cum aș fi

ajuns într-un punct de cotitură sau într-un moment crucial. Rory m-a sfătuit că trebuie să nu pierd din vedere o serie de lucruri, iată care sunt lucrurile de ţinut minte:

Învăţ bine la școală, iau note mari, aşadar îi întrec pe alţii în agerimea minţii. Dacă nu te afirmi prin propriile puteri, atunci nimeni nu-ţi acordă nici cea mai mică atenţie.

Trebuie să mă impun prin argumente raţionale și să nu stau îmbufnată.

Dacă îmi doresc să merg în Cornwall ca să-i văd pe bunicul meu, pe Serena, pe Amy și pe Ben, atunci un cuvine să ascult de îndemnul inimii. Absolut nimic nu iil/l *poate împiedica. Trebuie doar să aranjez din tim*p în *bunicul să mă invite și să plec pur și simplu.*

Să dau dovadă de spirit întreprinzător. La văiiilu mea, pot să-mi port și singură de grijă. Știu o groază dn lucruri despre pericolul consumului de droguri derivnlo din amfetamină la unele petreceri deșănţate; și despm beţivani, toxicomani, exhibiţioniști, maniaci sexuali babalâci care acostează tinere în staţiile de auzobu?. Poate că ˟s-ar cuveni să mă mut într-o instituţie de învăţământ mixt ca să-mi dau examenele de bacalaureat pe baza cărora să fiu admisă la facultate. în ultimii doi ani de școală. Nu m-am gândit niciodată la asta. îi voi sugo ra mamei această idee și în cele din urmă o voi convinge prin argumente. O voi atrage de partea mea pa domnișoara Maxwell Brown. Și nu mai sunt decât doi ani până când voi absolvi liceul. Mă simt cu mult mai hotărâtă acum că mi-am făcut noi planuri și abia aștept să mi le aduc la îndeplinire.

Mi-aș dori să am un frate ca Rory.

De fapt, n-aș vrea câtuși de puţin. Pentru că altfel af şi stat lucrurile, dacă Rory ar fi fost fratele meu.

Nu mă dor deloc urechile. Când bunica și mama mă vor vedea cu cercei, vor ști că m-am schimbat. Că mă călăuzesc după propriile dorinţe. Că pot să iau hotărâri de una singură. Nu mai sunt un copil.

Aici, în lipsa mea, a fost invitat la ceaiul de după-

amiază un om pe nume Sir James Erskine-Earle. El a luat cu hino ceasul Elfridei ca să-i stabilească valoarea pentru încheierea unei asigurări. Carrie mi-a spus că Sir James 11 mâncat șase bucăţi de plăcintă de ovăz.

Mâine e prima zi din perioada ce precede sărbătorile (trăciunului".

Sam

Sam miji din ochi în beznă și într-un frig pătrunzător care-l învăluia din cap până-n picioare. Se trezise din somn din cauza senzaţiei de rece și își dădu seama că plapuma de puf alunecase de pe pat și că tremura sub cele două pături subţiri și în așternutul de olandă împodobit cu monogramă, devenit glacial. Draperiile erau puţin date la o parte ca de obicei și prin crăpătura ferestrei năvălea înăuntru un curent de aer îngheţat care îl pătrundea până la oase ca și cum ar fi stat într-un congelator. în timpul nopţii, temperatura scăzuse dezagreabil de mult.

Se săltă cu efort în capul oaselor, se aplecă după pilotă și o trase cu putere la loc. Dârdâia încă de frig, dar plapuma cu puf îi aduse oarecare confort. Așteptând să se încălzească, întinse mâna spre noptieră, aprinse veioza și se uită la ceas. Era ora șapte și jumătate dimineaţa.

Odaia în care dormea, de-acum familiară, se întindea de jur-împrejur, cu ungherele cufundate în umbră. Nu era încărcată de mobile: un șifonier mare în care își păstra toate hainele și lenjeria de care dispunea în acel moment și un lavoar în stil victorian servindu-i drept masă de toaletă – lavaboul avea o placă de marmură de culoare roșie-cafenie, pe care se găseau un vas împodobit cu desene florale și o cană cu toartă din porţelan pentru apă. Singura oglindă era fixată pe ușa șifonierului și exista doar un scaun bogat ornamentat. Nu era o încăpere pentru lucru sau pentru ședere, dar cât se poate de potrivită pentru dormit.

Și pentru îndeletniciri mărunte ca de pildă convorbiri telefonice la aparatul mobil.

Zăcea lungit, dezmorţindu-se de frig încet-încet, și se întrebă de ce oare odaia, destul de modestă, îi producea o

stare de mulţumire deplină. Hotărî în sinea lui că proporţiile erau armonioase, pereţii goi, acoperiţi cu zugrăveală simplă, fără ornamente inutile, draperiile ușor uzate, din creton decolorat, atârnau în falduri până la marginea covorului tocit, care îi aminţeau de draperiile mamei din vechiul cămin părintesc de la Radley Hill. Erau aninate cu inele mici de galeria de alamă cu măciulii bulbucate la capete, cizelate în formă de ananas, și, când le trăgea, numeroasele verigi zornăiau.

Acest zăngănit îi readucea în memorie glasul mamei. „Dragule, scoală-te! E timpul să-ţi iei gustarea de dimineaţă”.

Cuprins de nostalgia locurilor iubite.

Întreaga casă îi evoca frânturi din trecut. Spaţiozitatea, încăperile frumoase și neîncărcate, cu cornișe lucrate cu minuţiozitate și cu uși înalte, îmbrăcate în panel. Scara în spirală, cu șirul de trepte neabrupte între două paliere, se înălţa până la mansardă, cu stâlpi de balustradă fasonaţi în formă de popic din lemn de pin lăcuit; bucătăria demodată, dar ușor de recunoscut, camerele de baie, cu lambriuri vopsite în alb, îmbinate cu lambă și uluc, înzestrate cu instalaţii originale, datând din epoca victoriană, și cu rezervoare de closet cu lanţ și mâner de porţelan, pe care stătea scris „Trage”.

Din acea primă seară, oarecum stânjenitoare, se simţise ca și cum ˟s-ar fi ˟întors acasă. Estate House îl atrăsese pe Sam din prima clipă. îi vorbise, îl întâmpinase cu căldură. Alunecă înapoi cu gândul la șirul de evenimente întâmplătoare care îl aduseseră aici, într-un moment anume, și apoi se văzuse lăsat în voia sorţii, astfel încât nu avusese de ales decât să rămână. Cu înţelepciuno dobândită ulterior, ˟s-ar fi zis că destinul îi trasase cu grijă locul hărăzit pentru vremelnicul popas. Vreo fiinţă cu însușiri supranaturale – milostivă, din fericire; influenţa semnului său zodiacal ori, pesemne, magnetismul ininteligibil al străvechilor configuraţii planetare.

Întâlnirea cu Hughie M℃˟Lellan în Londra fusese prima verigă în lanţul întâmplărilor. Atunci, i se înmânase

cheia de la casa lui Hughie din Creagan. Urmaşe tragerea la sorţi prin aruncarea cu banul pe când stătea în maşină, peste drum de biserica din Buckly. Dacă moneda ar fi căzut cu efigia în sus, ar fi pornit direct spre Inverness și, după toate probabilităţile, ar fi fost în stare să străbată șoseaua de-a lungul peninsulei Black înainte ca zăpada să se aștearnă în troiene. Dar, în schimb, moneda picase cu pajura în sus și se îndreptase în direcţia orășelului Creagan.

Dacă Sam ar fi găsit casa nelocuită și cu obloanele trase, nu și-ar fi irosit timpul. Nu-l bătuse gândul decât să determine cu precizie poziţia clădirii, iar amplasamentul, mărimea, aspectul de trăinicie și demnitate caracteristice stilului arhitecturii din perioada victoriană i-ar fi fost de ajuns să se încredinţeze dintr-o privire că merita să se întoarcă pentru o cercetare cu de-amănuntul. însă casa nu fusese pustie. Luminile străluceau viu la ferestrele etajului superior și, fiindu-i stârnită curiozitatea, îşi abandonase autovehiculul de teren la marginea trotuarului, urcase pe alee și apăsase pe butonul soneriei.

După aceea, se înzăpezise și nu mai existase cale de întoarcere.

Acum, locuia aici de două zile, împreună cu alte patru persoane neînrudite și avea să rămână până când treceau sărbătorile Crăciunului. Intenţionase să-și petreacă această perioadă de timp întocmindu-și lista de priorităţi pentru filatura de lână, lucrând pe calculatorul portabil și pe computer, dar trândăveala îl scosese din ritm pentru că îşi lăsase în camera de hotel din Inverness laptopul, dosarele, numerele de telefon importante și tot teancul de hârţoage. Nu-și adusese cu sine la întrunirea din Buckly decât telefonul mobil, servieta și cheia de la Estate House.

Întrucât îi era imposibil să se concentreze asupra lucrului, socotea extraordinar de ușor să se detașeze de toate problemele și să alunece într-o stare de spirit prin care nu mai trecuse de ani de zile. Orizonturile se micșorau. Priorităţile se schimbau. Se simţea ca și cum ˝s-ar fi urcat la bordul unui vapor, izolat de restul lumii, dar

implicat cu intensitate în relaţiile cu ceilalţi pasageri. Necunoscuţi care deveneau treptat-treptat tot atât de apropiaţi ca membrii familiei demult pierduţi. Casa, asemeni unei nave, îi adăpostea pe toţi între zidurile ei cu în anumită graţie, de parcă ˇs-ar fi mulţumit să-și umple din nou încăperile spaţioase, să-și deschidă larg ușile, art strălucească în lumina focului din cămin, să vibreze de glasuri și de zgomotul pașilor pe scări.

O casă îmbietoare și Sam și-o dorea din tot sufletul. Aceasta era problema. Ar fi vrut ˇs-o cumpere de în Hughie și de la Oscar, să intre în posesia ei. Poziţiaorii perfectă – nu dura mai mult de douăzeci de minute art se deplaseze în fiecare dimineaţă cu mașina pe drumurile pustii până la filatura de lână și să se întoarcrt acasă la sfârșitul unei zile de muncă. Putea să treacĂ pragul ușii și să se plimbe agale până la terenul de goli, Lipsit de o cutie cu bere, o bucată de pâine sau o pinirt de lapte, n-avea decât să traverseze piaţa până la centrul comercial.

Ar fi reprezentat totodată un cămin cu viitor. Viitorul lui. Ca proprietar, Sam n-ar mai fi trebuit niciodată să părăsească locurile. Spre deosebire de un apartament cu o mică terasă sau de o căsuţă ţărănească, pitorească și acoperită cu trandafiri cățărători, acest sălaș trainki putea adăposti o sumedenie de calabalâcuri strânsa claie peste grămadă într-o viaţă de om. Și tocmai această conștientizare a longevității îl atrăgea cel mai mult. Urma să împlinească în curând patruzeci de ani, Nu mai voia să se tot mute dintr-un loc în altul, cumpărând și vânzând, sau să pornească mereu de la început, îşi dorea ca acesta să fie ultimul popas. Râvnea sit prindă rădăcini aici.

Dar jumătate din casă îi aparţinea lui Oscar Blundell și aici locuiau el și Elfrida. Se părea că nu deţineau alte proprietăţi și că nu se aveau decât unul pe celălalt. Un tip plictisitor, îi spusese Hughie despre Oscar. Vărul meu este un individ anost. Dar Sam nu-l considera pe Oscar câtuși de puţin anost. îl plăcea enorm și acest fapt îi îngreuna situaţia.

Dacă Sam ˇs-ar fi asemănat cu Hughie, și-ar fi pus

lacăt la gură și n-ar fi suflat o vorbă despre micul tablou al Elfridei. Nu ˟s-ar fi ostenit niciodată să-i telefoneze lui Janey la Londra și să descopere locul în care se afla reprezentantul casei de licitaţie Boothbyℨs, Sir James Erskine-Earle. Elfridei îi trecuse prin minte să vândă tabloul, dar era atât de dezinteresată de bunurile materiale și de aspectele practice, încât n-ar fi reușit niciodată să se descurce pe cont propriu. în final, vizita lui Sir James Erskine-Earl nu rezolvase absolut nimic pentru că pictura se dovedise a fi un fals. Așa că se învârtiseră în cerc și ajunseseră de unde plecaseră. într-un fel, Sam și-ar fi dorit ca așa-zisa pânză pictată de David Wilkie să fi fost rară, autentică și să fi valorat un milion de lire sterline, astfel încât să-și fi putut alunga visele amăgitoare, să-și fi urmat propriul drum și să-și fi căutat o locuinţă.

Și totuși… nu-ı stătea în putinţă să scape de senzaţia că aici, în această casă în stil victorian, solidă, pătrată, neornamentată excesiv, îi era destinat să se statornicească și să-și petreacă restul zilelor.

Reflecţii deșarte. Cu oarecare efort, îşi izgoni din minte aceste gânduri, coborî din pat și se grăbi să închidă terestra. Camera lui era situată în partea din spate a casei și, în mănunchiul de raze împrăștiata (hi felinarul așezat lângă poarta de lemn, deslușì grădinii cu terase ce se povârnea lin spre pâlcul de pini, o înlln dere încremenită, presărată cu chiciură. Nicio adiero de vânt. Niciun zgomot.

În zilele copilăriei petrecute în Yorkshire, se deștop tase din când în când foarte devreme și pornise înirn lungă excursie pe jos către ţinuturile mlăștinoase până în un colţ de stâncă de unde putea să privească răsăritul de soare. Revărsatul zorilor nu era pretutindeni la fel și lumi na care împânzea păienjeniș de aur pe bolta cerului I no păruse dintotdeauna un adevărat miracol. îşi amintea d (i întoarcerea acasă, după aceste expediţii matinala, alergând pe potecile acoperite. cu iarbă și sărind pesto pârâiașe întortocheate și șușotitoare, explodând de bună dispoziţie și energie, conștient că o bună parte din fericirea lui se datora faptului că un mic dejun copios aven

să-l aștepte când pătrundea în casă în cele din urmă.

Se scursese multă vreme de când nu-și mai îngăduise să contemple un răsărit de soare. Astăzi, cea mai scurtă zi din an, era probabil o dimineaţă prielnică pentru a retrăi această experienţă. Se îmbrăcă, îşi legă șireturile de la ghete, se încotoșmănă cu scurta de cojoc, pipăi în buzunare după mănușile de piele. Ieși din încăpere fără zgomot, închise ușa cu grijă și coborî la parter, în bucătăria pustie, îl găsi pe Horace moţăind în coș.

— Vrei să mergem la plimbare?

Înzdrăvenit după încăierarea cu Rottweilerul, Horace îşi clătină bucuros coada stufoasă. Sam dădu peste lista du cumpărături a Elfridei și mâzgăli un bileţel, apoi nirăbătu holul, înșfăcă din cuier șapca de tweed și un hilar, care nu-i aparţinea, dar care, înfășurat la gât, îi mea cald. Răsuci cheia în yală, deschise ușa și păși iilară, în dimineaţa cumplit de friguroasă, încremenită și întunecoasă. Pe când deschise poarta, auzi huruitul unui motor și văzu camionul enorm, încărcat cu nisip de împrăștiat pe stradă, cu farurile aprinse, cu plugul de zfptadă fixat, pornind în curmezișul pieţei către șoseaua principală.

Sam și cu Horace se îndreptară în direcţia opusă.

Mergeau spre terenurile de golf și spre plajă, lăsând în urmă felinarele orașului. Cerul se limpezise și o singură stea anina clipind în înaltul văzduhului, dar o ușoară pâclă împresura ţărmurile mării. Mareea era joasă, apele se retrăseseră, nisipurile îngheţaseră, iar bălţi, puţin adânci, adunate în gropi, pe lângă colţi de stâncă, deveniseră de un albastru mat, oţeliu. Vântul, stârnit dinspre nord, sufla tăios de rece, biciundu-i faţa, și Sam îşi trase peste bărbie marginile fularului pufos. Se gândi la celelalte ţinuturi aflate la această latitudine, însă situate cu vreo șaizeci de grade spre sud. Către vest, dincolo de Oceanul Atlantic, se întindeau peninsula Labrador, golful Hudson și peninsula Alaska. Către est, Scandinavia și pustiurile Siberiei. Acolo, un om care se aventura să iasă din adăpost pentru cinci minute în miezul iernii murea îngheţat. Și totuși, iată că el se găsea aici, înaintând cu pași mari ca un vilegiaturist de-

a lungul litoralului, cu câinele în urma lui, netulburat de frigul aspru.

Curentul marin cald, Golistrom, din partea nordhin h Atlanticului, era o adevărată binecuvântare.

Cu pași iuţi, străbătu întinderea plajei, apoi sg th* părtă de ţărmul mării. Se căţără pe dune, traversă (Im mul pentru tractor cu șenile, apoi cele două porţiuni tio parcurs cu iarbă, bine întreţinută, unde trebuie să cmh mingile bine jucate la golf, abur⌈a pe panta abruplil, care trecea dincolo de colină, pe poteca șerpuitoare le susul dealului, printre tufișuri dese de grozamă. PAiii când ajunse pe creastă, se încălzise de efort, iar Horm e gâfâia din greu, părând că avea să-și dea sufletul dinii 11 clipă într-alta. Poposi la un pârleaz peste un gard senin 1 din bârne așezate orizontal. De-acum bolta cerului pa lise, devenind de culoare cenușie, și steaua solitară din păruse printre pături subţiri de nori.

Se sprijini de grad, adăpostit de paravântul formal (În tufele dese de genistră, și se întoarse cu faţa spre m-am Văzu linia lungă a orizontului, pe care se profila gollul scobit în mal, cu ape învălurate în bătaia vântului pânĂ în depărtare, unde razele farului clipeau încă, aruncând dungi mișcătoare de lumină. Dincolo, către sud-oal, cerul era pătat cu trandafiriu, revărsatul zilei fiind estoni pat de ceaţă. Din acea poziţie, i se deschidea o priveliște cât se poate de minunată. Se uită la ceas și văzu că se făcuse ora opt și patruzeci, de minute. Se așeză pe treapta de lemn a pârleazului și așteptă.

Horace se tolăni la picioarele lui. Sam îşi scoase mănușa și întinse mâna spre creștetul câinelui, mângâindu-l pe blana moale și mătăsoasă, pe urechile catifelate, întreaga lume, universul pustiu, le aparţinea în acol moment numai lor. Din acea mică ridicătură de pământ, universul i se părea a fi nemărginit, creat de curând, Imaculat, ca și cum Facerea săvârșită de Dumnezeu, zămislirea tuturor lucrurilor și vietăţilor de pe pământ, ar I˟I avut loc abia ieri.

Dintr-un motiv obscur, îşi aminti de după-amiaza

petrecută în Londra, când hoinărise pe King3s Road în amur (ul jilav, pe străzile deosebit de animate, înţesate de cumpărători, cu circulaţie intensă, şi-şi spuse în sinea lui ca nu exista nicio persoană pe lume care ˇs-ar fi așteptat nA primească un dar de Crăciun din partea sa. Așadar, nosise în Creagan complet nepregătit. Dar acum, trebuia să se ocupe de cadouri, astfel încât să facă niște pachetele pe care să le dăruiască în dimineaţa de Crăciun. Pentru patru persoane. Cele cu care locuia. Sau poate chiar cinci, inclusiv misterioasa doamnă Snead, pe care nu o cunoscuse încă. Oscar, Elfrida, Lucy, Carrie.

Carrie.

Pierzând-o pe Deborah, încuind apartamentul, părăsind New York-ul și întorcându-se la Londra pentru noua slujbă, ultimul lucru care-i trecuse prin minte fusese posibilitatea ca o altă femeie să intre în viaţa lui. Chiar acum, nu avea nevoie de complicaţii în plus sau de implicare emoţională. Dar Carrie îl așteptase, cea din urmă verigă în lanţul de coincidenţe extraordinare, întărindu-i senzaţia că era doar un pion neputincios în jocul abil, urzit de altcineva. Mersese prin zăpadă până la poarta ce străjuia Estate House, urcase pe alee și sunase la ușă. Și Carrie îi deschise în cele din urmă, îmbiindu-l să intre.

Carrie, cu claia de păr castaniu-închis, cu ochii noyil și expresivi, zveltă, cu gâtul lung. Cu sprâncene arculio, cu aluniţa fermecătoare în colţul gurii. Glasul ei cu tonul I joase, cu inflexiuni șugubeţe, astfel încât nu putou ÎI niciodată sigur dacă îl tachina sau dacă îi vorbea serloti încheieturile mâinilor îi erau subţiri, mâinile delicat», cu degete lungi, cu unghii nelăcuite, și purta un inol cu safir și diamante care arăta ca și cum i-ar fi fost dăiull cu insistenţe de un bărbat îndrăgostit până peste urechi, înnebunit ˇs-o ia în căsătorie. Sau, poate, îi fusese la – ant moștenire de o rubedenie în vârstă, care o adorase.

Carrie se comporta fără prefăcătorie și afectam. Dacă nu găsea nimic de spus, tăcea din gură. Dacă li, îl exprima o părere, aceasta era chibzuită, bine gândită qI inteligentă. Nu părea să cunoască înţelesul cuvintelor

„pălăvrăgeală” și „bârfă măruntă”, iar, în timp ce ceilalţi din jur sporovăiau despre mâncare și băuturi, Carrie I˘I urmărea totdeauna cu luare-aminte, dar păstra adeson tăcere. Totuși, relaţiile ei cu Elfrida și cu Lucy erau profund afectuoase. Cu nepoata ei, Carrie se arăta protectoare, dar nu o copleșea cu o dragoste sau grijă sufoecântă. Lucy venea și pleca, însă era mereu întâmpinată cu vorbe de alint, îmbrăţișări dezinvolte și cu bunăvoinţa de a o asculta. Cu bună dispoziţie.

Cât despre Sam, găsea că era imposibil să ghiceas* că în vreun fel ce gândea Carrie despre el. Ea se simţea pe deplin nestingherită, ţinând sub control situaţia, dar, în același timp, păstra o atitudine rezervată, mergând până la retragere în sine. Singura dată când stătuse în preajma ei mai mult de cinci minute. — atunci când se deplasaseră cu mașina pentru cumpărături la centrul comercial din Kingsferry – Sam crezuse că putea răzbate prin această barieră, însă, de fiecare dată când conversaţia se învârtise în jurul lui Carrie și al vieţii ei personale, ea o curmase brusc, apoi virase discuţia în altă direcţie. Când Sam, cu oarecare dificultate, depistase magazinul cu haine bărbătești din Kingsferry, se așteptase ca ea să-l însoţească, să-i dea sugestii, chiar să glumească în legătură cu alegerea lenjeriei de corp și a pijamalelor (vândute la raionul numit „îmbrăcăminte Intimă”) sau să insiste asupra unei anumite cravate, îngrozitor de urâtă și nepotrivită. Dar Carrie nu procedase astfel. în schimb, traversase drumul până la fierărie, de unde trebuia să-i cumpere Elfridei o tavă de copt și un vas de tablă, smălţuit, de formă rotundă, cu marginile ridicate, pentru budincă. Așa că Sam îşi târguise de unul singur lenjeria de corp și, când se întorsese la mașină, Carrie îl aștepta așezată pe banchetă, citind „The Times”, nemanifestând nici cel mai mic interes pentru cumpărăturile lui.

Se pomeni întrebându-se dacă fusese căsătorită cândva, însă știa că n-ar putea niciodată să-și ia inima în dinţi ca să-i pună o asemenea întrebare. La urma urmelor, acest aspect nu-l privea câtuși de puţin. în acea primă

seară petrecută împreună, pe când stăteau și-i așteptau pe Oscar și pe Elfrida să se întoarcă de la mica sindrofie, Carrie îi dezvăluise în treacăt lucruri mărunte despre sine însăși. însă nu se întinsese la vorbă, nu-i oferise informaţii gratuite și Sam rămase cu senzaţia că o ușă solidă se închisese cu putere între ei și că nimic pe lume n-ar fi putut ˇs-o înduplece pe Carrie să deschidă acea ușă.

Se dovedi a fi mai vorbăreaţă în legătură cu Lucy.

Îi povestise totodată despre tatăl ei, moment în care glasul i se înmuiase, ochii minunaţi îi străluciră și deveni mai însufleţită. Tatăl ei se numea Jeffrey și locuia în Cornwall, împreună cu cea de-a doua soţie, cu mult mai tânără, și cu cei doi copii.

— E un om uimitor, îi spusese Carrie. Cel mai gene* ros din câţi cunosc. A stat cu mama mea, deși nu erau deloc fericiţi, până când Nicola și cu mine am ajuns la vârsta maturităţii și ne-am croit un drum în viaţă. Ablu atunci, și-a urmat calea proprie, ne-a părăsit și a plecat cu Serena. Dacă Lucy ar fi avut un tată ca Jeffrey, altfel ar fi stat lucrurile. Nu mi-a fost doar părinte, ci și cel mai bun prieten. Mi-a lăsat deschise toate porţile vieţii, n-a contenit să mă încurajeze și să mă laude. Cu un astfel de om care m-a susţinut în mod necondiţionat, am crezut totdeauna că pot să realizez absolut orice.

Absolut orice. Dar cândva, undeva, într-un oarecare punct pe linia vieţii, ceva îi mersese anapoda. Și Carrie nu avea de gând să i se destăinuie lui Sam.

Cu cât îi vorbea mai puţin, neîncredinţându-i tainele, cu atât mai mult tânjea să afle. Se întrebă dacă această obsesie reprezenta începutul iubirii pentru Carrie, Altminteri, de ce ar conta atât de mult? Și ce rost avea să se îndrăgostească de o femeie deja profund angajată într-o carieră și cu o familie lipsită de armonie; care, nici într-o mie de ani, n-ar renunţa la standardele ei de viaţă și n-ar catadicsi să trăiască în nordul Scoţiei, laolaltă cu Sam Howard. Lăsând la o. parte faptul că era încă însurat cu Deborah.

Horace îşi schimbă locul și scheună; semn că îl

pătrunsese frigul până la oase. Și Sam se zgribulise de frig, dar nu se mișcă. Când îşi înălţă ochii spre cer, văzu cum cochilia ușor trandafirie explodase într-o aureolă de raze portocalii-roșietice; dâre de culoare vaporoase, pâlpâiri de flăcări. Și, deasupra steiurilor de pe promontoriul îndepărtat, înfipt în mare, se ivise un crâmpei din soarele portocaliu. Dunga arcuită de lumină orbitoare atingea ușor apele mișcătoare, așternea umbre pe dune și spulberă negurile din văzduh, astfel că acesta se decoloră treptat-treptat, devenind acvamarin din albastru ca safirul.

Sam nu-și dezlipea privirile de la acest spectacol grandios și pierdu noţiunea timpului, pe când sfera portocalie luneca în înaltul bolţii, depărtându-se de partea orizontului de unde răsărise. Era același miracol al ivirii soarelui pe cer care se întâmpla de când lumea și pământul, iar Sam uită cu desăvârșire de senzaţia de frig. începuse o nouă zi, de-acum zilele aveau să se lungească, apoi anul se scurgea și Sam, gândindu-se la vremuirea vremurilor, se pomeni incapabil să-și imagineze ce ar putea să-i rezerve soarta.

Se înapoie în Creagan cu pași zoriţi, apucând pe cărarea îngustă ce șerpuia de-a lungul povârnișurilor acoperite de zăpadă. Ceaţa se risipise, norii albi și spumoși se destrămaseră, dând la iveală azuriul cerului. Când ajunse la primul rând de case, văzu că dimineaţa începe să se anime; mașinile treceau în goană, magazinele se deschiseseră, primele gospodine, înarmate cu coșuri de nuiele și sacoșe de plastic, ieșiseră la cumpărături. Măcelarul mătura zăpada de pe treptele din luu intrării, iar o tânără mamă îşi plimba copilașul înfofolii într-o săniuţă de lemn, cu spătar.

Lui Sam i se făcuse o foame de lup.

Pătrunzând în casă, realiză că și aici se desfășurau activităţi febrile. De la etajul superior, răzbăteau zumzrr tul unui aspirator și un glas de femeie fredonând un can tec al vechii formaţii „Beatles”:

„Te iubesc, da, da, da…”

Redutabila doamnă Snead, fără îndoială, venită gă scuture și să deretice.

Un șuvoi de lumină și mirosuri apetisante de slăninA prăjită și cafea proaspătă se revărsau pe ușa deschisă a bucătăriei. Sam desprinse lesa de zgarda lui Horaco, îşi scoase scurta și trecu pragul. Acolo o găsi doar po Carrie, stând la masă, înconjurată de resturile rămaso de la micul dejun luat de ceilalţi. îşi sorbea cafeaua şi citea „The Times", dar îşi ridică privirea și-i spuse:

— Bună dimineaţa!

În acea primă seară, cu doar două zile în urmă, când dăduse buzna înăuntru cu necuviinţă, ţinând strâns în mână cheia lui Hughie MC˘Lellan, farmecul neașteptat al tinerei, care îl întâmpinase, îl lăsase cu gura căscată și-l luase. piuitul. Carrie abia se înzdrăvenea după boală şi arăta palidă, plăpândă și extrem de vulnerabilă. Și totuși, Sam rămăsese uluit de frumuseţea ei. Dar acum, gripa îi trecuse, biruită de vigoarea tinereţii. în această dimineaţă, Carrie purta un pulover roșu din cașmir, a cărui culoare o făcea să devină plină de viaţă, radioasă t, îl mai atrăgătoare decât oricând. într-o stare sufletească deosebit de bună, Sam simţi un îmbold irezistibil ˘s-ontingă, ˘s-o cuprinsă în braţe, ˘s-o strângă la piept, sfărâmând barierele psihologice și durând punţi de comunicare.

— Ai făcut o plimbare plăcută?

Impulsurile nebunești pieriră.

— Prea lungă, poate. Horace e istovit. Câinele lipăia apă din castronul lui, împroșcând cu stropi în toate părţile.

— Trebuie să fi ˘îngheţat bocnă.

— Nu. M-am încălzit de efort. Dar sunt lihnit de foame.

— Slănina e prăjită. Carrie puse jos ziarul și se sculă în picioare.

— Am simţit mirosul de la ușă.

— O să-ţi fac o cafea proaspătă.

— Carrie, mă descurc și singur.

— Nu, lasă-mă pe mine. O farfurie, acoperită cu o alta, stătea la cald pe plită. Carrie o ridică, o așeză pe

masă și scoase capacul improvizat cu un gest larg, aproape ostentativ. Acum, poţi să mănânci. Sam văzu nu numai feliuţe de slănină rumenite, ci și ouă prăjite, cârnăciori și o roșie. Se uita cu uimire la adevăratul festin și nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Cine a pregătit toate astea?

— Eu în persoană. Mi-am închipuit că o să vii hămesit după atâta umblat.

Sam rămase impresionat.

— Ești drăguţă.

— Nicio problemă.

Se așeză și se apucă să-și ungă cu unt o felie dn pâine prăjită.

— Unde-s ceilalţi?

Carrie umplu cu apă ibricul și-l puse la fiert.

— Oh, ici și colo. Și-au terminat cu toţii micul dejun. Doamna Snead ˇs-a apucat de curăţenie și cred e (i Elfrida face paturile. Oscar vorbește la telefon. Trebulo să mergem după bradul de Crăciun în dimineaţa astn, Oscar se întreba dacă nu ˇs-ar putea să cărăm pomul cu mașina ta – e mai ușor de transportat și el se teme să șofeze pe zăpadă.

— De unde trebuie să-l aduc?

— De la moșia Corrydale. Acolo a și dat telefon. Vorbește cu un tip pe nume Charlie Miller. Totu-i aranjat şi pus la punct, dar Oscar vrea să se asigure că o să-l găsim pe Charlie când o să ajungem noi acolo.

— Noi? Vii cu mine?

— Oscar ne-a schiţat o hartă. O să te însoţesc ca să-ţi arăt traseul de urmat. în plus, vreau să merg la Corrydale. Oscar mi-a povestit o groază de lucruri despre moșia asta. Cum au trăit acolo bunica lui, apoi unchiul său și Hughie. Iar Oscar și-a petrecut acolo toate vacanţele în perioada copilăriei. Spune că grădina, pământurile, terenurile de vânătoare erau uimitoare, dar firește că totul arată acum diferit pentru că ˇs-a construit acolo un hotel. Oricum, mi-ar plăcea să văd locurile. Hotelul e gol, așa că putem să aruncăm o privire, dacă Charlie e de acord.

Ospătându-se cu gustarea delicioasă, lui Sam i se umplu inima de mulţumire la auzul acestor cuvinte. Nu și-ar fi putut închipui niciodată un mod mai plăcut în care să-și petreacă această dimineaţă minunată decât conducând-o pe Carrie cu mașina la Corrydale, aducând bradul de Crăciun și explorând ţinuturile din împrejurimi. I se trezise interesul să vadă ce stăpânise odinioară Hughie MℭLellan și ce risipise nebunește. Dar se mărgini să spună sec: „E-n regulă!” și continuă să mănânce, pentru că nu dorea să trădeze nici cea mai mică urmă de plăcere și, ca atare, Carrie să bată în retragere.

Carrie puse cu linguriţa în cană cafea solubilă și turnă apă fiartă.

— Să-ţi mai fac pâine prăjită?

— Dacă ești atât de amabilă…

Carrie băgă două felii de pâine în prăjitorul electric, apoi îşi umplu din nou ceașca de cafea și se așeză pe scaun. Sam se întrebă dacă urmau să-și petreacă împreună câteva clipe în tihnă, dar, în mod inevitabil, fură întrerupţi de Lucy, care coborâse în fugă scările și năvălise în bucătărie.

— Carrie, doamna Snead zice că o să spele toate rufele albe. Ai ceva de dat la spălat? Bună, Sam. Ţi-a plăcut plimbarea?

— Firește.

— Când ai plecat?

— Cam pe la ora opt. Era încă întuneric. Am văzut răsăritul de soare.

— Oh, ce minunat! Păcat că nu m-ai luat și pe mine. N-am văzut niciodată cum răsare soarele. Trebuie să fi fost o priveliște încântătoare cu toată zăpadă așternută pe terenul de golf. Ca într-o staţiune alpină din Elveţia sau din altă parte.

— Sam și cu mine mergem la Corrydale să aducem bradul de Crăciun, spuse Carrie. Vrei să vii cu noi?

— Oh… Lucy se schimonosi la faţă. Oh, mi-ar plăcea să vă însoţesc, dar i-am promis doamnei Snead ˟s-o ajut. Avem de făcut ceva împreună. Așa că nu pot. Deși îmi

doream nespus de mult să văd moșia Corrydale.

Bucurându-se în sinea lui că Lucy îi refuzase, Sam se străduia ˚s-o consoleze:

— Lasă că te duc cu mașina altă dată.

— Vorbești serios? îmi promiţi? Oscar zice că-i cel mai minunat loc din lume și bunica lui cultiva în grădină azalee de toate culorile. Și parcul conacului coboară până la braţul de mare și Oscar obișnuia în copilărie să se suie în barcă și să vâslească de-a lungul ţărmului.

Doamna Snead ţipă strident de la etajul superior.

— Lucy! Cum rămâne cu rufele de spălat? Vreau să le strâng odată…

Carrie făcu o grimasă ironică.

— Mai bine am face imediat ce ni se spune, altminteri o să dăm de bucluc. Haide, Lucy!

Rămas singur, Sam îşi sorbea cafeaua fierbinte și se simţea tot atât de mulţumit ca un băiat de școală având în perspectivă un prilej de nemăsurată desfătare.

Mica hartă cu îndrumări spre Corrydale, creionată de Oscar, se dovedi a fi un plan meticulos întocmit al întregii regiuni cuprinse între pietrele de hotar. Părea să fie un labirint de drumuri și alei de acces privat, împrejmuite de ţinut păduros şi de linia coastei. Fiecare proprietate funciară fusese desenată în detaliu și notată: casa maiorului Billicliffe, căscioara Rosei Miller, casa pădurarului, ferma și locuinţa fermierului, corpul principal de clădiri din Corrydale. Urma casa grădinarului, alături de parcul înconjurat de ziduri din piatră și de hangarul pentru tractoare, de-a lungul unui alt drum de acces șerpuitor care mergea paralel cu ţărmul apei și, dominant prin măreţie, Oscar schiţase conacul Corrydale, înconjurat de o grădină englezească în aranjament riguros geometric, cu terase largi, în formă de trepte, coborând spre pajiștile de la marginea braţului de mare.

Harta îi amintea lui Sam de paginile cu ilustraţii de la începutul și sfârșitul cărţii cu isprăvile lui Winnie-the-Pooh „dar Carrie socoti că era o veritabilă operă de artă și că ar trebui să fie înrămată.

Drumul urmat de Sam și Carrie îi purtă spre un ţinut necunoscut în care niciunul dintre ei nu se mai aventurase. în loc să treacă podul către Kingsferry, virară la dreapta înainte de a ajunge acolo și apoi merseră pe vechiul drum, care se îndrepta spre vest, unduind printre terenuri arabile, coborând și urcând, afundându-se în tuneluri ţesute de ramurile fagilor scheletici. Pretutindeni, zăpada se așternuse în straturi groase, dar dimineaţa îndreptăţea pe deplin toate așteptările, cerul era senin, aerul sticlea în săgetările soarelui. Circulaţia nu era intensă și se zăreau puţini oameni primprejur: un tractorist hurducând pe un câmp cu o claie de fân pentru o turmă de oi; o femeie întinzând rufe pe frânghie să se zvânte în aerul îngheţat, o furgonetă de poștă, de culoare roșie, croindu-și drum pe o potecă brăzdată du făgașe.

În dreapta lor, se întindea braţul de mare, pătrunzând până în adâncul regiunii. Apele mării, cu luciri albastru ca în timpul verii, erau la limita fluxului. Pe ţărmul îndoepărtat, crestele dealurilor se înălţau spre bolta cerului, încununate cu cușme orbitor de albe, cu pereţi de stâncă drepţi și colţuroși, cu lungi dâre de grohotișuri rostogolite ca o cascadă de pietriș.

— Totul are dimensiuni uriașe, nu-i așa? spuse Carrio. Până și cerul pare să fie de două ori mai mare decât în orice altă parte a lumii. Purta o canadiană matlasată, căciulă de blană neagră și îşi pusese ochelari fumurii ca să-și protejeze ochii împotriva luminii prea puternice.

— Nici urmă de smog sau de poluare, presupun. Co limpezime de cristal are aerul. Știai că cinci dintre cele mai mari râuri din Scoţia în care trăiesc somoni se varsă în acest golf?

— Cine ţi-a spus asta?

— Oscar.

— Bănuiesc că a pescuit cu undiţa în copilărie.

— Băiat norocos!

Carrie examină harta desenată de Oscar.

— Cred că o să fim acolo în curând. Trebuie să

ajungem mai întâi la zidul de piatră, apoi poarta principală se află la o distanţă de un sfert de milă…

Zidurile împrejmuitoare se iviră aproape imediat pe partea stângă a drumului. Dincolo, se zăreau copaci groși și voinici, perfect aliniaţi, sugerând parcul de formă regulată, cu pajiști deschise și cărări șerpuitoare, creat parcă pentru peregrinările unor visători solitari. Când ajunseră în dreptul porţii principale, văzură că aceasta era flancată de doi pilaștri pătraţi, semeţi, împodobiţi cu turnuleţe. Pale de fum albicios ieșeau alene pe hornul căsuţei paznicului; câteva rufe atârnate la uscat pe frânghie în mica grădină fluturau în adierea vântului și un tractoraș de jucărie, făcut din plastic, fusese abandonat pe treapta pragului de ușă.

Zăriră reclama:

REGIUNEA CORRYDALE HOUSE HOTEL A.A.

R.A.C. * ***

— Iată-ne ajunși! spuse Carrie.

Sam coti spre porţi, intră și aleea de acces cobora în pantă printre șirurile de stejari uriași, cu nenumărate ramuri vânjoase, îndreptate către cerul senin. Era striată cu dâre lăsate de roţile altor vehicule care trecuseră de curând pe acolo și zăpada se învârstase cu umbre albăstrii, alungite, așternute de arbori. După ce parcurseră un sfert de milă, aleea se bifurcă și aici, la răspântie, stătea înfipt un indicator rutier din lemn. Spre dreapta, hotelul. Acest drumeag, nefolosit, era acoperit cu omăt de un alb curat, neatins. Drept înainte, locuinţa fermierului și fabrica de cherestea, așa că merseră în direcţia aceea. Carrie cercetă harta întocmită de Oscar.

— Ajungem în curând la o altă bifurcaţie, o luăm în stânga și dăm de casa maiorului Billicliffe.

— Și cine-i Billicliffe?

— Fostul administrator de moșie. Elfrida și cu Oscul au trebuit să treacă pe la el ca să capete cheia de în Estate House. Elfrida mi-a povestit că e un bătrân plicii cos, că locuinţa lui seamănă cu o groapă de gunoi şi Cii amândoi ˇs-au purtat cam nepoliticos cu el. Și apoi Billicliffe a

stupefiat pe toată lumea când, slab și colo* nogit cum e, a căzut la pat, bolnav de moarte, iar Oseni l-a transportat cu mașina la spital. Unde se află și acum, lată răspântia de drumuri, așa că o luăm la stânga.

Urmele pneurilor se imprimaseră adânc în zăpadă. Era în mod limpede o cale de acces des folosită. Şi chiar atunci, li se înfăţișă vederii prima dintre căsuţele ocupate de foștii lucrători de pe moșie.

— Lată unde locuiește maiorul Billicliffe, spuse Carrlo, Curios, Sam micșoră viteza mașinii ca să arunce o privire. O casă mică, clădită din piatră, cu o verandă rustică și cu două lucarne fixate în acoperișul învelit cu plăci de ardezie. O scurtă alee de acces ducea de la poartă la ușă, în dreptul căreia, înfundat într-un strat de zăpadă de cel puţin zece ţoli, se găsea un vechi automobil, marca Vauxhall, ruginit și părăsit. Ferestrele erau închise, nicio lumină nu licărea din lăuntru, nicio dâră de fum nu ieșea alene pe horn.

— Ce locșor sumbru, observă Carrie.

— Orice loc arată deprimant când e lăsat în paragină, îşi continuară drumul, roţile scrâșneau pe făgașurile îngheţate, brăzdând omătul cu linii ondulate. Aleea înzăpezită șerpuia și se încolăcea în mlădieri line. O altă cotitură și se ivi acum căsuţa Rosei Miller, cu un aspect cu totul diferit, ca de la cer la pământ: cochetă, plăcută și îngrijită, cu perdele de dantelă la ferestre, câteva găini gălăgioase cotcodăceau în mica grădină. Aprinsese în cămin un foc de turbă și vălătuci de fum umpleau aerul cu un miros încântător.

Merseră mai departe pe drumul șerpuitor, trecură pe lângă ferma cu toate acareturile, din a cărei curte venea o duhoare de bălegar, lăsară în urmă un ţarc de oi, apoi o altă căsuţă, locuinţa pădurarului, cu cuști de câini în spatele casei, de unde apărură doi prepelicari repezindu-se cu lătrături furioase.

— Ce bine că nu l-am adus cu noi pe Horace, spuse Carrie. Ar fi făcut un atac de cord și ar fi sucombat.

Braţul de mare îngust, aproape în întregime

înconjurat de uscat, li se dezvălui din nou privirilor, cu câmpuri coborând spre ape. Alte pâlcuri de arbori, o altă căsuţă și apoi zidul îndreptat către nord al grădinii împrejmuite, un edificiu impunător, clădit din piatră, cu porţi duble de fier forjat. în spatele acestuia, se găsea hangarul din lemn pentru tractoare, cu ușile stand larg deschise, și cu un Land-Rover vechi, împroșcat cu noroi, parcat alături. Sam opri și ieșiră din mașină. Auzind huruitul roţilor, un tânăr se ivi din hangar, urmat îndeaproape de o bătrână căţea Labrador, cu blana de culoarea untului. Tânărul purta o salopetă, cizme de cauciuc și o șapcă de pâslă, cu cozorocul înclinat spre nas.

— Charlie Miller?

— Da, eu sunt. Ei, dar mai încetează odată, Brandy.

Stai pe loc, nu mai sări în două picioare. Eşti o căţou prostuţă, lipsită de bună-cuviinţă.

— Nu mă deranjează, zise Carrie zâmbind.

— Ba v-ar deranja, dacă v-ar murdări cu labele. Se întoarse spre Sam. Sunteţi Sam Howard, nu-i așa?

— Exact. Și ţi-o prezint pe Carrie Sutton.

— Îmi pare bine de cunoștinţă, spuse Charlie Miller şi el și cu Carrie îşi strânseră mâna.

— Oscar mi-a dat telefon. Aţi venit după brad, e în hangâr, dacă vreţi să intraţi cu mine.

Îl urmară în hangarul întunecos, care avea mai multe întrebuinţări, servind mai degrabă ca magazie decât ca loc destinat adăpostirii sau reparării vehiculelor de tracţiune. Sam zări o stivă de saci cu cartofi, un morman de butuci tăiaţi cu ferăstrăul, un vraf de cutii de lemn pentru fructe, rapiţă sălbatică ambalată în pungi mari de hârtie rezistentă. Se simţea miros de rumeguș și de ulei de motor. Bradul de Crăciun era proptit de un vechi tractor Ferguson.

— Oscar mi-a cerut ca pomul să fie înalt de șase picioare, așa că i l-am ales pe ăsta. Are o formă potrivită și nicio creangă ruptă.

— Mi se pare tocmai bun.

— Două lire pe unitate de măsură. Deci costă în total

douăsprezece lire. Aveţi un suport pentru brad?

— Nu știu. Oscar nu mi-a spus.

— Am așa ceva la îndemână. Charlie scoase la iveală dintr-un ungher un suport de lemn cu trei picioare, confecţionat de mântuială și prins în cuie de tâmplărie. E lucrat de băiatul fermierului, îl vinde cu două lire și cincizeci de șilingi.

Sam privi stativul cu un aer de îndoială.

— E destul de rezistent?

— Oh, da, fără doar și poate.

— E-n regulă. Charlie așează jos trepiedul lângă brad. Așadar, îmi datoraţi paisprezece lire și cincizeci de șilingi. Se arăta a fi un om care nu ezita să spună pe șleau ce dorea.

Sam îşi scoase portmoneul și-i întinse cincisprezece lire.

— Zi-i băiatului fermierului să păstreze restul. îl merită, măcar pentru spiritul său întreprinzător;

— Așa o să-i spun, rosti Charlie și bancnotele dispărură în buzunarul salopetei. Să pun bradul în mașină?

— Dacă vrei, ar fi foarte amabil din partea ta. Am lăsat în jos bancheta din spate, așa că a rămas suficient loc.

— Nicio problemă.

— Charlie, crezi că avem voie să facem o scurtă plimbare? interveni Carrie. N-am mai fost niciodată la Corrydale și vrem să mergem prin împrejurimi și să vedem conacul. Dar dacă e o proprietate privată și nu ni se permite accesul…

— Vă este îngăduit. Duceţi-vă oriunde vreţi. Oricum, hotelul e închis și nu prea aveţi ce admira în parc pe vremea asta.

— Nu contează! încotro să pornim?

— Întoarceţi-vă pe același drum și, la casa maiorului Billicliffe, luaţi-o la stânga. Așa ajungeţi la parcul conacului. De acolo, apucaţi pe potecă printre copaci până la ape și apoi urmaţi făgașul care duce de-a lungul ţărmului până aici. în timp ce vă plimbaţi, eu 6 să leg

bradul cu o sfoară și o să-l pun în mașină. Dacă nu mă găsll aici când vă înapoiaţi, să ştiţi că am plecat să iau manii de prânz.

— Îţi mulţumim.

— Pentru nimic. Și plimbare plăcută!

Porniră la drum, omătul îngheţat le scârţâia sub tălpi, aerul îi înviora ca o cupă de vin brumată, lumina soarolui le încălzea spatele și topea încet-încet zăpada care picura de pe ramurile copacilor. Crengile desfrunzit» ţeseau arabescuri și dantelării, create parcă de o mână de artist, profilate pe fondul albastru strălucitor al cerului. Trecură pe lângă fermă și pe lângă căsuţa pădurarului; lăsară în urmă portiţa sălașului încântător al Roşul Miller.

— E genul de locșor cald și plăcut, în care poţi să stal fericit și să-ţi petreci tot restul vieţii, observă Carrie.

După ce trecură de căscioara pustie a maiorului Billicliffe, părăsiră drumeagul și apucară pe cărarea co ducea către conac. înaintau cu greu prin zăpada virgină, neatinsă și destul de adâncă.

— Proprietarul domeniului trebuie să se fi scăldat în bani, spuse Carrie. E o moșie uriașă, cu toate acareturile, căsuţele construite pe proprietate, cu ferma și grădinile împrejmuite. Mă întreb cum a agonisit-o. Bineînţeles, mă refer la averea colosală.

— Probabil din industrie. Construcţii navale, siderurgie sau ceva de genul ăsta. Ori din legături comerciale cu Extremul Orient. Vase de comerţ cu ceai și cu lemn de tec… Nu știu cu precizie. Trebuie să-l întrebăm pe Oscar.

— Se pare că Oscar nu deţine nimic din toate astea.

— Da. Nu cred că mai posedă mare lucru.

— Ce ˇs-o fi ˇîntâmplat oare cu tot avutul? Și cu banii adunaţi?

— Ceea ce ˇs-a întâmplat pretutindeni. Bătrânii ˇs-au stins din viaţă și plata taxelor de moștenire uriașe a impus fărâmiţarea proprietăţilor. Costul vieţii a crescut vertiginos. Războiul a schimbat înfăţișarea lumii. După război, ˇs-a înregistrat un declin progresiv. Atunci, indivizi

ca Hughie MȻ˟Lellan au intrat în posesia unor moșii, au tocat banii, au dat faliment și toate bunurile au fost în cele din urmă vândute la licitaţie. în sudul Angliei, astfel de terenuri întinse ar fi fost probabil împânzite de bungalouri sau de vile-parter cu terasă, construite dintr-odată. Dar aici pământurile br să rămână neschimbate din pricina depărtării și a faptului că reţeaua hotelieră a preluat proprietatea funciară.

— De ce n-a moștenit Oscar? Ar fi devenit un moșier strașnic.

— Presupun că n-a dobândit dreptul de moștenire. Hughie era fiul proprietarului legitim. Conform dreptului de primogenitură, cum se spune. Un ghinion afurisit pentru toată lumea că Hughie ˟s-a dovedit a fi un mare ticălos.

— Pare injust, nu-i așa?

— Carrie, viaţa e de cele mai multe ori nedreaptă.

— Regret din tot sufletul pentru Oscar. Merită mai mult, atât el, cât și Elfrida. Merită cu prisosinţă să aibă o casă în care să convieţuiască și care să le aparţină în întregime și pe care să nu fie nevoiţi ˟s-o părăsească.

Mi-aș dori să fiu putred de bogată, astfel încât să pol avea grijă de amândoi – și să le cumpăr o locuinţă con forţabilă în care să sălăşluiască lipsiţi de griji pentru lol restul vieţii. Aș fi vrut să nu fiu de faţă când au aflat că tabloul e un fals și nu valorează absolut nimic. Elfrida îi îl pusese atâtea speranţe. Și era atât de sigură că postr da o comoară cu care urma să treacă peste greutăţi şi să capete siguranţa zilei de mâine. M-a îndurerat ˟s-o văd pe Elfrida așa de distrusă și de deprimată. M-am simţit cumplit de stânjenită.

— Și eu, mărturisi Sam:

— Dar □ cu totul altceva pentru tine.

— De ce?

— Păi, dat fiind că n-au niciun ban, Oscar o să fie silii să-ţi vândă ţie partea lui din Estate House și atunci o să-ţi atingi scopul pentru care ai venit aici.

— Mă crezi un soi de monstru?

— Nu știu. Nu te cunosc destul de bine. Nu-mi dau seama cum gândești.

Sam trecu cu vederea aceste vorbe. Nu vedea ce roși avea să iște o discuţie în contradictoriu chiar de la începutul plimbării. în schimb, orientă conversaţia spre un alt subiect:

— Crezi că Oscar și cu Elfrida vor rămâne împreună?

— Nu știe nimeni precis. Probabil că da. Niciunul dintre ei nu are pe altcineva. Dar unde or să locuiască?

— Unde locuiesc și acum. Dacă Oscar se împotrivește să vândă, atunci nu poate nici Hughie.

— Și tu ce o să faci?

— O să-mi caut un apartament undeva.

— În Buckly?

— Habar n-am. Până acum, n-am apucat să văd localitatea și cartierele la lumina zilei, darămite să cercetez proprietăţile de vânzare sau de închiriat.

Preţ de câtva timp, Carrie nu scoase o vorbă. Se plimbau cu pași mărunţi, Carrie se străduia din greu să nu rămână în urma lui Sam, pe când mergeau ţârșâindu-și picioarele pin nămeţi. în stânga lor, câmpurile acoperite cu zăpadă se întindeau înspre braţul de mare îngust, iar în dreapta lor, o mică pădure de fagi bătrâni le dezvăluia privirilor vâlcele și cărării printre trunchiurile de copaci masivi, cu ramuri rășchirate, unde zăpada era întipărită cu urme lăsate de iepuri sau de păsări. Pe deasupra capetelor lor, stoluri de ciori, ridicate de pe miriști, îşi amestecau croncăniturile în văzduhul liniștit, iar de pe ţărmurile pustii, răzbăteau până acolo ţipetele lungi și ascuţite scoase de ploierii mari.

— Mi-ar plăcea să văd filatura de lână, spuse brusc Carrie.

Sam nu bănuise niciodată că fabrica i-ar putea deștepta interesul și se pomeni luat prin surprindere de această sugestie.

— Vorbești serios?

— Pari neîncrezător.

— Atâta doar că nu-i cine știe ce mare lucru de văzut.

Numai spaţii imense, goale și igrasioase, câteva cuve folosite în vopsitorie și utilaje salvate în urma inundaţiilor.

— Dar mi-ai spus că-i o clădire de patrimoniu. Acest aspect mi-a trezit interesul. Se poate intra acolo? Ai o cheie? Carrie nu glumea câtuși de puţin.

— Bineînţeles.

— O să mergem într-o bună zi?

— Dacă vrei…

— Îmi place să văd clădiri și case goale, nemobilnhi, Locuri pustii, pereţi neacoperiţi, neîmpodobiţi. Mă încanlA să-mi imaginez cum erau odinioară și încerc să-mi în chipul cum ar putea deveni. Desigur că te simţi entuziasmat și nerăbdător să te apuci cu râvnă de treaba, Să pui fabrica pe roate ca să funcţioneze fără piedici.

— Da, așa e. Sam meditã câteva clipe la cele spuiio și la celelalte probleme aparent insurmontabile pe care trebuia să le depășească. Sunt și entuziasmat t, îl nerăbdător. Dar e în același timp o perspectivă destul de descurajantă. Din când în când, mă voi simţi inditicutabil frustrat, irascibil și chiar mânios la culme, însă dificultăţile pot deveni stimulative, mai ales dacă o allA persoană te crede în stare să le depășești. Și în Buckly am un om cumsecade de partea mea, pe nume Fergus Sḳinner. Mă încred orbește în părerea lui.

— E totuși o distanţă ca de la cer la pământ faţă de slujba din New York.

— Dacă aș fi fost mai tânăr, probabil că n-aș fi acceptat postul ăsta. Dar acum am treizeci și opt de ani. Am umblat de colo-colo, mi-am făcut o situaţie, am reușit în carieră. Și pentru mine a sosit timpul potrivit să-mi schimb drumul… În pofida marii finanţe din lumea întreagă, nimic altceva nu-ţi dă mai multe motive de satisfacţie decât întoarcerea la formele incipiente ale afacerilor.

— Un soi de regres.

— Într-un sens, așa e. Dar, vezi, m-am născut și am crescut într-un mediu impregnat de comerţul cu lână și cred în taină că nu există nimic altceva tot atât de

atrăgător, confortabil și plăcut ca o jachetă de tweed, bine croită. Ador mirosul și moliciunea stofelor de lână. îndrăgesc zgomotul roţilor de angrenaj, uruitul războaielor de osul, pistoanele imense ale mașinilor folosite pentru dărăcitul și pieptănatul lânii. Și îmi plac nespus de mult oamenii care le pun în mișcare, bărbaţi și femei care lucrează la filarea, ţesutul și vopsitul fibrelor de lână și care au în sânge aceste meserii, transmise din generaţie în generaţie. Așadar, sunt în lumea mea.

— Cred că ești foarte norocos.

— Datorită slujbei mele?

— Nu numai. Carrie se opri din mers, lăsându-și capul pe spate ca să urmărească din priviri un uliu șopârlar care se avânta în zbor spre bolta cerului. în primul rând, pentru că te-ai hotărât să te stabilești aici. în aceste locuri întinse, neîntinate și neprihănite. Carrie porni din nou. Gândește-te doar, aici poţi să joci golf, să vânezi potârnichi și fazani și să pescuiești somoni într-unul dintre râurile de care mi-ai pomenit. Carrie chibzui câteva clipe la cele spuse. îţi place să pescuiești?

— Da. în copilărie, obișnuiam să merg la pescuit împreună cu tatăl meu în Yorkshire. Dar prindeam păstrăvi, nu somoni. Și nu mă pasionează deloc vânătoarea.

— Nici pe mine. Bietele păsări sălbatice doborâte cu pușca și prăvălindu-se din înaltul cerului. Sunt ucise pentru carnea lor gustoasă și servite ca delicatese în restaurantele de lux.

De-acum, drept în faţă, zăriră zidul grădinii englezești, împodobit deasupra cu un gărduleţ din fier forjat, bogat ornamentat. Poteca ducea către poarta înaltă de fier forjat, flancată de stâlpi încununaţi cu lei heraldici, sculptaţi în piatră, cu capetele culcate pe labele dinainte, și încolăciţi de trandafiri căţărători ţepoși, veștejiţi în miezul iernii.

Ajunseră la poartă și zăboviră acolo, iţindu-se prin grr lajul ajurat cu înfloriturî încâlcite spre grădina care se întindea la nesfârșit: pajiști povârnite în terase largi, în

formă de trepte, oferind vederii ca-ntr-o panoramA măreaţa zidire de la Corrydale. Era un conac în stil victo>nan, cu fronton bogat sculptat, cu turnuleţe și foișoaro susţinute de coloane, clădit din piatră roșie, acoperit de viţă sălbatică. Li se păru imens și, poate, puţin cam pompos și înflorit, dar atrăgător într-un fel ce vădea prosperitate și stabilitate. Ferestrele, orientate către sud, erau închise; geamurile scânteiau în lumina soarelui. Se vedea un catarg pentru steag, înalt, vopsit în alb, pe o latură a terasei, dar niciun stindard nu flutura în vârful lui.

— Încântător! rosti Carrie după un timp. Ce vremuri bune trebuie să fi trăit Oscar aici.

— Ţi-ar plăcea să locuiești aici? întrebă Sam.

— Te referi la conacul ăsta? La locurile acestea?

— Nu, vreau să spun pur și simplu aici. în Creagan. în Sutherland.

— Am o slujbă. în Londra. Trebuie să muncesc și să-mi câștig existenţa.

— Presupunând că n-ar trebui? Ai fi mulţumită? Ţi-ar surâde să te retragi în ţinuturile astea îndepărtate?

— Nu știu. Cred că aș avea nevoie de un răgaz. Ca să cântăresc în balanţă argumentele pro și contra. Și ca să părăsesc Londra pentru totdeauna, ar trebui să fiu liberă ca pasărea cerului. Fără îndatoriri, fără responsabilităţi.

— Și nu ești liberă?

— Mai e și Lucy la mijloc.

— Lucy?!

— Da, Lucy. Carrie trase zăvorul porţii și o deschise. Se deșira dincolo o potecă lată, ca o linie dreaptă, străbătând grădina și ducând către un pâlc de fagi. în mijlocul acestei poteci, în dreptul șirului de trepte care urcau spre terasele conacului se găsea un cadran solar de piatră și o bancă de lemn curbată. Un alt șir de trepte dădeau înspre o porţiune a parcului, rezervată cultivării florilor, adăpostind tufe de rododendroni și de azalee. Structura riguros alcătuită, dispusă radial dintr-un centru în care se înălţa statuia de piatră a unei zeiţe mitice, era compusă din curbe, cercuri și elipse, toate mărginite de

cimișiri; cufundată în zăpadă, se asemăna cu desenul unui artist, schiţat pe o hârtie groasă și albă, cu un ciot de cărbune.

— Lucy constituie principalul motiv pentru care am acceptat slujba din Londra. Cineva trebuie să fie acolo pentru ea. Cineva trebuie ˇs-o smulgă din existenţa anostă, izolată, monotonă pe care se vede silită ˇs-o ducă, deși nu-i vina ei. Biata de ea n-are perspective favorabile. De-aia, sunt nevoită să-i ofer o șansă.

Sam reflectă asupra problemei.

— Mi se pare că ˇs-a adaptat destul de ușor. E chiar fericită, spuse el șovăitor.

— Asta-i pentru că se simte cu adevărat fericită aici. Cu Elfrida și Oscar, cu toată lumea care vine și pleacă.

Și, firește, mai e și Rory Kennedy. întoarcerea în Londra va reprezenta pentru ea o mare decepţie.

Sam se pomeni că se revoltă din cauza acestei atitudini de mătușă proteguitoare. Carrie era prea tânără, prea frumoasă ca să-și modeleze întreaga viaţă numai și numai de dragul nepoatei.

— Lucy o să se descurce fără îndoială, grăi el. Arǫ capacitatea de a-și reveni rapid. Cu timpul, o să găsească o cale de ieșire.

— Nu. Carrie era neclintită. Tu n-o cunoști pe mama ei egoistă. Nu poţi să spui una ca asta.

— Așadar, ce ai de gând să faci cu Lucy?

— Oh, nu știu. Măcar să-i stau în preajmă, la celălalt capăt al firului de telefon. Să-i fiu aproape. Poate că de Paște am ˇs-o iau din nou cu mine. în Cornwall, să stăm câtva timp cu Jeffrey. E bunicul ei la urma urmelor. Sau poate că o să mergem la schi. Copiii lui Jeffrey sunt destul de mari. Tata m-a învăţat să schiez când aveam nouă ani și mi-a plăcut atât de mult, încât a devenit o pasiune pentru mine.

— Te vei întoarce în Oberbeuren?

— Nu. Rostise cuvântul răspicat, aproape înainte ca Sam să fi terminat de pus întrebarea. Nu în Oberbeuren. Pesemne, voi pleca în altă parte. Arosa sau Grindelwald

sau Val d lsere.

— Ai putea merge în Statele Unite. în Colorado sau Vermont. Pare să fie o călătorie îngrozitor de lungă, dar cu siguranţă mai puţin costisitoare.

— Vermont! Cu mâinile vârâte în buzunarele canadienei, Carrie mergea cu pași mari alături de el. Ai schiat vreodată în Vermont?

— Da, de câteva ori. Noi obișnuiam să plecăm cu mașina acolo la sfârșit de săptămână.

— Noi! repetă Carrie. Te referi la tine și la sofia ta, nu?

Așadar, inevitabilul se întâmplase. Miezul problemei în jurul căreia se învârtiseră, momentul adevărului, punctul critic din care nu mai exista cale de întoarcere.

— Da, eu și cu soţia mea, spuse Sam. Știi că sunt căsătorit.

— Da, am aflat. Carrie nu părea să fie tulburată.

Pășeau umăr la umăr, ca și cum nu ˇs-ar fi ˇîntâmplat nimic și niciun cuvânt n-ar fi fost rostit.

— Elfrida ţi-a spus.

— Firește. Credeai că n-o să-mi spună?

— Nu. Mi-a trecut prin minte această posibilitate. Soţia mea și cu mine suntem despărţiţi.

— Elfrida mi-a pomenit și de lucrul ăsta.

— Vrei să afli amănuntele neplăcute?

— Nu în mod special.

— Cred că sunt importante.

— Sunt sigură că doar pentru tine.

— Vreau să înţelegi, de aceea am spus că au importanţă.

— Să-nţeleg? Te-ai purtat atât de urât?

— Nu. Da. Nu m-am culcat cu diverse femei, n-am avut nicio aventură amoroasă, dar munceam din greu, lipseam prea mult de acasă și nu-mi făceam niciodată destul timp liber și pentru ea.

— Cum o cheamă?

— Deborah. Debbie. Eu îi ziceam totdeauna Deborah. Lucram în New York. Am plecat odată la Easthampton să-

mi petrec weekend-ul cu un prieten, am fost invitat în o petrecere și am cunoscut-o atunci. Bunicul ei avea o casă mare acolo; pământ, plajă, cai, padocuri, piscină şi tot dichisul. Ne-am cununat pe pajiștea din faţa căsoi bunicilor ei din Easthampton și am avut la nuntă șapto sute de invitaţi, zece domnișoare de onoare și zece cavaleri de onoare, înveșmântaţi cu toţii în ţinută de maro gală. Deborah arăta fermecător și eu mă simţeam în culmea fericirii și mă lăsam purtat în voia curentului fără să opun rezistenţă sau să-mi ţin în frâu sentimentele. Şi apoi ne-am cumpărat un apartament într-un cartier rezidenţial și Deborah și-a păstrat buna dispoziţie cât timp ˟s-a ocupat de decorarea noului cămin. Dar când lucrările ˟s-au terminat și decoratorii de interioare au plecat în cele din urmă, a început să se plictisească și să devină agitată și nemulţumită. Eu trebuia să călătoresc în lung și-n latul Americii și câteodată, pe când eram departe de casă, Deborah se refugia la Easthampton. Alteori, îşi umplea timpul cu distracţii de tot felul.

— Și copii?

— Nu. Nu voia nici în ruptul capului. Nu atât de curând. într-o bună zi, pasămite, cel puţin așa îmi promisese, dar nu chiar atunci. Oricum, la un moment dat, vara trecută, l-a întâlnit din nou pe acest tip. îl cunoștea din colegiu. De atunci, individul fusese căsătorit de două ori și scăpase de curând din laţurile căsniciei. Individul ducea o viaţă mondenă în New York. Bogat, onctuos și destul de stupid. Aţâţat ca un cotoi care umblă cu priviri viclene după plăceri. Au început o relaţie sentimentală, așa cum se spune în mod politicos în zilele noastre. N-am bănuit niciodată. N-am știut nimic până când Deborah mi-a mărturisit că mă părăsește pentru că îşi dorea să trăiască laolaltă cu el. Și am fost distrus, pustiit sufletește. Nu numai pentru că o pierdeam, ci și pentru că știam sigur că îi căzuse cu tronc un nemernic. Și îmi dădeam seama că era genul de om care, binevoind să se însoare cu amanta, îşi crea pur și simplu un post vacant.

— Dar n-ai divorţat încă?

— Nu. N-am găsit răgazul să mă ocup de formalităţi. La șase săptămâni după ce Deborah a plecat, am primit un telefon din partea președintelui companiei, Sir David Swinfield, care mă ruga să mă întorc în Londra. Și de atunci… ei bine… am tot tergiversat lucrurile. Le-am neglijat. Mi-am ocupat timpul cu alte treburi. Fără îndoială că mai devreme sau mai târziu o să primesc o scrisoare din partea unui avocat și după aceea mingea o să se rostogolească până la capăt.

— Crezi că o să se lăcomească și o să-ţi ceară o pensie alimentară mare?

— Nu știu. Depinde de avocat. Dar nu cred. Deborah nu-i genul ăsta de persoană. Oricum, ticălosul e doldora de bani, iar Deborah are o avere bunicică. Prea mare, poate. Pesemne că acest aspect ne-a provocat numai probleme. Mai ales mie.

— O mai iubești?

— Oh, Carrie…

— Știu. Te simţi răspunzător. Te neliniștește viitorul ei. Ţi-e teamă că o să sufere sau o să fie părăsită. Ai vrea ˟s-o protejezi.

După scurt timp, Sam recunoscu:

— Da, așa cred.

— Dacă Deborah te-ar chema printr-un semn… dacă te-ar îmbia cu felurite vorbe… te-ai întoarce la ea?

Sam cumpăni o clipă.

— Nu, spuse el răspicat.

— De ce nu?

— Pentru că viaţa mea și-a schimbat făgașul. Fiind[ɔ~ Deborah face parte din trecutul pe care l-am lăsat în urmă. Sunt aici acum. Și aici e locul în care am de gând să rămân pentru că m-am angajat să duc un lucru la bun sfârșit.

— E totuși soţia ta.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Când te unești prin căsătorie cu o persoană, te legi pentru totdeauna printr-un jurământ sfânt. Acea persoană devine parte din tine și nu mai poţi să fii liber niciodată. Vă aparţineţi unul celuilalt până la sfârșitul vieţii.

Carrie îi vorbise cu atâta amărăciune, încât Sam intui deodată că nu trebuia decât să împingă cu putere înainte și zidul ridicat între el urma să se năruie în ultimă instanţă.

Se întoarse spre ea.

— Carrie…

Dar Carrie mergea întins, se grăbi ˇs-o prindă din urmă, o apucă de braţ, trăgând-o binișor spre el. Sferele fumurii ale ochelarilor de soare se boldeau parcă de nedumerire la el și Sam ridică mâna, îi dădu la o parte și văzu, spre oroarea lui, că ochii ei negri erau scăldaţi în lacrimi.

— Carrie, spune-mi.

— De ce? Era mânioasă, clipind repede și des pentru a-și reţine lacrimile.

— Pentru că și eu am fost sincer cu tine.

— N-am încheiat împreună niciun târg. Nu te privește câtuși de puţin și nu vreau să vorbesc despre asta. Nu merită osteneala. Și n-ai putea să înţelegi.

— Încearcă și ai să vezi! Și cred că o să-nţeleg cât se poate de bine. Am trecut și eu prin multe situaţii dureroase. Partea cea mai proastă era că toată lumea știa ce se întâmpla, în afară de mine, cap de lemn. îmi luam câte o zi liberă de la lucru ca să-mi recâștig liniștea, continuam să muncesc mecanic, cu gândurile aiurea, și nu ajungeam la niciun liman. Mă străduiam din greu să mă împac cu respingerea totală.

— Eu n-am fost respinsă. Carrie strigă în gura mare și dintr-odată chipul i se boţi cu cute mărunte asemeni unui copil plângăcios și șiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Furioasă pe sine însăși, îl îmbrânci la o parte, încercând să se elibereze din strânsoarea care o imobiliza, dar Sam o înlănţuise cu braţele de după umeri și nu se îndura să-i dea drumul de teamă că ˇs-ar frânge de pământ și gândind că numai prin puterea lui o putea ţine teafără și nevătămată.

— N-am fost respinsă. Am fost iubită. Eram îndrăgostiţi până peste urechi și nu tânjeam decât să fim împreună. Dar sorţii erau împotriva noastră. Am înfruntat

forţe potrivnice. Prea multe presiuni, responsabilităţi și tradiţii. Serviciul lui, familia, soţia, copiii, religia și situaţia socială înaltă, l-am fost pur și simplu amantă. Am trăit în concubinaj. N-am avut nicio șansă. Niciodată. Și ceea ce detest cu adevărat că am știut dintotdeauna. Mă scoate din fire faptul că am închis ochii, am ignorat situaţia în mod voit și, nemaiavând puterea de a mă împotrivi, mi-am ascuns capul în nisip ca struţul, așteptând nenorocirea să vină. Prefăcându-mă că problema se va rezolvn de la sine. Am treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că sunt în stare să-mi rostuiesc viaţa. Şi în cele din urmă, când Andreas m-a părăsit, mi-am pierdut cumpătul. Așa că acum știi totul, Sam, și nu mai tro buie să te străduiești să descoperi faptele. Și, poate, accepţi că nu mă interesează câtuși de puţin bărbaţii însuraţi. Și dacă or să te cuprindă compasiunea şi părerile de rău pentru mine, o să ţip până răgușesc.

Sam deschise gura să protesteze, dar, în acel moment, Carrie se smuci să scape din îmbrăţișare, se desprinse cu mișcări repezi și începu să alerge prin zăpadă, poticnindu-se, clătinându-se, gata să cadă, și apoi îndreptându-se din șale. Sam porni în goană după ea şi o prinse iarăși din urmă.

— Oh, Carrie! și de această dată nu-i opuse rezistenţă. Pesemne că ostenise sau că i se curmase răsuflarea de atâtea suspine. O cuprinse în braţe și Carrlo se lipi strâns de pieptul lui, umerii îi tremurau într-un zgâlţâit, pe când îşi ușura durerea plângând, cu faţa îngropată în scurta lui de cojoc.

Sam îşi dorise fierbinte toată ziua ˇs-o strângă în braţo cu afecţiune. îi simţea trupul zvelt, aproape lipsit de greutate, și inima zvâcnind tare dincolo de straturile de haine groase. Puful căciulii ei de blană îl gâdila pe obraz și pielea îi mirosea dulce și proaspăt.

— Oh, Carrie! Era rușinos să exulte, radiind de bucurie și transportat de emoţie, când ea suferea de deznădejde și mâhnire. încercând să-i aducă alinare; spuse:

— Totul o să fie bine.

— Slabă mângâiere!

Glasul îi era atât de rece și de neînduplecat, încât Sam îşi dădu seama numaidecât că n-avea rost să continue cu banalităţi inutile. Stând acolo, cu braţele petrecute în jurul trupului ei, Sam se pomeni neobișnuit de confuz și de dezorientat. în mod normal, instinctele nu-l înșelau. Dar, chiar atunci, pricepu lămurit că se găsea în mare încurcătură. Carrie era frumoasă, inteligentă și seducătoare, dar și dificilă. Și probabil din pricina firii ei greu de descâlcit, rămânea o enigmă. Trebuia să se înarmeze cu multă răbdare și să-i consacre mult timp pentru a o înţelege cu adevărat.

Dar accepta situaţia de voie, de nevoie.

— Totul o să meargă bine, spuse el din nou.

— Habar n-ai de nimic.

Acum, Sam avea încredere în sine și bunul simţ să nu discute în contradictoriu. După un timp, plânsetele ei se domoliră. Cărrie începu să se miște cu neastâmpăr ca și cum ar fi făcut un efort pentru a-și redobândi stăpânirea de sine. Sam îşi desprinse braţele cu blândeţe și o urmări cum îşi șterge obrajii stropiţi de lacrimi cu mănușa căptușită.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Pentru ce?

— Regret că lucrurile n-au ieșit așa cum le-am plănuit și că nu le-am anticipat. N-am vrut să te supăr. Asta era menită să fie o simplă plimbare ca să aducem bradul de

Crăciun și să luăm aer. Fără motive ascunse. însă totul a mers anapoda.

— Nu-i vina ta. Sunt așa de stupidă…

— Ţi-am vorbit despre Deborah pentru că simt nevoln câteodată. N-am avut intenţia să te îndurerez.

— Știu. Hai să ștergem totul cu buretele. Să ne prefă* cern că nu ˟s-a întâmplat niciodată. Să ne continuăm plimbarea așa cum ne-am pus în gând de la bun început.

— Dar am discutat despre problemele noastre

personale. E bine totdeauna să-ţi descarci inima. Nu credeam că o să avem o convorbire intimă vreodată.

— E atât de bine să-ţi descarci inima? Nu sunt atât de sigură.

— Ba da, așa se lămuresc lucrurile și devin mai ușor de înţeles.

— Nu știu dacă vreau să fiu înţeleasă. Nu-mi doresc altceva decât să fiu lăsată în pace. Probabil că acum mă simt mai bine așa. Independentă. Fără să aparţin nimănui, fără să depind de altă persoană.

— Nu fi așa de convinsă, îngăimă Sam, dar Carrie nu-l auzi.

Lucy

„Pagina 36

În această dimineaţă, Carrie și cu Sam au plecat să aducă bradul de Crăciun. Iar doamna Snead și cu mine ne-am apucat cu râvnă să facem curăţenie mare în sufrageria abandonată. Era îngrozitor de prăfuită și de pustie. Am agăţat un bilet pe ușă pe care am scris „Nu deranjaţi!”, astfel încât să nu dea buzna nimeni. Doamna Snead a aprins focul în șemineu cu b bucăţică de hârtie ca să se asigure că hornul nu era astupat cu cuiburi de stăncuţă. Fumul a ieșit alene din cămin și doamna Snead a tras concluzia că nu era înfundat cu nimic, așa că putem să încingem un foc cu vâlvătăi în șemineu, ceea ce va schimba cu totul situaţia și va încălzi atmosfera.

Și se găseau acolo două lăzi mari din carton, care păreau să fie umplute cu ziare vechi, mototolite, însă am scotocit înăuntru și am descoperit niște sfeșnice de argint, patru la număr, groaznic de pătate, dar foarte frumoase. Am cărat toate gunoaiele în coridor și apoi le-am depozitat în oficiul de lângă bucătărie. Sunt atârnate la ferestre draperii grele de brocart, însă erau pline de praf, așa că am căutat scara mobilă dublă din oficiu, le-am desfăcut din cârligele galeriei, le-am scuturat în grădinii din spatele casei și apoi le-am prins la loc. Eu am spălat geamurile și doamna Snead a lustruit plăcile de teracotă smălţuită cu care e acoperit șemineul. Apoi am mutul masa în mijlocul

sufrageriei și doamna Snead a dat cu aspiratorul. Am lustruit toate mobilele și am frecat binn sfeșnicele de argint, treabă care a durat o veșnicie pentru că sunt bogat ornamentate și cizelate într-un stil pron înflorit. Pe urmă, pe când eu am ieșit să aduc niște lumânări (înalte, de culoare crem, asemănătoare cu cele aprinse în biserică), doamna Snead a urcat la etaj să caute o faţă de masă în dulapul de lenjerie. N-a găsit niciuna curată, dar, în schimb, a dat peste un vechi cearşaf de olandă, care este destul de potrivit și ani întins o pătură groasă dedesubt ca să protejăm tăblia mesei. Cam la atât ˇs-a rezumat dereticatul sufrageriol pentru că doamna Snead a trebuit să plece acasă ca să-i pregătească prânzul lui Arthur dar, împodobită cu sfeșnice, curăţată de praf și cu hornul căminului desfundat, încăperea a căpătat un aspect cu adevărat sărbătoresc.

Am vrut să ţin totul secret ca să fie o surpriză plăcută pentru toţi ceilalţi, dar Carrie și Sam ˇs-au întors cu pomul de Crăciun chiar înainte de prânz și ˇs-a iscat o mare discuţie în legătură cu locul în care ar trebui pus bradul. Ne-am gândit. să-l așezăm în salon, însă Elfrida organizează o petrecere sâmbătă la care a invitat o grămadă de oameni și ea și-a exprimat părerea că acolo ocupă prea mult din spaţiu. Apoi Oscar a sugerat să-l punem pe palierul de la primul etaj, însă acolo se găsește măsuţa de servit băuturi și ar sta în calea celor care urcă și coboară pe scări. Așa că atunci m-am văzut nevoită să-mi divulg micul secret și ˇs-au îmbulzit cu toţii la parter să inspecteze ce făcusem. M-am simţit minunat pentru că toată lumea era emoţionată, sufrageria mirosea a curăţenie și a ceară de lustruit, iar Elfrida mi-a spus că nu-și închipuise niciodată că această cameră ar putea arăta atât de festiv. Și, bineînţeles, se nimerea tocmai bine pentru bradul de Crăciun. Așadar, Sam a ieșit din casă și a reapărut cu bradul și cu un soi de suport de lemn. Iar Elfrida ˇs-a dus să aducă șalul de mătase roșie și a drapat piciorul de pom ca să ascundă cuiele de tâmplărie. Bradul e minunat și are forma și dimensiunea potrivite. Ador

mireasma crengilor de brad, seamănă cu balsamul de baie cu esenţă de pin.

După-amiază, Oscar a strâns laolaltă toate podoabele cumpărate de noi, am împodobit împreună bradul, l-am încărcat de globuri colorate și ghirlande de beteală, iar Sam a aranjat instalaţia electrică de pom și a pus ornamentul în formă de stea în vârful bradului. Și Elfrida a scos la iveală o întreagă rolă de panglică lucioasă, cumpărată pentru legarea cadourilor, spunând că o să folosească în loc bandă adezivă. Am tăiat mici fâșii, am făcut fundiţe și le-am prins de crengi, în cele din urmă, pomul de iarnă, decorat cu globuri, beteală și cu beculeţe aprinse, e cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Carrie mi-a povestit că moșia Corrydale e încântătoare și deci trebuie neapărat să merg acolo într-o bună zi. Zăpada se așternea pretutindeni, pe câmpuri se întindeau umbre albăstrii, lumina soarelui strălucea viu, iar grădinile se desfășurau în trepte de la conac până h| braţul de mare. într-un fel, mi-aș fi dorit să-i însoţesc, dar trebuia să fac curăţenie în sufragerie cât timp doamna Snead se afla aici și putea să-mi dea o mână de ajutor.

Mâine o să ne pregătim pentru petrecere. Elfrida l-n telefonat deja doamnei Kennedy și ea ne va împrumuta niște pahare pentru că nu ne ajung. Iar lui Carrie I ˟s-a dat în grijă pregătirea delicateselor. Azi după-amiază, după ce am terminat cu împodobitul bradului de Cră ci un, am mers împreună până la patiserie și Carrie a comandat ruladă cu carne, un fel de pizza și pateuri. Şi apoi am cumpărat file de somon afumat pentru tarto, Petrecerea e programată să înceapă la ora șase și vin să ne ajute la pregătiri doamna Snead și cu Arthur. N-am realizat până acum că organizarea unei petreceri presupune atâta trudă. Probabil de aceea mama și bunica nu dau niciodată petreceri în apartamentul nostru din Londra.

Firește că au fost invitaţi și Rory și Clodagh. Mă voi îmbrăca elegant, cu noua fustă-mini neagră, cu colanţil negri și cu jerseul alb. Aș vrea să-mi strâng părul într-un

fel de coc ca să-mi etalez cerceii de aur”.

Elfrida în miezul iernii, în acest ţinut nordic și friguros, deșteptându-se în beznă, Elfrida deschidea ochii și nu se dumirea cât era ceasul, pierzând șirul orelor. După scurt timp, bâjbâia după ceasornicul așezat pe noptieră și privea printre gene spre cadranul fosforescent, iar, dacă se întâmpla să fie vreo două noaptea, cobora din pat, îşi punea halatul și mergea împleticindu-se la baie. Câteodată, era ora cinci în zori. Sau opt dimineaţa, timpul să se scoale și să se apuce de treabă, dar chiar și atunci nicio rază de lumină nu licărea pe cer și văzduhul era întunecat ca în miezul nopţii.

În această dimineaţă, Elfrida întinse mâna orbecăind după ceasornic, îl găsi pe dibuite și văzu că se făcuse deja șapte și jumătate. Oscar dormea încă alături. Coborî încetișor din pat ca să nu-l trezească, îşi luă capodul gros, îşi puse papucii și merse bâjbâind să închidă fereastra. Privind afară, observă că începuse să ningă din nou, fulgi de zăpadă cădeau lin, plutind în aer, purtaţi în voia vântului dinspre mare. Se roteau ca un vârtej pe deasupra clopotniţei bisericii și, printre ramurile copacilor din cimitir, lumina împrăștiată de felinarele de stradă îi preschimba în steluţe aurii. Efectul era atât de spectaculos încât Elfrida ardea de dorinţa să i-l împărtășească altei persoane. Oscar n-ar fi apreciat o asemenea priveliște, dacă l-ar fi trezit din somn, așa că îl lăsă să doarmă, ieși binișor din cameră, aprinse luminile pe palier, coborî în bucătărie, puse ibricul la fiert și făcu două cești de ceai. Urcă din nou în salon, unde trase draperiile și așeză cele două căni pe măsuţa de lângă bovindou. Apoi se îndreptă spre mansardă să-l dea deșteptarea lui Lucy.

Lucy dormea ca un prunc nevinovat, cu mâna vârâtă sub obraz, cu părul lung răsfirat pe pernă. Patul ei era așezat sub lucarna fixată în acoperișul înclinat. Nu-şi trăsese storul și se vedea geamul acoperit cu zăpadă. Elfrida aprinse veioza de pe noptieră.

— Lucy!

Lucy se foi în așternut, se răsuci pe o parte, căscă şi

deschise ochii.

— Lucy!

— Hm!

— Ești trează?

— Acum da.

— Vreau să te scoli. Vreau să-ţi arăt ceva. Ţi-am făcut o ceașcă de ceai.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt fără un sfert.

Somnoroasă, Lucy se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Credeam că e abia miezul nopţii.

— Nu. E dimineaţă. Şi i atât de frumoasă. Ceilalţi dorm încă, dar te-am trezit să-ţi arăt ceva.

Încă buimăcită și confuză, Lucy coborî din pat şi-şi trase pe umeri halatul de casă.

— E frig, spuse ea.

— Bate vântul. Și ninge iarăși.

Porniră spre salon, o liniște adâncă domnea pretutindeni. Camera de ședere era inundată de lumină.

— Uite! rosti Elfrida și merse în frunte, străbătând încăperea și instalându-se comod pe bancheta fixată în perete lângă fereastră. E atât de uimitor încât trebuia să te trezesc și să-ţi arăt... Mă temeam că ninsoarea o să înceteze și o să ratezi spectacolul ăsta minunat.

Holbând ochii mari, Lucy se așează alături.

— Seamănă cu un glob de sticlă pe care l-am avut în copilărie, spuse ea într-un târziu. Era plin cu apă, avea înăuntru o mică biserică și când îl clătinam, se stârnea o adevărată furtună de zăpadă.

— Și eu am încercat aceeași senzaţie. Dar fulgii ăștia sunt aurii din pricina luminii reflectate, ca niște stropi de soare.

— Se aseamănă cu o ilustraţie desprinsă dintr-o felicitare de Crăciun și te gândești că n-ai putea să vezi niciodată aievea așa ceva.

— Și străduţele sunt atât de curate! Nici urmă de pas, nicio dâră sau făgaș lăsat de roţile mașinilor. De parcă

n-ar mai exista nimeni pe lume, în afară de noi. Elfrida tăcu, apoi îi fulgeră prin minte un gând. Presupun că or să fie viscole și troiene pe drumurile principale. Mă bucur că nu trebuie să mergem nicăieri. Lucy tremura de frig. Hai, bea-ţi ceaiul.

Lucy începu să soarbă cu recunoștinţă cuprinzând cana între degete și bucurându-se de licoarea fierbinte.

Amândouă contemplau în tăcere priveliștea ce se donfăcea dincolo de fereastră. Se ivi apoi o singură maşinâl, ocolind pe lângă biserică și îndreptându-se în direcţii! șoselei. Se deplasa cu prudenţă, scrâșnind prin zăpadă în viteza a doua și lăsând în urmă făgașe întunecate în omătul moale.

După ce dispăru în depărtare, Lucy întrebă:

— Ce oră e acum în Florida?

Elfrida se văzu luată prin surprindere. Lucy nu pornonise niciodată până atunci despre Florida, despre mama ei sau despre noul prieten al mamei.

— Nu știu, spuse Elfrida cu dezinvoltură. Presupun că sunt cu cinci ore în urma noastră. Trebuie să fi o acum cam trei dimineaţa. Și bănuiesc că e cald și umed. E greu să-mi imaginez. N-am fost niciodată în Florida. N-am apucat să merg în America.

Așteptă ca Lucy să-i vorbească pe larg, însă copila nu mai scoase niciun cuvânt.

— Ţi-ar plăcea să fii acolo? o întrebă Elfrida cu blândeţe. Cer senin, palmieri și piscine.

— Nu. Mi-ar displăcea profund. De-aia nici n-am plecat.

— Dar e minunat pentru mama ta. Ca o vacanţă de basrm

— Îl detest pe Randall Fischer.

— De ce?

— E genul de om insinuant și mieros care-ţi dă fiori.

— Probabil că-i drăguţ și total inofensiv.

— Oricum, așa crede și mama.

— Ei, cu atât mai bine pentru ea.

— Prefer să stau aici. O să sărbătorim un Crăciun

adevărat, nu-i așa? O să avem parte de un Crăciun nemaipomenit, nu?

— Așa sper, Lucy. Nu sunt sigură. Văzând și făcând.

*

— Oscar!

Adâncit în fotoliul de lângă șemineu, Oscar îşi ridică privirea din paginile ziarului.

— Da, draga mea.

— Mă pregătesc să te las singur.

— Pentru totdeauna?

— Nu. Doar pentru o jumătate de oră. i-am dat telefon Tabithei Kennedy și mă duc până la casa parohială să împrumut niște pahare pentru petrecerea noastră. Tabitha are văsăraie de rezervă, împachetată în cutii, pe care o păstrează pentru diverse evenimente din enorie.

— E foarte drăguţ din partea ei.

— Trebuie să-ţi iau mașina. O să conduc cu cinci mile pe oră și o să fiu foarte prevăzătoare.

— Să te-nsoţesc?

— Dacă vrei...

— Aș prefera să rămân aici, dar sunt gata să-ţi fiu de folos.

— Poate, când mă-ntorc, mă ajuţi să descarc portbagajul și să car cutiile înăuntru;

— Bineînţeles. Strigă-mă. Oscar chibzui câteva clipe. E atâta liniște. Unde-s ceilalţi?

— Sam și cu Carrie au plecat la Buckly. Și Lucy ˇs-a închis în mansardă ca să-și împacheteze cadourile de

Crăciun. Dacă nu ţi-e greu, scoate-l pe Horace la o scurtă plimbare. Ninsoarea ˇs-a oprit

Oscar nu se arătă deosebit de încântat de aceastA propunere.

— Da, încuviinţă el într-un mod evaziv.

Elfrida surâse și apoi se aplecă să-l sărute.

— Ai grijă, îl sfătui ea, dar Oscar îşi reluase deja lectura.

Afară vântul sufla tăios și zăpada era înșelătoare. înfofolită în haina ecosez, încălţată cu cizme și cu căciula

de lână înfundată peste urechi, Elfrida părăsi căldura casei și zăbovi să privească spre văzduh. Văzu norii rostogolindu-se pe cerul neguros și pescărușii bătând grăbiţi din aripi în aerul îngheţat. Mașina lui Oscar era acoperită de zăpadă. Elfrida curăţă parbrizul cu mănușa, dar, dedesubt, se închegase o pojghiţă de gheaţă, așa că se sui în automobil, porni motorul și puse în funcţiune radiatorul. Curând după aceea, gheaţa se topi încet-încet, prelingându-se de-a lungul parbrizului, și izbuti ˟s-o scoată la capăt fără alte eforturi. Demară cu prudenţă, hârâind de-a lungul străzii, apoi coti spre dreapta în punctul în care drumul se bifurca și urcă încet pe povârnișul ce ducea către prezbiteriu. Camionul încărcat cu nisip de împrăștiat pe drumuri trecuse deja pe acolo, așa că ajunse cu bine la destinaţie, fără derapaje sau alte incidente.

Parcă lângă poarta casei parohiale, păși cu băgare de seamă pe poteca din grădină, îşi scutură zăpada de pe cizme, apăsă pe butonul soneriei și deschise ușa.

— Tabitha!

— Sunt aici. în bucătărie.

Elfrida observă că prezbiteriul era deja decorat pentru sărbătorile Crăciunului. Un brad (nu foarte mare) se găsea lângă piciorul scării, împodobit cu beteală, steluţe și ornamente în formă de ghirlandă, confecţionate din hârtie lucioasă de diverse culori. Tabitha se ivi la capătul coridorului, cu șorţul prins la mijloc și cu părul negru strâns la ceafă într-o coadă de cal.

— Ce zi! îmi pare bine să te văd. Cafeaua e gata. Intră repede și închide ușa. Ai mers pe jos?

Elfrida îşi descheie haina și o atârnă pe pilastrul ce susţinea balustrada scării în spirală.

— Nu, am fost îndrăzneaţă și am venit cu mașina. Trebuia. Nu puteam să car cu braţele acasă două cutii pline cu pahare. Aș fi alunecat pe drum, probabil că mi-aș fi rupt picioarele și cu siguranţă că aș fi spart paharele. O urmă pe Tabitha în bucătărie. Ce mirosuri apetisante!

— Am pus aluaturile la copt. Fac plăcintă cu fructe confiate, ruladă cu carne, două checuri și biscuiţi din aluat

fraged. Știi că-mi place să gătesc, dar nu mai pridídesc cu treaba în perioada sărbătorilor Crăciunului. Robotesc de azi dimineaţă și mai am de făcut umpluturile și crema din zahăr, unt și coniac. Problema că mulţi enoriași trec pe aici în această perioadă a anului cu felicitări sau cadouri pentru Peter și trebuie să-i poftești înăuntru și să le oferi ceva de mâncat și de băut, măcar în semn de recunoștinţă.

— Îmi pare rău. Ești așa de ocupată și eu te întrerup. Tabitha turnă cafeaua în cești.

— Nici pomeneală! E un prilej să fac o pauză pentru cinci minute. Trage-ţi un scaun și simte-te ca la tino acasă. Tabitha așează ceașca pe masă. Ceea ce mi-aș dori cu adevărat este să ies în aer liber. Ar trebui să n-o plimbăm pe plajă sau să lunecăm cu sania pe terenul de golf, scăpând de toate responsabilităţile, în loc să trudim ca niște sclave pentru pregătirile de Crăciun. Sunt sigură că perioada sărbătorilor nu înseamnă numai osteneală și muncă herculeană. în fiecare an, mă jur că o să simplific lucrurile și nu fac decât să le complic.

Tentată de mireasma cafelei, Elfrida se conformă îndemnului Tabithei. Bucătăria casei parohiale era de modă veche, aproape la fel ca și cea de la Estate House, dar cu mult mai veselă, cu ilustraţii și desene făcute de Clodagh, agăţate pe tăblia ușii și cu un birou înţesat de hârtii și fotografii de familie. Se vădea că acesta era domeniul Tabithei, în care nu numai că gătea pentru a-și hrăni familia, dar în care îşi și organiza viaţa, dând telefoane și compunând scrisori.

— Hai, spune-mi toate noutăţile. Ce vi ˇs-a mai întâmplat? se interesă Tabitha.

— Nimic deosebit. L-am lăsat pe Oscar să-și citească ziarul, iar Sam și cu Carrie au plecat la Buckly să vadă filatura de lână.

— Sam e străinul misterios care a sosit pe neașteptate la voi, nu? E încă la Estate House?

— Rămâne să petrecem împreună Crăciunul. Vremea e groaznică și, de fapt, n-are unde să meargă.

— Dumnezeule, ce trist! El și cu Carrie ˇs-au

împrietenit?

— Așa se pare, spuse Elfrida cu prudentă.

— Destul de romantic.

— Tabitha dragă, Sam e căsătorit.

— Atunci de ce nu stă cu soţia lui?

— Pentru că ea se află la New York.

— Nu-și vorbesc?

— ˟S-au despărţit. Dar nu cunosc amănuntele.

— Ei bine, sunt tot felul de oameni, rosti Tabitha pe un ton filosofic.

— E ciudat că n-ai avut ocazia să-l întâlneşti încă. Mă simt ca și cum am fi cu toţii împreună de luni întregi, însă n-au trecut de fapt decât câteva zile. Oricum, o să-i cunoști pe Sam și pe Carrie mâine seară. Petrecerea începe la ora șase.

— Ţi-am pus cutiile în vestibul. Șase pahare pentru vin, șase pahare de apă, fără picior, și câteva cești. Ai nevoie și de farfurii?

— Nu cred. O să fie mai degrabă un bufet rece, cu apetitive, prăjituri și băuturi. Carrie se ocupă de toate astea.

— Câţi invitaţi or să vină?

— Cam șaptesprezece. Voi patru…

— Clodagh n-o să poată participa. A fost invitată la cină de o colegă de școală și o să rămână peste noapte acolo. Te superi?

— Câtuși de puţin. Se va distra mai bine probabil.

— Dar Rory nu va rata ocazia în mod sigur. Cine altcineva?

— Jamie Erskine-Earle și soţia lui.

— Jamie și Emma? Habar n-aveam că îi cunoști!

— Jamie a trecut pe la noi să evalueze un tablou. Dar ˟s-a dovedit a fi un fals, nu era pictat de David Wilkie, așa cum credeam eu, prin urmare un alt vis deșert.

— Te gândeai să-l vinzi?

— Aș fi putut, dar nu și acum.

— E adorabil, nu-i așa? Mă refer la Jamie. Arată ca un adolescent. Și e nu numai expert în materie, dar şi tată de

familie, are trei fii viguroși. Ai cunoscut-o po Emma?

— Am vorbit doar la telefon când i-am invitat la petrecere.

— E cu adevărat simpatică, fiinţa cea mai sinceră, realistă și pragmatică pe care am întâlnit-o vreodată. Crește ponei de Shetland, câini și supraveghează totul la Kingsferry. Jamie e mai interesat să alerge după obiecte vechi și de preţ, să descopere sfeșnice de valoare și portrete uitate. Emma conduce ferma, dă o mână de ajutor în perioada de fătare la oi și repară acoperișul. Pe cine ai mai invitat?

— Pe librar și soţia lui, familia Rutley.

— Perfect!

— Și pe doctorul Sinclair cu nevasta.

— Cât se poate de bine.

— Nu le știu numele de botez.

— Geordie și Janet.

— Și familia Snead.

— Doamna Snead și Arfur?

— Păi, când a aflat că dăm o petrecere, doamna Snead ˇs-a oferit să mă ajute cu pregătirile. Și nu suportam ˇs-o știu închisă în bucătărie și spălând vase tot tim626

pul, așa că i-am spus să ni se alăture și să-l aducă și pe Arfur. Mi-a zis că Arfur o să care tăvile și o să servească băuturile.

— Ca un majordom.

— Oscar și cu mine ne-am împrietenit cu ei, prin urmare nu puteam să-i tratez cu desconsiderare.

— Vor fi sufletul întregii petreceri.

Tabitha îşi terminase de băut cafeaua. Puse. ceașca pe masă și atunci privirile li se încrucișară.

— Cum se mai simte Oscar? întrebă Tabitha.

— Destul de bine. îi place totuși să stea liniștit, să fie lăsat să-și citească ziarul și să dezlege cuvinte încrucișate.

— Peter i-a dat cheia de rezervă de la orga bisericii. Știai?

— Nu. Oscar n-a suflat o vorbă despre asta.

— Peter ˟s-a gândit că muzica l-ar ajuta, că ar fi un soi de terapie.

— Oscar n-a folosit-o niciodată. A intrat în biserică doar o singură dată și atunci pentru că Lucy voia să arunce o privire. După câte știu, n-am mai trecut pe acolo.

— Nu-mi închipui că asta i-ar aduce mare consolare.

— Oscar n-are nevoie de consolare. îşi dorește pur și simplu să fie lăsat în pace ca să depășească situaţia dificilă pe îndelete. Cât despre musafirii noștri, aşteptaţi și neaşteptaţi, cred că se bucură în sinea lui de acest neîntrerupt du-te-vino. Oscar o îndrăgește foarte mult pe Lucy. Dar, Tabitha dragă, lucrurile nu merg încă strună. Oscar și cu mine suntem foarte apropiaţi și totuși îmi dau seama că se retrage în sine. Ca și cum o păi Io din fiinţa lui hălăduiește în altă parte. Pribegind departo, pe meleaguri străine, căutând drumul și încercând nA iasă la liman. Sau rătăcind într-un crud exil, peste mail și ţări. Iar eu nu-l pot însoţi pentru că nu mi se dă volo să trec prin toate vămile.

— Peter ar spune că-i o chesţiune de răbdare.

— Răbdarea n-a fost niciodată una dintre virtuţilo mele. Nu înseamnă că aș avea multe.

Tabitha izbucni în râs.

— Prostii! Nu se poate să existe oameni absolut virtuoși sau absolut vicioși. Mai vrei cafea?

— Nu. A fost delicioasă. Elfrida se ridică în picioare. Acum trebuie să te las să-ţi vezi de treburi și să faci umplutura pentru curcan. îţi mulţumesc pentru pahare şi pentru că m-ai ascultat cu bunăvoinţă ca de obicei.

— Te ajut să pui cutiile în portbagaj. Și ne vedem aşadar mâine seară la ora șase. O să ne prezentăm îmbrăcaţi în ţinută de paradă. Ce palpitant, de-abla aștept!

Oscar

Elfrida plecase de vreo zece minute când Oscar, absorbit de dezlegarea jocului de cuvinte încrucișate din „The Ţimes”, se pomeni întrerupt de Lucy, care se ivi în prag. îmbrăcată cu jacheta roșie matlasată, încălţată cu ghete, Lucy se pregătise să iasă din casă.

— Oscar!

— Bună, scumpa mea. Oscar puse jos ziarul. Credeam că te ocupi de împachetatul cadourilor pentru Crăciun.

— Da, însă mi ˇs-a terminat panglica. Unde-i Elfrida?

— ˇS-a dus până la casa parohială ca să împrumute niște pahare. N-o să zăbovească prea mult.

— Mă întrebam dacă are ceva de cumpărat de la magazin.

— Cred că nu voia decât ca Horace să fie scos la plimbare.

— Bine, mă duc întâi la librărie, apoi merg cu Horace la plimbare pe plajă.

— Pesemne că-i acoperită de zăpadă.

— Nu contează!

— Păi, ai grijă să nu fiţi atacaţi de un Rottweiler.

— Nu-mi aduce aminte. Lucy făcu o grimasă de groază.

— O să-i spun Elfridei că te întorci la prânz.

Lucy plecă. După câteva clipe, Oscar auzi chelălăllul de bucurie scos de Horace, care aștepta cu nerăbdării să iasă la plimbare, apoi zgomotul de ușă deschisă şi trântită și rămase singur. Se întoarse la jocul de cuvinlo încrucișate. Și atunci începu să sune telefonul. Sub impulsul momentului, hotărî să-l lase să zbârnâie și să aștepte ca altcineva să răspundă. Dar îşi aminti că rămase singur în casă, așa că puse deoparte ziarul cu oarecare agasare, îşi îndesă creionul în buzunarul cămășii, se săltă cu efort din fotoliu și se îndreptă spre palier.

— Estate House.

— Nu vă supăraţi, aș putea vorbi cu domnul Blundell? Un glas de femeie, cu un puternic accent scoţian.

— La telefon!

— Oh, domnule Blundell, sunt sora-șefă Thomson de la Royal Western Hospital din Inverness. Mă tem că trebuie să vă dau o veste tristă. Maiorul Billicliffe a murit azi de dimineaţă. Am numele dumneavoastră trecut în registru ca ruda cea mai apropiată.

Bătrânul Billicliffe. Mort! Oscar se sforţa să găsească

cuvinte.

— Înţeleg! reuși el să îngaime.

— ˇS-a stins din viaţă ca o candelă. A avut un sfârșit bun, fără chinuri.

— Bine măcar că nu ˇs-a chinuit. Vă mulţumesc că m-aţi anunţat.

— Sunt câteva obiecte personale pe care vreţi probabil să le recuperaţi. Dacă aţi putea…

— Desigur, spuse Oscar.

— Și alte aranjamente… Plină de tact, infirmiera-șefă nu-și încheie propoziţia. Dar Oscar pricepu la ce făcea aluzie.

— Desigur, repetă el. Vă mulţumesc. în primul rând pentru că aţi avut grijă de el. O să ţinem legătura.

— Și eu vă mulţumesc, domnule Blundell. îmi pare rău. La revedere.

— La revedere, doamnă Thompson.

Oscar închise telefonul și, simţind dintr-odată nevoia să se așeze, ca și când i ˇs-ar fi tăiat genunchii, se ghemui pe treptele scării care suia spre mansarda lui Lucy. Billicliffe murise, iar Oscar nu era numai ruda cea mai apropiată, ci și executorul testamentar. Se pomeni că i se învălmășeau în minte gânduri tulburi și nevrednice și se simţi recunoscător că Elfrida nu se găsea aici, altminteri ˇs-ar fi trezit că le dă glas.

Cât de tipic pentru bătrânul neghiob să se stingă din viaţă chiar acum, într-un moment cu totul nepotrivit. Când Oscar avea casa plină de musafiri, când se apropiau sărbătorile Crăciunului și când drumurile spre Inverness erau blocate din pricina zăpezii. Dacă și-ar fi plănuit moartea, Billicliffe nu și-ar fi putut alege să dea ortul popii într-un moment mai nepotrivit.

Dar apoi Oscar îşi aminti de clipa în care îşi luase rămas-bun de la bătrânul Billicliffe și resentimentele i se spulberară ca-ntr-o izbire de vânt, simţindu-se în schimb mâhnit pentru că bătrânul murise singur, iar Oscar și cu Elfrida, în pofida bunelor intenţii, nu fuseseră în stare să-l viziteze la spital, să se revanșeze pentru comportamentul

lor nepoliticos, să repare nedreptatea făcută şi să-şi ia adio.

Medita la ceea ce se cuvenea să facă. Mingea era în terenul lui şi el trebuia să preia iniţiativa, dar nu-i trecea prin minte cum să înceapă. Şi stând aşa acolo, ca un caşalot eşuat pe ţărm, împotmolit în nisip, se gândi că nu trecuseră decât două luni din seara îngrozitoare în care i se dăduse de ştire că Gloria şi Francesca îşi pierduseră viaţa în accidentul de maşină.

Dar acum lucrurile erau diferite şi trebuia să-şi îndeplinească promisiunea făcută maiorului Billicliffe. Cum de ajunsese oare într-o astfel de situaţie? îşi reaminti de dimineaţa geroasă în care-l condusese pe maiorul Billicliffe cu maşina la spitalul din Inverness. Şi cum bătrânul sporovăise fără încetare, răscolind prin şuvoiul amintirilor. Şi atunci îi spusese: „Pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău şi nu-ţi pierde speranţa”, rugându-l pe Oscar să-i fie executor testamentar.

Avocatul! Oscar îşi notase în agendă numele acestuia. Se ridică de pe trepte, se îndreptă spre salon şi-şi găsi carnetul de notiţe pe birou. Răsfoi paginile la repezeală. Murdo MℭˇKenzie. îi trecu prin minte că numai maiorul Billicliffe putea să aibă un avocat cu un nume atât de ciudat. Murdo MℭˇKenzie, MℭˇKenzie & Stout, South Street, Inverness.

Nu scrisese niciun număr de telefon lângă adresă, aşa că îl căută în cartea cu lista abonaţilor, îl copie în agendă şi se întoarse pe palier. Se aşeză din nou pe treaptă, ridică telefonul de pe comodă şi apăsă cu putere pe taste. Se gândi că trebuia să se ocupe de funeralii. Biserică. Priveghi. Tot ritualul aşezării în mormânt a corpului celui decedat. Va trebui să-i anunţe pe oameni şi să-i spună lui Petre Kennedy. Şi un ferpar în ziar. Doar câteva rânduri. în presa naţională său. în cea locală…

— Firma de avocatură MℭˇKenzie & Stout.

— Oii, bună ziua. Aş putea vorbi cu domnul Murdo MℭˇKenzie?

— Cine îl caută?

— Oscar Blundell. Din Creagan.

— Aşteptaţi d clipă, vă rog.

Lui Oscar i se strânse inima în piept. Oamenii rosteau de obicei astfel de cuvinte consacrate prin uz şi se văzuse deseori silit să aştepte la celălalt capăt al firului o groază de timp, ascultând o melodie neîntreruptă. Dar temerile lui se vădiră a fi neîntemeiate. Murdo MℭˇKenzie răspunse aproape imediat.

— Domnule Blundell, bună ziua. Aici e Murdo MℭˇKenzie. Cu ce vă pot ajuta? O voce puternică, gravă, cu accent scoţian.

— Bună ziua. îmi pare rău că vă deranjez, însă tocmai am aflat că maiorul Billicliffe a murit. Maiorul Godfrey Billicliffe, adăugă el, ca şi cum ar fi putut exista două persoane cu acelaşi nume.

— Oh, ce veste tristă! Regret sincer.

— M-au anunţat pe mine pentru că eram înregistrat în catastif ca ruda cea mai apropiată. Şi, firește, maiorul Billicliffe mă rugase să-i fiu executor testamentar. Se pare că nu mai are pe nimeni altcineva.

— Da, n-are familie. Billicliffe m-a înştiinţat de acest aranjament şi mi-a spus că aţi acceptat să vă asumaţi această îndatorire.

— De aceea v-am şi sunat. Trebuie să aranjăm din timp funeraliile, dar unde, când şi cum? Billicliffe mai are prieteni în Creagan care vor dori cu siguranţă să-l conducă pe ultimul drum, însă, după câte ştiu, drumurilo sunt blocate de zăpadă şi nimeni nu poate ajunge la Inverness. Ca să nu mai vorbim că se apropie sărbătorile Crăciunului. Şi pentru pregătirea înmormântării, trebuie să ne adresăm unui antreprenor de pompe funebro şi să înştiinţăm banca şi oficiul de stare civilă…

Murdo MℭˇKenzie interveni cu blândeţe:

— Domnule Blundell, de ce nu lăsaţi totul în seama mea? Problema că maiorul Billicliffe şi-a exprimai dorinţa înainte de moarte să fie incinerat, aşa că acest lucru ne scutește de multe bătăi de cap. Cât despre antreprenorul de pompe funebre, o să mă ocup eu. Există o firmă de

pompe funebre în Inverness, cu o bună reputaţie. Ce-aţi zice să iau legătura cu domnul Lugg și să fac toate pregătirile necesare?

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar când?

— Aș sugera ca incinerarea să aibă loc la sfârșitul săptămânii viitoare. înainte de Anul Nou. Până atunci, vremea se va îmbunătăţi și dumneavoastră și ceilalţi prieteni ai răposatului din Creagan veţi putea să străbateţi peninsula Black pentru a asista la ceremonia incinerării.

— Dar nu ˙s-ar cuveni să organizăm un soi de praznic creștinesc după funeralii? Aș fi dispus să suport aceste cheltuieli.

— Domnul Lugg se va ocupa și de acest lucru. Poate în holul unui hotel sau într-o sală de recepţie. Depinde câţi oameni se vor strânge la funeralii.

— Și toate celelalte detalii în legătură cu testamentul prevăzut cu o formulă executorie și cu banca. îngheţarea contului bancar…

— O să rezolv și aceste lucruri.

— Și bunurile sale personale. Oscar zbură cu gândul la pijamalele decolorate ale maiorului Billicliffe, la aparatul auditiv, la valiza de piele uzată. Toate lamentabile însă, spre marea lui surprindere, simţi că i se aşază un nod în gât. Lucrurile lui personale! Trebuie să le ridice cineva de la spital.

— O să dau un telefon și o să vorbesc cu infirmierașefă a secţiei. Vă amintiţi numărul salonului de spital?

Oscar îşi reaminti.

— Da, cincisprezece. Se lăsă o pauză, timp în care Murdo M˙C˙Kenzie îşi nota în agendă.

— O ˙s-o rog pe secretara mea să se ocupe de recuperarea lucrurilor.

— Vă rămân profund îndatorat Mii de mulţumiri. Miaţi luat o piatră de pe inimă.

— Știu că maiorul Billicliffe nu și-ar fi dorit să vă supere în vreun fel, aşadar o să-i telefonez domnului Lugg

și o să mă ocup de toate pregătirile necesare. O să vă pun la curent cu mersul lucrurilor. Daţi-mi numărul dumneavoastră de telefon!

Oscar i-l dictă.

— Și locuiţi la Estate House?

— Exact!

— Nicio problemă atunci. O să ţinem legătura.

— Sunteţi prea amabil. Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă. Și acum n-o să vă mai răpesc timpul…

— Domnule Blundell!

— Da?

— Nu închideţi. Mai am ceva de spus. Intenţionam să vă scriu, dar firește că nu te poţi baza pe serviciile poștale pe o vreme ca asta și, din moment ce toi discutăm acum, n-ar strica să vă informez.

— Îmi pare rău, nu înţeleg despre ce-i vorba.

— Odată internat în spital, maiorul Billicliffe m-a sunat să-mi spună că vrea să ne vedem. Eu locuiesc pe lângă Nairn și trec prin faţa spitalului în drum spre serviciu, așa că l-am vizitat lunea trecută. Zăcea întins în pat și era foarte slăbit și plăpând, dar perfect lucid. Se frământa cu gânduri de tot felul în privinţa testamentului. De la decosul soţiei lui, n-a apucat să-și facă unul nou și voia să i „redactez pe loc. Mi-a dat dispoziţii în legătură cu dorinţele ce urmează a-i fi ˝îndeplinite după moarte, mai ales în privinţa transmiterii bunurilor materiale, și a fost în stare să-l semneze. Dumneavoastră sunteţi singurul moștenitor testamentar, domnule Blundell. Maiorul Billicliffe nu era un om cu proprietăţi și avere, dar v-a lăsat moștenire casa din Corrydale, mașina și câinele. Mă tem că nici mașina, nici câinele, nu reprezintă bunuri deosebite, dar acestea au fost dorinţele lui. Cât despre bani, maiorul Billicliffe trăia foarte cumpătat din pensie care, firește, se suspendă acum că a murit. însă avea niște economii care, de îndată ce se achită cheltuielile de incinerare și notele de plată restante, ar trebui să se ridice la suma de două mii și cinci sute de lire.

Oscar ședea pe treaptă, cu telefonul la ureche, și

încremenise de uimire.

— Domnule Blundell?

— Da, sunt aici.

— Credeam că ˇs-a întrerupt legătura.

— Nu, ascult.

— Mă tem că nu-i o moștenire substanţială, dar maiorul Billicliffe era dornic să știţi cât de mult a apreciat gestul dumneavoastră de bunătate.

— N-am fost câtuși de puţin bun cu el, spuse Oscar, dar se părea că avocatul îi ignoră vorbele.

— Cunoaşteţi casa?

— Am intrat o dată acolo să iau o cheie. Dar firește că îmi amintesc de ea din vremea când era căsuţa pădurarului și bunica mea locuia la Corrydale.

— Am redactat actele de cesiune când a cumpărat-o maiorul Billicliffe. Este o locuinţă destul de modestă, dar aș spune că există posibilităţi de îmbunătăţire.

— Da, da, desigur. îmi pare rău că sunt necomunicativ, însă mi-a pierit graiul.

— Înţeleg.

— Nu m-am gândit niciodată… nu m-am aşteptat…

— O să vă expediez totuși o scrisoare cu toate detaliile și atunci o să vă puteţi hotărî cum procedaţi. Și nu vă neliniștiţi în legătură cu pregătirea funeraliilor. O să vorbesc cu domnul Lugg și el o să aranjeze totul cum se cuvine.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

— Pentru nimic, domnule Blundell. La revedere. Și vă urez un Crăciun fericit.

Închise telefonul. Oscar lăsă încet receptorul în furcă, în final, bătrânul Billicliffe îşi jucase atuul și ticluise lucrurile. Oscar îşi trecu mâna peste frunte.

— Ei poftim, al naibii să fiu!

Alunecă ţu gândul la căsuţa de pe moșia Corrydale, așa cum şi-o amintea din vremea când sălăşluisorh acolo pădurarul și soţia lui. Pe atunci, fusese un cămin vesel care clocotea de viaţă și fremăta ca un stup, ou patru copii, cu trei câini, o cușcă ţu dihori albi lângă Ufjii din spate, cu

șiruri de rufe întinse pe frânghii, fluturând în bătaia vântului. Ardea totdeauna un foc de turbă în vatră și el, Oscar, pe atunci un băieţandru, era primit cu bucurie și căldură. încercă să-și reamintească planul casei, dar, în acele zile demult apuse, nu se avântase mai departe de camera de ședere, cu miros de petrol lampant și de pâine dospită și coaptă în cuptor.

Acum îi aparţinea.

Oscar se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci minute și tânji dintr-odată după o băutură tare. De obicei, nu bea niciodată în miezul zilei. însă simţea nevoia să tragă o dușcă de gin cu apă tonică pentru ca să se liniștească, să capete curajul beţivului și să facă fatrt acestor neprevăzute întorsături ale vieţii.

Se urni din loc, coborî la parter și scotoci pe rafturile din plăci de ardezie din oficiul de lângă bucătărie. Acolo găsi o sticlă de gin Gordonȝs, pe jumătate plină, și o sticlă de apă tonică, se întoarse în bucătărie și îşi prepară băutura fortifiantă.

Ușa din faţă se deschise brusc.

— Oscar! Se înapoiase Elfrida.

— Sunt aici!

— Vii să mă ajuţi?

Îi ieși în întâmpinare, cu paharul în mână.

— Beau pe ascuns, rosti Oscar. După cum vezi, am devenit un băutor împătimit

Elfrida nu se arătă prea tulburată.

— Oh, bună treabă, n-am ce zice! Am două cutii grele în portbagajul mașinii. Elfrida lăsase ușa larg deschisă. Oscar întinse mâna peste umerii ei și împinse ușa, trântind-o cu zgomot.

— Mai târziu, spuse el.

— Dar…

— O să le aducem mai târziu. Haide, vreau să-ţi vorbesc. Avem ceva de discutat.

Elfrida căscă ochii de mirare.

— E grav?

— Nicidecum. Scoate-ţi haina și hai să mergem în

bucătărie ca să ne așezăm și să vorbim în liniște.

— Unde-i Lucy?

— A ieșit să cumpere niște panglică. Iar Sam și cu Carrie nu ˇs-au întors încă. Așa că suntem singuri. Hai să nu ne irosim timpul. Vrei să bei un gin cu apă tonică?

— Dacă tot ne-am pus pe băut înainte de prânz, aș prefera un pahar cu vin de Xeres. Elfrida îşi descheie haina, o atârnă pe balustrada scării și-l urmă în bucătărie.

— Oscar, ești aprins la faţă și emoţionat. Ce ˇs-a întâmplat?

— O să-ţi spun imediat.

Elfrida se așează la masă, Oscar îi aduse paharul cu vin de Xeres, apoi se instală și el pe scaun.

— Noroc și să trăiești, draga1 mea!

— Și tu, Oscar.

— Dacă îţi povestesc pe îndelete, mă asculţi până la capăt fără să mă bombardezi cu întrebări? Altminteri, o să mă fâstâcesc și toată tărășenia e destul de complicai A.

— O să mă străduiesc.

— E-n regulă. Maiorul Billicliffe a murit azi dimineaţă. Am primit un telefon de la spital.

— Oh, Oscar! Elfrida îşi acoperise gura cu palma.

— Știu! Nu ne-am învrednicit să-l vizităm la spital. Nil l-am vegheat la căpătâiul patului și nu i-am dus struguri. Dar sincer să fiu, cu drumurile astea înzăpezite, n-am IˇI reușit niciodată să parcurgem o asemenea distanţă.

— Nu-i vorba numai de asta. E atât de trist! Să fii sân* gur și să mori părăsit de toţi…

— N-a fost singur. Stătea într-un salon de spital, înconjurat de infirmiere binevoitoare și de alţi pacienţi.

— Probabil că da. Elfrida chibzui câteva clipe, apoi oftă. Ce încurcătură! Și tu ești trecut în scriptele secţiol ca ruda cea mai apropiată… Asta înseamnă că…

— Ascultă-mă! spuse Oscar.

Și începu să-i povestească totul de-a fir a păr. Despre convorbirea telefonică ţu avocatul Murdo MℭˇKenzie și despre modul în care acest om cu experienţă îi luase o

piatră de moară de pe cuget. îi spuse despre antreprenorul de pompe funebre din Inverness, domnul Lugg, în care Murdo M℃˟Kenzie avea atâta încredere, și cum domnul Lugg era persoana potrivită să pregătească toate cele necesare pentru incinerare.

— Dar când or să aibă loc funeraliile? întrebă Elfrida.

— La sfârșitul săptămânii viitoare. Până atunci, toţi prietenii lui din Creagan vor putea să ajungă la Inverness pentru ca să-i aducă un ultim omagiu. Zăpada asta nu poate dura la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să se topească.

— ˟S-ar cuveni să-i anunţăm decesul în ziar.

— Și să-i înștiinţăm pe oamenii de prin partea locului.

— O să-l sun pe Peter Kennedy.

— Of, dragul meu. Ce moment nepotrivit!

— Exact același lucru mi-a trecut și mie prin minte și a trebuit să fac un efort pentru a-mi veni în fire și să-mi curm gândurile necreștinești.

— Ei bine, presupun că asta e situaţia.

— Nu, Elfrida, n-am terminat.

— Mai e ceva?

— Testamentul lui Billicliffe nu mai era valabil. Soţia lui a decedat demult și și-a făcut unul nou. M-a trecut pe mine singurul moștenitor testamentar. Nu, să nu spui nimic până nu isprăvesc. Asta înseamnă că mi-a lăsat casa, mașina, câinele și tot avutul lui. Averea sa se ridică la două mii și cinci sute de lire. Toate economiile lui de-o viaţă. Maiorul Billicliffe trăia din pensie.

— Casa? Ţi-a lăsat moștenire căsuţa lui? Ce înduioșător! Nu avea familie? Absolut nicio rudă?

— Pe nimeni.

— Bietul om singuratic! Oh, Oscar, ne-am purtat de-a dreptul răutăcios cu sărmanul bătrân.

— Asta rămâne între noi.

— Te ascundeai după canapea și evitai să dai ochii cu el.

— Nu-mi aduce aminte.

— Și ce o să faci cu casa?

— Nu știu. N-am avut răgaz să mă gândesc. O ˟s-o vând, presupun. Dar mai întâi trebuie să fie golită de toalo ţoalele și vechiturile lui Billicliffe și apoi dezinfectată.

— Cum arată?

— Știi doar, ai văzut, o groapă de gunoi.

— Câte camere are? Există bucătărie și baie?

— Bănuiesc că un agent de vânzări imobiliare ar spune că se compune din două camere situate la etaj şi alte două la parter. Probabil că bucătăria și baia au fost adăugate după război.

— Către ce punct cardinal e orientată?

— Faţada casei dă înspre nord.

— Și grădină?

— Da, probabil o bucăţică de pământ. Nu-mi amintesc cu exactitate. Doamna Ferguson, nevasta pădurarului, obișnuia să cultive cartofi și praz.

Elfrida tăcu câteva clipe, meditând pe îndelete asupra acestor lucruri.

— Ce-ar fi să locuiești acolo? spuse ea în mod surprinzător.

Oscar se zgâia la ea cu nedumerire.

— Să locuiesc acolo? De unul singur?

— Nu, prostuţule, împreună cu mine.

— Dar socoteai că-i dezgustătoare.

— Nicio casă nu-ı dezgustătoare. Nu există locșor sub soare care să nu poată fi ˟înfrumuseţat, extins sau îmbunătăţit. Sunt convinsă că fostul pădurar a avut un cămin cochet și îngrijit. M-am îngrozit să văd aparatul auditiv al maiorului Billicliffe lăsat pe poliţa de deasupra șemineului, păr de câine peste tot, scrumiere pline până la refuz și pahare soioase. într-un cuvânt, harababură și murdărie. Nimic de-a face cu construcţia din cărămidă și mortar.

— Păi, eu am deja o casă, pe asta.

— Ești coproprietar. Nu ești liniștit în privinţa viitorului. Ai putea să vinzi partea ta și să investești cele șaptezeci și cinci de mii de lire în înfrumuseţarea căsuţei maiorului Billicliffe. Astfel, ai trăi fericit și lipsit de griji

până la adânci bătrâneţi.

— Să vând aici? Să plec din Creagan?

— Oh, Oscar, de ce ţi se pare atât de îngrozitor. E cu adevărat o idee bună. Și-n plus, Sam vrea să cumpere casa asta, iar Hughie MC˙Lellan de-abia așteaptă să scape de ea. Știu că-ţi place aici, dar recunoaşte că-i prea mare și rău mobilată. Când Sam, Carrie și Lucy vor pleca, vom rămâne iarăși singuri, rătăcind stingheri de colo până colo. Și mi-am imaginat mereu sălașul ăsta ca pe un cămin rostuit și primitor, destinat unei familii. Nu-i menit să adăpostească o pereche de bătrâni ca noi. Trebuie să freamăte de veselia tinerilor și a copiilor…

— Păi, Sam n-are copii.

— Nu, dar ˙s-ar putea să se căsătorească din nou… Elfrida nu-și isprăvi propoziţia. în tăcereă așternută, îl privi pe Oscar drept în ochi.

— Doar nu cu Carrie… spuse el.

— De ce nu cu Carrie?

— Mijlocești peţitoriâcuri, bag seamă.

— Nimic nu-i imposibil. Sunt atât de potriviţi unul pentru celălalt.

— Nici pomeneală! Sam e curtenitor și se întrece în amabilităţi, în timp ce Carrie e distantă și înţepată.

— Se simte vulnerabilă acum. Dar ieri, când ˙s-au dus după bradul de Crăciun, au lipsit o veșnicie. Carrie mi-a spus că au explorat ţinutul din preajma moșiei Corrydale, însă nu-mi vine a crede că ˙s-au plimbat cu pas mărunt două ore în șir fără să schimbe o vorbă.

— Tot ce ˙s-a petrecut că întâmplările neprevăzute i-au apropiat.

— Poate că da, oftă Elfrida. Probabil că ai dreptate. Dar, făcând abstracţie de Carrie, ăsta-i tocmai locul potrivit pentru un om ca Sam Howard. Om de afaceri, directorul filaturii de lână, un membru important al comunităţii. Parcă-l văd aievea primind oaspeţi din Japonia și Germania și găzduindu-l aici pe președintele companiei la un sfârșit de săptămână pentru partide de golf. în plus – și ăsta-i cel mai important lucru – Sam îşi dorește cu

adevărat această casă. Cred că se simte bine aici, în largul său. Și n-ar fi mai bine să-i vinzi lui decât unui străin? Și să ai în buzunar șaptezeci și cinci de mii de lire?

— Elfrida, nu sunt un om înstărit, nu pretind mai mult decât îmi permit posibilităţile. Dacă aș vinde Estate House, ar trebui-să-mi drămuiesc banii pentru vremea când o să fiu senil și ramolit. N-aș fi nebun să bag atâta bănet în căsuţa maiorului Billicliffe și să rămân fără nimic pus deoparte.

— Nu știm cât ar trebui să cheltuiești pentru repararea, zugrăveala și decorarea interioarelor.

— O groază de parale.

Dar Elfrida nu se descuraja prea ușor.

— Atunci, presupunând că mi-aș vinde eu căsuţa din Hampshire și cu banii obţinuţi…

— Nici să nu te gândești, îi retează vorba Oscar.

— De ce nu?

— Pentru că-i casa ta. E singura ta proprietate. închiriaz-o dacă găsești pe cineva dispus să locuiască acolo, dar nu trebuie ˇs-o vinzi cu niciun chip.

— Oh, fie cum spui! Elfrida se resemnase. Părea să fie o idee bună, însă cred că ai dreptate. Apoi își recăpătă încrederea în sine. Oricum, tot ce ˇs-a întâmplat e palpitant și nu-ı de mirare că ţi ˇs-a urcat sângele în obraji. Un lucru-i sigur, trebuie să cercetăm căsuţa părăsită din pod până-n pivniţă. Și să salvăm mașina înainte să ruginească în zăpadă. Și căţelușa. Ce o să facem cu bietul animal? Deodată Elfrida bufni în râs. Cum o să procedăm cu monstrul nostru din Baskerville, care urlă în timpul nopţii și se năpustește să spargă ușile zăvorâte și încuiate?

— Sincer să fiu, îl prefer pe Horace. Poate că o să-l înduplec pe Charlie să aibă grijă de Brandy. O să vorbesc cu Rose…

Telefonul prinse a zbârnâi prelung.

— La naiba! Telefoanele astea sunt așa de agasante, spuse Elfrida.

— Lasă-l să sune. O să-și închipuie respectivul sau respectiva că suntem plecaţi.

— Ce păcat că nu mă rabdă inima să fac una ca asta. Elfrida se sculă în picioare și părăsi în grabă bucătăria. Oscar o auzi alergând pe scări și zbârnâitul insistent al telefonului încetă aproape numaidecât.

Oscar rămase nemișcat, așteptând răbdător reîntoarcerea ei, meditând la ideile fanteziste exprimate de Elfrida și dorindu-și să și le poată însuși. Dacă i-ar vinde Estate House lui Sam, atunci banii obţinuţi ar fi singurul lui capital, unica asigurare contra bătrâneţii împovărătoare.

Sus la etaj, Elfrida vorbea încă la telefon. Deslușea murmurul glasului ei, dar nu și cuvintele rostite. Din când în când, Elfrida păstra tăcere, apoi glăsuia iarăși domol. Nu-și putea închipui cine se găsea la celălalt capăt al firului. Nădăjduia din tot sufletul că nu era vorba de vești tulburătoare sau de rău augur.

Îşi terminase de băut ginul cu apă tonică. Ridicându-se în picioare să clătească paharul la chiuvetă, îşi aminti de cele două cutii din portbagajul mașinii. Ieși din bucătărie, străbătu vestibulul și păși afară, în frigul pătrunzător, înaintă cu prudenţă pe poteca acoperită de zăpadă până în locul în care era parcat automobilul. Cutiile erau grele și dificil de mânuit, așa că se văzu silit să facă două drumuri, cărându-le una câte una în casă. Le puse pe masa din bucătărie, apoi merse să închidă ușa din faţă. Chiar atunci auzi declicul telefonului, ceea ce însemna că receptorul fusese așezat în furcă. Se îndreptă spre piciorul scării, stând cu privirea aţintită în sus, așteptând să apară Elfrida. Dat fiind că întârzia să vină, o strigă în gura mare: „Elfrida!”

Nu-i răspunse. Elfrida coborî alene scările, cu o expresie întipărită pe chip pe care Oscar n-o putea pătrunde cu mintea. Realiză doar că ochii îi sticleau de bucurie nestăpânită, că nu o văzuse niciodată atât de întinerită, cu o vitalitate debordantă, cu umbra unui surâs fluturându-i pe buze, radiind de fericire.

— Draga mea…

— Oscar! Elfrida ajunsese în dreptul lui, îl cuprinse

cu braţele pe după umeri şi-şi lipi obrazul de-al său. Mi ˇs-a întâmplat ceva pur și simplu minunat.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

— Da, însă cred că trebuie să stăm jos.

Oscar o prinse de mână și o conduse în bucătărie și se așezară din nou faţă-n faţă.

— Era Jamie Erskine-Earle, zise Elfrida. M-a sunat în legătură cu ceasornicul. Știi că l-a luat să i-l arate unui coleg de la Boothbyℨs, nu? Ei bine, colegul lui e în Londra și pe vremea asta nu se poate călători spre sudul ţării. Dar Jamie i-a trimis un fax, cu o descriere amănunţită a ceasului și cu câteva fotografii. Și acest coleg, indiferent cine o fi, i-a telefonat din Londra azi dimineaţă. Și l-a anunţat că acest ceasornic este un obiect cu totul deosebit. Un cronometru foarte rar. E franţuzesc, a fost făcut de un oarecare J.F. Houriet și datează din 1830. Denumirea lui consacrată e cronograf, întrebuinţat pentru înregistrarea începutului și sfârșitului turbioanelor. închipuiește-ţi Oscar, am de atâta amar de vreme un cronograf de argint și n-am bănuit absolut nimic. Și apoi colegul ăsta a vrut să știe cum am intrat în posesia cronografului, iar Jamie i-a spus că l-am moștenit de la nașul meu, un bătrân marinar. Oricum, Jamie mi-a zis că-i o mică și nepreţuită comoară și că ar trebui să-l asigur. Aşa că mi-am adunat tot curajul și l-am întrebat dacă-i într-adevăr atât de valoros, iar Jamie mi-a răspuns afirmativ. Și apoi m-am interesat la cât ˇs-ar ridica preţul dacă l-aș vinde la licitaţie… Și, hai, ghicește ce mi-a spus, Oscar!

— Mi-e imposibil. îndură-te de mine și zi-mi mai repede.

— Șaptezeci până la optzeci de mii de lire, strigă El frida plină de bucurie.

— Cred că am auzit greșit. Nu poate fi adevărat.

— E purul adevăr! Colegul lui Jamie a spus că-l o piesă valoroasă pentru orice colecţionar păţimaș, iubitor de antichităţi. Dacă l-aș scoate la licitaţie la casn Boothbyℨs, suma de bani oferită ˇs-ar putea ridica la mal mult.

— Am rămas fără cuvinte.

— Și-n tot timpul ăsta am crezut că micul meu tablou e poliţa mea de asigurare pentru zilele negre. Nu-i un noroc chior că nimeni nu l-a șterpelit de pe poliţa căminului din căsuţa mea de pe Poultron3s Row?

— Pentru a ne exprima în termeni moderaţi. Mai ales că nu catadicseai niciodată să încui ușa. Dar posezi un obiect de colecţie. Doar că n-ai de gând să-l vinzi? Nu trebuie cu niciun chip!

— Oh, Oscar, pentru numele lui Dumnezeu, bineînţeles că o să-l vând. Chiar nu înţelegi? Cu banii obţinuţi, putem să transformăm căsuţa lui Billicliffe într-o reședinţă confortabilă și plăcută. Să construim o seră. Să amenajăm o sală de bal…

— Elfrida!

— … și să cumpărăm un cuptor cu microunde.

— Ascultă-mă bine! Dacă vinzi ceasornicul, banii-ţi aparţin numai ţie.

— Oscar, notează tu bine ce-ţi spun! Ne aparţin amândurora. O să ne sfârșim zilele într-o casă încântătoare, plină de lumina soarelui, așa cum este și asta.

O să cultivăm cartofi și praz, dacă vrei, și o să ne învecinăm cu Rose Miller. Cine și-ar putea dori mai mult de-atât? E atât de palpitant, nu-i așa?

— Desigur. Dar, draga mea, trebuie să fim practici și raţionali.

— Detest să fiu cumpătată și raţională. îmi vine să dau buzna în stradă și să strig în gura mare ca să afle toată lumea această veste extraordinară.

Oscar cântări în minte argumentele pro și contra. Și apoi spuse:

— Nu.

— Nu?

— Deocamdată. Pentru moment, hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt, până când găsesc un prilej favorabil să-i explic situaţia lui Sam. Nu se poate să nu-și dea seama că vrem să vindem aici și sunt sigur că n-o să

refuze așa o ofertă. Nu mai trebuie să caute altă proprietate și scapă de o corvoadă. O să-l punem la curent înainte să plece. O să aibă nevoie de timp ca să reflecteze pe îndelete și să strângă banii. Dar socot că Sam trebuie să fie prima noastră opţiune.

— Da, ai perfectă dreptate. Când o să-i spui?

— O să-l invit în seara asta la bar.

— Și cu ceilalţi cum rămâne? Cu Carrie și Lucy?

— Le dăm de știre după ce discut cu Sam.

— Și ce ˟s-ar întâmpla dacă bojdeuca lui Billicliffe se dovedește a fi un dezastru?

— O să ne gândim la altă soluţie.

— De-abia aștept să o vedem. Tu și cu mine. însă nu putem să mergem azi după-amiază din cauza drumurilor înzăpezite. Și nici mâine pentru că ne pregătim de petrecere.

— Duminică?

— E Ajunul Crăciunului.

— O zi la fel de nimerită ca oricare alta. O să mergom duminică dimineaţa.

— E-n regulă! Atunci, așa rămâne. Poate că n-ar strica să-l rugăm pe Sam să ne ducă ţu mașina. Astfel, am preîne tâmpina o posibilă catastrofă, ca de pildă să derapăm, să ne rostogolim într-un șanţ și să ne frângem gâtul. Deodată, Elfridei îi fulgeră prin minte o idee strălucită. Știu! O să mergem cu toţii, inclusiv Carrie și Lucy.

Oscar stătea în cumpănă.

— Asta înseamnă cinci persoane cu păreri și idol diferite.

— Cu atât mai bine. Sunt convinsă că Sam e un om cât se poate de practic, care știe să se orienteze în orice împrejurare. Și mi-a mai trecut ceva prin minte. Dacă nu plouă sau nu ninge, am putea face un picnic. Un picnic în miezul iernii. O să pregătesc o oală cu ciorbă de cap de berbec cu orez și legume. Oscar, ai cheia de la căsuţa maiorului Billicliffe?

— Nu.

— Atunci, cum o să intrăm?

— Probabil că o are Rose Miller sau altcineva din vecini. O să-i dau un telefon. O să-i dau de veste că bătrânul a murit, deși cred că a aflat deja. Și trebuie să-l sun și pe Peter Kennedy.

Carrie

Sam și Carrie mergeau cu mașina spre Buckly, înaintând pe drumul îngust ce șerpuia de-a lungul coastei. De jur-împrejur, pământul îşi pusese mantie albă şi-şi dormea somnul hibernal: dealuri acoperite de troiene, nori groși se rostogoleau în văzduhul cenușiu, purtaţi în voia vântului ce sufla dinspre Oceanul îngheţat de Nord și, în depărtare, se întindeau ţinuturile mlăștinoase, cu vegetaţie arbuştivă măruntă, acoperite cu zăpadă. Vehiculul de teren începu să urce cu scrâșnet de roţi pe creasta unui deal și Carrie privi în jos spre braţul de mare, spre ţărmul îndepărtat, cu păduri de conifere, spre pâlcul de căsuţe albe, cocoţate pe digul de piatră, care înainta de la mal către larg.

— Cum se numește braţul ăsta de mare?

— Fhada. E un paradis pentru păsări, îi spuse Sam.

Cotiră la dreapta, părăsind drumul șerpuitor. Ţărmurile erau stâncoase și neospitaliere. Marea, învolburată de curenţii produși de flux și smălţată cu valuri spumegătoare, devenise cenușie ca și cerul. în depărtare, pe un banc de nisip, se odihneau câteva foci și, pe când Carrie le urmărea cu privirea, un stol de raţe sălbatice, pornite în zbor dinspre est, poposiră pe o limbă de pământ joasă, îngustă, între ochiuri de mare, neacoperită încă de revărsarea apelor.

La capătul îndepărtat al golfului, un pod de fier arcuit trecea peste ape, legând malurile, și, dincolo de acesta, se deșira un ţinut sălbatic, o viroagă adâncă, săpată de pâraie, umbrită de ferigi, mărginită de dealuri. Părăsiră drumul principal, îndreptându-se către nord; aici zăpada era mânjită de noroi împroșcat de roţile camioanelor şi tractoarelor. între drum și ţărmul mării, se întindeau terenurile arabile; turme de oi se înghesuiau pe

o fâneaţă îngrădită cu zid de piatră fără mortar, se zăreau curţile fermelor cu toate acareturile, fumurile căsuţelor se înălţau drept în sus. Un tractor străbătea câmpul, trăgând în urmă o remorcă încărcată cu fân, iar o femeie ieși din casă să arunce boabe de grâu unui cârd de gâște gălăgioase.

Carrie îşi aminti de fermele din sudul Angliei, atât de înverzite, și de micul teren agricol al tatălui ei din Cornwall, pe care vitele de lapte pășteau în toiul iernii.

— Nu-mi pot imagina cum de reușesc oamenii de pe aici să-și lucreze pământurile pe o vreme haină ca asta, spuse Carrie. Pare mai degrabă o chesţiune de supravieţuire.

— Sunt pregătiţi pentru vreme proastă. Iernile sunt aici totdeauna aspre. Iar ei sunt soi dur, bătăios și tenace.

— Așa și trebuie să fie, dacă vor să supravieţuiască.

Acum, Carrie îşi dorea să nu-i fi propus niciodată lui Sam să viziteze Buckly. îşi croiau drum spre filatura de lână, care reprezenta viitorul lui Sam Howard, și mai aveau de parcurs o distanţă scurtă.

Dar era prea târziu. Prea târziu ca să șteargă cu buretele izbucnirea de sinceritate cu care îşi deschisese inima, adevărul pe care se străduise îndelung să-l ţină în taină și să-l ascundă în străfundul sufletului. îşi spuse în sinea ei că nu putea să priceapă nici în ruptul capului cum se petrecuseră lucrurile, deși cunoștea perfect de bine cauza care precipitase „prăbușirea zidurilor de apărare”: ușurarea conștiinţei și descărcarea unui suflet nefericit.

Faptul că Sam îi vorbise despre soţia lui, despre destrămarea căsniciei și despre slujba din New York îi agravase pur și simplu starea de nefericire și suferinţă. Iar când Sam rostise oribilul cuvânt „respingere”, se năpustise deodată asupra lui cu o furie dezlănţuită de care nu se crezuse niciodată în stare. Și vorbele pline de mânie îi ţâșniseră de pe buze și numai potopul de lacrimi îi domolise izbucnirea violentă. Un șuvoi de lacrimi care o lăsaseră umilită și rușinată. Iar când încercase să fugă, Sam o prinsese în braţe, o strânsese la piept, ca și cum ˇs-

ar fi străduit să aline durerea unui copil neajutorat.

Se gândi acum că în romane sau în filme acest moment ar fi constituit deznodământul, aducând cu sine dezlegarea unei situaţii încurcate. îmbrăţișarea finală, după secvenţe nesfârșite de conflicte și tensiuni, camera de luat vederi redând panorama cerului, un stol de rândunele de curând sosite zburând în bătaia soarelui sau alt simbol plin de înţelesuri, și apoi genericul cu numele actorilor și al realizatorilor, derulat pe un fond muzical, iar spectatorii bucuroși la culme de finalul fericit.

Dar viaţa nu se oprește la sfârșitul poveștii. Merge mal departe. îmbrăţișarea lui Sam, braţele sale înlănţuite în jurul ei, atingerea, apropierea îi aduseseră mângâiere, dar nu-i înmuiaseră firea, nu-i topiseră glacialitatea. Nu se schimbase. Era aceeași Carrie, cu dragostea vieţii el pierdută pentru totdeauna. Poate că așa își dorea să rămână, cu inima îngheţată ca peisajul hibernal.

Elfrida îi spusese cu tristeţe: „Lumea e plină de bărbaţi însuraţi”. Era mai bine să nu se mai apropie de altă persoană. Cu cât te atașezi mai mult de cineva, cu atât mai mult riști să fii îndurerat.

*

Fabrica MC˙Taggart din Buckly.

Filatura de lână se găsea la periferia orășelului, ascunsă în spatele unui zid de piatră cu o poartă dublă, impunătoare, din fier forjat, destul de lată să permită trecerea unei trăsuri trase de doi cai. Deasupra pilaștrilor porţii, se boltea o arcadă decorativă, încununată cu ornamente cu aspect heraldic.

În această dimineaţă, porţile stăteau larg deschise și, dincolo, se înfăţișa vederii un spaţiu întins, cu răzoare circulare, mărginite de pietre de pavaj. Zăpada se așternea pretutindeni și partea de grădină destinată florilor era pustie, dar Carrie își închipui că, în plină vară, brazdele gemeau sub belșugul năprasnicelor, lobeliilor și altor plante ornamentale.

Construită din piatră, faţada se întindea într-o simetrie desăvârșită. Deasupra intrării edificiului, se găsea

un fronton bogat sculptat, încununat cu un turn cu ceas. Acoperișul înclinat era învelit cu plăci de ardezie și ghir lande de iederi se căţărau până la streșini, prinzându-se cu cârceii de zidăria de piatră.

Sam opri mașina în faţa ușii principale și coborâră. Carrie rămase o clipă ţintuită locului, uitându-se împrejur, iar Sam i se alătură, cu mâinile băgate în buzunarele scurtei de cojoc.

— Ce părere ei? o întrebă el.

— Cred că arată minunat.

— Ţi-am spus doar, nici nu se pune problema demolării cu buldozerul.

— Mă așteptam să văd o fabrică îngrozitoare. Asta seamănă cu o școală particulară gimnazială, cu tradiţie. Nu-i lipsesc decât terenurile de joc.

— Acest corp de clădire a fost construit în 1865 și proiectat cu scopul vădit de a produce impresie. Dotat cu birouri, sală de licitaţii, săli de întruniri și cu toate cele necesare. Exista chiar și o sală de lectură pentru angajaţi – un exemplu tipic de paternalism victorian. La etajul întâi, spaţiul era destinat depozitării produselor finite, iar la ultimul cât se stocau fibrele de lână.

— Nu pare să fie într-o stare jalnică, spuse Carrie. Mi-e greu să cred că a suferit de pe urma inundaţiilor catastrofale.

— Ei bine, înarmează-te cu curaj. Te poţi aștepta la un adevărat șoc.

Sam scoase din buzunar o cheie de dimensiuni considerabile, o potrivi în broasca de alamă, o răsuci de două ori și împinse în lături ușa grea. Se dădu la o parte, lăsându-i loc să treacă, și Carrie pătrunse într-un vestibul pătrat, cu tavanul înalt.

Și atunci i se înfăţișă privirilor dezastrul în toată grozăvia lui.

Era prăpăd. Dârele de murdărie și semnele lăsate de potopul de apă ajungeau până la înălţimea de cinci picioare. Deasupra, tapetul lipit pe pereţi supravieţuiso, dar, dedesubt, culorile și desenele, îmbibate de apă, se

șterseseră, iar pereţii muceziţi și umflaţi de umezeală se scorojeau în bucăţele sfărâmicioase. Pardoseala de scânduri era deteriorată; dușumele putrede și sparte, cu găuri larg căscate prin care se vedeau traversele și hăurilo întunecate ale temeliilor construcţiei. Peste toate plutea un iz de mucegai și umezeală, pătrunzător și deprimant.

— Asta era sala de primire pentru vizitatori și clienţi, spuse Sam. Cred că fusese mobilată și acoperită cu covoare după stilul epocii și pavoazată cu portretele diverșilor membri ai familiei MℭTaggart, care au întemeiat fabrica. Poţi să vezi că toate cornișele și ornamentele arhitectonice făcute din ghips, pe care se sprijină acoperișul, au supravieţuit, dar inundaţiile au distrus totul la parter și resturile au trebuit să fie aruncate.

— Cât a durat până când ˟s-au retras apele?

— Cam o săptămână. De îndată ce a fost posibil, ˟s-au instalat ventilatoare speciale pentru uscat, dar nu ˟s-a mai salvat nimic aici.

— A mai ieșit râul din albie?

— Doar o dată. Cu cincizeci de ani în urmă. După aceea, ˟s-au construit diguri și stăvilare pentru a zăgăzui cursul apei. Dar atunci a plouat cu găleata, apele râului ˟s-au umflat și ˟s-au revărsat peste diguri.

— E greu de imaginat.

— Știu. Vino să vezi și bagă de seamă pe unde calci, nu vreau să te prăbușești cu dușumea cu tot

O altă ușă se găsea la capătul vestibulului și Sam o deschise. Carrie îl urmă. Intrară într-o încăpere pardosită cu dale de piatră, mare cât un depozit, cu geamlâcuri de sticlă fixate în tavan. Era pustie, friguroasă, pașii lor, pe lespezile reci, deșteptară ecouri prelungi. Ici și colo, li se dezvăluiau privirilor locurile de amplasare a războaielor de ţesut și, în capătul îndepărtat, se zărea o scară de lemn care suia în spirală către o galerie de trecere, situată la catul superior.

— Ce ˟s-a petrecut aici? întrebă Carrie.

— Aici era atelierul de ţesut. Fergus Sḳinner – tipul

care conducea pe atunci filatura – mi-a povestit ce ˇs-a întâmplat. în noaptea aceea, și-au continuat lucrul până la ora unsprezece, sperând să scadă debitul apelor, deși începuseră să se infiltreze în clădire. Tot restul nopţii, ˇs-au străduit să salveze ce au putut. Mașini de dărăcit, rame de darac, mașini pentru pieptănatul și spălarea firelor de lână. Din punct de vedere financiar, cea mai mare pagubă a fost distrugerea tuturor produselor finite, comenzi în valoare de mii de lire, gata de livrare.

Captivată și atentă, Carrie începuse totuși să simtă cum o pătrundeau frigul și umezeala până la oase. Fiori reci o străbăteau prin tot trupul și dârdâia. Sam observă și avu mustrări de cuget.

— Carrie, îmi pare rău. De îndată ce mă pun pe vorbă, uit de orice altceva. Vrei să plecăm? E de ajuns?

— Nu. Vreau să văd totul și să-mi arăţi totul. Să-mi povestești despre planurile de viitor. Pe moment, sunt complet derutată. E șocant și uluitor în același timp. Do parcă mi ˇs-ar fi impus un lucru imposibil.

— Nimic nu-i imposibil.

— Chiar și așa. Ai fost ales să preiei conducerea fabricii. Mă întreb de ce.

Sam zâmbi cu gura până la urechi, arătând dintr-odată nu numai băieţos, ci și încrezător în sine.

— Pentru că sunt născut și crescut în Yorkshire, cel puţin așa presupun. Și cine are voinţă, are și putere. Dacă-și pune mintea, scoate apă și din piatră seacă. Acum, hai să mergem înainte să îngheţi bocnă și să-ţi arăt și restul…

Până când isprăviră de făcut turul de orizont al filaturii și păsiră afară, 1 Carrie amorţise de frig. Stătea în zăpadă, în timp ce Sam închidea și încuia ușa. Apoi îşi întoarse privirea spre ea și o văzu zgribulită în loden, clănţănind din dinţi și cu mâinile îndesate în buzunare.

— Carrie, ai îngheţat până-n măduva oaselor.

— Pa

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te reţin aici atât de mult.

— Mi-a plăcut. Atâta doar că mirau degerat

picioarele.

— Sper că nu te-ai plictisit.

— Nicidecum. M-a captivat tot ce mi-ai arătat.

— E ora unsprezece și jumătate, zise Sam, uitându-se la ceas. Ne întoarcem în Creagan sau ne oprim să bem ceva fortifiant? După cum arăţi, ţi-ar prinde cât se poate de bine un whisky tare.

— Aș prefera o cafea fierbinte.

— Cum dorești. Hai cu mine, urcă-te în mașină și o să ne încălzim imediat cu o băutură reconfortantă.

Se depărtară de filatura părăsită și porniră pe pietrele de pavaj, trecură pe sub portic, apoi virară spre dreapta și merseră de-a lungul străduţelor înguste și întortocheate, străbătând orășelul Buckly. Nu se zăreau prea mulţi oameni pe trotuare, dar magazinele te ademeneau cu vitrinele bogat împodobite și viu luminate de Crăciun. Sam trase binișor mașina lângă trotuar în faţa unei taverne cu aspect mohorât, pe firma căreia, aninată deasupra ușii, stătea scris cu majuscule aurite și spiralate „Duke3s Arms”.

— Sunt sigur că există localuri și mai grozave în Buckly, dar se întâmplă că ăsta-i singurul pe care-l știu, spuse Sam. Și-n plus, e pitoresc în felul lui.

— Nu pare prea atrăgător.

Coborâră din Land-Rover, traversară trotuarul și Sam împinse ușa în lături, prin care răzbătu un miros stătut de bere și de fum de ţigară. Un foc de cărbuni pâlpâia în vatră și, deasupra poliţei căminului, atârna un pește enorm într-o cutie de sticlă. Pe măsuţele ușor șubrede erau așezate suporturi de pahare și scrumiere și nu se zăreau decât alţi doi clienţi, amândoi tăcuţi și în vârstă. Dincolo de tejgheaua barului, proprietarul urmărea cu concentrare o emisiune transmisă la televizor. Un ceasornic ticăia domol ca o inimă bolnavă și o bucată de cărbune se prăbuși cu un susur în flăcările alungite. Atmosfera era atât de neplăcută, încât Carrie se întrebă dacă n-ar trebui pur și simplu să facă stânga împrejur și să plece în vârful picioarelor.

Dar Sam avea alte idei.

— Hai, aşază-te aici, lângă foc. îi trase un scaun. N-ul vrea să încerci totuși un whisky? E cea mai înviorătoare) băutură de pe lume.

Părea să fie mai tentantă decât cafeaua.

— Bine.

Carrie luă loc, îşi scoase mănuşile, îşi descheie haina şi-şi întinse mâinile spre dogoarea focului. Sam se îndreptă spre tejgheaua barului, unde proprietarul îşi dezlipi privirile de la ecranul televizorului și-i ascultă comanda. După aceea, potrivit obiceiului tuturor provin* cialilor veniţi în cârciumi să se dreagă cu un rachiu bun, înfiripară o conversaţie cu glas slab, de parcă și-ar fi împărtășit taine de-ale lor. Sam stătea cu spatele la ea, într-o atitudine dezinvoltă, cu picioarele proptite pe bara orizontală de alamă și cu coatele sprijinite pe tejgheaua lustruită. Cu mișcări încete, pe când sporovăiau de zor, barmanul prepara băuturile, zăbovind din când în când ca să arunce o privire spre ecranul televizorului.

Sam i se alătură într-un târziu, aducând cu sine două pahare cu whisky și două punguliţe cu alune.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepţi. Puse totul pe măsuţă şi-şi trase un scaun. M-am antrenat în conversaţie.

— Despre ce aţi vorbit?

— Despre fotbal, pescuit și vreme. Banalităţi, ce altceva. Ridică paharul și-i ură: Noroc!

Carrie luă o înghiţitură și, parcă opărită pe gâtlej, lăsă în grabă paharul jos.

— Dumnezeule, ce tare e!

Dogorită probabil de vâlvătaia focului sau sub efectul whisky-ului, Carrie se simţi deodată copleșită de sentimente potrivnice ce se luptau în sufletul ei și destul de nesigură pe sine însăși. Se gândi la victimele unor accidente cumplite, care zăceau în comă pe patul de spital, conectate la tot soiul de aparate sofisticate, în vreme ce cei apropiaţi le vegheau la căpătâi, ţinându-le de mână, vorbindu-le în șoaptă și sperând împotriva evidenţei să

observe o tresărire din somnul letargic sau un semn de recunoaştere. Și apoi se întâmpla miracolul. *O* clipire molatică din gene, o clătinare ușoară din cap. începutul vindecării.

Ieri, la Corrydale, după izbucnirea de mânie și hohotele de plâns, Sam o cuprinsese în braţe și o ţinuse strâns la piept până ce contenise din plâns. Și nu încercase niciun sentiment de afecţiune pentru Sam, nu reacţionase în niciun fel faţă de apropierea fizică, ci simţise doar recunoștinţă pentru gestul lui de alinare și rușine pentru comportamentul ei prostesc.

Dar acum… era pesemne începutul însănătoșirii. Topirea gheţii care fusese unica-i armură. Să iubească. Să fie iubită din nou…

— Carrie!

— Ce e?

— Putem să vorbim?

— Despre ce?

— Despre noi. Carrie nu scoase un cuvânt. După scurt timp, încurajat pesemne de tăcerea ei, Sam continuă: Mi se pare că ne-am întâlnit și am ajuns să ne cunoaştem într-o oarecare măsură într-un moment cu totul nepotrivit. Amândoi, ca să zic așa, ne găsim într-o situaţie incertă. Probabil că avem nevoie de o perioadă de timp ca să ne rostuim vieţile. Tu ţi-ai asumat răspum derea morală pentru Lucy, iar eu sunt încă însurat cu Deborah.

Sam o urmărea din priviri și expresia așternută po chipul lui era gravă și încordată. Se vădea că răspunsul lui Carrie atârna greu în balanţă.

— Ce vrei să spui cu asta, Sam?

— Că ar trebui să ne îngăduim un răgaz sau liniștea necesară pentru a ne orându-i lucrurile. Tu te-ntorci la Londra, reintri în posesia casei și te angajezi în noua slujbă. Iar eu o să iau legătura cu avocatul lui Deborah din New York. Sunt aproape sigur că ea a intentat deja acţiune de divorţ. Nu știu cât timp or să dureze formalităţile de desfacere a căsătoriei, dar, neavând copii, nu mă aștept la complicaţii sau la tergiversări. E pur şi simplu o chesţiune

de împărţire a bunurilor comune. Apartamentul, mașina și banii din cont.

1 – Asta îţi dorești cu adevărat? Să divorţezi?

— Nu. Nu mi-am dorit asta pentru nimic în lume. Mă simt ca și cum mi ˇs-ar fi retezat pe cale chirurgicală un membru al corpului. Dar trebuie să rup definitiv cu trecutul înainte să-mi pot clădi viitorul. Să mă debarasez de povara emoţională.

— Și crezi că o să-i meargă bine lui Deborah?

— Așa sper. Și nădăjduiesc să fie fericită. Are șanse mari și sprijinul unei familii iubitoare și devotate.

— O să te-ntorci în New York?

— Probabil.

— O să fie o încercare dureroasă?

— Când sfârșești cu o etapă din viaţă, te copleșește totdeauna durerea. Dar, terminând definitiv, rănile sufletești se vindecă încet-încet.

— Știu ce vrei să zici, spuse Carrie.

— O să mă stabilesc și o să lucrez aici în Buckly, continuă Sam. Tu o să stai în Londra. La sute de mile distanţă. Dar o să călătoresc cu avionul din când în când ca să iau parte la întâlnirile și conferinţele desfășurate în capitală. Mă gândeam că… ne-am putea vedea. Să mergem la concerte sau să mâncăm în oraș. Să începem o relaţie nouă. ˇS-o luăm de la capăt. Ca și cum nimic nu ˇs-ar fi ˇîntâmplat.

O relaţie nouă? De la capăt. Ei doi.

— Nu mi-aș dori să șterg cu buretele aceste întâmplări trăite aici, rosti Carrie.

— Mă bucur. Au fost extraordinare, nu-i așa? Magice. Ca niște clipe furate din altă viaţă, din altă lume. Când se vor fi sfârșit, mă va cuprinde nostalgia. Cum o să te găsesc în Londra, Carrie?

— Pe Bruton Street. Adresa e trecută în cartea de telefon. Și o să locuiesc pe Ranfurly Road până în februarie.

— N-am mai fost în Fulham de când mi-am vândut casa din Eel Park Common și am plecat la New York. Poate

că o să vin. Și tu o să-mi arăţi unde locuiești.

— Treci oricând vrei. O să-ţi pregătesc o gustare de prânz.

— Fără promisiuni. Fără angajamente.

— Fără promisiuni.

— Deci lăsăm lucrurile în seama timpului?

— Da, timpul le lecuiește pe toate!

— Bine, spuse Sam. Și, ca și cum și-ar fi pecetluit înţelegerea, Sam îi cuprinse mâna într-a lui, iar Carrlo îşi încolăci degetele în jurul încheieturii sale. îşi terminaseră de băut whisky-ul, alunele zăceau abandonato pe măsuţă și sosise probabil vremea să plece, însă amândoi se codeau să se urnească din loc. Așa că rămaseră neclintiţi, în timp ce barmanul, lustruindu-și încet paharele cu un șervet pentru ștersul vaselor, urmărea cu atenţie o emisiune-concurs, de genul „cine știe câştigă” în care se testează cunoștinţele pârtieipanţilor. Amândoi păreau să nu fi observat că întreaga lume se schimbase ca prin farmec, pe când dimineaţa se scurgea cu repeziciune.

Sam în acea seară, la ora șase și jumătate, Sam se găsea iarăși într-un birt, dar de data aceasta în Creagan, invitat fiind de Oscar.

— Hai să mergem și să bem ceva, îi propusese Oscar.

Rămăseseră singuri în salonul din Estate House. Ceilalţi se îndeletniceau cu diverse treburi; Carrie și cu Elfrida zăngăneau vasele prin bucătărie, pregătind cina și gustările pentru petrecerea de a doua zi. în cursul după amiezii, Rory Kennedy îşi făcuse apariţia cu crengi de ilex, iar el și cu Lucy se apucaseră să decoreze casa de la mansardă până în vestibul.

Cârciuma din Creagan era mai animată și mai plăcută decât Duke3s Arms din Buckly, deși Sam bănuia că avea să-și aducă aminte totdeauna de acel local cu multă afecţiune și cu un sentiment de recunoștinţă. Aici însă, sărbătorile de sezon păreau să fi ˟început și mulţi clienţi necunoscuţi se înșiruiau la tejgheaua barului. într-un colţ, o petrecere zgomotoasă era în toi: tineri în sacouri elegante de tweed cu prietene îmbrăcată după ultimul

strigăt al modei, sporovăind cu accentul londonezilor de baștină. Probabil că poposiseră acolo la un pahar, venind dinspre o cabană de vânătoare, situată într-o viroagă între dâmburi, deschisă pentru sărbătorile Crăciunului și ale Anului Nou, înţesată de oaspeţi.

Dură ceva timp până ce îşi croiră drum cu umerii prin mulţimea de oameni spre bar și până ce captară atenţia barmanului adâncit într-o activitate frenetică, dar, în cele din urmă, Oscar reuși să comande două whisky-url Grouse, unul cu gheaţă pentru Sam și celălalt cu apă gazoasă pentru sine însuși. Porniră apoi în căutarea unor locuri și sfârșiră prin a se așeza la o măsuţă liberă într-un ungher îndepărtat, departe de foc. Nu conta. Era destul de cald și acolo.

— Noroc! îi ură Oscar, luă o înghiţitură și trecu direct la fondul chesţiunii. M-am gândit că-i mai ușor să discutăm aici, decât acasă. Acolo telefonul sună întruna sau cineva te întrerupe, dând buzna cu vreo întrebare. Nu vreau să fim deranjaţi.

— Oscar, sună îngrijorător.

— Nu-i nimic îngrijorător, prietene, ci doar puţin mai complicat. Și intenţionam să vorbim între patru ochi.

— Ce ˙s-a întâmplat?

— Maiorul Billicliffe a murit. Probabil că ai aflat deja. Ai auzit de maiorul Billicliffe, nu?

— Bătrânul administrator de moșie, internat în spital. — întocmai.

— Îmi pare rău.

— Cu toţii îi regretăm moartea din diverse motive. Orice-am putea zice, ˙s-a stins din viaţă și asta e situaţia. Cred că suferea de cancer de multă vreme și nimeni n-a bănuit nimic. Ca să nu mai lungim vorba, maiorul Billicliffe mi-a lăsat mie moștenire căsuţa lui din Corrydale.

— Păi, asta-i o veste bună!

— Nu sunt atât de sigur. E într-o stare destul de jalnică.

— Carrie și cu mine am aruncat o privire în jur din fugă, când ne-am dus să luăm bradul de Crăciun. Un pic

dezolantă, pesemne, și acoperită de zăpadă, dar aș socoti că-i o proprietate bunicică. Și, desigur, are o privelişte minunată spre câmpuri și spre crângul de lângă apă.

— Totodată, continuă Oscar ca un om hotărât să spună tot ce are pe suflet, mi-a lăsat prin testament maşina, căţeaua lui Labrador și o mică sumă de bani.

Sam se schimonosi la faţă.

— Nu mă pot arăta prea entuziasmat de maşină. Mi ˙s-a părut că n-o să mai pornească niciodată. E un hârb. Cât despre căţea, cred că-i cea care umblă după Charlie Miller peste tot. Poate îl convingi să aibă el grijă de ea.

— Da.

— Oscar, asta-i într-adevăr o veste grozavă. Ce ai de gând să faci cu căsuţa? O ˙s-o scoţi în vânzare sau o ˙s-o transformi într-o cabană de vacanţă, care aduce un profit frumuşel, cum se spune?

— Da, ˙s-ar putea, zise Oscar. Dar eu și cu Elfrida ne-am gândit să ne instalăm acolo. Știu că sună cam ciudat și totul depinde de reacţia Elfridei când va ajunge în sfârșit să vadă cu ochii ei locul. Vezi, ea n-a fost niciodată la Corrydale. Până să veniţi cu toţii aici, noi am dus o viaţă retrasă. Și Elfrida îşi dă seama că mă îngrozește gândul să mă întorc în locurile în care am fost atât de fericit cu multă vreme în urmă.

— Te-nţeleg.

— Firește, în seara când am sosit aici, i-am făcut o scurtă vizită maiorului Billicliffe pentru că trebuia să luăm cheia de la Estate House. însă era întuneric și frig, noi eram istoviţi după drum, iar bătrânul Billicliffe nu se pricepea să se îngrijească de gospodărie, așa că de-abia așteptam să scăpăm de acolo. Când a căzut bolnav la pat, m-am dus să-l văd, dar casa arăta și mai rău. Impresiile noastre sunt atât de jalnice, încât trebuie să chibzuim pe îndelete înainte să luăm o hotărâre și să analizăm situaţia.

— Ţi-ar plăcea să locuiești acolo? întrebă Sam. Nu-l prea departe?

— Nu chiar. La o oarecare distanţă, dar avem vecini de jur-împrejur. Suntem aproape de fermă, de Charlie

Miller și de Rose care a fost jupâneasa bunicii. O mică și plăcută comunitate. Va trebui să aranjăm căsuţa și să rezolvăm problemele, dar o să găsim o soluţie.

— Părea să fie neîngrijită și lăsată în paragină, însă acoperișul nu-i stricat și ferestrele nu-s sparte. Cât spaţiu aveţi?

— Toate căsuţele de pe moșie au fost proiectate și clădite la fel, cu două camere la etaj și alte două la parter. Bucătăriile și băile au fost amenajate după război.

— O să fie destul de încăpătoare pentru voi amândoi?

— Așa cred. între noi fie vorba, nu dispunem de prea multe bunuri materiale.

— Și cum rămâne cu Estate House?

— Tocmai de aceea voiam să-ţi vorbesc. Dacă ne mutăm la Corrydale, Elfrida și cu mine vrem să-ţi vindem ţie partea mea din Estate House. Asta înseamnă că poţi să iei legătura cu Hughie și să-l anunţi că te-ai hotărât să cumperi proprietatea.

— Dacă vă mutaţi la Corrydale?

— Da.

— Și dacă Elfrida se răzgândește după ce vede casa? Și ce ˇs-ar întâmpla dacă vă schimbaţi hotărârea?

— Atunci, o să reflectăm îndelung și bine asupra întregii chesţiuni. Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Va trebui să investim un anumit capital în reparaţii, zugrăveală și vopsitorie. Dar o să ne descurcăm. Și dacă obţin șaptezeci și cinci de mii de lire pentru partea mea din Estate House, atunci nu mai am probleme din punct de vedere financiar.

— Șaptezeci și cinci de mii de lire, Oscar?

— Asta-i suma pe care ai menţionat-o de la bun început.

— Nu, asta-i suma pe care a pomenit-o Hughie. Ceea ce mi-ai spus acum schimbă cu totul datele problemei.

— Nu pricep.

— Vărul tău, Hughie, e strâmtorat. Are nevoie de bani pește în cât mai repede cu putinţă. De-aia ˇs-a arătat nerăbdător să-mi ofere cu insistenţă cheia și să evite

comisionul datorat unei agenţii imobiliare care mijlocește operaţia de vânzare. Personal, cred că Estate House valorează mai mult de o sută și cincizeci de mii de lire. Așa că trebuie să fii un om cu simţ practic, Oscar. înainte să perfectăm tranzacţia, se cuvine să chemi un inginer topograf care să facă o expertiză și un releveu. După aceea, consultă un avocat care să redacteze actele de transmisiune a proprietăţii; ˇS-ar putea să ţi se spună – și eu așa socot – că această casă valorează mai mult de o sută și cincizeci de mii de lire. în ceea ce mă privește eu aș evalua-o la două sute de mii de lire. Poate și mai mult.

— Două sute de mii de lire?! Oscar îl privea cu gura căscată.

— Cel puţin. Și încă un lucru, Oscar. Poate te hotărăști ˇs-o scoţi la licitaţie.

— Nu, vreau să ţi-o vând ţie.

— O tranzacţie particulară?

— Da.

— În cazul ăsta, ca să respectăm legea, ar trebui să-ţi ofer cu mult peste preţul de evaluare. Sam surâse. După câte ˇs-ar părea, te descurci cât se poate de bine, Oscar.

— Sunt nedumerit. De partea cui te situezi?

— De partea ta și a Elfridei. Aveţi o proprietate minunată aici și eu îmi doresc cu disperare ˇs-o cumpăr. Dar nu m-aș putea privi în oglindă, dacă n-am înfăptui totul cât mai corect cu putinţă.

— Ai atâţia bani?

— Da. Există avantaje când lucrezi pentru un concern ca Sturrock & Swinfield.

Oscar clătină din cap, oarecum deconcertat de întorsătura evenimentelor.

— Ei, al naibii să fiu! îngăimă el.

Sam pufni în râs.

— Nu te surescita! Așteaptă până când cercetezi în întregime și cealaltă mică proprietate.

— Te referi la căsuţa maiorului Billicliffe. Elfrida se gândea că am putea să mergem cu toţii duminică dimineaţă. Și să facem un picnic. Dacă plouă cu găleata

sau ninge, ne adăpostim în casă și ne înfruptăm din gustările pregătite. Trebuie să aflu cine are cheia. O să-i dau telefon Rosei. Ea știe cu siguranţă.

— Ești sigur că vrei să venim cu toţii? Nu trebuie să fiţi influenţaţi. Tu și cu Elfrida trebuie să decideţi de unii singuri.

— Bineînţeles că ţinem neapărat să ne însoţiţi, mai încape vorbă? Elfrida vrea să verifice rezistenţa pereţilor și să vadă dacă grinzile de lemn sunt roase de cari.

— O să fiu tentat să mă prefac că nu observ niciun defect de construcţie.

— Nu cred că ai face tu una ca asta. Ești un om bun, Sam.

— Un sfânt! Și ca să-ţi dovedesc și să pecetluim tranzacţia, dă-mi voie să ofer eu al doilea rând de whisky. Se pare că amândoi suntem oameni cu oarecare avere și merită să bem în sănătatea noastră.

Petrecerea Elfridei

Până la ora cinci și jumătate în acea după-amiază, Estate House era pavoazată pentru petrecerea Elfridei. O coroniţă împletită din ramuri de ilex anina pe ușa din faţă și lampa de deasupra ilumina o bucată de carton, prinsă în pioneze, pe care stătea scris: „Vă rugăm să intraţi”. Acest anunţ, spera Elfrida, avea să preîntâmpine sâcâiala și bătaia de cap cu zbârnâitul soneriei, cu chelălăitul lui Horace și cu alergătura continuă în sus și-n jos pe scări pentru a-și întâmpina musafirii. Odată pătruns pe ușă, ţi se dezvăluia privirilor în toată splendoarea bradul de Crăciun, așezat în sufragerie, cu beculeţele instalaţiei electrice de pom aprinse și înconjurat de cadouri.

La catul superior, palierul fusese transformat într-un bar, unde masa mare de lângă bovindoul din salon – mutată în noul loc de Oscar și Sam – era așternută cu o faţă albă și aranjată cu sticle, tăviţe cu cuburi de gheaţă și pahare lustruite.

Toate aceste pregătiri necesitară oarecare timp și efort și, când soţii Snead sosiseră să se ocupe de aranjamentele de ultim moment, ca de pildă, încălzirea

micilor bucăţi de pizza și prăjirea cârnaţilor, toată lumea dispăruse să se dichisească, să se îmbăieze, să-și schimbe ţinuta și să se gătească pentru seara festivă. De dincolo de ușile închise, răzbăteau șiroitul robinetelor lăsate să curgă în plin debit de apă, zumzetul aparatelor electrice de ras și mireasma uleiurilor și spumantelor de baie.

Furișându-se la etaj pentru puţină companie, Horace nu găsi pe nimeni, așa că se strecură în salon și se tolăni acolo într-o poziţie comodă, în faţa focului ce ardea cu flacără vie.

Oscar ieși primul din cameră. închise binișor ușa dormitorului și rămase nemișcat pentru câteva clipe ca să se bucure de aspectul festiv al casei sale, împodobite pentru sărbătorile Crăciunului, gata să primească valul de oaspeţi. Observă șirul de pahare aranjate cu grijă, sticlele de șampanie puse la rece în frapieră, șervetele și faţa de masă, din olandă, apretate și strălucitor de albe. Draperiile trase învăluiau firida ferestrei de pe rampa scării, iar casa scării în spirală, cu toate cele patru șiruri de trepte, era împodobită cu ghirlande din crengi de ilex și cu beculeţe în formă de stea. Se terminase cu tot ce-i promisese mai demult Elfridei, și anume un Crăciun fără fast și pompă, iar solstiţiul de iarnă, sumbru și posomorât, căzuse în uitare. Și hotărî că Estate House, de obicei atât de neînsemnată și de austeră, dar acum decorată și aranjată la perfecţie, semăna într-o oarecare măsură cu o mătușă vârstnică, rigidă și puritană, dar foarte iubită, care se împopoţonase cu cele mai preţioase și alese bijuterii pentru o ocazie specială și sfârșise prin a arăta uimitor de bine.

Și Oscar se străduise să se îmbrace frumos „cu smochingul preferat și îşi pusese cea mai bună cămașA de mătase. Elfrida îi alesese cravata și insistase să se încalţe cu pantofii de casă, din catifea neagră, brodaţi cu fir de aur. Abia dacă îşi mai amintea de vremea când s-o înveșmântase în mare ţinută, dar simţea mătasea molatică pe piele și se fricţionase cu esenţă de laur pe obraji şi-şi netezise părul alb și des.

Elfrida, pe care o lăsase în faţa oglinzii, îmbrăcată încă în capot și prinzându-și cerceii cu șurub în lobul urechilor, îi spusese că arăta ca scos din cutie.

Se auzeau din bucătărie glasurile soţilor Snead și alto zgomote de roboteală culinară. Doamna Snead venise îmbrăcată în cea mai bună rochie neagră, cu paiete sclipitoare aplicate pe corsaj.

Pe când se îmbăiase, se bărbierise, se îmbrăcase, sporovăind din când în când cu Elfrida, Oscar nu-și îngăduise să se ducă înapoi cu gândul la ultimul Crăciun petrecut la Grange, la splendoarea și opulenţa acelui timp și la ospitalitatea care întreceau orice închipuire – mese îmbelșugate, prea mulţi oaspeţi, prea multe cadouri și un brad de Crăciun prea înalt. într-un fel sau altul, Gloria îşi impunea punctul de vedere și amploarea serbărilor era moderată de bucuria și generozitatea spiritului ei.

Nu se lăsase purtat cu gândul spre trecut, dar acum, într-un moment de solitudine, aruncă o privire retrospectivă. Și i se părea că se scursese mult timp de atunci – cu greu putând realiza că trecuseră doar douăsprezece luni – și se simţea ca și cum și-ar fi reamintit de clipele trăite într-o altă existenţă. Se gândi la Francesca, amintindu-și cum alerga pe scara impunătoare de la Grange, cu părul despletit, purtând rochia de catifea neagră primită în dar de la mama ei. Părea să gonească totdeauna, de parcă timpul ar fi fost prea preţios și nu și-ar fi permis să irosească nicio clipă.

Doar cu puţină vreme în urmă, aceste amintiri l-ar fi zdrobit de durere adâncă, dar acum Oscar se simţea pur și simplu recunoscător pentru că Francesca avea să facă parte mereu din viaţa și din fiinţa lui. Și după toate câte se întâmplaseră, reușise să supravieţuiască într-un fel sau altul. Și, mai mult decât atât, se pomenise înconjurat și susţinut de prieteni.

De la parter, auzi ușa bucătăriei deschizându-se și glasul doamnei Snead dându-i instrucţiuni precise lui Arthur. Apoi, Arthur apăru în capătul scării, cărând o tavă încărcată cu ceea ce doamna Snead numea apetitive:

bușeuri cu brânză și cu carne, alune, biscuiţi unși cu pateu.

Arthur purta cei mai buni pantaloni din flanelă gri și sacoul sport de bowling, împodobit cu un blazon auriu pe buzunarul de la piept.

Urcând ultimul șir de trepte, îl zări pe Oscar.

— Ei, iată-vă, domnule Blundell, și sunteţi șic, nu glumă! Nevastă-mea mi-a zis să aduc gustările și să le pun în salon. Problema că Horace a spălat puţina. Pun pariu că ˟s-a lungit lângă foc. Nu vreau să-și bage botul în gustări.

— Arthur, o să le așezăm undeva sus, ca să nu-i fie la îndemână.

Îl conduse pe Arthur în salon, care arăta primitor, curat și ordonat. Toate luminile și lămpile fuseseră aprinse și focul ardea în cămin cu flacără mare. Elfrida umpluse ulcioarele de pământ cu crenguţe de ilex și cu crizanteme albe și aranjase într-o vază crinii pe care-l primise ca dar de Crăciun din partea lui Lucy. După co se descotorosiră de tavă, așezată la o înălţime sigură, Oscar și cu Arthur se întoarseră pe palier, unde dădură peste Sam, îmbrăcat elegant, cu un costum negru și cu cămașă albă cu dungi albastre.

— Îl cunoști pe Sam Howard, nu-i așa, Arthur?

— Nu cred că am avut plăcerea. îmi pare bine de cunoștinţă.

— Arthur o să fie barmanul nostru, Sam.

— Sunt sigur că te pricepi să destupi o sticlă de șampanie, Arthur, spuse Sam.

— Păi, n-aș zice că am prea multă îndemânare, pentru că ɕu sunt băutor de bere. Dar am văzut la televizor, la marele premiu de la cursele automobilistice de formula unu, cum se împroașcă toţi câștigătorii cu șampanie ca dintr-un extinctor. O risipă îngrozitoare de băutură fină, după părerea mea.

Sam izbucni în râs.

— Se distrează, dar sunt de acord cu tine. O risipă groaznică. De fapt, nu-i nicio problemă. Sam luă o sticlă

din frapieră. Trebuie doar să desfaci sârma și apoi să scoţi dopul încetișor… așa. Și nu răsuci dopul. Ţine-l strâns cu mâna și învârte puţin câte puţin sticla…; Sam îi demonstră cu pricepere și dopul se deșurubă binișor, fără să pocnească sau să sară în tavan.

— Ia te uită, habar n-aveam că se poate destupa atât de ușor, spuse Arthur.

După ce-și rimelă genele, Elfrida, stând în picioare, îşi cercetă cu de-amănuntul propria-i imagine reflectată în oglinda lungă, fixată în mijlocul șifonierului. Se îmbrăcase cu pataloni negri de mătase și cu o bluză fină, de aceeași culoare, peste care îşi pusese o tunică de mătase verde. Purta cercei și un șirag de mărgele la gât, de culoarea jadului, îşi fardase pleoapele, îşi conturase buzele cu un ruj roșu-aprins și îşi coafase părul roșcat-aprins.

Nădăjduia că toţi noii ei prieteni din Creagan nu vor considera că depășise limita decenţei.

Ieșind din dormitor, îl găsi pe Arthur Snead postat lângă barul improvizat, gata să-și îndeplinească datoria.

— Arthur! Arăţi atât de chipeș! Unde-i doamna Snead?

— Termină de aranjat ultimele platouri cu apetitive, doamnă Phipps. O3să urce într-o clipă. Sper să nu vă supăraţi pe mine că vă spun, dar sunteţi de o eleganţă irezistibilă. Nu v-aș fi recunoscut, dacă v-aș fi ˇîntâlnit pe stradă.

— Oh, îţi mulţumesc, Arthur. Toată lumea e prezentă și dornică de distracţie?

— ˇS-au strâns cu toţii în salon, lângă foc. Musafirii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Am pus un anunţ să intre fără să mai sune, dar dacă nu se întâmplă așa, ești amabil să cobori și să le deschizi ușa?

— Așa am să fac, doamnă Phipps. Și acum, ce-aţi zice de un pahar cu șampanie? Pe ceilalţi i-am servil deja. Ca să prindă curajul beţivului, după cum a spun domnul Blundell. Deși nu înseamnă că ar avea cineva nevoie de curaj într-un moment de sărbătoare.

Îi turnă în pahar și Elfrida se îndreptă spre salon să i ˇI se-alăture celorlalţi. încăperea și toţi cei prezenţi arătau nemaipomenit de rafinat și seducător, ca o ilustraţie de pe coperta unei reviste tipărite pe hârtie lucioasă. Lucy îşi strânsese părul într-un coc și arăta de șaptesprezece ani, cochetă și emancipată, cu fusta – mini neagră, cu colanţii negri și cu cerceii de aur, prinși de lobul urochilor. Cât despre Carrie, era fermecătoare, radia de frumuseţe, pielea îi căpătase reflexe strălucitoare și ochii negri îi scânteiau, așa cum Elfrida n-o mai văzuse de multă vreme. Se înveșmântase într-o rochie neagră, fără mâneci, cu croială simplă, dar faldurile i se învălureau ușor în jurul coapselor până la glezne. Purta sandale cu tocuri înalte, din câteva bentiţe de piele lucioasă, și singurele bijuterii erau inelul cu safir și cerceii cu diamante.

Văzând-o, Elfrida nu-și închipuia cum ar putea rezista vreun bărbat să nu se îndrăgostească nebunește de Carrie, dar Sam nu-și etalase cărţile și părea să nu se lase impresionat de farmecul lui Carrie. Ceea ce, pesemne, era un semn dătător de speranţă. Elfrida îşi dorea mai presus de orice ca fiica vărului ei să fie iarăși fericită, însă probabil că Oscar avea dreptate. Nu se putea lansa în presupuneri și ipoteze; era prea devreme pentru peţit. în viaţă, trebuie să știi unde să te oprești și să fii mulţumit cu ceea ce dobândești la un moment dat. Iar Sam și cu Carrie păreau să se fi apropiat în cele din urmă.

Sporovăiau cu toţii, dar Oscar, stând în picioare lângă șemineu, o văzu pe Elfrida când pătrunse în salon. Privirile li se încrucișară și, preţ de câteva clipe, încercară senzaţia că rămăseseră ei doi singuri în încăperea scăldată de lumină. Apoi Oscar așează paharul pe măsuţă și înaintă spre ea ca ˇs-o prindă de mână.

— Arăţi absolut minunat, îi spuse el.

— Credeam că arăt că o actriţă bătrână și ridată. Ceea ce, firește, și sunt. Dar una cu adevărat fericită. îl sărută cu băgare de seamă pe obraz ca să nu-l mânjească de ruj.

— Și tu, Oscar? Se înţelegeau de-acum foarte bine. Te

simţi bine?

Oscar încuviinţă din cap. Jos, la parter, cineva apăsă din greșeală pe butonul soneriei; neobservând anunţul agăţat de ușă. Horace sări în sus, izbucni într-o: cacofonie de chelălăituri, fugi din cameră și se năpusti în jos pe scări.

Elfrida bufni în râs.

— ˝S-a terminat cu planurile mele întocmite cu grijă, rosti ea.

— Mă duc eu să deschid, interveni imediat Lucy. Dispăru după Horace și, în următorul moment, răsună ecoul glasurilor: „Suntem primii? N-am venit prea devreme?” Și Lucy răspunzând: „Bineînţeles că nu. Vă așteptam. Daţi-mi voie să vă pun hainele în cuier. Toată lumea e la etaj”.

Petrecerea Elfridei era pe punctul să înceapă.

La ora opt fără un sfert, sindrofia se isprăvise, Familiile Rutley, Sinclair și Erskine-Earle plecaseră în hărmălaia de glasuri amestecate care strigau „La revedere” și „Mulţumesc”. Numai familia Kennedy mal zăbovi la un pahar pentru că sosise mai târziu decât ceilalţi invitaţi, venind la Estate House direct de la petrecerea anuală desfășurată la căminul de bătrâni. Cu gâtul înfundat în gulerul preoţesc, înalt și drept, Peter îl anunţase la venire că se îndopase acolo cu brioșe cu stafide, păscuţe și ceai, dar acest fapt nu-l împiedică din fericire să dea de dușcă un rachiu și să năvălească entuziasmat în salonul plin de prieteni neatinși încă de bolile bătrâneţii.

Acum, îi biruise pe toţi o stare de moleșeală. Sam înteţise focul în cămin și se prăbușiseră cu toţii în fotolii, recunoscători să-și întindă oasele și să-și odihnească picioarele. Rory și cu Lucy coborâseră în bucătărie, ajutându-i pe soţii Snead să facă ordine și să spele vasele.

Instalată confortabil între pernele canapelei, Elfrida spuse:

— Nu-mi vine să cred că ˝s-a terminat atât de repede. Am trudit din greu toată ziua și, fără să băgăm de seamă,

˙s-a făcut ora opt și musafirii încep să se uite la ceas, spunând că a sosit vremea să plece spre casele lor.

— Asta-i semnul unei petreceri reușite, zise Peter. Și adăugă: Timpul zboară pe nesimţire când toată lumea se distrează de minune. Se afundase în fotoliul de lângă șemineu, iar soţia lui ședea cu picioarele încrucișate sub corp pe covorașul din faţa căminului.

— Mi-a plăcut nespus de mult de doamna Erskine-Earle, spuse Carrie. Seamănă cu un ponei drăgălaș.

— Nu-i așa că e o scumpă? zise Tabitha zâmbind.

— Ea și cu doamna Snead au sporovăit fără încetare.

— Asta pentru că amândouă fac parte din comitetul de colectare a fondurilor pentru biserică. Și din asociaţia femeilor. Elfrida, invitarea soţilor Snead a fost o surpriză plăcută. Nu te temi de pauze apăsătoare când îi ai în preajmă.

— Arthur n-a practicat degeaba meseria de precupeţ, sublinie Oscar. Nu-i scapă nici cel mai neînsemnat lucru și cunoaşte toate trucurile. Când nu făcea pe majordomul, îşi găsea timp să pună la cale o mică afacere. Comenzi pentru ajunul Anului Nou. Crizanteme pentru Emma Erskine-Earle și avocado pentru Janet Sinclair. Apropo, cred că Janet e de-a dreptul fermecătoare. N-am avut ocazia ˙s-o cunosc până acum.

— Și-n plus, e arhitectă, îi spuse Carrie lui Oscar. Lucrează trei zile pe săptămână în Kingsferry.

— Și e extrem de eficientă, adăugă Peter. Janet a proiectat noua aripă a căminului de bătrâni și a făcut o treabă bună. Peter lăsă jos paharul, se foi ușor în fotoliu și se uită la ceas. Tabitha, draga mea, ar trebui să pornim spre casă.

— Oh, nu plecaţi, îi rugă Elfrida. Acum e partea cea mai amuzantă a petrecerii. Când stai la taclale pe îndelete cu prietenii apropiaţi. Mai rămâneţi și o să luăm cina în bucătărie. O să terminăm de mâncat toate resturile, mai avem niște supă și câteva felii de somon afumat. Și niște brânză delicioasă de Stilton.

— Ești sigură? Tabitha era în mod limpede tentată.

Dacă ne întoarcem în casa parohială, ne înfruptăm cu ouă jumări.

— Bineînţeles că trebuie să rămâneţi la masă.

Aici Carrie preluă iniţiativa.

— În cazul ăsta, mă ocup eu de toate. Se ridică de po canapea. Mă duc să văd ce se întâmplă în bucătărie şi să pregătesc tot. ce trebuie. Nu, Sam, rămâi să stai de vorbă, ţi-ai făcut porţia de lucru în seara asta.

Elfrida era recunoscătoare.

— Draga mea, ești o dulce. Dacă vrei să-ţi dau o mână de ajutor, strigă-mă.

Carrie părăsi salonul și închise ușa. Pe palier, tot ce mai rămăsese după petrecerea Elfridei era masa așternută cu faţa albă din olandă. Sticlele și paharele fuseseră strânse. Soţii Snead, Rory și Lucy munciseră din greu.

Telefonul începu să sune. Carrie se holbă la aparat cu surprindere pentru că, dintr-un motiv oarecare, era ultimul lucru de pe lume la care ˇs-ar fi așteptat. Ridică receptorul.

Alo!

— Cine-i acolo? Un glas de femeie, limpede și sonor ca cristalul, dar în pâlnia telefonului se auzeau și câteva păcănituri înfundate.

— E Carrie.

— Carrie. Sunt Nicola. Din Florida.

— Dumnezeule! Cum o mai duci?

— Splendid! Dar tu?

— Tocmai am făcut o mică petrecere. Acum ne odihnim puţin.

— Lucy e acolo?

— Da, la parter, ajută la strâns și la curăţat. ˇS-a distrat de minune. Cum e în Florida? Soarele strălucește?

— Fără întrerupere. Totu-i minunat.

— Așteaptă o clipă! Mă duc ˇs-o chem pe Lucy.

Carrie lăsă receptorul pe măsuţă și coborî la parter, în bucătărie, văzu că toate vasele fuseseră spălate și aranjate la locul lor, iar doamna Snead îşi trăsese pe umeri haina de blană artificială și îşi încheia nasturii argintii.

Arthur îşi savura ultimele înghiţituri de bere, în timp ce Rory se sprijinea cu spatele de chiuvetă, iar Lucy se cocoţase pe masă.

— Iat-o pe Carrie! exclamă doamna Snead. Tocmai spuneam că a fost o petrecere cu adevărat grozavă, într-o companie foarte plăcută.

— Și eu m-am distrat formidabil, zise Carrie. Lucy, trebuie să dai fuga până sus, te cheamă mama ta la telefon.

Lucy întoarse capul. Privirile li se încrucișară și Carrie îi citi îngrijorarea așternută pe chip.

— Mama?

— Da, din Florida. Hai, du-te repede, telefoanele costă scump.

Lucy coborî lunecând de pe masă, se uită la Rory, apoi la Carrie, ieși în grabă din bucătărie și o luă la goană pe scări. Carrie închise ușa încetișor.

— Închipuiește-ţi, tocmai din Florida! spuse Arthur.

— E încă după-amiază acolo. Diferenţa de fus orar e de cinci ore, știi doar, îl informă doamna Snead cu un aer de importanţă. îşi scoase pantofii escarpen de antilopă, îşi trase cizmele în picioare, gata pregătită să pornească la drum spre casă. Lucy ne-a fost de mare ajutor, trebuie să recunosc. Am reușit să isprăvim cu treaba destul de repede, nu-i așa, Rory? Și Arfur a cărat toate sticlele goale în oficiul de lângă bucătărie.

Carrie le rămase recunoscătoare.

— Aţi fost cu toţii minunaţi. Și sufletul petrecerii.

Arthur băuse paharul până la fund și-l așează pe masă.

— Daţi-mi voie să fiu de acord cu nevastă-mea. Un grup de oameni foarte agreabili. Și spune-i prietenului tău că-i sunt recunoscător pentru că mi-a arătat cum se destupă o sticlă de șampanie. E foarte îndemânatic. Data viitoare, când o să se dea o petrecere la clubul de bowling, o să fiu în stare să-mi demonstrez priceperea. Zic totdeauna că-i o zi bună când înveţi ceva nou.

Doamna Snead îşi strânsese lucrurile personale, geanta și sacoșa de plastic în care îşi pusese pantofii.

— Atunci, noapte bună, Carrie!

— Noapte bună, doamnă Snead. Și vă urez un Crăciun fericit.

— Mulţumesc la fel. Și spune-i doamnei Phipps că o să vin joi, ca de obicei.

După ce plecară, braţ la braţ, și ușa din spate se închise, Rory întrebă:

— De ce a sunat mama lui Lucy?

— Nu știu. Probabil ca să-i ureze toate cele bune de Crăciun.

— Încă nu-i Crăciunul.

— Poate că a ţinut să-i facă mai devreme urările de bine. Elfrida i-a invitat pe părinţii tăi la cină, așa că am coborât să pregătesc masa.

— Vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— Cred că ai trebăluit destul.

— Nu mă deranjează. Și prefer să-mi umplu timpul cu ceva, decât să pălăvrăgesc vrute și nevrute.

— Mi se pare că te-ai descurcat foarte bine.

— E mai simplu când ai de-a face cu oameni cunoscuţi. Deci, ce-i de pregătit?

— Păi, dacă tot vorbești serios, așază masa. Pentru opt persoane. Cuţitele și furculiţele sunt în sertar, iar farfuriile în dulap. Și scoate somonul afumat din frigider. Aranjează feliile pe un platou și apoi o să ungem cu unt niște tartine.

Carrie se îndreptă spre oficiu și se întoarse în bucătărie cu oala de supă. Aprinse aragazul și puse oala la încălzit.

— Lucy mi-a povestit tot, spuse Rory în spatele ei.

— Poftim? Carrie întoarse capul și-l privi cu nedumerire.

— Despre apartamentul din Londra, despre divorţul părinţilor ei și despre bunica ei. Nu dorește câtuși de puţin să se înapoieze acolo.

— Oh, Rory, îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că mă simt într-un fel răspunzătoare.

Vinovată, pesemne, pentru că am stat atâta timp în Austria și am pierdut legătura cu familia. De-abia când m-am întors în ţară, mi-am dat seama ce viaţă imposibilă duce. Și-i simte lipsa tatălui ei. Și n-a fost niciodată încurajată să ia legătura cu bunicul ei, tatăl meu. A asistat la multe certuri. Nu-i ușor să te împaci cu atare situaţie și să trăiești într-o asemenea atmosferă tensionată.

— N-ar putea să meargă la o școală cu ¯internat? Acolo, cel puţin, ar fi un mediu diferit.

— Poate că da, Rory. Dar, vezi, eu sunt doar mătușa ei. Nu îndrăznesc să fac propuneri de genul ăsta de teamă să nu mă pomenesc pusă la punct sau, și mai rău, dată afară pe ușă. Și școala ei e foarte bună. Lucy are o directoare minunată, pe care o îndrăgește foarte mult.

— Dar e numai de fete. Rory isprăvise de aranjat masa; Unde-i somonul afumat?

— În frigiderul din oficiu. Tu ești foarte drăguţ cu ea, Rory. Mulţi tineri de vârsta ta nu ˚s-ar fi sinchisit câtuși de puţin.

— Îmi pare rău pentru ea.

— De ce?

— E atât de însingurată.

— Lucy e o fată minunată.

— Mă întreb ce face de nu mai vine.

— Poate că n-ar strica să merg sus și să văd. Hai și tu. Ai muncit destul.

— Nu, rămân aici, să fiu bucătarul. îmi place să pregătesc mâncarea. Au mai rămas câteva bucăţi de pizza și o să le încălzesc în cuptor. Vrei să destup o sticlă de vin?

În cele din urmă, Carrie ieși din bucătărie și urcă la etaj. Palierul era pustiu. Receptorul fusese pus în furcă.

Lucy dispăruse. Ezită pentru o clipă, încercând o strângere de inimă inexplicabilă. Și chiar atunci, telefonul prinse iarăși a zbârnâi.

Carrie răspunse.

— Alo!

— Cine-i la aparat? E Estate House? Vreau să vorbesc cu Carrie.

O voce inconfundabilă. Pe Carrie o cuprinse îngrijorarea.

— Da, eu sunt. Bună, mamă! spuse ea.

— Tu ești! Oh, slavă Domnului! Draga mea, te-a sunat Nicola?

— Da, acum jumătate de oră, Dar, a vorbit cu Lucy.

— Ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Oh, draga mea, ˇs-a căsătorit cu Randall Fischer. Azi dimineaţă. Ceremonia ˇs-a oficiat rapid într-o biserică numită Wee Chapel of the Angels, sau ceva de genul ăsta, și ˇs-au cununat. Nici măcar nu mi-a dat de știre că ˇs-au logodit sau că plănuiau una ca asta. N-am avut nici cea mai vagă idee. Până când am primit telefonul ei din Florida.

Carrie îşi spuse în sinea ei că trebuia să-și păstreze calmul, altminteri totul se ducea de râpă.

— Te-a sunat pe tine înainte ˇs-o sune pe Lucy?

— Da. Voia să facă pregătiri.

— Ce fel de pregătiri?

— Pentru Lucy, se-nţelege. Ce altceva credeai? Să se intereseze când se-ntoarce din Scoţia și lucruri de genul ăsta.

„Oh, Dumnezeule! murmură în gând Carrie. Co încurcătură! Asta mai lipsea!”

— A început să-mi vorbească despre luna de miere și m-a anunţat că nu se întoarce în Londra la sfârșitul lui decembrie. Are de gând să-și anuleze biletul de avion. Să-și prelungească șederea. Și-mi pretinde să fiu în Londra ca să am grijă de Lucy când începe școala. Dar eu mi-am propus să rămân aici în Bournemouth până la sfârșitul lui ianuarie și nu pricep de ce trebuie să-mi schimb planurile. Asta le întrece pe toate, Carrie. Nu mă simt pur și simplu în stare să am grijă de Lucy de una singură, l-am spus pe șleau Nicolei. Nu-i datoria mea. Dar știi cât e de egoistă și de răutăcioasă când îşi pune ceva în gând. Și acum, firește, e înnebunită după acest bărbat, care i-a sucit minţile și nu se gândește decât la el.

— Intenţionează să-și petreacă tot restul vieţii în

America?

— Presupun că da. Dacă ˇs-a căsătorit cu un american, n-are încotro.

— Și cum rămâne cu Lucy?

— Oh, Lucy va trebui să înţeleagă de vorbă și să facă așa cum i se spune. Problema e cine o să aibă grijă de ea până când o să se întoarcă acasă mama ei?

Carrie nu-i răspunse la această întrebare. Stătea nemișcată acolo, cu receptorul la ureche, conștientă de pornirea furioasă împotriva mamei și a surorii ei deopotrivă.

— Carrie?

— Mamă, cred c-ar fi mai bine să te sun mai târziu.

— Ai discutat cu Lucy?

— Nu încă. Am aflat vestea fericită de la tine.

— Ești sarcastică?

— Nu.

— Ai numărul meu de telefon din Bournemouth?

— Da, o să te sun.

— Când?

— Poate că mâine.

— Nu mă lăsa să aștept prea mult. Sunt îngrijorată la culme.

— Sunt sigură.

— Oh, draga mea, o să petreci un Crăciun minunat, nu-i așa?

— Absolut minunat! spuse Carrie.

Puse receptorul în furcă și rămase ţintuită locului, așteptând să se liniștească, să-și vină în fire și să privească lucrurile așa cum erau în realitate. Nicola devenise acum doamna Randall Fischer. Se căsătorise în Florida în Wee Chapel of the Angels. Carrie încercă să-și imagineze ceremonia: cerul albastru, nisipuri galbene arzătoare, palmieri încremeniţi în soare, Randall Fischer într-un costum alb și Nicola într-o rochie vaporoasă, potrivită pentru o asemenea ocazie. Asistaseră oare și prieteni la ceremonia cununiei? Vreun vechi prieten de-al lui Randall o condusese pe Nicola la altar? Oare soţia acestui vechi

prieten ţinuse loc de domnișoară de onoare, purtând o rochie lungă până la glezne, cu un buchet de orhidee prins la corsaj? Și după ceremonie, cei patru goniseră cu mașina spre un club select să sărbătorească acolo evenimentul?

Dar i se părea că totul întrece orice închipuire. Și, la urma urmelor, nu mai conta câtuși de puţin cum și când se petrecuseră faptele pentru că lucrul făcut nu se mai poate desface.

Lucy! Lucy aflase prima. Mama ei îi dăduse vestea la telefon, apoi copila lăsase aparatul în furcă și dispăruse. Dar unde? Lucy îl detesta pe Randall Fischer și se revoltase când i se propusese să-și petreacă vacanţa de Crăciun în compania acestuia, în Florida. Deodată, Carrie fu cuprinsă de o teamă vagă, nedeslușită, cauzată de presupunerea posibilităţii unui pericol. Unde era Lucy? Trântise oare telefonul, coborâse alergând pe scări, ieșise tiptil din casă și se evaporase, îndreptându-se către ţărmul mării, învălurat de dune? Carrie şi-o imagină pe Lucy oprindu-se pe ţărmul stâncos, căţărându-se apoi din stei. în stei, aruncându-se de pe creastă într-un hău și sfărâmându-și creierii în cădere.

Tremurând de neliniște, se sforţă să-și redobândească luciditatea și să-și alunge din minte astfel de imagini înspăimântătoare. Respiră adânc și porni să urce scările spre mansarda lui Lucy… Lumina de pe palier era aprinsă, însă ușa era închisă. Carrie ciocăni ușor cu două degete. Niciun răspuns. întredeschise încetișor ușa. Totul era cufundat în beznă. întinse mâna după întrerupător și aprinse lumina.

— Lucy? Vocea îi trăda îngrijorarea.

Ghemuită sub cuvertura cu dungi albe și albastre, Lucy nu se mișcă, nici nu-i răspunse, dar Carrie răsuflă ușurată că se afla acolo, teafără și, nevătămată; și nu fugise din casă, bâjbâind prin beznă…

— Lucy! Intră în cameră, închise ușa, se apropie de pat și se așeză pe marginea lui. Lucy, draga mea!

— Pleacă!

— Scumpo, sunt eu, Carrie!

— Nu vreau să vorbesc.

— Iubito, știu ce ˇs-a întâmplat. Bunica m-a sunat din Bournemouth și mi-a spus.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Nu contează! Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Totu-i distrus acum. Absolut totul! Așa se întâmplă mereu. Ele îmi strică plăcerea.

— Oh, Lucy… Carrie întinse mâna ˇs-o mângâie, dar Lucy smuci îmbufnată din umeri, ferindu-se de atingerea ei.

— Aș vrea să pleci și să mă lași în pace. Glasul îi era sugrumat, înecat de lacrimi. Plânsese și acum se simţea mânioasă, indignată și revoltată. Carrie o înţelegea, dar nu se îndura ˇs-o lase singură.

— Sinceră să fiu, cred că mama ta n-ar fi trebuit să facă una ca asta și să-ţi dea brusc vestea la telefon, însă străduiește-te să-i înţelegi punctul de vedere…

Dintr-odată, Lucy azvârli cât colo cuvertura și se întoarse cu faţa spre Carrie. Chipul îi era înroșit, umflat, mânjit cu dâre de lacrimi, iar părul, pe care și-l aranjase cu atâta grijă, i se încâlcise și laţe rebele îi atârnau peste obraji. Faţa i se urâţise de furie și suferinţă, iar Carrie realiză cu disperare că pornirea-i de mânie se îndrepta nu numai împotriva Nicolei, ci și a ei însăși, pentru că amândouă erau adulte și nici un singur adult nu poate fi crezut pe cuvânt.

G >1

— Bineînţeles că-i ţii partea, strigă Lucy. Doar e sora ta. Ei bine, o urăsc de moarte. Nu pot ˇs-o sufăr pentru că nu însemn nimic în viaţa ei. Și acum n-o să contez absolut deloc. Și n-am de gând să trăiesc în America, sau în Florida, sau în Cleveland, sau în orice altă parte. Și-l detest pe Randall Fischer. Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Vreau pur și simplu să fiu lăsată în pace. Așa că pleacă, ia-o din loc!

Carrie încercă din nou fără convingere ˇs-o domolească.

— Familia Kennedy rămâne la cină.

— Nu-mi pasă!

— Îţi aduc cina aici?

— N-am pofta să mănânc nimic. Pleacă, n-auzi?

Carrie mai zăbovi pentru o clipă și apoi, știind că n-avea rost să insiste, se ridică în picioare, părăsi încăperea și închise ușa.

Se simţea complet zdrobită sufletește și nu-i trecea prin minte cum să procedeze în atare situaţie. Rămase nemișcată în capătul scării şi auzi glasurile celorlalţi, adunaţi în salon, lângă foc. Un hohot de râs. Coborî la etajul întâi și telefonul prinse a zbârnâi pentru a treia oară în acea seară.

— Alo?

— Carrie! Tu ești?

— Nicola.

— Da, eu sunt. Glasul îi suna strident şi indignat, încerc de zece minute să vorbesc cu voi. N-am reușit să obţin legătura. Lucy mi-a trântit telefonul în nas. îi spuneam…

— Știu ce-i spuneai.

— Mi-a închis telefonul. N-am terminat ce aveam de spus. Vreau să mai vorbesc cu ea. Du-te ˇs-o chemi. N-are niciun drept să-mi închidă telefonul.

— Ba cred că-i pe deplin îndreptăţită. îşi închipuia că o suni ca să-i urezi un Crăciun fericit și când colo tu i-ai trântit vorba că te-ai măritat cu Randall Fischer și te aștepţi să fie încântată.

— Așa ˇs-ar și cuveni. Un tată minunat, un cămin fermecător și un loc paradiziac în care o să trăiască. Dacă ar fi venit cu mine, ˇs-ar fi convins cu ochii ei. De ce mi se împotrivește atât? Am făcut totul pentru ea! Nu-i timpul să se gândească și la fericirea celorlalţi? Nu înseamnă nimic pentru ea că sunt atât de fericită? în sfârșit…

— Nicola…

— Mama se comportă la fel. ˇS-a înfuriat din cauză că mai rămân aici ca să ne petrecem luna de miere.

— Nicolaeu nu m-am supărat. Dimpotrivă, mă bucur pentru tine. îţi spun cu toată sinceritatea. Dar ai un copil

de care trebuie să ţii seama. Nu te poţi aștepta să sară în sus de bucurie când toată viaţa îi este dată peste cap.

— Nu sunt dispusă să-ţi ascult logosul moralizator. Nu-mi imaginez de ce ˇs-a stârnit atâta agitaţie. Du-te repede și cheam-o la telefon.

— Nu, nu pot. Lucy ˇs-a închis în camera ei, și-a îngropat faţa în pernă și varsă lacrimi amare. Am încercat să vorbesc cu ea, dar e prea supărată și mă respinge și pe mine. în plus, sunt la mijloc câteva aspecte de ordin practic. Noi ne întoarcem în Londra după Anul Nou și Lucy trebuie să meargă la școală. Cine o să stea cu ea? Mama vrea să mai rămână în Bournemouth.

— N-ai putea să faci tu asta pentru mine?

— Eu n-am o casă în care să locuiesc.

— Păi, te muţi în apartamentul mamei și stai cu Lucy acolo.

— Nicola, trebuie să încep serviciul.

— Oh, cariera ta, presupun. Marea ta carieră! Asta a fost totdeauna mai importantă decât oricare dintre noi. Mi-aș fi ˇînchipuit că măcar o dată…

— Și eu mi-aș fi ˇînchipuit că măcar o dată ai să te gândești și la ceilalţi, și nu numai la tine în primul rând.

— Ce răutate din partea ta! Asta-i prima dată când mă gândesc la mine, după, ce m-a părăsit Miles. Cel puţin Randall mă apreciază. Am în sfârșit pe cineva în viaţa mea care mă preţuiește.

Carrie lăsă la o parte atitudinea binevoitoare.

— Oh, încetează cu aberaţiile!

— N-am de gând să-ţi ascult mustrările!

Glasul Nicolei explodă de indignare și Carrie se îmbună.

— Nicola, uite ce e! îmi pare rău. Așa nu ajungem nicăieri. Am numărul tău de telefon din Florida. O să încerc să găsesc o soluţie și o să te sun.

— Spune-i lui Lucy să-mi dea telefon.

— Nu cred că se va îndupleca să ia legătura cu tine în viitorul apropiat. Dar străduiește-te să nu te ambalezi. Iar eu o să-nˇerc să rezolv problema.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, Nicola spuse:

— E-n regulă!

— Și-ţi doresc un Crăciun fericit.

Dar, ca de obicei, Nicola nu sesiză ironia fină.

— Asemenea și ţie, rosti ea și închise telefonul.

După terminarea convorbirii, Carrie îşi dorea mai mult decât orice să dea timpul înapoi și să șteargă cu buretele cele întâmplate. Să fie în filatura de lână, pustie și părăsită, împreună cu Sam Howard: păşind pe lespezile de piatră care răsunau de ecouri prelungi, urmând îndeaproape silueta lui înaltă, pe trepte și de-a lungul pasarelelor înguste. Tânjea să se întoarcă în taverna „Duke3s Arms 1, cu focul arzând cu vâlvătăi în cămin, cu cei doi mușterii bătrâni zăbovind la un pahar de băutură și cu televizorul, barmanului murmurând în surdină. Și să nu se gândească la nimeni altcineva decât la sine însăși și la bărbatul aşezat la măsuţă faţă-n faţă cu ea, vorbindu-i pe îndelete despre viitorul lor nesigur și fragil.

Dar ziua aceea trecuse și totul se schimbase. îşi netezi părul cu degetele, îşi îndreptă spatele, se întoarse și deschise ușa salonului; Se aflau cu toţii adunaţi acolo, cufundaţi în fotolii, în aceleași poziţii comode, de parcă nimic neplăcut nu ˟s-ar fi petrecut. Observă că li se alăturase și Rory, isprăvind cu pregătitul bucatelor în bucătărie și venit să descopere ce se întâmplase și de ce nu apăruse nimeni să se înfrupte din cina improvizată, neprotocolară. Rory se aşezase alături de mama lui, cu picioarele încrucișate sub trup ca orientalii, pe covorașul din faţa șemineului „și ţinea în mână un pahar cu bere slabă.

Sporovăiau cu toţii în liniște, dar când Carrie intră pe ușă, conversaţia se curmă brusc și toate capetele se întoarseră deodată ca și cum apariţia ei ar fi fost tardivă sau neașteptată.

— Iată-mă în sfârșit! rosti Carrie, ceea ce era o banalitate. îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi atât.

— Draga mea, ce se-ntâmplă? se interesă Elfrida. Telefonul a sunat întruna. Rory zice că mama lui Lucy a

telefonat din Florida. Nimic grav, sper?

— Nu. Nimic grav. Ceea ce era adevărat și neadevărat în același timp. O altă criză de familie, dar e familia mea, așa că vă rog să nu vă alarmaţi.

— Carrie, sună cumplit, spune-ne despre ce-i vorba.

— Nu știu de unde să-n[˙ep, grăi Carrie, iar Sam, care stătea pe un scaun în capătul îndepărtat al încăperii, se ridică în picioare și se apropie de ea.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Carrie clătină din cap, întrebându-se dacă i se așternuse pe chip o paloare cadaverică sau dacă, dimpotrivă, se congestionase la faţă și sângele îi năvălise în obraji din cauza emoţiei puternice. Sam întinse mâna după un scaun și-l trase aproape de Elfrida. Carrie se prăbuși pe scaun cu un bufnet înfundat și Elfrida se simţi datoare ˙s-o încurajeze luând-o de mână.

— Draga mea Carrie, hai spune-ne!

Așa că începu să le povestească de-a fir a păr.

— Nicola tocmai a dat telefon. Mama lui Lucy, sora mea, dădu ea explicaţii suplimentare pentru soţii Kennedy. A plecat în Florida să-și petreacă sărbătorile Crăciunului cu prietenul ei pe nume Randall Fischer. Și azi dimineaţă, tam-nisam, ˙s-au căsătorit. A sunat să vorbească [u Lucy, i-a dat vestea și Lucy i-a trântit tele fonul în nas, în mijlocul convorbirii, și acum plânge amar în camera ei, jurându-se că nu i-a plăcut niciodată de Randall Fischer și că nu va accepta să trăiască în America. Apoi a sunat mama să-mi spună vestea. După câte ˙s-ar părea, Nicola și-a amânat călătoria cu avionul și e hotărâtă să-și petreacă luna de miere înainte să se întoarcă în Londra. Pe mama au apucat-o istericalele pentru că vrea să mai stea în Bournemouth până la sfârșitul lui ianuarie și refuză să se înapoieze ca să aibă grijă de Lucy. Apoi Nicola a sunat a doua oară ca să-mi spună că Lucy i-a închis telefonul. Rezultatul că am avut un diferend ca de la soră la soră și puţin a lipsit să nu ne certăm la cuţite.

— Nu suport una ca asta, interveni Elfrida și Carrie hotărî în sinea ei că era o declaraţie incompletă, care deci

atenua faptele și nu ilustra pe deplin realitatea.

— Așa că această criză e imediată și pe termen lung totodată, continuă Carrie. Imediată, pentru că nu se găsește nimeni în Londra care să aibă grijă de Lucy când începe școala. Firește, în afară de mine, om bun la toate. Și, desigur, dacă-i necesar, o să fac și asta, o să mă mut în apartamentul mamei și o să stau cu Lucy până când ea și Nicola or să se întoarcă în Londra. Dar problema pe termen lung e. o altă poveste și vizează de fapt viitorul lui Lucy. Nicola ˇs-a măritat cu un american și, în mod firesc, se va stabili acolo. Cred că-i surâde perspectiva. Pe de altă parte, Lucy n-a vrut niciodată să meargă în America, nici măcar în vacanţă. Nu-Ł agreează deloc pe Randall și, sinceră să fiu, socot că a ajuns să nu-ł. mai placă nici de mama ei.

O ascultară cu toţii cu luare-aminte și cu crescândă preocupare, dar acum, când Carrie tăcu, nimeni nu scoase o vorbă.

Apoi, într-un târziu, Tabitha prinse glas:

— Oh, draga de ea!

— Nu trebuie să se mute în America, dacă nu vrea, se încumetă să afirme Elfrida cu încredere. Ce-ar fi să stea la internat, unde are locuinţă și întreţinere?

— E un externat, Elfrida, o școală medie cu cursuri de zi. Și mai sunt și vacanţele de care trebuie ţinut cont.

— Dar mama ta?

— Știi la fel de bine ca și mine că mama n-arlace faţă de una singură. Nici măcar nu ˇs-ar încumeta să încerce.

— Poate, tatăl lui Lucy, atunci…

I. — Nici pomeneală! Soţia lui de-a doua n-ar accepta nici în ruptul capului.

— Dar…

— E de-a dreptul ridicol! Un nou glas se amestecă în discuţie. Era Rory Kennedy. Cu oarecare surprindere, Carrie întoarse capul să-l privească și văzu că nu mai stătea turcește dinaintea focului, pe covoraș, ci se ridicase în picioare, iar ochii albaștri îi scăpărau de indignare. E ridicol! Ne învârtim cu toţii în jurul chesţiunii, eludând

fondul problemei și luând drept sigur că Lucy se va întoarce în Londra, ca și cum nimic nu ˇs-ar fi ˇîntâmplat. Dar nu se poate înapoia acolo. E destul de nefericită acolo, după cum mi-a spus, și cele petrecute nu fac decât să-i îngreuneze situaţia, și așa greu de suportat. N-are prieteni, n-are un cămin adevărat și nu ˇs-a simţit niciodată iubită. Șederea aici, în Creagan, cu

Elfrida și Oscar, i-a adus fericire. Mi-a mărturisit că nu ˇs-a simţit niciodată atât de fericită ca aici. Așa că n-o obligaţi să se întoarcă în Londra. Nici nu vrea. Lăsaţi-o să rămână aici. Poate să stea cu Elfrida şi Oscar, iar mama, tata, eu și Clodagh îi vom sta în preajmă și Lucy se va împrieteni cu prietenii noștri și va merge la o școală cu cursuri de zi din Creagan. Tata poate să aranjeze cu domnul MCˇIntosh. Directorul o să-i găsească un loc și o ˇs-o înmatriculeze. Asta-i ceea ce cred că trebuie să facem. Dacă o siliţi să plece la Londra, fără niciun fel de plan pentru viitor, comiteţi un act criminal. Adolescenţii deznădăjduiţi sunt tentaţi să săvârșească lucruri prostești și cumplite. Știm cu toţii asta. Lucy vă aparţine mai mult decât îi aparţine mamei sale. Deci trebuie să rămână în locurile acestea. Consider că aveţi obligaţia morală să faceţi tot ce-i omenește posibil pentru ea. Asta înseamnă să-i îngăduiţi să stea aici, în Creagan.

Rory conteni din vorbit, aprins la faţă de dogoarea focului și de izbucnirea sentimentelor. Preţ de câteva clipe, o tăcere împietrită se așternu în încăpere, în timp ce adulţii îl priveau încremeniţi, cu mirare, rămași fără grai. Considerând probabil că împinsese lucrurile prea departe, Rory arăta oarecum jenat și se scuză:

— Îmi pare rău. N-am vrut să vorbesc cu asprime.

Se lăsă iarăși tăcere. Apoi Peter Kennedy se sculă în picioare și se așeză alături de fiul lui.

— N-ai vorbit cu asprime, îi spuse el, cuprinzându-l cu braţul pe după umeri. Cred că ai dreptate. Bravo, Rory, bine spus!

*

Lucy zăcea lungită în pat și îşi pironise privirile în

tavanul înclinat al mansardei, extenuată de hohotele de plâns și începând să simtă mustrări de cuget pentru modul în care se purtase cu Carrie. Nu-i stătea în obicei să se lase cuprinsă de accese de furie și. nu era sigură cum să procedeze ca să aplaneze diferendul iscat într-o ea și Carrie. Nimic nu avea să fie la fel ca înainte până când nu-i cerea iertare lui Carrie, curmând supărarea cu o îmbrăţișare, dar nu se putea hotărî să se ridice din pat, să-și pieptene părul, să se spele pe faţă și să coboare ca să dea ochii cu ceilalţi. Familia Kennedy se găsea încă acolo, rămasă la cină, însă acest lucru îi îngreuna situaţia.

O durea capul, se simţea secătuită, sleită de puteri şi totuși era lihnită de foame. Se gândi la satisfacţia încercată când îi trântise mamei telefonul în nas, în timp ce ea îi spunea pe un ton însufleţit că se căsătorise cu Randall Fischer, că Lucy avea acum un nou tată, că urmau să trăiască în huzur și-n belșug, ca-n paradis, gustând din plin plăcerile existenţei, în clima tropicală din Florida, influenţată de curentul marin Golistrom. Ascultând-o pe mama ei cum bolborosea copleșită de emoţie și insensibilă la sentimentele altora, Lucy nu-și mai putuse stăpâni indignarea și lăsase pur și simplu receptorul în furcă.

Acum, singură și îndureratã, îşi spuse în sinea ei că fusese lașă. Că ar fi trebuit să se dezlănţuie pe loc împotriva mamei și să-și verse toată mânia și supărarea. ˇS-ar fi cuvenit să-i dezvăluie pe dată că se îngrozea la gândul să fie smulsă din rădăcini, silită să și părăsească locul de naștere și să se mute într-o fără străină, acceptând ca întreaga-i existentă să fie întoarsă cu susul în jos.

Dar acum era prea târziu.

Tânjea să fi ajuns la maturitate sau măcar la majorat, când se poate bucura prin lege de drepturi depline. La optsprezece ani, putea refuza să fie dezrădăcinată, alegându-și locul în care se simţea în siguranţă, croindu-și drum în viaţă și clădindu-și un viitor. Dar vârsta de paisprezece ani era ingrată: prea mare ca să fie manevrată de colo până colo fără să se plângă, ca o cutie de carton, și prea mică pentru a-și câştiga independenţa.

Deodată, auzi zgomot de paşi pe scară. Venea Carrie. Probabil că era Carrie. Lucy se temea că, fără să vrea, avea să răcnească în gura mare ca o disperată şi îi repugna să-şi piardă cumpătul.

Un ciocănit uşor în uşă. Stătea cu obrazul sprijinit pe perna umezită de lacrimi şi nu răspunse. Uşa se deschise încetişor.

— Lucy?

Nu era Carrie, ci Oscar. Şi Lucy se simţi stânjenită că Oscar o găsea astfel, ciufulită, nearanjată şi cu obrajii mânjiţi de dâre de lacrimi. Nu spuse nimic.

— Te deranjez? o întrebă Oscar. Şi apoi, dat fiind că nu-i răspunse, Oscar străbătu încăperea, lăsând uşa întredeschisă şi se aşeză pe marginea patului. Apăsa cu toată greutatea corpului pe cuvertură, care se strânse în jurul trupului lui Lucy, şi ea îşi schimbă poziţia, răsucindu-se pe o parte ca să-i facă loc, traso aer în piept şi grăi:

— Nu, absolut deloc.

— Cum te simţi? se interesă Oscar, de parcă ar fi fost un doctor grijuliu, venit să-şi trateze pacienta care zăcea grav bolnavă la pat de multă vreme.

— Groaznic, îi spuse ea.

— Carrie ne-a povestit ce ˙s-a întâmplat.

— M-am purtat oribil cu ea.

— N-a pomenit de aşa ceva, ci doar că eşti supărată. Şi nici nu-i de mirare, după ce ţi ˙s-a comunicat la telefon o asemenea veste. Mi-a displăcut dintotdeauna să mi se împărtăşească la telefon veşti neplăcute. într-un fel sau altul, te simţi atât de neputincios şi de descurajat, pur şi simplu pentru că nu poţi vedea chipul celeilalte persoane.

— N-ar fi fost aşa de rău, dacă l-aş fi agreat câtuşi de puţin. Mă refer la Randall.

— Poate că ai să ajungi să-l simpatizezi cu timpul.

— Nu, nu cred. Lucy îl privi pe Oscar drept în faţă şi-i văzu ochii întredeschişi, adânciţi în orbite, care-i dădeau totdeauna o expresie de tristeţe, şi se gândi că, în general vorbind, oamenii te atrag prin ceva anume, greu de descris în cuvinte, şi îţi plac de la prima vedere, aşa cum i se

întâmplase ei cu Oscar. Și tot timpul de pe lume nu i-ar fi fost de ajuns să se apropie de Randall Fischer, întocmai cum se legase sufletește de Oscar chiar din clipa în care-l cunoscuse.

— M-am comportat îngrozitor cu Carrie, spuse Lucy. Ochii i se umplură iarăși de lacrimi, care i se înșirau pe obraji, dar nu mai conta acum pentru că era important să-și ușureze conștiința. Am țipat la ea, i-am strigat să plece, deși Carrie încerca să fie drăguță cu mine. Mă simt cumplit de vinovată.

Lucy își smârcâia nasul din cauza plânsului, gura îi tremura asemeni unui copilaș pus pe bocit, însă Oscar băgă mâna în buzunarul de la piept al smochingului de catifea și scoase la iveală o batistă mirosind a esență de laur, l-o întinse, Lucy o luă cu recunoștință, şi-şi suflă nasul cu zgomot.

După aceea, se simți mai bine.

— De obicei, nu zbier la oameni, spuse ea.

— Știu. Și partea cea mai proastă că atunci când suntem cu adevărat mâhniți ne vărsăm focul pe oamenii cei mai apropiați și pe care-i iubim cel mai mult.

— Așa să fie oare?

— Întotdeauna.

— Nu mi te pot închipui țipând în gura mare la cineva.

Oscar îi surâse cu bunătate și atunci toată fața i se lumină.

— Ai rămâne surprinsă dacă ai ști adevărul.

— Mă simt atât de groaznic, deși presupun că ar fi trebuit să mă arăt încântată la aflarea veștii. Dar a fost…

— Știu. Un șoc.

— Dacă ar fi fost vorba de cineva cunoscut, care trăiește în Anglia, atunci nu mi ˇs-ar mai fi părut atât de rău. însă nu vreau să mă mut în America și să merg la școală acolo. Nu-i cine știe ce mare lucru nici în Londra, dar cel puțin nu mă simt înstrăinată acolo. Și nu pot sta cu bunica pentru că mă sâcâie cu lucruri mărunte şi neimportante, nu-i pasă decât de propria-i persoană, îşi

petrece vremea vizitându-și prietenele și jucând bridge. Bunica îşi iese din fire când vine Emma la mine și zice că facem prea multă gălăgie. Nu pot să locuiesc cu ea, Oscar.

— Nu, de bună seamă.

— Habar n-am ce o să se întâmple cu mine. Asta-i cel mai rău lucru. Nu știu ce o să fac. Și nu sunt destul de mare să-mi hotărăsc singură soarta.

— Nu cred că trebuie să faci ceva, zise Oscar. Alţii or să te ajute.

— Cine?

— De pildă, eu.

— Tu?

— Acum, ascultă-mă cu atenţie! lată care-i propunerea. Am discutat cu toţii și am ajuns în cele din urmă la o soluţie. Să spunem că, după Anul Nou, nu te întorci la Londra cu Carrie. Rămâi aici cu Elfrida. Iar eu o să merg la Londra, împreună cu Carrie, ca ˝s-o vizitez pe bunica ta în Bournemouth.

— Ce ai de gând să-i spui? se alarmă Lucy.

— Intenţionez să-i propun să rămâi în Creagan, împreună cu Elfrida și cu mine, până când mama ta îşi aranjează problemele personale într-un fel sau altul. Măcar pentru un timp.

— Dar ce fac cu școala? Trebuie să merg la școală, nu?

— Bineînţeles că da, însă ce-ai zice să întrerupi cursurile școlare din Londra și să le continui în Creagan? Peter Kennedy e bun prieten cu directorul școlii, o s-o vorbească ţu el și o să te înscrie într-o clasă corespunzătoare. E o școală foarte bună și sunt convins că actuala ta directoare n-o să aibă nimic împotrivă.

— Domnișoara Maxwell Brown?

— Așa se numește?

— Nu pot să abandonez școala.

— Nici nu-ţi propun asta. E vorba de o simplă mutare, un soi de transfer dintr-o școală în alta. O groază de copii trec prin situaţia asta, dacă părinţii lor sunt trimiși să lucreze în străinătate sau dacă alte împrejurări îi obligă.

Sunt sigur că domnișoara Maxwell Brown va binevoi să-ţi permită să te transferi pentru un singur trimestru, păstrându-ţi locul până la întoarcere, când această criză se va fi aplanat.

— Vrei să spui… Lucy socotea că trebuia să priceapă foarte bine cuvintele rostite de Oscar fiind[ɔ- i se părea prea frumos ca să fie adevărat. Asta înseamnă că nu mă mai întorc la Londra după Anul Nou? Și că rămân aici cu tine și cu Elfrida?

— Dacă vrei. în orice caz, tu hotărăști.

Lucy tăcu câteva clipe, rumegând în minte toate cele spuse. Chibzuia că întreaga situaţie era plină de obstacole. Unul dintre ele fiind chiar Elfrida.

— Bunica nu o privește cu ochi buni pe Elfrida, îi spuse pe șleau.

Oscar izbucni în râs.

— Da, așa cred. Dar sunt convins că va avea o părere bună despre mine. O să mă prezint ca profesor de muzică și organist cu o origine socială ireproșabilă și cu o reputaţie neîntinată. O să fie în stare să-mi reziste?

Lucy îi răspunse cu umor:

— Pentru nimic în lume! Nu și dacă asta înseamnă să se descotorosească de mine.

— Şi mama ta?

— Nu-i pasă câtuși de puţin. Nu ˇs-a sinchisit niciodată de mine. Și acum că ˇs-a căsătorit cu Randall, o ˇs-o doară-n cot de mine.

— Deci nicio obiecţie din partea ei?

— N-aș crede.

— Carrie le va telefona amândurora mâine. O să le prezinte în linii generale planurile noastre. La urma urmelor, e vorba să stai aici până la Paște. După aceea, trebuie să chibzuim serios la ce avem de făcut.

— N-o să-mi schimb părerea, Oscar. Nu vreau nici în ruptul capului să plec de aici și să trăiesc în America.

— Nu văd de ce ˇs-ar întâmpla una ca asta. O vizită ocazională ar fi pesemne interesantă și educativă. E totdeauna plăcut să călătorești într-o ţară străină și să

descoperi cum trăiesc alţi oameni. Dar socot că, în esenţă, ar trebui să locuiești unde te simţi cu adevărat fericită.

— Nu m-am simţit niciodată în al nouălea cer de fericire ca aici.

— Atunci ce-ar fi să considerăm lucrurile stabilite o dată pentru totdeauna? Rămâi cât timp vrei, cu Elfrida și cu mine în Creagan. O să mergi la școala locală. O să-ţi dai examenele de treapta a doua. După aceea, vei prinde aripi, îţi vei lua avânt și te vei încumeta și la zbor. Poate te înscrii într-o școală mixtă cu internat, unde o să treci examenul de bacalaureat. Cunosc câteva instituţii de învăţământ excelente, unde sunt sigur că o să te bucuri de fiecare clipă petrecută acolo. Folosindu-mă de relaţiile mele de pe vremea când eram profesor, aș putea să mă interesez și să obţin programele de învăţământ ale colegiilor urmate după absolvirea școlii secundare. Vom discuta atunci cu toţii pe îndelete. Vom merge să le cercetăm îndeaproape. Și tu o să alegi după voia inimii.

— Exact asta mi-a spus și Rory când am stat de vorbă. Să mă înscriu la o școală mixtă cu internat.

— E un tânăr înţelept. E apărătorul tău. El ne-a îndemnat la acţiune când Carrie ne-a împărtășit vestea despre noua căsătorie a mamei tale. „Trebuie să faceţi tot ce e omenește posibil pentru Lucy”, așa ne-a zis. Și firește că avea perfectă dreptate.

— Dar, Oscar…

— Ce mai e acum?

— Tu și cu Elfrida n-o să vreţi să locuiesc cu voi doi ani.

— De ce nu?

— Pentru că sunteţi în vârstă. Ca bunica. Ea spune mereu că nu poate să se lupte de una singură cu toate greutăţile.

Oscar bufni în râs.

— Oh, Lucy, bunicii sunt făpturi minunate. Peste tot în lume, dintr-un motiv sau altul, ei îşi cresc nepoţii, îşi petrec bătrâneţea cu folos și se descurcă grozav, uneori chiar mai bine decât părinţii.

— Dar vreţi cu adevărat să rămân aici?

— Mai mult decât orice pe lume.

— N-o să vă stau în cale?

— Nicidecum.

— Presupunând că vă mutaţi la Corrydale și că-l vindeţi casa asta lui Sam?

— Ei și ce-i cu asta?

— N-o să aveţi suficient loc și pentru mine.

— Încă n-am văzut căsuţa maiorului Billicliffe. Şi, dacă-i necesar, o ˟s-o refacem din temelii. Și o să amenajăm un apartament special pe care o să-l etichetăm ca „odăile lui Lucy”.

— Oscar, nu știu de ce sunteţi atât de buni.

— Fiind[te iubim. Poate pentru că avem nevoie de tine. Pesemne că sunt egoist, nu vreau să te las să pleci. Simt nevoia unei persoane tinere în preajmă. M-am obișnuit cu glasul tău, cu zgomotul pașilor tăi pe scară și cu ușile deschise brusc. Și cu veselia ta. O să fiu dezolat dacă ne părăsești. Probabil că o să-n[˟ep să mă șubrezesc și o să mă sting pe picioare.

— Când am sosit aici, eram îngrozitor de neliniștită deoarece Carrie îmi povestise despre fiica ta…

— Francesca.

— Îmi povestise despre Francesca și mă temeam să nu te mâhnesc din cauză că îţi aminţeam din nou de ea…

— Îmi amintești de ea, dar lucrul acesta nu mă întristează.

— Cum arăta?

— La fel ca tine, presupun. Cu părul lung și bălai, cu pistrui pe obraz. Purta aparat dentar. Era cu doi ani mai mică decât tine. Nu stătea locului nicio clipă, era mereu în mișcare, în afară de cazul când ne instalam comod în fotoliu și citeam cu glas tare pe rând.

— Și tata avea obiceiul ăsta. Când eram mică și locuiam cu toţii împreună. îmi citea din „The Borrowers” și îmi spunea Arietty, când voia să mă tachineze. Ce altceva îi mai plăcea Francescăi să facă?

— Orice. Avea un ponei și o bicicletă, un cobai într-o

cușcă și dormitorul plin de cărţi. în zilele ploioase, se retrăgea în bucătărie și făcea biscuiţi, dar ieșeau totdeauna fie prea arși, fie prea necopţi. însă eu îi mâneam și-i juram că erau delicioși. Și ascultam împreună muzică și cântam în duct la pian…

— Cânta bine la pian?

— Nu prea.

— Învăţa bine la școală?

— Nu chiar.

— La ce se pricepea cel mai bine?

— Să guste din plin toate plăcerile vieţii.

Privirile li se încrucișară și se uitară ţintă unul la celălalt, amândoi reduși la tăcere de enormitatea spusă de Oscar. Era ca și cum vorbise aiurea, fără să se gândească, și cuvintele rostite pluteau între ei ca o minciună nevinovată și salvatoare. Francesca trăise cu intensitate, dar fata vioaie, plină de avânt și vise, murise, viaţa ei se curmase cu brutală fatalitate într-un accident de mașină.

Lucy nu știa ce să spună. Spre surprinderea ei, observă că ochii lui Oscar se umpluseră de lacrimi și că gura îi tremura. Apoi, cu o mișcare bruscă, îşi acoperi ochii cu palmele. încercă să vorbească, însă cuvintele i se stingeau pe buze: în schimb, se auzi un geamăt de disperare, slobozit din străfundul sufletului, apăsat ca de-o piatră de moară.

Lucy nu văzuse niciodată un adult plângând, adus în stare de neputinţă și copleșit de o durere zdrobitoare. îl privea încremenită, întrebându-se ce ar putea face ca să-l aline și-l văzu clătinând din cap, înăbușindu-și slăbiciunea și luptându-se într-un fel sau altul să-și stăpânească emoţia insuportabilă. După puţin timp, spre marea-i ușurare, Oscar îşi dezlipi mâinile de la ochi și îşi scoase batista din buzunar. Apoi îşi suflă nasul și se sforţă să-i surâdă liniștitor.

— Îmi pare rău, îi spuse el.

— Nu face nimic. Nu contează. Te-nţeleg.

— Da, știu. Moartea și viaţa sunt legate indisolubil una de alta. Trebuie să-mi aduc aminte de asta, dar, din

când în când, acest adevăr îmi scapă.

— Viaţa e importantă, nu-i așa? Și aducerea-aminte?

— Mai importante decât orice altceva. Oscar îşi îndesă batista în buzunar. în acea primă zi, când ai sosit aici, tu și cu mine am stat în biserică și am vorbit despre Crăciun și despre solstiţiul de iarnă. Atunci mi-am reamintit de Francesca fără dezolare. Mi-am amintit că am purtat exact aceeași conversaţie cu ea în urmă cu un an. încercam să-i explic despre steaua răsărită pe bolta cerească vestind către toţi nașterea lui Hristos și despre teoria știinţifică a timpului. M-a ascultat, dar nu ˟s-a lăsat convinsă. Nu voia să se lase deloc convinsă. îi plăcea nespus de mult legenda așa cum e.

„În miez de iarnă întunecat
Se tânguiește-n lung bocet vântul
Pământu-n tot cuprinsul încremenește
Apa împietrește”.

— Astfel îşi dorea să fie Crăciunul și altminteri vraja ˟s-ar fi spulberat pentru Francesca. Pentru că solstiţiul de iarnă, colindele și darurile de Crăciun fac parte dintr-un timp când viaţa prinde aripi și întreaga lume se avântă către stele.

— Așa o să fie și acest Crăciun, spuse Lucy.

— Rămâi cu noi.

— Te iubesc, Oscar.

— Dragostea plutește peste tot, în jurul nostru. Să nu uiţi niciodată asta.

— N-o să uit.

— Vrei să coborâm acum și sărie alăturăm celorlalţi ca să luăm cina? Dacă ne-au mai lăsat și nouă ceva de mâncare.

— Trebuie să mă pieptăn și să mă spăl pe faţă.

— În cazul ăsta, mă retrag… Oscar se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Lucy îl urmărea cu privirea. înainte să iasă din odaie, întoarse capul și-i zâmbi liniștitor. Nu zăbovi prea mult, scumpa mea.

Ajunul Crăciunului în clima capricioasă din ţinuturile nordice, te trezeai din somn în fiecare dimineaţă fără să-ţi poţi închipui cum se vor dezlănţui forţele naturii, dar în acea zi, zorii mijiseră cu scânteieri pure și blânde, de parcă ˟s-ar fi desprimăvărat. încălzirea vremii topise zăpada pe străzi și câmpuri, doar dealurile mai erau învelite în mantii albe, crestele lor scânteind în lumina soarelui, revăsată valuri-valuri din înaltul bolţii fără nori. Păsările ciripeau vesel pe ramurile desfrunzite ale copacilor și, în grădina de la Estate House, câţiva clopoţei și ghiocei răsăriseră, delicaţi și subţiri, sub tufele de liliac, străpungând pământul gloduros.

La Corrydale, în grădina Rosei Miller, se găsea o scândură de lemn, proptită pe butuci, pentru hrănirea păsărelelor, încărcată cu resturi de mâncare, coji de pâine și nuci. Porumbei și grauri hulpavi coborau pieziș să ciugulească firimitură cu firimitură, în timp ce piţigoii și măcăleandrii ţipau bătând grăbiţi din aripi pe deasupra lor.

Datorită faptului că vremea se înseninase și drumurile erau deszăpezite, Elfrida și Oscar se încumetaseră să meargă la Corrydale cu mașina lor. Ceilalţi, Carrie, Sam, Lucy și Rory Kennedy urmau să sosească mai târziu, deoarece Carrie considerase că trebuia să aștepte până la amiază, înainte să vorbească la telefon cu sora ei din Florida. Carrie luase deja legătura cu Dodie, ţintuită în camera de hotel din Bournemouth, și convorbirea decursese mai bine decât ar fi ˟îndrăznit să spere vreuna dintre ele. Dodie răsuflase ușurată să scape de răspunderea găzduirii și îngrijirii lui Lucy și chiar vorbise cu căldură de bunătatea și ospitalitatea Elfridei, uitând cu desăvârșire că, odinioară, nu o privise cu ochi buni pe verișoara fostului ei soţ.

„Oscar va veni să-ţi facă o scurtă vizită în Bournemouth”, îi promisese Carrie. „Mi-a spus că dorește să te cunoască și să discutaţi problema sub toate aspectele”. Dodie nu ridică nicio obiecţie și declară că ar rămâne încântată să-i ofere lui Oscar o ceașcă de ceai în holul Hotelului Palace.

Acum, de la fereastra salonașului din căsuţa Rosei Miller, Elfrida urmărea cu ochii forfota păsărelelor. Grădina Rosei nu era cultivată cu flori, dar răzoarele rânduite în trepte fuseseră afânate cu grebla și curăţate de frunze căzute, gata pregătite pentru plantarea răsadurilor. în spatele Elfridei, Oscar și Rose se așezaseră lângă căminul în care ardea mocnit un foc de turbă, şi-şi sorbeau cafeaua pregătită de Rose. Bătrâna jupânească sporovăia fără încetare. De când sosiseră Oscar și cu Elfrida la ora fixată, unsprezece și jumătate, Rosei îi turuise gura ca o moară neferecată.

— … și, bineînţeles, bietul om și-a lăsat casa în paragină. Betty Cowper, nevasta tractoristului, l-a ajutat cât a putut la treburile casnice după moartea doamnei Billicliffe, dar are de îngrijit trei copii și un bărbat și ˇs-a jurat că era o muncă obositoare. De îndată ce am aflat că și-a dat obștescul sfârșit, Betty și cu mine ne-am dus iute acolo și am dereticat prin toate cotloanele. Cea mai mare parte a hainelor erau murdare și pătate, bune de aruncat pe foc, însă sunt câteva lucrușoare de dat ca pomană în amintirea răposatului pentru mântuirea sufletului său și le-am împachetat în valize. Maiorul Billicliffe nu poseda nimic de valoare, însă am lăsat bibelourile, obiectele personale și cărţile la locul lor, așa că puteţi să faceţi cu ele ce vreţi.

— E drăguţ din partea ta, Rose.

— Betty a curăţat și a făcut ordine, a frecat cu peria podelele în bucătărie și-n baie, ˇs-a spetit muncind pentru că totul era într-o stare jalnică. Un dezastru! Sărmanul om! Ce trist când te gândești că a murit singur, fără familie. Parcă ziceai că funeraliile or să aibă loc la sfârșitul săptămânii? O să-mi dai de veste, nu? Aș vrea să-l conduc pe ultimul drum.

— Se-nţelege… dar o să fie incinerat. însă o să te luăm cu mașina la Inverness.

— Nu-i vina lui că toată gospodăria ˇs-a dărăpănat. Dar fără îndoială că o ˇs-o reparaţi și o ˇs-o aduceţi în stare bună.

— Nu ne-am hotărât încă dacă o să ne luăm reședinţa

în primire, spuse Oscar.

— Și de ce nu v-aţi stabili definitiv acolo? Glasul Rosei suna a indignare. Maiorul Billicliffe nu ţi-ar fi lăsat niciodată casa prin testament, dacă nu ˇs-ar fi gândit că o să locuiești acolo. Ca să vezi! Cine și-ar fi ˇînchipuit!

Norocul tău să te-ntorci și să trăiești la Corrydale după atâta amar de ani!

— ˇS-ar putea să nu fie destul ̇de încăpătoare pentru noi, Rose. O să mai locuiască împreună cu noi o copilă.

Rose izbucni într-un hohot de râs neașteptat.

— Să nu-mi spui că o să aveţi un pruncușor!

Oscar rămase impasibil la această remarcă nebunească.

— Nu, Rose, nu-ı vorba de asta. Dar amintește-ţi când ţi-am povestit că primim vizitatori de Crăciun. Se numără printre ei Lucy care are paisprezece ani, dar maică-sa tocmai ˇs-a recăsătorit în America și nu se poate întoarce la Londra, așa că o să stea un timp cu mine și cu Elfrida și o să meargă la școală în Creagan.

— Păi, asta-i de-a dreptul minunat! Și e plăcut să ai în preajmă o făptură tânără, îţi umple casa și sufletul de voioșie. O să se împrietenească negreșit cu copiii lui Betty Cowper. Sunt mai mici decât ea, dar foarte veseli și vioi. Iar aici, la Corrydale, e un adevărat paradis pentru copii. Se pot plimba cu bicicleta în voie pe moșie, fără teama de a fi loviţi și făcuţi fărâme de un camion.

Elfrida îşi dezlipi ochii de la fereastră, se alătură lui Oscar și Rosei, se așeză într-un vechi balansoar și întinse mâna după ceașca de cafea.

— Am putea să extindem casa maiorului Billicliffe. Să construim încă o cameră. Trebuie să vedem.

— Aveţi nevoie de aprobare din partea cadastrului, îi avertiză Rose cu înţelepciune. Tom Cowper și-a ridicat o seră fără aprobare și a trebuit ˇs-o dărâme în doi timpi și trei mișcări. Unde-i copila acum?

— Vin cu mașina mai târziu. Lucy, mătușa ei Carrie, Rory Kennedy și Sam Howard. Sam e musafirul nostru neașteptat. A trecut pe la Estate House într-o seară, ˇs-a

înzăpezit în Creagan și nu ˇs-a mai putut întoarce la Inverness.

— Și cine e?

— O să conducă filatura de lână MȻˇTaggart din Buckly.

— Ia te uită! Nemaipomenit! Ce grozav o să petreceţi de Crăciun! Când Oscar mi-a dat telefon să mă anunţe că veniţi azi, am luat cheia casei de la Betty și m-am dus să pregătesc focul, în caz că vi se face frig. Dar ziua e însorită, vântul nu suflă cu vijelie, adie în aer un zvon de desprimăvărare, de parcă bunul Dumnezeu și-ar fi dorit să vedeţi casa scăldată în lumină.

— Da, așa ˇs-ar părea, spuse Elfrida.

Rose era uscăţivă, gârbovită, cu trupul împuţinat de bătrâneţe, dar veselă și sprintenă ca o cinteză. Purta o fustă din tweed, o bluză cu o broșă prinsă la guler și un cardigan roșu, tricotat din lână, fără mâneci. îşi strânsese părul-alb într-un conci răsucit la ceafă și singurele semne de bătrâneţe erau mâinile cu pielea îngroșată și înăsprită, cu articulaţiile degetelor noduroase și deformate de artrită. Nu se căsătorise niciodată şi-şi dedicase toată viaţa fostei sale stăpâne, doamna MȻˇLellan, și conacului Corrydale.

— Și ce o să faceţi mâine? întrebă ea.

Elfrida râse.

— Nu știu sigur. Presupun că o să deschidem cadouri de Crăciun. Am împodobit bradul în sufragerie și o să luăm cina de gală acolo.

— Dineul de Crăciun! îmi amintesc de dineurile de Crăciun de la Corrydale din vremurile de odinioară, cu masa lungă așternută cu o faţă de dantelă și împodobită cu sfeșnice. Se dădea totdeauna o petrecere la conac, care dura mai multe zile, cu prieteni, rude apropiate, toată lumea îmbrăcată în mare ţinută și-n toalete de seară. Și apoi, după ce se termina masa festivă, toţi invitaţii plecau cu mașinile spre Creagan pentru a asista la slujba religioasă de la miezul nopţii. Și ce mai senzaţie stârneau când pășeau în biserică, mergând cu toţii de-a lungul

naosului, printre strane, înveșmântaţi elegant, și doamna MC˘Lellan gătită cu rochie de tafta neagră și cu blană de nurcă. Oamenilor le plăcea să-i vadă. Atât de dichisiţi și de veseli. Nu-ţi mai aduci aminte, Oscar?

— Nu. N-am fost niciodată la Corrydale în perioada sărbătorilor Crăciunului.

— Când Hughie ˘s-a instalat în conac, toate vechile tradiţii ˘s-au dus pe apa sâmbetei. Nu cred că a mers vreodată la biserică, nici măcar în Ajunul Crăciunului. E trist când te gândești că ˘s-a ales praful și pulberea de toată averea. Tocmai Hughie, o creatură jalnică, a moștenit proprietatea și a risipit-o în mod uşuratic. Rose clătină din cap și oftă din greu. Dar toate astea au trecut ca un vis și trecutul nu mai poate fi reînviat. Și cum rămâne cu tine, Oscar? O să iei parte la slujba divină oficiată la miezul nopţii? N-ai nevoie de mașină. Doar traversezi strada.

— Nu, Rose, n-o să merg. Dar poate că or să asiste ceilalţi…

— Eu o să merg cu siguranţă, spuse Elfrida. Biserica e atât de frumoasă în lumina strălucitoare a lămpilor. Ceilalţi pot face ce vor, dar cred că Lucy și Carrie or să vină cu mine. Și tu, Rose? O să fii acolo?

— N-aș lipsi de la slujbă pentru, nimic în lume. Nepotul meu, Charlie, mi-a promis că o să mă ducă ţu mașina în Creagan.

— Ne vedem atunci acolo.

Oscar îşi aminti de ceva. Sau poate că voia pur și simplu să schimbe vorba.

— Rose, maiorul Billicliffe mi-a lăsat moștenire și câinele, fapt care nu mă entuziasmează câtuși de puţin.

— Ţi-a lăsat-o pe Brandy?

— Mă tem că da.

— Nu vrei ˘s-o ţii?

— Nu

— În cazul ăsta, Charlie o să aibă grijă de ea. O îndrăgește pe biata căţeluşă și ea îi ţine de urât când meșterește în magazie. Iar copiii lui ar rămâne cu inima frântă dacă ˘s-ar despărţi de Brandy.

— Ești sigură? N-ar fi mai bine să discutăm cu Charlie?

— O să vorbesc eu cu Charlie, nu-ţi face griji. Și acum, ce-aţi zice de o altă ceașcă de cafea?

Dar sosise timpul să plece. Elfrida și Oscar se sculară în picioare, Rose scoase cheia dintr-un vechi ulcior înflorat, așezat pe poliţa de deasupra căminului, l-o întinse lui Oscar. Apoi îi conduse până la ușă. Ce-ar fi să vă lăsaţi mașina aici și să mergeţi pe jos până la căsuţa maiorului Billicliffe? E la o aruncătură de băţ și acolo nu-i loc de parcare.

— N-o să te incomodeze?

— Și de ce m-ar incomoda?

Așa că se conformară sfatului ei, zăbovind însă puţin ca să deschidă portiera mașinii și să-i dea drumul lui Horace care, cât timp sporovăiseră cu Rose, stătuse încarcerat acolo, în caz că se îndemna să gonească după iepuri sau să se poarte necuviincios. Horace sări îndată, ţopăi de bucurie, clătinându-și coada stufoasă, și începu să adulmece mirosurile necunoscute, aspirând grăbit și scurt pe nas de câteva ori.

După câteva clipe, parcurseră distanţa de o sută de iarzi dintre cele două căsuţe și ajunseră acolo, oprindu-se la poarta noii proprietăţi a lui Oscar. Urcară pe aleea de acces, pietrișul scârţâindu-le sub tălpi, iar Oscar băgă cheia în brosca ușii, o răsuci de două ori și apăsă pe clanţa de-alamă. Ușa se deschise spre interior și pătrunseră în micul salon. Se simţea frig și umezeală, dar căsuţa nu arăta atât de rău cum îşi amintea sau cum se temuse Elfrida. Prin fereastra din spatele încăperii, se revărsa înăuntru un potop de lumină, iar Betty Cowper și Rose măturaseră, frecaseră podelele, șterseseră praful, scuturaseră covoarele, lustruiseră mobila, goliseră scrumierele și făcuseră totul să lucească. Plutea în aer un miros de săpun și de dezinfectant. Masa de scris cu capac-rulou fusese închisă, iar servanta pe rotile, denumită de maiorul Billicliffe „micul său bar”, fusese curăţată de sticle vechi și de pahare murdare. Chiar și draperiile de bumbac,

înnegrite de fum și prăfuite, fuseseră spălate și călcate, iar în cămin se vedeau stivuite vreascuri și surcele, gata pregătite pentru aprinsul focului.

Alături se găseau o găleată plină cu cărbuni și o grămadă de butuci uscaţi.

— Lucrurile cele mai importante trebuie rezolvate în primul rând, spuse Oscar, îşi scoase jacheta, îngenunche să scapere un chibrit și să aprindă focul de vreascuri. în capătul încăperii, se găsea ușa în care sărmana Brandy se năpustise cu furie, frustrată și urlând, vârând spaima în Elfrida. Acum Elfrida merse să o deschidă cu băgare de seamă și se pomeni într-o bucătărioară friguroasă și prăpădită, construită din cărămidă tip BCA și cu ferestre fixate în cercevele metalice. Se zăreau o chiuvetă din argilă, un suport de lemn în care se pun vasele la scurs, un frigider mic și un aragaz. Măsuţa era acoperită cu o mușama, iar un linoleum uzat pe alocuri era așternut pe podea. în stânga ei, o ușă cu ochiuri de geamlâc dădea spre un pavaj, unde se găseau o roabă stricată, o furcă și un ghiveci cu o năprasnică ofilită. Nu se vedeau nicăieri ţevi sau conducte de încălzire centrală și era un frig de-ţi îngheţa sângele în vine.

Elfrida se întoarse la Oscar, care stivuia cărbuni și butuci în cămin ca să înteţească focul.

— Cum îşi încălzea casa maiorul Billicliffe? întrebă ea.

— Habar n-am. O să descoperim în curând. Oscar se săltă cu efort în picioare şi-şi șterse praful de pe mâini pe turul pantalonilor din catifea reiată. Hai să mergem și să cercetăm.

Cercetarea la faţa locului nu dură prea mult timp. Străbătură micul vestibul și intrară în cealaltă încăpere; sufrageria maiorului Billicliffe, unde Oscar îşi amintea că văzuse cămășile bătrânului, care nu trebuiau călcate cu fierul, puse la uscat pe spetezele scaunelor. Dar și aici, Betty și Rose dereticaseră cu râvnă și aranjaseră totul în ordine. Vechile cutii de carton și teancurile de ziare dispăruseră, masa fusese lustruită și cele patru scaune

rânduite în jurul ei.

Din această încăpere, scările, foarte abrupte și înguste, duceau la catul de sus, urcară treptele și inspectară cele două dormitoare. în camera de dormit a maiorului Billicliffe, doar câteva geamăntane de piele, bine închise, rămăseseră ca mărturie despre fostul ocupant, înăuntrul lor, erau împachetate hainele răposatului. Patul era acoperit cu o cuvertură de bumbac și carpetele tocite fuseseră scuturate și spălate.

— Ne-am putea muta și mâine, observă Elfrida și apoi adăugă în grabă în caz că Oscar ar fi luat-o în serios… bineînţeles numai dacă vrem.

— Draga mea, nu cred că ne încumetăm să facem una ca asta.

Cel de-al doilea dormitor era mai mic, iar camera de baie, dacă nu chiar într-o stare dezastruoasă, așa cum îi prevenise Rose, se vădea a fi spartană într-o oarecare măsură și nu îmbia la îmbăieri în apă parfumată și înspumată. Cada era pătată și ruginită, chiuveta crăpată și linoleumul începuse să se scorojească la colţuri. Un prosop curat, dar zdrenţuit, atârna pe un suport de lemn și o bucată de săpun „Lifebuoy” era așezată pe marginea chiuvetei. Cel mai îmbucurător lucru în privinţa băii, ca și a bucătăriei, era priveliștea. Elfrida deschise fereastra cu oarecare greutate și se aplecă peste pervaz.

O mare pace și liniște domneau în împrejurimi, dar auzi foșnetele pomilor legănaţi în adieri ușoare, misterioase, aproape imperceptibile. Și apoi, doi ploieri mari trecură în zbor iute, îndreptându-se către marginea bălţii, slobozind ţipete ascuţite și tânguitoare. Mai jos, grădina se întindea neîngrijită și lăsată în paragină: denivelată, acoperită de ierburi și buruieni crescute în tufe mari, cu doi pari înfipţi în pământ, de care spânzura o frânghie pentru întins rufele la uscat. Nimeni nu întreţinuse grădina de ani de zile și totuși Elfrida nu se simţea nici deprimată, nici descurajată. Priveliștea, aceeași pe care o admirase de la fereastra Rosei, deșirată în zările depărtate o furase. Câmpurile povârnite, apa strălucitor de

albastră și dealurile profilate la orizont. Și se gândi că încerca o senzaţie plăcută în această casă, deși locul nu-i evoca amintirea unor momente fericite. Fusese neglijată, dar existau speranţe de mai bine. Avea nevoie pur și simplu, ca orice fiinţă umană, de o ambianţă veselă și de o îngrijire afectuoasă și tandră și apoi va prinde iarăși viaţă. Singura problemă era că trebuiau să rezolve situaţia cu sistemul de încălzire.

— O să ies puţin să explorez prin împrejurimi, grăi Oscar în spatele ei.

— Foarte bine. O să plesnești de mândrie când o să vezi bălăriile care au năpădit grădina.

Îl auzi coborând la parter și chemându-l cu un fluierat pe Horace. Așteptă. în curând, Oscar apăru în câmpul vizual, după ce ieșise, împreună cu câinele, pe ușa bucătăriei. Îl urmări cu privirea, micșorat prin efectul perspectivei, stând în bătaia razelor de soare și privind în jur. Apoi, cu Horace pe urmele lui, porni la drum de-a lungul potecii. Când ajunse la capătul ei și la gardul de lemn, înclinat într-o parte, care delimita linia de hotar a proprietăţii, Oscar se sprijini cu coatele de unul dintre stâlpi și rămase nemișcat acolo, contemplând păsările de mare de pe ţărmul golfului.

Elfrida se gândi că trebuia să-i cumpere un binoclu. Și apoi chibzui în sinea ei că Oscar arăta liniștit și-n largul său. Ca un provincial întors în cele din urmă, după ani de peregrinare, în locul de baștină.

Surâse, închise fereastra, ieși din baie, străbătu coridorul îngust și intră iarăși în micul dormitor pentru o reevaluare rapidă: această odaie trebuia aranjată pentru Lucy. Măsură încăperea dintr-un capăt în altul cu un ochi de expert, încercând să se lămurească dacă exista suficient spaţiu pentru un birou de scris. Rămânea destul loc numai dacă înlocuiau patul dublu enorm de stejar cu un divan. Problema era că această odaie, orientată spre nord, era cufundată în întuneric.

Elfrida auzi huruitul unei mașini ce se apropia și, iţindu-se la fereastră, văzu Land-Roverul lui Sam

hurducându-se pe aleea de acces, virând spre dreapta și oprindu-se în faţa porţii deschise. Portiera din spate se deschise brusc și Lucy ţâșni afară.

— Elfrida!

Glasul îi suna plin de bucurie, de parcă totul în viaţa ei ˇs-ar fi rostuit așa cum se cuvine. Simţindu-se încrezătoare și fericită, Elfrida se întoarse, părăsi în grabă odaia, alergă pe treptele înguste și întinse braţele ˇs-o întâmpine.

Lucy i se aruncă la piept și începu să-i dezvăluie ultimele vești pe un ton însufleţit, înainte ca Elfrida să rostească un cuvânt.

— Oh, Elfrida, totul ˇs-a aranjat de minune. Carrie a vorbit la telefon cu mama și. a trebuit să-i explice lucrurile de două ori până a priceput în cele din urmă intenţiile noastre. Și Carrie a fost nemaipomenit de convingătoare și i-a spus să se gândească la ea și la Randall, să-și petreacă luna de miere și să nu se grăbească să se întoarcă în Anglia. Și mama a zis că vor să meargă în luna de miere în Hawaii și apoi la Cleveland ca să vadă casa lui Randall, așa că are nevoie de timp. Și a mai spus că-i foarte amabil din partea ta că mă găzduiești și că pot să rămân cu voi.

Ușurată și încântată, Elfrida se strădui totuși să-și păstreze spiritul practic.

— Și școala? Mă refer la școala ta din Londra.

— Oh, mami o să se ocupe de asta. O să-i telefoneze domnișoarei Maxwell Brown și o va lămuri, rugând-o să-mi păstreze locul până la vara viitoare, în caz că o să mă înapoiez acolo. Și a vrut să vorbească și cu tine, dar Carrie i-a zis că ești plecată. Elfrida, nu-ı așa că e o căsuţă drăguţă? Unde-i mașina voastră?

— La Rose.

— Oh, Elfrida, Rory a primit o scrisoare. Pleacă în Nepal la mijlocul lui ianuarie. Nu-ı palpitant? Problema că n-o să mai fie aici cât stau eu, dar se va întoarce în august ca să se pregătească pentru universitate. Elfrida, ăsta-i salonul? Și ia te uită, ai aprins deja focul! E atât de plăcut. Unde-i Oscar?

— În grădină.

— Cum ajung acolo?

— Prin bucătărie.

Fără să mai zăbovească nicio clipă, Lucy goni spre grădină, strigându-l pe Oscar. Apoi se ivi Carrie, clătinându-se sub povara coșului încărcat cu merinde pentru picnic și cu termosuri.

— Iată-ne, în sfârșit! îmi pare rău, sper că nu v-am lăsat să așteptaţi prea mult. Lăsă jos coșul. Apoi, îndreptându-se din șale, ridică pumnul încleștat, în semn de victorie. Am reușit! îi spuse ea Elfridei. Am obţinut legătura cu Nicola, am prins-o în toane bune și totul ˇs-a aranjat. Și-a dat consimţământul părintesc. Lucy poate să stea aici și să meargă la școală în Creagan. Nicola zice că o să contribuie cu o sumă de bani pentru cheltuielile de întreţinere.

— Nici nu m-am gândit la asta, recunoscu Elfrida.

— Presupun că nu. Și te va onora cu prezenţa ei când se va înapoia în ţară. Asta înseamnă că se va deplasa spre nord într-o mașină luxoasă, cu Randall Fischer la volan, ca să-și etaleze avuţia recent dobândită și ca să vă scruteze din ochi pe tine și pe Oscar.

— Carrie, nu fi răutăcioasă.

— Probabil că o să vă trateze cu infatuare și aroganţă.

— Nu contează! Am realizat ce ne-am propus. Bravo nouă, bună treabă! Și se îmbrăţișară, sărbătorindu-și triumful. Apoi Carrie se desprinse din îmbrăţișare și expresia întipărită pe faţă deveni gravă. Elfrida, una e să promiţi și alta să faci, dar nu crezi că te-ai angajat la o povară prea mare pentru tine?

Elfrida clătină din cap.

— Nicidecum.

— Ţi-ai asumat o grea răspundere.

— Să nu spui asta. Niciodată!

— Cum arată casa?

— Friguroasă.

— Pot să arunc o privire?

— Bineînţeles.

— Asta-i bucătăria?

— Nu-i groaznică?

— Dar plină de lumină! Oh, uite, iată-l pe Oscar… Carrie dispăru pe ușa bucătăriei. Oscar!

Elfrida culese de pe jos coșul, îl cără în bucătărie și-l așeză pe masă. I se alătură Sam, ducând o cutie cu articole de băcănie.

— Toate astea-s pentru picnic? întrebă Elfrida cu uimire.

— Un ospăţ bogat. Unde să pun cutia?

— Aici, lângă coș. Unde e Rory?

— Meșterește la mașina hârbuită a maiorului Billicliffe. Se îndreptă spre fereastră și privi către grădină, unde Oscar, Carrie și Lucy porniseră în șir indian spre casă. Ce privelişte minunată! spuse el: E o casă frumușică și solidă, Elfrida.

Elfrida se simţi înduioșată, de-abia stăpânindu-și firea, ca o mamă al cărei odor e lăudat.

— Așa cred și eu.

*

Picnicul din Ajunul Crăciunului, – prima zi pe care o petrecuseră cu toţii împreună la Corrydale, se dovedi a fi un banchet în toată regula. începuseră cu un pahar de vin, sorbit lângă cămin, la căldura focului, dar se avântară treptat-treptat afară, pentru că ziua era atât de frumoasă, încât li se păru un sacrilegiu să rămână înăuntru. Rory și Lucy se refugiară primii în grădină și ceilalţi li se alăturară, unul câte unul, așezându-se pe scaune sau pe perne sau pe covorul gros, adus de Rory. Aerul era rece, dar soarele strălucea și, la adăpostul casei, nu se simţea nicio adiere de vânt.

Carrie și cu Sam pregătiseră un adevărat festin. Aduseseră supă, pe care o sorbiseră din căni, chifle proaspete, unse cu unt, peste care așezaseră felii de șuncă, slănină afumată, bucăţi de pizza, copane de pui, salată de roșii, mere verzi și brânză de Cheddar. în cele din urmă, îşi turnaseră cafea din termos.

Stând pe o pernă cu spatele rezemat de zid, Elfrida îşi îndreptă faţa către soare și închise ochii.

— Asta a fost cel mai grozav picnic la care am participat vreodată. îţi mulţumesc, Carrie. M-a ameţit vinul ăsta. Cherchelită de băutură. Parcă aș fi în Majorca, stând cu burta la soare, fără nicio grijă pe lume.

Oscar râse cu poftă.

— Ignorând faptul că ești încotoșmănată încă în haina de lână.

După ce terminară de mâncat și după ce îşi împărţiseră o pungă mare cu cartofi pai, prăjiţi crocant, și un baton de ciocolată, Rory și cu Lucy dispărură în casă ca să o cerceteze din curiozitate. Acum îşi făcură apariţia.

— E atât de drăguţă, îi spuse Lucy lui Oscar.

— Singurul impediment că n-are încălzire centrală, zise Rory pe șleau. E frig aici ca la cercul polar de Nord.

— Rory, stă goală și părăsită de multă vreme, protestă Carrie. Și, pentru numele lui Dumnezeu, suntem în decembrie!

— Rory are dreptate, interveni Oscar. Sistemul de încălzire va trebui să fie prioritatea noastră. încotro mergeţi acum?

— Ne gândeam să-l luăm pe Horace la plimbare până la ţărmul apei.

Oscar îşi sorbi ultimele înghiţituri de cafea.

— Vă însoţesc. După ospăţul ăsta îmbelșugat, simt nevoia să fac puţin mișcare. Cine mai vine cu noi?

— Eu, zise Carrie.

— Eu nu, spuse Elfrida cu hotărâre. De ce nu mai zăbovim puţin, măcar pentru câteva clipe? E atâta liniște!

— O să se însereze în curând și o să fie prea târziu pentru plimbare. Și tu, Sam?

— Rămân cu Elfrida. Vreau să văd casa.

*

Elfrida îl conduse pe Sam pentru a-i arăta căsuţa maiorului Billicliffe. împreună cu Oscar, Elfrida trecuse pur și simplu dintr-o încăpere în alta și sfârșise prin a se simţi recunoscătoare că această locuinţă nu era nici

sărăcăcioasă, nici înghesuită, nici dărăpănată, așa cum se temuse. Dar Sam se arătă a fi cu mult mai practic și meticulos, întocmai cum bănuise Elfrida. El lovi ușor cu vârful degetelor în pereţi, verifică robinetele, cercetă cercevelele ferestrelor și prizele și nu făcu niciun comentariu când Elfrida îi dezvălui aspectul dezagreabil al băii din cărămizi tip BCA. ȚȘn cele din urmă, terminară de făcut turul casei și se întoarseră în salon. Focul mocnea sub cenușă, gata să se stingă, așa că Elfrida puse două lemne pe tăciunii fumegoșl și scurmă cu vătraiul. în jăraticul de pe vatră.

— Ce părere ai, Sam? îl întrebă ea temătoare.

— Cred că există posibilităţi de îmbunătăţire. Și poziţia e minunată… Așteaptă o clipă, trebuie să iau ceva de la mașină. Sunt instalaţii electrice? Poţi să aprinzi lumina? începe să se întunece aici.

După ce plecă Sam, Elfrida aprinse luminile. Apoi interiorul căpătă o altă înfăţișare. Când Sam se întoarse, Elfrida observă că-și adusese cu sine un carnet de notiţe cu file gălbui și un pix.

Se așezară pe canapea.

— Acum, hai să vorbim pe șleau, zise Sam, scoţându-și ochelarii și potrivindu-i pe nas. Intenţionaţi să vă instalaţi în casa asta așa cum e în prezent, sau sunteţi dispuși să faceţi unele modificări?

— Depinde, îi răspunse Elfrida cu prudenţă.

— De ce?

— De câţi bani trebuie să investim.

— Pentru început, să spunem că… Sam se apucă să schiţeze un plan pe carnetul de notiţe. Să presupunem că demolaţi baia și bucătăria existente. Sunt urâte, nepractice și împiedică pătrunderea luminii dinspre sud. Și apoi, cred că trebuie să dărâmaţi peretele care desparte cele două încăperi de la parter – sunt doar plăci formate din straturi de carton lipite cu ipsos și nu-i un zid de rezistenţă. Astfel aţi obţine o încăpere cu mult mai mare, fără pereţi despărţitori. Și propunerea mea este să amenajaţi sufrageria în locul bucătăriei și. să construiţi o cameră în

care se servește masa pe latura dinspre sud. Pereţii orientaţi către sud și vest ar putea fi făcuţi din panouri de sticlă – așa vedeţi întreaga panoramă și profitaţi din plin de fiecare rază de soare. Și obţineţi un colţișor adăpostit pentru ședere. Ca o mică verandă. Potrivită pentru serile calde de vară.

— Și cum procedăm cu scara?”

— Trebuie mutată mai încolo, pe peretele din spate.

— Cum rămâne cu frigiderul și mașina de spălat? Obiecte de uz casnic, cred că ăsta-i termenul.

— Le încorporaţi în bucătăria reamenajată. E deja un horn acolo, așa că se poate instala o sobă din cărămidă sau din teracotă. Astfel o să încălziţi încăperile în timpul iernii. Și dacă, în toiul verii, se abate un val de căldură, ceea ce-i foarte probabil să se întâmple în ţinuturile astea, n-aveţi decât să deschideţi toate ușile și ferestrele.

— Și soba o să suplinească lipsa încălzirii centrale?

— Așa cred. Casa e solid construită din piatră și, de îndată ce-i izolată cum trebuie, temperatură se menţine constantă. Și aveţi și șemineul în salon. Cât despre dormitoare, puteţi să vă folosiţi de radiatoare electrice și să instalaţi un boiler pentru obţinerea apei calde necesare.

Elfrida îşi pironise privirea pe schiţa conturată în linii repezi pe carnetul de notiţe și rămase uimită că Sam rezolvase cu atâta iuţeală toate dilemele. Cât despre camera de zi fără pereţi despărţitori, îi surâdea perspectiva.

— Și vestibulul? se aventură ea.

— Trebuie să te debarasezi de el. E un loc în care se simte curentul. Dar dacă instalati al doilea rând de ferestre și uși noi, sunteţi protejaţi de frig.

Elfrida îşi rodea unghia degetului mare.

— Cât or să coste toate astea? întrebă ea.

— Sincer să fiu, habar n-am.

— Or să coste mai mult de optzeci de mii de lire?

Sam izbucni în râs, faţa încreţindu-i-se în cute mărunte.

— Nu, Elfrida, nu cred. Nu te apuci să reconstruiești

la urma urmelor. E pur și simplu vorba de niște modificări. Acoperișul pare să fie nedeteriorat și ăsta-i cel mai important lucru. Dar consider că ar trebui să chemi un inginer topograf. Sam îşi scoase ochelarii și o privi drept în ochi. Ai optzeci de mii de lire?

— Nu încă, dar sper să-i am în curând. Jamie Erskine-Earle o să-mi vândă ceasornicul. N-am apucat să-ţi spun, dar, după câte ˟s-ar părea, e un obiect rar. O piesă de colecţie. Valorează mulţi bani.

— Chiar optzeci de mii de lire?

— Așa mi-a zis.

— În cazul ăsta, ai scăpat de toate problemele. Mă bucur pentru tine, Elfrida.

— Trebuie să angajăm un arhitect și să obţinem aprobarea cadastrului.

— Ce-ai zice de soţia doctorului? Janet Sinclair, doar e arhitectă. E de prin partea locului și-i cunoaşte pe cei mai buni constructori, tâmplari și instalatori.

— Cam cât o să dureze?

— Presupun că vreo șase luni. Nu știu exact.

— Trebuie să locuim în Estate House până o să ne putem muta.

— Se-nţelege.

— Dar tu, Sam? îţi dorești nespus de mult să cumperi Estate House.

— O să aștept. Doar n-o să vă arunc în stradă.

— Dar unde o să locuiești după ce o să-ţi iei în primire postul din Buckly?

— Mă descurc eu.

Elfridei îi fulgeră în minte o idee strălucită și i-o împărtăși imediat lui Sam, sub impulsul momentului.

— Poţi să stai cu noi. în Estate House. Tu, Lucy, Oscar și eu. Ai deja camera ta acolo.

Sam pufni iarăși în râs.

— Elfrida, astea sunt genul de propuneri care nu se fac în grabă.

— De ce?

— Pentru că nu-i exclus să te răzgândești. Și se

cuvine să discuţi și cu Oscar. Poate că lui nu-i surâde ideea.

— Oh, lui Oscar, o să-i facă plăcere să te aibă în preajmă. La fel și mie. O să fie o nouă slujbă pentru mine, închirierea de camere mobilate. Știi, am făcut o groază de lucruri în viaţa mea – am fost actriţă, deși nu foarte talentată, chelneriţă, când n-am găsit de lucru, doamnă cu o reputaţie nu foarte respectabilă, brodează de perne decorative. Și acum voi deveni proprietăreasa unei case date cu chirie. Oh, te rog, acceptă. Consider că Estate House îţi aparţine deja, deși n-ai intrat încă în posesia ei. Ca și cum ţi ˇs-ar fi hărăzit să vii și să locuiești aici. Și ăsta-i locul în care trebuie să prinzi rădăcini.

— Îţi mulţumesc, spuse Sam. în cazul ăsta, accept bineînţeles, cu condiţia consimţământului lui Oscar.

Soarele scăpăta spre asfinţit, coborând încet-încet dincolo de orizont, până când se întoarseră drumeţii. Oscar și Carrie sosiră primii, urmaţi îndeaproape de Horace, căruia i se uscase limba în gură de sete.

— Cum a fost plimbarea? îi întrebă Elfrida, scotocind într-un dulap după un castron pentru câine.

— Splendidă! spuse Carrie, dezlegându-și eșarfa. E un loc absolut dumnezeiesc! Și toate păsările de mare ˇs-au aciuat pe ţărmul golfului. Pescărușii, cormorani, lișiţe, raţe sălbatice. Cum v-aţi înţeles tu și cu Sam?

— Sam e formidabil. Mi-a schiţat planul casei. Trebuie să vii și să vezi, Oscar. N-avem prea multe de făcut. Doar să dărâmăm un perete, să modificăm pe ici, pe colo și să instalăm o sobă. Nu te uita cu gura căscată, Oscar, totu-i foarte simplu și ușor de făcut. Și o ˇs-o rugăm pe Janet Sinclair să fie arhitecta noastră. Iar Sam spune că trebuie să expertizăm casa din punct de vedere topografic. Vino să vezi…

Rory și cu Lucy li se alăturară în cele din urmă după jumătate de oră, timp în care Oscar ascultase toate propunerile lui Sam, fusese convins şi-şi dăduse consimţământul.

Acum lumina slăbea treptat-treptat în intensitate.

Carrie se uită la ceas și spuse că sosise timpul să se întoarcă în Creagan. Lucy trebuia să aștearnă masa pentru dineul de Crăciun, iar Carrie avea de pregătit felurile de mâncare.

— Mergem la slujba religioasă de la miezul nopţii, Elfrida? întrebă Carrie.

— Așa cred. Oscar nu vrea să mă însoţească, dar eu merg negreșit.

— Și eu. Lucy și Sam vin cu noi. O să luăm cina festivă. mai târziu. O să fie o seară foarte lungă.

— O să jucăm cărţi, spuse Oscar. Am găsit două perechi de cărţi de joc în sertarul bibliotecii. Cine știe să joace canastă cu trei pachete de cărţi?

— O variantă de rummy sau de cooncan, vrei să spui? zise Sam. Era la modă în New York, când locuiam acolo. Eu știu.

— Eu habar n-am, spuse Lucy.

— Nu contează! rosti Sam. Poţi să joci cu mine.

În cele din urmă, după ce strânseră resturile rămase de la picnic și făcură ordine, primul grup se urcă în mașina lui Sam și plecă. Elfrida, Oscar. ˇşi Horace rămaseră în urmă ca să încuie ușa, dar ieșiră în grădină să-i conducă pe ceilalţi la plecare.

De-acum, la ora patru după-amiaza, amurgul albăstriu se strecura încet pe boltă, ziua se stingea, zarea se-ntuneca din ce în ce mai mult și luna nouă, pălită, ca o geană îngustă de lumină, se ridica în singurătatea cerului de culoarea safirului. Dealurile acoperite cu cușme de zăpadă străluceau în văzduh, iar refluxul secătuise braţul de mare îngust, dezvăluind bancuri de nisip și petice negre de ţărm. Pescărușii și ploierii treceau în zbor razant de-a lungul coastei, ţipând cu glas sfredelitor, însă celelalte păsări amuţiseră.

Land-Roverul Discovery, cu stopurile aprinse, dispăru în depărtare. Oscar și Elfrida așteptară lângă ușă până când nu mai auziră huruitul motorului, apoi se întoarseră și intrară în casă.

— Nu mă rabdă inima să plec. Nu vreau să părăsesc

locul ăsta. Nu vreau să se sfârșească ziua asta.

— Atunci o să mă zăbovim puţin.

— Dacă am avea ceai, aș putea face câte o ceașcă pentru fiecare.

— O să bem când ajungem în Creagan.

Oscar se prăbuși ostenit pe canapea. Se plimbase, împreună cu cei tineri, mai mult decât îşi propusese și se simţea frânt, zdrobit de oboseală. Elfrida puse pe foc ultimul butuc, apoi se așează în faţa lui, întinzând mâinile spre vâlvătaia flăcărilor.

— O să locuim aici, nu-i așa, Oscar? întrebă ea.

— Dacă vrei.

— Eu vreau, dar tu?

— Da, recunosc că am avut reţineri, dar acum văd lucrurile altfel și, după ce Sam ne-a sugerat atâtea idei, cred că e tocmai locul potrivit în care trebuie să ne stabilim.

— E palpitant! Un nou început. Arhitecţi și constructori, și totul refăcut și reparat. Îmi place mirosul de tencuială și de vopsea proaspătă.

— Și mobila?

— Ne descurcăm deocamdată cu ce avem aici. Poate o să ne aruncăm o privire prin magazinele cu lucruri de ocazie și o să ne alegem câteva piese de mobilier. Prioritatea este însă să transformăm acest cămin așa cum ne place. Cald, plin de lumină și aerisit. încălzirea e cea mai importantă. Nu-mi pot închipui cum a trăit aici maiorul Billicliffe atâta vreme fără să sucombe de hipotermie.

— Era de modă veche, conservator, călit în serviciul militar. îşi punea o jachetă groasă de tweed și izmene de bumbac. Și apoi nu se mai văita de frig.

— Tu n-o să ajungi așa, nu, Oscar? N-aș putea suporta dacă ai începe să porţi indispensabili.

— Nu, cel puţin sper să am măcar atâta drum de noroc.

Umbrele amurgului se întindeau. Dincolo de fereastră, copacii desfrunziţi se estompau în întuneric. Elfrida oftă.

— Presupun că trebuie să plecăm. Nu se cade să las în seama lui Carrie pregătirea mesei…

— Așteaptă puţin! Trebuie să vorbim, spuse Oscar.

— Despre ce?

— Despre noi.

— Dar… Elfrida fusese cât pe ce să rostească: „Dar am discutat despre noi toată ziua”, însă Oscar o întrerupse.

— Ascultă-mă bine! la aminte la ce-ţi spun! Iar glasul îi suna atât de grav și de hotărât, încât Elfrida se ridică de pe scaun și se așează alături de el, pe canapeaua veche. îşi aminti cum stătuseră unul lângă celălalt, la masa din bucătărie, la Grange, după moartea Gloriei și Francescăi și niciunul dintre ei nu fusese în stare să găsească cuvintele potrivite ca să-și aline durerea.

— Te ascult, spuse Elfrida.

— Avem de făcut un pas important. împreună. Un adevărat angajament. Renovarea casei, investirea banilor și stabilirea noastră aici. De asemenea, cel puţin în viitorul apropiat, Lucy o să stea cu noi. Nu crezi că a sosit vremea să ne căsătorim? Să fim soţ și soţie? E o formalitate, știu bine, pentru că trăim deja laolaltă și ne simţim uniţi pentru totdeauna și fără un act oficial. Dar ne-am pecetlui unirea… nu în sens moral, ci ca afirmare deplină a încrederii noastre în viitor.

Elfrida realiză că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Oh, Oscar… „Bătrânii, îşi spuse în gând, arată hidos când plâng.”… nu ești dator să faci una ca asta. N-au trecut decât câteva luni de la moartea lor. N-ai avut răgazul să-ţi mistui durerea și să-ţi vii în fire. Și nu trebuie să te gândești la mine fiind[ɔ- nu-s genul ăsta de persoană. O să rămân fericită cu tine pentru tot restul vieţii mele, dar nu vreau să te simţi obligat să mă iei de soţie.

— Nu-ı vorba de obligaţie. Te iubesc și te preţuiesc nespus de mult și nu cred că vreunul dintre noi se sinchisește câtuși de puţin de ceea ce gândesc sau clevetesc alţi oameni. Dacă lucrurile ar fi mers la fel ca înainte, m-aș fi mulţumit bucuros să ne ducem traiul ca

până acum. însă, acum trebuie să ţinem seama de Lucy.

— Ce importanţă are pentru ea cum ne ducem noi viaţa?

— Oh, draga mea Elfrida, gândește-te! Până acum, oamenii din Creagan ne-au acceptat cu bunăvoinţă; chiar cu toleranţă. Dar pentru Lucy altfel vor sta lucrurile. O să meargă la școala din Creagan. Copiii nu sunt totdeauna binevoitori. Or să se răspândească zvonuri și bârfe pe seama noastră și, chiar în zilele noastre, părinţii se pot dovedi josnici. N-aș vrea că aşa ceva să se reverse asupra lui Lucy. Totodată, trebuie să ne gândim la bărbatul Nicolei. Nu știm nimic despre el, probabil că-i un tip cât se poate de cuviincios, dar ˇs-ar putea dovedi a fi un tip arogant și îngâmfat cu un cod moral rigid. într-o bună zi, el și cu Nicola ne vor vizita. Nu vreau să le dau vreunuia dintre ei un motiv întemeiat ca să o silească pe Lucy să meargă în America.

— Vrei să spui că n-o să-i dea voie să stea cu noi pentru că trăim în păcat?

— Exact.

— Deci, din dragoste pentru Lucy, ˇs-ar cuveni să ne căsătorim.

— Da, ca să spunem lucrurilor pe șleau.

— Dar Gloria…

— Gloria, dintre toate femeile din lume, ar înţelege de bună seamă.

— A trecut atât de puţin timp, Oscar.

— Știu.

— Ești sigur?

— Bineînţeles că-s sigur. Pentru că un lucru e absolut cert, și anume că tu m-ai ajutat să-mi continuu viaţa și mi-ai înseninat clipele. Cred că aduci bucurie tuturor celor din jurul tău. Trecutul nu se mai întoarce. Viaţa, pentru amândoi, nu va mai fi niciodată aceeași, dar poate fi diferită, și tu mi-ai demonstrat că-i plăcut să trăiești. Ţi-am spus odată, mai demult, că mă înveselești totdeauna, oricât de posomorât aș fi. Și m-ai făcut să te iubesc. Acum nu-mi pot imagina existenţa fără tine. Te rog, căsătorește-te cu

mine. Dacă nu mi-ar fi amorţit picioarele, aș fi ˇîngenuncheat în faţa ta, cu toată ceremonia, conform tradiţiei.

— În niciun caz! Vreau să mă căsătoresc cu tine. îţi mulţumesc că m-ai cerut de nevastă.

— Prin urmare, suntem logodiţi. Le împărtășim sau nu vestea celorlalţi?

— O ţinem secret. Măcar pentru moment.

— Ai dreptate. Se petrec atâtea lucruri. Să sărbătorim întâi Crăciunul și apoi o să mergem la Kingsferry ca să-ţi cumpăr un inel cu diamant. După aceea, o să ne trâmbiţăm fericirea în întreaga lume.

— Sinceră să fiu, nu mă dau în vânt după diamante, recunoscu Elfrida.

— Atunci, ce ţi-ar plăcea să-ţi dăruiesc?

— Un inel cu peruzea?

Și Oscar izbucni în râs, o sărută și ar fi putut zăbovi acolo pe înserate, însă numai jarul mai mocnea sub spuză și casa se răcise din nou. Era timpul să plece. Afară se lăsase frig și iarna se întronase iarăși. Vântul se stârnise dinspre nord, foșnind printre crengile desfrunzite ale bătrânului fag de lângă poartă.

Cu mâinile îndesate în buzunarele hainei, Elfrida privi în jur. Luna, scoţând capul de după dealuri, se legăna în zare luminând pământul, și primele stele începură a clipi în depărtări.

— O să ne întoarcem, spuse Elfrida.

— Desigur. Oscar-încuie ușa, o luă de mână și, cu Horace în urma lor, porniră la drum în lumina crepusculului de-a lungul aleii prunduite.

„Ajunul Crăciunului

E aproape opt seara și mai am o groază de lucruri de făcut, dar trebuie să notez toate întâmplările în Jurnal, altminteri o să le uit pentru totdeauna… ˇS-au întâmplat o groază de lucruri. Ce-i mai rău că mama a telefonat ieri, în toiul petrecerii Elfridei, ca să-mi spună că ˇs-a căsătorit cu Randall Fischer. Cred că-i cel mai rău lucru care mi ˇs-a întâmplalt vreodată pentru că mă gândeam că trebuie să

plec în America, să-mi părăsesc prietenii sau să locuiesc împreună cu bunica în Londra. Și m-aș fi simţit străină și nedorită. Am ţipat și am plâns isteric, m-am purtat oribil cu Carrie, dar toate astea ˇs-au sfârșit acum.

Oricum, problemele ˇs-au lămurit și voi rămâne aici, în Creagan, cu Elfrida și cu Oscar, și voi merge la școala din orășel. Rory i-a sfătuit pe adulţi cum trebuie să procedeze cu mine și sunt bucuroasă că am avut răgazul să-mi descarc inima faţă de el pentru că așa au aflat cu toţii exact ce simt. îl consider cel mai bun prieten al meu. Rory va pleca în Nepal la mijlocul lunij viitoare și e stăpânit de entuziasm și nerăbdare. îi voi regreta absenţa, dar ne vom revedea, sunt sigură, când se va întoarce în august.

În această dimineaţă, când m-am trezit din somn, am presimţit că toate se vor aranja de minune și parcă mi ˇs-ar fi luat o greutate de pe inimă. Carrie i-a telefonat bunicii și a înștiinţat-o de planurile noastre, iar Dodie a fost întru totul de acord. Mai târziu, Carrie a sunat-o pe mama în Florida și a convins-o prin perseverenţă verbală. De fapt, totul n-a durat prea mult. Și apoi, am vorbit la telefon cu mama și m-am străduit să-mi ascund încântarea din glas, în caz că ˇs-ar fi simţit ofensată și ˇs-ar fi răzgândit.

La un moment dat, a apărut Rory și Sam ne-a dus cu mașina la Corrydale. Tânjeam de mult timp să ajung acolo și să văd împrejurimile. Locurile sunt minunate, ziua a fost frumoasă și caldă, fără nori sau vânt. Căsuţa moștenită de Oscar e drăguţă, tupilată pe moșie, înconjurată de pomi, cu vedere spre dealuri și spre braţul de mare. Nu sunt decât două dormitoare, iar al meu e cam întunecat, dar Elfrida spune că va arăta mai bine, după ce se va termina cu renovarea casei. în preajma căsuţei, se întinde o grădină, năpădită acum de buruieni, și am ieșit cu toţii pe verandă, unde ne-am înfruptat din gustările pregătite pentru picnic.

Ne-am întors cu mașina lui Sam și l-am lăsat pe Rory la casa parohială. Carrie a pregătit pentru cină un fel de

mâncare numit „tortilla”, din cartofi, praz, ouă, slănină afumată și alte ingrediente. în timp ce ea era ocupată cu gătitul, eu am terminat de pus masa pentru dineul de Crăciun, am împodobit-o cu sfeșnice, rămurele de brad și vâsc și cu figurine de ciocolată, învelite în staniol. Am așezat în mijlocul mesei un vas mic cu crenguţe de ilex și, când am isprăvit, sufrageria arăta cu adevărat festiv, ca-ntr-o felicitare de Crăciun. Carrie mi-a spus că nu mai lipsea decât Moș Crăciun, cu barbă albă și straie roșii.

Nu-mi vine să cred că am putut fi atât de tristă și de deznădăjduită ieri și, în ziua următoare, m-am simţit, ca prin minune, în al nouălea cer de fericire. Când voi mai scrie în jurnal, sărbătorile Crăciunului se vor fi sfârșit”.

Elfrida se căznea să-și răsfire în formă de evantai cărţile de joc ţinute în mână și să se hotărască în același timp ce carte să etaleze. Rămăsese fără doiari și treiari și se găsea acum în postura dezagreabilă de a încerca să ghicească dacă cumva Carrie mai avea o pereche în mână și, dacă da, ce fel de pereche? Cărţile de joc inutile, aruncate din mână, se îngrămădeau în mijlocul mesei, ei se apropiau de sfârșitul jocului și dacă cumva Carrie lua cartea acum, însemna că Elfrida și cu Sam erau învinși.

— Haide odată, Elfrida! Oscar se săturase să aștepte. Aruncă din mână ce nu-ţi trebuie!

Așa că Elfrida scrâșni din dinţi și etală un opt de cupă, pândind-o pe Carrie cu încordare să vadă dacă ea se năpustea să ridice cartea, slobozind un chiot de bucurie. Dar Carrie clătină din cap și Elfrida se liniștr oftând de ușurare.

— Nu mai rezist în tensiunea asta! Dacă n-aș fi mers la biserică, aș mai fi băut un pahar de vin.

Se făcuse deja ora zece și jumătate și jucau acum ultima mână. Deocamdată Sam și cu Elfrida conduceau la puncte, dar suspansul și încordarea se prelungeau până când se arunca din mână și cea din urmă carte. Elfrida jucase canastă cu multă vreme în urmă, pe timpul când Jimbo mai trăia și îşi petreceau seara cu un cuplu de prieteni. Dar uitase unele dintre reguli și de-abia când se

apucară să joace, îşi aminti vechile trucuri și șmecherii. Oscar și Sam erau versaţi și se pricepeau grozav la toate stratagemele jocului, însă Carrie și Lucy erau începătoare. Carrie prinsese totul din zbor și Lucy juca împreună cu Sam, care îi explica pe îndelete și cu răbdare iar, la sfârșitul primei mâini, îi îngăduise să aleagă ea singură cartea de etalat și nu se supărase când Lucy greșise.

Carrie luă din grămadă două cărţi, le așeză lângă celelalte din mână și termină jocul. Oscar mormăi mulţumit. Carrie puse jos un patru de pică.

— Sam, dacă-l iei pe ~~a~~la, te strâng de gât.

— Nu pot

— N-au mai rămas decât patru cărţi, spuse Lucy.

— Când se isprăvesc, înseamnă că ˇs-a terminat și jocul, o lămuri Sam. la două cărţi, Lucy și hai să vedem ce avem.

De sus, de pe palier, telefonul începu să zbârnâie.

— Telefonul ăsta afurisit! bombăni Oscar. Cine sună oare la ora asta?

— Răspund eu, zise Elfrida.

Dar Oscar îşi așezase deja cărţile pe masă și se sculase în picioare. Ieși din salon, închizând ușa. Elfrida îl auzi spunând: „Alo, da, Estate House!”

Apoi se așternu tăcere în timp ce persoana care telefonase vorbea și pe urmă răzbătu un murmur nedesluşit. Oscar se întoarse într-o clipă și se instală la locul său, pe bancheta fixată în perete, lângă bovindou.

— Cine era? întrebă curioasă Elfrida.

— Greșeală.

În cele din urmă, rămaseră fără cărţi în grămada de pe masă și nimeni nu câştigă. Dar Sam scoase carnetul de notiţe, totaliză numărul de puncte și-i anunţă că el și cu Elfrida erau câştigătorii și că spera ca Oscar să le decerneze un premiu valoros.

— Asta mă și pregătesc să fac, îl informă Oscar cu demnitate. Aţi avut un noroc chior, aţi ţinut cu dinţii de cele mai bune cărţi, nimic de-a face cu dibăcia. Și trânti cărţile pe măsuţă, sculându-se în picioare. îl scot la

plimbare pe Horace, încheie el.

Elfrida îl privi cu uimire. Seara, înainte de culcare, Oscar obișnuia să dea o raită prin grădină, împreună cu Horace, dar nu ieșeau niciodată la plimbare.

— La ora asta? încotro? Pe plajă? se minună Elfrida.

— Nu știu. Simt nevoia să iau aer și să-mi dezmorţesc picioarele. ˇS-ar putea să nu mă-ntorc până când porniţi spre biserică, dar lăsaţi ușa descuiată. Și petrecere frumoasă! Să cânţi bine, Lucy.

— O să mă străduiesc, îi promise ea.

Oscar părăsi salonul. Elfrida rămase nedumerită.

— Ciudat! Aș fi crezut că a făcut atâta mișcare în aer liber azi, cât pentru o săptămână!

— Oh, lasă-l în pace, Elfrida, spuse Carrie, strângând cărţile de joc și începând să le aranjeze în pachete. Ajută-mă, Lucy! Cred că-i un joc minunat. Modul de notare a punctelor e puţin complicat. Trebuie să-mi explici, Sam.

— Bineînţeles.

— În curând trebuie să ne îndreptăm spre biserică. Or să se adune mulţi enoriași și vreau să găsesc un loc, spuse Elfrida.

Singură, în dormitor, Elfrida îşi netezi părul, îşi coloră buzele cu ruj, şi-şi pulverizâ câţiva stropi de parfum. îşi scoase haina din șifonier, se încheie la nasturi și îşi puse căciula.

Se pregătise de plecare. îşi studie cu atenţie propria-i imagine reflectată în oglinda lunguiaţă, fixată în mijlocul șifonierului. Elfrida Phipps, care avea să devină în curând doamna Oscar Blundell. Se gândi că arăta bine pentru vârsta ei „Latâ că sosesc, Doamne! Și îţi mulţumesc!”

Coborî la parter să verifice dacă nu lăsase soba aprinsă sau vreun ibric pe foc, ceea ce i se întâmpla deseori. Și, în bucătărie, îl găsi pe Horace, culcușit în coșul lui. încruntă din sprâncene.

— Horace, ce cauţi aici? Credeam că Oscar te-a scos la plimbare!

Horace îi aruncă o căutătură galeșă și clătină din coada stufoasă.

— Te-a lăsat aici?

Horace închise ochii.

— Unde a plecat oare?

Elfrida urcă la etaj și se îndreptă spre salon.

— Oscar!

Dar salonul era pustiu și toate luminile fuseseră stinse. Nici urmă de Oscar!

Pe palier, dădu peste Sam, care-și trăgea pe umeri jacheta bleumarin.

— Oscar a dispărut!

— A ieșit cu Horace, îi aminti Sam.

— Nu, Horace e în bucătărie, ˇs-a tolănit în coș. E un mister. 1

Sam rânji cu gura până la urechi.

— Probabil că Oscar ˇs-a furișat până la birt.

— Ce idee!

— Nu-ţi face griji. E om în toată firea acum.

Lucy coborî în goană de la mansardă.

— Sunt gata, Elfrida! Avem nevoie de mărunţiș pentru chetă?

— Da, ai?

— Cincizeci de penny. E de ajuns?

— Sigur. Unde-i Carrie?

— Nu-i gata de plecare.

— Ei bine, noi două o să mergem, Lucy, ca să păstrăm patru locuri în biserică. Sam, o aștepţi pe Carrie și vii împreună cu ea?

— Firește.

Elfrida și Lucy porniră în goană spre parter și, stând pe palier, Sam le auzi deschizând ușa și trântind-o apoi cu putere.

Rămase nemișcat acolo, în casa pustie, așteptând-o pe Carrie. Zgomote ușoare răzbăteau din dormitorul ei: sertare deschise, ușa de la dulap închisă brusc, foșnete de pași. Avea răbdare. De-a lungul vieţii sale, Sam așteptase nenumărate femei să apară, cocoţat pe scaunele înalte de baruri, stând în picioare în foaierele teatrelor, omorându-și timpul într-un mic restaurant cu specific italian. Și acum,

în această casă care îi va aparţine într-o bună zi, o aștepta pe Carrie.

— Oh, Sam! Carrie ieșise în fine din cameră și, dând cu ochii de el, se fâstâci oarecum. Mă aștepţi de mult? îmi pare rău! Nu-mi găseam eșarfa de mătase. Purta lodenul, căciula de blană neagră și cizmele lungi, lucioase. Și eșarfa de mătase, în irizaţii tremurătoare de trandafiriu și albastru, şi-o înfășurase graţios în jurul gâtului. Sam știa că nu o văzuse nicicând atât de frumoasă ca acum. Unde-s Elfrida și Lucy? Au plecat deja?

— Da, spuse Sam și o cuprinse cu braţele pe după umeri, o trase mai aproape și o sărută pe gură. Tânjise după acest sărut păţimaș chiar din acea primă seară când Carrie îi deschise ușa și se pomenise faţă-n faţă cu el, stând pe prești pentru șters picioarele, în ninsoare. Sărutul înfocat se prelungi și amândoi simţiră cum li se trezesc simţurile aţâţate în tot trupul. Când se desprinseră ușor din îmbrăţișare, Sam văzu că ea îi surâdea șăgalnic și ochii negri îi luceau ca două mărgele de sticlă.

— Crăciun fericit! îi spuse el.

— Crăciun fericit, Sam! E timpul să mergem”.

Elfrida și Lucy traversară în grabă strada. Piaţa, luminată feeric de felinare, era înţesată de mașini și oamenii se îndreptau puhoi către biserică. Era limpede că enoriașii, conformându-se ritualului religios, se îmbulzeau să asiste la slujba divină de Crăciun. Glasurile umpleau cuprinsul piaţetei, sătenii de prin împrejurimi se întâmpinau cu urări, potrivindu-și ritmul pașilor unii după alţii, croindu-și drum spre biserică.

— Elfrida!

Se opriră în loc și-i zăriră pe Rory, Tabitha și Clodagh, care coborâseră panta abruptă de la casa parohială.

— Bună seara! Credeam că am sosit prea devreme. N-am văzut niciodată atâta mare de oameni.

— Știu, e uimitor, nu-i așa? Tabitha purta haina de stofă ecosez de lână şi-și înfușurase în jurul gâtului un fular roșu. Așa se întâmplă totdeauna. Oamenii vin de la

mare depărtare… Singura problemă că ne confruntăm cu un necaz. Alistair Heggie, organistul, ˇs-a îmbolnăvit de gripă și deci n-o să avem parte de muzică adevărată.

Elfrida o privi îngrozită.

— Vrei să spui că o să cântăm colinde fără acompaniament? Nu se poate!

— Nu tocmai! Peter l-a sunat pe Bill Craft, de la televiziune, care ne-a sărit în ajutor. A adus un casetofon cu difuzoare încorporate și o să ascultăm muzică înregistrată. Știu, nu se compară, dar tot e mai bine decât nimic.

— Oh, ce dezamăgire!… Sărmanul Peter!

— N-avem ce face. Hai să mergem, cu puţin noroc o să găsim o bancă liberă în biserică.

Mărșăluiră către porţile înalte, străbătură aleea ce ducea spre, șirul de trepte și spre ușile duble ale bisericii. în această seară, ușile stăteau larg deschise. Lumina din interior se revărsa peste pietrele de pavaj și Elfrida auzi muzica înregistrată pe bandă magnetică. Un cor. Cântând colinde.

„Domnul să vă fericească

De toate relele să vă ferească”.

Suna puţin metalic și strident. Ca o melodie hârșâită pe o placă uzată de gramofon. Cu totul nepotrivit și incongruent.

„Pentru. Iisus, Mântuitorul nostru…”

Se lăsă deodată tăcere. Fie casetofonul se stricase, fie cineva întrerupsese curentul electric.

Și atunci începu. Orga răsună armonios, umplând biserică de acorduri grave, valuri de muzică revărsându-se tremurat în noapte, deșteptând în suflete fiori.

Elfrida rămase ţintuită locului. Se uită la Tabitha, ai cărei ochi larg deschiși păreau nevinovaţi. Preţ de câteva clipe, niciuna nu scoase o vorbă. Apoi Elfrida întrebă:

— L-a sunat Peter pe Oscar? Pe la unsprezece fără un sfert?

Tabitha ridică din umeri.

— Habar n-am. Haideţi copii, să vedem dacă găsim

locuri.

Tabitha se întoarse și alergă pe trepte, urmată îndeaproape de Rory, Clodagh și Lucy.

După un timp, Elfrida intră în biserică. O întâmpină un bărbat cu barbă.

— Bună seara, doamnă Phipps, îi spuse și-i întinse o carte cu cântece religioase. Elfrida o luă cu un gest automat, fără să-l privească sau să-i mulţumească. Păşea pe dalele de piatră și observă că biserica se umpluse până la refuz de lume. Sunetele prelungi, jeluitoare ale orgii vibrau pierdute în imensitatea bisericii și răspundeau în ecou în înaltul cupolei care se înălţa deasupra edificiului. Elfrida începu să meargă de-a lungul naosului.

O mână o atinse. Se opri brusc.

— Elfrida, aici! Era Lucy. Am păstrat locuri pentru tine, Sam și Carrie.

Nu-i dădu atenţie. Nu se clinti din loc.

Bradul de Crăciun, bogat împodobit și strălucind de beculeţe, trona în mijlocul transeptului, între amvon și pupitrul de citit. Dincolo, lângă zidul dinspre nord al bisericii, tuburile orgii se avântau spre acoperișul boltit. Scaunul organistului era împrejmuit de un parapet de stejar, nu prea înalt, și chipul lui nu putea fi văzut de mulţimea așezată în strane. Dar Elfrida stătea în picioare. Un mic reflector, fixat în perete, îşi răsfrângea lumina pe creștetul lui și Elfrida îi văzu limpede profilul și claia de păr alb și des, răsfirat peste frunte din pricina exuberanţei interpretării. Apoi finalul simfoniei a noua de Beethoven, „Oda bucuriei.

Și Oscar Blundell cântând cu toată pasiunea. împăcat. Cu echilibrul regăsit. întors de unde plecase. în locurile de care se simţea legat sufletește. Ajuns la limanul izbăvitor.